

BIBELLESEZETTEL – DIAKONISSEN MUTTERHAUS AIDLINGEN

<http://www.bibel.com/BLZ/>

HITMÉLYÍTŐ BIBLIATANULMÁNYOK – 1–37

A bibliai idézetek a Magyar Biblia Tanács 1975-ben megjelent,

1990-ben javított protestáns új fordítású Biblia szövegéből valók.

A kiadó engedélyével fordította és közrebocsátotta

Dr. Pótor Imre

Vásárosnamény

– 2013 –

TARTALOMJEGYZÉK

EMPFEHLUNG DEN UNGARISCHEN LESERN	4
AJÁNLÁS A MAGYAR OLVASÓKNAK	5
1./ A SZENTLÉLEK NÉGY CÉLJA	6
2./ A SZŐLŐTŐKE-ÉLET TITKAI	33
3./ AMI EMBEREKNEK LEHETETLEN, AZ ISTENNEK LEHETSÉGES	50
4./ ILLÉS ÚTJA KARMELIG	75
5./ ILLÉS ÚTJA KARMELTÓL ISTEN DICSŐSÉGÉBE	108
6./ ISTEN MINDENT GONDOSAN MEGTERVEZETT	131
7./ JÉZUSBAN, AZ IGAZI SZŐLŐTŐKÉN MARADNI	137
8./ JOBB AZ ENGEDELMESSÉG AZ ÁLDOZATNÁL	167
9./ KÉSZÍTSETEK UTAT AZ ÚRNAK!	192
10./ MIT EREDMÉNYEZETT AZ, HOGY MÁRIA ISTEN IGÉJÉVEL ÉLT?	217
11./ MIT AD JÉZUS ÚTRAVALÓUL TANÍTVÁNYAINAK?	232
12./ TIMÓTEUS – EGY ÉLET ISTEN DICSŐSÉGÉRE	282
13./ OLTÁROK – AZ ÉLŐ ISTENNEL VALÓ TALÁLKOZÁS SZÍNHELYEI	310
14./ DÁNIEL	332
15./ MINDENNAPI KENYERÜNK	366
16./ KÖRÜLMÉNYEIM – HOGY KEZELEM KÖRÜLMÉNYEIMET?	393
17./ ADVENT – VÁRAKOZÁSRA ÉS FELKÉSZÜLÉSRE VALÓ IDŐ	420
18./ A KAPERNAUMI SZÁZADOS	437
19./ EZSDRÁS ÉLETE TANULMÁNYOZÁSA – I. rész	458
20./ EZSDRÁS ÉLETE TANULMÁNYOZÁSA – II. rész	486
21./ JÓZSUÉ – SZOLGÁLATBAN ISTEN ÉS NÉPE JAVÁRA	512
22./ GÁBRIEL TITOKZATOS KÜLDETÉSE A LK. 1. ALAPJÁN	540
23./ KRÍZISKEZELÉS	559
24./ ISTEN GYERMEKKÉ LESZ	582
25./ ÚTKÖZBEN – ÉS MÉGIS EGÉSZEN KÖZEL A MENNYHEZ	639

26./ VÁGYAKOZÁS ISTEN UTÁN – ZSOLT 42–43	658
27./ ISTEN BÁRÁNYA	679
28./ A GOLGOTA KERESZTJE: A VILÁGTÖRTÉNELEM KÖZÉPPONTJA	695
29./ JÉZUS ÁLL A PARTON	714
30./ NYOLC BOLDOGMONDÁS	736
31./ FELSZABADÍTÁS ÚJ ÉLETRE	759
32./ IMÁDSÁG – MINT EGÉSZ ÉLETEN ÁT TARTÓ GYAKORLÓPÁLYA	775
33./ AZ ETIÓP KINCSTÁRNOK MEGTÉRÉSE	807
34./ TANÍTVÁNYOK KÉRDEZNEK – JÉZUS VÁLASZOL	828
35./ MIRJÁM – KESERŰSÉG! MIRJÁM – ISTEN IMÁDÁSA!	848
36./ JELEN VAGYOK!	878
37./ A SZENTLÉLEK LELKIGONDOZÁSA	892-925

EMPFEHLUNG DEN UNGARISCHEN LESERN

Liebe Glaubens-Geschwister in Ungarn,

mit großer Freude haben wir von Herrn Imre Pótor gehört, dass er einige Abschnitte aus unserer Hilfe zum Bibellesen ins Ungarische übersetzt hat. Es ist ein großes Vorrecht, Gottes Wort zu haben, darin zu lesen und ihn durch unser Leben zu ehren. Unser Heft „Zeit mit Gott“ erscheint in Deutschland vier Mal im Jahr. Jedes Heft enthält Tagesandachten für drei Monate. Wir sind ein kleines Team von Schwestern, die regelmäßig biblische Themen und Auslegungen erarbeiten. Es ist jedes Mal ein Geschenk, wenn wieder ein Vierteljahres-Heft in die Druckerei wandern kann.

Ansonsten sind wir Schwestern, die den Lebensberuf der Diakonissen gewählt haben, auf ganz verschiedenen Arbeitsfeldern zu finden: in der Kranken- und Altenpflege, in der Hauswirtschaft, im Religionsunterricht an öffentlichen Schulen, in der Kinder- und Jugendarbeit (Kirchengemeinden, Freizeiten, Kindertagesstätten). Wir halten Bibelstunden, Bibelseminare in den Schulferien und haben eine eigene theologische Ausbildungsstätte für junge Frauen. Sie wohnen bei uns und wollen die Bibel besser kennenlernen. Manche lassen sich auch zur Religionspädagogin und Gemeindediakonin ausbilden.

Wir wünschen Ihnen viel Freude mit den Tagesandachten, geistliche Stärkung, Gottes Trost und seine Hilfe dort, wo Sie leben und wirken. Unser Herr Jesus Christus segne Sie und setze Sie für viele Menschen zum Segen.

Mit lieben Grüßen und in unserem Herrn Jesus Christus verbunden

Sr. Gabriele Goseberg
(Theologin, Autorin, Schriftleiterin)
Diakonissenmutterhaus Aidlingen

AJÁNLÁS A MAGYAR OLVASÓKNAK

Kedves magyarországi Testvéreink!

Nagy örömmel hallottuk Pótor Imre testvérünktől, hogy bibliaolvasást segítő anyagunkból magyarra fordított néhány fejezetet. Nagy kiváltság, hogy mienk Isten ígéje, és olvassuk s megbecsüljük egész életünkben. A „Zeit mit Gott”¹ füzetünk Németországban jelenik meg évente négy alkalommal. Minden füzet napi áhítatokat tartalmaz három hónapra. Nővérek kis csapata vagyunk, akik rendszeresen kidolgozunk bibliai témákat és magyarázatokat. Minden alkalom ajándék, amikor újra nyomdába vihetünk egy negyedévre vonatkozó füzetet.

Olyan nővérek vagyunk, akik diakonissza élethivatást választottunk, és különböző munkaterületen dolgozunk: betegápolásban, idősgondozásban, háztartástani ismeretek oktatásában, vallásoktatásban állami iskolákban, gyermek- és ifjúsági munkában (egyházközségekben, szabadidős rendezvényeken, napközi otthonokban). Tartunk bibliaórát, bibliaszemináriumot szünidőben, és van teológiai oktatási intézményünk fiatal nőknek, akik nálunk laknak és jobban meg akarják ismerni a Szentírást. Némelyek valláspedagógus és gyülekezeti diakonissza képzésben is résztvesznek.

Kívánunk Önöknek sok örömet a napi áhítatok tanulmányozása során, lelki megerősödést, Isten vigasztalását és segítségét ott, ahol élnek és munkálkodnak. Áldja meg Önöket a mi Urunk Jézus Krisztus, hogy áldássá legyenek sok ember számára.

Szíves köszöntéssel és Urunk Jézus Krisztus iránti elkötelezettséggel:

Gabriele Goseberg nővér
(teológus, író, szerkesztő)
Diakonissza Anyaház Aidlingen

¹ = Istennel együtt töltött idő.

1./ A SZENTLÉLEK NÉGY CÉLJA

VIER ANLIEGEN DES HEILIGEN GEISTES

BLZ Juni 2000

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

<http://www.bibel.com/BLZ/index-3.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2000-06/ - 2013. 10. 28.

1./ A SZENTLÉLEK JÉZUS ÉLETÉT AKARJA ÉRVÉNYESÍTENI A TANÍTVÁNYOKBAN

ApCsel 2,1–4. 12k.: *„Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak... Álmélkodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: „Mi akar ez lenni?” Mások azonban gúnyolódva mondták: „Édes bortól részegedtek meg;”*

Ézs 43,18k.: *„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjete! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.”*

/a./ Pünkösöd olyan nap, amely benne volt Isten tanácsvégzésében. Jézus tanítványai nem tudták azt az időpontot, amikor az Atya elküldi el a Szentlelket a földre, de Urunk beszélt erről búcsúbeszédében.

/b./ A Szentlélek Jézus életét akarja érvényesítenie a tanítványokban. *„Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz” (Jn 14,16k.).*

/c./ Mielőtt Jézus visszatért a mennybe, még egyszer beszélt tanítványainak arról, hogy nem sok nap múlva leszáll rájuk a Szentlélek. Várniuk kellett erre a napra.

(Vö.: Lk 24,49: „*És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel;*”

ApCsel 1,5: „*János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.*”)

/d./ Így várták a tanítványok a Szentlelket Jeruzsálemben.

„*Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen*” (ApCsel 2,1).

/e./ Vannak ilyen egyszeri napok, amelyeken beteljesedik Isten terve. Pál apostol írja a galatáknak Jézus világunkba való eljövételéről: „*De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve*” (Gal 4,4).

Nem szabad figyelmen kívül hagyni azokat a napokat, amelyeken beteljesedik Isten tervbe az életünkben.

/f./ Gondoljunk bele: A háromezer, Szentlélekkel beteljesedett ember jelenlétében voltak Jeruzsálemben olyanok is, akik csúfolódtak. Jóllehet a megtapasztalás tanúi voltak, mégis valósággal megzavarodtak. Elhatárolódtak, miközben megengedték maguknak, hogy leki-csinyló véleményt nyilvánítsanak.

/g./ Egyesek áldásban részesültek, mások üres kézzel távoztak. Szívbeli hozzáállásunktól függ, hogy megajándékozhat-e Isten áldásaival – új élettel, Szentlelkével.

(Vö.: Mt 19,16–22: „*Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: „Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”/ Ő így válaszolt neki: „Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.”/ Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus így felelt: „Ezeket: ne ölj, ne paráználkoddj, ne lopj, ne tanúskoddj hamisan, / tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!”/ Az ifjú erre ezt mondta: „Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem?”/ Jézus így válaszolt neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.”/ Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt;”*

ApCsel 10,33k.: „*Nyomban elküldtem tehát hozzád, és te jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mind itt vagyunk az Isten színe előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr.*

/ Erre Péter beszélni kezdett, és ezt mondta: „Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten;”

5Móz 30,15: „... eléd adtam ma az életet és a jót, de a halált és a rosszat is.”)

*Egyedül Szentlelked ad ébredést, óh Uram,
Az új életet te hozod létre, te teremted, és legyőzöd a halált.
Uram, Szentlelked vegyen ma teljesen birtokba;
Életfolyamod töltsön meg minket, legyen nyilvánvaló üdvösséged!
Szentlelked adjon ébredést mindenütt a földön,
És sok ember szívét töltsd meg a te gyönyörűségeddel!*

Az Aidlingeni Bibellesezettelben foglalkoztunk korábban a Jn 14-ből való igeversek alapján azzal, hogy: Mit ad Isten az útra tanítványainak. Segítőül adja nekik a Szentlelket, mint vigasztalót, segítőt, atyai barátot, lelkigondozót és tanácsadót. Ezzel azonban még nincsenek kimerítve a Biblia kifejezései a Szentlélekről, aki betöltötte önmagával a hívőket pünkösdkor Jeruzsálemben. A Szentlélek négy további törekvése: Meg akar minket tisztítani, meg akar szentelni, vezetni és kísérni akar, és meg akar tölteni önmagával.

2./ A SZENTLÉLEK MEG AKAR MINKET TISZTÍTANI (1.)

Jn 16,7–9: „Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.”

2Kor 13,13: „A Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!”

/a./ Az Úr Jézus azt mondta tanítványainak: „Ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn” (Jn 16,7k.).

/b./ A Szentlélek éles felfogásúakká és éberekké akar tenni minket, hogy felismerjük Isten Igéje olvasásakor és hallásakor, nem áll-e valami az Úr és köztünk, az emberek és köz-

tünk, amikkel együtt élünk. Ha ez így van, ez megterheli az életünket: Elfogy az Úrban való öröm, akadályokba ütközik hitbeli növekedésünk.

(Vö.: Ézs 59,1k.: „*Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg;*”)

Ézs 57,15: „*Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörtek szívét;*”

Lk 15,18: „*Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened;*”

Lk 18,13: „*A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.*”)

/c./ Némelyek szenvednek amiatt, hogy környezetükben olyan kevés szembeötlő dolog történik az Úr számára. Ennek az lehet az oka, hogy nem fogadjuk el a Szentlélek figyelmeztetéseit, hogy sok mindent figyelmen kívül hagyunk, amikből meg akar minket tisztítani. Ebben az összefüggésben írja Pál apostol az Ef 4,26-ban: „*Ha haragusztok is, ne vétkezzetek*”: *a nap ne menjen le a ti haragotokkal.*” Azaz ne legyetek kiengesztelhetetlenek, és „*helyet se adjatok az Ördögnek*” (Ef 4,27), „*és ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét*” (Ef 4,30).

/d./ Mivel szeret minket Isten, ezért leleplez a Szentlélek. De nem azért, hogy tartósan szemünk elé tárja kudarcainkat, hanem hogy megtisztítson bűneinktől.

(Vö.: Zsolt 32,1–5: „*Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsátott, vétké eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. / Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. / Mert éjjel–nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela); / Megvallottam neked vétkemet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenséget az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. (Szela);*”

Péld 28,13k.: „*Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. Boldog ember, aki mindig istenfélő, de a keményszívű bajba esik;*”

Ézs 43,25: „*Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem;*”

Ézs 44,22: „Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!”)

a./ Isten Lelke megtisztító munkája

2Kor 3,17: „Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság;”

Zsolt 139,23k.: „Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! / Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”

(1.) Christin Penn–Lewis angol keresztyén mondta el, hogyan munkálkodott az életében a Szentlélek.

/a./ A belső megtisztulás ideje nem volt könnyű számára, de ez által áldotta meg Isten. Sok embernek tudott az Úrral döntő segítséget adni Jézus gyülekezetében.

/b./ Elmondta, hogy nem mindig nagy dolgokról van szó. Életünket sok kis és nagy horderejű tényező határozza meg. Talán azt mondja a Szentlélek: Mérgelődteél valami miatt. Sőt, ez már gyűlölet. Nem bocsátottál meg, haragot tartasz valakivel. Meglehet, hogy a másik ember az oka – de te is az vagy bizonyos érelemben. Most ez nyomasztja a szívedet. A légkör feszült, ezért bátortalannak, összetörtnek, túlterheltnek érzed magadat.

/c./ Hogy lehet kikecmeregni ebből a gödörből, hogy lehet megtisztulni?

Azt mondod: Miközben imádkozunk érte. Igen, ez az első, hogy megalázkodunk az Úr előtt, és bocsánatáért esedezünk. De ha nem nyugodhatik meg bennünk emiatt a Szentlélek, ha újabb és újabb tördöfés járja át a szívedet, mikor látod a másikat vagy rágondolsz? Akkor a Szentlélek segíteni akar neked, hogy Jézus ígéje szerint cselekedj: „Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat” (Mt 5,23k.).

(2.) A Szentlélek azokat is használja, akik figyelmeztetnek minket bűneinkre. Mint ahogy Nátán tette Dáviddal.

/a./ Egy történet által kellett felismernie Dávidnak, hogy „*gonoszul cselekedett Isten szemében*”. Dávidot szíven találta az ige és megvallotta: „*Vétkeztem az Úr ellen*”. És Nátán azt mondta: „*Ezért az Úr megbocsátotta bűneidet*”.

/b./ Az Isten szerinti szomorúság vezet olyan megbánásra, amit ezután nem nélkülözhetünk, amit nem bán meg az ember, mert üdvösségére szolgál.

(Vö.: 2Sám 12,1–13: *”Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. / A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. / A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. / Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marhái közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. / Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! / A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. / Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. / Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. / Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! / Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetettél engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. / Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálalni. / Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg;*

2Kor 7,9: *„De most már örülök. Nem annak, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg: mert Isten szerint szomorodtatok meg, és miattunk semmiben nem vallotok kárt. / Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez;”*

Jel 3,18k.: „*Tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes meztelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss. Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg!*”)

3./ A SZENTLÉLEK CÉLJA A MEGSZENTELŐDÉSÜNK (2.)

1Thess 4,3.7: „*Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjate a parázna-ságtól, / Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre;*”

1Pét 1,14k.: „*Mint engedelmes gyermekek ne igazodjate azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, / hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban.*”

a./ Ahogyszentekhez méltó

Ef 5,2k.: „*Úgy éljete,... ahogyan ez szentekhez méltó*”

/a./ Szent, megszentelt, megszentelődés – olyan szavak ezek, amelyeket nem minden további nélkül hozunk összefüggésbe manapság mértékletes életünkkel. Pedig benne van a Bibliánkban: „*Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete*” (1Thess 4,3).

/b./ Azért áldozta fel Jézus az életét, hogy minden kor és generáció emberének lehetséges legyen a megszentelt élet. Jézus mondja: „*Én őértük odaszentelem magamat, hogy ő is megszentelődjenek az igazsággal*” (Jn 17,19). Jézus helyettes halála nélkül soha sem jöhetünk volna ki a sötétség országából.

„*Mert (Jézus) egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket*” (Zsid 10,14).

(Vö.: 1Kor 1,30: „*Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá;*”

1Kor 6,11: „*Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődte, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által;*”

Zsid 2,10k.: „Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. / Mert a megszentelő és a megszenteltek mind egytől származnak, ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni;”

Zsid 10,14: „Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket.”)

/c./ Azt az ígét, amelyet Isten Egyiptomból megszabadított népének mondott – „Legyetek azért szentek, mert én szent vagyok” (3Móz 11,45) – Péter apostol levelében a szét-szórtságban élő keresztyéneknek adta tovább: „Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, / hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban / úgy, amint meg van írva: 'Szentek legyetek, mert én szent vagyok'” (1Pét 1,14–16).

/d./ A Szentlélek valósíthat meg igazi személyiség-változást. Nincs olyan terület az életünkben, amin ne lehetne megváltoztatni. A megváltásnak nincsenek határai. Nem kapunk meg minden adományt, ami a másinak megvan, de lehet változtatni magatartásunkon és beállítottságunkon. A Szentlélek azért akar minket megváltoztatni, hogy az életben viselkedésünk és kapcsolatunk megfeleljen az Isten családjának.

„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre” (2Kor 3,18).

(Vö.: Róm 8,10–13: „Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek életet ad az igazság által. / Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által. / Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. / Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megölitek a test cselekedeteit, élni fogtok;”

1Kor 3,16k.: „Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? / Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.”)

b./ A Szentlélek meg akar változtatni bennünket

Zsid 12,14: „Törekedjete mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat;”

1Pét 2,9–12: „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; / akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok. / Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. / Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.”

/a./ Nem mondjuk-e gyakran a magunk mentségére: Ezt meg ezt az óemberem – azaz a bűnös lényem – provokálta, azért vagyok boldogtalan, mivel rosszul reagáltam és megszomorítottam az Urat.

/b./ Vagy gyakran jön a szánkra: Hát, ilyen vagyok, ilyen a természetem. Az ilyen ki-magyarázkodások azonban rezignációhoz vezetnek. Isten Lelke abban akar nekünk segíteni, hogy Jézus értelmében reagáljunk.

(Vö.: Ez 36,27: „Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete;)

Gal 5,16: „Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek;”

Fil 2,13: „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.”)

/c./ „A szent Istennek szent nép felel meg: olyan nép, amelyik neki szolgál minden adományával és erejével.

/d./ Azért a megszentelődés azt jelenti: Teljes létünkkel Isten rendelkezésére állni. Istennek alárendelni a testet, lelket, értelmet, gondolkodást és érzelmet, beszédet és cselekedetet, az élet egész megtervezését és kialakítását.

/e./ Ez azt jelenti: Tudakozódni Isten parancsolatai és akarata iránt úgy a mindennapokban, mint vasárnap, éppen úgy a privát élettérben, mint a nyilvánosságban, egyedüli keresztyénként is és teljes gyülekezetként is” (Th. Sorg).

Naponként érvényesülő csoda az, hogy Krisztus követőiként nem vagyunk kiszolgáltatva régi, balga lényünknek, hanem új módon élhetünk, teljesen másként, mint újjászületésünk előtt.

(Vö.: Róm 6,4.10–14: „A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban. / Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmesskedjete kívánságainak. / Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek. / Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek;”

Gal 2,20: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”)

Mindenre képesnek tarthatjuk a Szentlélek megváltoztató hatalmát. Úgy, ahogy Isten egykor Jákóbot Izráellé formálhatta, Simont pedig Péterré és Saulat Pállá, úgy Isten Szentleke hatalma által számtalan embert megváltoztatott. A Szentlélek mindenesetre csak akkor végzi el bennünk a maga munkáját, ha mindvégig engedelmeskedünk neki. Nem kényszerít minket megszentelődésre.

(Vö.: ApCsel 15,37k.: „Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. / Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál, és nem ment velük együtt a munkába;”

2Tim 4,11: „Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban;”

Filem 1k.: „Kérlek pedig téged az én fiamért, akit a fogságban szültem, Onézimoszért, / aki egykor neked haszontalan volt, most pedig neked is, nekem is hasznos.”)

4./ A SZENTLÉLEK VEZETÉSÉBEN ÉRVÉNYESÜLŐ ÉLETFOLYTATÁS (3.)

Zsolt 143,10: *„Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”*

ApCsel 10,19k.: *„Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: „Íme, három férfi keres téged: / kelj fel, menj le, és eredj el velük. Semmit ne tévovázz, mert én küldtem őket!”*

ApCsel 11,12–15: *„A Lélek pedig azt mondta nekem: menj velük, és ne tégy semmilyen különbséget. Eljött azonban velem ez a hat testvér is, akikkel bementünk annak a férfinak a házába. / Ő pedig elbeszélte nekünk, hogy látta, amint az angyal megállt a házában, és ezt mondja neki: Küldj el Joppéba, és hívd át Simont, akit Péternek is neveznek: / aki olyan igéket hirdet neked, amelyek által üdvözülsz mind te, mind egész házad népe. / Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szentlélek, ahogyan ránk is leszállt kezdetben.”*

/a./ Gyakran úttal hasonlítjuk össze életünket. Olyan út ez, amely örvendezésre vezet. Ez azonban sok erőfeszítést igényel, sok erőbe kerül. Ez az út nem veszély nélküli. Olyan út, amely döntést igényel, hogy jobbra vagy balra akarunk-e menni. Olyan út, ami hosszúra nyúlik, de olyan út, amelyik mindenkit célba akar juttatni.

(Vö.: Fil 3,12–14: *„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. / Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, / de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért;”*

Kol 3,2–4: *„Az odafennvalókkal törődjete, ne a földiekkel. / Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. / Mikor Krisztus, a mi életünk megjeleNIK, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.”)*

/b./ Jézus látta maga előtt tanítványai útját, amint elhagyja őket. Azt is tudta, hogyan alakul az útjuk, és hol tevékenykednek majd érte, és hol kell meghalniuk. Megígérte nekik: *„Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok”* (Jn 14,18).

/c./ A Szentlélekben Jézus jött el hozzájuk. A Szentlélek nem pótlék, hanem ebben az új formában volt Jézus pünkösd után velük, jobban mondva: bennük.

/d./ Titok a Szentlélek, a Fiú és az Atya közötti egység és az együttműködés. Emberi értelmünkkel ezt nem tudjuk sem teljesen megmagyarázni, sem a helyüket megállapítani. Azonban azt nyilvánvalóan kijelentette Isten, hogy a Szentlélek bennünk lakik, vezet és elkísér.

(Vö.: Ef 1,13k.: „*Őbenne pedig titeket is – miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, / örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására;*”

1Jn 3,24: „*Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk;*”

1Jn 4,13: „*Abból tudjuk, hogy benne maradunk, és ő mibennünk, hogy a maga Lelkéből adott nekünk.*”)

/e./ Időnként megkérdeznék minket: Megtapasztalható-e a Szentlélek vezetése egészen személyes döntéseinkben és egyszerű, hétköznapi dolgainkban is? – Igen, a Szentlélek vezet és kísér minket mindennapi életünk nagy és kis döntéseiben és feladataiban. Isten gyermekei egész nap Isten vezetése szerint járhatnak.

(Vö.: „Neh 9,12k.: „*Felhőoszlopban vezetted őket nappal és tűzoszlopban éjjel, hogy megvilágítsd nekik az utat, amelyen járnak. / Majd alászálltál a Sínai-hegyre, és beszéltél velük az égből. Adtál nekik helyes törvényeket, igaz tanításokat, jó rendelkezéseket és parancsolatokat;*”

Zsolt 25,4k. 12–14: „*Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. / az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. / Élete boldog marad, és utódai öröklik a földet. / Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket.*”)

/f./ Georg von Viebahn generális ezt a tanácsot adta egyik fiatal keresztyénnek: „Ha azt akarod, hogy a Szentlélek vezessen, szánjál időt naponta Isten Igéje olvasására. Tárd Isten elé minden döntésedet, minden kívánságodat, minden kapcsolatodat és minden feladatodat,

hogy kijelenthesse neked akaratát. Így fogja legyőzni Isten útjába álló akaratodat. Ha így élsz Istennel közösségben, Isten Lelke megérinti a szívedet és vezetni fog.”

a./ A Szentlélek megerősít a félelemmel szemben

Hag 2,5: „Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek marad! Ne féljete!”

2Tim 1,7: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”

/a./ A Szentlélek, aki vezet és elkísér minket, megerősít a félelemmel szemben. Sok embert kínoz félelem, és gyötri a keresztyéneket is: emberektől való félelem, félelem a rossz lelkiismerettől, a szenvedéstől, a jövőtől és a haláltól. A Szentlélek bennünk is véghez akarja vinni a félelemtől való megszabadító munkáját.

„Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek marad! Ne féljete!” (Hag 2,5).

/b./ Isten Szentlelkét adta belénk. Ő nem a félelem lelke, hanem olyan lélek, aki megtölt minket erővel, szeretettel és józansággal.

(Vö.: „Jn 16,33: „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot;”

Ézs 41,13k.: „Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! / Ne félj, férgeske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek – így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje.”)

b./ A Szentlélek teszi lehetővé az egymással való közösséget

Fil 2,1k.: „Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, / akkor tegyétek teljessé örömeimet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete.”

/a./ A Fil 2-ben arról van szó, hogy tapasztaljanak meg az emberek köztetek valamit abból a közösségből, amit Isten Szentlelke hoz létre.

/b./ A Fil 4,2-ben két asszonyt figyelmeztet Pál arra, hogy „hogyan legyen közöttük egyetértés az Úrban”. Jézus kijelenti: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13,35).

/c./ Mindig is lesznek feszültségek és nehézségek az egymással való közösségi létben. A közösség valahogy könnyen törekeny. Éppen az ilyen helyzetekben akar vezetni minket a Szentlélek, és összetartani vagy újra egyesíteni a „szeretet köteléke” által (Kol 3,14).

/d./ Néhány tekintetben elvakultak vagyunk önmagunkra vonatkozóan, és ez megnehezíti együttélésünket. Talán egészen rosszul ítélünk meg egy-egy helyzetet. Talán túl sokat képzelünk magunkról és elképzeléseinkről, és túl keveset a mellettünk levők javaslatairól. Akkor kérhetnénk: „Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! / Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139,23k.).

(Vö.: Gal 5,24k.: „Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. / Ha a Lélek által élünk, akkor élünk is a Lélek szerint;”

Róm 8,5–9.14: „Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival. / A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békeség, / minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni. / Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. / Ti azonban nem test szerint éltetek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. / Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”)

/e./ Talán azt mondja nekünk a Szentlélek: Add át az Úrnak a terhedet és a gondodat. Ami soha nem történik meg az életedben, ami nem megy végbe a saját erőd által, az érvényesül „az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura” (Zak 4,8b).

c./ Isten Szentlelke akar képessé tenni minket arra, hogy segíthessünk másoknak

Gal 6,1: „*Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél;*”

1Thess 1,5k.: „*Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdektekben, / ti pedig a mi követőinké lettetek, és az Úréi, amikor sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömevel fogadtátok be az ígét.*”

/a./ Isten Szentlelke, aki vezet minket, képessé akar tenni arra, hogy segíthessünk másoknak. „*Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel*”(Gal 6,1).

/b./ Kedves Testvérek! Ha eltér közületek valaki a helyes úttól, és nem akarja többé elismerni Isten igazságát, akkor újból vissza kell hoznotok őt a helyes útra. Észre vesszük-e, ha valaki olyan különös szükséghelyzetbe kerül, veszélybe jutott, hogy megveti a hitet?

/c./ Az alkalmazott segítség módja teljesen különböző lehet. De az a fontos, hogy nem lehet egyedül hagyni a másik embert: Ti segítsetek, akik lelkiek vagytok, akiket Isten Lelke vezet!

/d./ Antióchiában Barnabás, aki telve volt Szentlélekkel és hittel, minden gyülekezet-hez tartozót figyelmeztetett, „*hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban*”(ApCsel 11,23).

(Vö.: Jak 5,19k.: „*Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, / tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez;*”

ApCsel 11,23k.: „*Amikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, megörült, és bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban; / mivel derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel. És igen nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz;*”

Róm 5,1k.: „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. / Őáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében;”

4Móz 14,3–9: „Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba! / Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszagatták ruhájukat, / és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljetek tőlük!”)

d./ A Szentlélek imádságban akar vezetni minket

Gal. 4,6; „Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”

Ef 6,18: „Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által.”

/a./ A Szentlélek imádságban akar vezetni bennünket. Az az érzésünk, hogyan egyre nehezebb az igazi imádság, az imádkozásnál való megmaradás. A Sátán olyan sok eltérítési manővert kezdeményez, miközben olyan dolgokat gördít az utunkba, amik látszólag fontosabban, mint az imádság.

/b./ Ne felejtsük el: a Szentlelket Pártfogóként kaptuk imaéletünk számára. „Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal” (Róm 8,26).

/c./ Talán imádságot akadályozó tényezőket kell ma feltárnia számunkra. Önző módon cselekedtünk, anélkül, hogy megkérdeztük volna az Urat? Vagy nem igazodunk-e gyakran a kor fejlődési irányzataihoz?

/d./ Az imádság hitéletünk legfontosabb része. A Szentlélek segíteni akar nekünk, hogy ezt megfontoljuk, és ne hagyjuk, hogy elsatnyuljon.

(Vö.: ApCsel 4,23–31: „Amint elbocsátották őket, elmentek övéikhez, és elbeszélték, miket mondtak nekik a főpapok és a vének. / Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, / te mondtad atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdultak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? / Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen. / Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izráel népével, / hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezded és akarated előre elrendelte, hogy megtörténjék. / Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék ígédet; / te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” / Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten ígését).

5./ A SZENTLÉLEK ÖNMAGÁVAL AKAR BETÖLTENI MINKET (4.)

A Szentlélek meg akar minket tisztítani, meg akar szentelni, és vezetni akar. Most foglalkozunk a negyedik törekvésével: önmagával akar megtölteni minket.

a./ Teljesedjetek meg Lélekkel!

Ef 5,18b: „Teljesedjetek meg Lélekkel!”

/a./ Ahogy imádkozunk a Szentlélek vezetéséért, úgy imádkozhatunk Lélek által megtöltött életért.

/b./ Mivel akar megtölteni minket a Szentlélek? Az Úr Jézus azt mondta tanítványainak: „Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyéből merít, és azt jelenti ki nektek. / Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyéből merít, és azt jelenti ki nektek” (Jn 16,14k.).

/c./ A Szentlélek Jézusról akar nekünk beszélni, és életünket Jézussal akarja megtölteni. „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. / Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is” (1Kor 2,9k.).

(Vö.: 2Kor 2,9–12: „Hanem hirdetjük, amint meg van írva: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. / Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. / Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke. / Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk;”

Jn 14,26: „A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek;”

Jn 15,26: „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam.”)

/d./ A Szentlélek nem csak azt akarja elérni bennünk, hogy Krisztusban beteljesedjünk, hanem azt is, hogy mások is megismerjék általunk Jézus Krisztust. „Aki hisz én bennem, ahogyan az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek! Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg” (Jn 7,38k.).

/e./ Jó dolgoknak kell származnia életünkben. A Szentlélek Jézus hírvivőivé akar formálni bennünket: „Ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira” (2Kor 3,3).

Nem kőbe vési Isten az üzenetet, hanem az életünkbe, annak ínségével és örömével, egyhangú és mozgalmas hétköznapijaival együtt. Hogy ilyen élő levelekként olvashassanak

bennünket az emberek. Egyik súlyosan szenvedő keresztyén nővérrel mondta az ápolónő: Minden látogatója kapott tőle egy olyan ígét, amelyik Jézusra mutatott. Vigasztalás nélkül senki sem távozott el az ágyától.

(Vö.: 2Kor 6,3–10: *„Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat, / hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, / verésekben, bebörtönzésben, fáradásban, virrasztásban, böjtölésben, / tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, / az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, / dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámtók és igazak, / mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem ölték, / mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.”*

b./ Mivel tölti meg a Szentlélek az életünket?

Mik 3,8: *„Engem azonban betölt az ÚR lelke erővel, igazsággal és hatalommal, hogy megmondjam Jákóbnak a bűnét, Izráelnek a vétkét;”*

ApCsel 1,8: *„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”*

/a./ Különböző ígéket találunk arra a kérdésre vonatkozóan, hogy mivel tölti meg a Szentlélek az életünket. Tanítványaitól való búcsúzásakor azt mondta Jézus: *„Ellenben erőt kaptok... és tanúim lesztek... egészen a föld végső határáig”* (ApCsel 1,8).

/b./ A Szentlélek lelki erővel akar ellátni minket. Milyen gyakran erőtlennek és képtelennek érezzük magunkat arra, ami előttünk áll. Saját terhünkkel és mások problémáival is zöld ágra kell vergődnünk. Szükségünk van erőre, hogy kitartsunk, hogy a lelki harcban, ami-be bele álltunk, ragaszkodjunk Jézus győzelméhez.

/c./ A megbízatás, amit be kell töltenünk, olyan nagy, mint egy óriás. Úgy vagyunk mi is, mint Izráel volt: *„Olyannak láttuk magunkat, mint a sáskák”* (4Móz 13,33).

/d./ Az Úr Jézus tudja ezt, és egyáltalán nem meggondolatlanul használt üzenet, mikor azt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28).

/e./ És azt ígéri Jézus: „Erőt kaptok” (ApCsel 1,8).

Mikeás próféta megtapasztalta: „Engem azonban betölt az ÚR lelke erővel” (Mik 3,8).

Pál azt mondta: „Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem” (Kol 1,29). Azt írta Timóteusnak, hogy „nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét” (2Tim 1,7).

(Vö.: 1Kor 2,4k.:” *Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; / hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék;*”

Ef 3,16: „*Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan meg erősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által;*”

Kol 1,29: „*Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem;*”

1Thess 1,5: „*Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdeketekben.*”)

/f./ A Szentlélek ereje belülré és kívülré ható erő, ami képessé tesz gyakorlati feladatok és különböző gyülekezeti szolgálatok elvégzésére.

Két, a frigysátornál együtt dolgozó iparművészről mondta Isten Mózesnek: „*Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát a Júda törzséből.... Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra, hogy terveket készítsen ... Én most melléje állítom Oholiábot*” (2Móz 31,1–6 válogatott versei).

(Vö.: 2Móz 31,1–6: „*Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: / Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát a Júda törzséből. / Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra, / hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására, / foglalatba való kövek vésésére, fafaragásra és mindenféle munka elvégzésére. / Én most melléje állítom Oholiábot, Ahíszámák fiát a Dán törzséből. Bölcsességet adok minden hozzáértő ember szívébe, hogy el tudják készíteni mindazt, amit megparancsoltam neked;*”

1Kor 12,4–11: „A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. / Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. / És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz. / A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele. / Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Lélek által. / Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait. / Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. / De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek–kinek ajándékát, amint akarja.”)

c./ Néhány gyakorlati utasítás

Ef 5,18–20: „Ne részegeskedjete, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljete meg Lélekkel, / mondjate egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljete és mondjate dicséretet szívetekben az Úrnak, / és adjate hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében;”

Józs 1,8: „Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel–nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.”

/a./ Néhány gyakorlati utasítást is ad Pál apostol az Efézusban élő keresztyéneknek az-zal kapcsolatban, hogy hogyan kell beteljesednünk Szentlélekkel: „Teljete meg Lélekkel, / mondjate egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket!” (Ef 5,18b–19a).

/b./ Az Isten Igéje által vezetett élet olyan eszköz, amely hatékonyabban érvényesül Isten szolgálatában, ha megtölti a Szentlélek. A Biblia olvasása és az olvasottak feletti imádkozó gondolkodás mindig újra megeleveníti lelki életünket.

(Vö.: 2Kor 3,6: „A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít;”

Jn 6,63: „Azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet.”)

/c./ Ha érezzük, hogy hiányoznak bennünk a Szentlélek hatásai, akkor minden más egyebet nyugodtan tegyünk félre, ami egyébként fontosnak tűnik számunkra, és szakítsunk időt Isten Igéjére, tegyük ki magunkat Isten Igéjének, ahogy valaki megfogalmazta: „*A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon*” (Kol 3,16a).

(Vö.: 2Kor 3,6: „*Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.*”)

/d./ Jim Fraser írja, aki úttörő misszionáriusként dolgozott Kínában, és sok, gondokkal tele órát kellett átvészelnie: „A kísértések és támadások idején újra és újra felszabadulást találtam a hangos imádság és a bibliaversek hangos ismétlése által, amelyekre emlékeztetett a Szentlélek. Ez mindenkor olyan volt, mint egy erős ellenállás megtörése, és a Szentlélek erejével való újbóli megtöltekezés.”

(Vö.: 2Tim 3,16k.: „*A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; / hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.*”)

Zsolt 19,8–12: „*Az ÚR törvénye tökéletes, felüldíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt. / Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. / Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, / kíváncsabbak az aranynál, sok szín-aranynál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. / Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges.*”)

/e./ A „*Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel*” (1Thess 4,19) üzenetet úgy is értelmezhetjük, hogy beszéljetek egymással mindarról, amivel megajándékozott titeket az Úr a Biblia olvasásakor.

/f./ Megfontolásra érdemes jó tanács: Ha a levertség és depresszió fázisában vagy, belső üresség miatt sóhajtozol, és sóvárogsz a Lélek gazdagsága után, okkor olvasd a Bibliádat, és ne tartsd meg a magad számára felfedezéseidet.

/g./ Beszélj róla másoknak is! Talán nem tűnik egyszerűnek, hogy erről beszélj. De meg kell tanulnunk legyőznünk magunkat. Akkor is, ha arra gondolunk, hogy ezt nem tudjuk megtenni. Már néhány egyszerű szó is hasznos lehet a felebarátodnak.

(Vö.: ApCsel 4,18–20: „Miután tehát behívták őket, megparancsolták, hogy egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében. / Péter és János azonban így válaszolt nekik: „Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatok; / mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk;”

Zsolt 66,16: „Jertek, halljátok, ti istenfélők mind, hadd mondjam el, mit tett velem!”

Zsolt 119,45–48: „Tágas téren járok, ha a te utasításodat keresem. / Királyoknak is elmondom intelmeidet, és nem vallok szégyent. / Gyönyörködöm parancsolataidban, mert szeretem őket. / Elfogadom parancsolataidat, mert szeretem őket, és elmélkedem rendelkezésein.”)

d./ Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket!

Ef 5,19k.: „Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak, / és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében;”

Zsolt 96,1–4: „Énekeljétek új éneket az Úrnak, énekelj az Úrnak, te egész föld! / Énekeljétek az Úrnak, áldjátok nevét, hirdessétek szabadítását minden nap! / Beszéljétek el dicsőségét a nemzeteknek, csodáit minden népnek! / Mert nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, félelmesebb minden istennél.”)

Ef 5,18b.k.: „Teljétek meg Lélekkel, / mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak.”

/a./ A közös éneklés helyet teremthet a Szentlélek Isten működésének. Ahol Isten Lelke munkálkodik, új élet támad, és sokféle új ének is keletkezik.

Már az Ótestamentumban is olvashatjuk: „Új éneket adott a számba, Isteniünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne” (Zsolt 40,4).

„Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízik szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát” (Zsolt 28,7).

(Vö.: Zsolt 9,2.k.: „Hálát adok az Úrnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodáttettedet. / Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó Felséges!”

Zsolt 33,1–3: „Vigadjatok az ÚRban, ti igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret. / Adjatok hálát az ÚRnak citeraszóval, tízhúrú lanttal zengjétek neki! / Énekeljétek neki új éneket, szépen zengjenek hangszereitek!”

„Zsolt 34,2–4: „Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. / Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. / Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!”

Zsolt 92,2k.: „Milyen jó hálát adni az ÚRnak, és zengeni neved dicséretét, ó Felséges, / hirdetni reggel szeretetedet, hűségedet minden éjjel;”

Zsolt 106,1–3. 47k.: „Dicsérjétek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső tettét? / Boldogok, akik megtartják a törvényt, akiknek tettei mindenkor igazak. / ... Segítség meg minket, URunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged! / Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké! Az egész nép mondja: Ámen! Dicsérjétek az URat!”)

Ef 5,18b.20: „Teljétek meg Lélekkel, / és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében”

/b./ A hálaadás megnyitja szívünket a Szentlélek számára. „A Lélek által megtöltött emberek hálásak. A hálaadás áradóvá teszi Isten kegyelme forrását. 'Hálaadással áldozz Istennek' (Zsolt 50,14), 'Zengjétek hálaéneket az Úrnak' (Zsolt 147,7). A hálátlanság ellenben olyan, mint a szárító szél, ami minden forrást kiapaszt” (P. Breymeier).

Amikor Pált és Silást börtönbe zárták, egyáltalán nem volt könnyű nekik, hogy gonosztevőkként kezelték őket. Mégis imádkoztak és Istent magasztaló énekeket énekeltek. Ha Szentlélekkel betelt emberek akarunk lenni, akkor maradjunk meg a hálaadásban!

(Vö.: Ézs 12,1–6: „Azon a napon ezt mondod majd: Hálát adok neked, URam, mert bár haragudtál rám, elmúlt haragod, és megvigasztaltál. / Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / Örvendezve fogtok vizet meríteni a szabadulás forrásából. / Azon a napon ezt mondjátok majd: Adjatok hálát az ÚRnak, hirdessétek nevét! Adjatok tudtára a népeknek nagy tetteit! Emlékeztessétek őket, hogy neve magasztos! / Énekeljétek, hogy milyen fenséges tetteket vitt véghez az ÚR, tudja meg ezt az egész föld! / Kiálts és ujjongj, Sion lakója, mert nagy közöttetek Izráel Szentje!)

/c./ Pál közöl még egy szempontot, ami segít abban, hogy Lélekkel megtelt életünk legyen: „Engedelmeskedjete egymásnak, Krisztus félelmében” (Ef 5,21). A Szentlélekkel telt emberek nem akarnak sem dominálni, sem imponálni. Hagyják, hogy a Szentlélek vezesse, korrigálja és előkészítse őket. A kölcsönös megbecsülés és szeretet a lelki élet jellegzetes ismertetőjele.

e./ A Szentlélek gyümölcsöző életet akar munkálni bennünk

Gal 5,22k.: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, / szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény;”

Zsolt 92,13–15: „Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus. / Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. / Öreg korban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak.”

/a./ A Szentlélek gyümölcsöző életet akar munkálni bennünk. „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, / szelídség, önmegtartóztatás” (Gal 5,22k.). Kiemelünk a Szentlélek gyümölcséből kettőt, amiket a Lélek akar munkálni az életünkben:

/b./ Szeretet: Az a szeretet, amivel Isten akar megölni minket, olyan szeretet, ami oda tud figyelni a másikra, kiönti a szívét, amelyik bízni tud a másik emberben, és gondoskodni tud róla.

Nem csak azokat szereti, akik viszont szeretnek. Ez a szeretet ad, ad és ad. Ez a szeretet, amelyet Isten töltött a szívünkbe a Szentlélek által, ki tudja azt is mondani: „Sajnálom, kérlek, bocsáss meg”, vagy „megbocsátok neked.”

(Vö.: Róm 12,9–21: „A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, / a testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, / a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok. / A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak. / A szentekkel vállaljatok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet. / Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok és ne átkozzatok. / Örüljete az örülőkkel, sírjate a sírókkal. / Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek

nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint. / Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó. / Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljétek minden emberrel békességben. / Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” – így szól az Úr. / Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére.” Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.”)

/c./ Öröm: Az az öröm, amit a Szentlélek munkál a szívünkben nem olyan, hogy egyik pillanatban jelen van, a másikban meg eltűnik. Nem is függ külső körülményektől. Ez „az Úrban való öröm”, ahogy Dávid mondta: „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van ténálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon” (Zsolt 16,21).

(Vö.: „Jn 16,24: „Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen;”

Róm 14,17: „Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm.”)

d./ Életünk gyakran olyan zaklatott, hogy úgy sietünk el egymás mellett, hogy a Lélek gyümölcseinek: – szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás – kevés teret adunk.

Kérhetjük az Urat: Tölts meg engem Szentlelkeddel, hogy gyümölcsöket érleljen életemben, mert azt mondtad: „Az lesz az én Atyám dicsőisége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek” (Jn 15,8).

/e./ Jézus azt mondta tanítványainak: „Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?” (Lk 11,23).

(Vö.: „Jn 15,7k.: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibenetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. / Az lesz az én Atyám dicsőisége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”)

Ha kitakarítottuk, ami útjába áll a Szentlélek működésének, meg fogjuk tapasztalni, amit Jézus megígért: „Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké” (Jn 14,16).

(Vö.: Péld 1,23: „*Térjete meg, ha megdorgállak, és én kiárasztom rátok lelkeket, megismertetem veletek igéimet.*”)

2./ A SZŐLŐTŐKE-ÉLET TITKAI

– Jn 15,1–17. –

GEHEIMNISSE DES WEINSTOCKSLEBENS

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

Bibellesezettel für das 4. Vierteljahr 1987. S. 170–175

Jn 15,1–17: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.*

Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.” „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben.

Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljessé legyen.” „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.

Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálónak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. „Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.”

I./ „ÉN VAGYOK A SZŐLŐTŐ, TI VAGYTOK A SZŐLŐVESSZŐK”

Figyeljük meg Jézus Jn 15,1–17-ben megőrzött szavait: „*Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők!*”

1./ „Én vagyok... – ti vagytok...!”

a./ Az ÚR tanítványaival egy tényről, valóságról beszél: Olyan életről, amely teljesen a szőlőtőke által működik. A szőlőtőkéhez hozzátartoznak a vesszők, egyébként nem lenne teljes a szőlőtőke. Azaz „eggyé lettetek velem.” Erről az eggyé tett létről beszélt Jézus tanítványaival, mikor el kellett hagynia őket.

b./ Végéhez közeledik-e ennek az egységes létnek a valósága, amikor Jézus meghal és erről a földről a mennybe távozik?

Nem, ez a valóság továbbra is létezik, akkor is, ha tanítványai nem érzékelhetik őt többé földi szemeikkel. Továbbra is létezik, számunkra is! Jézus azt mondja nekünk ma: „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők,” aztán megmagyarázza, hogyan élhetünk ebben a kapcsolatban.

(Vö.: Róm 15,4: „*Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.*”

Ef 3,17–21: „*Hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökön örökké. Ámen.*”)

c./ Néhány hete egy indiai testvér látogatott meg minket, aki bizonyágtételét a Jn 15-el kapcsolta össze. Emlékeztetett az Úrral való egységünkre, és megemlítette a szőlőtőke-élet néhány titkát. Erről gondolkozzunk tovább.

d./ Az ÚR Jézus – aki erről a csodálatos valóságról beszélt tanítványainak – nem halt. Nem a múltból beszélt. Az Atyánál tudjuk őt, és megígérte, hogy közöttünk fog lenni. Segíteni akar nekünk, hogy megértsük, milyen szorosan kötött össze minket magával, és milyen szorosan vagyunk összekötve vele. Ebből az összeköttetésből következik: „Én vagyok a szőlőtőke, ti vagytok a szőlővesszők.” Olyan tény ez, amiből élünk. Ez boldog valóság!

(Vö.: Jn 6,35: „Jézus azt mondta nekik: 'Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha';”

Jn 8,12: „Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága;”

Jn 10,9–10.14k.: „Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért;”

Jn 11,25k.: „Jézus ekkor ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”

Jn 13,13: „Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok.”

Jn 14,6: „Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam;”

Jn 15,1–8: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbenem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbenem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbenem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbenem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbenem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbenem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek;”

1Kor 6,17: „Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek övele.”)

e./ **Tudatában vagyunk-e annak, mikor mondta Jézus ezeket a szavakat** – „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők”?

- A tanítványaival való utolsó vacsora után;
- Miután felkelt és megmosta a lábukat;
- Miután Júdás kiment az éjszakába!

– Miután a tanítványok sokat kérdezték: "Hová még el? Honnan ismerhetnék az utat? Mit jelent az, hogy nekünk akarod kijelenteni magadat, nem a világnak?"

Akkor hangzottak el ezek a szavak, miután azt is mondta Jézus: „*Elmegyek, de ismét visszajövök hozzátok!*” (Jn 13 és 14).

2./ Jézus tanítványaihoz intézett utolsó szavai a Golgota előtt

a./ Valamikor ezen az estén Jézus imádságában *mi is szóba kerültünk*. Azt mondta az Atyának: „*De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavakra hisznek én-bennem*” (Jn 17,20).

b./ Ezek a szavak szíve mélyéből valók, az *Atyával való eggyélétele mélységéből, a tanítványok és irántunk való szeretete mélységéből*. A Jn 14. fejezet Jézus ezen szavaival zárul: „*Már nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma. Hogy azonban megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, ahogyan az Atya parancsolta: keljetek fel, menjünk el innen*” (Jn 14,30k.).

Aztán a Jeruzsálem és a Gecsemáné kert közti úton kijelentette magát Jézus. Ő az igazi szőlőtőke, akiből mi, a szőlővesszők élünk. Ha ő a szőlőtőke, úgy *minden szőlővessző saját része* – közvetlenül összekapcsolódva vele. Egy nedvfolyam áramlik bele mindegyikbe, a sőtét gyökértől a legtávolabbi vesszőig, az utolsó levélig.

(Vö.: 1Jn 5,11–13: „*Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életek van;*”

2Pét 1,3k.: „*Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljete attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban;*”

Ef 4,15k.: „*Hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.*”)

3./ „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda!”

a./ Jézus azt mondja, hogy az Atya a szőlősgazda. Az Atya az, akit meg kell dicsőíteni – ezen szőlőtő és vesszői által. Sok minden rejlik ebben a képben, ami mindig újra szól hozzánk. Ma e képnek csupán néhány vonásával foglalkozhatunk.

Az az imádságom, hogy Jézus szavai ne csak a lelkünket ragadja meg, de a szívünket is indítsa meg. Hiszen ezek számunkra is örökérvényű üzenetek.

b./ A szőlőtőke-élet hat titkával foglalkozzunk: „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők!”

/1/ Életünk értelme: az Atyát dicsőíteni!

/2/ A dicsőítés titka: gyümölcsöt teremni!

/3/ A gyümölcs hozatal titka: Jézusban maradni!

/4/ A megmaradás titka: az engedelmesség!

/5/ Az engedelmesség titka: a szeretet!

/6/ A szeretet titka: a megismerés, Őt megismerni!

II./ AZ ELSŐ FÉNYSUGÁR – EZ AZ ÉLETÜNK ÉRTELME: AZ ATYÁT DIC- SŐÍTENI!

Jézus azt mondja tanítványainak: „Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek” (Jn 15,8).

a./ Számunkra, embereknek nagy jelentősége van annak, hogy ismerhetjük életünk célját és szándékát.

A céltalan élet szinte elviselhetetlen. Milyen gyakran előfordul ma is, hogy eldobják emberek életüket, mivel semmi értelmet nem látnak benne. Ha Isten semmi teret nem kapott életükben, semmi értelmet és célt nem találnak abban, amiért érdemes lenne élniük. Egy fiatal keresztyén írta, miután sokáig „készítette a költségvetést”, és aztán elszántan befogadta Jézust az életébe: „Attól kezdve volt értelme az életemben, attól kezdve volt nagy örömben részem!”

(Vö.: Péld 8,35: „Mert aki engem megtalál, az életet találja meg, és kegyelmet nyer az Úrtól;”

Zsolt 36,8–10: „Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek. Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot;”

Zsolt. 36,10: „Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot;”

Jn 4,14: „De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne;”

Jn 10,10: „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek;”

2Kor 8,9: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok;”

2Kor 9,8: „Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljete minden jó cselekedetre.”)

Az volt az Úr Jézus sajátos megbízatása, hogy dicsőítse az Atyát, és kijelenthette: „Aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves” (Jn 8,29).

b./ **„Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem”** (Jn 17,4).

Ez a cél – az Atyát dicsőíteni, az Ő tetszésére lenni, képmására lenni. Ez lehet a mi életünk értelme és célja is. „Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben” (1Kor 6,20).

(Vö.: Róm 14,7k.: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk;”

Róm 12,1k. „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek.”)

c./ **Mit foglal magába tulajdonképpen ez a kifejezés: dicsőíteni?**

Őt magasztalni, őt nagyvá tenni, őt fenségesnek ábrázolni az emberek között!

Őt dicsőíteni, ez különböző módon és különböző szituációkban történhet.

Például az **emberek közti életünk által**: 1Pét 2,12: „Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján;”

(Vö.: Ef 5,1k. 15k.: „Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljete szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándékul, az Istennek kedves illatként. Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.”

Kol 4,5k.: „Bölcsen viselkedjete a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel. Beszédeitek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.”)

Például **beszédeink és szolgálataink által** is dicsőíthetjük az Atyát: „Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen” (1Pét 4,11);

(Vö.: Zsid 13,15: „Általa vigyünk Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevé-ről vallást tévő ajkaink gyümölcsét.”)

Például **szenvedés által**: „Ha azonban valaki mint keresztyén szenved, ne szégyenkezzék, hanem dicsőítse Istent ezzel a névvel” (1Pét 4,16);

(Vö.: ApCsel 16,23–25: „Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta. Éjjeltájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket;”

2Kor 6,10: „Mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden;”

1Pét 4,12–14: „Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek. Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket a Krisztus nevéért, mert a dicsőség Lelke, az Isten Lelke megnyugszik rajtatok.”)

Halál által is lehet dicsőíteni az Atyát. Jézus azt mondta tanítványának, Péternek: „*Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod*” (Jn 21,18).

III./ A DICSŐÍTÉS TITKA: GYÜMÖLCSÖT TEREMNI!

Ha az élet értelme Isten dicsőítése, hogy sikerülhet ez nekünk? Hogy jutunk el a szőlőtőke-életnek erre a titkára?

A dicsőítés titka: gyümölcsöt hozni! Jézus azt mondta: „*Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek*” (Jn 15,8).

1./ **Az Atya dicsőítése nem saját teljesítmény,** hanem az élet gyümölcsésként történik, amit ő helyezett belénk. Gyümölcs a szőlőtőkével való kapcsolatból növekszik. Új életünk van, Jézus élete!

A Szentlélek gyümölcse dicsőíti az Atyát. „*A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény*” (Gal 5,22k.);

(Vö.: Ef 5,9–11: „*A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket;*”

Jak 3,17k.: „*A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató. Az igazság gyümölcse békességben vettetik el azoknak, akik békességet teremtenek;*”

Zsolt 1,1–3: „*Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel–nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz;*”

2Móz 31,2: „*Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát a Júda törzsből;*”

Jer 17,7k.: „*De áldott az a férfi, aki az ÚRban bíz, akinek az ÚR a bizodalma. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a*

hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.”)

2./ Hós 14,9-ben olvassuk: „Én meghallgatom, és törődöm vele. Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod gyümölcsöd.”

a./ Hogy a megérjenek a gyümölcsök, afölött a szőlősgazda örködik. „Azt a szőlővesztőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen” (Jn 15,2).

Jézus tanítványaihoz fordulva hozzá fűzi: „Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek” (Jn 15,3). Megtudjuk itt, hogy Igéjének megtisztító hatása van. Nincs gyümölcs az Atya szerető keze általi megtisztítás nélkül. Értsük meg ezt egyre mélyebben, és fogadjuk el.

b./ Jézus mondja: „Az én Atyám a szőlősgazda” (Jn 15,1). Az én Atyám semmi rosszat nem akar tenni veletek.

Elmondhatom: Atyám, nem akarok tiltakozni kezed ellen. Dolgozz rajtam terved szerint. Formálj belőlem dicsőségedre való ültetvényt.

(Vö.: Ézs 61,3: „Hamu helyett fejdísz adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, a csüggedés helyett örömeiket. Igazság fáinak nevezik őket, az ÚR ültetvényének: őt ékesítik;”

Zsolt 92,14k.: „Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. Öreg korban is sarjat hajtának, dús lombúak és zöldek maradnak.”)

3./ „Atyám a szőlősgazda!” Egyetértünk-e abban, hogy az Atya szőlősgazdaként dolgozik a szőlőjében?

„Én, az ÚR vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel–nappal őrzöm, hogy senki ne bánthassa. Nincs bennem harag, de ha tövis és gaz kerül elém, küzdeni fogok ellene, és elégetem!” (Ézs 27,3k.)

a./ „Hogy a szőlőtökével való kapcsolat hatékony legyen, bele kell egyeznünk a szőlősgazda atyai gondoskodásába, ami nem elbátortalanítani, hanem ösztönözni akar minket. Ha jóindulatában megmetsz bennünket, uralja az énünket, elcsüggedhetünk-e és panaszkodunk-e amiatt?

b./ Van sok lehetőség, hogy kivonjuk magunkat az atyai fegyelmezés alól, és a lázadás is fertőző.

(Vö.: Ézs 45,9: „Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? És a készítmény ezt: Nem ügyes a kezéd?”

Péld 13,18: „Szegénység és gyalázat éri azt, aki megveti az intést, de tisztelik azt, aki megfogadja a feddést;”

Péld 15,10: „Rosszul esik az intés annak, aki letér az ösvényről, pedig meghal az, aki gyűlöli a dorgálást;“

Jer 7,23k.: „Hanem ezt parancsoltam nekik: Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek, hogy jó dolgokat legyen! De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megátalkodott gonosz szívük tanácsát követték, hátukat fordították felém, és nem arcukat.”

c./ Ha nem akarunk elcsüggedni, meg kell fontolnunk, hogy mindemellett a mennyei szőlősgazda szorongat minket, az ő keze van a dologban. Azért akar megmetszeni minket, hogy több gyümölcsöt teremjünk. Ha terveink nem megvalósíthatók, az Atya valami jobbat tervez velünk. Ha kényelmes, nyugodt életben és általános közkedveltségben reménykedünk, és semmi sem valósul meg ebből, úgy az Atya olyan életet választ számunkra, amiben megmetsz bennünket, és ez sebekkel jár.

d./ Mivel a szőlőtőke élete részesei vagyunk, nem kell félnünk ezektől a sebektől, mert életnedveinket Őtőle kapjuk, Akinek a sebei által gyógyulunk meg. Az Atya tudomásunkra akarja hozni, hogy össze vagyunk nőve Krisztussal halálában és feltámadása erejében. Ez a gyümölcsöző élet titka. Az Atya, mint szőlősgazda ezt a célt tartja munkájában szem előtt” (H. E. Alexander).

(Vö.: Zsolt 66,10–12: „Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt. Hálóba kerítettél minket, nehéz terhet raktál a hátunkra. Embert ültettél a nyakunkra, hol tűzbe, hol vízbe jutottunk, de kivetettél, és felüdültünk;”

Jak 1,2–4: „Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedetet, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül;”

Zsid 12,5–11: „*És elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: „Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánt az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskedniünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örömdolgosnak, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcset hozza azoknak, akik megedződtek általa.”)*

IV./ A GYÜMÖLCSHOZATAL TITKA: JÉZUSBAN MARADNI!

A szőlőtőke–élet **harmadik titka**: A gyümölcshozatal titka – Jézusban maradni.

1./ **„Maradjatok énbennem és én tibennetek!”** (Jn 15,4).

Jézus kifejti: Mivel a szőlővesszők egyáltalán nem képesek gyümölcsöt teremni maguktól, ha nem maradnak a szőlőtőkén, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők. Ha bennetek maradok és én bennetek, akkor hoztok sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

2./ **A vessző nem tud veszteség nélkül elválni a szőlőtőkétől.**

A szőlősgazda kezéből senki sem tudja kiszakítani magát veszteség nélkül. – „Te, Uram, mindig szoros kapcsolatban voltál az Atyával, de azt is tudod, milyen könnyen eltávolodunk tőled. Óh, Uram, segíts nekünk, hogy olyanok legyünk, mint vesszők a szőlőtőkén.”

(Vö.: Jn 6,66–69: „*Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: „Vajon ti is el akartok menni?” Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje;”*

1Sám 22,23: „*Maradj nálam, ne félj, mert aki az én életemre tör, az tör a te életedre is. Ezért biztonságban leszel nálam.*”)

3./ „**Ha valaki nem marad énbennem**, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszár-
rad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik” (Jn 15,6).

János, a tanítvány, aki feljegyezte ezeket az Igéket, szívére is vette URa üzenetét, és
évekkel később figyelmeztetett levelében: „Mármost, gyermekeim, maradjatok meg őbenne,
hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetele-
kor” (1Jn 2,28).

4./ A Jézusban maradás elválaszthatatlanul össze van kötve azzal, hogy **Igéje megma-**
radjon bennünk.

Igéjében maradni – ez a Jézusban maradás módja. A vesszőt a szőlőtőke tartja meg, de
mi is felelősek vagyunk azért, hogy helyet és időt adjunk az Igének és engedelmeskedjünk
neki. Így megy végbe Jézusban való megmaradásunk napról napra.

(Vö.: Mt 4,4: „Ő így válaszolt: „*Meg van írva: Nem csak kenyérrel él az ember, ha-*
nem minden igével, amely Isten szájából származik;”

5Móz 10,12.13: „*Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Is-*
tenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Iste-
nedet teljes szívedből és teljes lelkedből. Tartsd meg az ÚR parancsolatait és rendelkezéseit,
amelyeket ma parancsolok neked a te javadra!”

Zsolt 119,140. 162. 164: „*Nagyon tiszta a te beszéded, szolgálád szereti azt.... Úgy örü-*
lök beszédednek, mint aki nagy zsákmányra talál.... Nagy békeességük van azoknak, akik sze-
retik törvényedet; nem botlanak meg azok;”

Jók 23,11–12: „*Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla.*
Ajkának parancsából nem engedek, keblembre zártam szája mondásait.”)

„*Nálad, Jézus, nálad akarok maradni, / Állandóan szolgálatodban állni;*

Semmi se űzzön el Tőled,/ Utadon akarok járni.

Te vagy életem élete,/ Lelkem ösztönzője és ereje,

Ahogy a szőlőtő vesszőibe,/ Úgy árasztasz belém erőt és életemedvet.”

V./ A MEGMARADÁS TITKA: AZ ENGEDELMESSÉG!

Hogy maradhatunk meg Jézusban? Ez a megmaradás **negyedik titka**: az engedelmes-ség. „Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben... (Jn 15,10/a); Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjé-tek, és megadatik” (Jn 15,7).

1./ Hogy maradt meg Jézus az Atyánál?

Megmondja nekünk: minden dologban engedelmes volt. „...Ahogyan én mindig meg-tartottam az én Atyám parancsolatait...” (Jn 15,10/b); „... Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját” (Jn 4,31); „Mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem” (Jn 6,38).

2./ Látjuk Jézus **rendkívüli engedelmességét** a Gecsemánében: „Egy kissé tovább-ment, arcra borult, és így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te” (Mt 26,39). – „Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,8).

(Vö.: Jn 14,31: „Hogy azonban megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és úgy cse-lekszem, ahogyan az Atya parancsolta: keljetek fel, menjünk el innen;”

Zsid 5,8k.: ” Jóllehet ő a Fiú, szenvetéseiből megtanulta az engedelmisséget, és miu-tán tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmes-kednek neki.”

Róm 5,19: „Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká.”)

Jézustól ismerjük meg, **mi az engedelmisség**. Részleges engedelmisség nélkül nem lett volna Gecsemáné.

3./ Nem lehet Jézusnál maradni engedelmisség nélkül, vele való közösségvállalás nélkül.

Egyébként kétség nélkül elszakadunk tőle. Jézus mondja: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem” (Lk 9,23).

4./ Nehéz az engedelmesség?

A mi problémánk: **bizonyosan szeretnénk engedelmeskedni, de olykor inkább saját akaratunkat követjük.**

(Vö.: Zsolt 81,9–17: „Hallgass meg, népem, hadd intselek! Bárcsak hallgatnál rám, Izráel! Ne legyen más istened, idegen istent ne imádj! Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihozta te Egiptom földjéről. Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm! De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem. Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát. Bárcsak rám hallgatna népem, az én utaimon járna Izráel! Hamar megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem. Az ÚR gyűlölői hízelegnének neki, az ő ideje pedig örökké tartana. A búza legjavával etetném, kősziklából szedett mézzel tartanám jól;”

Ézs 48,17k.: „Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetek, amelyen járnod kell. Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.”

Isten fel akar ébreszteni minket, **Igéből akar megeleveníteni minket,** és belénk akarja adni a kívánságot, hogy engedelmeskedjünk parancsainak! „Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek” (Ez 36,27).

(Vö.: Fil 2,5: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt;

Zsolt 40,9: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítsem, törvényed szívémben van;”

Zsolt 119,6.133: „Akkor nem vallanék szégyent, ha figyelnék minden parancsolatra... Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság.”)

VI./ AZ ENGEDELMESSÉG TITKA: A SZERETET!

A megmaradás **ötödik titka** a **szeretet**. „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben” (Jn 15,9).

1./ A titok: **a szeretetből való engedelmesség**. „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljessé legyen” (Jn 15,11). Örömet okoz annak engedelmeskedni, akit szeretünk, akkor is, ha áldozatba kerül. A tanítványokat, akik Jézus szeretete által engedelmeskedtek Uruknek, barátainak nevezi. Először Ő szerette őket. „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,13).

2./ Jézus azt is mondta nekik: „Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek” (Jn 15,14). **A barát név a neki engedelmeskedőket illeti meg**. Ebben mutatkozik meg szeretetük.

(Vö.: 1Jn 2,5: „Aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk;”

1Jn 3,21–24: „Szeretteim, ha pedig a szívünk nem ítél el, bizalommal szólhatunk Isten előtt; és amit kérünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves őelőtte. Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk. Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk.”)

3./ És Jézus folytatja: „Többé nem mondalak titeket szolgálknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainknak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek” (Jn 15,15).

Barátainak tud parancsolni Jézus. „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” Jn 15,12.

(Vö.: Jn 13,34k.: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást;”

1Pét 1,22: „Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek.”)

4./ **A barát** nem kötelességből **tölti be a parancsolatot** és nem félelemből. Nem is azért, hogy jutalmat kapjon, hanem **szeretetből** teszi.

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat,... Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.” ... Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála” (Jn 14,15.21.23).

VII./ A SZERETET TITKA: A MEGISMERÉS, JÉZUST MEGISMERNI!

A hatodik titok, a szeretet titka: a megismerés.

1./ Jézus azon az estén, amikor a szőlőtőke példázatáról beszélt, egyre többet és többet **ismertetett meg tanítványainak** abból, **hogyan kicsoda is ő számukra**.

Ahogy a szőlőtőke össze van kapcsolódva vesszőivel, olyan szorososan kapcsolódik össze velük. **Tanítványok részesei Jézus életének**. Senki sem szeret úgy, mint ő. Jézus elmegy, hogy odaadja értük életét.

Jézus tovább vezeti tanítványait ezen az estén az **Atya megismerésében**. „Mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek” (Jn 15,105/b). Megismerteti velük az **Atya szeretetét**.

2./ Minél jobban megismertjük Istent, az vezet még több szeretethez. Hóseásnál olvashatunk erről a kívánságról: „Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az URat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet” (Hós 6,3).

(Vö.: Péld 2,3–5: „Bizony, ha bölcsességet kiáltasz, és hangosan kéred az értelmet, ha úgy keresed azt, mint az ezüstöt, és úgy kutatod, mint az elrejtett kincseket, akkor megérted, mi az ÚR félelme, és rájössz, mi az istenismeret;”

Dán 11,32b: „De azok, akik ragaszkodnak Istenükhöz, bátor tetteket visznek véghez.”)

3./ Pál apostol kívánsága is ez: „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten” (1Kor 13,12);

(Vö.: 1Jn 3,2b: „Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában;”

Fil 3,7–10: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam általa: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján, hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlónak lévén az ő halálához;”

2Pét 1,5: „Éppen ezért minden igyekezetetekkel törekedjete arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet.”)

4./ Walther Lüthi, svájci lelkipásztor mondta a szőlőtőke-életéről: „Ahol egy ember vessző lehet az igazi szőlőtőkén, az a kegyelem nagy csodája. Egyedül Jézus az, aki minket haszontalan vadoncokból nemes és teherbíró vesszőkké tesz, és kegyelmesen belevesz az Istennel való életközösségbe. Annyira személyes ez a közelség, ahogy Jézus belevonja az embereket kegyelmi kiválasztásába, hogy ténylegesen barátainak mondja övéit – *’Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek’* (Jn 15,14). Valami mélységesen megindító Isten barátjának lenni!”

(Vö.: Zsolt 25,14: „Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket;”

Jak 2,23: „Így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt”, és „Isten barátjának nevezetett”.)

Uram! Segíts nekiünk vesszőknek,
Hogy megmaradjunk rajtad, a szőlőtőkén,
Mert a vesszők csak a szőlőtőkén élhetnek,
És csak a szőlőtőkén tudnak gyümölcsöt hozni.
Lelked és erőd járjon át minket!

3./ AMI EMBEREKNEK LEHETETLEN, AZ ISTENNEK LEHETSÉGES

MENSCHLICHE UNMÖGLICHKEITEN – GOTTES MÖGLICHKEITEN

BLZ Februar 2001

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-11.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2001-02/ - 2013. 10. 28.

1Móz 18,9–14: „Azután ezt kérdezték tőle: Hol van Sára, a feleséged? Ő így felelt: Itt a sátorban. Egyikük azt mondta: Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz! Sára meg ott hallgatódzott a háta mögött a sátor bejáratánál. Ábrahám és Sára élemedett korú öregek voltak, és Sáránál már megszűnt a női életfolyamat. Sára nevetett magában, és azt gondolta: Miután megvénültem, lehet-e gyönyörűségem? Meg az uram is öreg! De az ÚR megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: Ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának.”

Jób 42,2: „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékod, amelyet meg ne valósíthatnál.”

„Emberileg lehetetlen!” – gondoljuk mi is olyan megoldhatatlan probléma láttán, mint amit Isten ígért Sárának. Könnyen megérhetjük reakcióját, mert a hitéletben is van időnként olyan, ami emberileg nézve lehetetlen. „Van-e valami lehetetlen az ÚR számára?” – hangzott az Úr válasza, amelyben csodatevő, teremő Istenként nyilvánult meg.

(Vö.: 1Móz 21,1–7: „Azután meglátogatta az ÚR Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az ÚR Sárával, ahogyan megígérte. Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten. Ábrahám Izsáknak nevezte el újszülött fiát, akit Sára szült neki. Azután körülmetélte Ábrahám a fiát, Izsákot nyolcnapos korában, ahogyan megparancsolta neki Isten. Ábrahám százesztendő volt, amikor fia, Izsák megszületett. Akkor ezt mondta Sára: Nevetségessé tett engem az Isten, kinevet mindenki, aki csak hallja. Ezt is mondta: Ki jósolta volna meg Ábrahámnak, hogy fog még Sára fiaikat szoptatni? Mert fiút szültem öregkorára.”)

Jézus világunkba való eljövetele Isten válasza reménytelen helyzeteinkre. Ezért összekapcsoljuk a következőkben témánkat – „Ami embereknek lehetetlen, az Istennek lehetséges” – a „Jézus eljött, örök örömet szerzett” kezdetű ének néhány kifejezésével.

(Vö.: Zsolt 62,12k.: „Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Isten-nél van az erő; nálad van, URam, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint;”

Zsolt 115,3: „A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!”)

I./ ÉLETÜNK BÜNKÉRDÉSÉT NEM TUDJUK MAGUNK MEGOLDANI

Az első lehetetlenség az, hogy életünk bünkérdését nem tudjuk magunk megoldani.

Tudjuk, hogy Dávid király életében milyen óriási volt a bűn pusztító hatalma. Nem csak egyszer vétkezett, de egyik bűn a másikat vontta maga után. Először azon fáradozott Dávid, hogy egyedül bánjon el bűnével. Azt mondta: „*El akartam hallgatni*”. A bűn azonban súlyos teherként nehezedett rá, testi romlást okozott neki. A 32. zsoltár ábrázolja állapotát bűne elhallgatása idején. „*Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel–nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben*” (Zsolt 32,3k.).

Lehetetlen volt, hogy zöld ágra vergődjön élete bűnével. De így van ez mindnyájunkkal. Senki sem mentheti fel magát, és senki élete nem lehet valóban boldog Isten felmentő ítélete nélkül. Ugyanúgy érvényes ez Isten gyermekeire is, ha bűnt követnek el, mint azokra is, akik távol élnek Istentől és szenvednek bűneik terhe miatt.

(Zsolt 38,5: „*Mert bűneim összecaptak fejem fölött, súlyos teherként nehezedenek rám;*”

ApCsel 2,37: „*Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?”*)

Nem hagy megnyugodni Isten érthetetlen szeretete addig, amíg meg nem valljuk bűneinket. Mert ő hű és igaz, hogy megbocsássa vétkeinket.

(Vö.: 1Jn 1,7–9: „*Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól;*”

Mik 7,18k.: „*Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy ke-*

gyelmet ad. Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétküinket!)

Mt 19,23–26: „Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: „Bizony, mondom néktek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába.” Sőt azt is mondom nektek: „Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.” Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbentek, és így szóltak: „Akkor ki üdvözülhet?” Jézus rájuk tekintett és ezt mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.”

Zsolt 32,1.2.5.11: „Dávid tanító-költeménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétké eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. Örüljetek az ÚRnak, ujjongjatok, ti igazak! Vigadjatok mind, ti igaz szívűek!”

Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges: „Mert Istennél semmi sem lehetetlen”. A bűn kérdést egyetlen egy ember sem képes megoldani.

Jól megfigyelhetjük ezt a gazdag ifjú életében, akinek a szívét sajnos fogva tartotta a vagyona. Dávidról azt olvassuk, hogy miután megbánta és megvallotta bűnét, megszabadult nyomasztó terhétől. Már az Ószövetségben is lehetséges volt a bűnből való szabadulás, mivel Isten a Szabadítóra, tulajdon Fiára tekintett. Ő „az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!” (Jn 1,29);

(Vö.: 3Móz 4,27–31: „Ha egy ember a köznépből nem szándékosan vétkezik, és áthág csak egyet is az ÚR tilalmai közül, és vétkessé válik miatta, vagy tudtára adják vétkét, amiben vétkes, akkor hozzon áldozatul egy hibátlan nőtény kecskét a vétkéért, amiben vétkes. Tegye kezét a vétekáldozat fejére, és vágja le a vétekáldozatot az égőáldozat helyén. A pap pedig vegyen ujjával a vérből, és kenje meg az égőáldozati oltár szarvait, a többi vért pedig önts az oltár aljára. Fejtse le az egész kövérjét úgy, ahogy a békeáldozat kövérjét szokták lefejtetni, a pap pedig füstölögtesse el az oltáron kedves illatul az ÚRnak. Ha így a pap elvégzi érte az engesztelést, bocsánatot nyer;”

Róm 3,25k.: „Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte tü-

relme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.”)

„Vétkeztem”. Ezzel a szóval fejezte ki Dávid bűnéhez való viszonyát, amikor Nátán megkereste és nyíltan megítélte bűne miatt.

Mivel Dávid bűnbánatot gyakorolt, ezért Isten megbocsátott neki.

(Vö.: 2Sám 12,1–13: *„Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentetlek meg Saul kezéből. Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetettél engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni. Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg;”*

Zsolt 51,1–7: *„A karmesternek: Dávid zsoltára, abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted./ Lásd én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem.”)*

„*Bűnbánatot tenni annyi, mint Isten kitárt karjaiba térni*” (M. Luther). Isten szélesre tárja karjait minden bűnösnek, mivel Isten Fiának a Golgota keresztyén kitárt karjai és átszegezett kezei megtérésre hívnak minket az Atyához, hogy megvalljunk neki minden ínséget, bűnt és vétet, és elfogadjuk a bűnbocsánatot. Mindenkire vonatkozik a legfőbb Bíró szájából elhangzó felmentő ítélet, aki a megfeszített és feltámadott Jézushoz jön.

(Vö.: Ézs 1,18: „*Jöjjetek, szálljunk vitába! – mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú;*”

Róm 4,25: „*Aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért;*”

Ef 1,7: „*Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából;*”)

Mindnyájunknak öröme ad okot, hogy elfogadtuk és naponként elfogadhatjuk bűneink bocsánatát. „*Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse*” (1Tim 1,15).

J. L. K. Allendorf (1693–1773) így énekelte meg a megbocsátás csodáját:

„*Jézus eljött, ezért lehullanak a halál béklyói és kötelékei, melyeket szétszakított.*

Segítségünkre siet immár, hiszen megtörte a halál erejét;

Ő az Isten Fia, aki valóban megszabadít,

Bűnből és szégyenből jövőknél megbecsülést szerez,

Jézus eljött, ezért lehullanak a béklyók.”

II./ KÉPTELENEK VAGYUNK MEGÁLLNI AZ ELLENSÉG TÁMADÁSAIVAL SZEMBEN

1Pét 5,8k.: „*Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban;*”

Jób 1,6–11: „*Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam–keltem. Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes em-*

ber, féli az Istent, és kerüli a rosszat. A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! Hiszen te oltalmazod őt, a házát és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. De nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged!”

A második lehetetlenség az, hogy képtelenek vagyunk megállni az ellenség támadásával szemben; mert a Sátán, aki az Isten és az ember ellensége, tele van csellel, alattomosággal és kiszámíthatatlansággal.

Jób könyve tudósít a Jób elleni támadásról, akiről ezt mondta Isten: „*Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat*” (Jób 1,8).

A Sátán célja a pusztítás még akkor is, ha barátságosnak és kegyesnek mutatja magát. Gyakran használja az embert segítőtársnak. Amikor Jób mindent elveszített, gyermekeit, birtokait és egészségét, felesége sátáni tanácsot adott neki: „*Átkozd meg Istent, és halj meg!*” (Jób 2,9). Azaz, add fel Jób, semmi értelme ilyen siralmasan tovább élni. A baráttól származó tanács olyan értelmesen cseng, olykor meggyőzőbbnek, mint az, amit Isten Igéje mond bizonyos élethelyzetekben.

Mit használt kegyessége az Istenre figyelő Jóbnak? Vajon nem az sodorta-e oda, hogy most a földön ül a legnagyobb nyomorúságban, szegényen, betegen és egyedül, gyermekeitől megfosztva? Nem lett volna-e jobb inkább feladni, mint folytatni? Ilyen ínségben nem boldogulunk saját erőnkől, mivel az ellenség táplálja az Isten jósága iránti kételkedést is. Egyik reformációs énekében elismeri Luther Márton: „*Erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar el-esnének...*” (Református énekeskönyv. 390. 2. vers.)

(Vö.: Jób 2,8–13: „*Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült. A felesége ezt mondta neki: Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg! De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával. Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről: a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamáai Cófár. Megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvéttel vigasztalják őt. Amint azonban messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek, megszaggatták köntösüket, és port szórtak a fejükre. És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.*”

Jézust is megkísértette a Sátán. Rá akarta bírni, hogy feladja. Feltétlenül meg akarta akadályozni Jézus megváltó munkáját. A Megváltó csak az Atyával való szoros kapcsolatban tudott ellenállni a Kísértőnek. Bár Jézusnál a Gonosz semmiféle kapcsolódási pontra nem lelt („*Már nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma*” (Jn 14,30), nálunk újra és újra talál, amit hídfőként használ, hogy megtámadjon. Jóllehet a végidő folyamán Jézus ember is volt, mint mi, mégis, egyáltalán nem volt benne bűn.

(Vö.: Mt 4,1–11: „*Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.” Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, és így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.” Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.” Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.”)*

Zsid 4,15: „*Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt.*”)

1Jn 3,8: „*Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa;*”

1Jn 2,14: „*És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait;*”

1Jn 5,4: „*Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.*

„*Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges*” (Lk 18,27): ellenállhatunk az ellenség támadásainak. Nem a Sátáné az utolsó szó a harcokban és a kísértési helyzetekben. Jóbnál sem az övé volt az utolsó szó, jóllehet Jób is ember volt, mint mi.

Hogy viselkedett Jób, amikor az ellenség arra akarta rábírni, hogy feladja? – Istenben bízott, bele kapaszkodott akkor is, ha nem tudta megérteni. Jób Istenben bízva bolondnak mi-

nősitette felesége felszólítását, aki csak földi és felületes módon vizsgálta az eseményeket. Jób válasza más perspektívát mutat, ami szélesre tárta előtte a látóhatárt: *„Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk”* (Jób 2,10).

Jób ragaszkodott a bizalomhoz, a minden látszattal szembeni „mégis–bizalomhoz”. Számolt azzal, hogy Isten a „rosszból” is képes jót kihozni. Az Isten útján való ilyen ragaszkodás elől ki kell térnie az ellenségnek, amely csak a bizalmatlanság légkörében érvényesülhet.

(Vö.: Jób 2,10; *„De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával;”*

Zsolt 73,23–28: *„De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted;”*

Zsolt 125,1k.: *„Zarándokének. Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké.”)*

Jób könyve következő fejezeteiből megtudjuk, hogy Jóbnak sok támadást kellett elszenvednie barátaitól, de minden félreértés ellenére sem tagadta meg Istenét.

Megtanulhatjuk Jóbtól: az egyetlen lehetőség a támadások és kísértések átvészelésére az Úrral való közeli kapcsolat és a reá irányuló tekintet. Jézus Krisztus a győztes, az ellenség pedig legyőzött ellenfél, ha hatalmasként hetvenkedik is. Jézus a győztes, és a vele való kapcsolatban részesülünk győzelmében.

(Vö.: 1Kor 15,54–57: *„Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: 'Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?' A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!”*

2Kor 2,14: *„De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt.”)*

*„Jézus eljött, az erős Megváltó,
 Betört a felvértezett ellenség házába,
 Felrobbantotta a ellenség
 Megerősített kastélyát.
 Erősebbnek érzed magad Sátán, te Gonosz?
 Jézus eljött, az erős Megváltó.”*

III./ NEM TUDJUK EGYEDÜL MEGTALÁLNI AZ ÉLET HELYES ÚTJÁT, ÉS JÁRNI SEM TUDUNK RAJTA

Péld 21,2: *„Minden útját helyesnek tartja az ember, de az ÚR vizsgálja meg a szíveket;”*

Lk 15,11–16: *„Azután így folytatta: 'Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét. Erre megosztotta közöttük a vagyont. Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.'”*

A harmadik lehetetlenség: nem tudjuk egyedül megtalálni az élet helyes útját, és járni sem tudunk rajta. Ezzel kapcsolatban Jézus egy olyan fiatalemberről mondott egy példázatot, aki úgy vélte, hogy biztosan ismeri saját útját. Nem akart mindig az atya szeme előtt élni. Szabad önrendelkezéssel akarta élvezni az életet. A maga választotta és olyan magabiztosan elkezdett útról azonban akkor derült ki számára, hogy tévút, amikor végül is a disznóknál kötött ki, és ott majdnem éhen halt, mivel még a moslékból sem ehetett. Belsőleg is teljesen kiégett. És miközben éhezett és ínséget szenvedett, nagy honvágy támad a szívében: „Bárcsak mégis apámnál lehetnék!”

A magunk választotta utak ínségben és nyomorúságban végződnek. Ezt különösen fájdalmasan tapasztalják meg azok, akik azért fordítanak hátat tudatosan mennyei Atyjuknak, hogy életüket saját maguk irányítsák. Kívülről nézve némelyeknek olykor jól mehet a soruk, sikeresek, karriert csinálnak.

De hogy néz ki ez belülről? Az egyedüllét óráiban? Isten helyezte szívünkbe az örökkévalóság utáni sóvárgást – *”Szépen megalkotott mindent a maga idejében, az örökkévalóságot is az emberi értelem elé tárta, de az ember mégsem tudja felfogni Isten alkotásait elejétől végig, amelyeket megalkotott”* (Préd 3,11) –, ezért az Istentől távol folytatott élet sajátságosan értelmes beteljesedés nélküli lét. Ha ezt valaki csak a halál után kénytelen belátni, az már túl késő.

(Vö.: Lk 16,19–26: *„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit. Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették. Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt. Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjja hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban. De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz. Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehesse- nek, se onnan ide át ne jöhessen senki;”*

Zsid 9,27: *„És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik.”)*

Akiben azonban idejében tudatosul az örökkévalóság komolysága, az elindulhat ugyanazon az úton, amire a példázatbeli fiatalember is elszánta magát: *„Útra kelek, elmegyek apámhoz”* (Lk 15,18). „Üdvös döntést hozott. Ebben a mondatban rejtőzik egy szó, ami kifejezi, miért volt megfelelő ez a döntés: Ez az a szó: 'Apámhoz'. Az elveszett fiú nem egy komisz úrnak akarta alávetni magát, oda akart menni, ahol teste-lelke otthon volt, ahol az atyai szív tele volt szeretettel, oda, ahová tartozott” (W. Busch).

(Vö.: Lk 15,17–24: *„Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgáltnak: Hozzátok ki ha-*

mar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! Azután hozátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feláradt, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek;”

Lk 18,13: *„A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek;”*

Jóel 2,12k.: *„A szőlőtő elszáradt, a fügefa elhervadt, a gránátalma, a pálma, az almafa és a mező minden fája kiszáradt. Elűnt az öröm is az emberekből. Öltetek gyászt, és sírjatok, ti papok! Jajgassatok, kik az oltárnál szolgáltak! Gyászruhában töltsétek az éjszakát Istenem szolgálói, mert megszűnt az étel– és italáldozat Istenetek házában.”)*

Jn 10,27–30: *„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből;”*

Zsolt 23,1–6: *„Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorem, nem szűkölködöm. Füves legelőn terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kíséri életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.”*

Ami lehetetlen az embereknek, azt Isten lehetővé tette, „mert nála semmi sem lehetetlen”. Megteremtette a lehetőségét, hogy határozottan és nyugodtan járassuk életutunkat. A példázat szerinti fiú a maga okozta káoszból visszatért atyjához, és régen várt díszvendégként fogadták. Milyen nagyszerű meghívás ez minden embernek, akik Istentől távol, helytelen utakról térnek vissza az atyai házhoz! Azért jött Jézus, hogy haza hívjon az Atyához. *„Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét”* (2Kor 5,19).

(Vö.: 2Kor 5,17–21: *„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az: a régi elmúlt, és úme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, békülje-*

tek meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

Isten nagy szeretete átfogja egész életünket. Ő nem csak arra gondolt, hogy életünk végén hozzá, haza érkezzünk, hanem gondoskodott földi életutunkról is. Mindent nekünk akar ajándékozni, hogy célhoz érjünk. Nekünk ajándékozta az Úr Jézusban a Jó Pásztort, aki vezet és gondoskodik rólunk, aki elmondhatta magáról: „*Én vagyok az út.*” Jézus vezetésével útközben lenni, – ez Isten gyermekei csodálatos szabadsága.

(Vö.: Jn 14,6: „*Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam;”*

2Pét 1,3: „*Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.*”)

A Jézussal való úti közösség olyan felséges, hogy nem lehet összehasonlítani semmilyen más közösséggel. Aki vele közösségben jár az életben, tudhatja és megtapasztalhatja: semmit sem nélkülözök.

(Vö.: Jn 8,36: „*Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.*”

Mt 28,20,b: „*Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig;*”

Zsolt 32,8: „*Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.*”)

*„Eljött Jézus, dicsőség a Királynak;
Menny és föld magasztalja hatalmát!
Ez az Uralkodó megtérítheti a szíveket;
Szépen, hamar nyílnak ki előtte kapuk és ajtók!
Gondoljatok arra, koronát akar adni nektek.
Eljött Jézus, a dicsőség Királya.”*

IV./ NEM TUDUNK EGYMÁSSAL SAJÁT ERŐNKBŐL DŰLŐRE JUTNI

Fil 4,1–3: „*Ezért tehát, testvéreim, akiket szeretek, és akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szeretteim! Evódiát intem, és Szüntükhét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az Úrban. Sőt téged is kérlek, hűséges munkatársam, segíts nekik,*

akik együtt küzdöttek velem az evangéliumért; Kelemennel és a többi munkatársammal is, akiknek a neve benne van az élet könyvében;”

2Kor 13,11: *„Végül, testvéreim, örüljete, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljetekek békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz.”*

A negyedik lehetetlenség: Nem tudunk egymással saját erőnkől dűlőre jutni. Evódia és Szüntükhé értékes munkatársak voltak a Filippi gyülekezetben. Jóllehet Krisztushoz tartoztak, mégis, veszekedtek egymással. Ha becsületesen gondolunk magunkra, nem vethetjük meg ezt a két asszonyt, sokkal inkább megerősítjük: Van ilyen! Velem is előfordul, hogy némelyekkel, akik Krisztust is követik, nem tudok dűlőre jutni, mivel annyira mások, és bizonyos dolgokat másként látnak, és másképpen vélekednek róluk, és ebből következően tőlünk eltérő módon cselekednek. Gyakran előfordul, hogy azt kell mondanunk az Úrnak: Uram, képtelen vagyok szeretni ezt az embert, akit szeretnem kellene.

(Vö.: Ef 4,3: *„Igyekezetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével;”*

Jn 13, 35: *„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást;”*

Jn 15,12: *„Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szeretlek titeket.”)*

„Megparancsoltad, hogy 'szeress', hogy gyakoroljuk a szeretetet...” (N.L. v. Zinzendorf gróf).

Florence Allshorn, Ugandában élő misszionárius megosztotta velünk tapasztalatait az „Aki szeretni mer” című könyvében: „Kétségtelenül különösen sötét érzések kavarnak lelkünk mélyén, ha misszionáriusokként egymásközi kapcsolatainkra gondolunk. Ha ez a terület továbbra is a jelenlegi állapotnak megfelelően homályos és hatástalan marad, akkor szinte hasztalan lesz, hogy annyit adjunk tovább az evangéliumból, amennyit akarunk. Hiszen szeretettel áthatott létre van szüksége mindenkinek és mindennek... Munkatársam sok vonatkozásban olyan igényes, kitartó, de az idegei teljesen tönkrementek, és szörnyű dühkitörései miatt szenved; olykor két napig se szólal meg, és akkor én igen érzékeny és dühös vagyok. Szépen is kijöhetnénk egymással. Nem siralmas, hogy nem vagyunk rá képesek?”

(Vö.: Zsolt 34,15: *„Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt!”*

Róm 12,9k.: *„A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretetben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők;”*

Ef 5,1.: *„Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljetez szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándékként, az Istennek kedves illatként.”*

Kol 3,13k.: *„Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent.”)*

Róm 15,5–7: *„A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját. Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére;”*

1Jn 4,19: *„Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.”*

„Istennek semmi sem lehetetlen”. Ez az egymással való kapcsolatainkra is vonatkozik, mert saját erőnkől nem tudjuk sem elfogadni, sem fenntartás nélkül szeretni egymást. Isten azonban semmit sem igényel tőlünk, amit ne adna meg előbb.

(Vö.: Róm 5,5: *„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.”)*

Amikor Isten azt parancsolja, hogy fogadjuk el egymást kölcsönösen, ezt megelőzi az ígéret: elfogadott titeket Krisztus. Ha engedelmeskedünk Urunk akaratának, akkor Isten szeretetéből élökként tudunk szeretni másokat. Ha lebecsüljük esetleg, hogy Jézus elfogadott bennünket, vagy nem is igen engedjük, hogy szeressen, fontoljuk meg ezt az ígét: *„Tartsátok meg magatokat Isten szeretetében...”* (Zsid 21).

(Vö.: 1Jn 4,7.10–12: *„Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent;... Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk;”*

Jn 13,34k.: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”)

Ez a felebarátainkra vonatkozó parancs egyáltalán nem túlzott követelmény, de bizonyára kihívás abban a tekintetben, hogy engedjük magunkat jobban szeretni, hogy még inkább figyeljünk az Úrra, még jobban fontoljuk meg bocsánata jelentőségét, hogy szerethessünk és megbocsáthassunk. Jézus megajándékoz, aztán felszólít, hogy használjuk fel adományait magasztalására.

Még egyszer idézzük Florence Allshornt: „Egyik nap azt mondtam, ez egyszerűen nem megy így tovább. Egyedül ültem a verendán és zokogtam. Minden leírhatatlanul vigasztalhatatlan volt. Nem hallottam meg az afrikai iskola vezetőnőjének halk lépteit. Odault mellém, majd hosszú hallgatás után végre azt mondta: Már tizenöt éve élek ezen a missziói állomáson. Láttam, ahogy idejöttetek és elmentetek. Mindegyikőtök ugyanazt mondta, azt tudniillik, hogy azért jöttetek, hogy elhozzátok nekünk az Üdvözítőt, a világ Megváltóját, de máig sem láttam, hogy ez az itteni helyzetet megváltoztatta volna. Szavai magamhoz térítettek. Ez volt az én problémám. Elégé ismertem az Urat, hogy tudjam, ő azt mondta, hogy követői szeressék ellenségeiket is. És most azért imádkoztam, hogy bárcsak ilyen szeretet töltene meg engemet. Lassan valami új kezdődött.” Florence egész évben naponta elolvasta az 1Kor 13-at, a szeretet himnuszát.

(Vö.: 1Kor 13,1–13: „Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. És ha szétszatom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik. De legyen bár prófétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken való szólás: meg fog szűnni; legyen ismeret: el fog töröltetni. Mert töredékes az ismeretünk és töredékes a prófétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkoztam, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat. Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig

színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.”

V./ NEM SZEMBESÜLHETÜNK SAJÁT ERŐNKBŐL SEM A HALÁLLAL, SEM AZZAL A TÉNNYEL, HOGY MEG KELL HALNUNK

Jn 11,25.: „Jézus ekkor ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”

Róm 6,23: „Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

Az ötödik lehetetlenség, hogy nem szembesülhetünk saját erőnkől sem a halállal, sem azzal a ténnyel, hogy meg kell halnunk. Isten gyermekeire vonatkozóan is változhatatlanul érvényben van, hogy „meg kell meghalni”.

(Vö.: Zsolt 90,3–6.12: *„A halandót visszatéríted a porba, és ezt mondd: Térjetek vissza, emberek! Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrváltásnyi idő éjjel. Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad... Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”)*

Mégis, Jézus világba jövele és véghezvitt megváltói műve által valami döntően megváltozott. Hiszen: *„Üdvöztőnk, Krisztus Jézus megjelenése által... megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet”* (2Tim 1,10).

(Vö.: 1Kor 15,19–23.26: *„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje. Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelkor következnek azok, akik a Krisztuséi.... Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.”*

Aki hisz Jézus Krisztusban, és elfogadta a maga számára a véghezvitt megváltást, az tudhatja, hogy nem a halálé az utolsó szó. Jézus ugyan befejezte földi életét, de ez után követ-

kezik a valódi, az örök élet. „A legszebb ezután következik” – így fogalmazta ezt meg Corri ten Boom. Jézus ígéretéhez tartotta magát: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha”* (Jn 11,15–26);

(Vö.: Jn 5,24). *„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe;”*

1Jn 2,25: *„Az az ígéret pedig, amelyet ő maga ígért nekünk, az örök élet;”*

1Jn 3,1–2: *„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyan-nak fogjuk őt látni, amilyen valójában.”)*

Hogy Jézus örökéletet adhasson nekünk, meg kellett halnia. *„Aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért”* (Róm 4,25). Amint feltámadt húsvét hajnalban a halottak közül, győzött a pokol, a halál és a Sátán fölött.

„Jézus él! Ezért a halál nekem bemenetel az életbe. Milyen nagy vigasztalás lesz Jézus lelkemnek a halálos veszedelemben; hittel mondom neki: Uram, Uram, bizodalmam!” (Ch. F. Gellert).

(Vö.: Kol 2,14k.: *„Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”)*

A keresztyének olyan kapunak tekinthetik halálukat, amin keresztülmenniük. Ez által jutunk át egyik oldalról a másikra. A halál után gyönyörűség vár ránk. Ebben a bizonyosságban nézhetünk szembe a halál kemény valóságával és örvendezhetünk. *„Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges”* (Lk 18,27).

(Vö.: Ézs 35,10: *„Amikor visszatérnek, akiket az ÚR kiváltott, ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik;”*

2Kor 5,1–9: *„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat, ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek. Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajto-*

zunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felölteni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet. Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket. Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban. De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz. Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki;”

Fil 3,20k.: *„Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztus is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”)*

VI./ MINDEN ERŐFESZÍTÉSÜNK ELLENÉRE SEM LEHETÜNK JÓK, MERT MAGUNK NEM VAGYUNK JÓK

Róm 7,14–21: *„Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgátva a bűnnek. Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. Mert tudom, hogy én bennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy – miközben a jót akarom tenni – csak a rosszat tudom cselekedni;”*

Gal 5,16–21: *„Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek. Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Lélek pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek. Ha pedig a Lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény uralma alatt. A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenységek, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonló. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklék Isten országát.”*

A hatodik lehetetlenség: minden erőfeszítésünk ellenére sem lehetünk jók, mert magunk nem vagyunk jók. Pál erről személyesen, érintettként nagyon nyíltan írt. A zsidókeresztyéneket – akik közé ő maga is tartozott – foglalkoztatta az a kérdés, hogy mennyire érvényesek-e még számukra a törvény zsidó előírásai. Ebben az összefüggésben ír Pál arról, hogy lehetetlen a törvényt teljesíteni.

Vele együtt nekünk is meg kell vallanunk, jóllehet ugyan tudjuk a törvényből, hogy mi a jó, mégsem tudjuk a jót cselekedni. A törvény azt is kifejezésre juttatja, hogy mi a rossz, és nem is akarunk rosszat cselekedni, mégis azt tesszük. Pál csak annyit mondhat e félelmetes el-
lentmondás láttán: *„Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?”* (Róm 7,24).

Egyik indiai keresztyén, aki minden erővel megpróbált győzelmes keresztyénként élni, amiatt panaszkodott, hogy nem érti, miért olyan gyenge. „Az a bökkenő nálad”, mondta neki W. Nee, „azért vagy túl gyenge Isten akaratát teljesíteni, mert nem vagy eléggé gyenge ahhoz, hogy ezt megpróbáld. Eddig a pontig kell eljutnunk. Ameddig még mi magunk akarunk cselekedni, Isten nem cselekedhetik értünk. Várnia kell Istennek, amíg lehetőségeink végéhez, a nullponthoz jutunk; mert ha saját erőnkkel akarunk küzdeni, visszautasítjuk őt. Isten Jézus Krisztusban sokkal többet tett értünk, mint gondolnánk. Leszámolt a kereszten nyomasztó bűneinkkel. Legyőzte a kereszten a Sátánt és erősségeit. A kereszten fosztotta meg a halált hatalmától! A kereszten azonban vele együtt az éneket is vele együtt megfeszítették. Isten Jézusban mindent elvégzett érted. Diadala az én győzelmem is, kiragad minden háborúságból!”

(Vö.: Róm 7,24k.: *„Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmekkel az Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének;”*

Róm 8,1k.: *„Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől;”*

Gal 5,1: *„Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni;”*

Kol 2,14k.: *„Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”)*

Róm 7,25: *„Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmemmel az Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének;”*

1Kor 15,54b–57: *„Meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?” A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!”*

„Istennek semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37). Pálnak nem élete nullpontján kellett megállnia. Nem ez volt élete utolsó kiáltása: *„Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?”* (Róm 7,24). Megtapasztalta, hogy megtörtént a szabadító tett Jézus halála és feltámadása által.

„Hálát adok csodálatos Istenemnek, mert ő vitte ezt véghez a mi Urunk, Jézus Krisztus által! Istenek legyen dicsőség és magasztalás: Ő ajándékozott meg minket a bűnök fölötti győzelemmel a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” Aki ezt Pállal együtt elmondhatja, nem kell többé a bűn kényszere alatt élnie. Jézus, aki eggyé lett velünk halála általi áldozatában, befogadott feltámadása által szerzett életébe is.

(Vö.: Gal 2,19k.: *„Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem;”*

Gal 6,14: *„Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.”)*

Pálnak a Róm 7-ben vázolt megtapasztalását sokan átérték. J.Penn-Lewis így tett erről bizonyosságot: *„Az a világosság, amivel Isten megajándékozott, soha többé nem sötétült el és nem lett kérdéses. Egyszerűen kijelentette nekem az Úr ezt a csodálatos igazságot, ami képes volt arra, hogy tágas téren vezessen. Ha bármilyen nehézségben vagyok vagy lehetetlenséggel állok szemben, Istenhez fordulok, és arra kérem, erősítse meg bennem Igéjét, hogy egyszer s mindenkorra megfeszítettem Krisztussal, és általa teljesen új életre támadtam fel. Így ismét rábízhatom magamat, hogy hasson általam, és legyőzze a rajtam eluralkodó gyengeségeket.*

(Vö.: 2Pét 1,3k.: *„Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljetez attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.”)*

Minél inkább egyetértek azzal, hogy Isten Fiához hasonlóvá formáltattam halálában, annál inkább megértem, hogy Isten Lelke munkálkodik bennem. Egyre világosabb lesz számomra Isten csodálatos terve: Ahogy Krisztussal megfeszítettünk, úgy vesz birtokba minket a feltámadott Úr. Miközben egyre mélyebbre vezet minket halála által szerzett közösségébe, nyilvánvalóvá teszi rajtunk feltámadása erejét, és létrehozza bennünk azt, ami kedves előtte.”

(Vö.: 2Tim 2,11–12a: *„Igaz beszéd ez: Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is;”*

Jn 12,24: *„Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.”*)

VII./ NEM TUDJUK KINYITNI MAGUNKTÓL AZ ISTEN DICSŐSÉGÉBE VEZETŐ AJTÓT

Jn 10,7,9: *„Jézus tehát így szólt hozzájuk: „Bizony, bizony, mondom néktek: én vagyok a juhok ajtaja... Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál;”*

Jn 14,2k.: *„Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.”*

A hetedik lehetetlenség: Nem tudjuk kinyitni magunktól az Isten dicsőségébe vezető ajtót, mert Ádám és Éva paradicsomból való kiűzése óta lehetetlen a közvetlen menetel Istenhez. Milyen sokan keresték az elmúlt évszázadokban, hogy megszerezzék a mennybe való bemenetelt igazságukkal és nagy igyekezetükkel, de *„mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének”* (Róm 3,23).

A magukat keresztyéneknek nevezők között is sokan bizonytalanságban szenvedhetnek amiatt, hogy vajon kitárul-e előttük vagy nem a menny ajtaja, ha befejezték földi életüket. A Golgotán Jézus keresztre mellett két gonosztevőt is keresztre feszítettek.

Az egyik gúnyolta és megvetette Jézust, a másik felismerte ebben a rettenetes órában, hogy Jézus ártatlanul szenved. A Megfeszített mellett hirtelen világos lett számára, hogy neki

nincs bemeneteli joga arra a helyre, ahova Jézus megy, mivel halála után meglesz a következménye Isten nélkül folytatott életének. Ugyanakkor felébredt benne a reménység is, ami megtérésre való lehetőségként kínálkozott számára. Ezért ezt mondta: „*Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba*” (Lk 23,42).

Ha mi is erre az álláspontra helyezkedünk, közülünk mindenkire nézve érvényes lesz Jézus hívása: „*Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban*” (Lk 23,43).

(Vö.: Jóel 2,12k.: „*De még most is így szól az ÚR: Térjete meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva! Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és megbánja, még ha veszedelmet hoz is;*”

ApCsel 4,12: „*És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk;*”

Tit 3,3–8: „*Mert valamikor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságok és élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők. De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, nem az általunk véghez vitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászüllő és megújító fürdője a Szentlélek által, akit kitöltött ránk gazdagon Jézus Krisztus, a mi Üdvözítőnk által, hogy az ő kegyelméből megigazulva reménységünk szerint részesei legyünk az örök életnek. Igaz ez a beszéd, és szeretném, ha szilárdan tanúskodnál ezek mellett, hogy az Istenben hívők igyekezzenek a jó cselekedetekben előljárni: ezek jók és hasznosak az embereknek.*”)

C. H. Spurgeon angol prédikátor magához hívatta egyik barátját, és azt mondta neki: „*Testvérem, azt hiszem, most meghalok. Mit használnak nekem a teológiai rendszerek, mikor sírba szállok? Az én teológiám rendkívül egyszerű lett, összefoglalható három szóban. Lehet, hogy ez kevés egy prédikációhoz, de elég a meghaláshoz: 'Jézus meghalt értem'. Ez elég, Testvérem.*”

(Vö.: Róm 8,31–39: „*Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít. Ki ítélné kárhózzá? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk? Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.” De mindezekkel*

szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”)

Ef 1,7: *„Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából;”*

Róm 8,32: *„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyné ajándékozná nekünk vele együtt mindent?”*

Foglaljuk össze az előző gondolatokat, és örüljünk annak, amit Isten tett lehetővé számunkra Fia nekünk ajándékozása által:

1./ Isten Jézus által lehetővé tette, hogy a bűn megbocsátható, ezért többé nem szükség szerű, hogy elválasszon Istentől bennünket. *„A követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból” (Kol 2,14).*

(Vö.: Kol 2,13–15: *„És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkeinket. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”)*

2./ Isten Jézus által lehetővé tette, hogy ellenállhatunk az ellenség támadásainak. *„De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (1Kor 15,57).*

3./ Isten Fiában a jó Pásztort ajándékozta nekünk, aki életünk minden napján a cél felé vezet bennünket. *„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem” (Jn 10,27).*

(Vö.: Jn 10,27–30: *„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.”)*

4./ **Isten lehetővé tette, hogy úgy fogadhatjuk el egymást, ahogyan ő fogadott el minket Jézusban.** „Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére” (Róm 15,7).

5./ **Jézus által örökéletünk van.** Ezért Isten gyermekeinek a halál nem az utolsó szó, hanem átmenetel az életre. „Mindenkor az Úrral leszünk” (1Thess 4,17b).

6./ **Nem kell többé a bűn uralma alatt élnünk;** Isten megszüntette a szolgaságot, amikor Fiát a törvény alá vetette. „Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban” (Róm 6,11).

(Vö.: Gal 4,4–6: „De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”)

7./ **Isten a Fiát adta, és megnyitotta a mennyet számunkra, ezért most már mennyi polgárok vagyunk.** „A mennyben van polgárjogunk” (Fil 3,20).

(Vö.: Fil 3,20k.: „Nekiünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket,”)

Isten mindazt, ami emberileg lehetetlenség volt, lehetővé tette számunkra. Nem mérülnek ki csodálatos tettei abban, hogy életünk legfontosabb kérdéseire válaszol. Bizonyosságát adja mindennapjainkban, hogy neki semmi sem lehetetlen. Habár mi újra és újra lehetetlenségek előtt állunk – de: „Isten képes rá!”.

(Vö.: Jób 42,2: „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál;”)

Zsolt 115,3: „A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!”

Mt 28,18: „Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: 'Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.'”)

*„Van-e lehetetlen? – Isten imádság meghallgató! –
Egyáltalán nincs kiút?– Isten képes rá, és menni fog.
Isten képes rá, megteheti! Neki semmi sem lehetetlen.
Isten képes rá, megteheti! Ó, bízál benne teljesen!”*

(H. E. Alexander)

4./ ILLÉS ÚTJA KARMELIG

– 1Kir 16,29–18,46. –

BEI DER BESCHÄFTIGUNG MIT DEM PROPHETEN ELIA...

BLZ Oktober – November 2008

Bibellesezettel des Diakonissenmutterhauses Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-108.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2008-10/ - 2013. 10. 28.

1./ Illés kora

1Kir 16,29–33: „Aháb, Omri fia Ászának, Júda királyának a harmincnyolcadik évében lett Izráel királya. Huszonkét évig volt Aháb, Omri fia Izráel királya Samáriában. Aháb, Omri fia azt tette, amit rossznak lát az ÚR, még inkább, mint valamennyi elődje. Nemcsak folytatta Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak királyának, Etbaalnak a leányát, és a Baalt kezdte tisztelni és imádni. Oltárt is állított a Baalnak a Samáriában épített Baal-templomban. Készíttetett Aháb Aséra-szobrot is, és még inkább boszszantotta tetteivel Aháb az URat, Izráel Istenét, mint Izráel valamennyi királya öléltte.”

Olyan embert ismerünk meg Illés prófétával való foglalkozásunk folyamán, akinek a jellemét kora üllőjén formálták, és amelyet beleszóttek abba a történelmi összefüggésbe. Ez különös mértékben érvényes rá, hiszen csak akkor ismerjük meg valóban, ha figyelembe vesszük ezt a háttér.

„Ki volt Illés? Isten hangja, vihar- és vészmadár az ítélet közelgő vihara előtt. Lobo-gott, mint a tűz, és úgy égettek szavai, mint egy fáklya... Isten keze gyújtotta meg ezt a fáklyát, és arra használta, hogy ítéletet hirdessen a bálványozó uralkodó, Aháb király és felesége Jezábel felett.

Háromezer év választ el minket ettől a korszaktól. De ugyanaz az Úr, aki ma is hatalmat gyakorol minden földön élő felett, akinek háromezer év annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, és mint egy örváltásnyi idő éjjel.

(Vö.: Zsolt 90,4: *„Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrvtásnyi idő éjjel;*

2Pét 3,8: *„Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.”)*

Ezért, amit Isten embere mondott, ugyanolyan időszerű, mint annak idején, amikor elhangzott. Illéssel találkozni azt jelenti, az élő Istennel találkozni” (H. Lamparter).

Isten újra és újra szent tüzet gyújt azokban az emberekben, akikben végezheti átalakító munkáját. Illés próféta ilyen ember volt. Különös lelki erővel volt megáldva, és szent tűz ragadta meg Istene tiszteletére.

(Vö.: Lk 12,49: *„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!”)*

Ég-e a mi szívünkben is ez az erőteljes tűz, vagy már csak izzó kanóc parázslék lényünk mélyén? Az Úr újra lángra akar lobbantani téged.

(Vö.: Ézs 42,3: *„A megrepedt nádszálat nem törí össze, a füstölő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt.”)*

Tisbei Illés származási helye valószínűleg Tisbe, amely számunkra teljesen ismeretlen. Úgyszólván tehát Illés az ismeretlenből jött, de azzal a céllal, hogy lényegesen hozzájáruljon Isten népéért való terve megvalósításához. Erre választotta ki Isten.

(Vö.: 1Kor 1,27: *„Sőt, azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszégyenítse az erőseket;”*

Jak 2,5: *„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.”)*

2./ Bálványimádás – istentisztelet helyett

Ézs 42,17: *„Meghátrálnak és csúful megszégyeniülnek, akik bálványokban bíznak, akik szobroknak mondják ezt: Ti vagytok az isteneink!”*

2Krón 16,7–10: „Abban az időben elment Hanáni látnok Ászához, Júda királyához, és ezt mondta neki: Mivel Arám királyára támaszkodtál, nem pedig Istenedre, az ÚRra, ezért csúszott ki a kezedből Arám királyának a hadserege. Nem volt-e az etiópoknak és líbiaiaknak roppant hadereje, igen sok harci kocsija és lovasa? Mégis kezembe adta őket az ÚR, mivel rá támaszkodtál. Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi. Ostobán viselkedtél ebben a dologban, és emiatt mostantól fogva háborúban lesz részed! Ászá azonban bosszús lett a látnokra, és kalodába záratta, olyan dühös lett rá emiatt. Sőt akkoriban Ászá a nép közül is bántalmazott egyeseket.”)

Három király (Saul, Dávid és Salamon) több, mint 100 évig uralkodott Izráel népe felett. Salamon uralkodási idejének a végén polgárháború tört ki, ami két részre osztotta a királyságot: az északi országra, amelyet Izráelnek hívtak, és a déli országra, amelyet gyakran Júdának neveztek. A kettéosztott ország mintegy kétszáz évig létezett, amíg aztán mindkét királyságba idegen hódítók törtek be, és először az északi királyság lakóit vitték szolgaságba Asszíriába, aztán évtizedekkel később a déli ország lakóit Babilóniába.

(Vö.: 5Móz 28,32–42: „Fiaid és leányaid más nép hatalmába kerülnek, te meg csak nézed, és epekedsz utánuk mindennap, de nem tehetsz semmit. Földed gyümölcsét és mindazt, amiért fáradoztál, olyan nép eszi meg, amelyet nem ismersz, és mindig csak elnyomott és eltiport leszel. Megtévelyedsz attól, amit szemeddel látnod kell. Megver az ÚR tetőtől talpig, rosszindulatú fekélyekkel térdeden és a combodon, amelyekből nem tudsz kigyógyulni. Elhurcoltat az ÚR királyoddal együtt, akit magad fölé állítasz, olyan néphez, amelyet nem ismertél sem te, sem atyáid, és szolgálni fogsz ott más isteneknek, fának és kőnek. Borzadva, példabe-szédben, maró gúnnyal fognak emlegetni azok a népek, amelyekhez elhajt téged az ÚR. Sok magot viszel ki a mezőre, de keveset takarítasz be, mert felfalja a sáska. Szőlőskerteket ültetsz és művelsz, de bort nem iszol, szőlőt sem szedsz, mert megeszi a féreg. Minden határodiban lesznek olajfáid, de nem kened magad olajjal, mert lehullanak a bogyók. Születnek fiaid és leányaid, de nem lesznek a tieid, mert fogságba kell menniük. Minden fátat és termőfölded gyümölcsét megeszi a féreg.”)

Ha Izráelnek a királyok korára vonatkozó történetét olvassuk, újra és újra tudatosul számunkra, hogyan ítéli meg Isten népe életét, de különösen is azokat, akik felelősek a népért és az országért. Így kell érteni azt a mondatot is, amely Izráel megosztott országában sok királyra érvényes: „Azt tette, amit rossznak lát az ÚR” (2Kir 23,37).

Az északi királyság tizenkilenc királyát kivétel nélkül így jellemezték, miközben a déli királyságban nyolc istentelen uralkodó volt. Megrázó és kijózanító ez egyúttal! Isten ezeknek a körülményeknek a sűrűjébe küldte a prófétákat, hogy Isten iránti bűnbánatra és megtérésre hívják mind az uralkodókat, mind az ország lakóit. Ezek közül a próféták közül sokat nem csak megvetettek, hanem erőteljesen üldözték is őket. Az emberek egyáltalán nem akartak hallgatni Isten szavára! Bálványimádás került az istentisztelet helyébe. Mindenekelőtt Jeroboám, az északi ország első királya volt az, aki félelmetes bálványkultuszt folytatott.

(Vö.: 1Kir 12,26–33: *„Eközben Jeroboám így gondolkozott: Hátha visszakerül a királyság Dávid házához! Ha feljár ez a nép, hogy Jeruzsálemben, az ÚR házában mutassa be áldozatait, akkor ennek a népnek a szíve urukhoz, Roboámhoz, Júda királyához hajol, engem pedig megölnek, és visszatérnek Roboámhoz, Júda királyához. Ezért elhatározta a király, hogy készített két aranyborjút. Majd ezt mondta: Eleget jártatok már Jeruzsálemben! Itt vannak isteneid, ó Izráel, akik kihoztak téged Egyiptomból! Az egyiket elhelyezte Bételbe, a másikat pedig Dánba vitette. De ez a dolog vétekre vezetett, mert a nép eljárt az egyikhez Bételbe, a másikhoz pedig Dánba. Azután templomokat is készíttetett az áldozóhalmokon, és papokat rendelt a nép köréből, akik nem a Lévi fiai közül valók voltak. Elrendelt Jeroboám egy ünnepet is a nyolcadik hónap tizenötödik napján, a Júdában tartott ünnepnek megfelelően, és áldozott az oltáron. Ugyanígy járt el Bételben is: áldozatot mutatott be a borjúknak, amelyeket készíttetett. Bételben is papokat rendelt az áldozóhalmokra, amelyeket berendezett. A Bételben csináltatott oltáron is áldozott a nyolcadik hónap tizenötödik napján; abban a hónapban, amelyben önkényesen rendelt el egy ünnepet Izráel fiai számára. Áldozott az oltáron és tömjénezett.”)*

Az Ördög uralkodása az uralkodók szívében kezdődött el, és folytatódott a nép szívében. A bálványimádás akkor érte el csúcspontját, amikor Aháb lépett trónra, és politikai okokból Jezábelt, a föníciai nőt vette feleségül. Nagy jelentősége van tehát annak, hogy mi megy végbe az egyes személyek szívében.

(Vö.: 5Móz 23,10: *„Ha táborba szállsz ellenségeid ellen, őrizkedj minden rossz dologtól!”*

Zsolt 34,17: *„Az ÚR a gonosztevők ellen fordul, emléküket is kiirtja a földről;”*

1Pét 3,10–12: *„Mert aki szeretne örülni az életnek, és jó napokat látni, óvja nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot; forduljon el a gonosztól, és cselekedjék*

jót, keresse és kövesse a békességet; mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel, az Úr arca pedig a gonoszt cselekvők ellen fordul.”)

3./ Illés neve, származása, stílusa

1Kir 16,30k.: *„Aháb, Omri fia azt tette, amit rossznak lát az ÚR, még inkább, mint valamenyny elődje. Nemcsak folytatta Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak királyának, Etbaalnak a leányát, és a Baalt kezdte tisztelni és imádni;”*

Jel 2,20–23: *„De az a panaszm ellened, hogy eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálmat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozati húst egyenek; pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából. Íme, betegágyba vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek cselekedeteikből; gyermekeit pedig megölöm döghalállal, és megtudja valamennyi gyülekezet, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek mindnyájatoknak cselekedeteitek szerint.”*

Ennek a borzalmas nagy istentelenségnek a közepette jelenik meg tehát Illés. Mintegy a semmiből merül fel Izráel története nulladik órájában. Így cselekszik Isten! Ő a kicsiny, láthatatlan dolgoknak és embereknek is Istene.

(Vö.: Ézs 25,4: *„Mert erőssége vagy a nincstelennnek, erőssége a szegénynek a nyomorúságban, oltalom a zivatarban, árnyék a hőségben, mert a hatalmaskodók dühe olyan, mint a kőfalra zúduló zivatar?”*

Ézs 60,22: *„A kevés is ezerré nő, a kicsiny is hatalmas néppé. Én, az ÚR, rövid idő múlva megvalósítom ezt?”*

Lk 19,17: *„Az erre így szólt: Jól van, jó szolgálóm, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött.”)*

És mégis, úgy világít Illés a sötétségben, mint Isten kegyelmes törődésének tündöklő csillaga. Három dolog tűnik fel a személyével való foglalkozás folyamán:

/1./ Illés neve

Illés neve azt jelenti: „Jahve az én Istenem.” Már csupán Illés neve megkérdőjelez minden istentelen életet Isten népe körében. Azzal az igénnyel lépett fel: „Egyedül Isten az Úr. Kizárólag Ő az igaz Isten. Az ő neve: Jahve.”

(Vö.: 5Móz 4,35: *„Azért láthattad meg ezeket, hogy megtudd: az ÚR az Isten, és nincs más rajta kívül;”*

5Móz 6,4: *„Hallg meg, Izráel: Az ÚR a mi Istenünk, egyedül az ÚR!”*

5Móz 32,3: *„Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket!”*)

/2./ Illés származása

Jóllehet Tisbe ismeretlen számunkra, azt azonban tudjuk, hogy Gileád közelében volt. Ez a vidék rideg, terméketlen földterület volt. Illés fellépése egészen jól illett ehhez a vidékhez. Már megjelenése is különösen feltűnő volt, ami erőteljes egyéniségére utal.

(Vö.: 2Kir 1,7k.: *„Ő megkérdezte tőlük: Milyen volt annak a férfinak a külseje, aki veletek szembe jött, és ezeket mondta nektek? Azok így feleltek neki: Szőrből készült ruha volt azon a férfin, és bőrvön övezte a derekát. A király ezt mondta: A tisbei Illés volt az.”*)

Pontosan ezt az embert akarta használni Isten ebben az időben, ahol nem diplomáciai sakkhúzásoknak, hanem egyenességnek, értelmességnek és tisztaságnak kellett érvényesülni.

/3./ Illés stílusa

Illés egyszerűen, félreérthetetlenül és komolyan töltötte be megbízatását. Egyértelmű igéket szóló ember volt, aki „Isten előtt állt”, és nem emberek előtt hajbókolt. Isten követe volt, aki a Jahve iránti engedelmisségben kötelezte el magát. Mélyen rányomja arra a bélyegét Isten szentsége és igazságossága, hogy Illés nagy komolysággal hirdette Isten ítéletét. Ez hihetetlenül nehéz feladat volt. Illés azonban ezt csak azért valósíthatta meg, mivel Isten kente fel, és tőle kapta megbízatását).

(Vö.: Péld 12,17: *„Aki igazán szól, az igazat mondja el, a hamis tanú pedig a csalárságot;”*

Mt 5,37: *„Ellenben a ti beszédetekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.”*)

4./ Istent követő életfolytatás

Ez 22,30: *„Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam;”*

Jer 5,1: *„Járjátok be Jeruzsálem utcáit, nézzetek szét, tudakozódjatok, kutassátok át tereit! Található-e, van-e olyan ember, aki törvény szerint él, és igazságra törekszik? Akkor megbocsátok ennek a városnak!”*

Két fontos felismerést nyerhetünk Illés életéből Istent követő életfolytatásunkra vonatkozóan:

a./ Isten keresi az állhatatos embereket

Olyanokra van szüksége az Úrnak, akik eléggé gerincesek ahhoz, hogy szükség esetén egyedül is vele tartsanak. Akik elég bátrak ahhoz, hogy nyilvánosan megvallják az igazságot. Isten olyanokat keres, akik nem adják be derekukat más bálványistenek előtt, hanem hűségek maradnak az egyes egyedül igaz Isten iránt, és szóval és tettel is megvallják: Egyedül Isten az Úr!

Gondoljunk például Dániel három barátjára. Nagy nyomás ellenére és halálos fenyegetések közepette sem hajtottak térdet az óriás bálványkép előtt, amelyet Nabukadneccar király készíttetett és állíttatott, aki dühöngve vont a kérdőre Sidrákot, Misákot és Abednégót. Ők azonban világosan és határozottan válaszoltak: *„Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranszobor előtt, amelyet felállíttattál!”* (Dán 3,17k.).

(Vö.: 1Kor 16,13: *„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”*)

b./ Isten emberei emberek maradnak

(Vö.: Jak 5,17k.: *„Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig. Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.”*)

„Illés mindenben olyan ember maradt, mint mi. Kétségekkel, kísértésekkel, szíve és kora kérdéseivel küzdött. Szenvedett Isten hallgatása, elrejtőzködése és várakozása miatt. Nem csak Istenért és népéért küzdött. Saját magával is vívódott. Nem volt hős, nem volt a hit eszményképe. Félt és aggódott az életéért. Semmiféle emberi nem volt tőle idegen. Azonban erősebb volt ettől a benne lobogó tűz” (W. Pfendsack).

Annak a Léleknek a tüze, akiről Jézus megmondta: „Azért jöttem, hogy tüzet bocsás-sak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!” (Lk 12,49)

5./ Isten – Isten marad

1Kir 16,29–17,16: „Aháb, Omri fia Ászának, Júda királyának a harmincnyolcadik évében lett Izráel királya. Huszonkét évig volt Aháb, Omri fia Izráel királya Samáriában. Aháb, Omri fia azt tette, amit rossznak lát az ÚR, még inkább, mint valamennyi elődje. Nemcsak folytatta Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak királyának, Etbaalnak a leányát, és a Baalt kezdte tisztelni és imádni. Oltárt is állított a Baalnak a Samáriában épített Baal-templomban. Készíttetett Aháb Aséra-szobrot is, és még inkább bosszantotta tetteivel Aháb az URat, Izráel Istenét, mint Izráel valamennyi királya őelőtte. Az ő idejében építette újjá Jerikót a bételi Híél. Elsőszülött fián, Abirámon vetette meg annak alapját, és legkisebb fián, Szegúbon állította fel a kapuját, az ÚR szava szerint, amelyet megmondott Józsué, Nún fia által. A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! A patakából majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patak-ból pedig ivott. Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban. Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje: Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és lakj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő

ÚRra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsóban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítek magamnak és a fiamnak. Ha azt megesszük, azután meghalunk. Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre. Az asszony elment, és Illés beszéde szerint járt el. És evett ő is, meg az asszony és a háza népe is minden nap.”

Itt találkozunk először azzal a két emberrel, akiknek életszabályaik alapvetően különbözök.

Illés – olyan ember, aki Isten előtt áll, aki nem az emberek véleményén tájékozódik, aki minden hamis képzettől és megfontolástól függetlenül és szabadon él.

Aháb – király, aki több rosszat tett királyságában, mint az összes többi király előtte (33.v.). Olyan ember, aki felcserélte az élő Istenben való hitet a Baal-kultusszal.

Milyen ellentét!

Jóllehet érdekes ezzel a két emberrel való foglalatosság is, de most Őrá irányítsuk szemünket, Aki mindkettőjük felett áll. Gondolkodjunk azon, mit akar nekünk mondani az élő Isten Illés és Aháb életéről. Négy gondolatra irányítsuk figyelmünket.

/1./ Isten Isten marad

Aháb engedett annak a fatális kísértésnek, hogy Isten mellett megvalósítsa a gyakorlatban a Baal-kultuszt. Ez volt a sajátságos bűne. Uralkodóként rendkívül sikeres volt. Majdnem Izráel fénykorának mondhatták uralkodási idejét. Istennek azonban más véleménye volt róla. Aháb útjai nem tetszettek Istennek, mert Aháb nagystílű csábító volt.

Egész művét Jezábellel, a föníciai királyleánnyal való házassággal koronázta meg (31.v.). Ez a nő nem csupán a bálványhitet hozta magával, hanem 450 Baal-prófétát és 400 Asérá-prófétát is (1Kir 18,19). A valláskeveredés előtt soha ez előtt nem nyitottak még így ajtót és kaput. Mégis, Isten Isten marad. Nem teheti meg az ember, hogy ne vegye figyelembe, nem lehet őt hatástalanítani. Isten mondja magáról: „Én vagyok az Úr” (4Móz 15,41).

(Vö.: 2Móz 20,3–5: „Ne legyen más istened rajtam kívül! Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető

Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiaikat is harmad- és negyedízig, ha gyűlölnék engem.”)

Sokvallású világunkban is Istenhez és igéjéhez tarthatjuk magunkat. „*Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy azok az Istentől való-e, mert sok hamis próféta jött el a világba*” (1Jn 4,1). Ajándékozzon meg minket a Szentlélek az összefüggések felismerésével és erővel, hogy hűségesek maradjunk az Úrhoz.

6./ Az Istentől való elpártolás halált eredményez

1Kir 17,1k.: „*A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje...*”

Ha nem Isten áll életünk középpontjában, előbb-utóbb összeomlik az életünk. Ez egészen gyorsan is megtörténhet, például, ha inkább élet- és sikerprogramokban reménykedünk, mint Isten hatalmában és erejében.

(Vö.: 5Móz 30,2: „*És ha megtérsz Istenedhez, az ÚRhoz, és fiaiddal együtt teljes szívvel és teljes lélekkel hallgatsz a szavára, egészen úgy, ahogyan ma megparancsolom neked...*”)

Zsolt 119,69: „*Hazugságot koholtak ellenem a kevélyek, de én megfogadom utasításaidat tiszta szívvel;*”

1Kir 2,4: „*Akkor beteljesíti az ÚR a neked adott ígéretét, amikor ezt mondta: Ha vigyáznak fiaid útjukra, és állhatatosan előttem járnak teljes szívvel és teljes lélekkel, akkor nem vesznek ki utódaid Izráel trónjáról*”).

Aháb és Isten népe következetesen kiszorították életükből az Urat. Mindenesetre nem büntetlenül! Nagy szárazság pusztított az országban. Illés kendőzetlenül megmondta, amit Isten már évszázadokkal ezelőtt is hirdetett: „*Eső helyett homokot és port ad földedre az ÚR, az égből száll rád, míg el nem pusztulsz. Vereséggel sújt téged az ÚR ellenségeid előtt. Egy úton vonulsz föl ellenük, de hét úton menekülsz előlük. Elrettentő példa lesz a föld minden országának*” (5Móz 28,24k.).

Isten ítélete megrendítő hevességgel érvényesült! Máig érvényes: Isten igényt támaszt egész életünkre. Nem akar peremfigura lenni. „Isten igéje ítéletével és ígéretével el akarja érni életünk minden területét, amiben léteünk (H.J. Iwand).

(Vö.: Róm 6,13: *„Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek;”*

Róm 12,1k.: *„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes;”*

1Pét 2,5: *„Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által;”*

1Pét 4,17: *„Mert itt van az az idő, amikor elkezdődik az ítélet az Isten háza népén. Ha pedig először rajtunk kezdődik, akkor mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek az Isten evangéliumában?”)*

/2./ Az Istentől való elpártolás halált eredményez

A Jahvétól való elfordulás Akhábnál nem egyik napról a másikra következett be. Sokáig úgy tűnt, hogy mindent siker koronáz, – de minden az Istennel való kapcsolat rovására történt. A legfontosabb, az Isten előtti hódolat és akaratának odaszánása semmiféle szerepet nem játszott a király életében.

Egészen addig, amíg Illés fel nem lépett, és röviden meg nem hirdette Isten ítéletét. Üzenete vakmerően merész volt a hatalmas uralkodóra és hidegvérű feleségére való tekintettel. Azonban a próféta az imádság embere volt. Ezért tevékenykedhetett Isten erejében (*„Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig”* (Jak 5,17). Hogy teljesíthette volna egyébként az Úrnak ezt a nehéz és számára életveszélyes megbízatását?

7./ Isten ismeri az övéit

1Kir 17,1–6: *„A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: Eredj el innen, menj*

kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott.”

Illés Isten közbeavatkozásáért imádkozott: hogy Isten vessen véget az egész bálványozásnak (tudniillik Aháb, a felesége és a nép bálványimádásának). A próféta bizonyos volt abban, hogy Isten meg fogja ezt tenni, így rettenthetetlenül adta elő az Úr üzenetét a királyi palotában.

Tudta: Isten, akit megpróbáltak kiszorítani a helyéről, erős kézzel irányítja az események menetét. Ennek az Istennek számtalan útja és eszköze van arra, hogy emlékeztessen magára. Így itt most vasfalként zárja be az eget.

Isten mindig megőrzi embereit hatalmában, és ezt a szeretetteljes átölelést nem lehet ám csak úgy levetni, mint egy ruhadarabot. Amit Isten itt Izráelben cselekszik, bár némelyeknek jelentéktelennek tűnhet, mégis ennek az ítéletnek a következtében Aháb büszke birodalma elkerülhetetlenül katasztrófa felé sodródik.

Aháb persze nevetett és gúnyolódott Illés ítéletet hirdető szavain. Lassan azonban el kellett ismernie, hogy a nagy, évekig tartó szárazság valóban elkezdődött. „A végzetes szárazság így vagy úgy bekövetkezik, amint kiszorítjuk a helyéről Istent és elhagyjuk az élet forrását” (H. Lamparter).

/3./ Isten ismeri az övéit

Ezt olvassuk a Zsolt 37,18k.-ban: *„Ismeri az ÚR a feddhetetlenek életét, és örökségük megmarad örökké. Nem szégyenülnek meg a gonosz időben sem, jóllaknak az éhínség napjaiban is;”*

Zsolt 44,22: *„Odadobtál minket, mint vágójuhokat, és szétszórtál a népek közé;”*

Zsolt 103,14: *„Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.”*

Ezt közvetlen közlőről tapasztalja meg a próféta. Minden kemény valóság ellenére, amivel Illés történeteiben szembesülünk, mégis van ennek igen vigasztaló oldala is. Isten személyesen gondoskodik Illésről. Mutat neki egy olyan helyet, ahol rejtve maradhat, és életben maradhat ebben a létet fenyegető veszélyben. *„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem”* (Zsolt

23,4). Isten jelenléte és közelsége a védelmünk. Az Úr kegyelmesen odafordul hozzánk, hogy Isten-követésünk nehézségei közepette is reményteljesen élhessünk.

(Vö.: Zsolt 31,24: „Szeressétek az URat, ti hívei mind! Az állhatatosokat megtartja az ÚR, de kamatostul megfizet a gőgösöknek;”

Zsolt 145,20: „Megtartja az ÚR mindazokat, akik őt szeretik, de a bűnösöket mind elpusztítja;”

Júd 24: „Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel.”)

8./ Aki engedelmeskedik Istennek, azt elrejtí

1Kir 17,2–14: „Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: *Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott. Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban. Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje: Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és lakj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítek magamnak és a fiamnak. Ha azt megesszük, azután meghalunk. Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajskorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre.”*

Illés nem csak egyszer, hanem újra és újra engedelmeskedett Isten utasításainak. Most az országon kívülre kell menekülnie. Eközben már Aháb is nyomoztat utána. De nem bukkant rá, mivel Isten rejtette el. Aki engedelmeskedik Istennek, azt ő elrejtí.

(Vö.: Péld 2,8: „Vigyáz a törvény ösvényeire, és híveinek útját megőrzi;”

Jn 17,12: „Amikor velük voltam, én megtartottam őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, és megőriztem őket, és senki sem kárhozott el közülük, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az Írás;”

2Thess 3,3: „De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól.”)

Nem csodálkozunk-e azon, hogy miközben az országban aszály pusztított és az emberek éheztek, Illésnek volt bőségesen friss vize és elegendő tápláléka? A hollók voltak Isten pincérei, amik napról napra asztalt terítettek a prófétának. Azonban minden nap újra hitpróbát jelentett Illésnek: vajon ma is visszatérnek? Illés egyik napról a másikra élt. De Isten keze volt az, nem a sajátja, amely újra és újra elegendő élelemmel látta el.

Milyen sokat aggódunk napi szükségleteinkért. Itt azt akarja közölni velünk Isten, hogy inkább hagyjunk rá gondjainkat, mert szemei arra tekintenek, akik félik őt (Zsolt 94,18k.: „Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, URam, támogatott engem. Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.”)

Egyik nap aztán mindenestre a Kerít-patak is kiszáradt. Mi lesz most? Illés új kihívás előtt állt. Isten a szabadulás más útját tudatta vele. Ez egy ismeretlen területre való elindulással volt összekapcsolva. Illés engedelmeskedett Isten parancsának. Az út, amit Isten mutatott neki, igen különösnek tűnt, és nem volt valami bátorító.

(Vö.: Péld 1,33: „De aki rám hallgat, biztonságban lesz és nyugodtan, mert nem retenti baj;”

ApCsel 5,29: „Péter és az apostolok így válaszoltak: „Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek;”

1Sám 15,22: „Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!”)

Sarepta kis föníciai város Tírusz és Szidón között, mintegy 160 km-re a Kerít-pataktól. Oda kellett elmennie Illésnek, de nem adakozó, hanem kérő személyként. Ehhez aláztára van szüksége az embernek. Sareptában kellett élnie, hogy csodát tegyen Isten kiválasztottai érdekében. Elhisszük-e, hogy Isten ma is csodát tehet értünk?

9./ Isten gondoskodása széleskörű

1Kir 17,10–16: *„Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítek magamnak és a fiamnak. Ha azt megesszük, azután meghalunk. Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre. Az asszony elment, és Illés beszéde szerint járt el. És evett ő is, meg az asszony és a háza népe is minden nap. A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki, az ÚR ígérete szerint, amit megmondott Illés által.”*

Milyen figyelemreméltó esemény! Egy özvegyasszony Sareptában arra készült, hogy „utolsó vacsorát” készítsen magának és a fiának. Tőlük kell támogatást kapnia Illésnek? Nem kellene-e inkább visszatérnie? De hova? Ha az Úr számunkra látszólag értelmetlen utasítást ad, nem célszerű azon vitatkozni, hogy vajon megfelelő-e az. Hanem jól tesszük, ha engedelmeskedünk és bizalmat tanúsítunk. Illés merészen tette meg az engedelmisség lépéseit.

Ez a pogány asszony, aki kész volt arra, hogy megossa a prófétával utolsó falatjait, megtanította őt és minket is arra, hogy a javak mással való megosztása – még a legnehezebb körülmények közepette is – nem tesz szegényebbé. Isten maga töltötte meg lisztesládájukat és olajos korsóikat addig, amíg újra meg nem jött az eső. Itt az élő Isten erős kézzel, teremtő erejével avatkozott be ennek a három embernek az életébe. Illés újból átélte: *„Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével!”* (Zsolt 4,4).

14./ Isten gondoskodása széleskörű

Amit ez a kis közösség megtapasztalt Sareptában, az abszolút ellentétben állt Aháb tapasztalataival. Neki mindene megvolt, amit csak ember kívánhatott, de mivel kiszorította az

életéből az élő Istent, most éhezett. Soha többé nem vette körül virágzó ország, hanem csak pusztaság, ameddig a szem ellátott. Semmijük sem volt többé.

Illésnek sem volt semmije, csupán Isten ígéje, és mégis, Istennel együtt ez elegendő volt. Aki Istennel van közösségben földi életében, annak olyan forrása van, amely nem apad el, és olyan étele van, amelyik nem fogy el. Isten azokban marad, akik hűségesen neki szentelik magukat. És itt nem csupán az ember pszichikai igényeiről van szó. Isten különösen a belső emberünket akarja megőrizni a nélkülözéstől és a pusztulástól

(Vö.: Zsolt 34,9: *„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül;”*

Ef 3,16: *„Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által;”*

2Kor 4,16–18: *„Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”)*

10./ Isten él, és köztünk munkálkodik

1Kir 17,1–16: *„A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőekben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. Ezután így szólt hozzá az ÚR ígéje: Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát, és az ÚR ígéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott. Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban. Ekkor így szólt hozzá az ÚR ígéje: Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és lakj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedgetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs honnan*

vennem. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítek magamnak és a fiamnak. Ha azt megesszük, azután meghalunk. Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre. Az asszony elment, és Illés beszéde szerint járt el. És evett ő is, meg az asszony és a háza népe is minden nap. A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki, az ÚR ígérete szerint, amit megmondott Illés által.”

2Kor 1,10: *„Aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít.”*

Ezzel a történettel való foglalatosságunk folyamán bizonyára elgondolkozunk azon, hogy a tudósító nem egyszerűen egy holló- vagy liszt- és olajcsodáról szóló történetet akar elmondani nekünk, hanem olyan hitbeli kijelentést közöl, amivel meg akarja értetni az élő Isten cselekvését és munkálkodását. Ha ez így van, akkor nem a hollók, liszt vagy olaj vonatkozásában érvényesül a csoda, hanem abban, hogy Isten él, hogy köztünk munkálkodik, hogy odafordul ehhez a világhoz és hozzánk emberekhez, hogy szeret minket, hogy gondoskodik rólunk, éppenséggel ott is, ahol lehetőségeink véget érnek.

Nem azoknak a csodáknak van nagy jelentősége, amiket ez a tudósítás közöl velünk, a sajátja csoda azonban a hűséges Isten, aki kijelenti magát övéinek. Ő szól Illéshez.

Az Úr összekapcsolja Igéjét az Illésre vonatkozó megbízatással. „Menj!” Ennek a megbízatásnak a próféta a legszilárdabb hittel engedelmeskedik. Útra kel és megtapasztalja, hogy minden beteljesedik, amit Isten megígért neki. Így tárulnak fel Illés előtt Istene határtalan lehetőségei (*„Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket”* 2Pét 1,3). Mindennapi táplálékáról is gondoskodik az Úr.

Urunk megtanít minket arra, hogy mennyire rá vagyunk utalva adományaira: *„A mi mindennapi kenyerünket ad meg nekünk ma!”* (Mt 6,11). Hiszen nem csak az éhes tömegeknek van szükségük táplálékra, hanem az éhes lelkeknek is. Jézus magáról mondja: *„Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: Ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem”* (Jn 6,51). Általa

lehet legyőzni a szárazságot, és általa csendesül le az emberi szív. Így bátorít minket: Ne aggodalmaskodj, ne félj!

(Vö.: Mt 4,4: „Ő így válaszolt: „*Meg van írva: Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik;*”

Jn 4,14: „*De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne;*”

Jn 6,35: „*Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha;*”

Jn 7,37: „*Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!”*

Jel 22,17: „*A Lélek és a menyasszony így szól: „Jöjj!” Aki csak hallja, az is mondja: „Jöjj!” Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!”*)

11./ Merj elindulni oda, ahova Isten küld

1Kir 18,1–29: „*Hosszú idő múlva, a harmadik esztendőben, így szólt az ÚR igéje Illéshez: Menj, jelenj meg Ahábnál, mert esőt akarok adni a földre! Illés tehát elment, hogy megjelenjen Ahábnál. Samáriában súlyos éhínség volt. Ekkor Aháb hívatta Óbadjáhút, a palota felügyelőjét. Óbadjáhú igen félté az URat. Mert amikor Jezábel megölette az ÚR prófétáit, Óbadjáhú magához vett száz prófétát, és elrejtette őket ötvenenként egy-egy barlangba, és ellátta őket kenyérrel és vízzel. Aháb ezt mondta Óbadjáhúnak: Menj el az országban levő minden forráshoz és minden patakhoz! Talán akad fű, és életben hagyhatjuk a lovakat és öszvéreket, és nem kell levágnunk az állatokat. Fölosztották azért maguk között az országot, hogy ki mit járjon be. Aháb külön ment az egyik úton, Óbadjáhú is külön ment a másik úton. Miközben Óbadjáhú úton volt, egyszer csak előtte termett Illés. Óbadjáhú fölismerte, arcra esett, és ezt kérdezte: Te vagy az, uram, Illés? Ő így felelt neki: Én vagyok. Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés. De ő ezt mondta: Mit vétettem, hogy Aháb kezébe akarod adni szolgálodat, hogy megöljön? Az élő ÚRra, Istenedre mondom, hogy nincs nép, sem ország, ahová el ne küldött volna az uram, hogy felkutasson téged. Ha azt mondták, nincs itt, akkor meg is eskette azt az országot és népet, hogy nem találtak meg téged. És most te mondd: Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés!? Megtörténhetik, hogy amikor elmegyek tőled, elragad téged az ÚR lelke, nem is tudom hová. Ha én megyek, és hírt viszek Ahábnak, ő pedig nem talál itt téged, akkor megöl engem; pedig a te szolgád féli az URat ifjúkorától fogva. Nem*

mondták meg neked, uram, hogy mit tettem, amikor Jezábel öldökölte az ÚR prófétáit? Elrejtettem az ÚR prófétái közül száz embert, ötvenenként egy-egy barlangba, és elláttam őket kenyérrel és vízzel. Most mégis ezt mondod: Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés?! Ő meg fog ölni engem. De Illés így felelt: A Seregek élő URára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy még ma megjelenek előtte. Elment tehát Óbadjáhú Aháb elé, hogy jelentést tegyen neki. Aháb pedig Illés elé ment. Amikor Aháb meglátta Illést, ezt mondta neki Aháb: Te vagy az, Izráel megrontója?! Ő így felelt: Nem én rontottam meg Izráelt, hanem te és a te atyád háza, mert elhagytátok az ÚR parancsolatait, és te a Baalokat követed. Most azért üzenj, gyűjtsd ide hozzám az egész Izráelt a Karmel-hegyre, meg a Baal négyszázötven prófétáját az Asérá négyszáz prófétájával együtt, akik Jezábel asztaláról élnek. Akkor elküldött Aháb Izráel fiaióért, és összegyűjtötte a prófétákat a Karmel-hegyre. Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem. Akkor Illés ezt mondta a népnek: Egyedül én maradtam meg az ÚR prófétájának, a Baal prófétái pedig négyszázötvenen vannak. Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdalják darabokra, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok. Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az ÚR nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így! Ezután így szólt Illés a Baal prófétáihoz: Válasszatok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok! Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó Baal, felelj nekünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek. Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred. Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem felelt, és nem figyelt rájuk senki.”

Két helyen is fontos nevelési célokat érvényesített Isten Illés számára. Mind a Kerít-pataknál, mind Sareptában megtanulta, hogy feltétlenül bízson Istenben. Most arról van szó, hogy merjen megtenni egy új lépést, oda, ahova Isten küldi. Évekkel ezelőtt úgy hangzott az Úr üzenete: „Menj el!” –, most pedig így hangzik: „Menj oda!” Különböző eseményekre ke-

rült sor az eltelt három és fél év folyamán. Feltételezhetjük, hogy ez az idő a próféta felkészítésére szolgált arra vonatkozóan, ami a legélesebb konfliktust idézte elő. Három esztendő elég hosszú idő lehetett – és mégis, Illés Istenre hallgató és várakozó ember maradt.

(Vö.: 1Sám 3,9: *„Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, feküdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! Sámuel elment, és lefeküdt a helyére;”*

Péld 20,12: *„A halló fület és a látó szemet egyaránt az ÚR alkotta.”*)

Az volt a feladata, hogy Isten beszédéhez tartsa magát. Napról napra kérdezte: „Uram, mit kell tennem?” Amint aztán Isten végre beszélt hozzá, az volt a nagy meglepetés! Az, amit most kívánt tőle, nem volt gyermekjáték; de mégis, egyidejűleg megerősítése volt annak, hogy Isten megtartja ígését.

Nem felejtethetjük el, hogy Illés volt a leginkább körözött ember az egész országban. A „körözési plakátokat” mindenütt kifüggesztették. – És most saját magának kell jelentkeznie! A bibliai textusra való figyelmes hallgatáskor két meglepetésben lesz részünk:

a./ Nem Illés volt az egyedüli személy Izráelben, aki istenfélő ember volt. Itt volt a többi megmaradt próféta is, akik mintegy gyülekezetet vagy bibliaiskolát létesítettek.

b./ Óbadjáhú – a király legközvetlenebb környezetében élő ember – gondoskodott róluk, így mentette meg őket a biztos haláltól. Ezek a tények erőteljes bátorítást kellett jelentse-
nek Illésnek, amikor Aháb elé kellett állnia. Talán csodálkozunk azon, hogy jóllehet a király nagyon megvetően fogadta, de mégsem ölette meg. Vajon megsejtett-e eközben ismét valamit Istentől, aki a világot kormányozza?

(Vö.: Péld 8,15–17: *„Általam uralkodnak a királyok, és rendelkeznek igazságosan a fejedelmek. Általam vezetnek a vezérek, és ítéelkeznek igazságosan az elöljárók. Szeretem azokat, akik engem szeretnek, megtalálnak engem, akik keresnek;”*

Zsolt 66,7: *„Hatalmasan uralkodik mindenkor, szemmel tartja a népeket, hogy ne kelhessenek föl a lázadók;”*

Ez 20,33: *„Életemre mondom – így szól az én Uram, az ÚR –, hogy királyotok mara-
dok erős kézzel és kinyújtott karral, de kiáradó, lángoló haraggal is.”)*

12./ Dönteni kell – kinek akarunk szolgálni?

1Kir 18,2. 15–20: *„Illés tehát elment, hogy megjelenjen Ahábnál. Samáriában súlyos éhínség volt.... De Illés így felelt: A Seregek élő URára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy még ma megjelenek előtte. Elment tehát Óbadjáhú Aháb elé, hogy jelentést tegyen neki. Aháb pedig Illés elé ment. Amikor Aháb meglátta Illést, ezt mondta neki Aháb: Te vagy az, Izráel megrontója?! Ő így felelt: Nem én rontottam meg Izráelt, hanem te és a te atyád háza, mert elhagytátok az ÚR parancsolatait, és te a Baalokat követed. Most azért üzenj, gyűjtsd ide hozzám az egész Izráelt a Karmel-hegyre, meg a Baal négyszázötven prófétáját az Asérá négyszáz prófétájával együtt, akik Jezábel asztaláról élnek. Akkor elküldött Aháb Izráel fiaiért, és összegyűjtötte a prófétákat a Karmel-hegyre.”*

Illésnek minden oka megvolt arra, hogy hallasson magáról; mivel bekövetkezett, amit az elmúlt esztendőkről prédikált: nem volt sem eső, sem harmat, sem víz, sem termés – csak halál. Az Ahábbal való második találkozásakor Illés merészen lépett fel, és visszautasította a hibáztatást: nem én vagyok vétkes, hanem te, mivel semmirekellő bálványokat imádtál (18.v.). Ezzel világos volt, hogy a sajátságos konfliktus eldőlt, amit ezen a napon kellett rendezni, bizonyítékot kellett szolgáltatni az élő és igaz Isten egyedülállóságáról és fölényéről. Az élő Isten hatalmi bizonyítékát kellett szolgáltatni a jelentéktelen pogány istenségekkel szemben.

Illés kidolgozott és Aháb elé terjesztett egy tervet: az esemény helyének a Karmel-hegyen kellett lennie. Aháb semmiféle ellenvetést nem merészelt tenni, és a meghívottak is megjelentek. Mindenki megértette, hogy elvi döntést kell hozni, hogy kinek akarnak szolgálni, mint egyes személyek, és mint nép. Hihetetlen feszültség uralkodott a Karmel hegyen. Illés már az események elején feltette a kérdést, ami döntően meghatározta ezt az egész napot: *„Meddig sántikáltok kétfelé?”* (21.v.)

(Vö.: Mt 6,24: *„Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak;”*

Jak 4,4: *„Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik az Istennek.”)*

„Illés kérdése nem veszítette érvényét – Jézus gyülekezetére vonatkozóan sem. 'Egy kicsit itt, egy kicsit ott' – és a keveredés hirtelen megtörténik. Így kezdődik lassan a szívben az Istentől való elidegenedés, ami aztán egyre jobban érvényesül. A következmény mély, belső hasadás az ember szívében. Ez életünk legbensőbb területén történik. Kettős vágányra futunk. Olyan ez, mint egy skizofrénia. Ha nem is jutunk odáig, hogy Isten létét megtagadjuk, de nem is merünk igazán hinni benne” (W. Pfendsack). Ma dönthetünk: „*De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!*” (Józs 24,15).

13./ Mi a különbség Isten és a bálványok között?

1Kir 18,22–29: *„Akkor Illés ezt mondta a népnek: Egyedül én maradtam meg az ÚR prófétájának, a Baal prófétái pedig négyszázötvenen vannak. Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdalják darabokra, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok. Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az ÚR nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így! Ezután így szólt Illés a Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok! Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó Baal, felelj nekünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítették. Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred. Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem felelt, és nem figyelt rájuk senki.”*

Lehetséges, hogy az Illésről szóló történetek olvasásakor felmerül bennünk a kérdés, miben áll a különbség az egy igaz Isten – akiért Illés harcol – és a többi isten között. „Baal olyan isten, aki igazolja az embert. Az Úr olyan Isten, aki leigazza az embert. Baal olyan, mint a szél a vitorlában, miközben az ember maga ül a kormánynál; az Úrnak mennyből való igénye van, miközben parancsnokság csere történik.

Baal olyan istenség, akinek nincs szüksége bűnbánatra, követelmény nélküli isten; az Úr olyan Isten, aki a maga parancsolataihoz köti akarátunkat és igényeinket. Baallal segítségnyújtási szerződést köt az ember; az Úr előtt az ember leteszi a fegyvereket. Baalhoz akkor folyamodik az ember, ha bajban van; az Urat mindenkor szeme előtt tartja. Baalt áldozattal táplálja az ember, amitől azt reméli, hogy kifizetődik; az Úrnak tulajdonába adja magát az ember testestől-lelkestől” (H. Lamparter).

Baal Jahve ellen – ez volt ennek a napnak a kihívásos mérkőzése. Mégis, a jelenlévők közül senki sem reagált erre, senki sem állt egyértelműen Illés és Isten oldalára. A nép hallgatott, mivel már nem az Urat tartotta szeme előtt.

Ami Karmelon végbement, korszakunk elevenébe vág. Látjuk, hogy ebben az egyre inkább multikulturális és sokvallású korszakban számunkra éppen erről van szó: kitartani Isten mellett, ragaszkodni hozzá.

Ő mással össze nem hasonlítható, ő az egyetlen, igaz és élő Isten. Ezért harcolt Illés olyan elszánt módon. Ennek a napnak a harcát azonban nem dönthetik el sem elismerésre méltó számok, sem világi harc. Ennek a jele égből alászálló tűz kell legyen (Vö.: 3Móz 9,23k.: *„Mózes és Áron bement a kijelentés sátrába, azután kijöttek, és megáldották a népet. Ekkor megjelent az ÚR dicsősége az egész nép előtt.”*)

Illés Isten oldalán állt. Ez fontosabb volt, mint minden más egyéb.

(Vö.: 5Móz 10,12: *„Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Istenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből;”*

Préd 12,13: *„Mindezt hallva a végső tanulság ez: Féld Istent, és tartsd meg parancsolatait, mert ez minden embernek kötelessége!”*

Mik 6,8: *„Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az ÚR! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.”*)

14./ Az igaz Isten jele megemésztő tűz

1Kir 18,23–39: *„Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdalják darabokra, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok. Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az ÚR nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így! Ezután így szólt Illés a Baal prófétáihoz: Vá-*

lasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok! Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó Baal, felelj nekünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek. Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred. Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem felelt, és nem figyelt rájuk senki. Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Jöjjetek ide hozzám! És odament hozzá az egész nép. Ő pedig helyreállította az ÚR lerombolt oltárát. Fogott Illés tizenkét követ a Jákób fiaitól származó törzsek száma szerint; Jákóbbhoz szólt így az ÚR szava: Izráel lesz a neved. A kövekből oltárt épített az ÚR nevében, azután árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetőmag elfért volna. Azután elrendezte a fahasábokat, földarabolta a bikát, és rárakta a fahasábokra. Majd ezt mondta: Töltsetek meg négy vödört vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra! Azután ezt mondta: Ismételjétek meg! És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is megtették. A víz már folyt az oltár körül, és az árok is megtelt vízzel. Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: URam, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem! Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket! Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta. Amikor látta ezt az egész nép, arcra esett, és ezt mondta: Az ÚR az Isten, az ÚR az Isten!”

Véletlen volt-e az, hogy az igaz Isten jele megemésztő tűz volt? Nem, mivel Baalt épenséggel a tűz és nap isteneként imádták. Azonban éppen csak egy volt az emberek által alkotott istenek közül. Illés terve annak az erőnek és hatalomnak az arányában állt, amit a különböző, rivalizáló istenségeknek tulajdonítottak. Azonban a hamis papok életében éppen először fordult elő, hogy a titkos szikrát nem dughatták be a fa alá.

A Baal-papok és a nép végrehajtották a próféta minden utasítását. Tulajdonképpen csodálatos, hogy ezen a napon és helyen minden az Istentől felkent próféta személye körül forgott, és neki engedelmeskedtek az ország hatalmasságai.

Szándékosan adott elsőbbséget Illés a Baalt követőknek. Majdnem szánakozunk rajtuk, mikor azt olvassuk, hogy istenük sem nem válaszol, sem nem cselekszik. Papjai mindent elkövetnek, hogy kényszerítsék, egészen az öncsonkításig – és pedig napestig. Ez olyan felfelé haladó spirál, ami eksztázishoz vezetett. Kiáltozások, könyörgések, táncok, ugrálások, kérések, – a káosz és rögeszme színhelye ez!

(Vö.: 2Móz 32,1–6: *„Amikor azt látta a nép, hogy Mózes késlekedik, és nem jön le a hegyről, összegyülekezett a nép Áron köré, és azt mondták neki: Jöjj, és készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon, mert nem tudjuk, hogy mi történt azzal a Mózessel, aki felhozott bennünket Egyiptomból. Áron ezt mondta nekik: Szedjétek ki az aranyfüggőket feleségeitek, fiaitok és leányaitok füléből, és hozzátok ide hozzám! És kiszedte az egész nép az aranyfüggőket a füléből, és odavitte Áronhoz. Ő átvette tőlük, vésővel mintát készített, és borjúsobrot öntött. Ekkor azt mondták: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről. Ezt látva Áron, oltárt épített elé, majd kihirdette Áron, hogy holnap az ÚR ünnepe lesz. Másnap tehát korán fölkeltek, égőáldozatokat áldoztak, és békeáldozatokat mutattak be. Azután leült a nép enni és inni, majd mulatozni kezdtek.”)*

Azonban Isten éppen a bálványok hallgatása által érte el, hogy meghallgassák. A bálványistenek semmissége és tehetetlensége túlságosan is egyértelmű. „Így van ez tehát a Baallal! Aki őt követi, iránta érdeklődik és neki mutat be áldozatot, az becsapott emberré válik és az is marad” (H. Lamparter).

(Vö.: Zsolt 115,4–6: *” A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak.”)*

Mi azonban tudjuk: egy napon minden térd meg fog hajolni a királyok Királya, az egyedül igaz Isten előtt.

(Vö.: Fil 2,10: *„Hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké;*

Ézs 45,22k.: „Ezért lett ez a nép kirabolt és kifosztott; csapdába és verembe estek mindnyájan, és börtönbe vannak zárva. Kirabolták őket, és nem volt szabadító, kifosztották őket, és nem mondta senki: add vissza! Ki ügyel erre közületek, ki hallgatja figyelmesen a jövő érdekében?)

15./ Isten érthető nyelven beszél

1Kir 18,30–46: „Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Jöjjetek ide hozzám! És odament hozzá az egész nép. Ő pedig helyreállította az ÚR lerombolt oltárát. Fogott Illés tizenkét követ a Jákób fiaitól származó törzsek száma szerint; Jákóbbhoz szólt így az ÚR szava: Izráel lesz a neved. A kövekből oltárt épített az ÚR nevében, azután árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetőmag elfért volna. Azután elrendezte a fahasábokat, földarabolta a bikát, és rá rakta a fahasábokra. Majd ezt mondta: Töltsetek meg négy vödröt vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra! Azután ezt mondta: Ismételjétek meg! És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is megtették. A víz már folyt az oltár körül, és az árok is megtelt vízzel. Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: URam, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem! Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket! Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta. Amikor látta ezt az egész nép, arcra esett, és ezt mondta: Az ÚR az Isten, az ÚR az Isten! Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg a Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük! És megragadták őket. Illés levitette őket a Kísón-patak mellé, és ott lemészárolta őket. Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszik. Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta. Így szólt a szolgájához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső! Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.”

A bálványistenek hallgatásával éles ellentétben Isten érthető nyelven beszél. Tűz által, ami megemészti az áldozatot. Korunk egyik keresztyén embere mondta: „Ha figyel az ember, beszél Isten. Ha engedelmeskedik az ember, cselekszik Isten.”

Illés magához és ezzel az Úrhoz hívja a népet! Most tudatos, perdöntő lépés volt soron. Döntő órák újra és újra adódnak számunkra: A hétköznapiakban kell egyértelművé tenni, kihez akarunk tartozni.

Illés hatalmas oltárt épített tizenkét óriási kőből – ez által reprezentálta a nép minden törzsét. Jól elképzelhetjük, milyen élesen és kritikusan figyelték Illés minden kézmozdulatát. De mindezt nem a maga számára, hanem Isten dicsőségére tette.

(Vö.: Zsolt 115,1: *„Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!”*)

1Sám 2,30: *„Ezért így szól az ÚR, Izráel Istene: Bár határozottan megmondtam, hogy a te házad népe, a te családot fog örökké színem előtt járni, most mégis így szól az ÚR: Nem így lesz! Mert akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek, de akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak;”*

Jer 13,15k.: *„Hallgassatok, figyeljete, ne legyetek kevélyek, mert az ÚR szól. Dicsősétek Isteneteket, az URat, mielőtt sötétséget támaszt, és mielőtt botladoznátok a homályba borult hegyeken. Világosságra vártok, de az ÚR a halál árnyékát hozza el, és sűrű sötétséget támaszt.”)*

Az elkészített áldozatot az oltárra helyezte, és most valami előre nem látott esemény következett. Egyik vizesvödör tartalmát a másik után öntötték az oltárra. Minden csurom vizes lett. Világos, hogy a legügyesebb emberi trükkel sem lehetett tüzet gyújtani. Eközben Illés biztos akart lenni abban, hogy minden jelenlévő megérti az élő Istentől való sajátos üzenetet, aki lehetéssé teszi a lehetetlent.

Ennek a lehetetlen szituációnak a láttán Illés szerény, egyszerű imádságot mondott. Ezzel az imádsággal a lehetetlenségeket és önmagát is Isten kezébe tette. És bízott abban, hogy az Úr az egyetlen Isten, aki meghallgatja az imádságot: *„Hallgass meg engem, óh Uram!”*

És Isten egy pillanat alatt válaszolt: *„Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta”* (38.v.). A tűz egyszeri dolog volt, fontosabb volt azonban az a tény, hogy Isten megérintette az emberek szívét, hogy ismét hozzá forduljanak.

(Vö.: Józs 24,23: *„Most azért távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek köztetek vannak, és adjátok oda szíveteiket az ÚRnak, Izráel Istenének!”*)

1Krón 28,9: *„Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az ÚR minden szívet, és megismer minden gondolatot és szándékot. Ha keresed, megtalálhatod. De ha elhagyod őt, akkor félreállít téged végleg;”*

Zsid 3,7–12: *„Ezért, amint a Szentlélek mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában, ahol megkísértettek engem őseitek azzal, hogy próbára tettek, bár látták tetteimet negyven éven át. Ezért megharagudtam erre a nemzedékre, és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép, mert nem ismerte fel az én utaimat. Meg is esküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én nyugalom helyére.” Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől.”)*

16./ Az Úr az Isten

1Kir 18,40: *„Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg a Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük! És megragadták őket. Illés levitette őket a Kísón-patak mellé, és ott lemészárolta őket.”*

„Az Úr az Isten, az Úr az Isten!” – vallotta a nép egyértelműen. És aztán meg kellett szabadítani az országot a hamis prófétáktól. Mindnyájukat megölték – mert ütött Isten halálosan komoly ítéletének órája.

Döbbsenten kérdezhetnénk: Isten kegyetlen? Nem, ő nem kegyetlen, hanem szent. Ez az ő lénye. Isten olyan szent, hogy semmiféle gonosz nem állhat meg előtte. Minden gonosságnak, minden istentelenségnek, minden bűnnek el kell égnie Isten szentsége előtt. A Biblia tudósít minket arról, hogy Isten előtt a hívő ember is holtként roskad a földre.

(Dán 10,4–9: *„Az első hónap huszonnegyedikén a nagy folyamnak, a Tigrisnek a partján voltam. Föltekintettem, és láttam egy gyolcsruhába öltözött férfit, akinek színarany öv volt a derekán. Teste olyan volt, mint a drágakő, arca fénylett, mint a villám, szemei, mint az égő fáklyák. Karjai és lábai csillogtak, mint a fénylő réz, és beszéde oly hangos volt, mint egy tömeg zúgása. Egyedül én, Dániel, láttam ezt a látomást. A férfiak, akik velem voltak, nem látták azt, mert nagy rémület fogta el őket; elmenekültek és elrejtőztek. Én magamra maradva láttam ezt a nagy látomást, de engem is elhagyott az erőm, arcom eltorzult, és nem tudtam*

erőmet összeszedni. Hallottam hangos beszédét, és amikor hangos beszédét meghallottam, ájultan roskadtam arcommal a földre.

Jel 1,12–18: *„Megfordultam, hogy lássam, milyen hang szólt hozzám, és amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, és a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével fénylik. Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.”)*

Valóban „félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni” (Zsid 10,31). Úgy kell tekintenünk a Karmelen történt eseményekre és a hamis próféták megölésére, mint Isten szentségének és meglátogatásának a jelére. Aki retteg a felfoghatatlan és olykor megdöbbentően megjelenő Istentől, egyúttal azt is tudhatja, hogy Fiában, Jézus Krisztusban élő Atyaként jelentette ki magát. Isten tulajdonképpen szándéka nem a megsemmisítés, hanem a bűnös megmentése.

(Vö.: Ez 18,23: *„Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát – így szól az én Uram, az Úr –, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen;”*

Lk 15,10: *„Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.”*

2Pét 3,9: *„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvessenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.”)*

Ezt látjuk Jézusban, a Megfeszítettben. Ő Isten igaz áldozati Báránya, aki Isten ítéletes haragja miatt égett el a mi helyünkön. Az Úr Jézus Krisztus feltámadása Isten saját minőségi győzelme, hogy valóban rábízhattuk magunkat Urunkra.

Ha a szent Isten ilyen nagyon megbizonyította számunkra szeretetét, akkor a Jézust követő ember számára lehetetlen – és ebben rejlik a nagy különbség a Baal-papok megölésére vonatkozóan –, hogy leterítsen egy másik embert, legyen az akár istentelen és gyűlölködő. *„Nektek azonban, akik hallgattok engem, ezt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket”* (Lk 6,27);

(Vö.: Mt 5,43–48: „*Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűld ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznék titeket, hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? És ha csak atyátokfiai köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is? Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.*” „*Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt;*” „*Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztozkodtak ruháin.*”)

Lk 6,35: „*Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt;*”

Lk 23,34: „*Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztozkodtak ruháin.*”)

17./ Minden helyzetben beszélhetünk Urunkkal, és mindent tőle várhatunk

1Kir 18,41–46: „*Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszik. Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta. Így szólt a szolgájához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső! Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.*”

Illés ebben a lelki harcban fegyverként használta az imádságot a Karmel hegyén. Nem végső kiútként, hanem egyetlen eszközként alkalmazta. Ez volt az ő egyszerű imádsága, ami mindent mozgásba hozott. Egy egyszerű, hittel tele imádság teljesen meg tud változtatni egy szituációt! És minden helyzetben beszélhetünk Urunkkal, és mindent tőle várhatunk.

(Vö.: Mt 7,7k.: *„Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik;*

Jn 14,13k.: *És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem;”*

1Jn 5,14: *„Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.”)*

Illésnél felismerjük az Istennek átadott élet jelentőségét és erejét is. Bizonyságtétele által az uralkodók is elhallgattaknak, mivel maga Isten érintette meg őket. Sokféleképpen tud hatni egyetlen ember környezetére.

(Vö.: „Lk 14,1–6: *„Amikor egyszer szombaton bement a farizeusok egyik vezetőjének a házába ebédelni, azok figyelték őt. Íme, ott egy vízkóros ember került elébe. Ekkor Jézus megkérdezte a törvénytudóktól és a farizeusoktól: „Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?” De ők hallgattak. Erre kézenfogta a beteget, meggyógyította és elbocsátotta. Hozzájuk pedig így szólt: „Vajon, ha közületek valakinek a fia, vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azonnal?” Nem tudtak erre mit felelni;”*

1Pét 2,15k.: *„Mert Isten akarata az, hogy jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát, mint szabadok: nem úgy, mint akik a szabadságot a gonoszság takarójául használják, hanem mint Isten szolgálói.”)*

A Jak 5,18–ból megtudhatjuk (*„Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.”*), hogy Illés kérte az Urat, aki véget vetett az aszálynak. Isten, aki Karmelen hatalmas Úrnak igazolta magát, ne lenne abban a helyzetben is, hogy bizonyosságot tegyen arról, hogy ő a menny és föld teremője?

Az aszály véget ért. Valójában hiábavaló volt? Bizonyára nem: Illés számára ez intenzív, hitet erősítő iskola volt. A nép számára előkészítette a Jahvéról szóló hitvallást, és Ahábon látszott, hogy megdöbbsent és megrémült. Csak az a kérdés, milyen következményekkel jár majd az a mindennapi életben, hogy megérintette őket az élő Isten?

Milyen gyakorlati következtetéseket érdemes levonni? – Illés bizonyos volt abban: Isten meghallgatja imádságát, és így nem kell csodálkozni azon, hogy a próféta megparancsolta a királynak, hogy egyen és igyon, és bejelentette a közelgő esőt, aminek már hallotta a zúgását.

(Vö.: Zsolt 33,4: *„Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik;”*

Jer 15,19: „Erre így szólt az ÚR: Ha megtérsz, megengedem, hogy újból szolgálatomban állj. Ha értékes dolgokat beszélsz értéktelenek helyett, akkor szószólóm lehetsz. Nekik kell hozzád térniük, nem neked hozzájuk.”)

Miközben a király evett és ivott, Illés felment a Karmel csúcsára, hogy meghajoljon Istene előtt, akinek semmi sem lehetetlen.

(Vö.: 1Móz 18,14: „Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának;”

Jer 32,17: „Ó, Uram, URam! Te alkottad az eget és a földet nagy hatalommal és kinyújtott karral. Neked semmi sem lehetetlen.”)

18./ Nem csak Isten vár imádságunkra, nekünk is várnunk kell az ő beavatkozására

1Kir 18,41–46: „Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszík. Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta. Így szólt a szolgájához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső! Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.”

Illés csendben ment fel a Karmel csúcsára. Kérte Istent a hön óhajtott esőért. „Nekünk is elsőrendű fontossággal szükségünk van Istennel való csendre, hogy feljöjjön Isten kegyelmes esője életünkbe a maga feszültségeivel, konfliktusaival és nehézségeivel, kilátástalan eseményekkel tele korunkba” (W. Pfendsack).

(Vö.: Zsolt 37,7: „Légy csendben, és várj az ÚRra! Ne indulj fel, ha az alattomos embernek szerencsés az útja!”

Zsolt 46,11: „Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld;”

Zsolt 62,2: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.”)

A korábbi imádságokkal ellentétben („Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: URam, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem! Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket! Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta.” 1Kir 18,36–38) ebben a szituációban Isten nem hallgatta meg azonnal Illés imádságát. Hát-szor kellett elküldenie a szolgáját, hogy kémlelje az eget.

Nem csak Isten vár imádságunkra, nekünk is várnunk kell az ő beavatkozására. Gyakran sok napig. Ismerjük-e azt a feszültséget, ami minden imádságban benne rejlik?

„Nincs ott semmi”, hangzott a szolga válasza. Egy felhőcske sem! Ismerjük ezt mi is? Nincs semmiféle változás, nincs megtérés, minden marad a régiben... Akkor aztán Isten meglepően beteljesíti ígérését! Most jött el az órája. Most, hosszú várakozás után! „Az igaznak várakozása örömmre fordul...” (Péld 10,28).

(Vö.: Róm 12,12: „A reménységben örvendezzetek, a nyomorúságban legyetek kitaratók, az imádkozásban állhatatosak;

Mik 7,7: „De én az URat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem!”)

Az Úr dönti el, mikor jön el a megfelelő idő. Tudjuk, hogy válaszol, és mégis, bátortalansággal telhet meg a szívünk. Tanuljuk meg Illéstől: Nem érzelmekbe, hanem Isten ígéreteibe vetette bizalmát.

Isten embere most ismét utasítást ad Ahábnak: „Fogj be és menj le!...” (1Kir 18,44). Már semmi sincs többé, ami ott tartóztatná őket; sem Ahábot, sem Illést.

Egy kicsinyke felhő volt csupán, amit Illés látott – és mégis, szíve tele volt várakozással. Aztán megtörtént a várva várt! Szakadt az eső.

(Vö.: Zsolt 68,10: „Bőven adtál esőt örökségedre, ó Isten, és a fáradtat megerősítetted;”

Ézs 55,10k.: Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”)

5./ ILLÉS ÚTJA KARMELTÓL ISTEN DICSŐSÉGÉBE

ELIAS GEBET UM REGEN WURDE ERHÖRT...

– 1Kir 17,1–2Kir 2,11. –

BLZ Januar – Februar 2009

Bibellesezettel des Diakonissenmutterhauses Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-111.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2009-01/ - 2013. 10. 28.

1./ ILLÉS IMÁDSÁGA KÖVETKEZMÉNYEI (1.r.)

1./ Karmeltól a Jezréelbe vezető útig

1Kir 17,1: „A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőekben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra;”

1Kir 18,41–46: „Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszik. Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta. Így szólt a szolgájához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső! Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig;”

Jak 5,17k.: „Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig. Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.”

a./ Isten azért hallgatta meg Illés esőért mondott imádságát, mert Illés Istentől függő várakozó magatartást folytatott, és mivel ez Isten cselekvésének az ideje volt. Határozottan elképzelhetjük, hogy borultak egymás karjába az emberek három és fél évi szárazság után, amikor megéreztek az első nagy, súlyos esőcseppeket. Az eső talán még nagyobb és nyilvánvalóbb jele volt Isten hatalmának, mint a tűz. Maga Aháb gyorsan elviharzott onnan állami

díszhintójában, nehogy beleragadjon a sárba. És hirtelen megelőzte Illés, aki elfutott mellette a záporosóban.

Úgy futott Illés Aháb lovasfogata mellett egészen a 30 km távolságra lévő Jezréelig, mint egy győzelmi követ. Hogy volt ez lehetséges, éspedig ilyen rendkívüli erőpróbát igénylő nap után? Azért, mert „az Úr keze Illéssel volt”, hangzik az egyszerű bibliai válasz.

b./ És mégis eltűnődünk azon, hogy nem volt-e Illés olyan rendkívüli ember, akivel még soha életünkben nem találkoztunk? – Jakab megfontoltan megállapítja: „*Illés ugyanolyan ember volt, mint mi*” (Jak 5,17). Nem volt „híres ember”, nem volt „hős”. Azonban egészen szoros közösségben élt Istennel. Ezért volt Illés imádságának olyan nagy ereje.

c./ Nem a saját ügyében könyörgött Istenhez, hanem közbemjárás volt ez az Úr népéért. „Illés nem volt olyan hatalmas, hogy ne kellett volna többé imádkoznia, soha nem volt olyan bizakodó, hogy ne kellett volna többé várakoznia, soha nem szállt el annyira magától, hogy ne ismerte volna fel az esőt egy picike felhőben” (C. Swindoll).

d./ Mi is ugyanannak az Istennek szolgálunk, és ezért nagy, értelmünket meghaladó tapasztalatokat szerezhethetünk vele. Az imádság mindenestre harcot is jelent. Aki Lélekben akar élni, harcolnia is kell Lélekben, így várhatunk győzelmet Istentől.

(Vö.: 2Móz 17,8–16: „*Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben. Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel. Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól! Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem”. És így szólt: Mivel kezet emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre;”*

Zak 10,12: „Hatalmassá lesznek az ÚR által, és az ő nevében bízva élnek – így szól az ÚR;”

Ef 6,10–13.18: „Végül pedig: erősödjetek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és minden leküzdve megállhassatok; Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért.”)

/II./ ILLÉS VÁLSÁGBAN, MAJD TALPRA ÁLLÍTÁSA (2–5.r.)

2./ Illés válságos állapotban

1Kir19,1–18: „Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába. Legényét ott hagyta, ő pedig elment a pusztába egynapi járóföldre. Odaérve egy rekettyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! Azután lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt. Az ÚR angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! Ő fölkelt, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hórebig. Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés? Ő így felelt: Nagyon buzgókodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a föld-

rengésben. A földrengés után tűz támadt; de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés? Ő így felelt: Nagyon buzgókodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a puszta át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolt meg azt.”

a./ Ez a történet olyan életkrízis mintaképe, amire máig rábukkanunk újra és újra önmagunkban is. Rémület, bátortalanság és embertől való félelem fogta el a prófétát. Jóllehet Illés állhatatos próféta volt, aki sokat követelt magától, de nem volt „felsőbbrendű ember”. Isten embere tapasztalatokat szerzett azzal kapcsolatban, hogy milyen a csalódás, csüggedés, magánosság, kimerültség és levertség.

b./ Isten országa történetében nem kevés embert találunk, akik Illéshez hasonló dolgokat éltek át. „Isten szolgáinál is csak egy kis lépés van az állástól a bukásig. Mint Isten valamennyi szolgáját, akiről a Szentírás beszél, Illést is emberként ábrázolja; nem csinált festett szentet belőle” (H. Lamparter).

c./ Isten nem felsőbbrendű emberekkel építi országát, hanem sebezhető, törékeny emberekkel. Egyik magyarázó ezt írja e bibliai szakasszal kapcsolatban: „Törékenységünk annyira nyilvánvaló és kézzelfogható, annyira konkrét és személyre szabott, hogy alapján el sem lehet képzelni, hogy túl sok más egyebet lehetne róla gondolni. Izráel fejedelmei és prófétái, akiket kiválasztottak és áldásban részesültek, mindnyájan törékeny életet folytattak.”

(Vö.: Zsolt 34,19: *„Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti;*

Zsolt 51,19: *„Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!”*

Ézs 57,15: „Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörtek szívét.”)

d./ Elgondolkozunk-e azon, vajon miért éppen a Karmel hegyen történt hatalmas győzelem után jutott Illés ilyen súlyos ínségbe? Először gondolkozzunk el azon az öt indokon, amik Illést ebbe a nehéz helyzetbe hozták. Aztán vegyünk szemügyre az Úr segítő támogatásait, amik változásokhoz vezettek.

/1./ Illés már nem gondolkozott reálisan, már nem is rendelkezett világos előretekintéssel (1–2.v.);

/2./ Lemondott az erősítő és bátorságot adó kapcsolatokról (3.v.);

/3./ Egy nagy győzelem utóhatásában érezte magát (1Kir 18, 45k.);

/4./ Testileg kimerült és érzelmileg kilúgozódott (4.v.);

/5./ Önsajnálataiban tévútra jutott (4b. v.).

3./ Illés menti az életét

1Kir 19,1–3: „Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába. Legényét ott hagyta.”

a./ Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét. Majd megérkezett a júdai Beérsebába. Legényét ott hagyta. Megijedt Jezábel halálos fenyegetésétől, és bizonyára nem vette számításba, hogy ez az asszony melyik táborból való. Nem tudott tárgyilagosan reagálni, mivel foglyul ejtették a fenyegetések, és nem volt Illés számára egyértelmű, hogy nem Isten volt az, aki ilyen borzalmasan megfenyegette.

b./ Ki volt Jezábel királynő Isten szemében? Ki uralkodott valójában? Ez az asszony vagy a mindenható Isten?

(Vö.: Zsolt 145,13: „Országod örökkévaló ország, uralkodásod nemzedékről nemzedékre tart;”

Zsolt 8,2: „*Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet!*”)

Támadásban és kísértésben is hasznos, ha feltesszük magunknak ezeket a kérdéseket: Nem mondhatott volna-e Illés bizalomteljes imádságot Istennek ahelyett, hogy elfusson és elhidegüljön tőle? Nem kellett-e tudnia saját tapasztalata alapján, hogy Istennél valóban semmi sem lehetetlen?

(Vö.: Lk 1,37: „*Mert az Istennek semmi sem lehetetlen;*”

1Móz 18,14: „*Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának;*”

Jer 32,27: „*Én vagyok az ÚR, minden élőnek az Istene. Van-e számomra lehetetlen?*”))

Minden lehetséges kérdést szeretnénk Illés fejéhez vágni és szemére vetni: Te vagy a bűnös ezért az összeomlásért! Hiszen tudhattad volna...

c./ Isten azonban nem tesz szemrehányást követének, semmiféle adósság-kivetést nem nyilvánít. El kell ismernünk, „*hogy a nagy tapasztalatok is, a legerősebb hit sem jelent semmiféle biztonságot a mélypontokkal, a depresszióval, a legsúlyosabb kételkedésekkel és a legkeményebb kísértésekkel szemben*” (H. Lamparter).

d./ Mikor Illést elfogja az embertől való félelem, menekülni kezd. Ez bizonyára nem volt hőstett, de ki tudja garantálni magának, hogy nem hasonlóképpen járt volna el. Egyszer már Illés „*elmenekült*”, mindenestre Isten utasítására („*Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre!*” 1Kir. 17,3).

Most ezt önhatalmúlag teszi. „*Minél tovább viszik a lábai, annál súlyosabb teherré válik számára ez a kérdés: Elhagyhatom-e most a helyemet, most, ahol az számít, hogy az egész országban újból érvényesüljön az igaz istentisztelet*” (H. Lamparter). Ismerjük-e mi is a kínzó lelkiismeretet, ami lecsap, ha önhatalmú döntéseket hozunk? Ezek nem Isten közelébe visznek, hanem eltávolítanak tőle

(Vö.: Jón 1,1–5: „*Így szólt az ÚR igéje Jónáshoz, Amittaj fiához: Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ott, mert feljutott hozzám gonoszságának híre! El is indult Jónás, de azért, hogy Tarsísba meneküljön az ÚR elől. Elment Jáfóba, talált ott egy hajót, amely Tarsísba készült. Kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt, hogy a rajta levőkkel*

Tarsísba menjen az ÚR elől. Az ÚR azonban nagy szelet bocsátott a tengerre. Nagy vihar támadt a tengeren, és már azt hitték, hogy hajótörést szenvednek. Félelem fogta el a hajósokat; mindegyik a maga istenéhez kiáltott, és a hajóban levő holmikat a tengerbe dobták, hogy így könnyebbé tegyék azt. Jónás pedig lement a hajó mélyébe, és ott feküdt mély álomba merülve.”)

4./ Elég most már, Uram!

1Kir 19,4–6: „Ő pedig elment a pusztába egynapi járőföldre. Odaérve egy reketyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! Azután lefeküdt, és elaludt a reketyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt.”

a./ Elég nagynak kellett lennie Illés kétségbeesésének, mivel hátrahagyta szolgáját, hogy még messzebb menjen a pusztában. A félelemhez és kimerültséghez most az egyedüllét is csatlakozik. Az elbátortalanodott emberek gyakran magányos emberek. Illés azonban nem csak magával nincs beszélő viszonyban, mindezzel szemben azt is tudja, hogy mindent elmondhat Istennek (4.v.). „Már az is komoly vigasz és fél győzelem, ha egy ember úgy, mint Illés, az Úr lába elé teszi le kudarcait és csüggedéseit” (H. Lamparter);

(Vö.: 1Móz 21,14–17: „Ábrahám fölkelt reggel, fogott egy kenyeret meg egy tömlő vizet, és Hágárnak adta. Föltette azt az asszony vállára, és elküldte őt a gyermekkel együtt. Így ment el, és bolyongott Beérseba pusztájában. Amikor kifogyott a víz a tömlőből, odatette a gyermeket az egyik bokor alá, maga pedig elment, leült vele szemben egy nyíllövésnyi távolságban, és ezt mondta: Ne lássam, amikor meghal a gyermek. Ott ült vele szemben, és hangoosan sírt. De Isten meghallotta a fiú hangját, Isten angyala pedig kiáltott a mennyből Hágárnak, és így szólt hozzá: Mi van veled, Hágár? Ne félj, mert meghallotta Isten a fiú hangját ott, ahol van.”)

b./ A kimerültségtől elaludt a prófétát Isten erősítő étellel lepi meg, nem pedig ítéletes prédikációval. Ez egyébként kétszer történik meg. Isten egészen gyakorlatiasan törődik „kiégett” szolgájával.

c./ „Szokás szerint azok a legsebezhetőbb pillanataink, amikor egy nagy győzelem után vagyunk, különösen, ha ez a győzelem olyan Istennel való csúcserővel, amelyben Illés is részesült” (C. Swindoll). A Karmelen fordulatot jelentő esemény után Illésnek „elfogyott az ereje.” Így elnyűtt fizikai és pszichikai ereje sodrásából a pusztába vonult.

d./ És mégis, ott volt az az egyetlenegy személy, Aki megerősítette, és Aki bátorságot öntött bele, és Aki ismét talpra állította. Isten története Illéssel folytatódhatik. A mélypontok az Úr számára nem végpontok, hanem megállási pontok. Túl fontosak vagyunk Isten számára ahhoz, hogy „szakítson velünk.”

e./ Illés testi és lelki erői kilúgozódtak az Isten és népe iránti igényes szolgálatban. Az Úr tudta ezt, és új találkozást készített szolgájának önmagával. Az Istennel való találkozásban sajátos segítség van a kimerült emberek számára.

(Vö.: 4Móz 23,4: „Isten találkozott Bálámmal, aki ezt mondta neki: *Hét oltárt állítottam fel, és bikát meg kost áldoztam mindegyik oltáron;*”

Zsolt 59,1–5: „A karmesternek: A 'Ne vesíts el' kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul embereket küldött, hogy tartsák szemmel a házát, és öljék meg. *Ments meg ellenségeimtől, Istenem, védj meg támadóimtól! Ments meg a gonosztevőktől, szabadíts meg a vérszomjas emberektől! Mert ólálkodnak körülöttem, életemre törnek a hatalmasok, pedig se bűnöm, se vétkem, ó URam! Bár nincs semmi bűnöm, sietnek, hogy rám rontsanak. Serkenj föl, jöjj ide, láss meg!*”

Ám 4,12k.: „Ezért bánok így veled, Izráel! És mivel így bánok veled, készülj Istened elé, Izráel! Mert aki hegyeket formál, és szelet teremt, aki tudtára adja szándékát az embernek, aki hajnalt és alkonyatot alkot, és a föld magaslatain lépked, annak neve: az ÚR, a Seregek Istene.”

5./ Kelj fel!

1Kir 19,4–9: „Ő pedig elment a pusztába egynapi járőföldre. Odaérve egy rekettyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: *Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! Azután lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt. Az ÚR*

angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! Ő fölkelt, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hórebig. Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés?”

a./ Ott, a bokor alatt találjuk a prófétát a pusztában, önsajnálatába bonyolódva, ahol kiöntötte a szívét az Úr előtt. Már csak meghalni akar. Isten teljesíti kívánságát, de nem úgy, ahogy Illés gondolta. Hanem úgy, kihozza ebből a szerencsétlen helyzetből. A próféta olyan tapasztalatra tett szert a bokor alatt, ami nekünk is ismerős, ha mi is önsajnálatba bonyolódunk. Megállapítjuk, hogy ez „egészségtelen” érzélem, ami határtalan, túlzó és becsap bennünket.

(Vö.: Jón 4,1–11: *„Ez azonban nagyon rosszul esett Jónásnak, és megharagudott. Így imádkozott az ÚRhoz: Ó, URam! Gondoltam én ezt már akkor, amikor még hazámban voltam! Azért akartam először Tarsísba menekülni, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, nagy a szereteted, és még a rosszat is megbánod. Most azért URam, vedd el az én életemet, mert jobb meghalnom, mint élnem! Az ÚR azonban ezt kérdezte: Igazad van-e, hogy haragszol?! Azután kiment Jónás a városból, letelepedett a várostól keletre, készített ott magának egy kunyhót, és odaült az árnyékába, hogy lássa, mi történik majd a várossal. Az ÚRisten pedig úgy intézte, hogy egy bokor nőjön Jónás fölé, árnyékot tartva a feje fölött, és megvédje a rosszuléltól. Jónás nagyon örült a bokornak. Isten azonban úgy intézte, hogy másnap hajnalhasadáskor egy féreg megszúrja a bokrot, és az elszáradjon. Amikor kisütött a nap, Isten úgy intézte, hogy tikkasztó keleti szél támadjon. Jónás napszúrást kapott, ájultozott, a halált kívánta magának, és azt mondta: Jobb meghalnom, mint élnem! Akkor Isten ezt kérdezte Jónástól: Igazad van-e, amikor haragszol emiatt a bokor miatt? Ő így felelt: Igazam van! Haragszom mindhalálig! Az ÚR ezt mondta: Te szánod ezt a bokrot, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem te neveltél; amely egy éjjel felnőtt, másik éjjelre pedig elpusztult. Én meg ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott a sok állat is!”)*

b./ Isten azonban ki akarja hozni embereit a depresszív állapot és önsajnálat gödréből.

(1.) Az Úr megérinti Illés fájó pontjait. *„(Illés) itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés? Ő így felelt: Na-*

gyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lebombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni” (1Kir 19,9k.).

(2.) A próféta kifejti, milyen odaszántan harcolt az Úrért: és titokban Isten szemére veti, hogy nem éppen jogos, hogy éppen őt, aki egyedül hűséges maradt az Úr iránt, halálosan megfenyegették. Illés most még csak a negatívumokat látja. A többi hívő kikerült a látóköréből.

(Vö.: 1Kir 18,3k.: *„Ekkor Aháb hívatta Óbadjáhút, a palota felügyelőjét. Óbadjáhú igen félt az URat. Mert amikor Jezábel megölette az ÚR prófétáit, Óbadjáhú magához vett száz prófétát, és elrejtette őket ötvenenként egy-egy barlangba, és ellátta őket kenyérrel és vízzel.”)*

c./ Az Úr kinyilatkoztatja magát Illésnek, mint aki az egyetlen Isten.

(Vö.: 1Kir 19,11.13: *„Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a földrengésben. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés?”)*

Ez igaznak bizonyul akkor, amikor minden Isten ellenes hatalmasságot megremeget és megsemmisít. Azonban sajátos lényét, szeretetét és hűségét a csendben akarja feltárni Illés előtt. Ha megérintheti szívünket az Úr szelíd hangja, szorosságból tágasságba emel minket.

(Vö.: 2Sám 22,17–20: *„Lenyúlt a magasból és fölvettem, a nagy vizekből kihúzott engem. Megmentett engem erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, bár erősebbek voltak nálam. Rám törhetnek a veszedelem napján, de az ÚR az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.”)*

Ézs 49,9b–10: *„Útközben lesz élelmük, még a kopár hegyeken is lesz legelőjük. Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az teregeti őket, aki könnyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizetekhez.”)*

d./ Az Úr új megbízatásokat készít elő Illés számára.

(Vö.: 1Kir 19,15–19: *„Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg azt. Amikor elment onnan, rátalált Elizeusra, Sáfát fiára, aki éppen szántott. Tizenkét iga ökör volt előtte, ő maga a tizenkettediknél volt. Amikor Illés elment mellette, rádobta a palástját.”*

Illés még le se győzte a csalódását („Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni” (1Kir 19,14), Isten már feloldja munkatársát a békétlenségből, miközben új megbízatásokat ad neki. Olyan ez, mintha azt mondta volna Isten követének: Ne „tapadj le magad mellett”. Használni akarlak; mert szeretlek.

/III./ AHÁB ÉS NÁBÓT TÖRTÉNETE (6–8.r.)

6./ Aháb kormányzati stílusa

1Kir 21,1–23: *„Ezek után a következő dolog történt: A jezréeli Nábótnak szőlője volt Jezréelben, Samária királyának, Ahábnak a palotája mellett. Egyszer Aháb így szólította meg Nábótot: Add nekem a szőlődet, hadd legyen az veteményeskertem, mert közel van a házamhoz! Adok helyette jobb szőlőt, vagy ha jónak látod, pénzben adom meg az árát. Nábót így felelt Ahábnak: Az ÚR őrizzen meg attól, hogy odaadjam neked atyai örökségemet! Aháb elkecserevedve és haragosan ment haza a válasz miatt, amelyet a jezréeli Nábót adott neki, amikor ezt mondta: Nem adom neked atyai örökségemet. Lefeküdt az ágyára, arcát befelé fordította, és nem evett semmit. A felesége, Jezábel azonban odament hozzá, és így szólt: Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem eszel? Ő így válaszolt: Beszéltem a jezréeli Nábóttal, és azt mondtam neki, hogy adja nekem a szőlőjét pénzért, vagy ha úgy tetszik neki, szőlőt adok helyette. De ő azt mondta: Nem adom neked a szőlőmet. A felesége, Jezábel ezt mondta neki: Hát nem te uralkodsz most Izráelben? Kelj föl, egyél, és légy jókedvű! Majd én megszerzem*

neked a jezréeli Nábót szőlőjét. Ekkor leveleket írt Aháb nevében, lepecsételte annak gyűrűjével, és elküldte a leveleket azoknak a véneknek és nemeseknek, akik Nábóttal egy városban laktak. A levelekben ezt írta: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábót a nép élére. Vele szembe pedig ültessetek két hitvány embert, akik így tanúskodjanak ellene: Átkoztad Istent és a királyt! Azután vigyétek ki, és kövezzétek agyon. A város polgárai, a vének és a nemesek, akik abban a városban laktak, úgy is tettek, ahogyan Jezábel megüzente nekik, és ahogyan a nekik küldött levelekben írta. Böjtöt hirdettek, és Nábót a nép élére ültették. Odajött a két hitvány ember is, leültek vele szemben, és ezek a hitvány emberek így tanúskodtak Nábót ellen a nép előtt: Átkozta Nábót Istent és a királyt! Ezért kivitték őt a városból és agyonkövezték. Azután ezt az üzenetet küldték Jezábelnek: Agyonkövezték Nábót. Amikor Jezábel meghallotta, hogy agyonkövezték Nábót, így szólt Jezábel Ahábhoz: Kelj föl, vedd birtokba a jezréeli Nábót szőlőjét, amelyet nem akart pénzért neked adni, mert nem él már Nábót, hanem meghalt. Amikor Aháb meghallotta, hogy Nábót meghalt, fölkelt Aháb, lement a jezréeli Nábót szőlőjébe, és birtokba vette azt. Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez: Eredj, menj el Aháb izráeli király elé, aki Samáriában lakik, de most éppen a Nábót szőlőjében van, ahová azért ment, hogy birtokba vegye. Így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Öltél, és még birtokot is szereztél? Azután így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Ahol a kutyák felnyalták Nábót véré, ugyanott nyalják fel a kutyák a te véredet is!” Aháb így felelt Illésnek: Rám találtál, ellenségem?! Ő ezt mondta: Rád találtam, mivel arra adtad magad, hogy olyat tégy, amit rossznak lát az ÚR. Ezért én veszedelmet hozok rád, és kisöpörlek téged. Kiirtom Izráelből Aháb férfi utódait, apraját-nagyját! Olyanná teszem házadat, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a házát, és mint Baasának, Ahijjá fiának a házát a bosszantásért, mert felbosszantottál, és vétekbe vitted Izráelt. Jezábelről pedig így szól az ÚR: A kutyák eszik meg Jezábelt Jezréel falánál!”

a./ Ebben a fejezetben másik oldaláról ismerjük meg a hitetlen Aháb királyt, aki nyilvánvalóan nem jutott igaz bűnbánatra. Ezúttal megtudunk valamit „kormányzati stílusáról”, és újból előtérbe kerül az Ördög „titkos mozgatójaként” Jezábel, Aháb uralmi mániás felesége. A szöveg olvasásakor olyan benyomásunk támad, mintha Isten nem lenne fültanúja annak, ami itt történik, amíg bizonyos tekintetben az utolsó pillanatban Illés színre lép, és kihirdeti Isten ítéletét.

b./ Saját korunk kellős közepébe érkeztünk, mikor ma ezzel a történettel foglalkozunk. Lábbal tiporhatják-e a jogot a hatalmasok? A Biblia erre igennel válaszol. De nem tehetik

büntetlenül! Aháb, a hatalmas ember és Nábót, egy szőlőhegy jogos birtokosa között ellentét támad. Nábót szőlőjéről van szó. Jóllehet Ahábnak ugyan volt elég kertje és telke. Ő azonban feltétlenül ezt a szőlőt akarta megszerezni magának.

c./ A kapzsiság eluralkodott rajta. Ezzel kezdődött a bűne. Aki arra vágyik, ami a másiké, könnyen halálos kelepcebe kerülhet. Már a bűneset óta sok kimondhatatlan mohóság van az emberi szívekben. Az élvezetek hajszolása a keresztyén körökbe is egyre inkább teret nyer. Talán a mi életünkben is?

(Vö.: 5Móz 5,21: „*Ne kívánd felebarátod feleségét, ne kívánd felebarátod házát, se mezejét, se szolgáját, se szolgálóját, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a felebarátodé!*”)

1Móz 3,6–13: „*Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett. Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak. Amikor azonban meghallották az ÚRisten hangját, amint szellős alkonyatkor járt-kelt a kertben, elrejtőzött az ember és a felesége az ÚRisten elől a kert fái között. De az ÚRisten kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért rejtőztem el. Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy mezítelen vagy? Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem: Akkor az ÚRisten ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, azért ettem;*”

Józs 7,1.11: „*De Izráel fiai hibát követtek el a város kiirtásakor, mert a Júda törzséből való Ákán, Karmi fia, Zabdi unokája, Zerah dédunokája, elvett a kiirtandó dolgokból. Ezért föllángolt az ÚR haragja Izráel fiai ellen. Azért nem tudtak megállni Izráel fiai ellenségeikkel szemben és azért hátráltak meg ellenségeik előtt, mert utolérte őket az átok. Nem leszek többé veletek, ha nem pusztítjátok ki magatok közül a kiirtani valót.*”)

d./ Ha valamit vagy valakit meg akarunk szerezni magunknak minden körülmények között, és akkor semmiféle eszköztől nem riadunk vissza! S máris kezdődik a baj! A király tárgyalási taktikája ártalmatlannak és jónak tűnt addig, amíg Nábót azt nem mondta, hogy „nem”.

De hát miért vonakodik tulajdonképpen Nábót attól, hogy eladja a földjét? „Ezt nem megátalkodott önfejdésből teszi; Nábót vonakodásának sajátságos motívuma a kegyesség”

(H. Lamparter). Aháb iránti elutasító felelete egyben Isten iránti hűsége bátor és határozott kifejezésre juttatása.

(Vö.: Ez 46,18: „Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Ha a fejedelem ajándékot akar adni a tulajdonából valamelyik fiának, az a fiáé lehet, mert az ő tulajdon birtokuk az;”

4Móz 36,9: „Ne kerüljön el egyik törzsből a másik törzsbe az örökség. Izráel fiainak törzseiből mindenki ragaszkodjék a maga örökségéhez;”

1Sám 24,6k.: „Dávidnak azonban megindult a szíve, miután levágta Saul köpenyének a sarkát, és ezt mondta embereinek: Mentsen meg az ÚR attól, hogy ilyen dolgot kövessenek el az én uram, az ÚR fölkontje ellen, és kezet emeljek ellene, hiszen az ÚR fölkontje ő.”)

7./ Nábót szőlője

1Kir 21,4–16: „Aháb elkeseredve és haragosan ment haza a válasz miatt, amelyet a jezréeli Nábót adott neki, amikor ezt mondta: Nem adom neked atyai örökségemet. Lefeküdt az ágyára, arcát befelé fordította, és nem evett semmit. A felesége, Jezábel azonban odament hozzá, és így szólt: Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem eszel? Ő így válaszolt: Beszéltem a jezréeli Nábóttal, és azt mondtam neki, hogy adj nekem a szőlőjét pénzért, vagy ha úgy tetszik neki, szőlőt adok helyette. De ő azt mondta: Nem adom neked a szőlőmet. A felesége, Jezábel ezt mondta neki: Hát nem te uralkodsz most Izráelben? Kelj föl, egyél, és légy jókedvű! Majd én megszerzem neked a jezréeli Nábót szőlőjét. Ekkor leveleket írt Aháb nevében, lepecsételte annak gyűrűjével, és elküldte a leveleket azoknak a véneknek és nemeseknek, akik Nábóttal egy városban laktak. A levelekben ezt írta: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábótot a nép élére. Vele szembe pedig ültessetek két hitvány embert, akik így tanúskodjanak ellene: Átkoztad Istent és a királyt! Azután vigyétek ki, és kövezzétek agyon. A város polgárai, a vének és a nemesek, akik abban a városban laktak, úgy is tettek, ahogyan Jezábel megüzente nekik, és ahogyan a nekik küldött levelekben írta. Böjtöt hirdettek, és Nábótot a nép élére ültették. Odajött a két hitvány ember is, leültek vele szemben, és ezek a hitvány emberek így tanúskodtak Nábót ellen a nép előtt: Átkozta Nábót Istent és a királyt! Ezért kivitték őt a városból és agyonkövezték. Azután ezt az üzenetet küldték Jezábelnek: Agyonkövezték Nábótot. Amikor Jezábel meghallotta, hogy agyonkövezték Nábótot, így szólt Jezábel Ahábhoz: Kelj föl, vedd birtokba a jezréeli Nábót szőlőjét, amelyet nem akart pénzért neked adni, mert nem él már Nábót, hanem meghalt. Amikor Aháb meghallotta, hogy Nábót meghalt, fölkel Aháb, lement a jezréeli Nábót szőlőjébe, és birtokba vette azt.”

a./ Inkább Isten parancsának engedelmeskedik Nábót, mint a király akaratának. Az Úr rendje iránti hűség fontosabb volt Nábótnak, mint a pénz, a gazdagság és az embereknél való tisztesség. Nábót tehát Istenért utasította el Ahábot.

(Vö.: 3Móz 25,23: „A földet senki se adja el véglegesen, mert enyém a föld, ti csak jövevények és zsellérek vagytok nálam.”)

b./ Aháb túlzott reakciója („Aháb elkeseredve és haragosan ment haza a válasz miatt, amelyet a jezréeli Nábót adott neki, amikor ezt mondta: Nem adom neked atyai örökségemet. Lefeküdt az ágyára, arcát befelé fordította, és nem evett semmit” 4.v.) hihetetlenül nevetségesnek tűnik: olyan, mint mikor egy nevetlen, elkényeztetett gyermek ragaszkodik kívánsága teljesítéséhez. Ez nem tanúskodik érettségről.

A mi vitákban való reakcióink is tükrözhetik lelki érettségünket. Én is sértődötten felhúrom az orrom? Én is befeketítem „ellenfeletem” mások előtt? Bosszút forralok? Könyöklök, hogy célba érjek?

(Vö.: Jak 1,19–24: „Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra, mert az ember haragja nem szolgálja az Isten igazságát. Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely meg tudja tartani lelketeket. Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt.”)

c./ Ezen az úton hamar találunk szövetségeseket úgy, ahogy Aháb is talált ilyen szövetségest felesége, Jezábel személyében. Aki támogatta és kész volt arra, hogy megvalósítson egy gyilkos tervet.

(Vö.: 1Kir 21,5.7.: „A felesége, Jezábel azonban odament hozzá, és így szólt: Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem eszel? A felesége, Jezábel ezt mondta neki: Hát nem te uralkodsz most Izráelben? Kelj föl, egyél, és légy jókedvű! Majd én megszerzem neked a jezréeli Nábót szőlőjét.”)

Ahábnak talán nagyon is kapóra jött, hogy nem rá terhelődött a felelősség, hanem a feleségére. De ebben a dologban ő is ugyanúgy részes volt, mint az asszony. Mindenekelőtt azért, mivel neki, mint uralkodónak a hatalmáról volt szó, amit úgy tűnt, hogy megkérdőjelezett Nábót elutasító válasza. Milyen könnyű összekeverni a hatalmi kívánságokat jogtalansággal és hazugsággal!

(Vö.: 5Móz 16,19: „*Ne ferdítsd el az ítéletet, ne légy személyválogató, és ne fogadj el vesztegetést, mert a vesztegetés elvakítja a bölcséket is, és az igaz beszédet is elferdíti.*”)

d./ Helmut Lamparter jelentőségteljes szavakkal ábrázolja azt, hogy mi játszódott le a palotában: „Az egyedül igaz Istentől való elfordulás, az istenfélelem elhagyása, a Baalhoz való odafordulás maga után vonta az igazság elferdítését. Ez nem csak Aháb idejében volt így. Vedd ki az istenfélelmet a hatalmas ember szívéből, és elkerülhetetlenül olyan tapasztalatokat szerzel, hogy darabokra törik az igazság. Ez borzalmas!” – Tűnődjünk el ma azon: hol vannak rejtett hatalmi törekvések az életünkben, amiket le kell győznünk?

(Vö.: Jer 45,5: „*És neked nagy kívánságaid vannak? Ne legyenek! Mert most veszedelmet hozok minden emberre – így szól az ÚR –, de te életedet ajándékkul kapod, bárhová mégy.*”.)

8./ Isten kormányoz

1Kir 21, 8–29: „*Ekkor leveleket írt Aháb nevében, lepecsételte annak gyűrűjével, és elküldte a leveleket azoknak a véneknek és nemeseknek, akik Nábóttal egy városban laktak. A levelekben ezt írta: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábótot a nép élére. Vele szembe pedig ültessetek két hitvány embert, akik így tanúskodjanak ellene: Átkoztad Istent és a királyt! Azután vigyétek ki, és kövezzétek agyon. A város polgárai, a vének és a nemesek, akik abban a városban laktak, úgy is tettek, ahogyan Jezábel megüzente nekik, és ahogyan a nekik küldött levelekben írta. Böjtöt hirdettek, és Nábótot a nép élére ültették. Odajött a két hitvány ember is, leültek vele szemben, és ezek a hitvány emberek így tanúskodtak Nábót ellen a nép előtt: Átkozta Nábót Istent és a királyt! Ezért kivitték őt a városból és agyonkövezték. Azután ezt az üzenetet küldték Jezábelnek: Agyonkövezték Nábótot. Amikor Jezábel meghallotta, hogy agyonkövezték Nábótot, így szólt Jezábel Ahábhöz: Kelj föl, vedd birtokba a jezréeli Nábót szőlőjét, amelyet nem akart pénzért neked adni, mert nem él már Nábót, hanem meghalt. Amikor Aháb meghallotta, hogy Nábót meghalt, fölkelt Aháb, lement a jezréeli Nábót szőlőjébe,*

és birtokba vette azt. Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez: Eredj, menj el Aháb izráeli király elé, aki Samáriában lakik, de most éppen a Nábót szőlőjében van, ahová azért ment, hogy birtokba vegye. Így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Öltél, és még birtokot is szereztél? Azután így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Ahol a kutyák felnyalták Nábót vérét, ugyanott nyalják fel a kutyák a te véredet is! Aháb így felelt Illésnek: Rám találtál, ellenségem?! Ő ezt mondta: Rád találtam, mivel arra adtad magad, hogy olyat tégy, amit rossznak lát az ÚR. Ezért én veszedelmet hozok rád, és kisöpörlek téged. Kiirtom Izráelből Aháb férfi utódait, apaját-nagyját! Olyanná teszem házadat, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a házát, és mint Baasának, Ahijjá fiának a házát a bosszantásért, mert felbosszantottál, és vétekbe vitted Izráelt. Jezábelről pedig így szól az ÚR: A kutyák eszik meg Jezábelt Jezréel falánál! Aki Aháb hozzátartozói közül a városban hal meg, azt a kutyák eszik meg, aki pedig a mezőn hal meg, azt az égi madarak eszik meg. Nem volt senki más olyan, aki annyira ráadta volna magát annak a cselekvésére, amit rossznak lát az ÚR, mint Aháb, mert félrevezette a felesége, Jezábel. Igen utálatos dolgokat művelt, követte a bálványokat egészen úgy, ahogyan az emóriak tették, akiket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. Amikor Aháb meghallotta ezeket a szavakat, megszaggatta ruháját, a testére zsákruhát öltött, böjtölt, zsákruhában is hált, és csöndesen járt-kelt. Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez: Látod, mennyire megalázta magát előttem Aháb? Mivel megalázta magát előttem, az ő idejében nem hozom rá azt a veszedelmet; majd csak a fia idejében hozok veszedelmet a házára.”

a./ Minden időben voltak uralkodók, akik meg voltak győződve arról, hogy jogos az, ami nekik hasznos, vagy legjobb esetben, ami a népnek hasznos. Isten igéje azonban más lépéseket állít fel. Az az igaz, ami Isten előtt igaz, minden más hazugság. „Ahol a hazugság szövetségre lépett a hatalommal e világban, az igazság még mindig ebek harmincadjára jutott” (H. Lamparter).

(Vö.: Péld 6,12–15: „A mihaszna és rosszindulatú ember hamis szájjal jár-ke, szemével kacsingat, lábával jelt ad, és ujjával integet. Fonákság van szívében, rosszat kohol mindenkor, és viszálykodást szít. Azért hirtelen tör rá a veszedelem, egy pillanat alatt összetörik menthetetlenül.”)

b./ Jezábel alattomos terve sikerült: Nábótot megölték. Most már birtokba vehette Aháb a szőlőskertet. Csodálkozunk-e azon, hogy egyáltalán nem számított neki, hogy részt

vegyen ebben a közös játékban. Ilyen vakká azonban csak a hatalom teheti az embert. Aháb lerombolta a kerítést, és ezt a földterületet a korona birtokának nyilvánította.

c./ És Isten? „Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez.”

Harmadszor áll Illés szemtől szembe a királlyal azért, hogy közölje vele Isten ítéletét. Ha pontosabban megfigyeljük az ítéletes üzenetet, akkor látjuk, mennyire jól ismeri Isten ennek a szörnyű jogtalanságnak minden részletét.

Azt gondolhatnánk, Isten félvállról vette Jezábelt, amikor megírta ez az asszony a levelét. Az Úr azonban látta azt, hogy repülnek majd a kövek, és hogy jönnek a kutyák...

d./ Isten tudta. És Isten látta. Vigasztaló ezt tudni. Az Úr senkit sem téveszt szem elől, akiknek igazságtalanul kell szenvedniük és meghalniuk a világban.

(Vö.: 2Kir 20,5: „*Menj vissza, és mondd meg Ezékiásnak, népem fejedelmének: Így szól az ÚR, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Én meggyógyítalak, három nap múlva már fölmehetsz az ÚR házába;*”

Jób 34,21: „*Mert ő szemmel tartja az ember útját, és látja minden lépését;*”

Zsolt 33,14: „*Lakóhelyéből rátekint a föld minden lakójára.*”))

e./ Minden jogtalanságnak Isten a bírója, és bírója is marad. Mikor eljön Isten órája, igaz ítéletet fog tartani.

(Vö.: Zsolt 9,9: „*Igazságosan bíraskodik a világ fölött, részrehajlás nélkül ítéli a nemzeteket;*”

Zsolt 96,10: „*Mondjátok el a népeknek, hogy uralkodik az ÚR! Bizony, szilárdan áll a világ, nem inog. Igazságosan ítéli a népeket;*”

Ézs 11,3b–4: „*Nem a látszat után ítél, és nem hallomás után dönt, hanem igazságosan ítél a nincstelenek ügyében, és méltányosan dönt az ország szegényeinek dolgában. Megveri a földet szájának botjával, ajka leheletével megöli a bűnöst.*”))

Isten kegyelmes és irgalmas, és az is marad, de szent Isten is. Nem áll meg előtte semmi igazságtalanság.

/IV./ ISTEN MAGÁHOZ VESZI ILLÉST (9–10.r.)

9./ Illés utolsó földi napjai

2Kir 2,1–14: „Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben az égbe, Illés és Elizeus elment Gilgálból. Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe. A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az ÚR. Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! És megérkeztek Jerikóba. A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Így mentek ketten együtt. Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol. Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta. Amikor átmentek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész! Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. Amikor azután tovább mentek, és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe. Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra szakította. Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára. Fogta Illésnek a leesett palástját, ráütött azzal a vízre, és így szólt: Hol van az ÚR, Illés Istene, hol van Ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta.”

a./ Csodálatos eseményeket tudunk meg igeszakaszunkban Illés utolsó földi napjairól és óráiról, amik bátoríthatnak minket. Illés élete vége diadal volt, ragyogó győzelem. Isten egészen különöset tervezett vele, olyat, amit rajta kívül csak Énók élt át.

(Vö.: 1Móz 5,24: „*Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten;*”

Zsid 11,5: „*Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mivel elragadta őt az Isten. Elragadtatása előtt azonban bizonyóságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves.*”)

b./ Olvastuk, ahogy Illés színre lépései újra és újra hirtelen fellángoló tűzzel voltak összekapcsolva, amik jelek voltak arra vonatkozóan, hogy jelen volt a szent és élő Isten. Erre utalnak számunkra a tüzes szekér és tüzes paripák is, amiket azért küldött Isten, hogy dicsőségbe vegye Illést.

c./ Már Illés mellett volt Elizeus, az Isten által kiválasztott utód. És Elizeus egészen végig feltétlenül atyai barátja mellett akart maradni. Utolsó közös vándorlásuk folyamán Illés arra gondolt, hogy hátrahagyja utódját; ő azonban hallani sem akart erről. „Vannak emberek, akikkel kapcsolatban azt akarjuk, hogy jobb lenne, ha nem jönnének velünk, vagy legkevésbé szeretnénk, hogy a végpontig elkísérjenek” (H. Lamparter). Illés is ilyen ember volt.

d./ Illés és Elizeus közösen tette meg visszafelé azt az utat, amelyen Isten egykor bevezette népét az ígért földjére: Gilgál (az a hely, ahol új élet kezdődött Izráel számára); Bétel (az imádkozás helye, ott épített Ábrahám oltárt Istennek; Jerikó (a győzelem helye) – Isten népével való történelmének kiemelkedő helyei.

(Vö.: Józs 4,19k.: „*Az első hónap tizedikén jött fel a nép a Jordánból, és táborot ütött Gilgálban, Jerikó keleti határán. Azt a tizenkét követ, amelyet a Jordánból vettek ki, Gilgálban állíttatta föl Józsué;*”

Józs 5,2: „*Abban az időben mondta az ÚR Józsuénak: Csinálj kőkéseket, és végeztessd el újból Izráel fiai között a körülmetélést;*”

1Móz 13,3k.: „*A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között;*”

Józs 6,1k.: „*Jerikó olyan alaposan be volt zárva Izráel fiai miatt, hogy se ki, se be nem mehetett senki. Ekkor azt mondta az ÚR Józsuénak: A kezedbe adom Jerikót és királyát vitéz harcosaival együtt.*”)

e./ Vannak a mi személyes életünkben is és Jézus gyülekezete életében is fontos helyek és események, amelyekre hálásan emlékezhetünk. Ezek új bátorságot ajándékozhatnak a továbbhaladáshoz, miközben életben tartják az Isten hűségére való emlékezést a szívünkben.

(Vö.: Zsolt 111,1–10: *„Dicsérjétek az URat! Hálát adok az ÚRnak teljes szívből! a becsületes emberek körében és közösségében. Nagyok az ÚR tettei, kikutathatják, akiknek csak kedvük telik benne. Munkája fenséges és ékes, igazsága örökre megmarad. Emlékezetessé tette csodáit, kegyelmes és irgalmas az ÚR. Eledelt adott az istenfélőknek, örökké emlékezik szövetségére. Hatalmas tetteit kijelentette népének, nekik adta a pogányok birtokát. Kezének munkái igazak és jogosak, rendelkezései maradandóak, rendíthetetlenek mindörökké, igazán és helyesen vannak megalkotva. Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmes az ő neve. A bölcsesség kezdete az ÚR félelme. A józan eszűek mind eszerint élnek. Az ő dicsérete örökre megmarad;”*

2Móz 17,14: *„Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörölöm az ég alól!”*

2Tim 2,8: *„Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom.”)*

10./ Elizeus végig Illés mellett marad

2Kir 2,1–11: *„Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben az égbe, Illés és Elizeus elment Gilgálból. Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe. A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az ÚR. Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! És megérkeztek Jerikóba. A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Így mentek ketten együtt. Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol. Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig*

mindketten szárazon mentek át rajta. Amikor átmentek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész! Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. Amikor azután tovább mentek, és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe.”

a./ Hiába várunk a két próféta között végbement részletes beszélgetés feljegyzésére. De bizonyára egyetlen haszontalan szót sem váltottak egymással. Illés felkészült belsőleg az Istennel való találkozásra, és Elizeus tiszteletben tartotta a hallgatását.

Isten vezetései nem az emberi kíváncsiságot akarják kielégíteni, hanem ahhoz akarnak hozzájárulni, hogy még mélyebben bízzunk az Úrban. És nem utolsósorban arra valók, hogy engedelmességünk által tisztességet adjunk neki. Ez érvényes a prófétaiskolák „tanítványaira” is, akik az ország különböző területein működtek.

b./ A próféta tanítványok rendszerint kisebb vagy nagyobb lakóközösségben éltek. Megosztották életüket egymással egy bizonyos időtartamra, és iskola-közösséget is képeztek. Illéstől, „próféta-atyjuktól” sokat tanultak Izráel Istenéről. Isten igéjével foglalkoztak, eszmecserét folytattak erről, és mindenekelőtt elsajátították azt az életet, amelyik Isten akaratán tájékozódik. Ebben Illés igazi példakép volt számukra.

c./ Vajon élete csodálatos végére is felkészítette őket Illés? Vagy a Szentlélek által tudták meg, hogy anélkül veszi fel az Úr Illés dicsőségébe, hogy a próféta meghalna? (5.v.: ”A jerikói próféta tanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az Úr ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok!”)

Nem tudjuk, hogy csupán közölni akarták-e Illéssel ismeretüket vagy részletesen akartak-e vele beszélni e sajtáságos eseményről? – Illés mindenesetre visszautasítja őket. Vannak dolgok, amire nem lehet, vagy nem kell szót vesztegetni.

d./ Közös útjuk folyamán Illés és Elizeus eközben a Jordánhoz érkeztek. Elizeus hűséges maradt mesteréhez és barátjához. Állhatatossága talán Isten hűségének a példája. Isten akkor is mindig övéivel marad, ha az embereknek el kell válniuk egymástól. Isten állandó kísérőnk akar maradni, nappal is és éjszaka is.

(Vö.: Zsolt 40,12: „*URam, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen!*”)

Zsolt 121,3: „*Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ;*”

Péld 3,26: „*Mert az ÚRban bizakodhatsz, és ő megőrzi lábad a csapdától.*”)

e./ A Róm 1–4-ben Pál annak a kérdésnek jár utána: hogyan igazul meg az ember hit által. Először negatíve foglalkozik ezzel (1,18–3,20), majd pedig a pozitív oldalával (3,21–4,25). Az első négy fejezetben huszonötször fordul elő a „hinni” szó, azonban csupán kétszer az „élni” kifejezés. Az 5–8 fejezetek aztán a megigazultak hitből való életével foglalkoznak. Ezért a „hinni” kifejezés csak igen ritkán, ezzel szemben az „élni” szó huszonötször fordul elő.

6./ ISTEN MINDENT GONDOSAN MEGTERVEZETT

ALLES IST SORGFÄLTIG GEPLANT

BLZ Dezember 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-9.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2000-12/ - 2013. 10. 28.

– Óévre –

Zsolt 40,6: *„URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni;”*

1Pét 1,18–21: *„Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén. Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetek, akik általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen.”*

1./ A pásztoroknak Betlehem mezején beszélt Isten csodálatos tervéről, „az egész nép örömről” szóló tervéről, minden ember megmentése tervéről. *„Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 4,2).*

a./ Jézus Isten akaratában és tervében élt, amint emberré lett, amint bűn nélküli életet folytatott, amiben nem kevesebb kísértésnek volt kitéve, mint mi.

(Vö.: 1Tim 2,4–6: *„Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonysággént a maga idejében;”*

Zsid 2,14–17: *„Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak. Mert nyilván nem angyalokat karol fel, hanem Ábrahám leszármazottait karolja*

fel. Ezért mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért;”

2Pét 3,9: *„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.”)*

b./ Isten tervében volt Jézus Krisztus, amikor a keresztre való előretekintésében azt mondta: *„Atyám, ha nem távozhatsz el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod”* (Mt 26,42).

2./ Örömről Jézus bele vont minket a saját tervébe, hogy sok embernek – gyászolóknak, rezignáltaknak, vétkezőknek, kételkedőknek és nyomorultaknak – örömet vigyünk.

a./ Azt akarja, hogy követei legyünk. Jézus azt mondta az Atyának: *„Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba”* (Jn 17,18). Így vagyunk tehát Jézus helyett követek és kérjük: béküljete meg Istennel: *„Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!”* (2Kor 5,20).

b./ Ez olyan élettartalom, amiért megéri élni. Minden sötétségnek is, minden nehézségnek is megvan az értelme: *„Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek”* (1Kor 4,12).

(Vö.: Ézs 41,27: *„Én mondtam először Sionnak: Itt vannak már! Én küldtem Jeruzsálembe azt, aki örömhírt vitt;”*

Ézs 52,7: *„Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!”)*

Jézus azt mondja életéről: *„Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját”* (Jn 4,34).

c./ Ha olykor nagyon fáradtak, esetleg kilúgozottak vagyunk is, új erő árad életünkbe, ha elfogadjuk Isten tervét a magunk számára az egyes szituációkban.

(Vö.: Zsolt 86,10: *„Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül!”*

5Móz 32,3k.: *„Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.”)*

3./ „Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te” (Mk 14,36).

Zsolt 18,22–24: „Hiszen vigyáztam az ÚR útjára, és nem hagytam el hűtlenül az Istent. Minden törvényére ügyeltem, és rendelkezéseitől nem tértem el. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől;”

Jób 23,11–12: „Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla. Ajkának parancsából nem engedek, keblemben zártam szája mondásait.”

a./ Hétköznapijaink eseményei közepette mondhatjuk mennyei Atyánknak: „Engedd, hogy megmaradjak akaratodban, tervedben. Ez életünk igen kis dolgaiban is megtörténhetik. A kis eseményekben, az egyes lépésekben tűzi ki az ember az irányt.

b./ Atyám, ha azt akarod, hogy ezt a kellemetlen munkát elvégezzem – itt vagyok! – Ha ezt a feladatot mára soroltad be napirendembe, nem akarok ellene tiltakozni, félelemből sem akarok egyáltalán meghátrálni. Bízom abban, hogy terved jó, és el akarsz érni valamit vele akkor is, ha azt én még nem látom. Mert „bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az ÚR. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál” (Ézs 55,8k.).

c./ Atyám, ha ezt az embert állítod mellém, aki nekem idegen, aki egyáltalán nem fontos számomra, ezt nem azért tetted, hogy a Sátán elbuktasson és nevéssen rajtam. Más terved van. Engedd, hogy megtanuljam, hogy a gabonamag azért esik a földbe, hogy meghaljon, és gyümölcsöt hozzon – sok gyümölcsöt, amikben örömed leled.”

(Vö.: Jn 15,16: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek;”

Róm 8,28: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott;”

Fil 1,17–21: „Azok pedig számításból, nem tiszta lélekkel hirdetik a Krisztust, mert azt hiszik, hogy gyötrelmet okoznak nekem fogságomban. Mert miről is van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színlelésből, akár meggyőződésből: Krisztust hirdetik, és én ennek örülök. Sőt még inkább örülni fogok. Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti kö-

*nyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével által. Ezért várom és remélem, hogy semmi-
ben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan
fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok. Mert nekem az élet Krisz-
tus, és a meghalás nyereség!”)*

d./ „Atyám, ha ebben a pillanatban **egyedüllétet** vársz tőlem, vagy ha olyan helyre ál-
lítasz, ahol úgy érzem, lelkileg nem növekszem – tudom, nem követelsz túl sokat tőlem. Tu-
dom, hogy erőd gyengeségeimben bizonyul hatalmasnak. Pállal szeretném én is megtanulni:
„Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék ben-
nem” (2Kor 12,9). Tervedben rendelkezésedre akarok állni, és mindig újra feltételezem, hogy
még ma csodát teszel.

(Vö.: Jób 42,2: „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet
meg ne valósíthatnál;”

Ef 3,20k.: „Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük
vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jé-
zus által nemzedékről nemzedékre, örökkön örökké. Ámen;”

Zsid 13,20k.: „A béke Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a ha-
lottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen képessé titeket minden
jóra, akarátának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus ál-
tal, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen”.)

4./ Ma van az esztendő utolsó napja, amelyben olyan sokan elvárásokkal voltak irán-
tunk, de bizonyos félelmekkel kezdtük el.

(Vö.: Zsolt 40,6: „URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hoz-
zád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni;”

Jób 5,8–9: „De én az Istenhez fordulok, Istenre bízom ügyemet, aki hatalmas dolgokat
művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.”)

a./ **Átéltünk-e valamit Isten terveiből,** a csodákból, amiket értünk tett? Dávid azt
mondta egyszer visszatekintéssel egy veszélyes időszakra: „Áldott az ÚR, aki csodálatos hű-
séggel bánt velem az ostromlott városban!” (Zsolt 31,2”2). Nekünk is voltak olykor ehhez
hasonló tapasztalataink.

(Vö.: 1Sám 7,12: „Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpa és Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mert ezt mondta: Mindeddig megsegített bennünket az ÚR!”)

b./ Ha megtapasztaltuk is Isten hűségét, szeretetét, gondoskodását és csodálatos segítségét, milyen gyorsan adódik újra a kérdés: de mi vár ránk az újévben? Hogy fog folytatódni? Senki sem jut az újévbe Istenünk kísérete nélkül, aki csodát tesz rajtunk és értünk.

c./ Pál azt írta egyszer a korinthusiaknak: „Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat; aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít, mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a reánk áradt kegyelemért sokan sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást” (2Kor 1,8–11).

(Vö.: 1Sám 17,37: „Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az ÚR legyen veled!”)

Zsolt 34,19–20: „Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti. Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimentí az ÚR;”

Ézs 46,3k.: „Hallgass rám, Jákób háza, és Izráel házának egész maradéka, ti, akiket születésetek óta hordozok, világra jöveletek óta viszlek: Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.”)

d./ Az újévben naponként meg fogjuk tapasztaljuk Isten értünk és velünk való cselekedeteit. Ezekre szükségünk lesz akkor, ha valaminek Urunkért kell megtörténnie: ha például embereket kell kivezetni a Sátán hatalmából, és hogy céljához érjen az életünk.

Tudhatjuk: Istenünk nagy, és csodákat tesz! Igen, „áldott az ÚRisten, Izráel Istene! Egyedül ő tud csodákat tenni! Áldott legyen dicső neve örökre, töltse be dicsősége az egész földet! Ámen, ámen” (Zsolt 72,18k.);

(Vö.: ApCsel 15,12: „Ekkor elcsendesedett az egész gyűlés, és meghallgatták Pált és Barnabást, amint elbeszélték, milyen sok jelt és csodát tett általuk Isten a pogányok között;”

Róm 15,18k.: *„Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel, jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által: úgyhogy Jeruzsálemtől kezdve egészen Illíriáig mindenfelé hirdettem a Krisztus evangéliumát.”)*

7./ JÉZUSBAN, AZ IGAZI SZŐLŐTŐKÉN MARADNI

– JN 15,1–8. –

AN JESUS, DEM WEINSTOCK, BLEIBEN – Johannes 15,1–8.

BLZ Januar 2007

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-87.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2007-01/ - 2013. 10. 28.

Jn 15,1–8: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbenem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbenem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbenem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbenem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbenem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbenem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”*

I./ A TANÍTVÁNYOK MESTERÜKKEL VANNAK ÚKÖZBEN

Jn 13,1–10.13–17: *„A húsvét ünnepe előtt Jézus jól tudva, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához, jóllehet szerette övét e világban, szerette őket mindvégig. És vacsora közben, amikor az ördög már a szívébe sugallta Júdás Iskariótesnek, Simon fiának, hogy árulja el őt, Jézus jól tudva, hogy az Atya mindent kezébe adott, és hogy az Istentől jött, és az Istenhez megy: felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt véve, körülkötötte magát; azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni, és törölni azzal a kendővel, amellyel körül volt kötve. Eközben Simon Péterhez ért. Az így szólt hozzá: „Uram, te mosod meg az én lábamat?” Jézus így válaszolt neki: „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.” Péter így szólt hozzá: „Az én lábamat nem mosod meg soha.” Jézus így válaszolt neki: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.” Simon Péter erre ezt mondta neki: „Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is!”*

Jézus így szólt hozzá: „Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind.” Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony, mondom néktek: a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek.”

1./ A tanítványok Mesterükkel vannak útközben

Este van – különös este. A nap eseményei zsúfoltan követték egymást, és nem volt könnyű megbirkózni velük.

a./ A **tanítványok már elkészítették a páskavacsorát**, aztán megtapasztaltak egy kudarcot és egy egyidejű jótéteményt, amikor Jézus maga elé vette a **mosdótálat**, és megmosta mindegyikük lábát. A **megtisztulás** került beszélgetésük középpontjába.

b./ De **szó volt a szolgálatról, a szeretetről és árulásról** is. Olyan sok mindent mondott Jézus a **véréről**, a **Szentlélekről**, akit Vigasztalóként akart elküldeni, és az irántuk való szeretetéről.

(Vö.: Mt 26,26–28: „Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem!” Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatok a bűnök bocsánatára;”

Jn 14,6.15–21: „Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam. „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.” „Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok. Még egy kis idő, és a világ többé nem lát engem, de ti megláttok, mert én élek, és ti is élni fogtok. Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbenem, én pedig tibennetek. Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret en-

gem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”)

c./ Már késő este lett, amikor zsoltárokat énekeltek (Zsolt 113–118).

(Vö.: Zsolt 113: „Dicsérjétek az URat! ÚRnak szolgálj, dicsérjétek, dicsérjétek az ÚR nevét! Legyen áldott az ÚR neve most és mindörökké! Napkelettől napnyugatig dicsérjétek az ÚR nevét! Magasan fölötte van az ÚR minden népnek, dicsősége fölötte van az egeknek. Ki hasonlítható Istenüinkhöz, az ÚRhoz, aki a magasban lakik, és a mélybe néz, az égre is, a földre is? Fölemeli a porból a nincstelent, és kiemeli a szemétből a szegényt. Az előkelők közé ülteti, népe előkelői közé. Megengedi, hogy a meddő úgy lakjék a házban, mint fiaknak boldog édesanyja. Dicsérjétek az URat!”

Zsolt 114: „Amikor Izráel kivonult Egyiptomból, Jákób háza népe az idegen nyelvű nép közül, Júda lett az ÚR szent népe, Izráel a birodalma. Láta a tenger, és elfutott, a Jordán pedig meghátrált. A hegyek ugrándoztak, mint a kosok, a halmok, mint a bárányok. Mi lelt téged, tenger, hogy elfutottál, és téged, Jordán, hogy meghátráltál? Hegyek, mit ugrándoztok, mint a kosok, és ti halmok, mint a bárányok? Reszkess, te föld, az Úrtól, Jákób Istenétől, aki a sziklát bővizű tóvá változtatta, a kovakövet forrássá!”

Zsolt 115: „Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért! Miért mondanák a pogányok: Hol van az ő Istenük? A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart! A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. Van fülkük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak. Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon. Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak. Izráel, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő. Áron háza, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő. Akik félték az URat, az ÚRban bízzatok! Segítségetek és pajzsotok ő. Gondol ránk az ÚR, meg fog áldani. Megáldja Izráel házáat, megáldja Áron házáat. Megáldja azokat, akik félik az URat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt. Szaporítson meg titeket az ÚR, titeket és fiaitokat! Áldjon meg titeket az ÚR, aki az eget és a földet alkotta! Az egek az ÚR egei, de a földet az embereknek adta. Nem a halottak dicsérik az URat, nem azok, akik a csend honába tértek, hanem mi, mi áldjuk az URat most és mindörökké. Dicsérjétek az URat!”

Zsolt 116: „Szeretem az URat, mert meghallgatja könyörgésem szavát. Felém fordította fülét, ezért őt hívom segítségül, amíg csak élek. Körülfontak a halál kötelei, a sírtól való

rettegés fogott el engem, nyomorúságban és bánatban vagyok. De az ÚR nevét hívom segítségül: Ó URam, mentsd meg életemet! Kegyelmes és igazságos az ÚR, irgalmas a mi Istenünk. Megőrzi az ÚR az együgyűeket, elesett vagyok, de ő megsegít. Légy újból nyugodt, lelkem, mert jól bánt veled az ÚR! Megmentettél engem a haláltól, szememet a könnyhullatástól, lábamat az elbukástól, az ÚR színe előtt járhatok az élők földjén. Hittem, ha így szólok is: Igen nyomorult vagyok! Kétségbeesésemben mondtam: Minden ember hazug! Mit fizessenek az ÚRnak a sok jóért, amit velem tett? A szabadulásért fölemelem a poharat, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat, egész népe jelenlétében. Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát. Ó URam, én a szolgád vagyok, szolgád vagyok, szolgálód fia: levettél rólam a bilincset. Hálaáldozatot mutatok be neked, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat egész népe jelenlétében, az ÚR házában udvaraiban, tebenned, Jeruzsálem! Dicsérjétek az URat!”

Zsolt 117: „Dicsérjétek az URat mind, ti népek, dicsőítsétek mind, ti nemzetek! Mert nagy az ő szeretete irántunk, az ÚR hűsége örökké tart. Dicsérjétek az URat!”

Zsolt 118: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Mondja hát Izráel, hogy örökké tart szeretete! Mondja hát Áron háza, hogy örökké tart szeretete! Mondják hát, akik félik az URat, hogy örökké tart szeretete! Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem? Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni. Sok nép vett körül engem, de az ÚR nevében szembeszállok velük!

Körülvettek, be is kerítették, de az ÚR nevében szembeszállok velük! Körülvettek, mint a méhek, de kialszanak, mint az égő bozót. Az ÚR nevében szembeszállok velük! Durván eltaszítottak, hogy elessem, de az ÚR megsegített engem. Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbján hatalmasan munkálkodik! Fölemelte jobbát az ÚR, az ÚR jobbján hatalmasan munkálkodik! Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit! Keményen megfeddett engem az ÚR, de nem adott át a halálnak. Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek, és hálát adok az ÚRnak!

Ez az ÚR kapuja: igazak mehetnek be rajta. Hálát adok neked, hogy meghallgattál, és megszabadítottál. Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen! Ó URam, segíts meg! Ó URam, adj szerencsét! Áldott, aki az ÚR nevében jön! Megáldunk titeket az ÚR házából. Az ÚR az Isten, ő adott nekünk világosságot. Kötelekkel kössétek

az ünnepi áldozatot az oltár szarvaihoz! Istenem vagy, hálát adok neked, Istenem, magasztalak téged! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!”)

d./ A Mester felszólította őket: „**keljetek fel, menjünk el innen**” (Jn 14,31). Jézus elindult céltudatosan a kereszt felé, ahol nemsokára meghalt, mégis bensőleg intenzíven foglalkozott tanítványaival. A tanítványok megfontoltan és aggódo szívvel követték lefelé a Kedron völgyébe.

(Jn 18,1: „*Miután ezeket elmondta Jézus, kiment tanítványaival a Kedron-patakon túlra. Volt itt egy kert, ide ment be tanítványaival együtt.*”)

2./ A Gecsemáné kertbe szőlők között vezetett az út

a./ Itt Jézus megállt és megfontoltan nézett egy szőlőtőkére. A tanítványok köréje csoportosultak, és Jézus elkezdett nekik beszélni magáról és az Atyáról, rólunk és róluk. Az ÚR ezekkel a szavakkal kezdte beszédét: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda*” (Jn 15,1).

b./ Ez a kulcsmondat, amiből az összes többi kifejezés következik. Jézus ezzel szembeállítja az összes eddigi, Izráelben létező, szőlőtőkéhez kapcsolódó elképzeléseket.

(Vö.: Ézs 5,1–7: „*Dalt éneklek kedvesemről, szerelmesem szőlőjéről! Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon. Fölásta és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot épített, sajtót is vágatott benne. Várta, hogy jó szőlőt teremjen, de vadszőlőt termett! Most azért, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és szőlőm közt! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem? Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, miért termett vadszőlőt? Most én megmondom nektek, mit teszek szőlőmmel: lerombolom a kerítését, hogy lelegeljék, kidöntöm a kőfalát, hogy összetiporják! Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt! A Seregek URának szőlője: Izráelnek háza, és gyönyörű ültetvénye: Júda férfiai. Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra vár, és lett kiáltó gazság!”)*

c./ Az Ószövetségben Izráel népét Isten szőlőjének tartották. Isten sokat fáradozott szőlőjéért, és nagyon szerette. Ebben lelte boldogságát. Szőlője azonban nagy csalódást okozott neki. A nemes szőlőből terméketlen, vad szőlőtőke lett. Ezért Isten, az Atya most másik

utat választ. Elküldi Fiát, mint igazi szőlőtőt ebbe a világba. Jézus elfogadta ezt a feladatot, hogy szőlőtőke legyen. Ez szolgáló feladat. A szőlőtőke a talajtól függ, az tartja készenlétben számára a tápanyagot és a vizet. Jézus mélyen beásta gyökereit az Atya örök világába. Onnan szerez be mindent, ami ahhoz szükséges, hogy igaz szőlőtő legyen és gondoskodhasson a vesszőkről.

d./ Hogy Jézus vállalta ez a feladatot, ezt mutatja alázata. Az igazról ez olvasható a Zsolt 92,13-ban: „Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus.” Jézus nem cédrusként, nem is tölgyfaként szerzett elismerést. Ezek a fák szépek és értékes faanyagot adnak. Egy szőlőtőke ilyet nem képes felmutatni. A lombos fák télen levelek nélkül is megőrzik bájosságukat, szépségüket. Egy szőlőtőke télen teljesen kopár. Jézus igazi szőlőtőkeként egyetértett azzal, mikor ezt mondták róla: „Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhettünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna” (Ézs 53,2).

(Vö.: Ézs 53,3–12.: „Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmaik férfja, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínoztta. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?! A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot, és nem beszélt álnokul. Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az ÚR akarata célhoz jut vele. Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért.”)

3./ Mikor a szőlősgazda minden vesszőt két szemre visszametsz és ezeket ív alakban egy korlátra erősíti, a szőlőtőke a keresztre emlékeztet – arra a helyre, amelyen Jézus meg fog halni.

a./ Szenvedni fog és meghal, hogy mi vesszőkként élhessünk a szőlőtőkén. Ebben a tudatban jelenti ki Jézus röviddel halála előtt a hetedig én vagyok kifejezést: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda” (Jn 15,1).

b./ Az „én Atyám a szőlősgazda” kifejezés megerősíti azt, hogy Jézust Isten „ültette ebbe a földbe”, és Jézus egyúttal az örökkévalóságba gyökerezett.

c./ Nem csendül-e meg ebben a mondatban vigasztalás és öröm is? A szőlőtőke nincs akárkinek kiszolgáltatva. Embereknek sem. E világ fejedelmének sem. Nem, mert a szőlőtőke egyedül a szőlősgazdához, az Atyához tartozik. Ezt tudva visel felelősséget mindenért, ami történik, és abszolút bizalomra méltó.

II./ AZ ATYA GYÜMÖLCSÉRT EPED

Jn 15,1–8: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt én bennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok én bennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok én bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki én bennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad én bennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok én bennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.*”

a./ Az Atyáról van szó a Jn 15,1–8 elején és végén. Az első versben megtudjuk, hogy Ő a szőlősgazda, a tulajdonos. Ő gondoskodik a szőlőtőkéről – megtisztítja, megmetszi. A nyolcadik versben arról olvashatunk, hogy az Atya a gyümölcs által dicsőítetik meg.

(Vö.: Zsolt 22,24: „Kik az URat féltitek, dicsérjétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítsétek őt! Rettegjetek tőle Izráel utódai mind!”)

Jn 13,31: „Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten dicsőült meg őbenne;”

1Pét 4,11: „Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.”)

b./ Ha valaki egy bont kap ajándékba egy díszcserjére, abból nem tud haszonnövényt, de egyetlenegy szőlőtökét sem vásárolni. Egy díszcserjétől azt várja a tulajdonos, hogy szép virágai legyenek, különös illata legyen. Örvendezni akar a cserje szépségének.

Aki, mint a mennyei szőlősgazda, szőlőt ültet, és pedig egyedülálló fajtát, az valami mást vár: gyümölcsre vár. A szőlőtőke is virágozik és illatozik, de csak egészen rövid ideig. Ez különös, de nem ez a leglényegesebb rajta. Ha csak virágozna és illatozna, csalódna a szőlősgazda.

c./ Jézus ezzel a mondattal egészíti ki a szőlőtökéről való képet: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt... (Jn 15,5). A gyümölcs életünk termése.

d./ Gyümölcsöt hozni kettős feladat. Ez teszi lehetővé a „megsokszorozódást” és táplálást. Valamilyen bátorítást, üdvös dolgot kell kapniuk másoknak tőlünk.

(Vö.: 1Móz 39,2–4: „De az ÚR Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának a házában élt. Láttá az ura, hogy vele van az ÚR, és mindazt eredményessé teszi az ÚR, amihez hozzáfog. Megnyerte József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát;”

1Móz 45,5–7: „De most ne bánkódjatok, és ne keseregjete amiatt, hogy engem ide eladtatok, mert azért küldött el engem Isten előttetek, hogy életben maradjatok. Mert már két esztendeje tart az éhínség a földön, és még öt esztendeig nem lesz sem szántás, sem aratás. Isten küldött el engem előttetek, hogy maradékok legyen a földön, és életben tartson benneteket nagy szabadítással;”

1Móz 49,22–26: „Termő fa ága József, termő fa ága forrás mellett, ágai átnyúlnak a kőfalon. Ezért keserítik, nyilazzák, kergetik az íjászok. De mozdulatlan marad íja, feszülnek izmos kezei Jákób erősségének kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kősziklájától, atyád Istené-

től, ki megsegít téged, a Mindenhatótól, aki megáld téged az ég áldásával felülről, a lent elterülő mélység áldásaival, az emlők és anyaméh áldásaival. Atyád áldásai erősebbek az örök hegyek áldásainál, az örök halmok gyönyörűségénél. Szálljanak József fejére, a testvérek közt megszenteltnek fejére;”

Zsolt 1,1–3: „Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.”)

1./ Szakaszunkban minden variációban gyümölcsről van szó:

a./ Előfordulhat, hogy egy vessző nem hoz gyümölcsöt. (2.4.v: „Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; ... Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.”)

b./ Minden vessző hozhat gyümölcsöt (2.v.) „és amely gyümölcsöt terem...”

c./ Mindegyik, amelyik gyümölcsöt hoz, több gyümölcsöt teremhet, ezért a gazda egyénként metszi meg őket (2.v.) „amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”

d./ Ha a vessző sok gyümölcsöt terem, az az Atyát dicsőíti, aki a szőlősgazda (5.8.v.): „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni... Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”

e./ Mivel az Atya a szőlősgazda, aki nagy, személyes áldozattal ültette el és gondosan ápolta a szőlőt, sóvárogva vár a gyümölcsre – éspedig a szőlőtőke minden vesszőjétől. Kétszer fordul elő a 2. versben a „minden” szó. „(Mindegyik) szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és (mindegyiket) amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”

Mindegyik vesszőre vonatkozóan ugyanaz a cél: gyümölcs, ... több gyümölcs, ... sok gyümölcs, és ha a 16. verset is hozzáolvassuk: maradandó gyümölcs. (16.v.: *Nem ti választot-*

tatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjetez és gyümölcsöt teremjetez, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”)

2./ A 8. verssel Jézus belevonja tanítványait saját élethivatásába és életvágába, ami: az Atya dicsőítése: „Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremte, és akkor a tanítványaim lesztek” (8.v.).

a./ Jézus imádságait is ez hatotta át: „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!” Erre hang hallatszott az égből: „Már megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem” (Jn 12,28). – „Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem” (Jn 17,4).

b./ Ez a cél – az Atyát dicsőíteni, tetszésére lenni, dicsőségére munkálkodni – a mi célunk is lehet, függetlenül attól, hogy fiatalok vagyunk-e vagy idősek, egészségesek vagy betegek, kiemelt helyen vagyunk vagy háttérben állunk. Él-e bennünk az a kívánság, hogy az Atyát dicsőítsük? Nem utolsósorban az által, hogy közösségként megbízatását teljesítjük?

(Vö.: ApCsel 2,42–47: ”Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, széosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel;”

Fil 1,9–14: „És imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjetez az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására. Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, mert ismertté lett az egész testőrségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólják Isten ígét.”)

III./ AZ ATYA GYÜMÖLCS ÁLTAL DICSŐÍTETIK

1./ Ha azt kérdezzük, miért dicsőíttetik az Atya, ha gyümölcsöt termünk, két választ találunk rá:

a./ Először: így megy végbe az Atya megszentelő akarata, azaz Isten Lelke teret kap bennünk, és életünkben ebből valami érzékelhető.

b./ Másodszor: így megy végbe az Atya üdvakarata. Az Atya dicsőítése egyáltalán nem saját teljesítményünk. Ez a nekünk ajándékozott új élet gyümölcsként jön létre. A szőlőtőke teszi lehetővé, hogy pillanatról pillanatra minden belénk áramoljon, amire szüksége van életünknek, hogy gyümölcsöt teremjünk.

c./ Az ÚR kétféle gyümölcsöt vár tőlünk:

c/1: Gyümölcsöt vár személyes, lelki életünkben.

Ez a gyümölcs nem hullik automatikusan az ölünkbe. Christa von Viebahn több mint ötven évvel ezelőtt írta le azt, ami ma is időszerű? „A Szentlélek munkálkodása utáni szomjúságát és vágyakozását nem muszáj magunkban felébreszteni, hanem magunktól kell imádságban kérni, erősíteni és ébren tartani.... Arról van szó, hogy tegyünk lépéseket Isten trónjához, hogy rejtettségben szívéhez emelhessen. Így akarja lehetővé tenni, hogy gyümölcsöt teremjünk neki. Mégis, nem Isten ismerete, neve dicsőítése uralja mindennapi életünket. Emiatt panaszkodunk olyan sokat belső ürességről és terméketlenségről...” Imádkozunk magunkért és egymásért, hogy tartsa ébren vagy ébressze újra bennünk az ÚR ezt a kívánságot.

c/2: Ő olyan gyümölcsöket vár, amiknek a célja emberek üdvözülése.

A sorrend itt jelentős: Először az Úrnak muszáj a maga munkáját végeznie bennünk, mielőtt általunk munkálkodhatik.

(Vö.: ApCsel 9,1–5. 10–22: ” *Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vesse azokat Jeruzsálembe. Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hir-*

telen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.... Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: „Anániás!” Ő így válaszolt: „Íme, itt vagyok, Uram.” Az Úr pedig így szólt hozzá: „Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában Saul, akit Tarzuszinak neveznek: mert íme, imádkozik, és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lászon.” Anániás így válaszolt: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet.” Ezt mondta neki az Úr: „Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.” Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.” És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott; azután felkelt, és megkeresztelkedett, majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia. Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: „Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket?” De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus.”)

2./ Az Újtestamentum sok helyen van szó **életünk különböző gyümölcseiről**. Pl. Gal 5,15.22.23a: „*Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek... A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmege tartóztatás.*”

a./ Mindig, amikor „**Lélekben járunk**”, ahelyett, hogy régi életünk szerint élnénk, olyan pillanat, amely gyümölcsöt növeszt – függetlenül attól, hogy azt magunk megállapítjuk vagy sem. „Lehet egy gondolat, belső tartás vagy cselekedet – bármi, ami értékes Istennek, amivel az ő dicsőségét szolgáljuk” (B. Wilkinson).

Pál írja munkatársának, Titusznak: „De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség, nehogy gyümölcstelenek legyenek” (Tit 3,14).

b./ A lelki gyümölcsök mindenképpen jó cselekedetekben nyilvánulnak meg.

(Vö.: Jak 2,17: „Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.”)

A lelki életnek mindig vannak szociális dimenziói is.

(Vö.: ApCsel 6,1–5: „Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen, hogy mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat a mindennapi szolgálatban. Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.” Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikoláoszt, az antiókhiai prozelitát;”

ApCsel 9,36–42: „Joppében volt egy nőtanítvány, név szerint Tábita, ami azt jelenti: Dorkász, vagyis Zerge. Ez a nő sok jót tett, és bőven osztott alamizsnát. Éppen azokban a napokban megbetegedett, és meghalt. Miután megmosták, kiterítették a felső szobában. Mivel Lidda közel volt Joppéhoz, a tanítványok, akik meghallották, hogy Péter ott van, elküldtek hozzá két férfit, és kérték: „Késedelem nélkül jöjj át hozzánk!” Péter felkelt, és velük ment. Amikor odaért, felvezették a felső szobába, az özvegyasszonyok pedig mind elébe álltak, sírtak és mutogatták azokat az ingeket és ruhákat, amelyeket Dorkász készített, amíg velük volt. Péter ekkor kiküldött mindenkit, letérdelt, és imádkozott; azután a holttest felé fordulva ezt mondta: „Tábita, kelj fel!” Ő kinyitotta a szemét, és amikor meglátta Pétert, felült. Péter odanyújtotta neki a kezét, és talpra állította; majd behívta a szenteket és az özvegyeket, s megmutatta nekik, hogy él. Elterjedt ennek a híre egész Joppében, és sokan hittek az Úrban.”)

c./ Pál ír az Efézusban élő keresztyéneknek a világosság gyümölcseről: Éljetek tehát olyan emberekként, akik Isten világosságában járnak. Ebből a világosságból növekszik a jóság, igazságosság és hűség minden fajtája. „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban. Éljetek úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümöl-

cse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség” (Ef 5,8–9). Milyen áldás a közösségnek egy kegyes ember. És milyen megterhelő lehet, ha valaki mogorva, barátságtalan és akaratos.

d./ A Zsid 13,15-ben olvasunk az **ajkak gyümölcseről**: *„Általa vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevéből vallást tévő ajkaink gyümölcsét.”* **Gyümölcsök** – nem utolsósorban – azok az emberek is, akik életünk és tanúbizonyságunk által jutnak Jézushoz. Ennek olykor nem is vagyunk közvetlenül részesei. Ha valaki pl. egy csendeshét folyamán fogadja Jézust a szívébe, az nem csak az Igét hirdető vagy a lelkigondozói beszélgetést vezető gyümölcse, hanem azoknak a testvéreknek és nővéreknek is a gyümölcse, akik esetleg régóta imádkoztak ezért az emberért és meghívták erre az alkalomra.

IV./ JÉZUS TESZI LEHETŐVÉ A GYÜMÖLCSTERMÉST

Jn 15,1: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.”*

1./ Jézus – az Atya egyszülött Fia, dicsőségének visszfénye, és lényének hasonmása – **az igazi szőlőtő**. Az Atya vezeti Fiához az embereket, és ő plántálja őket az igazi szőlőtőbe. *„Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tieid voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te igédet”* (Jn 17,6).

a./ **Aki Jézusra bízta életét, az újjászületik Isten Lelke által, és vessző lesz a szőlőtőkén.** Ettől a naptól kezdve Jézus éli életét bennünk. Mi nem huzallal vagy zsineggel vagyunk a szőlőtökhöz kötve, nem vagyunk hozzá erősítve.

b./ Nem, **hanem szervesen hozzátartozunk**: *„Ti vagytok a szőlővesszők.”* Isten egytett minket Jézussal. Mindnyájan ugyanabból a szőlőtökből élünk. Ezért összetartozunk, még ha olykor heves is a zizegés a levélerdőben. És ha a szél elszakít egy vesszőt a korláttól, ami tartást biztosított neki és a földön fekszik, akkor felemeli a szőlősgazda, új támaszt ad neki, hogy le ne törjön.

c./ Lássunk ehhez **néhány életrajzi feljegyzést János Márkról**:

(Vö.: ApCsel 12,12.25: *„Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak... Barnabás és*

Saul, miután elvégezték szolgálatukat, visszatértek Jeruzsálemből, és magukkal vitték Jánost, akit Márknak is hívtak;”

ApCsel 13,4k.13: „Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba. Amikor Szalamiszba értek, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban. János is velük volt, mint segítőtárs...Aztán Pál és kísérei elhajóztak Páfoszból, és eljutottak a pamfiliai Pergébe; János azonban elvált tőlük, és visszatért Jeruzsálembe;”

ApCsel 15,36–40: „Néhány nap múlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak: „Térjünk vissza, látogassuk meg a testvéreket valamennyi városban, ahol hirdettük az Úr igéjét, és lássuk: hogy megy a soruk?” Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál, és nem ment velük együtt a munkába. Emiatt meghasonlás támadt köztük, és ezért különváltak egymástól: Barnabás magával vitte Márkot, és elhajózott Ciprusba. Pál pedig Szilászt választotta társul, és miután az Úr kegyelmébe ajánlották őt a testvérek, útnak indult;”

Kol 4,10: „Köszönt titeket Arisztarkhosz, az én fogolytársam és Márk, Barnabás unokaöccse, akiről utasításokat kaptatok, és ha megérkezik hozzátok, fogadjátok be;”

2Tim 4,11: „Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban;”

Filem 1,24: „Márk, Arisztarkhosz, Démász és Lukács, az én munkatársaim;”

1Pét 5,13: „Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet és Márk, az én fiam.”)

2./ Mikor Jézus magáról, mint igazi szőlőtőkéről beszél, ez arra is utal, hogy **van lát-szat szőlőtőke is**, ami be akar csapni bennünket, **mintha belőle is élhetnénk**.

a./ Tényleg **fennáll a veszélye annak, hogy azt gondoljuk**: sok erőbevetés, sok szolgálat, sok munka sok gyümölcsöt eredményez – vagy sok ismeret, sok befolyás gazdag gyümölcsöt hoz. Olykor elvárjuk egy-egy embertől is, hogy olyan legyen nekünk, mint egy szőlőtőke – támogató, megelevenítő...

b./ Mégis, **egyetlen egy ember sem tudja nekünk azt megadni, amit csak az igazi szőlőtőke áramoltathat belénk**. Mi túl sokat követelünk egymástól, ha egymástól várjuk azt, amit csak a szőlőtőke adhat meg. Egyedül Jézus az igazi szőlőtő, aki a gyümölcsöt lehetővé teszi.

(Vö.: Jn 15,4–7: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”)

3./ Jézus nem azt mondja tanítványainak: „Elhagylak titeket. Halálom után tartsatok össze és erősítsétek egymást, hogy gyümölcsöt teremjétek. Azzal vesződjetek, hogy tanítványokká tegyetek embereket.” Nincs semmiféle követelmény, se parancs a gyümölcstermesre. Nem lehet elrendelni, hogy valaki gyümölcsöt teremjen. Gyümölcsöt teremni lehet. És a növekedés sokáig eltarthat.

a./ **Felszólítás helyett Jézus egy nagy ígéretet közöl:** „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (Jn 15,5).

b./ Hétszer olvasunk a Jn 15,18-ban a **megmaradásról**. A kulcsszó: a megmaradás.

V./ JÉZUSBAN MARADNI = GYÜMÖLCSÖT TEREMNI

Jézus abból indul ki, hogy a szőlők gyümölcsöt teremnek. Ahol egyáltalán nem található gyümölcs, ott nincs élő kapcsolat a szőlőtőkével. Felszínes kapcsolatban is lehet állni a keresztyénséggel. Azonban ha hiányzik az Istentől való élet, ezt a végzetes hiányt semmivel sem lehet kiegyenlíteni.

Szakaszunkban **négyféle megmaradásról** van szó: Megmaradni az Atya tisztogató gondozásában; – Megmaradni Jézusban, a szőlőtőkén; – Megmaradni Igéjében; – Megmaradni az imádságban.

MEGMARADNI AZ ATYA TISZTOGATÓ GONDOZÁSÁBAN (1)

1./ „Az én Atyám a szőlősgazda” (Jn 15,1) – bátorító mondat, amit személyes üzenetként fogadhatunk. Nem vagyunk magunkra hagyva. Nem, muszáj tehát lelki elhanyagoltságban és ápolatlanságban tengődnünk

(Vö.: 1Kor 3,1–3: *„Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejfel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírtátok el, mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e?”*

Zsid 5,12–14: *„Ugyanis ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek tejre van szükségük, nem kemény eledelre. Aki ugyanis tejen él, járatlan az igazság igéjében, mivel kiskorú. A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére.”)*

a./ Mára is vonatkozik **ígérete**: *„Én, az ÚR vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki ne bántassa”* (Ézs 27,3).

b./ Milyen gyakran óhajtjuk, hogy **elmélyülhessen Jézussal való kapcsolatunk**. Atyánk, a szőlősgazda támogatni akar ebben bennünket

(Vö.: Zsolt 25,1–10.14k.: *„Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben! Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam! Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat. Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat. Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és*

intelmeit... Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket. Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából;”

Jn 15,2: „Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”)

2./ Mit tesz konkrétan a szőlősgazda?

a./ Utána néz, **teremnek-e gyümölcsöt a vesszők?** És „mindegyik vesszőt, amelyik gyümölcsöt hoz...” megkülönbözteti? Nem, hanem „azokat megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt hozzanak.”

b./ Tavasszal a szőlőtőkén sok **burjánzó hajtás és kacs látható**, amik eltulajdonítják a vesszőktől a nedveket és ezzel az erőt. De látható a szőlősgazda is, amint a szőlőtőkénél dolgozik. Görbe vincellérkéssel vagy metszőollóval **lemetszi azt ami fölösleges**, és ami hátráltató. Csak így fejlődhetnek a rügyszemek, majd pedig a szőlőszemek, míg eléggé nagyok nem lesznek, és édesekké válnak. Másként kicsi és savanyú szőlők lesznek.

c./ „**Megtisztítani**” – a vesszőkkel való gondos, egyenkénti foglalkozást és gondozást jelenti. Ehhez hozzátartozik a kártevők elpusztítása is.

Nem vagyunk-e mi is fenyegetettek olykor a közömbösség, a békétlenség és viszálykodás lizstharomatától? Ezek növekedés-gátlók, amik bénítóan telepednek ránk.

„Megtisztítani” – jelenti életünkben mindannak az eltávolítását, ami gátolja a gyümölcs hozatalt. Itt van szó mindenekelőtt a **„kövér én”-nel való szakításról**.

d./ Van néhány ismertetőjel, ami alapján **„a kövér én” felismerhető**:

– **Dicséretre vágyik**. Azt akarja, hogy mindig nagyra becsüljék és magasztalják. Érvényre juttatja saját fontosságát

(Vö.: 1Sám 15,30: „Ő pedig ezt mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj vissza velem, hogy leboruljak Istened, az ÚR előtt!”).

– **Előre törekszik** – goromba vagy kifinomult módon.

– **Fél minden feddéstől**, és hímez-hámoz minden kritikus megnyilvánulással szemben.

– **Hirtelen védekezik** és rendkívül érzékeny.

– Hamar **mellőzöttnek érzi magát**.

- A sértéseket nem tudja elfelejteni.
- Állandóan fontos neki: mit mondanak rólam? Mit gondolnak rólam?

e./ Milyen jó, hogy kezelésébe vett a szőlősgazda! Ne vonjuk ki magunkat munkálkodó kezéből, hanem bízunk rá magunkat.

(Vö.: 1Móz 50,20: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa;”

Jób 42,1–6: „Felelt Jób, és ezt mondta az ÚRnak: Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezek, te pedig oktass engem! Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban;”

Jak 5,10–11: „Vegyetek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak. Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttatok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.”)

Mondjuk: „Atyám, dolgozzál rajtam. Korlátozz a lényegre. Tudom, hogy amit teszel, javamra válik. Formálj belőlem dicsőségre való vesszőt. Ámen.”

(Vö.: Jn 15,2.4: „Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemet-szi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen... Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem;”

Kol 1,9: „Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén.”

3./ Az Atya szándéka nem a pusztítás. Célja az egészséges növekedés és több gyümölcs – hogy ezekkel őt dicsőítsük.

a./ Rajtunk való munkája a nagybecsülés és az öröm kifejeződése, hogyműködés legyen életünk. Talán magunk is újra értékelhetünk néhány velünk történt dolgot, miközben arra gondolunk: szőlősgazdám megtisztítja és megmetszi vesszőit.

„Életünkre gondolok. Feladatokat és munkaágakat kaptunk osztályrészen. Hajtjuk magunkat és törekszünk. De mi következik ebből? Terem gyümölcs? Marad idő a legfontosabbra?

b./ Milyen sok vízvezetés van életünkben, amiktől meg kell tisztítani bennünket. Amikre törekszünk, már régen nem minden azt segíti elő, hogy életünk gyümölcsöző és értelmes legyen. Elaprózzuk magunkat. Túl sokat lövöldözünk üres térbe. Ezért jön Isten a metszőkésével. Sokféle módon megtámadja vízvezetéseinket. Aki ezt megérti, új értelmet kap az élete. Így a nélkülözések, lemondások, üzembavarok, zsákutcák új, megszépítő fénybe kerülnek. Akkor már nem futunk el Isten metsző kezéből, akkor sem, ha fáj a seb, és keze fájdalmat okoz” (K. Eissler).

VI. MEGMARADNI JÉZUSBAN, A SZŐLŐTŐKÉN (2/1)

„Maradjatok énbennem!” (Jn 15,4).

A megmaradás szónak kettős értelme van: hozzátartozás és függőség.

1./ Hozzá tartozás: Uram úgy lát engemet az időben és örökkévalóságban, mint hozzá tartozót. Nála, benne van a helyem. „Jézus teret ad nekünk önmagában, és belső összefüggésbe állít minket, hogy gyökerei által határozza meg életünket” (A. Schlatter).

a./ Uram azt akarja, hogy benne maradjak. Ez a kívánsága rám vonatkozóan. Ez szeretetének és barátságának a kifejeződése.

b./ Istennek nagyon fontos a hozzá való kapcsolat, a közeli, bensőséges kapcsolat, amely boldoggá teszi és meggazdagítja életemet.

(Vö.: 5Móz 4,7: „Mert melyik nagy nemzetnek vannak olyan közel az istenei, mint hozzánk a mi Istenünk, az ÚR, valahányszor kiáltunk hozzá?!”) ”

Zsolt 65, 5: „Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!”

Zsolt 73,23–26.28: „De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetteted;”

Zsolt 84,3–5: „Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókait helyezi oltáraidnál, Seregek URa, királyom és Istenem! Boldogok, akik házadban laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged!”

Jak 4,8: „Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezetekeket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.”)

2./ Mint vessző, Jézushoz tartozom, és **teljesen tőle is függök**.

(Vö.: Lk 22,31–34: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.” Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!” Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismersz engem;”

Jn 15,4: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.”)

a./ **Csak a szőlőtőkével közösségben tudok lelki életet folytatni**. Az ő élete, szeretete, türelme, bölcsessége az, ami **belém áramlik**. Egész gazdagsága hozzánk tartozik. Sem egy áldást, sem egy győzelmet nem akar tőlünk visszatartani. Erre gondolt Pál, amikor azt írta: „...Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8,32).

(Vö.: Zsolt 84,6–13: „Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon. URam, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat! Figyelj rám, Jákób Istene! (Szela.) Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkented személyére! Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb

az Isten háza küszöbén állni, mint a bűnösök sátraiban lakni. Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bízik!”

Ef 1,3–8: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.”)

Ha benne maradunk, mindaz belénk áramlik, ami gyümölcsöt növeszt és érlel.

b./ De az a szempont is érvényben van, hogy a vesszők „nálam nélkül”, a szőlőtőkén kívül, Jézustól elválasztva nem tudnak gyümölcsöt teremni (Jn 15,4). „Ha tőle elszakadunk, tehetetlenek és gyengék vagyunk. Akkor a bele vetett hit helyett önbizalmunk fog vezetni, te le saját gondolatainkkal ahelyett, hogy Igéje határozná meg. Akkor saját dicsőségünkkel törődünk ahelyett, hogy az iránta való szeretet vezetne, akkor nem csak munkánkat tesszük tönkre, de személyünket is” (A. Schlatter).

c./ Milyen kemények voltak a leckék, amiket Péternek kellett megtanulnia, amíg megértette: saját magamtól nem tudok hűséges lenni Jézushoz. Felfuvalkodottsága nem volt más, mint önkényesség. Jézust becsapása nem volt más, mint önvédelem. Ura megtagadása merő önszeretet volt. Azonban Jézus imádkozott Péterért, úgy hogy Jézus gyülekezetének rendkívüli tanúja és pásztora lett.

(Vö.: Jn 21,15–19: „Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat! Bizony, bizony,

mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarsz. Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsőíti meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: 'Kövess engem!')

d./ Minden pillanatban veszélyeztet bennünket az, hogy ne Jézusból, hanem magunkból éljünk.

Ezért kell újra és újra önvizsgálatot tartanunk: rendben van-e vagy blokkolt-e a Jézussal való kapcsolatunk? Ilyen blokkoltság eredménye, ha szeretetlenül beszélünk másokról, de a sértődöttség és haragtartás vagy engedetlenségünk is.

(Vö.: 1Pét 5,8k.: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint orvadtó oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban;”

Jak 4,7: „Engedelmeskedjete azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek;”

Ézs 59,2: „Hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg;”

Ézs 43,24bk.: „Hanem te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt. Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”)

VII./ MEGMARADNI JÉZUSBAN, A SZÓLÓTŐKÉN (2/2)

1./ Téves feltételezés, ha azt gondoljuk, **hogy megmaradhatunk Jézusban a neki való engedelmesség nélkül.** Engedetlenség által meggyengül Istennel való kapcsolatunk.

a./ Annak sincs értelme, hogy **úgy tegyünk, mintha minden rendben lenne**. Erről tudósított egyszer Festo Kivengere, az egykori ugandai püspök: „Amikor az Úrral való találkozásom után először vettem észre, hogy egy szakaszon eltávolodtam tőle, nem akartam ezzel a kérdéssel foglalkozni. Úgy gondoltam, ha nem veszek róla tudomást, magától meg fog oldódni ez a probléma. Énekeltem tovább, mondtam imádságaimat, de az Úrtól való távolság megmaradt. Így aztán egyre rosszabbul éreztem magam a bőrömben. Gondolataimban letaszított-

tam az URat a trónról, de feltételeztem, ha fenntartom az ÚR iránti közelség látszatát, ez a közelség újból helyreáll.

Elvesztettem a Biblia iránti éhségemet, amely pedig nekem élő könyv volt; de továbbra is kötelességtudattal olvastam. Tulajdonképpen tudnom kellett volna, hogy ez a lelketegség egyik biztos jele. Az imádság unalmas rutinná vált, és az istentiszteletek már semmit sem jelentettek számomra. Még mindig megkíséreltem tisztességesnek lenni; de ezzel állandóan túlterheltem magam a hétköznapiakban. Nem értettem, miért éreztem magam egyszerre olyan egyedül, mikor látszólagosan semmi sem változott. Vágyódtam a régi békesség után. Aztán egyik nap a Zsid 10,19–22–ről prédikáltam: *„Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.”*

Ha vétkezünk és megszomorítottuk a Szentlelket, csak egy dolog marad: imádság megtisztulásért és bocsánatért.”

(Vö.: Zsolt 38,19: *„Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt;”*

Lk 15,17–22: *„Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgálóinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára!”*

Lk 18,13: *„A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek;”*

Róm 4,7k.: *„Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bünt;”*

1Jn 1,8k.: *„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.”)*

b./ Jézusban maradni **nem** azt jelenti, hogy szünet nélkül Jézusra gondolni.

(Vö.: Jn 15,4.8: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem... Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”)

Feladatainkra kell nagyon jól koncentrálnunk. Jézusban maradni azt jelenti, hogy ő mindezekben jelen van. „Akkor maradunk benne, ha nem hagyjuk el Őt tudatosan és önkényesen hűtlenség és bűnök által. Jézusban vagy a mindennapi gondok szorítása alatt is, sokféle intéznivalód sietségében is, akkor is, ha alázatos odaszántságban maradsz iránta, és büntől tiszta a lelkiismereted. Akkor a nap folyamán minden pillanatban elmondhatod: benned vagyok Üdvözítőm” (F. B. Meyer).

Egyik keresztyéntől kaptam ezt a tanácsot: „Ne gondolj olyan sokszor magadra, mint szőlővesszőre, sem a Jézusban maradásra, mint kötelességre. Tartsd magad ehhez: Ő, az erős szőlőtő kapcsolatban tart engemet önmagával. Minél nagyobb számunkra a szőlőtő, annál nagyobb bizalommal maradhatunk meg benne. Ezért: foglalkozz sokat Jézussal, és várjál tőle sokat, mint igaz szőlőtőkétől. Mondjad magadnak újra és újra: Jézusban vagyok. Benne maradni egyszerűen azt jelenti: hogy egy gyenge kiszolgáltatja magát egy hatalmas megőrzésének.”

(Vö.: 2Kor 12,9: „De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem;”

Dán 3,23–28: „A három férfi, Sadrak, Mésak és Abédnegó pedig megkötözve az izzó tüzes kemencébe esett. Nebukadneccar király azonban megdöbbent, sietve fölkel, és ezt kérdezte udvari embereitől: Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak: Valóban úgy van, ó király! Ő azonban így szólt: Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten. Ekkor Nebukadneccar király odament az izzó tüzes kemence ajtajához, és így szólt: Sadrak, Mésak és Abédnegó, szolgálai a felséges Istennek! Jertek ki, jöjjetek ide! És kijött Sadrak, Mésak és Abédnegó a tűzből. Az összegyűlt kormányzók, előljárók, helytartók és a király udvari emberei pedig látták, hogy ezeknek a férfiaknak semmit sem ártott a tűz, a hajuk szála sem perzselődött meg, a ruhájuk sem égett meg, sőt még a füst szaga sem járta át őket.

Nebukadneccar ekkor így szólt: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegték, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttiük;”

ApCsel 27,14–25: „Nemsokára azonban a sziget irányából az „Eurakviló”-nak nevezett szélvihar csapott le a tengerre. Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllal szemben haladni, rábíztuk a hajót, és sodortattuk magunkat vele. Amikor egy kis sziget alá futottunk be, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk megtartani a mentőcsónakot. Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel féltek, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tova. A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszóttak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye. Minthogy már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: „Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vesz el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálók. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.”)

c./ Jézus még egyszer aláhúzza a **megmaradás jelentőségét** az 5. versben: „*aki énben nem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt.*” Ez úgy néz ki, mint a 4. vers ismétlése, de az 5. és a 8. vers ígéretet is tartalmaz: „*az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek*”.

„Az is gyümölcs, akik fölött egykor majd örvendezni fogunk Isten trónja előtt, mikor azokkal az emberekkel találkozunk, akik hálásak, hogy életre segítettük őket. Hogy milyen módon kaptak általunk üdvös életsegítséget, az gyakran rejtve marad ezen a földön” (P. Deitenbeck).

2./ **Két ellentétes mondat áll itt szemben egymással: sok gyümölcsöt teremni az Úrral való közösségből, és nála nélkül, tőle elválasztva – semmit, egyáltalán nem teremni gyümölcsöt.**

(Vö.: Jn 6,60–69 „Tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?” Mivel pedig Jézus magától is tudta, hogy ezért zúgolódnak tanítványai, így szólt hozzájuk: „Ez megbotránkoztat titeket? Hát ha majd meglátjátok az Emberfiát felmenni oda, ahol előzőleg volt? A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet. De vannak közöttetek néhányan, akik nem hisznek.” Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki el fogja árulni őt. És így folytatta: „Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya.” Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: „Vajon ti is el akartok menni?” Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.”

Jn 15,5.7.: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”)

a./ A Jézussal való közösség nem pótolható. Nálam nélkül semmit, mondja Jézus. Ez határozott szöveg. Kizárólagos, kemény, kompromisszum nélküli.

b./ Mégis ebben van a jó hír elrejtve: nincs kell nála nélkül cselekedni. Semmit sem várok saját magamtól. És neked sem kell várnod semmit sem magadtól. Pillanatról pillanatra mindent Jézus Krisztustól várhatsz. Aki nem marad meg benne, az mindent elveszít. Vajon nem Júdásra gondolt-e Jézus ezzel a kifejezéssel?

VIII./ MEGMARADNI IGÉJÉBEN (3)

Jn 15,7: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik.”

a./ Jézus „Igéje iránt nem langyos, álmatag viszonyt akar, hanem világos beállítottságot.”

b./ Az Igében való megmaradás a tanítványok egyik ismertetőjele. „Akiknek az Ige kihátrál a gondolkodásából” – írja Adolf Schlatter – „úgy, hogy többé már nem vezeti és nem indítja meg őket belsőleg, azoknak az Ige elveszett. Ezzel szemben, akiknek szoros, szilárd és erős összetartozásuk van vele, azokat erősen, elevenen és mélyen irányítja Isten Igéje.”

c./ Bibliaversek kívülről való megtanulása nagy segítség lehet számunkra, mert az Ige az ismétlésnél és emlékezetbe vésésnél még egyszer egészen másként tárul fel számunkra.

d./ Hogy Igéje megmaradjon bennünk, olvassuk Bibliánkat, ezért jelentősek a „*Zeit mit Gott*” füzetek dupla értelemben, ezért találkozunk istentiszteleteken, áhítatokon és házi bibliakörökön... – ezért kell ezeknek az időknek minősített elsőbbséget biztosítani.

(Vö.: 5Móz 6,6–12: „*Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsoltok neked. Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon. Írd azokat házába ajtófélfáira és kapuidra! Amikor bevisz téged Istened, az ÚR arra a földre, amelyet esküvel ígért atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, és ad neked nagy és szép városokat, amelyeket nem te építettél, minden jóval telt házakat, amelyeket nem te töltöttél meg, és megásott kutakat, amelyeket nem te ástál, szőlőket és olajfákat, amelyeket nem te ültettél, mégis ehetsz róluk jóllakásig, akkor vigyázz: ne feledkezz meg az ÚRról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából!*”

Zsolt 119,11.16.93.97.99.148: „Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened... Gyönyörködöm rendelkezéseidben, igédre nem feledkezem meg... Sohasem felejttem el utasításaidat, mert azokkal éltetsz engem... Mennyire szeretem törvényedet! Egész nap azon elmélkedem... Minden tanítómnál okosabb lettem, mert intelmeiden elmélkedem... Ébren van szemem az éjszakai őrváltáskor is, és elmélkedem ígéreteiden;”

Lk 2,19.51: „*Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében...* Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében;”

Jn 2,5: „*Anyja így szólt a szolgákhoz: „Bármit mond nektek, tegyétek meg.”)*

IX./ MEGMARADNI AZ IMÁDSÁGBAN (4)

1./ Megmaradni az imádságban

Imádság és imádság között nagy eltérés lehet. „Valóban imádkozunk, vagy csak elmondjuk az imádságokat? Senki sem végezhet komoly imaszolgálatot Szentlélek nélkül” (O. Smith).

a./ **Ha Jézusban maradunk és bennünk él Igéje,** akkor tudunk az imádságban is megmaradni. Ahol valós a Jézussal való kapcsolat, oda ajándékozza nekünk „a kegyelem és imádság lelkét.”

(Vö.: Zak 12,10a: *„Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörillet és a könyörgés lelkét.”*)

b./ Ahogy a légzés nem okoz fáradságot, hanem magától értetődő, így **imakapcsolatunk behálózhatja a napot.** Minden munkánk közben feltekinthetünk Jézusra, felsóhajthatunk hozzá, köszönetet mondhatunk, kifejezhetjük kérésünket Urunknak, beszélgetőpartnerünknek, hogy megáldjon bennünket.

c./ **Megoszthatjuk vele hétköznapijaink minden apróságát,** minden gondot, minden terhet, minden örömet. Így imádságban kezdetjük a napot, és imádságban lehetünk vele egész nap folyamán, este és éjszaka is.

(Vö.: 1Sám 1,19: *„Egyszer Anna fölkelt, miután ettek és ittak Silóban. Éli pap meg ott ült egy széken az ÚR templomának az ajtófélfájánál;”*

Zsolt 109,4: *„Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom;”*

1Krón 23,30: *„Ott kellett állniuk minden reggel, hogy hálát és dicséretet mondjanak az ÚRnak, ugyanígy esténként is;”*

Márk 1,35: *„Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott;”*

Márk 6,45k.: *„Ekkor Jézus azonnal arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra Bétsaida felé, amíg ő elbocsátja a sokaságot. De miután elbúcsúzott tőlük, felment a hegyre imádkozni;”*

Lk 6,12k.: „Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett.”)

d./ Jézus a Jn 15,7-ben („Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak ti bennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik”) újítja meg a 14,13–14-ben közölt imaígéretét: „És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.” Jézus úgy látja embereit, **mint akik meghallgatást nyernek**.

e./ Meg akarja nekünk mutatni, hogy **miért és kikért kell imádkoznunk**. Szíve szerinti imádkozással ajándékoz meg. Éppen a meghallgatott imádság által dicsőíttetik az Atya.

Az Atya a Fiút dicsőíti meg, és a Fiú az Atyát.

2./ Tanítványaim lesztek

Minden dicsőítés az Atyához tér vissza, ami tőle származik. És bevon minket ebbe a körforgásba: „**És akkor a tanítványaim lesztek**” (Jn 15,8b).

a./ **Isten Lelkével megtelve** valóban tanítványai vagyunk.

b./ **Tanítványaira érvényes valóban:** „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek” (Jn 15,16).

8./ JOBB AZ ENGEDELMESSÉG AZ ÁLDOZATNÁL

ABRAHAM'S GEHORSAM – SIEHE, GEHORSAM IST BESSER ALS OPFER

BLZ Juli 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-1.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2000-07/ - 2013. 10. 28.

1./ AZ ENGEDELMESSÉG ÚTJÁN

1Móz 12,1–3: *„Az ÚR ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszek, és megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;”* ApCsel 7,2–3: *„Ő erre így szólt: „Atyámfiak, férfiak és atyák, halljátok! A dicsőség Istene megjelent a mi atyánknak, Ábrahámnak, amikor Mezopotámiában volt, mielőtt letelepedett Háránban, és ezt mondta neki: Menj ki földedről és rokoned közül, és menj arra a földre, amelyet mutatok neked.”*

a./ Az emberiség történetében Ábrahám volt az egyik legnagyobb személyiség.

Jakab ezt írja róla: *„Isten barátjának neveztetett”* (Jak 2,23). És a Zsidókhoz írt levélben ezt olvassuk róla: *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy”* (Zsid 11,8).

Ábrahám nem akárkinek engedelmeskedett. *„A dicsőség Istene megjelent a mi atyánknak, Ábrahámnak, amikor Mezopotámiában volt, mielőtt letelepedett Háránban, és ezt mondta neki: Menj ki földedről és rokoned közül, és menj arra a földre, amelyet mutatok neked”* (ApCsel 7,2k.).

Talán foglalkoztat némelyeket a kérdés: Honnan tudhatta Ábrahám, hogy Isten szólította meg? Miből tudhatta, hogy nem egy káldeus szólt hozzá? Semmi közelebbit nem tudunk erről. Ábrahám bizonyos volt abban, hogy felszólítást kapott, hagyja el Úr városát, és hogy Isten hívta el. Hogy mi ment végbe Ábrahámban, csak sejthetjük.

(Vö.: ApCsel 22,6–11: „Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották. Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt. Mivel pedig annak a fényességnek a ragyogása miatt nem láttam, a velem levők kézen fogva vezettek; úgy mentem be Damaszkuszba.”)

„Kiterjedt ásatások teszik lehetővé, hogy megismerjük Ábrahám szülőföldjét... Az emberek Úr városában kényelmes lakáskultúrával rendelkeztek, az akkori kornak megfelelően minden kényelemmel felszerelt lakásokban laktak. A lakosság képzett volt. Mindenekelőtt rendelkeztek vízzel... Zebaoth Úrnak a neve azonban, aki a mennyet és földet teremtette, feledésbe merült” (W. Lüthi).

Isten, aki mindenkit szemmel tart, látta Ábrahámot Úrban, és bizalmába fogadta ezzel az ígérettel: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (1Móz 12,3).

b./ Ábrahám hallgatott a dicsőség Urára, és hite képessé tette, hogy „magánosként” haladjon előre az engedelmesség útján.

(Vö.: „Tekintsetek atyátokra, Ábrahámra, és Sárára, aki szült benneteket! Csak egy-maga volt, amikor elhívtam, de megáldottam és megszorítottam” (Ézs 51,2);

Péld 3,5–7: „Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet. Ne tartsd bölcsnek önmagadat, féljed az URat, és kerülj a rosszat!”)

Olyan egyszerűnek tűnt Ábrahámnak az engedelmesség: „Az ÚR ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!... Ábrám elment, ahogyan azt az ÚR mondta neki” (1Móz 12,1;4).

(Vö.: 1Móz 12,1–3: „Az ÚR ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyra teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;”

Zsolt 40,9: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítsem, törvényed szívemben van;”

Zsolt 45,11k.: „Halld csak, leány, nézz, és figyelj ide! Feledd el népedet és atyádnak házáat! Szépségedet a király kívánja, mert ő a te urad, borulj le előtte!”)

Jóllehet teljesen bizonytalan volt a jövője, Ábrahám mégis útra kelt. Ott hagyta, amit Úr városa nyújtott neki: az ismerős embereket, birtokot, kultúrát. Engedelmisséggel válaszolt Isten hívására. És engedelmesen követte Isten vezetését élete végéig.

Minden nehézség közepette hűséges maradt Ábrahám elhívásához, és nem tért vissza Úrba. „Csak akkor bizonyulunk Krisztus barátainak, ha azt a bizalmat, amivel Isten hívó életünk első napjaiban megtölt bennünket, végig, rendíthetetlenül megőrizzük.”

(Vö.: Zsid 3,14: „Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk;”

Zsid 6,12–15: „Hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket. Amikor az Isten Ábrahámnak ígéretet tett, mivel nem esküdhett nagyobbra, önmagára esküdött, és így szólt: „Bizony, gazdagon megáldalak, és nagyon megsokasítalak.” És így, miután türelemmel várt, beteljesült az ígéret.”)

Nem kaland csábította Ábrahámot, Isten megbízása végezte el benne, hogy vándorra legyen.

c./ Hitben győzte le azokat az akadályokat, amik engedelmissége útjába álltak.

Egyik nap megjelent neki az Úr és ezt mondta: „A te utódaidnak fogom adni ezt a földet! Ő pedig oltárt épített ott az Úrnak... Onnan továbbvonult a Bételtől keletre eső hegyvidékre.... Oltárt épített ott is az Úrnak, és segítségül hívta az ÚR nevét” (1Móz 12,7).

Mivel Isten vezetése szerint élt Ábrahám, a pogány környezetben is az élő Isten tanúja tudott lenni. Ilyen bizonysgot tettek róla a hettiták: „Istentől való fejedelem vagy te közöttünk.”

(Vö.: 1Móz 23,6a: „A hettiták ezt felelték Ábrahámnak: Hallgass meg bennünket, urunk! Istentől való fejedelem vagy te közöttünk;”

Zsolt 84,6–8: „Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon;”

1Pét 2,11k.: „Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján;”

Kol 4,5: „Bölcsen viselkedjete a kívül-állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel.”)

Csak attól függ, hol van a mindenkori helyünk, hogy engedelmeskedünk-e Isten beszédének a legkisebb, hétköznapi dolgokban is. Az ilyen élet – akár méltatják az emberek, akár túl néznek rajta – Isten ígéletén alapszik: „Áldás leszel” (1Móz 12,2).

2./ AZ ENGEDETLENSÉG ÚTJÁN

1Móz 12,9–13,4: „Azután útnak indult Abrám, és továbbvonult a Délvidék felé. Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Abrám Egyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert súlyos éhínség volt azon a földön. Amikor már közel járt Egyiptomhoz, ezt mondta feleségének, Szárajnak: Nézd csak! Tudom, hogy szép arcú asszony vagy. Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnek, téged pedig életben hagynak. Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általam. Így is történt. Amikor Abrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak látták, hogy nagyon szép az asszony. A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraónak, és elvitték az asszonyt a fáraó házába. Abrámnak pedig jó sora lett az asszony révén: lettek neki juhjai, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálói, nőstény szamarai és tevéi. De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házát Abrám felesége, Száraj miatt. Hívatta azért a fáraó Abrámot, és ezt mondta: Mit tetél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj! Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amije csak volt. Abrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amije volt. Lót is vele jött a Délvidékre. Abrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüstje és aranya. A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott is segítségül hívta Abrám az ÚR nevét;”

Ézs 30,1–3.21: *„Jaj a pártütő fiaknak – így szól az ÚR –, akik tervet szőnek, de nélkülem, szerződést kötnek, de akaratom ellenére, vétkeket vétekre halmozva! Folyton Egyiptomba járnak, de engem nem kérdeznek meg. A fáraónál keresnek oltalmat, és menedéket Egyiptom árnyékában. De majd szégyent vallotok a fáraó oltalmával, és pironkodni fogtok amiatt, hogy Egyiptom árnyékába menekültök! ... Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjetelek le!”*

Az engedelmesség útján állandóan döntési helyzetekbe kerülünk, és a Biblia nem hallgatja el, hogy jutott Ábrahám az engedetlenség útjára.

a./ **„Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Ábrám Egyiptomba...”**

Nem hallunk arról, hogy Ábrahám megkérdezte Istent és utasítást várt tőle, aki pedig kijelentette: *„Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra földre, amelyet mutatok neked!”* (1Móz 12,1).

Ábrahám ahelyett, hogy szűkség helyzetben Istennél keresett volna oltalmat és segítséget, önszegélyezéshez folyamodott. És aztán az események elindultak a maguk útján. Ábrahám saját megfontolásai szerint járt el. Nem Isten parancsára ment Egyiptomba. *„Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet”* (Péld 14,12); *„Aki görbe utakon jár, egyszer csak elbukik;”* (Péld 28,18).

(Vö.: Péld 14,2: *„Aki egyenes úton jár, féli az URat, de aki letéved útjairól, az megveti őt;”*

Péld 16,25: *„Van út, amely az ember előtt egyenesnek látszik, de végül a halálba vezet;”*

Péld 28,18: *„Aki feddhetetlenül él, az segítséget kap, de aki görbe utakon jár, egyszer csak elbukik;”*

Zsolt 139,23k.: *„Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”)*

Ábrahám Istenbe vetett bizalma hajótörést szenvedett, és azonnal jelentkezett az életért való aggodás és félelem. Átvillant az agyán az a gondolat, hogy felesége, Sára szép aszszony. Ez másnak is feltűnhet, és őt, a férjét, mint akadályt, eltávolíthatják az útból. A nem egészen alaptalan félelem közben egy egészen jónak tűnő gondolat jutott eszébe: egy féliga-

zság, mint kiút! Azt mondta Sárának: „*Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általad*” (1Móz 12,13).

Az életéért való aggodás Ábrahámot engedetlenségre, hazugságra csábította. Nem megszegyenítő? Juthatunk odáig, hogy feláldozunk valakit saját érdekünkben, jólétünkért? Csalással semmit sem nyerünk: csak megterheljük lelkiismeretünket.

Sárát a fáraó palotájába vitték, „*Abrámnak pedig jó sora lett az asszony révén*” (1Móz 12,16) Tudott-e örülni Ábrahám a „gazdag ajándéknak”? Nem is tudjuk ezt valójában elképzelni. De az közismert, hogy engedetlenség nyomán hiányzik a szívből a békesség.

(Vö.: Ézs 48,17k.: „*Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság;*”

Péld 4,25–27: „*Szemed előre tekintsen, és egyenesen magad elé nézz! Ügyelj, hogy merre tart a lábad, akkor minden utad biztos lesz. Ne térj le se jobbra, se balra, tartsd távol lábadat a rossztól!*”)

b./ „**Meggyógyítalak benneteket, bár elpártoltatok**” (Jer 3,22)

1Móz 12,10–13,4: „*Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Abrám Egyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert súlyos éhínség volt azon a földön. Amikor már közel járt Egyiptomhoz, ezt mondta feleségének, Szárajnak: Nézd csak! Tudom, hogy szép arcú asszony vagy. Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnek, téged pedig életben hagynak. Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általad. Így is történt. Amikor Abrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak látták, hogy nagyon szép az asszony. A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraónak, és elvitték az asszonyt a fáraó házába. Abrámnak pedig jó sora lett az asszony révén: lettek neki juhái, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálói, nőstény szamarai és tevéi. De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házáat Abrám felesége, Száraj miatt. Hívatta azért a fáraó Abrámot, és ezt mondta: Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj! Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amiye csak volt. Abrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amiye volt. Lót is vele jött a Délvidékre. Abrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüstje és*

aranya. A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott is segítségül hívta Abrám az ÚR nevét.”

Jer 3,22: „Térjete meg, elpártolt fiaim! Meggyógyítlak benneteket, bár elpártoltatok. Itt vagyunk, eljöttünk hozzád, mert te vagy, URam, a mi Istenünk!”

Isten nagy tervet közölt Ábrahámmal: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (1Móz 12,3). És Ábrahám a feleségét, aki által utódot ígért neki Isten, mégis kiszolgáltatta a fáraónak. Mélységes kudarcot szenvedett ez az ember, aki pedig eddig hűségesen követte Isten akaratát.

(Vö.: Mt 26,41: „Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlenségre.”)

1Pét 5,8: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.”)

Milyen hűséges Isten! Nem hagyta el Sárát, közbeavatkozott érte. „De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házáat Abrám felesége, Száraj miatt” (1Móz 12,17). Nem csodálatos, hogy a pogány fáraó azonnal felismerte a csapás és az idegen asszony közti összefüggést? Hívatta Ábrahámot és megkérdezte: „Mit tettél velem?”

És aztán gondoskodott arról, hogy Ábrahámot a határon túlra vigyék feleségével és minden javaival együtt. Milyen megszégyenítő volt ez Ábrahámnak! Egy szót sem hallunk tőle.

Mennyi keserű tapasztalatot szerzünk akkor, ha a magunk útját járjuk, ha nem keressük az Urat, hogy utasítására várjunk.

(Vö.: 1Kor 10,12: „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék;”

Ef 5,15: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen.”)

c./ **Ábrahám visszatért arra a helyre, ahol rosszul állította át a váltót**

„Abrám feljött Egyiptomból... egészen Bételig... Ott is segítségül hívta Abrám az ÚR nevét” (1Móz 13,1.4.4).

„Nem állt meg félúton. Nem volt nyugalma addig, amíg nem imádkozhatott ott az ol-tárnál. És ismét segítségül hívhatta az Úr nevét. Isten pedig újból megerősíthette, hogy emberek nyerjenek áldást általa. Ez Isten végtelen kegyelmének a jele” (W. Lúthi).

Amikor mi is engedetlenek voltunk, rólunk sem mondott le Isten. Megtérésre mindig van idő. De annál jobb, minél előbb elhagyjuk az engedetlenség útját. *„De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek!”* (Ef 2,4–5).

(Vö.: Jer 3,13ka.: *„Csak ismerd el bűnödöt, hogy hűtlenül elhagytad Istenedet, az URat. Futkostál utaidon az idegenek után minden bujazzolj alá. Csak az én szavamra nem hallgattatok – így szól az ÚR. Térjete meg, elpártolt fiaim! – így szól az ÚR – mert én vagyok Uratok;”*

Mik 7,18k.: *„Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétküinket!”*

Zsolt 103,1–4: *„Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg;”*

Zsolt 130, 1–8: *„Zarándokének. A mélységből kiáltok hozzád, URam! Uram, halld meg szavam, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged. Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt. Bízál, Izráel, az ÚRban, mert az ÚRnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani. Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.”)*

További útján Ábrahám megtapasztalta Isten hűségét. Az Úr kijelentette magát neki és vezette. Mégis, Ábrahám újra és újra olyan helyzetekbe került, amelyek próbára tették engedelmisségét.

(Vö.: 1Móz 13,5–18: *„De Lótnak is, aki Abrámmal ment, voltak juhái, marhái és sátrai, és az a föld nem bírta eltartani őket, hogy együtt lakjanak. Mivel sok jószáguk volt, nem lakhattak együtt. Össze is veszték Abrám jószágának a pásztorai Lót jószágának a pásztoraival. Akkor még a kánaániak és a perizziek is ott laktak azon a földön. Azért Abrám ezt mondta*

Lótnak: Ne legyen viszály köztem és közted, az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen rokonok vagyunk! Hát nincs előtted az egész ország? Válj el tőlem! Ha te balra tartasz, én jobbra megyek, ha te jobbra mégy, én balra térek. Ekkor Lót körülnézett, és látta, hogy a Jordán egész környéke bővizű föld. Mert mielőtt elpusztította az ÚR Sodomát és Gomorát, egészen Cóarig olyan volt az, mint az ÚR kertje, mint Egyiptom földje. Lót tehát a Jordán egész környékét választotta magának, és elindult Lót kelet felé. Így váltak el egymástól. Abrám Kánaán földjén lakott, Lót pedig a Jordán környékén levő városokban telepedett le, és egészen Sodomáig sátorozott. A sodomai férfiak pedig igen romlottak és vétkesek voltak az ÚR előtt. Az ÚR ezt mondta Abrámnak azután, hogy Lót elvált tőle: Emeld föl tekintetedet, és nézz szét arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Azt az egész földet, amelyet látsz, neked és a te utódaidnak adom örökre. Hasonlóvá teszem utódaidat a föld porához: aki meg tudja számolni a föld porát, az tudja megszámolni a te utódaidat is. Indulj, járd be ezt a földet széltejében-hosszában, mert neked adom. Így vonult tovább Abrám a sátraival, és letelepedett Mamré tölgyesében, amely Hebrónban van. Ott is épített oltárt az Úrnak;”

Mt 5,9: „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek.”)

d./ Viszály keletkezett saját családjában

„Mivel sok jószáguk volt, nem lakhattak együtt. Össze is veszték Abrám jószágának a pásztorai Lót jószágának a pásztoraival”(1Móz 13,6b–7). Ábrahám, aki Isten iránti hitben és engedelmisségben akart élni, átengedte Lótnak a hely kiválasztását. Ezzel azt akarta, hogy maga Isten választhasson. „Ne legyen viszály köztem és közted, az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen rokonok vagyunk!... Ha te balra tartasz, én jobbra megyek... azután, hogy Lót elvált tőle: Emeld föl tekintetedet, és nézz szét arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Azt az egész földet, amelyet látsz, neked és a te utódaidnak adom örökre” (1Móz 13,8k.14k.).

A Lóttól való elválás nem akadályozta meg Ábrahámot, hogy az életét kockáztassa érte, amikor elfogták és elvitték Lót a királyokkal vívott csatát követően.

A csodálatos győzelem után megáldotta Ábrahámot Melkisédek, Sálem királya, aki a felséges Isten papja volt, és azt mondta: „Áldott vagy Abrám a Felséges Isten előtt, aki a mennyet és a földet alkotta!” (1Móz 14,19).

e./ Aztán a megígért örökösre való várakozás évei bizonytalanították el Ábrahámot.

Halljuk, amint csalódottan mondja Istennek: „Ó, Uram, URam! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok” (1Móz 15,2). Ábrahámot a csillagos égre való feltekintés tanította meg, hogy feladjon minden emberi számítgatást az örökösre való várakozásában. Isten kijelentése olyan lehetőségeket tárt fel előtte az éjszakai ég alatt, amikkel soha nem számolhatott volna.

(Vö.: 1Móz 15,1–6: „Ezek után az események után így szólt az ÚR Ábrámhoz látomásban: Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges. De Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, URam! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Eliézer öröklí. Nem adtál nekem utódot – mondta Ábrám –, ezért a házamnál született szolga lesz az örökösöm. Ekkor így szólt hozzá az ÚR: Nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni. Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz! Ábrám hitt az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.”)

Aztán mégis 13 évig húzódott az ígélet beteljesedése, mivel elfogadta Ábrahám Sára javaslatát. (1Móz 16,1–16: „Száráj, Ábrám felesége nem szült neki. De volt Szárájnak egy egyiptomi szolgálója, akinek Hágár volt a neve. Száráj ezt mondta Ábrámnak: Íme, az ÚR nem engedett szülnöm, menj be a szolgálómhoz, talán az ő révén lesz fiam. És hallgatott Ábrám Száráj szavára. Akkor Száráj, Ábrám felesége, fogta szolgálóját, az egyiptomi Hágárt, és férjének, Ábrámnak adta, hogy legyen az asszonya; tíz esztendővel azután, hogy Ábrám megtelepedett Kánaán földjén. És ő bement Hágárhoz, az pedig teherbe esett. Amikor látta, hogy terhes, úrnőjének nem volt többé becsülete előtte. Ezért Száráj ezt mondta Ábrámnak: Miattad ért engem sérelem! Magam adtam öledbe a szolgálómat, de látja, hogy teherbe esett, és nincs előtte becsületem. Ítéljen ügyünkben az ÚR! Ábrám így felelt Szárájnak: Hiszen kezdedben van a szolgálód, csinálj vele, amit jónak látsz! Ettől fogva olyan rosszul bánt vele Száráj, hogy az elfutott tőle. Az ÚR angyala rátalált egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, amely a Súrba vezető út mentén van, és ezt mondta: Hágár, Száráj szolgálója! Honnan jössz, és hová mégy? Ő így felelt: Úrnőm elől, Száráj elől futok. Azt mondta neki az ÚR angyala: Térj vissza úrnődhöz, és alázkodj meg előtte! Ezt is mondta neki az ÚR angyala: Nagyon megsokasítom a te utódaidat, annyira, hogy meg sem lehet őket számolni. Majd ezt mondta neki az ÚR angyala: Ím, teherbe estél, és fiút fogsz szülni. Nevezd Izmaelnek, mert

hallott az ÚR nyomorúságodról. Szilaj ember lesz ez! Kezet emel mindenkre, de rá is mindenki, kárt tesz testvéreinek, ahol csak tanyázik. Azután így nevezte az URat, aki szólt hozzá: Te vagy a látás Istene. Mert ezt mondta: Én is láthattam itt, aki engem látott. Ezért nevezik azt a kutat Lahajrói-kútnak. Ott van most is Kádés és Bered között. Ezután fiút szült Hágár Abrámnak. Abrám Izmaelnek nevezte a fiát, akit Hágár szült. Abrám nyolcvanhat esztendő volt, amikor Hágár Izmaelt szülte Abrámnak;”

1Móz 17,1: *„Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Abrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelőttem, és légy feddhetetlen!”*

(Vö.: Zsid 11,6: *„Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik;”*

Zsolt 37,5: *„Hagyd az ÚRra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik.”)*

3./ A HITBELI ENGEDELMESSÉG PRÓBÁJA

1Móz 22,1–13: *„Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! Ábrahám fölkelt reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a szamárral, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt. De Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő pedig felelt: Itt vagyok, fiam. A fiú megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt. Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok! Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. Akkor fölemelte*

Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett.”

Zsid 11,17–19: *„Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéretek kapta, akinek megmondatták: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.”*

a./ *„Ezek után történt, hogy **Isten próbára tette Ábrahámot**, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!” (1Móz 22,1k.).*

Itt tette Isten leginkább próbára Ábrahám hitbeli engedelmességét. Életében semmi sem érinthette olyan mélyen, mint ez a parancsolat. Azt kellett feláldoznia, akit a legjobban szeretett – az Istentől ajándékozott fiút.

Mégis, Ábrahám nem töprengett és nem alkudozott Istennel: Ha elveszed a fiamat, mi lesz akkor az ígéréssel? Ehelyett azt olvassuk a Zsidókhoz írt levélben: *„Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani” (11,19).* Ábrahám készsége – ahogy engedelmesen igent mondott Isten felfoghatatlan megbízására – a legnagyobb, amit a Biblia közöl velünk Ábrahámról. Megérthetnénk, ha vonakodott volna a nehéz feladat teljesítésétől, ha halogatta volna teljesítését.

De nem keresett kiutat. Istenre hallgatott és cselekedett.

(Vö.: Gal 1,15–17: *„De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel. Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, aztán ismét visszatértem Damaszkuszba.”*

Lk 9,59–62: *„Egy másikhoz pedig így szólt: „Kövess engem!” De ő ezt kérte: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat.” Jézus így válaszolt neki: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!” Egy másik is ezt mondta: „Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől.” Jézus pedig így felelt: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára;”*

Zsolt 119,60.63.145–147: „Sietek, nem tévóvázom, megtartom parancsolataidat... Barátja vagyok mindazoknak, akik istenfélők, és megtartják utasításaidat... Teljes szívből kiáltok hozzád: Hallgass meg, URam! És én megfogadom rendelkezéseidet... Hozzád kiáltok: Szabadíts meg! És én megtartom intelmeidet. Ébren vagyok virradatkor, és fohászkodom, igédben reménykedem.”)

Csak Isten tudja, mi minden ment végbe Ábrahám szívében ez alatt a három nap alatt. Amikor végül Izsák megkérdezte: „Apám!... Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? – Ábrahám röviden így válaszolt: „Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt” (1Móz 22,7k.).

Ábrahám Izsákkal együtt rábízta magát Istenre. Még nem ismerhette Jézus szavát: „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted” (Jn 13,7). – Bízott Istenben és engedelmeskedett neki.

(Vö.: Zsolt 73,23: „De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet;”

Ézs 66,1k.: „Ezt mondja az ÚR: A menny az én trónusom, a föld pedig lábam zsámolya. Milyen házat akartok építeni nekem, és milyen helyen kellene tartózkodnom? Hiszen minden az én kezem alkotott, így keletkezett minden – így szól az ÚR. Mert én arra tekintek, aki nyomorult és megtört szívű, és aki igéimet tiszteli;”

Fil 1,20k.: „Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok. Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!”)

b./ „Mikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, **oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetjére.** De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát...” (1Móz 22,9–10). Az utolsó pillanatban történt, hogy rákiáltott egy angyal az égből és azt mondta: Ábrahám, Ábrahám! És ismét halljuk a választ: Itt vagyok! „Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsд őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett” (1Móz 22,12k.).

(Vö.: 1Móz 22,9–18: „Mikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltár-

ra a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok! Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés. Az ÚR angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak a mennyből, és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra;”

Zsolt 77,14–16: „Szent a te utad, Istenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk? Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődet a népekkel. Megváltottad hatalmaddal népedet, Jákób és József fiait;”

Zsolt 34,18–20: „Akik az ÚRhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimenti őket minden bajból. Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti. Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimenti az ÚR;”

Zsolt 68,21: „Isten a mi szabadító Istenünk, az ÚR, a mi Urunk kihoz a halálból is;”

Zsolt 97,5: „Viaszként olvadnak meg a hegyek az ÚR előtt, az egész föld Ura előtt.”)

c./ **Ábrahám kiállta az elképzelhető legsúlyosabb próbát.** Erre csak egy magyarázat van: Ezt a nehéz utat Isten Lelke segítségével tudta végig járni, aki próbái során benne munkálkodott. Egy szót sem hallunk perlekedésről vagy lázadásról, vagy kételkedése megnyilvánulásáról. Ábrahám hite beérett az azonnali engedelmisségben.

(Vö.: Ézs 48,10: „De megolvasztottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában;”

Jak 1,2k.12: „Teljes örömmel tartásátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe esetek, tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez... Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknak.”)

Azt mondta az angyal másodszor: „Mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra” (1Móz 22,16–18).

Az engedelmesség a feltétele annak, hogy Isten megáldhasson minket, és áldássá lehessünk. Mennyei Atyánk közvetlenül mellénk áll, ha készek vagyunk engedelmeskedni szavának minden következménnyel együtt, és készségesek vagyunk szava szerint élni. „Megáldalak... és áldás leszel” (1Móz 12,2).

4./ JOBB AZ ENEGELMESSÉG AZ ÁLDOZATNÁL

– Saul engedetlensége –

1Sám 15,1–8.22k.: „Egyszer ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött az ÚR, hogy népednek, Izráelnek a királyává kenjelek. Most azért hallgass az ÚR beszédére. Ezt mondja a Seregek URa: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött Egyiptomból. Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amiye van! Ne kíméld, hanem öld meg a férfiakat és a nőket, a gyermekeket és a csecsemőket, az ökröket és a juhokat, a tevéket és a szamarakat! Ekkor mozgósította Saul a hadinépet, és megszemlélte Teláimban: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából. Amikor Amálék városáig hatolt Saul, lesbe állt a folyó völgyében. De a kénieknek ezt üzenté Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amálékiak közül, hogy titeket is ki ne irtsalak velük együtt, mert ti szeretettel bántatok Izráel fiaival, amikor kijöttek Egyiptomból. Erre eltávoztak a kéniek az amálékiak közül. Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki... Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem lesz király!”

Jak 1,22: „Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.”

a./ Sámuel azt mondta Saulnak: „Most azért hallgass az ÚR beszédére. Ezt mondja a Seregek URa: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött Egyiptomból. Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van” (1Sám 15,1–3).

Néhány kudarc után Saul, Izráel első királya új megbízatást kapott Istentől Sámuel által. Háborúba kellett vonulnia Amálék ellen, amely Izráel népe útjába állt az Egyiptomból való kivonuláskor.

(Vö.: 2Móz 17,8–16: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben. Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel. Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörölöm az ég alól! Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem”. És így szólt: Mivel kezet emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre.”)

Isten parancsa egyúttal olyan alkalom volt Saulnak, hogy bizonyíthatta a nyilvánosság előtt, hogy számára Isten szava az irányvonal. „Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van” (1Sám 15,7).

Csak egy mondatot fordít a tudósítás a harc és kimenetele közlésére. Saul engedelmeskedett az Úr parancsának. Isten vele volt és győzelmet adott. Az esemény ezen pontjáig minden Isten terve szerint ment végbe.

(Vö.: 2Sám 22,38–41: „Üldözöm és elpusztítom ellenségeimet, nem térek vissza, míg nem végzek velük. Végeztem velük, szétzúztam őket, nem kelnek föl, lábam elé hullottak. Fel-

ruháztál erővel a harcra, térdre kényszerítetted támadóimat. Megfutamítottad ellenségeimet, gyűlölőimet elpusztíthattam;”

Józs 8,22: *” A városban levők is kijöttek ellenük, és így az izráeliek közé kerültek. Ezek innen, azok onnan vágták őket, úgyhogy senki sem maradt, aki elfuthatott vagy elmenekülhetett volna;”*

Józs 10,10–11,42: *„Az ÚR megzavarta az ellenséget Izráel előtt, úgyhogy Izráel nagy vereséget mért rájuk Gibeónnál, üldözte őket a béthóróni hágó felé, és vágta őket egészen Azékáig és Makkédáig. Amikor menekültek Izráel elől, az ÚR nagy jégesőt hullatott rájuk az égből a béthóróni lejtőn egészen Azékáig, és meghaltak. Többen haltak meg a jégesőtől, mint amennyit fegyverrel mészároltak le Izráel fiai... Mindezeket a királyokat és országukat egy hadjárattal foglalta el Józsué, mert Izráel Istene, az ÚR harcolt Izráelért.”)*

Ha engedelmeskedünk az Úrnak, a hegyeket is úttá teszi. Keresztülvisz a veszedelmen és legyőzi a túlerőben lévő ellenséget. Ezek normális megtapasztalások az engedelmesség útján.

(Vö.: 5Móz 28,1k.7: *„Ha engedelmesen hallgatsz az Úrnak, Istenednek a szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az ÚR. Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérnek téged, ha hallgatsz az Úrnak, Istenednek a szavára... Vereséggel sújtja az ÚR ellenségeidet, ha rád támadnak: egy úton vonulnak föl ellened, de hét úton menekülnek előled;”*

3Móz 26,3.7: *„Ha rendelkezéseim szerint éltek, és parancsaimat megtartjátok, és végrehajtatok azokat... Sőt ti üldözték majd ellenségeiteket, és elhullanak fegyvereitek által;”*

1Sám 7,3k.7–11: *„Akkor ezt mondta Sámuel Izráel egész házának: Ha tiszta szívből akartok megtérni az ÚRhoz, akkor távolítsátok el magatok közül az idegen isteneket és Astartékat. Ragaszkodjatok szívből az ÚRhoz, egyedül neki szolgáljatok, akkor majd megment benneteket a filiszteusok kezéből. Akkor eltávolították Izráel fiai a Baalokat és Astartékat, és egyedül az Úrnak szolgáltak... A filiszteusok azonban meghallották, hogy Izráel fiai összegyűltek Micpába, azért fölvonultak a filiszteusok városfejedelmei Izráel ellen. Amikor ezt meghallották Izráel fiai, félelem fogta el őket a filiszteusok miatt, és ezt mondták Izráel fiai Sámuelnek: Kiáltás értünk szüntelenül Istenünkhöz, az ÚRhoz, hogy szabadítson meg bennünket a filiszteusok kezéből! Sámuel fogott egy szopós bárányt, és feláldozta teljes égőáldozatul az Úrnak. És Sámuel az ÚRhoz kiáltott Izráelért, az ÚR pedig meghallgatta. Mialatt Sámuel az égőáldozatot mutatta be, előrenyomultak a filiszteusok, hogy megütközzenek Izráellel. Az*

ÚR azonban hatalmas hangon mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött, és úgy megzavarodtak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől. Ekkor az izráeliek kivonultak Micpából, üldözték a filiszteusokat, és vágták őket egészen Bétkárig.”)

A tudósítás aztán mégis egy kitérővel folytatódik: „Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát... Ezeket nem akarták kiirtani” (1Sám 15,9). Talán azt gondolták: Mit árthat az, ha ebből a sok ezerből néhány életben marad? Mit árthat, ha megkíméljük a marhák egy részét? Többé-kevésbé úgylis engedelmeskedtünk. Ez volt a legfájdalmasabb Saul életében: Rálépett az Isten szerint való útra és azon is járt egy bizonyos pontig, akkor azonban letért az Úr által meghatározott útról. Az eltérés láthatatlan volt, mégis Istennek a fél engedelmesség nem engedelmesség, hanem engedetlenség.

(Vö.: 5Móz 5,29: „Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, és félnének engem, és megtartanák minden parancsomat; akkor jó dolguk lenne nekik és fiaiknak mindenkor;”

Zsolt 81,11–14: „Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről. Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm! De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem. Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát. Bárcsak rám hallgatna népem, az én utaimon járna Izráel!”

Zsolt 86,11: „Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet;”

Ézs 50,5: „Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.”)

b./ „Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van!... **Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát...**” (1Sám 15,3.9).

(Vö.: 1Sám 15,7–9: „Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki. Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát, azaz a másodellésüket, meg a bárányokat és mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták kiirtani, hanem csak a hitvány és értéktelen jószágot semmisítették meg;”

Róm 6,12–14: „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete kívánságainak. Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre

keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek. Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltetek.”)

Mi vette rá Saul, hogy életben hagyja Agágot? Diadalát akarta kifejezésre juttatni a királyi fogollyal? Semmit sem tudunk szíve indítékáról. Mindesetre nem kényszerhelyzetből adódóan cselekedett. Nyomatékosan megállapítja a Szentírás: „*Saul és népe azonban... ezeket nem akarták kiirtani*” (1Sám 15,9). Saul önkényeskedését nem lehetett elrejteni, és így napvilágra jutott, hogy Saul szíve nem volt kész arra, hogy Isten megbízása szerint cselekedjen. Végzetes volt, hogy királyként a népet is belevonta az Isten parancsával szembeni engedetlenségbe.

„Saul és népe azonban megkímélte...” (1Sám 15,9).

(Vö.: 1Kir 20,21–34.42k.: *„Kivonult Izráel királya is, vágta a lovakat és a harci kocsikat, és nagy vereséget mért Arámra. Akkor a próféta odalépett Izráel királya elé, és ezt mondta neki: Feszítsd meg erődet továbbra is, értsd és lásd: meg, hogy mit kell tenned, mert egy esztendő múlva ismét ellened vonul Arám királya! Arám királyának ezt mondták a szolgálói: Ezeknek az Istene a hegyek Istene, azért voltak erősebbek nálunk. De ha a síkságon ütközzünk meg velük, biztosan mi leszünk az erősebbek. Tégy azért a következőképpen: Távolítsd el mindegyik királyt, és helytartókat nevez ki a helyükre! Azután szervezz magadnak olyan haderőt, amilyent elvesztettél, továbbá ugyanannyi lovat és harci kocsit, mint amennyi volt! Azután ütközzünk meg velük a síkságon, és biztosan mi leszünk az erősebbek. Benhadad hallgatott a szavukra, és úgy tett. Egy esztendő múlva Benhadad megszemlélte az arámokat, azután Áfék ellen vonult, hogy megütközzék Izráellel. Izráel fiait is megszemléltek, ellátták őket élelemmel, és így indultak az arámok ellen. Izráel fiainak a tábora olyan volt azokkal szemben, mint két kis kecskenyáj, az arámok viszont ellepték a földet. Akkor előlépett az Isten embere, és ezt mondta Izráel királyának: Így szól az ÚR: Mivel azt mondták az arámok, hogy az ÚR a hegyek istene, de a völgyeknek nem istene, azért ezt az egész nagy tömeget a kezedbe adom, és akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Hét napig táboroztak egymással szemben, a hetedik napon azután csatára került sor. Izráel fiai levágtak százezer arám gyalogost egyetlen napon. A megmaradtak Áfék városába menekültek, de a várfal rászakadt a megmaradt huszonhétézer emberre. Benhadad is a városba menekült, és szobáról szobára bujkált. A szolgálói ezt mondták neki: Azt hallottuk, hogy Izráel házában a királyai könnyörületes királyok. Vegyünk zsákruhát a derekunkra és kötelet a fejünkre, úgy menjünk Izráel királya elé: talán életben hagy téged. Zsákruhát öltöttek tehát a derekukra, a fejükre pedig kötelet, és úgy mentek oda*

Izráel királyához. Így szóltak: Szolgád, Benhadad ezt üzeni: Hagyj életben engem! Aháb megkérdezte: Hát él még? Testvérem ő! Az emberek jó jelnek vették ezt, sietve bizonygatták, és mondták: Igen, a te testvéred Benhadad! Ő ezt mondta: Menjetek, hozzátok ide! Benhadad kijött hozzá, ő pedig harci kocsijára állította. Benhadad ezt mondta neki: Visszaadom azokat a városokat, amelyeket apám elvett a te apádtól, és rendezz be magadnak bazárutcákat Damaszkuszban, amilyeneket az én apám rendezett be Samáriában! Én pedig – felelte Aháb – szövetséggel bocsátlak el téged. Szövetséget kötött tehát vele, és elbocsátotta őt... A próféta ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Mivel kiengedted kezedből azt az embert, akit én kiirtásra szántam, életéért életteddel, népéért népeddel felelsz! Izráel királya ezután elkeseredve és haragosan hazament, és megérkezett Samáriába.”

5Móz 7,2: „És hatalmadba adja őket Istened, az ÚR, és te megvered őket, akkor mindenestül irtsd ki azokat, ne köss velük szövetséget, és ne kegyelmezz nekik!

c./ **Ha hidakat építünk magunknak**, ránk is vonatkozhat, hogy Jézus követőiként **csak egy bizonyos pontig engedelmeskedünk**. Amikor a végsőig való kitartásról van szó, megtagadjuk az Istennek való engedelmisséget. Talán mi is készek vagyunk nagy dolgok feláldozására, de csak olyanokra, amik nem nőttek a szívünkhöz, mint például a pénz vagy az idő odaáldozása meghatározott alkalmakra. De feladjuk-e önrendelkezésünket, élettervünket vagy szokásainkat?

„Ne kíméld” (1Sám 15,3) – mondta Sámuel. Mit kímélünk meg Istennel szemben? Hagyjuk-e Isten ellensége működését életünk területén, aki felett Isten ítéletet mondott? Megkímélhetjük-e azt, amit az Úr Jézus a keresztre vitt? **Szívünk Jézus iránti állapota válik nyilvánvalóvá a megkímélésnél vagy nem kímélésnél**. Pál azt írja: „*Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás*” (Kol 3,5).

(Vö.: Kol 3,5–10: „*Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, mert ezek miatt haragszik Isten. Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszszágot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt;*”

Róm 8,12k.: „Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint élték, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megölik a test cselekedeteit, élni fogtok.”)

5./ MIÉRT NEM HALLGATTÁL AZ ÚR SZAVÁRA?

1Sám 15,19–23: „Miért nem hallgattál az ÚR szavára? Miért estél neki a zsákmánynak, és miért követtél el olyat, amit rossznak lát az ÚR? Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam az ÚR szavára, és eljártam abban a megbízatásban, amiért elküldött az ÚR: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat pedig kiirtottam. A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az ÚRnak Gilgálban. Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!”

Zsolt 119,165: „Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok.”)

a./ „Miért nem hallgattál az Úr szavára??” (1Sám 15,19)

Sault felkenték, küldetést kapott, megajándékozta Isten a győzelem ígéréssel, mégis kudarcot vallott az engedelmeskedés útján. Engedelmesség által kapaszkodunk a győztesbe, de az engedetlenség elválaszt tőle.

Az engedetlenség az Isten követése végét jelenti. Az engedelmesség megtagadása elváláshoz vezet. Ezzel kapcsolatban ezt írja Walter Lüthi: „Jól jegyezzük meg, hogy a Saul életéről szóló fejezetek vizsgálatakor sem lehetünk közömbösek. Az előtt a kérdés előtt állunk, hogy milyen állapotban van az engedelmisségünk. Nehéz konkrétan megmondani, hogy hol a baj az egyes embereknél az engedelmisség problémájával.

Az bizonyos, hogy minden keresztyén életében megvannak az engedelmisség fókuszai. Egyáltalán nem kell ebből soknak lennie. Talán csak három vagy négy, olykor csak egy van belőle. Valószínű, hogy az engedelmisség kérdése közülünk sokaknál a nagyra becsült

pénzre vonatkozik. Vagy a saját élvezetünkre. *„Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak” (Mt 6,24); „Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre” (1Thess 4,7).”*

(Vö.: 1Thess 4,1–3: *„Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is –, ebben jussatok még előbbre. Hiszen tudjátok: milyen rendelkezéseket adtunk nektek az Úr Jézus nevében. Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjatok a parázñaságtól;”*

1Jn 2,6k.: *„Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt. Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem egy régi parancsolatot, amely kezdettől fogva megvan nálatok: ez a régi parancsolat az az ige, amelyet hallottatok;”*

1Pét 1,14k.17: *„Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban... Ha pedig mint Atyákat hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövővénységeitek idejét.”)*

b./ Isten akarja az engedelmességet

A dán Sören Kierkegard száz évvel ezelőtt szenvedélyesen így vádolta a keresztyéniséget: *„A fenntartásokkal vállalt engedelmisség a keresztyéniség leépüléséhez vezet. Sok csodálója van ugyan Krisztusnak, de milyen kevés követője!”*

(Vö.: 1Jn 5,3: *„Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek;”*

5Móz 10,12k.: *„Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Istenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből. Tartsd meg az ÚR parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket ma parancsolok neked a te javadra!”*

Józs 11,15: *„Ahogyan az ÚR megparancsolta szolgájának, Mózesnek, úgy parancsolta meg Mózes Józsuénak, és úgy cselekedett Józsué. Semmiben sem tért el attól, amit az ÚR Mózesnek parancsolt;”*

1Móz 6,22: „Nóé meg is tett mindent, úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.”)

c./ „**Miért nem engedelmeskedtél?**”

1Sám 15,22–23: „Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!”

Préd 4,17: „Megfontoltan járj, amikor Isten házába mégy! Többet ér, ha hallgatva járulsz oda, mint ha áldozol az ostobák módjára, akik nem tudják, hogy rosszat tesznek!”

1Sám 15,22: „Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmes-ség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!”).

Sámuel kérdése Saul véleménye indítékát mutatja, amint a szokásos kérdésnél mélyebbre nyúl. Nem az a jó, amit mi vélünk jónak, hiszen gyakran szűk látókörű terveinkről, kívánságainkról, környezetünk véleményéről van szó, hanem az a jó, amiben Isten leli kedvét.

Az engedelmes ember életében gyönyörködik az Úr, mint ahogyan Jézus, az Emberfia nekünk is példát mutatva élt, és ezt az engedelmes életet akarja megvalósítani bennünk. „És aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves” (Jn 8,29). „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt” (Fil 2,5).

(Vö.: Fil 2,5–11: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére”).

Az Isten tetszése iránti kérdés az Isten és köztünk lévő szeretetteljes kapcsolatból fakad. „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívemben van” (Zsolt 40,9); „Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!” (Zsolt 143,10).

A Péld 8-ban olvassuk ezt a bölcsességet: „Játszadoztam földje kerektségén, és gyönyörködtem az emberekben. Ezért, fiaim, hallgassatok rám, mert boldogok, akik megőrzik útjaimat! Hallgassatok az intésre, hogy bölcssek legyetek, és ne hanyagoljátok el azt! Boldog ember az, aki hallgat rám, ajtóm előtt vigyázva minden nap, ajtófélfáimat őrizve. Mert aki engem megtalál, az életet találja meg, és kegyelmet nyer az ÚRtól. De aki vétkezik ellenem, magának árt, gyűlölőim mind a halált szeretik” (31–36).

Dávid azt mondta fiának, Salamonnak, Isten választottjának: „Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel” (1Krón 28,9).

(Vö.: 5Móz 30,15–20: „Eléd adtam ma az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd Istenedet, az URat, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és döntéseit, és akkor élni és szaporodni fogsz, mert megáld téged Istened, az ÚR azon a földön, amelyre bemégy, hogy birtokba vedd. De ha elfordul a szíved, és nem engedelmeskedsz, hanem eltántorodsz, más istenek előtt borulsz le, és azokat tiszteled, kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjetelek oda, és birtokba vegyétek. Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz, és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az ÚR esküvel ígért oda atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak;”

1Sám 15,22k.: „Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!”

Hós 6,6: „Mert szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét, és nem égőáldozatokat.”)

d./ **„Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérenél!”** (1Sám 15,22).

Saul áldozattal akarta letudni az engedelmisséget. Így nyilatkozott erről Sámuelnek: *„A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek”* (1Sám 15,21).

Sámuel válasza mindent leleplezett, amikkel Saul fedezni akarta engedetlenségét. Isten nem gyönyörködik olyan áldozatban, amit engedetlenség érzületével mutatnak be.

(Vö.: Zsolt 50,7–10.14: *„Hallgass, népem, most én beszélek! Izráel, most téged intellek! Isten, a te Istened vagyok én! Nem feddelek meg véresáldozataidért, sem állandóan előttem levő égőáldozataidért, de nem fogadok el házadból bikát, sem aklaidból bakokat. Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezernyi hegynek minden állata... Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmaidat!”*)

Mi is ismerünk olyan áldozatokat, amik az engedelmisséget akarják pótolni.

Hogy van ez nálunk? Talán inkább egy nagyobb címletű bankjegyet teszünk a perselybe, mint hogy engedelmeskedjünk Isten Igéjének, amely azt igényli, hogy béküljünk meg felebarátunkkal? Vagy egy sikkasztást fedezünk vele ahelyett, hogy azt megfelelő helyen megvallanánk és rendbe hoznánk?

e./ **Semmiképpen nem lehet az áldozat egy megtagadott engedelmisség pótléka**

Talán bizonyos áldozatot hozunk idő, pénz vagy erő tekintetében pótlékként azért, hogy életünket saját terveink szerint alakíthassuk, és nem akarunk az Úr rendelkezésére állni. Nem tud Isten olyan áldozatban gyönyörködni, amelyik az engedelmisség kijátszása.

„Többet ér az engedelmisség...!” (1Sám 15,22). Isten „engedelmisségre választott” minket, engedelmisségre hívott el: Krisztusban teljesen új életet tett lehetővé számunkra. Hajlamtól és neveléstől függően egyikünknek nehezebb, másikunknak könnyebb engedelmesen élni. Talán sokunknak több kicsi lépésre van szükségünk arra, hogy „az engedelmisség gyermekei” legyünk. Ismételten kérhetjük Istent: *„Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen”* (Zsolt 51,14).

9./ KÉSZÍTSETEK UTAT AZ ÚRNAK!

BEREITET DEM HERRN DEN WEG!

BLZ Dezember 2007

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-98.html>

I./ AZ ÚTKÉSZÍTŐ

Mt 3,1–3: „Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában: 'Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!' Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétált: 'Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!'”

Lk 1,15–17: „Mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és őelőtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkiületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.”

1./ Keresztelő János feladata

a./ Keresztelő János feladata abban állt, hogy felkészítse Izráel népét a Messiás közvetlen közeli érkezésére.

Keresztelő a Jordán-völgye pusztai területén működött. A 2Kir 2,7 szerint Illés próféta erről a helyről vitetett fel a mennybe („Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol”).

Hogy János éppen itt lép színre, azzal arra utal, hogy Illés művét folytatja, és ő a Mal 3,1-ben megígért Illés („Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. Hamar eljön templomába az ÚR, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! – mondja a Seregek URa”).

Itt bepillantunk Isten ígérete csodálatos beteljesedésébe, amiből egyetlenegy sem lett érvénytelen. János megtérésre való hívásával nyilvánvaló a folytatólagos vonal az Ótestamentumtól az Újtestamentumig.

b./ A „térjetelek meg” azt jelenti: Istenhez térni és elhagyni a bűn útját.

János indoklása új az ótestamentumi prófétákkal való összehasonlításban: *”Mert elközelített a mennyek országa.*’ Nem beszél a rómaiak elűzéséről, vagy a szociális struktúrák átalakításáról... Egy dologra mutat rá: a bűnt el kell távolítani! A bűnkérdés a központi probléma. Újból fontos ezt ma is meghallani” (G. Maier).

(Vö.: Mt 1,21: *„Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből;”*

Lk 19,10: *„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet;”*

Jn 3,17: *„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözljön a világ általa;”*

1Tim 1,15: *„Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.”)*

c./ János útkészítő Jézus Krisztus, Isten Felkentje számára.

Természettől fogva nincs kiépített út az ember szívében a Felséges számára. Ez el van torlaszolva a bűn legyőzhetetlen sziklafala által egészen addig, amíg az ember Jézus útjára nem lép, amit ő élete odaszánásával épített Isten atyai házához.

Jézus követője megtapasztalja azt is, hogy a nehéz életkörülmények sziklatömbjei, a hitetlenség görgetege és az engedetlenség sűrű bozótja akadályozzák a Krisztus-követés útját.

De nekünk egyedülálló hegyi vezetőnk van, aki segít legyőzni az akadályokat, és segít utakat építeni minden életkörülmények között, s segít a szívünkben is. *„Jó azoknak, akiknek szívében kiépített utak vannak”* (Zsolt 84,6; Elberfeldi fordítás).

Nem olyan régen átélünk Németországban egy orkán pusztító hatását. Autópályák, sínpárok, autóutak és turista utak lettek eltorlaszolva. A fontos közlekedési utakról gyorsan eltávolították az akadályokat.

A következőkben foglalkozzunk a hitbeli élet különböző akadályával és legyőzésükkel.

II./ A HÍVŐK ÉLETÉBEN LÉVŐ AKADÁLYOK ÉS LEGYŐZÉSÜK

Zsolt 84,6: *„Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol;”*

Jel 2,7a: *„Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.”*

2./ A hitbeli élet akadályai a pergamoni és thiatirai gyülekezetben

Jel 2,12–17: *„A pergamoni gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, akinél a kétélű éles kard van: 'Tudom, hol van a lakóhelyed: ahol a Sátán trónusa van, de ragaszkodol a nevemhez, és nem tagadtad meg az én hitemet Antipász napjaiban sem, aki hű tanúm, akit megöltek nálatok, ahol a Sátán lakik. De egy kevés panaszom van ellened; mert vannak nálad olyanok, akik Bálám tanítását tartják, aki arra tanította Bálákot, hogy törbe csalja Izráel fiait, hogy bálványáldozati húst egyenek és paráználkodjanak. Így nálad is vannak olyanok, akik szintén a nikolaiták tanítását tartják. Térj meg tehát, különben elmegyek hozzád hamar, és harcolok ellenük számnak a kardjával. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Aki győz, annak adok az elrejtett mannából, adok neki fehér kövecskét is, és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja;”*

Jel 2,18–23: *„A thiatirai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Isten Fia, akinek olyan a szeme, mint a tűz lángja, és a lába hasonló az aranyérchez: 'Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról, és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél. De az a panaszom ellened, hogy eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozati húst egyenek; pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából. Íme, betegségbe vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek cselekedeteikből; gyermekeit pedig megölöm döghalállal, és megtudja valamennyi gyülekezet, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek mindnyájatoknak cselekedeteitek szerint.”*

a./ Jézus Krisztus a benne hívők szívében lakik.

Jézus nincs megelégedve a szív egyik kis szögletével. Mivel Jézus „uraknak Ura”, ezért Úr akar lenni minden hívő életében. Legyen az övé egészen a szívünk. „Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utaimat!” (Péld 23,26).

(Vö.: 2Krón 16,9a: „Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.”)

Aki engedi, hogy Jézus legyen élete Ura, kérheti azt, ami egyik gyermekimádságban így hangzik: „Tisztítsd meg szívemet, hogy csupán Jézus lakjon benne.”

b./ Nincs meg már benned az első szeretet.

Mi állhat az Úr útjába? A Kis-Ázsiai gyülekezeteknek írt körlevelek (Jel 2–3.) erről adnak felvilágosítást. Az Úr kristálytisztán néven nevezi az akadályokat. Felfedezi azt, ami az emberi szem elől gyakran rejtve marad: „De az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet” (Jel 2,4).

(Vö.: Jel 3,1–7: „Az efezusi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany gyertyatartó között jár: Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról, és arról, hogy nem viselheted el a gonoszokat, és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugnak találod őket. Tudom, hogy van benned állhatatosság, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, de az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz. Az viszont megvan benned, hogy gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit, amelyeket én is gyűlölök. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.”)

Ezeknek a gyülekezeteknek egykor Jézus volt az egyetlen és mindenki mástól jobban szeretett Úra, azonban most más, láthatóan fontosabb feladatok elfojtják az iránta megnyilvánuló első szeretetüket. Az Úr számára az első szeretet és az első munka összetartozik. Vizsgáljuk meg magunkat, vajon nem tartózkodunk-e a szakadatlan tevékenység zsákutcájában, mivel elhanyagoltuk a Krisztussal való szívbeli közösséget?!

(Vö.: 5Móz 6,5: „Szeresd azért az URat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!”

Józs 22,5: „Csak nagyon vigyázzatok arra, hogy megtartsátok azt a parancsot és törvényt, amelyet Mózes, az ÚR szolgája parancsolt nektek: Szeressétek Istenedeket, az URat, és mindenben az ő útjain járjatok; tartsátok meg parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljátok teljes szívvel és teljes lélekkel!”

Mt 22,35–40: „Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísértetni akarta őt, és megkérdezte tőle: 'Mester, melyik a nagy parancsot a törvényben?' Jézus így válaszolt: 'Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsotlat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták;”

Jn 14,15.21: „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat...Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”)

c./ További akadályokként említi meg Jézus a bibliai tan szétesését és az azzal együtt járó erkölcsi süllyedést.

Ez jellemezte a pergamoni és thiatirai gyülekezeteket is. Jézus szemükre veti, hogy nem lépnek fel erősebben a köreikben érvényesülő igazságtalansággal. Jóllehet világos volt Isten Igéje irányvonala, mégis eltérnek ezek a gyülekezetek más tanítást hangoztató csoportokat és személyeket. „Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszik a fülük” (2Tim 4,3).

(Vö.: 1Tim 6,3–5: „Ha valaki tévtanokat hirdet, és nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédéhez és a kegyességhez illő tanításhoz, az felfuvalkodott, és nem tud semmit, hanem a vitatkozás és a szóharc betegségében szenved, amelyből irigység, viszálykodás, istenkáromlás, gonosz gyanúsítás származik. Ezek megbomlott elméjű és az igazságot elvető emberek torzsalkodásai, akik a kegyességet a nyerészkedés eszközének tekintik;

2Tim 1,13–14: „Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által;”

Tit 2,1–8: „Te azonban azt hirdesd, ami egyezik az egészséges tanítással, hogy az idősek emberek legyenek mértékletesek, tisztességesek és józanok, a hitben, a szeretetben és az állha-

tatosságban egészségesek; ugyanígy az idős asszonyok is szentekhez illően viselkedjenek; senkit se rágalmazzanak, ne legyenek mértéktelen borivás rabjai, tanítsanak a jóra; neveljék józanságra a fiatal asszonyokat, hogy ezek is szeressék a férjüket és gyermekeiket, és józanok, tiszták, házasak, jók, férjük iránt engedelmesek legyenek, nehogy miattuk érje gyalázat Isten igéjét. Az ifjakat ugyanígy intsd, hogy legyenek józanok mindenben; te magad légy példaképük a jó cselekedetekben, mutass nekik a tanításban romlatlanságot és komolyságot, beszéded legyen feddhetetlen és egészséges, hogy megszégyenüljön az ellenfél, mivel semmi rosszat sem tud mondani rólunk.”)

Gátoljuk az Isten országában folyó munkát, ha nem Isten Igéje a kötelező mérték, amihez igazítani kell a tanítást és az életet is. Könnyen elmosódhatnak a határok, és alattomosan benyomul a világ lelke Jézus gyülekezeteibe. Úgy összetartozik a tan és az élet, mint ahogy a kezünk belső és külső felülete.

Milyen sok könnyelmű keresztyén van, ha nem is a „legkegyesebb” körökben. Gyors lelki építkezés: „Igen.” De alapos Biblia-munka, elmélyülés az „egészséges tanítás”-ban: „Nem, köszönöm, nincs rá idő, nem olyan fontos.”

Pedig a Bibliába való elmélyülés egyáltalán nem nehéz. Olvassuk-e a Bibliánkat fejezetről fejezetre való összefüggésben? Ebben a tevékenységben nem az elolvasott szöveg tömege döntő, hanem a rendszeresség.

Miért ne találkozhatnánk kettesével-hármasával kis csoportokban, és egyszerűen magunkba fogadnánk a tiszta bibliaszöveget? Némelyek hangos-könyvként használják a Bibliát. Isten Igéje mindenesetre nem „önkiszolgáló-büfé”, aminél az ember ízlése szerint keresi ki a kívánt darabot és a többi ott hagyja. Jézus követőiként éljünk „*minden igével, amely Isten szájából származik*” (Mt 4,4).

3./ A hitbeli élet akadályai a szárdiszi gyülekezetben

Jel 3,1–6: „A szárdiszi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, akinél az Isten hét lelke és a hét csillag van: Tudok cselekedeteidről, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam cselekedeteidet teljesnek az én Istenem előtt. Emlékezzél tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad: tartsd meg azt, és térj meg! Ha tehát nem ébredsz fel, eljövök, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök el hozzád. De vannak nálad néhányan Szárdiszban, akik nem szennyezték

be a ruhájukat, és fehérben fognak járni velem együtt, mert méltók rá. Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevére az én Atyám előtt és angyalai előtt. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”

Milyen akadályokat fedezünk fel a szárdiszi gyülekezetben?

a./ **„Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy”** (Jel 3,1c).

Vajon nem arról van-e szó, hogy a tevékenységet felcserélték a lelki elevenességgel? A felmagasztalt Úr látja a felszínen lévő és az elrejtett dolgokat is. Ismer minden titkos sérülést. Jól tudjuk, milyen keresztyéneknek kell lennünk. Azonban gyakran megpróbáljuk megőrizni a látszatot, és úgy teszünk, mintha minden rendben lenne. Az Urat azonban nem lehet becsapni kegyes külsőségekkel.

b./ Az Úr tudta a szárdiszi gyülekezetről, hogy **valójában nem volt velük közössége, gyülekezeti programjuk mégis „csodálatosan folytatódott”**.

Ilyen önccsalás lehetséges. „És az Úr azt mondja: ‘halott vagy’. A lelki élet elhalt, akkor is, ha kifelé jól hangzása van a nevednek. Ez a halál gyülekezeteinkben is jelen van elrejtett valóságával. Zakatoznak ugyan tovább is a rutin malmak, de semmi sincs mögöttük. Alig van veszélyesebb ennél az önccsalásnál” (Th. Sorg).

c./ Az Úr munkáját akadályozzuk, **ha meg vagyunk elégedve azzal, ami az embereknek számít.**

Talál-e az Úr hitből, szent jelenléte fényében való életet köztünk? A szárdiszi gyülekezetben – azt kellett mondani –, ‘büszkék voltak nagyszerű nevükre’. Bizony, ősi kísértés, hogy Isten emberei hírnevet szerezzenek maguknak.

(Vö.: 1Móz 11,3k.: „Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égezzük ki jól! És a téglá lett az építőkövünk, a földi szurok pedig a habarcsuk. Azután ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén;”

5Móz 8,11–18: „De vigyázz, ne feledkezzél el Istenedről, az ÚRról oly módon, hogy nem tartod meg parancsolatait, döntéseit és rendelkezéseit, amelyeket én ma parancsolok neked! Amikor jóllakásig eszel, szép házakat építesz és azokban laksz, amikor elszaporodnak

marháid és juhaid, lesz sok ezüstöd és aranyad, és bővében leszel mindennek, akkor föl ne fuvalkodjék a szíved, és el ne feledkezz Istenedről, az ÚRról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából! Ő vezetett téged a nagy és félelmetes pusztában, ahol mérges kígyók és skorpiók vannak; a kiszikkadt földön, ahol nincs víz, ő fakasztott vizet a kemény kősziklából. Ő táplált a pusztában mannával, amelyet nem ismertek atyáid. Megsanyargatott és próbára tett, hogy végül is jót tegyen veled. Ne gondolkodj tehát így: az én erőm és hatalmas kezem szerezte nekem ezt a gazdagságot! Hanem gondolj arra, hogy Istened, az ÚR ad neked erőt a gazdagság megszerzésére, hogy fenntartsa szövetségét, amelyre esküt tett atyáidnak. Így van ez ma is;”

Ézs 47,10: *„Gonoszságodban bízál, azt gondoltad, hogy nem lát senki. Bölcsességed és tudományod félrevezetett, amikor ezt gondoltad magadban: Csak én vagyok, rajtam kívül nincs más!”*

Jer 9,22k.: *„Már a hír is megérkezett, nagy zúgás hangzik észak földje felől: Júda városai sivár pusztává válnak, sakálok tanyájává. Tudom, URam, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit!”*

Dán 4,27: *„Így szólt a király: ez az a nagy Babilon, amelyet én építettem királyi székhellyé hatalmam teljében, fenségem dicsőítésére!”)*

A hitben ez éppen fordítva van. Az Úr mondja: „És megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás leszel” (1Móz 12,2b). Istennek mi végtelenül értékesek vagyunk; és Urunk neve után nevezhetnek minket: keresztyéneknek (ApCsel 11,26: *„Így történt, hogy egy teljes esztendeig dolgoztak együtt a gyülekezetben, és igen nagy sokaságot tanítottak. A tanítványokat pedig Antióchiában nevezték először keresztyéneknek.”)*

4./ A hitbeli élet akadályai a laodiceai gyülekezetben

Jel 3,14–22: *„A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: 'Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekened a szemed, és láss. Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj*

meg! Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek'!"

Zsolt 139, 23k.: „Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”

a./ Laodiceában a keresztyéneknek jó okuk volt az öröme és háládatosságra. De bár csak ne hangoztatták volna pökhendien ezt a végzetes önbecsülést: „Gazdag vagyok, megdagodtam, és nincs szükségem semmire” (Jel 3,17a).

Az Úr ítélete így hangzik: „De nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen” (Jel 3,17b). Csak az a jó, hogy az Úr nem hagyja homályban övéit valódi állapotukat illetően.

b./ „Langymeleg, már semmire sem jó kegyesség – ez a Laodiceában élő gyülekezet ismertetőjele.

Mégis minden oldalról megmutatja az Újtestamentum, hogy Jézus nem keresztyén átlagárut kíván, hanem határozott tanítványokat keres. Minden olyan jól temperált volt a Laodiceában lakó keresztyéneknél. Nem akarták a kegyességet túlzásba vinni, sem feltűnni, nem akarták senki barátságát eljátszani. Aki azonban keresztyénként mindenki kedvére tesz, eljátssza az Úr barátságát” (Th. Sorg). Milyen könnyen belopózik közénk is a felfuvalkodottság és látszat alázat, az önhízelkedés vagy szolgalelkűség.

c./ Az Úr nem hagyhatja figyelmen kívül az ilyen módon gátolt embereket. De nem tesz mást, hanem az ajtó előtt áll és barátságosan kopogtat.

Ezzel kifejezésre juttatja, hogy: „Engedj bemenni. Szeretnék közösségre jutni veled. Add át nekem gátjaidat, és nekem add át a vezetést. Szíved trónjára akarok ülni, és a te erőd lenni, fényed, bölcsességed, tisztaságod, életed, örömed.”

(Vö.: 1Kor 1,25–31: „Mert az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlenége” erősebb az emberek erejénél. Mert nézzétek csak a ti elhívatosokat, testvéreim; nem sokan vannak köztetek, akik emberi megítélés szerint bölcssek, hatalmasok vagy előkelők. Sőt azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy

megszégyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszégyenítse az erőseket: és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek; és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket; hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt. Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá, hogy amint meg van írva: 'Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék;''

2Kor 8,9: *„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létre szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”)*

Zsolt 84,6.8.12k.: *„Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol... Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon... Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bízik!”)*

5./ A hitbeli élet akadályai legyőzése a szmirnai és filadelfiai gyülekezetben

Jel 2,8–22: *„A szmirnai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az első és az utolsó, aki halott volt, és életre kelt: 'Tudok nyomorúságról, és szegénységről, pedig gazdag vagy, és azok káromlásáról, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni. Íme, az ördög börtönbe fog vetni közületek némelyeket, hogy próbát álljatok ki, és nyomorúságotok lesz tíz napig. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Aki győz, annak nem árt a második halál.'”*

Jel 3,7–12: *„A filadelfiai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél van a Dávid kulcsa, és amit kinyit, senki nem zárja be, és amit bezár, senki nem nyitja ki: 'Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Íme, neked adok némelyeket a Sátán zsinagógájából, azokból, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem hazudnak: íme, megteszem velük, hogy eljöjjenek, és leboruljanak a te lábad előtt, és megtudják, hogy én szeretlek téged. Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában, amely el fog jönni az egész világra, hogy megkísértse azokat, akik a földön laknak. Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat. Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és*

onnan nem kerül ki többé, felírom rá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek a nevét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.”

a./ Feltűnő a szmirnai és filadelfiai gyülekezeteknél, hogy nem kaptak feddést az Úrtól. Keresztyénekként olyan nehéz életkörülményekkel és hitük ellen irányuló támadásokkal kellett megküdeniük, hogy megkeseredhettek volna. Sokan szegénységben éltek, és erejük sem ért sokat. De Jézus állt személyes és közösségi életük középpontjában.

b./ Engedelmeskedtek az Úr Igéjének, és türelmesen kitartottak Uruk szenvedése nyomán. Beszélgetésben maradtak Jézussal a kísértések buktatói közben, és ha belebuktak is bűneik gödreibe, legyőzték ezeket Uruk megbocsátó erejével. *„Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom”* (Mik 7,8).

(Vö.: 1Jn 1,9–2,1: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonosságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje. Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus.”*)

c./ Hogy úrvacsorázhattak volna Szmirnában és Filadelfiában a keresztyének, miközben keserűség, gyűlölködés, neheztelés és kiengesztelhetetlenség tarthatta fogva a szívüket?

(Vö.: 1Kor 11,25–29: *„Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: 'E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön. Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik önmagának;”*

Mt 7,3–5: *„Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem? Vagy hogyan mondhatod akkor atyádfiának: Hadd vegyem ki szemedből a szálkát! – mikor a magad szemében ott a gerenda. Képmutató, vedd ki előbb saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd atyádfia szeméből a szálkát;”*

Mk 11,25: „*És amikor megálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panasztok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket.*”)

Egyik ápolónő mesélte, aki öregotthonban végezte szolgálatát: „Sok élettörténetet hallok. Hihetetlen, hogy némelyeknek mennyi nehézséget kell elszenvedniük. Közülük néhányan keresztyének, akik teljesen megkeseredtek. Másokból – akik hasonló körülményeken mentek keresztül – mégis mély Istenbe vetett bizalom árad. – Most azon tűnődöm: tehetek-e már ma valamit, hogy ne keseredjek meg? Megértettem, hogy a keserőségeket – ha azok folytatódni akarnak bennem – tovább küldhetem. A keserű élményeket, a keserű gondolatokat és érzéseket összezsomagolhatom és átadhatom Istennek.”

Jézus minden keserőséggel elbánik, akkor is, ha időre van szükségünk azokat feldolgozni és legyőzni. Milyen bátorítást kaptunk Ézsaiástól: „*Bizony, javamra vált a nagy keserűség. Hiszen megmentettél az enyészet vermétől, és hátad mögé dobtad minden vétkemet*” (Ézs 38,17).

III. AZ ÚTKÉSZÍTÉS

6./ Bűnbánat által megművelt szív

a./ „Ó, emberek, **legyen komolyan megművelve a szívetek!**”

A mezőgazdaságban beszélünk a szántóföld megműveléséről, azaz megmunkálásáról, előkészítéséről, hogy aztán majd betakaríthassuk a termést a földről. Sok munkafolyamat elvégzése szükséges, amíg a szántóföldet megszabadítják a gyomnövényektől, és fel lehet szántani.

Jézus maga hasonlítja a szívünket szántóföldhöz. (Mk 4,13kk.: „*Azután így szólt hozzájuk: „Nem értitek ezt a példázatot? Akkor hogyan fogjátok megérteni a többit? A magvető az igét veti. Akik az útfélen vannak: oda hull az ige; de amikor meghallják, azonnal jön a Sátán, és kiragadja a beléjük vetett igét. Akiknél a mag a sziklás talajra hullott: amikor meghallják az igét, azonnal örömmel fogadják, de nem gyökerezik meg bennük, ezért csak ideig való, és ha nyomorúságot vagy üldözést kell szenvedniük az ige miatt, azonnal eltántorodnak. Másoknál a tövisek közé hullott a mag: ezek meghallják az igét, de e világ gondja, a gazdagság csábítása, vagy egyéb dolgok megkívánása megfojtja az igét, úgyhogy ez sem hoz termést.*”

Akiknél a jó földbe hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz.”)

Mienk a felelősség, hogy jó földdé és talajjá legyünk. „Gondosan építsetek utat a nagy vendégnek; jól készítsétek el ösvényeit, hagyjatok el mindent, amit gyűlöl; építsetek mindnyájan megfelelő utakat, töltsétek fel a völgyet, tegyétek alacsonnyá, ami túl magas, ami görbe, egyenesítsétek ki és simítsátok el” (V. Thilo).

b./ Úr eljövetelét előkészítő Keresztelő János megnevezi a szívünk megművelésére vonatkozó döntő lépéseket.

– „Tartsatok bűnbánatot!”

– „Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá!” (Ézs 40,3k.)

– „Mert megjelenik az ÚR dicsősége...” (Ézs 40,5a). Jézus köztünk is ki akarja jelenteni dicsőségét. Azt akarja, hogy Isten Igéje vetőmagja kikeljen, növekedjen és érett gyümölcsöt hozzon. De mi legyen, ha megkeményedett szívünk talaja, ha burjánzik benne a tövis és bogáncs, ha beborítják az önzés kövei?

– Takarítsátok el a szemetet! Valljátok meg bűneiteket, szabaduljatok meg tőlük, „és teremjetekek megtéréshez illő gyümölcsöket” (Lk 3,8a).

c./ A bűnöket mindig el kell távolítani, ha az Úr teret akar az életünkben.

Ő meg akar és meg tud tisztítani minden bűntől, ami megterhel. Ha megvalljuk neki ezeket, bizalommal fogadhatjuk el a bocsánatot, és megtapasztaljuk, hogy megtisztít bennünket.

(Vö.: Zsid 10,19–25: „Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.”)

Akkor készítünk utat az Úrnak a szívünkben, ha megváltoztatjuk a véleményünket és megtérünk.

(Vö.: Péld 28,13: „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer;”

Jer 3,13: „Csak ismerd el bűnödöt, hogy hűtlenül elhagytad Istenedet, az URat. Futkostál utaidon az idegenek után minden bujazzöld fa alá. Csak az én szavamra nem hallgattok – így szól az ÚR;”

Ézs 55,7: „Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.”)

7./ Hogy leszünk készségesek az Úr iránt?

Mt 3,1–12: „Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában: 'Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!' Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétált: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!” Maga János teveszőr ruhát, és dereka körül bőrvet viselt, tápláléka pedig sáska és erdei méz volt. Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész környéke; és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán folyóban. Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan jönnek megkeresztelkedni, így szólt hozzájuk: „Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől? Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöt, és ne gondoljátok, hogy ezt mondhajátok magatokban: A mi atyánk Ábrahám! Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiaikat támasztani Ábrahámnak. A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vettetik. Én vízzel keresztelek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztelek titeket. Kezében szórólapát van, és megtisztítja szérűjét: a gabonáját csűrbe takarítja, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel;”

Jn 1,29–34: „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét! Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én. Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt.” Így tett erről bizonyosságot János: „Láttam, hogy a

Lélek leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel keresztelek, ő mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztelek. Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia.”

a./ Ez úgy és akkor történik meg, **ha egyre jobban megismerjük Jézust, és egyre fontosabb lesz nekünk.**

Ebben segít Keresztelőnek, az Istentől elhívott útkészítő két kifejezése. János „Isten Bárányának” és „Isten Fiának” nevezi Jézust.

b./ Az **Úr Isten Báránya** elnevezése mindenekelőtt a próféták szenvedő Isten szolgájára utal. „Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját” (Ézs 53,7).

Sokan – akik Keresztelő prédikációját hallgatták – bizonyára a páskabárányra is gondoltak. Annak idején, az Egyiptomból való kivonulásnál a hibátlan bárány vére kímélte meg Izráel népét Isten büntetésétől, amit az Úr rendelt el minden elsőszülöttre vonatkozóan Egyiptomban. A bárány levágása az évenkénti páskaünnepen az Egyiptomból, a rabszolgaságból való kiszabadulásra való feledhetetlen emlékezéssé lett, és egyúttal távlatot nyitott az eljövendő Messiás szabadítására.

(Vö.: 2Móz 12,1–14: „Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén: 'Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz az első az év hónapjai között. Mondjátok meg Izráel egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt, családonként és házanként egy bárányt. Ha kevés a ház népe az egy bárányhoz, akkor a legközelebbi szomszédjával együtt vegyen a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud megenni a bárányból. Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vegyetek, de vehettek kecskét is. Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. Vegyenek a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. Ugyanazon az éjszakán egyék meg a tűzőn sült húst, és egyenek hozzá kovásztalan kenyeret keserű füvekkel. Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzőn megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek. Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égesétek el. Így egyétek meg: legyen a derekatok felövezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az ÚR páskája ez. Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom föld-

jén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött – én, az ÚR. De az a vér jel lesz házaitekön, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét. Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepeljétek meg az ÚRnak nemzedékről nemzedékre. Örök rendelkezés ez, hogy megünnepeljétek!”)

c./ Keresztelő János szava egyúttal utalás Jézus passiójára is.

Jézus maga mondja erről: „Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Mt 20,28).

„Isten népe megváltása teljesen befejezett és tökéletes, annak gyakorlati jelentősége az egyes ember számára teljesen magaviseletétől függ. Ezért aggodalmaskodás nélkül hidd el, hogy a megváltás megtörtént” (O. Chambers).

Engedd a Megváltót lényed közepébe. Mond meg neki: Uram, hiszek megváltásodban. Egyedül neked van erőd megváltani önközpontúságomtól, hogy ettől teljesen megszabaduljak. Mert olyan akarok lenni, mint te: jóságos, szerény és engedelmes.

(Vö.: Róm 8,29: „Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlóká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között;”

2Kor 3,18: „Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”)

8./ Isten Fia útkészítőnk az Atya szívéhez

Jn 1,32–34: „Így tett erről bizonyosságot János: „Láttam, hogy a Lélek leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel keresztelek, ő mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztelek. Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia.”

a./ Csak Isten Fia tudott Isten Bárányává lenni.

Jézusnak a világ bűneit kellett „hordoznia” Isten Bárányaként. „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: 'Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét'” (Jn 1,29). Azonban csak az Isten Fia tudott Isten Bárányává lenni. János tudta ezt és bizonyosságot tett arról, hogy Jézus emberré létele előtt Istennél volt.

(Vö.: Jn 1,1–3.15.30: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött... János bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: „Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én...” Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én;”

Jn 17,24: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretted engem már a világ kezdete előtt.”)

b./ Csak Isten Fia képes Istentől való, örök élettel megajándékozni.

Nem vagyunk képesek magunktól eléggé nagyra gondolni Jézust, és mivel az a veszély fenyeget, hogy túl keveset gondolunk Jézusról, mondjuk mi is Pállal: „Meg akarom őt ismerni...”.

H. Hempelmann közölte: „Sok lelkigondozói találkozásom nyomán az a benyomásom, hogy ezen a téren még hihetetlenül sok felfedezni való vár ránk. Minden attól függ, hogy mindenekelőtt tudhatom: Krisztus egyszer s mindenkorra elvette bűneimet, azokat a bűnöket is megsemmisítette, amiket még nem követtem el. Jézus megbűnhődött Jeruzsálem kapui előtt a Golgota keresztjén. Ezért nem élvezhetem felelőtlenül az életet, vagy nem vétkezhetek felelőtlenül. Hogy sérthetném meg szándékosan Őt, aki így szeret?

Végérvényesen fel vagyok mentve bűneim terhe alól Jézus szeretetében, és védelmében egyáltalán nem kell rettegnem többé azok miatt a bűnök, botlások és hibák miatt, amiket még sajnos olykor elkövetek.

(Vö.: Préd 7,20: „Bizony nincs olyan igaz ember a földön, aki csak jót cselekedne, és nem vétkezne;”

Jak 3,2: „Mert sokat vétkezünk mindnyájan: de ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember, meg tudja fékezni az egész testét;”

Fil 3,12: „Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.”)

Isten olyan kapcsolatot kötött velünk Jézus Krisztusban, amelyben ő abszolút és korlátozás nélküli számunkra.

c./ **Krisztus nyitotta meg nekünk az utat Istenhez, az Atyához.**

Jézus Krisztus által Urunk gyermekeiként közeledhetünk Istenhez. Jézus által nevezük mindnyájan Atyánknak Istent, akihez mindig odajárulhatunk. Mindenkor, éjjel és nappal, nagy problémákkal és kis bajokkal. Hogy Jézus által Atyánk lett Isten, ez azt jelenti, hogy védtettségben vagyunk, ő mindennel ellát, amire szükségünk van, ma is.”

(Vö.: Zsolt 23,1–6: *„Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. Füves legelőn terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben;”*

Zsolt 91,11: *„Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon;”*

Zsolt 121,7: *„Az ÚR megőrzi téged minden bajtól, megőrzi életedet;”*

Jn 16,33. *„Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem. A világon nyomorúságatok van, de bízzatok: én legyőztem a világot;”*

ApCsel 18,10: *„Mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.”)*

IV./ KÉSZEN ÉS KÉSZSÉGESEN JÉZUS KRISZTUS SZÁMÁRA

9./ Erősödjön meg bennünk a belső ember

Zsolt 84,6: *„Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol;”*

Ef 3,14–21: *„Hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hanyódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben. Mondom tehát, és tanúsítom az Úr nevében, hogy*

többé nem élhettek úgy, ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint. Az ő elméjükre sötétség borult, és elidegenedtek az Istennek tetsző élettől, mert megmaradtak tévelygésükben, és megkeményedett a szívük. Ezért erkölcsi érzékükben eltompulva, gátlástalanul mindenféle tisztátalan tevékenységre vetemedtek nyereségvágyukban. Ti azonban nem így tanultátok a Krisztust; ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban.”

a./ Jézus – személyiségünk központjában.

Akkor tiszteljük Istent, ha kitakarítjuk szívünket és életünket, és „szabad pályája” van az Úrnak. Magunknak belső szabadságot és erősséget nyerünk, és jótéteménnyé leszünk felebarátainknak. Újból és újból tudatosítsuk magunkban: Jézus szívünkben, személyiségünk központjában lakik, és neki rendeljük alá gondolatainkat és akaratunkat. Akkor megtapasztaljuk Isten jelenléte dicsőségét és erejét.

b./ Hogy erősödik meg bennünk mindennapjainkban a belső ember?

„Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által” (Ef 3,16). Mindenekelőtt tisztázom magamban: „Úr Jézus Krisztus, szükségem van rád! Saját erőmmel nem jutok messzire. De te erős vagy. A te erődöt akarom befogadni gyengeségembe, hogy erőd kibontakozhasson bennem.”

A Sátán – aki Isten és lelkünk ellensége – megtámad minket, hogy elbuktasson a kísértésekben. Ezért azt is tisztázom magamban, hogy Jézus legyőzte a Sátánt a kereszten, és hogy az Úr erőt ajándékozott, hogy egyértelmű nemet mondjak a rosszra és a csillogó ajánlatokra, és világos igent mondjak mindenre, ami Jézus szerint való.

(Vö.: 1Móz 3,6: *„Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett;”*

Lk 22,31k.: *„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát;”*

Ef 4,25–28: *„Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, helyet se adjatok az ördögnek. Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek;”*

1Pét 5,8–10: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban. A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni;”

Jak 4,8: „Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteiket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteiket, ti kétlelkűek;”

1Jn 2,16: „Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az étellel való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van.”)

Gyakran csak másodpercek vannak, amik alatt döntenünk kell, hogy igent vagy nemet mondunk.

c./ Jézus maga adott példát nekünk az első nagy fegyveres összecsapásnál.

Ő nem hallgatta meg a Sátánt, mint Éva a paradicsomban. Nem bocsátkozott párbeszédbe az ellenséggel, mint egykor Éva tette. Jézus – Évával ellentétben, aki Isten beszédét az ellenséggel való vita keretében egészítette ki – kirántotta „az Isten kardját, ami Isten beszéde.”

(Vö.: 1Móz 2,15k.: „És fogta az ÚRisten az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze. Ezt parancsolta az ÚRisten az embernek: A kert minden fájáról szabadon ehetsz;”

1Móz 3,2k.: „Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetiünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok.”)

10./ Igent mondani Isten akaratára próbában és örömben is

Ef 3,14–19: „Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig.”

a./ „Igen”–ünk érvényes az életünkben lévő ínséggel és szenvedéssel tele pillanatok-ra vonatkozóan is.

Minden, amivel találkozunk, az Úr szeme előtt történik.

Ernst Modersohn mesélte: „Egy iskola-felügyelő egyik süketnémákat tanító iskolai közösségbe látogatott. Először a gyerekeket kérdezte: „Hogyan keletkezett a világ?” Akkor egy fiú felírta: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.” Az inspektor tovább kérdezett: „Mit akar Jézus?” Ugyanez a fiú felírta: „Krisztus azért jött a világba, hogy üdvöztse a bűnösöket.” Akkor a felügyelő feltett egy harmadik kérdést is feltett a fiúnak: „Miért vagy te süketnéma, miközben én tudok beszélni és hallani is?” Akkor a fiú ezt írta föl: „Igen Atyám, mert így kedves te előttem.”

Milyen egyszerű válasz ez! Hogy ezt az igent kimondjuk, és eszerint éljünk, szükségünk van Isten erejére, amit az elkészített szívbe ad. Figyeljük még meg, hogy imádkozik Pál: „*hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember*”.

b./ Mikor megerősített Isten, könnyen előfordulhat, hogy az erőt magamtól származónak tulajdonítom.

Azt mondom: erős vagyok! És Isten ereje akkor már láthatóan nem olyan szükséges, és az erőm így Isten munkálkodása akadályává válik.

Mint erős ember azonban gyenge vagyok és az is maradok; de mint gyenge ember állandóan hitben megerősítettként ahhoz a szőlővesszőhöz leszek hasonló, amelyik a szőlőtőké-től függ, és elválaszthatatlanul kapcsolatban áll vele. A szőlőtőke ereje a vessző ereje, és a vessző ereje a szőlőtőke ereje. A szőlővessző gyümölcse e köráramlás alapján növekszik. A vessző nem magától hoz gyümölcsöt, hanem azért, mivel a szőlővessző kapcsolatban áll a szőlőtőkével.

(Vö.: Jn 15,1–5: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetshi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni;*”

2Kor 12,7b–10: „Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.”)

11./ Krisztus lakjék szívetekben a hit által

Ef 3,17k.: „Hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység;”

Jel 3,20: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

a./ Pál apostol ezért imádkozott: „**hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által.**”

Az bibliai eredeti szöveg itt azt fejezi ki, hogy Jézus aközben lakik az életünkben, mi-közben az egész házat birtokba veszi, hogy benne lakjon.

„Krisztus él bennem” vallja Pál személyesen (Gal 2,20). Krisztus jelen van a bensőmben. Közelebb van hozzám, mint egy ember lehetne. Az Úrnak ez a belső jelenléte – valóság.

„Milyen sok keresztyén mindig csak érezni akar, pedig hogy Ő bennünk lakik, az nem attól függ, hogy ezt érezzük, hanem attól függ, hogy hitben számolunk ezzel a ténnyel egészen addig, amíg célhoz érkezünk” (E. Modersohn). Akkor jutunk el a hittől a látásra.

b./ **Most még útközben vagyunk, és bízunk abban, hogy Krisztus kiábrázolódik bennünk.**

„Gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalmak között szülök meg, amíg kifformálódik bennetek a Krisztus” (Gal 4,19).

„Az ember Isten képére teremtet. Az istenképesség azonban tönkrement az Istentől való elszakadás következtében: „mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének” (Róm 3,23). Jézus Krisztus Ádám ellenképe és az igaz Isten képmása.

c./ A megváltásban Isten Fia ismét fiakká teszi az embereket.

De aztán ez a megváltás fog és ennek a megváltásnak kell érvényesülnie egészen addig, amíg az ember a Krisztussal való azonossá formálódásban ismét Isten tökéletes képmásává válik, és így Isten eredeti terve nagyszerűen befejeződik.

(Vö.: Róm 8,28k.: *”Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.”*)

Megértettük-e, hogy Istennek ez a sajátos célja velünk? Megváltott bennünket Jézus Krisztus önző és elvhajászó céljainktól? Megértettük-e, hogy az a cél, amit Isten nekünk szánt, már ma betölti és kormányozza életünket, és ezáltal bizonyossá és égetővé teszi a beteljesedés reménységét?!” (W. de Boor).

12./ Hogy formálódik ki Krisztus ki bennünk?

Jn 3,20: *„Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei;”*

Jn 17,14–24: *„Én nekik adtam ígéretet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság. Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba: én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.”* „De nem értük könnyörgők csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted.” „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretted engem már a világ kezdete előtt.”

a./ **A készséges szívben van tér a Szentlélek működésére, „amíg kiformalódik benne-tek a Krisztus”** (Gal 4,19).

A Krisztus képére való átformálódás nem történik egy csapásra. Ez sokkal inkább élő, élethosszig tartó folyamat. Nem határozhatjuk el, hogy növekedjünk, de azt sem tudjuk megparancsolni, hogy „most gyorsan nőjünk!” A növekedéshez sok türelemre és gondozásra van szükség.

b./ Eközben figyeljük meg, hogy **Isten soha sem köt békét a bűnnel, de békét köt a bűnössel.**

Jézus „a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézs 53,5);

(Vö.: Róm 5,1: „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által;”

Kol 1,20: „És hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.”)

Erre mindig csak azért is hivatkozhatom a kísértésekben, és az Ördög általi támadások idején, amikor legyőz a bűn. Jézus a maga iskolájában biztosított nekem gyakorlóteret. Ez az ő „képzési tervének” megfelelően működik.

Eközben a Mester sajátosan beköltözik életünkbe. Ő tudja egyedül, milyen tanulási fázis következik számomra. Ő végtelen szeretettel és türelemmel bánik velem. Isten szeretete nem ér véget övéi engedetlenségekor. De tudja, hogyan kell minket kiképeznie, formálnia, és a felburjánzó hajtásokat levágni.

c./ **Jézus szeretettel és szigorral nevel minket.**

Egyáltalán nem tartaná ezt fontosnak, ha nem törődne velünk. De mivel szeret, ezért teszi ezt velünk. Hátat is fordíthatna, mikor saját útjainkat járjuk, de sóvárogva vár visszatérésünkre. El is válhatna tőlünk, mikor hűtlenek vagyunk iránta, de nem teszi; velünk marad.

(Vö.: Zsolt 89,34: „De szeretetemet nem vonom meg tőle, és nem csalom meg, mert hűséges vagyok;”

2Tim 2,13: „Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja”.)

Isten a szenvedésben, betegségben, gyengeségben sem hagy magamra, és kimondhatatlan lelki növekedéssel ajándékoz meg.

(Vö.: 1Móz 41,52: *„Megszaporított engem Isten nyomorúságom földjén.”*

1Móz 49,22–25a: *„Termő fa ága József, termő fa ága forrás mellett, ágai átnyúlnak a kőfalon. Ezért keserítik, nyilazzák, kergetik az íjászok. De mozdulatlan marad íja, feszülnek izmos kezei Jákób erősségének kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kősziklájától, atyád Istenétől, ki megsegít téged, a Mindenhatótól, aki megáld téged az ég áldásával felülről, a lent elterülő mélység áldásaival;”*

1Kor 13,10: *„Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes”.)*

10./ MIT EREDMÉNYEZETT AZ, HOGY MÁRIA ISTEN IGÉJÉVEL ÉLT?

WAS BEREITET ES, DASS MARIA MIT DEM WORT GOTTES LEBTE?

BLZ Dezember 2001

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-22.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2001-12/ - 2013. 10. 28.

1./ Mária megtelt örömmel

Lk 1,46–51: „Mária pedig ezt mondta: „Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat;”

Zsolt 16,11: „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.”

a./ Semmit nem tudunk Mária múltjáról, nem tudjuk, hogy természetéből fakadóan örvendező volt-e vagy inkább szomorú? Isten azért lépett be az ő kis világába, mert fel akarta használni.

Mária magasztaló éneikéből olyan fiatal nőt ismerünk meg, aki otthonos volt az Írás igéjében és benne élt. Anélkül, hogy több zsoltárverset is felidézni, emlékezünk a következő kifejezésekre: „Teljes öröm van tenálad” (Zsolt 62,11). „Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét...” (Zsolt 40,4).

Mária így énekelt az Úrnak: „Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt...” (Lk 1,46)

(Vö.: 1Sám 2,1–7: „Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak. Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk.

Ne beszéljetelek oly sokat, büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen minden-tudó Isten az ÚR, és a tetteket Ő méri le. A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel. A jóllakottak elszegődnek kenyérért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. Az ÚR megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz onnét. Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal;”

Zsolt 30,12k.: „Gyászomat örömmre fordítottad, leoldoztad gyászuhamat, és örömbé öltöztettél. Ezért szüntelen zeng neked a szívem, örökké magasztallak, URam, Istenem!”

Zsolt 32,11: „Örüljete az ÚRnak, ujjongjatok, ti igazak! Vigadjatok mind, ti igaz szívűek!”

Zsolt 97,11k.: „Fényözőn árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. Örüljete, ti igazak, az ÚRban, magasztaljátok szent nevét!”)

„Istent magasztalni – ez hivatásunk” – éneklük az egyik korálban. Az igaz hit egyik kétségtelen jele Istent magasztalni, őt imádni, neki hálát adni. Mert akkor nem magamról és kívánságomról van szó, hanem Istenről és akaratáról, dicsőségéről.

b./ Ahol valaki az Urat imádja, annak Ő örömet ajándékozik.

A nagy örömnék – „mely az egész nép öröme lesz” (Lk 2,10), amiben mindnyájan részesülünk, – meg kell mutatkoznia életünkben.

Christa von Viebahn ifjúsága egyik időszakára nem volt jellemző, hogy élete az öröm nyomait hordozta. Komoly és csendes volt. Akkor egy barátságos hölgy így szólította meg: „Christa, olyan sok tapasztalatod van Jézussal, de nem látszik rajtad, hogy boldog vagy, pedig az Igében az áll: ‘Az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!’” (Neh 8,10). Ez az utalás Christa életében fordulóponthoz vezetett: Jézus és igéje iránti öröm és az emberek iránti szeretet lett személyisége egyik ismertetőjele.

(Vö.: Zsolt 34,6: „Örömmre derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk;”

Ézs 61,10: „Nagy örömöm telik az ÚRban, víg örömmre indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrakja ékszereit;”

Zof 3,14–17: „Ujjongj, Sion leánya! Kiálts örömdben, Izráel! Örvendezz, vigadj teljes szívből, Jeruzsálem leánya! Elveszi rólad az ÚR az ítéletet, eltávolítja ellenségedet. Veled van az ÚR, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől félned. Azon a napon így biztatják

Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked;”

Róm 15,13: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.”)

2./ Mária ebben a tudatban élt: Krisztus az Úr!

Lk 2,11: „Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában;”

Zsolt 45,12: „Szépségedet a király kívánja, mert ő a te urad, borulj le előtte!”

a./ Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus.

A pásztorok Józsefnek és Máriának tovább adott üzenetéhez ez is hozzátartozott: „Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában” (Lk 2,11).

Mária tudott az Ótestamentum eljövendő Szabadítója uralkodásáról. Amikor Gábrriel angyal a királyról, a trónról és Isten országáról beszélt neki, akkor azt válaszolta: „Íme, az Úr szolgálóleánya”.

(Vö.: Lk 1,31–33.38: „Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezs Jézusnak. Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége... Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal.”)

Megmaradt Mária szívében ez a kifejezés, hogy Krisztus Úr. Urának kell élete irányítójának lenni! Elképzelhetetlen, hogy mi lett volna, ha Mária nem tétovázás nélkül határozta volna el magát: „Én a te szolgád vagyok! Krisztus az én Uram!”

(Vö.: 2Krón 16,9a: „Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi;”

Zsolt 100,2: „Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!”)

Olyan Urunk van, aki igényt tartott ránk; mert drága áron, halála és feltámadása által vásárolt meg minket. Jézus Úr akar lenni életünk minden területén – nap mint nap.

(Vö.: ApCsel 22,10: „Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt;”

Róm 14,7–9: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék;”

Zsolt 27,11: „URam, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak!”

Zsolt 143,10: „Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”)

b./ „**Krisztus az Úr!**”

Ehhez írja Elisabeth Eliot: „Az emberek gyakran tudni akarják tőlem, hogyan ismerem meg életemben Isten akaratát. Azt mondom nekik: Az volt az első, hogy elismertem Isten szuverén akaratát. Tartózkodás nélkül mindenkorra rendelkezésére bocsátottam magamat. Ez azt jelentette, hogy átadtam neki minden jogot – a magamra és elképzeléseimre való jogot, a jogot arra, hogy megmutassa nekem, hogy szolgáljak neki... Mondom nektek, Isten akarata mindig másként néz ki, mint ahogy várjuk, mindig nagyobb és végül is pompásabb, mint ahogy kifejezhetnénk...

Mégis van, amit halálba kell adnunk. Ezt Pál is felfedezte, és azt mondta: Ezt ”naponta” meg kell tenni. Egyszerűen ez az amit „fizetnünk” kell, ha már mienk a cél: Krisztus az én Uram! „Naponként a halállal nézünk szembe, oly igaz ez, testvéreim, mint a veletek való discsekvésem a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (1Kor 15,31). Ez némelyeket nyugtalanít. Mégis semmi okunk a félelemre, ha Krisztus foglalja el az első helyet életünkben?!”

(Vö.: Kol 2,9–10: „Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak;”

2Kor 5,14k.: „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt;”

Róm 12,1.11: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek.... /legyetek/ a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.”

3./ Mária tekintete a pogányokra irányul

Lk 2,30–32: „Mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek;”

ApCsel 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”

a./ Amint Mária és József bemutatta a templomban a törvény előírása szerinti áldozatot, **Simeon szavai belevonta őket a pogánymisszióba:** „Akkor karjába vette /a gyermeket/, áldotta az Istent, és ezt mondta: 'Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békeséggel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek'” (Lk 2,28.32).

Nem csak Izráélért született az Üdvözítő, hanem **a pogányoknak is meg kell tapasztalniuk Isten üdvösségét.** „Aki /Isten/ azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2,4). Jézus a „világ világossága”. („Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok” (Jn 9,5).

(Vö.: Mk 16,15: „Ezután így szólt hozzájuk: 'Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek;’”

Lk 24,47: „És hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve;”

Jn 4,41k.: „Az ő szavának sokkal többen hittek, az asszonynak pedig meg is mondták: 'Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy valóban ő a világ üdvözítője;’”

1Tim 2,3–6: „Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére. Mert egy az Isten, egy a

közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében;”

1Jn 2,2: „Mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűnéért is.”)

b./ Évekkel ez előtt Bruno Herm misszióvezető ezt mondta az egyik gyűlésen az elérhetetlenekről:

„Minden gondolkodó felteszi a kérdést: Kik elérhetetlenek számomra?

Először: Elérhetetlenek azok, akik örökre elvesztek. Ők köztünk élnek. Szomszédaink, kollégáink, kortársaink, akik megmenekülhettek volna, ha hittek volna a Jézusról szóló evangéliumban.

Másodszor: Elérhetetlenek azok az emberek, akik nem tudják megtalálni maguktól az evangéliumot. Egyetlen szó sincs leírva a nyelvükön, még arra sincs lehetőségük, hogy rádióan hallják az evangéliumot. Mindaddig elérhetetlenek, amíg egy misszionárius nem hallja meg a hívást, és el nem viszi nekik az evangéliumot.

Harmadszor: Elérhetetlenek azok az emberek, akik nyitottak az evangélium iránt és arra várnak, hogy megmutatja nekik valaki a Jézushoz vezető utat. Nyitott-e a szemünk, hogy figyelmessé teghessen bennünket irántuk az Úr? A misszionáriusi megbízatás befejezetlen.

Negyedszer: Elérhetetlenek azok, akiket tévútra vezettek. Ezek közé tartoznak környezetünkben a szekták hozzátartozói, az iszlám világ is, és sok más vallás tagja is. El tud-e minket küldeni az Úr az elérhetetlenekhez?”

(Vö.: 1Kor 9,19k.: „Mert bár én mindenkiel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek. A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat; a törvény uralma alatt levőknek, mint a törvény uralma alatt levő – pedig én magam nem vagyok a törvény uralma alatt –, hogy megnyerjem a törvény uralma alatt levőket;”

2Kor 5,18–20: „Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltetett a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!”

ApCsel 16,9–15: „Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlete őt: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!” A látomás után

nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot. Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrákéba mentünk, másnap meg Neápoliszba, onnan pedig Filippibe, amely Macedónia vidékének első városa, római település volt. Néhány napot ebben a városban töltöttünk. Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!” És kérelt bennünket;”

Lk 14,23: „Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam.”)

4./ Máriát felkészíti Simeon a szenvedésekkel tele életre

Lk 2,34k.: „Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: 'Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, – a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata;”

1Pét 3,14k.: „De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok; a fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete. Ellenben az Urat, a Krisztust tartsátok szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.”

a./ Simeon szavai sokaknak az **Üdvözítő elleni szembenállásról szólnak, és kardról, ami átjárja majd Mária szívét.** Simeon felkészíti Máriát Jézus szenvedésútjára és a Jézussal való személyes szenvedésére.

Ne gondoljuk, hogy a keresztyének életében mindennek simán kell mennie! Nehézségekkel, megvetéssel, elutasítással, megkárosítással, sőt üldözéssel is találkozhatunk, ha Jézus az életünkben van.

Péter is utalt a keresztyének szenvedésére: „Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljete, hogy az ő di-

csőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek. Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket a Krisztus nevéért, mert a dicsőség *Lelke*, az Isten *Lelke* megnyugszik rajtatok” (1Pét 4,12–14).

b./ Jakob Kroeker írja, akit Isten nehéz utakon vezetett: „Sokak előtt még nem tárult fel a nagy titok, hogy **ott vannak legnagyobb áldásaink, ahol a legkevésbé várjuk.**

Többen állva maradnak a nehézségeknél, a megpróbáltatásoknál, a nehéz életkörülményeknél.

Kérdések merülnek fel: Miért kell elszenvednem ezt az összeomlást? Hogy érthetem meg ezt a vezetést?

Néhányan síró szemmel nem látják, hogy mellettük áll a Feltámadott, aki kész arra, hogy éppen egy sötét háttérben tapasztalhassuk meg dicsőségét.

Vannak leplezett áldás-utak! Áldások, amiket nem ismerünk azonnal annak, amik azonban lényegesen hozzájárulnak ahhoz, hogy belsőleg növekedjünk és érlelődjünk.”

(Vö.: Róm 8,17: „*Ha pedig gyermekek /vagyunk/, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk;*”

2Kor 1,3–5.8k.: „*Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket. Mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is... Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterheltettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat;*”

2Kor 4,16–18: „*Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók;*”

Zsid 12,11: „Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa.”)

c./ Isten felkészítette Máriát, és így szorongattatásban és fájdalmas tapasztalatai során is Istenhez ragaszkodott hűségéhez.

Imádkozzunk haladéktalanul azokért a keresztyénekért, akik súlyos szenvedéseket viselnek napjainkban!

(Vö.: Mt 5,11k.: „Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Örüljete és ujjongjatek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik elöttetek éltek;”

Mt 10,34–39: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. Azért jöttem, hogy szembeálítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyet anyósával, és így az embernek ellensége lesz a háza népe. Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt;”

Ef 6,18–20: „Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért; és énértem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismerthessem meg az evangélium titkát, amelynek követe vagyok a bilincsből is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell;”

1Pét 1,6k.: „Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicsőre, dicsőségre és tisztességre;”

Zsid 11,33–38: „Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssé, idegenek seregeit futamították meg. Asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat. Másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. Mások megsegyenítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is. Megkö-

vezték, megégették, szétfűrészelték, kardélre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdostak, nélkülözve, nyomorogva, gyötrődve, sínylődve azok, akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban;”

Jak 2,5: „Figyeljete csak ide, szeretett testvéreim: vajon nem Isten választotta-e ki azokat, akik a világ szemében szegények, hogy hitben gazdagok legyenek, és örököljék azt az országot, amelyet Isten az őt szeretőknek ígért.”)

5./ Mária megtanulta, hogy kitartsa a hitben

Lk 1,37: „Mert az Istennek semmi sem lehetetlen;”

Zsid 3,14: „Mert minden háznak van építője, aki pedig mindent felépített, az Isten az;”

Zsid 10,35: „Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.”

a./ „Istennek semmi sem lehetetlen!”

Amint az angyal elmondta Máriának ezeket az Igéket, teljeséggel képtelenségnek tűnt ez az egyszeri, soha meg nem történt esemény.

Sok, más egyéb is lehetetlennek tűnt Máriának:

- (1.) Nem volt számukra hely a vendégfogadóban;
- (2.) Fenyegetés és menekülés Egyiptomba;
- (3.) Az elveszett tizenkét éves Jézus keresése;
- (4.) Jézus elutasítása a farizeusok és írástudók, a nagytanács és Heródes emberei részéről.

Nem olvasunk arról, hogy Mária megpróbálta volna visszatartani Jézust Isten útjától. Három évtized után is – amelyben sok feszültség, félelem és sok képtelenség határozta meg Mária életét – bízott azokban az Igékben, amelyeket szívében őrzött. Olyannak bizonyultak ezek, mint egy erős kötelék, ami válság idején sem szakad el.

(Vö.: Zsolt 33,4: „Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik;”

Ézs 25,1: „URam, te vagy Istenem! Magasztallak, dicsérem neved, mert csodákat vittél véghez, ősrégi terveket, való igazságot;”

Ézs 26,4: „Bízatok az ÚRban mindenkor, mert az ÚR a mi kősziklánk mindörökre!”

Ézs 54,3: „Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalomok férfja, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele.”)

b./ Olykor Mária visszavonulhatott volna. Nem tette, sokkal inkább hitben várt Jézus tetteire. **Bizalommal járta útját a keresztre-feszítés sötét napjáig.**

(Vö.: Jn 19,25–27: „Jézus keresztiénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány;”

ApCsel 1,14: „Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt;”

Jak 1,12: „Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek;”

2Tim 4,7k.: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltételek nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”)

c./ **Hogy reagálunk, ha minket szorítanak sarokba képtelenségekkel és választ követelnek tőlünk?**

Azt mondjuk?– Erre nem elég a hitem Nem tudok ezen az úton járni. Ha nem tudok rá igit mondani, a problémával sem tudok megbirkózni. Arra nézzünk, ami előttünk látható, és hagyjuk, hogy az gyötörjön bennünket?

A másik kérdés ránk is irányul: hogy lesz lehetségessé életemben a képtelenség?

Mária életéből tanulhatjuk meg a választ: bizalom által! A képtelenség homályába fény áradt Jézustól, aki Betlehemben jött ebbe a világba, és ma a mennyben trónol, és állandóan imádkozik értünk. Neki van útja számunkra. „URam, Seregek Istene! Ki olyan erős, mint te, URam? Hűséged körülvesz téged!” (Zsolt 89,9);

(Vö.: 2Kor 8,9: ” Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok;”

Lk 22,31k.: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait;”

Zsid 7,25: „Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzek értük.”)

6./ Mária megtanulta legyőzni a félelmet

Lk 1,30: „Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél!”

Lk 2,10k.: „Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

Kétszer hallott Mária ígét arról, hogy ne féljen. Názáretben azt mondta neki az Istentől küldött angyal: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél!” (Lk 1,30).

Aztán a pásztorok hozták neki a hírt: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában” (Lk 2,10k.).

a./ Máriának sok oka volt a félelemre, sok minden volt, amitől félnie kellett volna.

(1.) Gondoljunk arra az éjszakára, amikor közölte vele József az angyal parancsát: „Miután eltávoztak, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.” Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba. Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el fiamat.” Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől. Ekkor teljesedett be az, amit Jeremiás prófétált: „Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek.” Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.” Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment. Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik atyja, Heródes után, félt oda visszatérni.

Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea területére vonult vissza; és amikor odaért, abban a városban telepedett le, amelyet Názáretnek neveztek, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni” (Mt 2,13–23).

(2.) Az is ok lehetett Mária számára, hogy féljen, amikor Jézus szülővárosában Messiásként jelentette ki magát, és az emberek Názáretben a kezdeti csodálkozás után bosszankodtak és haraggal tele meg akarták ölni. „Jézus a Lélek erejével visszatért Galileába, és elterjedt a híre az egész környéken. Tanított a zsinagógákban, és dicsőítette mindenki. Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, szokása szerint bement szombat napján a zsinagógába, és felállt felolvasni. Odanyújtották neki Ézsaiás próféta könyvét, ő pedig kinyitotta a könyvet, és megkereste azt a helyet, ahol ez van megírva: „Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.” Ekkor összegöngyölítve a könyvtekercset, átadta a szolgának, és leült. A zsinagógában mindenkinek a szeme rajta függött; ő pedig szólani kezdett hozzájuk: „Ma teljesedett be ez az írás fületek hallatára.” Mindnyájan egyetértettek vele, majd elcsodálóztak azon, hogy a kegyelem ígéit hirdeti, és azt kérdezték: „Nemde a József fia ez?” Ő pedig így szólt hozzájuk: „Biztosan azt a közmondást mondjátok rám: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Amiről hallottuk, hogy megtörtént Kapernaumban, tedd meg itt is, a saját hazádban.” Majd így folytatta: „Bizony, mondom néktek, hogy egyetlen próféta sem kedves a maga hazájában. Igazán mondom néktek, hogy sok özvegyasszony élt Izráelben Illés napjaiban, amikor bezárult az ég három esztendőre és hat hónapra, úgyhogy nagy éhínség lett azon az egész vidéken, de egyikükhöz sem küldetett Illés, csak a Szidónhoz tartozó Sareptába egy özvegyasszonyhoz. Sok leprás volt Izráelben Elizeus próféta idejében, de egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.” Amikor ezt hallották, a zsinagógában mindenki megtelt haraggal, felkeltek, kiűzték őt a városból, és elvitték annak a hegynek a szakadékáig, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák; de Jézus átment köztük, és eltávozott” (Mt 4,14–30).

b./ A „ne félj” igékbe kapaszkodott Mária, miközben reszketett a szíve.

Csak így tudta újból és újból legyőzni a rettegetéseket és félelmeket.

(Vö.: 5Móz 31,6: „Legyetek erősek és bátrak, ne féljete és ne rettegetek tőlük, mert maga az ÚR, a te Istened megy veled, nem hagy el téged, és nem marad el tőled;”

Zsolt 3,3–9: „Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! (Szela.) De te, URam, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem. Hangosan kiáltok az ÚRhoz, és ő meg-

hallgat szent hegyén. (Szela.) Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az ÚR támogat engem. Nem félek a sokezernyi néptől, amely körülvelt engem. Állj mellém, URam, szabadíts meg, Istenem! Hiszen te vered arcul minden ellenségemet, kitördeled a bűnösök fogait! Az ÚRtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden! (Szela);”

Zsolt 27,1–3: „Dávidé. Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék? Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom.”)

c./ Napjainkban is kevesen vannak, akik nem élnek valamilyen félelemmel.

Tapasztalatból tudjuk, hogy a félelem mindig, újra utánunk nyúl, hogy megterhelje kedélyünket, vagy meg akarja bénítani akaratunkat. De a mi életünkre is érvényes: ”Ne félj!”

Úgy hangzik ez, mint egy parancs. Azért lehetsz kételyek nélkül, mert erős Megváltód van! „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem” (Jn 14,1).

„A világon nyomorúságatok van, de bízzatok: én legyőztem a világot” (Jn 16,33).

„Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!” (Lk 12,32).

(Vö.: Lk 8,24k.: „Ekkor odamentek hozzá, felébresztették, és így szóltak: „Mester, Mester, elveszünk!” Ő pedig felkelt, ráparancsolt a hullámokra, mire azok lecsillapodtak, és csendesség lett. Aztán ezt kérdezte tőlük: „Hol van a ti hitetek?” Ők pedig megrettenve és csodálkozva így szóltak egymáshoz: „Hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?”

Jel 1,17k.: „Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökön örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai;”

Zsolt 56,4k.10–14: „Ha félek is, benned bízom! Istenben, akinek igéjét dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!... Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van. Istenben, akinek igéjét dicsérem, az ÚRban, akinek igéjét dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?! Tartozom neked, Istenem, fogadalmaimmal, megadom hálaáldozatomat. Hiszen megmentettél engem a haláltól, lábamat az elbukástól, hogy járhassak Isten színe előtt az élet világosságában;”

Zsolt 118,6: „Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem?”)

Mária titka legyen a mi szánunkra is útmutató az előttünk álló újesztendőben: „Mária pedig mindezeket a dolgokat /Igétet/ megőrizte, és forgatta a szívében!” (Lk 2,19)

„Tegnap lépcsőről lépésre
Megtapasztalhattam kegyelmedet,
Minden veszedelemben velem voltál;
Holnap is velem akarsz jönni,
S bármi történjen is,
Látni fogom segítséged –
Minden nap!”

11./ MIT AD JÉZUS ÚTRAVALÓUL TANÍTVÁNYAINAK?

A./ MIT AD JÉZUS ÚTRAVALÓUL TANÍTVÁNYAINAK? – JN 15,1–8.

WAS JESUS SEINEN JÜNGERN MITGIBT AUF DEN WEG.

BLZ September 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-6.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2000-09/ - 2013. 10. 28.

„ÉN VAGYOK A SZŐLŐTŐ, TI VAGYtok A SZŐLŐVESSZŐK...”

Jn 15,1–8: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbenem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbenem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbenem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbenem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbenem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbenem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek;”*

Zsid 13,20k.: *„A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztora, tegyen képessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen.”*

a./ Mielőtt megfeszítették Jézust, búcsúbeszédében **néhány sorsdöntő üzenetet közölt útravalóként** tanítványaival.

Többek között felkészítette őket arra, hogy más lesz a hozzájuk való viszonya a jövőben. Eddig emberként élt köztük. Halála, feltámadása és mennybemenetele után a Szentlélek

személyében fog élni közöttük, sőt, bennük. A Szentlélek segítségével által fogják megtanulni megérteni, hogy a külső elválasztás ellenére Jézus milyen szoros kapcsolatban marad velük.

(Vö.: Jn 14,16–18.20.23: „*Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.*” „*Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok...Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek... Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítenk magunknak nála.*”)

b./ A szőlőtőke vesszőivel való képével mutatta meg tanítványainak, hogy ebben a vele kapcsolatban **hogyan tölthetik be küldetésüket a földön.**

A szőlőtőke képe egyáltalán nem volt új nekik, hiszen ezt már az Ótestamentumban is megtaláljuk.

(Vö.: Zsolt 80,9–16: „*Egy szőlőtőt hoztál el Egyiptomból. Népeket űztél el, ezt meg elültetted. Helyét elegyengetted, gyökeret vert, és ellepte a földet. Árnyéka hegyeket borított be, vesszői vetekednek a hatalmas cédrusokkal. Indáit a tengerig növesztette, hajtságait a Folyamig. Miért romboltad le kerítéseit, hogy szedhessen róla, aki csak arra jár?! Lerágja az erdei vadkan, és lelegeli a mezei vad. Seregek Istene, fordulj hozzánk! Tekints le az égből, lásd meg, és gondozd ezt a szőlőt! Oltalmazd, amit jobboldal ültettél, és a fiút, akit magadnak neveltél!*”

Ézs 5,1–7: „*Dalt éneklek kedvesemről, szerelmesem szőlőjéről! Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon. Fölásta és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot épített, sajtót is vágatott benne. Várta, hogy jó szőlőt teremjen, de vadszőlőt termelt! Most azért, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és szőlőm közt! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem? Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, miért termelt vadszőlőt? Most én megmondom nektek, mit teszek szőlőmmel: lerombolom a kerítését, hogy lelegeljék, kidöntöm a kőfalát, hogy összetiporják! Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt! A Seregek URának szőlője: Izráelnek háza, és gyönyörű ültetvénye: Júda férfiai. Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra várt, és lett kiáltó gazság!*”)

c./ Milyen célja volt a szőlősgazdának, aki elültette szőlőjét?

Azt akarta, hogy a szőlőtőke gyümölcsöt hozzon, és örvendezni akart a gazdag termésnek.

A gyümölcsben van a szőlő jelentősége, fája nem értékes (Ez 15,1–5: „Így szólt hozzám az ÚR igéje: *Emberfia! Mennyivel különb a szőlőtőke fája a többi fánál, és a szőlővessző, ha az erdő fái közé kerül? Fölhasználják-e a fáját, hogy valamit készítsenek belőle? Használják-e cöveknek, hogy mindenfélét akasszanak rá? Inkább tűzbe dobják, hogy az megeméssze. És ha a két végét megemésztette a tűz, ha már a közepe is parázslík, alkalmas-e még valamire? Hiszen, amíg ép volt, addig sem készült belőle semmi. Hát ha a tűz emészti és parázslík, készülhet-e belőle valami?*”)

d./ Izráel – amelynek a szőlő volt a jelképe – **kudarcot vallott, és nem teljesítette rendeltetését.**

(Vö.: Jer 2,21: „*Mint nemes vesszőt ültettelek el, mint igazán valódi magot. Hogyan változtál át idegen szőlőtő vad hajtásává?*”)

Hós 10,1k.: „*Dús lombú szőlőtő Izráel, gyümölcsöt is bőven terem. Minél több gyümölcsé lett, annál több oltárt épített; minél szebb lett országa, annál szebb szent oszlopokat állított. Csalárd a szívük, de most meglakolnak. Isten lerombolja oltáraikat, elpusztítja szent oszlopaikat.*”)

e./ Isten most új szőlőt ültetett, nemes, valódi szőlőtőkét.

Jézus magáról mondja: „*Én vagyok az igazi szőlőtő*” (Jn 15,1). Életében a mennyei szőlősgazda megtalálta azt a gyümölcsöt, amit várt. Jézus tanítványaival való kapcsolatából egészen természetesen növekszik a gyümölcs életükben. Nem külső erőfeszítések közepette kell gyümölcsöt hozniuk. Jézus hatására lesz gyümölcs: „*Tőlem kapod gyümölcsödet*” (Hós 14,9);

(Vö.: Fil 1,9–11; „*És imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.*”)

Fil 2,13: „*Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.*”)

I./ AZ ÉLETÜNK BEN ISTEN SZÁMÁRA VALÓ GYÜMÖLCSRŐL VAN SZÓ

Jn 15,1k.8: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt én bennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen... Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek;*”

Gal 5.22k.: „*A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szíveség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény.*”

1./ „**Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek**” (Jn 15,8)

Egyetlen egy szőlővessző sem önmagáért él, hanem azért, hogy gyümölcsöt teremjen. Ez hatszor van hangsúlyozva a Jn 15-ben.

a./ Milyen gyümölcsöt teremnek Jézus tanítványai?

A galáciai keresztyéneknek írja Pál apostol: „*A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szíveség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény*” (Gal 5,22k.).

A megszentelődés is gyümölcs Isten számára. Andrew Murray misszionárius mondta: „Az is gyümölcs, ha valakit szent élet folytatására ösztönöznek” (Róm 6,22: „*Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgálói lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek vége az örök élet*”).

b./ Mindennapi munkánknak is – amit Jézussal kapcsolatban tettünk – van gyümölcse.

Hogy emberek Jézushoz találjanak, szintén gyümölcs. Annyiféle gyümölcs van, amint azt feladataink és körülményeink megkövetelik.

c./ A gyümölcs önmagában gyakran rejtve marad.

Azonban annak, aki összeköttetésben él Jézussal, sok gyümölcsöt ígér az ÚR. „*Aki én bennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt*” (Jn 15,5)

(Vö.: Jn 4,35k.: „Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra. Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató;”

Róm 1,13: „Szeretném, testvéreim, ha tudnátok: sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok, de mindeddig megakadályoztattam abban, hogy közöttetek is legyen munkának valami gyümölcse, ahogy a többi nép között is volt;”

Róm 15,18: „Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel;”

Ef 5,8k.: „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetez úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jószág, igazság és egyenesség;”

Fil 1,21k.: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség! Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom;”

Fil 4,16k.: „Mert egyszer-mászor Thesszalonikába is küldtetek szükségleteimre. Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra.”).

2./ Gyakran előfordul, hogy sokan **elcsüggednek, mivel semmi értelmét és célját nem látják annak, amiért élni érdemes.**

Egy fiatal keresztyén nő írta, miután egy ideig belső üresség miatt szenvedett, és aztán egész ínségét Jézus elé tárta: „Most Urammal való kapcsolatom újra örömtelivé lett. Az a kérésem, hogy Jézus bennem munkálkodhasson, hogy életem olyan gyümölcsöt teremjen, aminek ő örvendezik.”

a./ Az a jó, ha minden nap kezdetén azonnal nyitottak vagyunk Jézus beszédei iránt, ha hagyjuk, hogy Ő mutassa meg Igéje által, ami fontos neki. Ez nem külső kegyességi forma, hanem a vele való élő kapcsolat gyakorlása, hitünk valódisága és akarata cselekvése neki tetsző módon.

b./ Akik az Úr házába vannak plántálva, ... zöldellni fognak, gyümölcsöt teremnek
és frissek, hogy hirdessék, milyen helyesen cselekszik az Úr.

(Vö.: Zsolt 92,13–16: „Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus. Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. Öregkorban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak, és hirdetik: Igaz az ÚR, kösziklám ő, akiben nincs álnokság!”)

Zsolt 1,1–3: „Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz;”

Jer 17,7k.: „De áldott az a férfi, aki az ÚRban bíz, akinek az ÚR a bizodalma. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.”)

II./ DÖNTŐ A SZŐLŐSGAZDA TEVÉKENYSÉGE

Jn 15,1k.: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbenem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen;”

Péld 6,23: „Mert lámpás a parancs, világosság a tanítás, az élet útja a figyelmeztető intés.”

1./ „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda”

Vannak keresztyének, akik csupán maguk fáradoznak azon, hogy gyümölcsöt teremjenek Istennek. És bár minden erejüket latba vetik ennek érdekében, mégincs lelki gyümölcs az életükben. Min múlik ez?

a./ A szőlő a többi növénytől jobban igényli a szőlősgazda gondozását.

„Az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbenem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen” (Jn 15,1k.).

b./ Az Atya, mint szőlősgazda megtisztítja a vesszőket.

Nem tesz olyat, ami nem felel meg atyai lényének. Mely vesszőkért tisztítja meg? Azt gondolnánk, hogy mindegyiket, amelyik nem hoz gyümölcsöt. De teljesen más a helyzet: Megtisztít minden gyümölcsöző vesszőt! Hogy még több és jó gyümölcsöket teremjenek neki. Minden jó vesszőről levág mindent, ami felesleges. A vesszők sokszor lombkoronát hoznak létre, de egyáltalán nem lehet rajtuk gyümölcsöt találni, vagy csak keveset.

c./ A szőlősgazda minden egyes szőlőtőkét gondosan megvizsgál, hogy tudja, mit kell levágnia, és mi maradhat meg.

(Vö.: Zsid 12,5–11: „*És elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: „Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánt veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örömdetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa.”)*

H. Brandenburg utalt egykor arra, mit jelent a döntés gyakorlati értelemben. „Dönteni – ez az, amit nem akarunk. Jézus azonban azt mondja: *’Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát’* (Mt 16,24), ez azt jelenti átvitt értelemben, hogy engedje megnyirbálni saját akaratát, mert Jézus tanítványainál a Szentlélek akaratáról van szó, amiért a Mi Atyánkban imádkozunk.

d./ Ezt élte elénk Jézus. Még a Gecsemánében azt mondta: *’mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied’* (Lk 22,42).

Kockázatos Istennek azt mondani: tedd velem, amit akarsz, vágd le ott, ahol nem szükséges. Ha komollyá válik a dolog, gyakran panaszkodunk. Azokhoz tartozunk, akik többet sóhajtoznak, mint hálát adnak, többet siránkoznak, mint Istent magasztalják? Mi tartjuk

fel Istenünk kezét, ha perlekedünk sorsunkkal, mert ezzel félretoljuk a metszőollót, és azt mondjuk: nem akarom, hogy elvégezd rajtam ezt a metszési munkát.”

(Vö.: Ézs 45,9–11: „Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? És a készítmény ezt: Nem ügyes a kezed? Jaj annak, aki ezt mondja apjának: Miért nemzettél? – és anyjának: Miért vajúdtál velem?! Ezt mondja az ÚR, Izráel Szentje és alkotója: Kérdőre akartok vonni fiaimat illetően? Parancsolni akartok kezem munkájában;”

Lk 17,33: „Aki meg akarja tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti, megtartja azt;”

5Móz 32,3k.: „Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.”)

2./ Az én Atyám a szőlősgazda

a./ Isten nem azért vesz a kezébe, hogy megszegényítsen, hanem hogy teret adjon arra, hogy túláradoan több gyümölcsöt adhasson.

b./ Ez lett nyilvánvaló Friedrich von Bodelschwingh (1831–1910) életében is. 1869-ben tizennégy napon belül elvesztette négy gyermekét egy szamárköhögés-járvány következtében. Első gyermeke sírjára ezt írta: „Az Úr az én pásztorom”. A kis Erzsébet sírjára pedig: „Nem szűkölködöm.” A harmadik gyermek sírjára: „Füves legelőkön terelget”, és a negyedikére: „csendes vizekhez vezet engem” (Zsolt 23,1–2). Könnyek között ezen a módon fejezte ki az Atya és eljárása iránti bizalmát.

(Vö.: Jób 1,20k.: „Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, és így szólt: Mezítelen jöttem ki anyám méhéből, mezítelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!”

Péld 3,11k.: „Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld! Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel;”

Jer 29,11: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek;”

Ézs 43,2: „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg;”

Jak 1,2k.: „Teljes örömmel tartjátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek.”)

Később arról tudósított: átélte, hogy egyik nap mintha belsejében egy függöny mindent szétszakított volna. Úgy, hogy ami eddig sötét és homályos volt, most világos és egyértelmű lett. Nincs véletlen abban a világban, amiben Isten az emberi létet irányítja, nem történik semmiféle értelmetlen, – következésképpen a gyermekek halála sem lehetett értelmetlen. Isten egyáltalán nem hasonlítható ahhoz a medvéhez, amely csak odavág és elpusztít.

Bodelschwingh várt. Hogy mire, azt nem tudta. Talán egy nagy feladatra, de ez nem volt számára világos. Aztán elébe hozta Isten a feladatot. Két úr Bielefeldből arra kérte, hogy vállalja el Bethelben a diakonisszaház és az epilepsziás gyermekek kis házának vezetését. A következő negyven évben ott lett az apja beteg gyermekek és ínséget szenvedők százainak. Isten megtisztította a szőlővesszőt, hogy még több gyümölcsöt teremjen az örökkévalóságnak.

(Vö.: Jn 12,24–26: „Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földre, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt. Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya;”

Zsolt 84,6–8: „Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon.”)

c./ **Egyáltalán nem kell félnünk. Atyánk nem hibázik.**

De mivel szeret minket, és gyümölcsözővé akar tenni, fájdalmat is okozhat nekünk.

(Vö.: Ézs 27,2k.: „Azon a napon énekeljete a színbort adó szőlőről! Én, az ÚR vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki ne bánthassa.”)

3./ **Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek**

Jn 15,3: „Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek;”

Zsid 4,12: „Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.”

a./ **Isten Igéjét használja, hogy megtisztítson.**

„Isten Igéjének nem csak vigasztaló, hanem tisztító és helyreigazító funkciója is van. Hamis az a prédikáció, amely csupán a kegyelem édes süteményét hirdeti, de nem tartalmazza az ítélet sóját” (G. Maier).

Isten Igéje eltávolítja mindazt, ami gátolja a szőlőtőkétől a vesszőkhöz eljutó életáramlást, ami megzavarja az Úrral való összetartozás-létet, ami megterheli a vele való kapcsolatainkat.

Urunk tükörként tartja elénk Igéjét, ami Istentől való fényben mutatja meg nekünk viselkedésünket és tevékenységünket. Ebbe a tükörbe való belepillantás megrettenthet és megszégyeníthet minket; de a megtisztulásban is akar segíteni nekünk. Pál írja: „*A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített*” (2Tim 3,16–17).

b./ **Ha elfogadjuk az Isten Igéje általi figyelmeztetéseket, akkor hozunk gyümölcsöt.**

Talán emlékeztet bennünket egy csendes óra folyamán: „Ebben az ügyben nem viselkedtél helyesen. Menj oda és kérj bocsánatot!”

Vagy feltesz egy sürgős kérdést Igéje által: „Valóban megbocsátottál azoknak, akik elened vétettek?” Megbocsátani az ellenünk vétkezőknek, – olyan gyümölcs, amit Isten Igéje megtisztító ereje hozott létre.

Szakítsunk időt arra, hogy megvilágítsa számunkra az Ige minden cselekedetünket, beszédünket és hallgatásunkat! Ha egyre jobban kitennénk magunkat annak, hogy Isten Igéje által megtisztítson, akkor bizonyosan megtakaríthatnánk néhány szenvedés általi megtisztítási folyamatot. „*Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!*” (Zsolt 139,23–24);

(Vö.: Zsolt 119,60: „*Sietek, nem tévovázom, megtartom parancsolataidat*” ;

Mt 6,12.14: „*És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...* „*Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát menygyei Atyátok;*

Mt 18,35: „*Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának;*”

Jn 17,17: „Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság;

Ef 5,26–27: „Hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen;

Róm 15,4: „Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írá-sokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.”)

III./ MARADJ KAPCSOLATBAN JÉZUSSAL!

Jn 15,3k.: „Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem;”

Ef 3,16k.: „Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősöd-jék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.”

Jézus tanítványaival folytatott beszélgetése kezdetén azt mondta: A vesszőknek nem saját erőfeszítésük által kell gyümölcsöt produkálniuk.

/1./ Gyümölcs csak a szőlőtőkével való kapcsolatuk nyomán terem

a./ A gyümölcstermés titka a Jézusban való megmaradás.

„Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyü-mölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem” (Jn 15,4). A vessző nem tud veszteség nélkül elválni a szőlőtőkétől. Nem tudja kitépni magát veszteség nélkül a szőlősgazda kezéből.

b./ János, aki ezeket a szavakat feljegyezte, megszívlelte azokat, és sok évvel később így figyelmeztetett levelében: „gyermekeim, maradjatok meg őbenne” (1Jn 2,28).

/2./ Krisztusban kell maradni!

Senki nem képes Jézus helyére lépni. Mivel önmagunkban gyümölcstelenek vagyunk, szükségünk van a Jézussal való életközösségre. Az ÚR nincs messze tőlünk, bennünk él; állandóan beszédben maradhatunk vele, és minden szituációt bizalommal gondjaira bízhatunk. Lelke vezet és korrigál minket.

*/3./ „Aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, **mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni**” (Jn 15,5b).*

*a./ **De hát nem tudunk-e Jézus nélkül is igen sok dolgot tenni?** – Hiszen az egész világ ezt bizonygatja! De milyen sok munka, sőt siker is, – nem minősül gyümölcsnek.*

Ha Isten Lelke vezet, akkor másként végezzük a dolgokat, megőrzünk gondolatokat, és nem a magunk választotta utakon haladunk.

b./ Ha „benne maradunk”, meg fog változni az életünk.

„Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek” (Ez 36,27). Ha ezt észreveszik rajtunk az emberek, kérdezősködni fognak, és kapcsolatba léphetnek vele. Így terem olyan gyümölcsöt Jézus, ami az örökkévalóságban lesz viszontlátható.

(Vö.: Fil 2,5: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt;”

Zsolt 40,9: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívémben van;”

Zsolt 119,133: „Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság.”)

/A./ „NÁLAM NÉLKÜL SEMMIT SEM CSELEKEDHETTEK”

Jn 15,5: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni;”

Péld 23,26: „Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utaimat!”

1./ Egyik bibliaórán a résztvevők közül valaki Jónásra emlékeztetett

a./ Jónás még semmit sem tudott Jézusban maradásról szóló Igéről, de magatartása tipikus példa volt arra, hogyan cselekszünk, ha nem „maradunk Jézusban”. Ha úgy véljük, hogy „nála nélkül” jobb következik. Bárcsak ne jutott volna Jónás arra a balga gondolatra, hogy nemet mondjon Isten parancsára és Tarsuszba utazzon, miközben Keletre, Ninivébe kellett volna mennie. Emiatt lett élete komplikált. Végül halálos veszedelemben jutott. Csak Isten csodája mentette meg.

(Vö.: Jón 1,1–2,11: *„Így szólt az ÚR igéje Jónáshoz, Amittaj fiához: Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ott, mert feljutott hozzám gonoszságának híre! El is indult Jónás, de azért, hogy Tarsísba meneküljön az ÚR elől. Elment Jáfóba, talált ott egy hajót, amely Tarsísba készült. Kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt, hogy a rajta levőkkel Tarsísba menjen az ÚR elől. Az ÚR azonban nagy szelet bocsátott a tengerre. Nagy vihar támadt a tengeren, és már azt hitték, hogy hajótörést szenvednek. Félelem fogta el a hajósokat; mindegyik a maga istenéhez kiáltott, és a hajóban levő holmikat a tengerbe dobták, hogy így könnyebbé tegyék azt. Jónás pedig lement a hajó mélyébe, és ott feküdt mély álomba merülve. De odament hozzá a hajóskapitány, és így szólt hozzá: Mi van veled, hogy ilyen mélyen alszol? Kelj föl, kiálts Istenedhez! Talán gondol ránk az Isten, és nem veszünk el! Az emberek meg ezt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk sorsot, és tudjuk meg, ki miatt ért bennünket ez a veszedelem! Sorsot vetettek, és a sors Jónásra esett.*

Akkor így beszéltek hozzá: Mondd el nekünk, miért van rajtunk ez a veszedelem? Mi a foglalkozásod, és honnan jössz? Hol a hazád, és melyik népből való vagy? Ő így felelt nekik: Héber vagyok. Az URat, a menny Isténét félem, aki a tengert és a szárazföldet alkotta. Az embereket nagy félelem fogta el, amikor megtudták, hogy az ÚR elől menekül – mert Jónás elmondta nekik – és ezt mondták neki: Hogy tehettél ilyet?! Majd ezt kérdezték tőle: Mit tegyünk veled, hogy lecsendesedjék körülöttünk a tenger? Mert a tenger egyre viharosabb lett.

Ő pedig így válaszolt nekik: Fogjatok meg, és dobjatok a tengerbe, akkor lecsendesedik körülöttetek a tenger! Mert tudom, hogy énmiattam támadt ez a nagy vihar rátok. Az emberek azonban igyekeztek visszaevezni a szárazföldre, de nem tudtak, mert a tenger egyre viharosabb lett körülöttük. Ekkor így kiáltottak az ÚRhoz: Jaj, URam, ne vesszünk el emiatt az ember miatt, ne terheljen bennünket ártatlan vér! Mert te, URam, azt teszed, amit akarsz! Azzal fogták Jónást, beledobták a tengerbe; a tenger háborgása pedig megszűnt. Ezért az embe-

rek nagy félelemmel félték az URat, áldozatot mutattak be, és fogadalmakat tettek az ÚRnak. Az ÚR azonban odarendelt egy nagy halat, és az lenyelte Jónást. Három nap és három éjjel volt Jónás a hal gyomrában.

Jónás imádkozott Istenéhez, az ÚRhoz a hal gyomrában. Ezt mondta: Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem. A halál torkából kiáltottam segítségért, és te meghallottad hangomat. Mélységbe dobtál, a tenger közepébe, és áradat vett körül. Minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. Azt gondoltam, hogy eltaszítottál engem magad elől. Bárcsak újra megláthatnám szent templomod! Már-már életemet fenyegette a víz, mélység és örvény vett körül, hínár fonódott a fejemre. Lesüllyedtem a hegyek alapjáig, örökre bezárult mögöttem a föld, de te kiemelted életemet a sírból, ó, URam, Istenem! Amikor elcsüggedt a lelkem, az ÚRra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba. Akik hitvány bálványokhoz ragaszkodnak, azok elhagyják jótevőjüket. De én hálaéneket zengve áldozok neked, és amit megfogadtam, teljesítem. Az ÚRtól jön a szabadulás! Az ÚR pedig parancsot adott a halnak, és az kiköpte Jónást a szárazföldre.”)

b./ Ha elfut az ember Isten elől, „nélküle” kel útra, egyre nagyobb nehézségekben lesz része.

(Vö.: Péld 13,13.18: „Aki megveti az ígét, eladósodik miatta, de aki tiszteli a parancsot, elnyeri jutalmát... Szegénység és gyalázat éri azt, aki megveti az intést, de tisztelik azt, aki megfogadja a feddést;”

Péld 15,10: „Rosszul esik az intés annak, aki letér az ösvényről, pedig meghal az, aki gyűlöli a dorgálást.”)

2./ A halogatás következménye

Ha halogatunk valamit – amire emlékeztet Jézus, például rendbe hozni valamit, vagy megvallani egy bűnt, – **minden nappal nehezebb lesz.**

a./ **Ezt Dávid is átélte:** „Dávid tanító-költeménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsátott, vétke eltöröltem. Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.) Megvallot-

tam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. (Szela.)” (Zsolt 32,1–5).

b./ **„Aki takargatja vétkei, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. Boldog ember, aki mindig istenfélő, de a keményszívű bajba esik”** (Péld 28,13k.).

3./ **Minél határozottabban ragaszkodunk Jézushoz, annál készségesebben bízzuk rá magunkat jó vezetésére, és annál jobban meg fog gazdagítani Isten áldása is.**

a./ **Nem kell engednünk a kísértésnek,** annak tudniillik, hogy Jézus nélkül tervezzünk és cselekedjünk. Rajtunk múlik a döntés: *„Aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül – tőle elválasztva – semmit sem cselekedhettek”* (Jn 15,5).

b./ **Uram, tarts közeledben minden nap, hogy ne bukjak el, és ne tévelyedjek el!**

(Vö.: 1Kor 3,11–15: *„Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni; de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át;”*

2Tim 2,20k.: *„Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.”)*

/B./ „AKI ÉNBENNEM MARAD, ÉS ÉN ŐBENNE, AZ TEREM SOK GYÜMÖLCSÖT...” (JN 15,5/a.)

Jn 15,5.7: *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni... Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek;”*

1Thess 5,17: „*Szüntelenül imádkozzatok.*”

1./ Hogy Jézusban maradhassunk, nem kell átképeznünk magunkat, és nem kell hivatást változtatni. **Kapcsolatban maradhatunk vele, és a tőle való függőségben megmaradhatunk minden munkaterületünkön** és minden foglalatosságunkban – irodában vagy a szállítószalagnál, a konyhában vagy a gyermekkel való kapcsolatban, tervezéskor és bevásárláskor, minden dologban, amik hétköznapi életünket képezik.

a./ Oswald Chambers írja: „Közömbös, hogy milyen körülmények között élek, olyan **biztos lehetek, hogy Jézusban maradok**, mint egy ima-összejöveten. Életkörülményeimet nem kell megváltoztatnom saját szakállamra. Jézus Istenben maradt, bárhol is tartózkodott.”

b./ A Jézussal való közösség nélkül semmiféle gyümölcs nem terem életünkben.

Ő mondta: „*Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni*” (Jn 15,5).

Pál ezt ezekkel a szavakkal fejezi ki: „*Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem*” (Fil 4,13).

Egyik **énekszerző** pedig: „*Nélküled Uram sem erőm, sem bátorságom nem lenne... Te vagy a mindenem.*”

(Vö.: 2Kor 3,5: „*Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van;*”

2Kor 12,9k.: „*De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bánatalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős;*”

Zsolt 28,8: „*Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát;*”

Zak 10,12: „*Hatalmassá lesznek az ÚR által, és az ő nevében bízva élnek – így szól az ÚR.*”)

c./ Imádság nélkül nem tudunk megmaradni ebben a kapcsolatban, és a Jézustól való függőségben. Ezért csodálatos ígéretünk vannak erre vonatkozóan: „*Ha megmaradtok én-*

bennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek” (Jn 15,7).

2./ Martin Buber, zsidó vallásfilozófus felismerte, hogy „**minden élet találkozás.**”

Ezt Jézussal való életünkre így fordíthatjuk le: **Minden lelki élet a vele való találkozásból származik**, és ebből fogadjuk el, amire szükségünk van.

Pál írja: „Mert a vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben... Azért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok” (1Kor 1,5.7);

(Vö.: Fil 4,19: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban;”

Jn 1,12: „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében;”

Zsolt 73,25k.28: „Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyézik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! ... De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetdet.”)

/C/ „...BÁRMIT AKARTOK, KÉRJÉTEK,...”

„Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek” (Jn 15,7).

a./ Itt mutatja meg Jézus az **imádságunk és Igéje közti kapcsolat-viszonyt**.

Azt mondja, ha foglalkozunk szívünkben igéjével, azon gondolkozunk, akkor meghallgathatóan imádkozhatunk.

Hogy van ez? Ha Igéje bennünk marad, Isten nagyságát és hatalmát tartjuk szem előtt, ezért sokkal reményteljesebben és hittel tele imádkozhatunk. Ígéretei jelentősekké válnak számunkra. Imádságunk nagy távlatokat kap.

b./ **Az Isten Igéje általi befolyásolás által élővé lesz imaéletünk**.

Isten ügye a mi ügyünk lesz. Gyakoroljuk magunkat abban, hogy nyitott Bibliával imádkozzunk, és kezdeményezzünk beszélgetést Istennel az egyes bibliaversekről vagy sza-

kaszokról. Ez meg fogja eleveníteni lelki életünket. Így beszéltek Istennel a Biblia imádkozói is, akik Igéjére hivatkoztak.

(Vö.: ApCsel 4,24–26.29–31: „Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, te mondtad atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdultak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen.... Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgádnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét;”

2Sám 7,28–29: „Valóban, Uram, ó, URam, te vagy az Isten, és igazak a te ígéreteid. Te ígérted szolgádnak ezt a jót. Áldd meg azért kegyelmesen szolgád házáat, hogy örökké színed előtt legyen, mert te ígérted ezt, Uram, ó, URam! Mert a te áldásoddal szolgádnak háza örökké áldott lesz!”

Ézs 34,16k.: „Keressétek majd meg az ÚR könyvében, és olvassátok! Egy sem fog hiányozni ezek közül, sem az egyik, sem a másik nem marad el, mert az ÚR parancsa ez, az ő lelke gyűjti össze őket. Ő sorsolta ki ezt nekik, az ő keze mérte ki részüket. Birtokba veszik azt örökre, nemzedékről nemzedékre benne tanyáznak;)

Dán 9,1–3; 7–10: „A médek közül származó Ahasvérus fiának, Dáriusnak az első évében, miután ő a káldeusok országának a királya lett, az ő uralkodásának első évében én, Dániel, megértettem az írásokból, hogy mit jelent azoknak az éveknek a száma, amelyekről az ÚR ígéje szólt Jeremiás prófétának, hogy hetven évnek kell eltelnie a rombadőlt Jeruzsálem fölött. Az Úristenhez fordultam, hozzá folyamodtam imádsággal és könyörgéssel, böjtölve zsákruhában és hamuban... Neked, URam, igazad van, nekünk pedig szégyenkeznünk kell még ma is; nekünk, Júda férfainak, Jeruzsálem lakóinak és az egész Izráelnek közelben és távolban, mindazokban az országokban, amelyekbe szétszórtad őket hűtlenségük miatt; mert hűtlenekek voltak hozzád, Szégyenkeznünk kell, URam, nekünk, királyainknak, vezéreinknek és elődeinknek, mert vétkezünk ellened. A mi Urunk, Istenünk irgalmas és megbocsát. De mi ellene lázadtunk, és nem hallgattunk Istenünknek, az ÚRnak a szavára. Nem az ő törvényei szerint éltünk, amelyeket adott nekünk szolgálói, a próféták által.”)

c./ „Az igazi imádság sohasem magától értetődő.

Azonban ettől függ egész életünk folyamata, de különösen hatékonyságunk.

Az imádság gyümölcsözővé tesz, az imanélküliség elgyengít. Fogadjuk el, amit kapunk. Nem adhatunk, csak ha elveszünk imádságban.

Ahol élő emberről van szó, ott nincs semmiféle technika, ami által megspórolhatnánk Isten segítségét. Nincs semmiféle lelki tevékenység, amire kiképezhetők lennénk imádság nélkül, nem sikerül nélküle sem nevelés, sem lelkigondozás. Csak Isten segítségével. Egészen komolyan erről van szó.

Isten azt akarja, hogy imádság által készek legyünk az elfogadásra, mikor valamit adni akar. Amiért nem imádkoztunk, az nem is válik valóra, nem is juttat Isten kegyelméhez” (W. Lütgert).

Imádság által fogunk gyümölcsöt teremni.

(Vö.: Ef 2,18–20: „És világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívt el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben;”

Fil 4,6: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt;”

Zsid 4,16: „Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk;”

Jak 5,16: „Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”)

/D/ „...SOK GYÜMÖLCSÖT TEREMTEK ...”

„Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek” (Jn 15, 8).

a./ Krisztus ítélőszéke előtt egyszer életünk gyümölcséről lesz szó.

Mit tettünk a megváltással és az új élet esélyével, amit ajándékba kaptunk? Isten belénk helyezte életét, és ezzel hatalmas tőkét bízott ránk. Kihaszználjuk? Csak akkor nem kell

rettegnünk a bírálók szeme előtt, ha minden blokádot kiszolgáltattunk, amik csorbították a Jézussal való kapcsolatunkat.

(Vö.: 1Jn 1,7: „*Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől;*”)

1Jn 2,1k.: „*Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világ bűnéért is.*”)

b./ Az lesz egyszer a legcsodálatosabb, hogy **Jézus még meg is jutalmazza tanítványait azokért a gyümölcsökért, amiket életükben teremtek.**

János figyelmeztet első levelében: „*Mármost, gyermekeim, maradjatok meg őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetelekor*” (1Jn 2,28).

Az legyen imakívánságunk és célunk is, hogy ne kelljen megszegyenülnünk, mikor szemben állunk Jézussal a színről színre látás napján.

(Vö.: Lk 13,6–9: „*Azután ezt a példázatot mondta: „Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. Azt mondta erre a vinecellérnek: Íme, három éve, hogy idejárok gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába? De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megtrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki;*”

Róm 7,4: „*Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek;*”

Róm 14,10: „*Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé.*”)

Valaki azt kérdezte: Mit kaptam a keresztyén léttől? Mit eredményezett nekem? De megfordítva helyes a kérdés: **Mit eredményez keresztyén létem Isten számára?** Hoz-e gyümölcsöt az ő dicsőségére?

c./ A gyümölcs nem a tanítványok dicsőségét szolgálja, hanem az Atyáét.

(Vö.: Mt 5,16: „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat;*”

Róm 15,7: „*Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére;*”

Fil 1,9–11: „*és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel, hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.*”)

Csodálatos egységet állapíthatunk meg itt: Az Atya dicsőítetik, miközben a Fiú a Szentlélek által gyümölcsöt munkál tanítványaiban. Így vagyunk mi is bevonva Jézus tanítványaiként az Atya, Fiú és szerető együttműködésébe. Nem ezért kell tehát fáradoznunk, hanem legyünk bizalommal Urunk iránt annak a tudatában, hogy vesszők vagyunk Jézuson, a szőlőtőkén.

(Vö.: Kol 1,27: „*Akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag ennek a titoknak dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek.*”)

B./ MIT AD JÉZUS ÚTRAVALÓUL TANÍTVÁNYAINAK? – JN 15,9–16,4.

WAS JESUS SEINEN JÜNGERN MITGIBT AUF DEN WEG

BLZ November 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-8.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2000-11/

IV./ AHOGYAN ENGEM SZERETETT AZ ATYA, ÚGY SZERETLEK ÉN IS TITEKET

Jn 15,9–17: *„Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben. Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljessé legyen.”* „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetekek és gyümölcsöt teremjetekek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértekek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. „Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétekek egymást.”

2Thess 3,5: *„Az Úr pedig irányítsa szíveteket az Isten szeretetére és a Krisztus állhatatosságára.*

Ezek a szavak Jézus szeretetének tanítványai iránti legmélyebb megnyilvánulásai. Nem sokkal azelőtt mondta nekik, mielőtt szenvedés- és halálba vezető útjára elindult. Joggal vagyunk szkeptikusak némely szeretet-kormányzás iránt. Az élet terhei közepette gyorsan nyilvánvalóvá válik, hogy valódiak-e ezek vagy felszínesek.

1./ Milyen teherbíró Jézus szeretete?

a./ Irántunk való szeretete olyan valódi volt, hogy magára vette bűneink terhét, hogy ismét haza vigyen minket mennyei Atyjához. A kereszten bevont minket abba a szeretetközösségbe, amely öröktől fogva létezett közte és az Atyja között.

(Vö.: Jn 17,23.26: „*Én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted*.. És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is őbennük;”

1Pét 3,18: „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint;”

1Jn 3,16a: „Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk.”)

b./ Jézus szeretete olyan mély, hogy felülmúlja felfogó- és képzelőtehetségünket.

Mint segítőt, a Szentlélekre van szükségünk, hogy felnyissa erre szemünket és megnyissa a szívünket. Ezért kérte Pál a keresztyéneket Efézusban: „*És kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között*” (Ef 1,18–17).

Olyan dologról írt nekik, amit különösen is szívükre helyezett: „Képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön örökké. Ámen” (Ef 3,16–21).

c./ Jézus szeretete szélességében magába foglal minden embert és népet. Hosszúsága kiterjed az örökkévalóságba. Mélységében leér a legnagyobb bűnökhöz, és felemel Isten szívéhez. Csak csodálkozhatunk és imádhathatjuk Istent kimondhatatlan szeretetéért. „Ha meg akarom

érteni ezt a csodát, csendben áll a lelkem ez előtt az alázat előtt. Lelkem imádja őt, és belátja, hogy Isten szeretete végtelen” (Chr. F. Gellert).

(Vö.: Ef 2,1–5: „Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik. Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testiünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek. De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek!”)

2./ Egy szerelmi vallomás választ igényel: elfogadjuk vagy elutasítjuk

Jn 15,9: „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben;”

Fil 3,7k.12–14: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem... Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

a./ **Jézus szeretetére is válaszolnunk kell.** Aki nem veszi komolyan, alapjában véve elutasítja, és muszáj ennek a következményeit hordoznia. „Ezért tehát még jobban kell figyelniünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk” (Zsid 2,1).

(Vö.: Márk 10,17.22: „Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, és térdre borulva előtte, azt kérdezte tőle: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” Jézus így szólt hozzá: „

Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül. Tudod a parancsokat: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ne károsíts meg senkit, tiszteld apádat és anyádat.” Az pedig ezt mondta neki: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságom-

tól fogva.” Jézus miután rátekintett, megkedvelte, és ezt mondta neki: „Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.” A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt;”

Mt 26,47–50: „Még beszélt, amikor megjött Júdás, egy a tizenkettő közül, és nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép vénétől. Az árulója ezt az ismertetőjelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, az lesz ő, azt fogjátok el!” Majd egyenest Jézushoz menve így szólt: „Üdvözlégy, Mester!” – és megcsókolta őt. Jézus ezt mondta neki: „Barátom, hát ezért jöttél!” Akkor odamentek, rátették a kezüket, és elfogták.”)

b./ Stanley Jones – aki később misszionárius lett Indiában – mondta el, hogyan történt, amikor megértette fiatalemberként Jézus szeretetét, és hogy változott meg az élete általa. „Egy kis egyházközségben, Marylanden voltam evangélizációs rendezvény-sorozaton. A harmadik este rohanva mentem az úton a templomba. Nem tudtam tovább várni, letérdeltem az oltárnál és imádkoztam. Alig hajtottam meg a térdeimet, amikor a menny betű szerint beáramlott gondolkozásomba. Körülvett a bizonyosság, elfogadottság és megengesztelődés érzése. Megragadtam a mellettem lévő férfi vállát és azt mondta: „Megkaptam!” Mit kaptam meg? Ma tudom már, hogy nem „valamit”, hanem „valakit”. Megkaptam őt, – Jézust –, ő meg engemet. Egymásra találtunk. Tartoztam valakihez.

Elidegenedésem ideje – az az érzés, hogy árva vagyok – elmúlt. Megbocsáttattak bűneim. Amikor a térdelésből felálltam, legszívesebben az egész világot magamhoz öleltem volna, és mindenkivel megosztottam volna az örömet. Abban a pillanatban nem is sejtettem, hogy életem hátralévő részét betű szerint azzal fogom tölteni, hogy megosztom mindenkivel az akkor átélt eseményeket. Létem megváltozott, centrumába az énem helyett Jézus került. Jézus arcába néztem, és megszólíthatatlan voltam mindenre, ami nem illett hozzá. Akkor kezdődött el számomra az élet.”

(Vö.: 1Jn 3,1–3: „Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában. Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta;”

Fil 1,21: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!”)

V./ MARADJATOK MEG AZ ÉN SZERETETEMBEN!

Jn 15,9: „*Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben;*”

Jer 31,3: „*A messzeségben is megjelent az ÚR: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.*”

Jézus szeretetébe hív minket. Talán megkérdezik némelyek: **Hogy maradhatok szeretetében?**

1./ **Vegyük komolyan, hogy Jézus egészen személyesen szeret,** számoljunk ezzel, és tartsuk szem előtt.

Emlékezhetünk szeretetére naponként újra és újra, aminek örvendezhetünk, és a szeretetről szóló Igék megindítanak minket szívünkben.

a./ **Kérjük Jézust, adjon nyitott szemeket a hétköznapiakban szeretete jeleire,** és legyünk hálásak neki ezért! „Uram, olyan messze kiterjed jóságod, mint amilyen széles a menny, és a te igazságod, amilyen messze úsznak a felhők!”

b./ **Klaus Bockmühl** (1931–1989) meg volt győződve arról, hogy **Istent közvetlenül és szenvedélyesen, szívvel-lélekkel s értelemmel szerethette.** Így írt erről: „A szeretet megmutatkozik a szeretteink iránti örömben... Aki valóban szeret, az igazi szenvedéllyel van a szeretett személy iránt... Istent egész lélekkel szeretni azt jelenti: éjjel-nappal rá gondolni.”

Betegsége utolsó heteiből való naplóbejegyzése sokat elárul Isten iránti szeretetéről, és arról, mit jelent neki, hogy Isten szereti: „Pillanatról pillanatra az ő szeretete hordoz.” És: „Isten akaratát megismerni azt jelenti, Isten szeretetét ismerni, mert akarata szerető akarat számunkra.”

(Vö.: Zsolt 42,2k.9: „*Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?... Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez;*”

Zsolt 43,3k.: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem!”

Zsolt 63,4–9: „Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádva emelem föl kezem. Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám. Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem. Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. Ragaszkodik hozzád lelkem, jobboldal támogat sz engem.”

Róm, 8,35–39: „Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.” De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”)

2./ Semmi sem tud elválasztani minket Isten szeretetétől

Akarjunk belenőni, miközben életünk gyökereit beleáassuk. Így tette ezt Eva von Tiele–Winkler is. 1897 szilveszter éjszakáján ezt írta naplójába: „Nem Te voltál napsugaram ebben az évben? Nem a te szereteted volt gazdagságom, boldogságom, üdvöm, és nem volt-e több nekem egy óra veled közösségben, mint minden más, amit a föld nyújtani tud? Minden ami rajtad kívül van, az halál.”

(Vö.: Júd 21: „Tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örök életre;”

Zsolt 16,2: „Ezt mondom az ÚRnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem;”

Zsolt 18,2k.: „Ezt mondta: Szeretlek, URam, erősségem! Az ÚR az én köszálam, váram és megmentőm, Istenem, kösziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram!”

Jer 15,16: „Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene.”)

3./ **„Maradjatok meg az én szeretetemben!”**

Jn 15,9: „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben;”

2Kor 4,16–18: „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”)

a./ Ahhoz, hogy megmaradjunk Jézus szeretetében, szabaduljunk meg **tudatosan** belsőleg **a kételyektől**, a szorongatásba való beletörődéstől, és problémáktól, hogy ismét józanul gondolkozzunk Urunk szeretetéről. A kételkedések egyáltalán nem a Jézus Lelkétől megragadott gondolkodásmódból fakadnak

(Vö.: 2Kor 10,4k.: „Hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre.”)

b./ **Bizalommal mondjuk: „Hátráljatok, szomorúsággal fertőző kísértések,** mert életembe lépett Jézus, örömet ajándékozó mesterem. Akik Istent szeretik, azoknak szomorúságukban is az Úr öröme töltse meg életüket” (Joh. Frank).

4./ **„Maradjatok az én szeretetemben!”** – Ez azt jelenti: **ragaszkodjatok szeretetem-hez,** bízzatok bennem, akkor is, **ha nem szeretetre vall, ahogy vezetlek benneteket.**

Étán mondja a 89. zsoltárban: „URam, kegyelmes tetteidről éneklek örökké, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségedet. Mert ezt mondom: Örökké tart kegyelmed, hűséged szilárd, akár az ég.... Igazság és jog trónodnak támasza, szeretet és hűség jár előtted” (Zsolt 89,2k.15).

a./ Úgy maradunk meg Jézus szeretetében, ha ragaszkodunk hozzá. Isten szeretete körülvett bennünket akkor is, mikor nehéz utakon vezetett, betegséggel terhelt meg, vagy amikor szeretett felebarátunkat vette el.

(Vö.: Róm 8,18.28: „Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk... Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott;”

Jn 15,2: „Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”)

b./ Hermann Bezzel írja: „Maradjatok az atyai házban és az Atya szívénel. Mondjátok minden nap: Ez a szeretet! Fogadjátok szívetekbe ezt a forrongást és mondjátok: Ez a szeretet! Viseljétek el a keresztet, ahol az a legfájdalmasabb és leginkább megsebez. Akkor maradtok meg szeretetében.”

c./ Ne veszésük szem elől Jézust az ínséges és érthetetlen utakon, és ismételjük hittel: „De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!” (Zsolt 73,23).

d./ „Ha egyáltalán nem érzem jól magamat hatalmad alatt, akkor is célhoz viszel, az éjszakán is átvezetsz.”

(Vö.: Zsolt 84,6–8: „Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon;”

2Kor 12,9: „De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem;”

Zsid 12,10: „Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk;”

Fil 3,20k.: „Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”)

VI./ JÉZUS SZERETETE MEGVÁLTOZTATJA ÉLETÜNKET

Jn 15,10k.: *„Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljessé legyen.”*

Jn 14,15.21.23: *„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat... Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”... Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála.”*

1./ A szeretet megváltoztatja életünket

a./ *Ha két ember szereti egymást, bizonyos fokig gyakran kiegyenlítődnek életszokásaik.* Milyen sokszor az a kívánságunk, ha szeretjük Jézust, hogy hasonlók legyünk hozzá. Hogy milyen irányba alakítja szeretete életünket, azt így ábrázolja Jézus nekünk: *„Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben”* (Jn 15,10).

Ameddig Jézus a földön élt, állandóan szoros kapcsolatban állt mennyei Atyjával, miközben mindenben engedelmeskedett neki. Szeretéből történt Jézus Atyja iránti engedelmesége. *„Mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját;”* (Jn 6,38).

(Vö.: Jn 4,34: *„Jézus ezt mondta nekik: „Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját;”*

Jn 5,30: *„Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem.”)*

b./ *Jézus bevon minket szeretetébe.* Iránta való szeretetünk megváltoztatja életirányultságunkat és érdeklődésünket. *„Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek”* (1Jn 5,3). Engedelmeskedjünk neki szeretet-

ből! Akkor egyáltalán nem lelünk örömet abban, ami Jézust megszorítja és visszatetszést okoz neki.

c./ Ha viszont akarata ellenére cselekszünk, gyorsan érzékeli a közte és köztünk keletkező távolságot. A vele való közösség öröme megszűnik és szomorúság terhelődik ránk. Jézus Igéje nincs hatással ránk.

Bűnben élni, és Jézussal kapcsolatban állni, – a kettő együtt nem lehetséges.

(Vö.: Ézs 59,1k. „*Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg;*”)

1Jn 1,6–2,6: „*Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötéttségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekszük az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje. Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világ bűnéért is. És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait. Aki azt mondja: ismerem őt, de nem tartja meg parancsolatait, az hazug, és abban nincs meg az igazság, aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk. Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.*”)

d./ Azt tenni, amit Jézus akar, nem nyomasztó teher, sokkal inkább mély öröm tölti meg életünket. „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljessé legyen” (Jn 15,11). Némelyek úgy vélik, hogy akkor lesz örömük, ha saját akaratukat érvényesítik. Ennek az ellenkezője igaz. Jézus megígérte, az tapasztalja meg örömét, aki akaratát cselekszik.

(Vö.: Jn 16,24: „*Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen;*”)

Jn 17,13: „Most pedig hozzád megyek, és ezeket elmondom a világban, hogy az én örömöm teljes legyen bennük;”

Róm 14,17: „Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm;”

Zsolt 16,11: „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon;”

Zsolt 119,14.16: „Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek... Gyönyörködöm rendelkezéseidben, igédre nem feledkezem meg;”

1Jn 3,24: „Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk.”)

2./ **„Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.** Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,12k.).

„Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket: aki nem szereti a testvérét, az a halálban van. Aki gyűlöli a testvérét, az embergyilkos; azt pedig tudjátok, hogy az embergyilkosnak nincs örök élete. Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete? Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvvel, hanem cselekedettel és valóságosan” (1Ján 3,14–18).

Jézusra nézve látjuk, mi a szeretet: „Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk” (1Ján 3,16). Mi tud szorosabban hozzá kötni, mint ez a szeretet?

a./ Arra kapunk felszólítást, hogy **adjuk tovább szeretetét.** A szeretet – amit általa megtapasztaltunk – **tovább akar áradni, láthatóvá akar válni** „az egymás közti és mindenki iránti szeretetben”.

A szeretet a Szentlélek első gyümölcse. „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13,35).

(Vö.: 1Thess 3,12: „Titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket;”

Gal 5,22k.: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jó-ság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény”)

b./ **Mi gyorsan igazolást találunk arra,** hogy miért nem eredményes a kapcsolatunk egyik vagy másik személlyel, **miért nem szeretjük egyik-másik felebarátunkat.** Vajon mindig a másikon múlik ez?

(Vö.: 1Pét 1,22: „Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek;”

Filem 4.5: „Hálát adok mindenkör az én Istenemnek, amikor megemlékezem rólad imádságaimban, mert hallok a te hitedről és szeretetetről, amely az Úr Jézus és minden szent iránt van benned”)

c./ „**Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért**” (Jn 15,13).

Dél-Afrikában egy asszony kereszteselési oktatásra jött. Nehéz sorsa volt, ami egészen megkeserítette. Akarata ellenére egy tőle idősebb, testi fogyatékos férfival házasították össze, aki úgy gondoskodott róla, hogy a legcsekélyebb szeretetet vagy emberi megbecsülést sem tanúsított iránta. Évek folyamán kínzó gyűlölet uralkodott el rajta férje iránt... A kereszteselési oktatás húsvét hetében történt. Szakaszonként olvasták Jézus szenvedéstörténetét. Az asszony figyelemmel követte a történetet, ami mélyen felkavarta. Végül spontán kijelentette: „Ha Jézus olyan sok bajt és szenvedést vett önként magára, és ha szeretetből szenvedett gonosz tetteimért, akkor én sem gyűlölhetem a férjemet, annak ellenére sem, amit ellenem elkövetett. Meg akarok bocsátani neki. Jézus segíteni fog, hogy úgy szeressem a férjemet, ahogy Jézus szeretett engem” (P. Beyerhaus).

Ez az asszony megtapasztalta, hogy maradhatott Jézus szeretetében, és hogy tovább kell adnia ezt a szeretetet annak az embernek, aki eddig nehézé tette az életét.

(Vö.: Ef 5,1k.25: „Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljétek szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként... Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte;”

1Pét 4,8: „Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez;”

1Jn 4,7–11.19–21: „Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert Isten szeretet. Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött

Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást... Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket. Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.”)

VII./ TI BARÁTAIM VAGYTOK, HA AZT TESZITEK, AMIT ÉN PARANCSOLOK NEKTEK.

Jn 15,12–14: „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.”

Mt 5,44–48: „Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznék titeket, hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? És ha csak atyátokfiai köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is? Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.”

1./ Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket

a./ Talán azért valószerűtlen olykor számunkra Jézus szeretete, mivel **vonakodunk Jézusnak engedelmeskedni**. Például továbbadni szeretetét szolid vagy elszánt ellenségeinknek. Mégis, ezáltal távolság keletkezik Jézus és köztünk. Ha még olyan sokszor elpanaszolnánk is neki, hogy milyen nehéz ezt vagy azt megtennünk, az az akarata, „hogy úgy szeressük egymást, ahogy ő szeretett minket”.

(Vö.: Róm 12,9k.18–21: „A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők,... Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljétek minden ember-

rel békességben. Ne álljatok bosszút önmagatokért, szerettem, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” – így szól az Úr. Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére.” Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval;”

Róm 13,8–10: „Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az íge foglalja össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.”)

Jézusnak nem kellene pótlólagos ajánlataink, amiket szeretete érvényesítése helyett vállalnánk. A vele való barátságunk abban mutatkozik meg, hogy azt tesszük, amit mond nekünk.

b./ Tehermentesítő, hogy Jézus egyúttal erőt is ad mindnyájunknak ahhoz, amit megkövetel tőlünk. Ha bizalommal és engedelmisséggel teszünk lépéseket a többiek felé, ily módon mélyül Jézus iránti szeretetünk is. Kérhetjük Lelke vezetését, hogy mutassa meg a megfelelő időt és helyet is, és megajándékozzon segítő és gyógyító Igével.

(Vö.: Mt 5,23–26: „Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat. Békülj meg ellenfeleddel hamar, amíg az úton együtt van veled, hogy át ne adjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a szolgának, és így börtönbe kerülj. Bizony, mondom néked, ki nem jössz onnan, amíg meg nem adod az utolsó fillért is;”

Mt 18,21.32–35: Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: „Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?”... Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. Nem kellett volna-e neked is megkönyörölnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad? Ekkor haragra lobbant ura, és átadta őt a hóhéroknek, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozást. Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának.”)

c./ Akkor maradunk meg Jézus szeretetében, ha a szeretetet és megbocsátást – amit elfogadtunk tőle – továbadjuk barátoknak és ellenségnek is. Milyen régtől fogva szükségünk van arra, hogy megtanuljuk a szeretetnek ezt az alapvető leckéjét!

És milyen nagy türelme van Urunknak irántunk! „Jézus szeretete teljesen szabad az egyéni érdektől. Úgy fogad el, amint vagyunk, mindennel együtt, ami nem szeretetre méltó, kiábrándító, sőt fájdalmas. Irántunk való mély szeretetével szeretet és megbocsát, megbocsát vég nélkül” (F. Allshorn).

(Vö.: 1Kor 13,4–7: „A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”)

2./ Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek

Jn 15,14k.: „Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek;”

Zsolt 25,14: „Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket.”

a./ Jézus barátainak választott minket. „Isten barátja megtisztított, tehát szabadult ember. Fellélegezhet. Ezért nincs szüksége arra, hogy élete háromnegyed részét arra ténjeztse, hogy tisztába jöjjön magával és embertársaival. Félre most már önmagaddal! Isten mindent rendbe hozott, hogy szabad legyél önmagadtól, szabad testvéreid számára. Könnyű lábakat akar neked adni Isten, hogy eljussál testvéreidhez, nyitott kezűt és könnyű poggyászt, hogy annál fürgébben és gondtalanabban találj meg az utat hozzájuk. Aki megtisztult, azt elkezd szorongatni és unszolni Krisztus szeretete” (W. Lüthi).

(Vö.: 2Kor 5,14k.: „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”)

b./ Két embert neveznek a Bibliában Isten barátjának: Ábrahámot és Mózes. Őket beavatta Isten a tervébe barátsága jeleként. „Az ÚR ezt mondta: Eltitkoljam-e Ábrahám elől, amit tenni akarok?” (1Móz 18,17). Mózesrel úgy beszélt Istent „mint egy ember a barátjával”.

(Vö.: 2Móz 33,11a: „Mózes azonban esedezett Istenéhez, az ÚRhoz, és ezt mondta...;”

4Móz 7,89: „Amikor bement Mózes a kijelentés sátrába, hogy beszéljen az ÚRral, hallotta a hangot, mely a földéről beszélt hozzá, a bizonyosság ládáján levő két kerúb közül. Onnan beszélt hozzá.”

Ézs 41,8: „De te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahám-nak utóda!”

Jak 2,23: „Így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt”, és „Isten barátjának nevezetett;”

Jób 29,1–4: „Jób folytatta beszédét, és ezt mondta: Bárcsak olyan volnék, mint a hajdani hónapokban! Mint azokban a napokban, amikor Isten őrzött engem! Amikor mécsese világított fejem fölött, sötétben is az ő világosságánál járhattam; mint amilyen ifjúkorom idején voltam, amikor Istennel közösségben élhettem sátramban;”

Ám 3,7: „Az én Uram, az ÚR semmit sem tesz addig, míg titkát ki nem jelenti szolgálójának, a prófétáknak.”)

c./ Ami az Ótestamentumban kivétel volt, az érvényes az Újszövetségben minden hívőre: „Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek” (Jn 15,15).

Barátságával ajándékozott meg Jézus bennünket: bevon a tervébe, és megmutatja Igéjében, hogy mit fog hozni a jövő. Megmondja, hogyan élhetünk az Atya akarata szerint. Engedjük, hogy barátaivá formáljon Isten Igéje és Lelke által! „Nincs más olyan mélységesen boldogító, mint Isten barátjának lenni.”

(Vö.: 1Jn 4,19: „Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket;”

2Kor 3,18: „Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”)

VIII./ NEM TI VÁLASZTOTTATOK ENGEM, ÉN VÁLASZTOTTALAK TITEKET

Jn 15,16k.: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek. „Ezete azért parancsolom nektek, hogy szeresséte egymást.”*

Ef 1,4–12: *„Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremte előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel. Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van. Őbenne lettünk örökseivé is, mivel eleve elrendeltettünk erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik; hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk a Krisztusban. Őbenne pedig titeket is – miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.”*

1./ Jézus szeretetből, céllal választott ki minket

Jézus szeretetből választ és választott ki minket, és ezáltal közösségbe vont önmagával, az Atyával és a Szentlélekkel. A kiválasztás mindig szeretettel van összefüggésben. Pál apostol is foglalkozik ezzel a gondolattal az Efézusi levélben: *„Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremte előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint”* (Ef 1,4–5).

a./ Gondoljunk bele, hogy a világ alapvetése előtt már léteztünk személyekként Isten gondolatában. Timóteusnak írja Pál erről: „Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk. Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet;” (2Tim 1,9–10)

(Vö.: 1Pét 1,18–20: „Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén. Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetek.”)

Paul Gerhardt ezt így fejezi ki: „Még meg sem formált szent kezéd / Már elválasztál engemet, / Hogy társam légy a földön” (Református énekeskönyv 329. ének, 2. vers).

b./ Kiválasztásunk örökre érvényes. Minden kapcsolat megszűnik a halál által, de Jézussal való kapcsolatunk a halálon túl is megmarad. Mindenkorra és örökre hozzá tartozunk. „Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,28–30).

(Vö.: 1Kor 2,9: „Hanem hirdetjük, amint meg van írva: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek;”

Jn 14,1–3: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbenem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is;”

Fil 3,20k.: „Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztus is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”)

c./ Azt is megmondta Jézus tanítványainak, hogy mire vagyunk kiválasztva: „...én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetelek és gyümölcsöt teremjetelek, és gyümölcsötök megmaradjon...” (Jn 15,16). Életünknek gyümölcsöt kell teremnie. Ez a vele való,

szív szerinti kapcsolatból terem – nem belőlünk. A mi szeretünk csak visszhang, tompa válasz irántunk való örök szeretetére.

(Vö.: 1Jn 4,19: „Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket;”

Róm 8,35–39: „Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.” De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”)

2./ Mibe kerülhet a Jézussal való barátságunk?

Jn 15,18–27: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolgál az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én ígémet megtartották, a titeket is meg fogják tartani. De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem. Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bűnük, most azonban nincs mentségük bűneikre. Aki engem gyűlöl, gyűlöl az én Atyámat is. Ha nem tettem volna közöttük olyan cselekedeteket, amilyeneket senki más nem tett, nem volna bűnük; most azonban látták azokat, és mégis meggyűlöltek engem és az én Atyámat is. De be kell teljesednie annak az ígének, amely meg van írva az ő törvényükben: Gyűlölnek engem, ok nélkül.” „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam; de ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.”

Jn 17,14–18: „Én nekik adtam ígéretet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság. Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba.”

Jézus itt azt közli, mibe kerülhet nekünk a vele való barátság. Két jellegzetes szót találunk ebben a szakaszban: „gyűlölni” és „világ”. A „világ” alatt az Isten által teremtett, de tőle elpártolt világot érti, ami most e világ fejedelme befolyása alatt áll.

a./ Amint Jézus, Isten Fia e világba jött, kezdetől szemben állt vele e világ fejedelme. Jézust egyedülálló módon idegen testnek érzékelték a világban. Végül megfeszítették.

(Vö.: Lk 2,7: „*És megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely;*”

Mt 2,13.16: „*Miután eltávoztak, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.... Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől;*”

Jn 1,11: „*Saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt;*”

Jn 19,15–16: „*Azok pedig felkiáltottak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg!” Pilátus ezt mondta nekik: „A ti királyotokat feszítsem meg?” A főpapok így válaszoltak: „Nem királyunk van, hanem császáruk!” Ekkor kiszolgáltatta őt nekik, hogy megfeszítsék. Átvették tehát Jézust.”)*

b./ Jézus követői is idegen testek a világban. Miért van a világ ellenük? A világ egyébként sokszor még nagyon is türelmes!

De hát miért van ez az elutasítás? Jézus megmagyarázta tanítványainak: „*Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ*” (Jn 15,19).

A világ a keresztyéneket egyszerűen játékrontóknak és rendbontóknak érzékeli, például, ha nem veszünk részt a tisztátalan vagy kétértelmű beszédben vagy üzletben, vagy nem megyünk bele tisztátalan üzleti praktikákba. Az ilyen helyzetekben szükségünk van Isten Lelke vezetésére, hogy Jézus szerint reagálhassunk.

c./ Olykor megtapasztaljuk, hogy rázza fel az Istentől távol élők lelkiismeretét a keresztyének magatartása, ami üdvös ösztökeként addig serkenti őket, amíg meg nem találják a Jézushoz vezető utat.

(Vö.: ApCsel 8,1: „Saul pedig egyetértett István kivégzésével. Azon a napon nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével mind szétszóródtak Júdea és Samária területén;”

ApCsel 26,14: „Mikor pedig mindnyájan a földre estünk, egy hangot hallottam, amely így szólt hozzám héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.”)

Jézus megmondta: „Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjenek a cselekedetei” (Jn 3,19–20);

Azt is megmondta Urunk: „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el” (Jn 6,37);

(Vö.: 2Kor 6,14: „Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?”

Ef 5,11–13: „És ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket. Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen, de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz;”

Fil 2,14–16: „Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek. Ezzel dicsekszem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába.”)

3./ **A szolga nem nagyobb Uránál**

Jn 15,19–21: „Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én ígémet megtartották, a titeket is meg fogják tartani. De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem;”

2Kor 5,18–21: „Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltet-

te a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

a./ Egy fiatal keresztyén ezt mondta spontán ezekre az igékre: „Vajon nem kitüntetés-e számunkra, hogy Urunk sorsában részesülhetünk?”

Mózes önként választotta az Isten népével való nehézségeket és szégyent, mintsem hogy abban az élvezetben részesüljön, amit az egyiptomi világ kínált (Zsid 11,24–26: *„Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják. Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.”*)

Ha Jézus életünk Ura, és mi Krisztus gondolkodásmódja szerint élünk, akkor megtagasztaljuk, hogy valamilyen módon osztozunk Jézus sorsában.

b./ A nyugati világban még viszonylagosan szélcsendes zónában élünk. Többnyire nem találkozunk masszív gyűlölettel, hanem inkább értetlenséggel, megvetéssel és lenézéssel. Például: Hogy lehet valaki olyan maradi, hogy a Biblia parancsolataihoz tartja magát? Hogy tud valaki abban hinni, hogy Isten engedte, hogy Fia meghaljon a kereszten bűneinkért és feltámasztotta őt?

c./ Jézus keresztyénél és feltámasztásánál elkülönülnek a lelkek.

(Vö.: ApCsel 4,8–12: *„Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: „Népünk vezetői, Izráel vénei! Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallattok, hogy mitől gyógyult meg, vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez előttetek egészségesen. Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének;”*

ApCsel 5,30–33: *„A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti fára függesztve kivégeztetek;”*

1Kor 1,18–25: „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. Mert meg van írva: „Elvesztem a bölcsék bölcsességét, és az értelmesek értelmét elvetem.” Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az ige-hirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, az Isten ereje és az Isten bölcsessége. Mert az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél;”

1Kor 2,14: „A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.”)

Az, hogy Jézus Krisztus az egyetlen út Istenhez, sok embernek értelmetlenségnek tűnik. Jézus Igéje – „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (Jn 14,6) – ma megbotránkoztatóbb, mint valaha. De senki sem tud boldog lenni saját magatartása szerint. Minden embernek szüksége van a megfeszített Üdvözítőre, aki Isten Bárányaként magára vette és eltörölte bűneinket.

Sokan azt gondolják: hogy segíthetne nekem egy kétezer évvel ezelőtt keresztre feszített személy? – De Jézus az, aki fel is támadott. Benne van Isten teljessége és az erő a megváltozott élethez.

(Vö.: Jn 3,16–18: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében;”

2Kor 5,17: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre;”

Kol 2,9k.: „Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.”)

IX./ MINDEZT AZ ÉN NEVEMÉRT TESZIK VELETEK

Jn 15,21: „De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem;”

Jn 16,1–4: „Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A zsinagógákból ki-
zárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tet-
sző szolgálatot végez; és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem en-
gem. Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én
megmondtam nektek.” „Kezdetől fogva azért nem mondtam ezeket nektek, mert veletek vol-
tam.”

1./ A tanítványok Uruk sorsában fognak részesülni

a./ Ahogy vele bánt a világ, úgy fognak velük is bánni. De nem minden őket érő el-
utasítás Jézusért való szenvedés. Nem minden keresztyént érő gyalázat Krisztusért viselt gya-
lázat. Olykor saját magunk miatt is szenvedünk. Nem minden kezdeményezés szent, amit ke-
resztyénként elindítunk. Olykor botránkozást okozunk szeretetlenségünk, furcsaságunk által,
merev és botránkoztató keresztyénségünk által. Az is lehetséges, hogy egy kicsi hiba miatt
nekünk esnek, de ezzel Krisztust akarják eltalálni.

b./ Kérjük Jézust, hogy ő tegyen hitelessé és önmagához hasonlóvá, és őrizzen meg
attól, hogy szégyent hozzunk nevére és ügyére.

(Vö.: 1Kor 9,12: „Ha mások részesedhetnek ezekből, miért nem inkább mi? De mi
nem élünk ezzel a szabadsággal, hanem mindent elviselünk, hogy semmi akadályt ne gördít-
sünk a Krisztus evangéliuma elé;

1Kor 10,32–33: „Megütközésre ne adjatok okot sem a zsidóknak, sem a görögöknek,
sem az Isten egyházának; mint ahogyan én is mindenben mindenkinek igyekszem kedvére len-
ni, nem a magam hasznát keresve, hanem a többiekét, hogy üdvözljenek;”

2Kor 4,2: „Hanem elvetjük a szégyenletes titkos bűnöket; nem járunk ravaszságban,
nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat
minden ember lelkiismeretének az Isten előtt;”

2Kor 6,3: „Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat;”

2Kor 8,19–21: „Sőt ezenkívül a gyülekezetek kiválasztották őt útitársunknak is ebben az adománygyűjtésben, amelyben szolgálunk, magának az Úrnak a dicsőségére és a mi készségünk megmutatására. Mert óvakodni akarunk attól, hogy valaki megrágalmazzon minket szolgálatunknak eme bőséges eredménye miatt: mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.”)

Ha már Jézus sem menekült meg tökéletességében a gyűlölet és üldözés elől, mennyivel kevésbé mi, fogyatékosainkkal.

Karl Heim megállapítja: „Súlyos tévedés azt hinni, hogy tömegesen térnének meg emberek, ha megszűnne minden botrányozás, amiket Isten ügye emberi képviselői okoznak. Akkor sem lenne tömeges megtérés, ha Isten önzetlen követői, mint például Asisi Ferenc tökéletes szegénységben és tevékeny szeretetben vonulnának keresztül az országokon.

**c./ Minél tisztábban és önzetlenebbül lépnek fel az igaz tanúk, annál erősebben lán-
gol fel az Isten ellenes gyűlölet.** Amint Jézus segítően és gyógyítóan vonult át az országon, mindenütt rátámadtak a démonok és istenkáromlásokban törtek ki ellene. Éppen ellene, aki soha nem kereste a maga javát. Őt nem tudta elszenvedni a világ. A sátáni ellenséges hatalom nem nyugodott addig, amíg keresztre nem feszítették. Sátáni szenvedéllyel gyűlölték követőit is, és borzasztó kínokat fundáltak ki ellenük, hogy meggyötörjék és elbuktassák őket.”

Jézus előre közölte mindezt tanítványaival és velünk is, hogy ne kételkedjünk benne és ne szakadjunk el tőle az ínséges időkben.

(Vö.: 1Pét 4,15k.: „Közületek tehát senki se szenvedjen mint gyilkos, mint tolvaj, mint gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó. Ha azonban valaki mint keresztyén szenved, ne szégyenkezzék, hanem dicsőítse Istent ezzel a névvel.”)

2./ „**Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte**” (Jn 5,23)

Jn 15,21–27;” De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem. Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bűnük, most azonban nincs mentségük bűneikre. Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is. Ha nem tettem volna közöttük olyan cselekedeteket, amilyeneket senki más nem tett, nem volna bűnük;

most azonban látták azokat, és mégis meggyűlöltek engem és az én Atyámat is. De be kell teljesednie annak az ígének, amely meg van írva az ő törvényükben: Gyűlölnek engem, ok nélkül.” „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam; de ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.”

Jn 16,1–4: „Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A zsinagógákból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez; és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én megmondtam nektek.” „Kezdetől fogva azért nem mondtam ezeket nektek, mert veletek voltam.”

a./ **Nincs olyan, hogy valaki elutasítja Jézust, Isten akaratára meg igennel válaszol.**

Aki Istenről Jézus megkerülésével beszél, az elmegy az élő Isten mellett. Jézust elutasítani azt jelenti, az Atyát elutasítani. Fatális tévedés azt gondolni, hogy alapjában véve minden vallás tagjai az élő Istenhez igazodnak. Az igaz Isten Jézusban nyilatkoztatta ki magát. Ezért mondja Jézus. „Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is” (Jn 15,23).

(Vö.: 1Jn 4,9.14k.: „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk ő általa... És mi láttuk, és mi teszünk bizonyosságot arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvöztetőjéül. Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten Fia, abban Isten marad, ő pedig Istenben;”)

b./ **Az élő Istennel szemben – aki szeretett Fiát adta bűneinkért – harcol az egész világ.** Magunktól nem tudjuk megállni a helyünket ebben a harcban. Azonban az Atya elküldte a Szentlelket, mint segítőnket. „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam” (Jn 15,26).

(Vö.: ApCsel 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig;”

2Tim 1,7: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”)

c./ **A Szentlélek ma is jelen van Jézus gyülekezetében.** Az ellenség hatalmával szemben hangzik az evangélium, és halljuk, amint a keresztyének világszerte prédikálják a meg-

mentő üzenetet a Lélek erejében. „*És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének... mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk*” (ApCsel 4,12.20).

Azt prédikáljuk, amit átélünk.

(Vö.: ApCsel 20,23k.: „*Csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonyóságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám. De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyóságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról;*”

ApCsel 21,13: „*De Pál így felelt: „Miért sírtok, és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.”*)

d./ **Corrie ten Boom** beszélgetett egyszer édesapjával **félelméről. Arról, hogy nem fog elég erős lenni, ha szenvedést kell elviselnie Jézusért.** Édesapja kedvesen figyelmeztette: „*Mennyei Atyád ad neked erőt az üldözés elszenvedéséhez. Nem most, amikor senki sem üldöz, és egyáltalán nincs szükséged erre az erőre. De abban a pillanatban, amikor Jézusért szenvedned kell, meg fogja adni neked a szükséges erőt.*” Corrie megvigasztalódott. Így tett erről bizonyóságot: „*Később, amikor szenvednem kellett, erő áramlott belém. Nem korábban, nem később. Isten adta a megfelelő időben.*”

(Vö.: Mt 10,19k.: „*Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok;*”

Jn 16,33: „*Ezeket azért mondom nektek, hogy békeségetek legyen én bennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot;*”

ApCsel 6,10: „*De nem tudtak szembeszállni azzal a bölcsességgel és Lélekkel, amelylyel beszélt.*”)

3./ **„Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok”** (Jn 16,1)

Jn 16,1–4: „*Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A zsinagógák-ból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez; és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én*

megmondtam nektek.” „Kezdetől fogva azért nem mondtam ezeket nektek, mert veletek voltam;”

Ézs 46,10: „Előre megmondtam a jövőndőt, és régen a még meg nem történteket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik.”

a./ Amiket **Jézus a tanítványoknak** mondott búcsúvétele napjaiban, azokkal **előkészítette őket arra az időre, amelyekben már nem lesz köztük.** Az a gondolat, hogy Jézus ismeri a jövőt, nekünk is segítség lehet hitünk erősítésére. Ha korunk félelmetes fejlődésében azonosítást látunk azzal, amit Jézus előre megmondott, akkor ismerjük fel, hogy ő tartja kezében a világtörténelem fonalát. Ez ad biztonságot és békességet.

(Vö.: Ézs 44,8: „Ne rettegjétek, és ne féljétek! Hiszen régóta hirdettem, megmondtam, és ti vagytok a tanúim! Van-e isten rajtam kívül? Nincsen köszikla, nem tudok róla;”

Mt 24,35: „Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el;”

Jn 14,27.29: „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen... Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha majd megtörténik, higgyetek;”

Jn 16,33: „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem. A világon nyomorúságatok van, de biztatok: én legyőztem a világot.”)

b./ **Jézus nem fog minket mindig megőrizni a szenvedésektől, de meg akar őrizni**
Lelke jelenléte által és tanúivá akar tenni.

Bulgáriából való egy híradás arról, hogy erősített meg Jézus valakit a gyűlölet és üldöztetés idején: „Az éjszaka nem volt olyan sötét, amennyire nyugaton látszott. A hétköznapi emberek a dolgokat általában fehérnek vagy feketének látják, de ezek között sok szép szín is van. Amikor atyáink a börtönben voltak, velük volt az idős A. lelkipásztor is megkínózva, éhesen, véresen a cellájában. Olyan sötét volt, és szíve tele volt félelemmel. Akkor látott a cellájában egy alakot, és azt gondolta, talán egy besúgó. A lelkész nem akart törődni vele. De hirtelen szavakat hallott: 'Ne félj, én veled vagyok.' A lelkipásztor megfordult, de már senki nem volt ott. Azonban cellája tele lett fénnel, és szíve is megtelt világossággal. A. lelkipásztor nyolc évig volt börtönben, de többé már nem volt olyan sötét az éjszaka.”

c./ Üldöztetés közben építi Isten gyülekezetét. Az ellenségnek csak az tud ellenállni, akinek belső életközössége van Jézus Krisztussal és a bűnbocsánat adományából él” (V. Scheunemann).

(Vö.: 1Kor 10,13: „Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtkön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni;”

2Tim 4,16–18: „Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. – Ne számítson ez bűneik közé! De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését, és a pogányok valamennyien meghallják azt. Azután megszabadultam az oroszlán torkából. Meg is szabadít engem az Úr minden gonosztól, és bevisz az ő mennyei országába. Övé a dicsőség örökkön örökké. Ámen;”

Zsid 10,32–39: „*De emlékezzetek a korábbi napokra, amelyekben miután megvilágosodtatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki. Mert egyrészt gyalázásokkal és gyötrelmekkel nyilvánosan megszégyenítettek titeket, másrészt társaikká lettetek azoknak, akikkel ugyanez történt. A foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását is örömmel fogadtátok, mivel tudtátok, hogy nektek értékebb és maradandóbb vagyonotok van. Ne veszítsetek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret. Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik. Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.” De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.”)*

12./ TIMÓTEUS – EGY ÉLET ISTEN DICSŐSÉGÉRE

TIMOTHEUS – EIN LEBEN ZUR EHRE GOTTES

BLZ November 2006

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-85.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2006-11/ - 2013. 10. 28.

I./ TIMÓTEUS ÉLETÉRŐL

I/a. Gyermekkor és ifjúkor – minden kicsiben kezdődik

ApCsel 16,1–3: *„Így jutott el Derbébe, majd Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia, akiről dicsérőleg szóltak a lisztrai és ikóniumi testvérek. Pál őt magával akarta vinni, ezért az ott lakó zsidókra tekintettel körülmetélte őt. Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt.”*

2Tim 1,5: *„Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszbán és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan.”*

2Tim 3,14k.: *„De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által.”*

Nem találunk a Bibliában összefüggő életrajzot Timóteusról. Ha tudni akarunk róla valamit, számos bibliai helyet kell számításba vennünk. Ennél Pál apostol van segítségünkre. Általa sokat megtudunk Timóteus életéről és szolgálatáról.

Egészen természetes: emberek tudósítanak emberekről. Csak az a kérdés, hogyan tesszük azt, és mit tudósítunk.

Itt igen gondosan kell eljárni, esetleg ezzel a kéréssel: *„Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet!”* (Zsolt 139,23).

Vagy kérdező viselkedéssel: Milyen indítékok ösztönöznek, hogy ezt vagy azt mondjam? Az igazságról van szó, ha beszélek? Szeretetteljesen mondom? Arról van-e szó elsődlegesen, hogy minden Jézus dicsőségére legyen, amit a többiekről beszélek?

(Vö.: Fil 4,8: „Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!”)

Mt 7,3: „Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem?”

Róm 2,1: „Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen magad is ugyanazt cselekszed, miközben ítélkezel!”)

Ha a Timóteusról szóló bibliai közlésekkel foglalkozunk, ismerjük meg ezentúl: Soha nem nézhetünk egy személyt úgy, hogy elválasszjuk szociális és családi környezetétől, és egyáltalán nem mondhatunk véleményt az első találkozás után.

Timóteus édesanyja és nagymamája nevét ismerjük; mindketten istenfélő, hívő zsidók voltak. Édesapjáról csak annyit tudunk, hogy görög volt. Az ApCsel 16,1–3 közli velünk, hogy ennek a két asszonynak az istenfélő nevelési elvei a fiatal Timóteus életét lényegesen befolyásolták.

Gyakran lebecsüljük a keresztyén nevelés értékét a szülői házban, óvodában vagy iskolában. Jelentős mindenesetre az is, hogy nem csak a hívő édesanyák vagy nagymamák kellendők, hanem az édesapák is. Minden ember tevékeny valamilyen módon, mint nevelő, formáló, előrevívő. Kérjük Istent azért, hogy vegyük komolyan tiszta szívből ezt a felelősséget.

Erre bátorít a 2Kor 9,8 is: „Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre.”

I/b. Nehéz környezetben folytatott élet

Zsolt 115,1: „Ne nekiünk, URam, ne nekiünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!”

ApCsel 16,1: „Így jutott el Derbébe, majd Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia.”

Az édesanya és nagymama nyomatékos nevelésével szemben Timóteus gyermek- és ifjúkora nem volt problémamentes. Az igaz hit újra és újra vizsgapadra kerül, hogy hitelesnek bizonyuljon. Pál munkatársa „valódi hitéről” tanúskodik a Fil 2,19 –22-ben: *„Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam: mi van veletek. Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkiületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig a Krisztus Jézusával. De ti is tudjátok, hogy kipróbált ember ő, és mint apjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangéliumért.”*

Timóteus nehézségei legközvetlenebb környezetében voltak. Először édesapjára gondolhatunk. Általánosan ismert volt, hogy nem zsidó, hanem görög volt, és ezért egészen más értékeket képviselt (ApCsel 16,3b: *„Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt.”*). Itt tehát egy kulturálisan és vallásilag „megosztott” család van előttünk. Ez egy fölöttébb ellentétes világban való életet jelent. Egy hívő zsidónak tilos volt a vegyes házasság (2Móz 34,16: *„Ne végy feleséget leányaik közül fiaidnak, mert amikor leányaik paráználkodnak isteneikkel, fiaidat is paráználkodásra csábítják az ő isteneikkel;”*

5Móz 7,3: *„Ne házasodj össze velük, ne add lányaidat az ő fiaikhoz, és ne végy fiaidnak feleséget az ő leányaik közül.”*).

Mégis, olykor előfordult vegyes házasság a zsidó diasporában. Valószínűleg ez a tény annak az oka, amiért Timóteust nem metélték körül gyermekkorában. Bizonyára mindig nehéz volt és nehéz lesz hitetlen házaspárral bibliai vagy lelki célokat elérni. Ez egyébként érvényes az üzleti életben is, szabadidő-mozgalomban is és munkacsoportokban is. Ezért tanácsolja Isten igéje: *„Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonyságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?”* (2Kor 6,14).

További nehézség lehetett a fiatal Timóteus egészséges lelki növekedésére vonatkozóan lakóhelyén, Lisztrában a keresztyén gyülekezet diaspora-szituációja. Itt is volt keresztyén-üldözés, amint azt később láthattuk.

Eunike fiának a jelentőségteljes Timóteus („Isten dicsőségére”) nevet adta. Lehetséges-e Isten dicsőségére élni, ha erre a körülmények nem optimálisak? Timóteusnál azt látjuk, hogy lehetséges. Az Isten dicsőségére való élet elsősorban nem életkörülményektől függ, hanem attól: hagyjuk, hogy Isten korlátlan ÚR legyen bennünk, és bízunk benne, hogy megőriz és vezet minket.

(Vö.: a Zsolt 16,1: *”Dávid bizonyágtétele. Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem.”*)

Zsolt 17,8: *„Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába;”*

Fil 1,6: *„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.”)*

I/c. Személyes döntés

2Tim 3,14k.: *„De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által.”*

Timóteus gyermekségétől ismerhette a szent írásokat. Édesanyja Isten 5Móz 6,6–9-ben közölt utasítása szerint járt el. (*„Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd meg azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz! Kösd azokat jelleként a kezre, és legyenek fejdíszként a homlokodon. Írd azokat házába ajtófélfáira és kapuidra!”*)

Szívesen megtudnánk, hogy „kötötte” Timóteus lelkére az igéket. Példája követésre méltó. Ha bevessük emlékezetünkbe Isten ígéit, az következménnyel lesz életstílusunkra. Például magas életkorban is meg lehet tanulni könyv nélkül bibliai igeverseket vagy fejezeteket. Hogy ez milyen hasznos, olvassuk el a 2Tim 3,16-ban: *„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.”*

Mégis, sem a keresztyén nevelés, de sok bibliaismeret sem elég ahhoz, hogy Jézus tanítványává tegyünk valakit. Személyes életkapcsolatba kell kerülni Krisztussal.

(Vö.: 1Jn 5,11–13: *„Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életek van.”*)

Isten maga viszi véghez ezt a kapcsolat-csodát. Ezzel elkezdődik egy élethosszig tartó folyamat. Timóteus megtapasztalta lelki növekedését így is; ennél csak a kezdet volt az, hogy átadta a szívét Jézusnak.

Timóteus életében különböző lépéseket figyelhetünk meg: „Ismerte” az írásokat; „hitt” annak, amit ezek Jézus Krisztusról kijelentettek; „tanult” Páltól”, és végül „személyes meggyőződésre” jutott.

Aztán figyeljünk a következőkre:

- Az ismeret fontos bázis, de még nem élet.
- Tanulni bizonyosan fontos, de ez sem elég.
- A hitről nem lehet lemondani, de ez önmagában nem megvalósítható.

Egyedül Isten meg nem érdemelt és nagy kegyelme az, ami az emberben munkálkodik, hogy minden szívből történő meggyőződésnél véghezviszi az emberben, hogy Isten gyermeke. (Róm 9,16: *„Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.”*)

A Szentlélek munkája, hogy összehozza bennünk az akarást és a véghezvitelt.

(Vö.: Fil 2,13: *„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően;”*

Zsid 13,21: *”... tegyen készségessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örök-ké. Ámen.”*)

Így keletkezik bennünk lelki éhség és kívánság Isten dicsőítésére. Lehetséges, hogy csak igen keveset érzünk ebből önmagunkban; talán sejtjük, hogy Jézusnak újra meg kell érintenie, és életre kell keltenie minket. Ezért szívből kérhetjük: *„Fordulj hozzánk, URam! Meddig késel? Könyörülj szolgálaidon!”* (Zsolt 90,13);

(Vö.: Zsolt 80,19b: *„És mi nem pártolunk el tőled. Tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet;”*

Zsolt 119,25.40.88: *„Életem a porhoz tapad: eleveníts meg igéddel! – Eleveníts meg igazságoddal, mert vágyódom utasításaidra. – Tartsd meg életemet kegyelmesen, én pedig megtartom intelmeidet;”*

Ézs 57,15: *„Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkével is. Feliüdítem az alázatosak lelkét, feliüdítem a megtörttek szívét.”*)

I/d. Növekedés a hitben

Ef 4,5: „Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.”

A növekedéssel foglalkozó sok bibliai hely alapján arra következtetünk, hogy egészen természetes, ha valami növekszik. Ennél megfigyelhető, hogy amint a gonoszság, úgy a jó dolgok is növekedhetnek; olykor egymás mellett is.

Mérhető-e a növekedés? A kívülrre való növekedés egészen határozottan mérhető: azt meg lehet számolni, mérni, megolvasni.

De van belülre történő növekedés is. Egyik magyarázatban olvassuk: „Timóteus bátor-talan és félénk lehetett. Ezt azért tudjuk, mivel Pál ezen a ponton szólította meg (2Tim 1,5–8.13–14: *„Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszbán és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan. Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned. Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét. Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyoságtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által;”* – Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által;”

1Tim 4,14: „Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézrátételével.”

Pál egyrészt nem mehet túl azon, hogy Timóteus természetes félénkségben és tartózkodásban maradjon, másrészt figyelemreméltó, ahogy utat készít neki a korinthusiaknál, és kéri iránta való megértésüket s figyelmességüket (1Kor 16–10k.: *„Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én. Senki se nézze le tehát, hanem indítsátok útnak békességgel, hogy eljöjjön hozzám, mert várom őt a testvérekkel együtt.”*)

A félelem és bátortalanság gátolhatja a lelki növekedést. De mi is, ahogy Timóteus, megtanulhatjuk ezt legyőzni, miközben tudatosítjuk magunkban, és bízunk abban, hogy Jézus

nagyobb és erősebb (Jn 14,1: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem,*”

(Vö.: Jn 16,33: „*Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot,*”

1Jn 5,4: „*Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.*”)

A félelem és csüggedés kétféle okból veszélyes:

a./ Isten ellen hatnak: – A félelemnek semmiféle beleszólási jogot nem adhatunk, mivel nem helyesen vezet minket. És mégis, megért minket Isten, ha legyőz bennünket a félelem. Jézus maga is nagy félelelmek közepette harcolt.

(Vö.: Ézs 53,8: „*Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött az-zal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?!*”

Zsid 4,14k: „*Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt,*”

Zsid 5,7: „*Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért,*”)

b./ Visszatartanak a hitből fakadó engedelmisségben. Ezt mindenesetre Timóteusnál nem érték el (2Tim 2,1.3–8: „*Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. – Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez. A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie. Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts. Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom,*”)

Mivel lépésről lépésre növekedett Istenbe vetett reményteljes bizalma.

A félelem gyakorisága és mértéke könnyen megszűnhet. Erre vonatkozóan erős ígéretünk: „*Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.*” Jós 1,9b;

(Vö.: Ézs 43,1k.: „*De most így szól az ÚR, a te teremtető, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg;*”

Dán 10,12: „*Majd ezt mondta nekem: Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy rászántad magad a dolgok megértésére, megalázkodva Istened előtt, meghallotta szavadat Isten, és én a te szavaid miatt jöttem;*”

Zof 3,16–17a: „*Azon a napon így biztatják Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít.*”)

I/e. Megélt tanítványság

ApCsel 16,1–3: „*Így jutott el Derbébe, majd Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia, akiről dicsérőleg szóltak a lisztrai és ikóniumi testvérek. Pál őt magával akarta vinni, ezért az ott lakó zsidókra tekintettel körülmetélte őt. Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt.*”

ApCsel 14,5–7: „*A város népe azonban meghasonlott, és némelyek a zsidókkal, mások meg az apostolokkal tartottak. De a pogányok és zsidók vezetőikkel együtt összefogtak, hogy bántalmazták és megkövezzék őket. Ők azonban ezt megtudva elmenekültek Likaónia városaiba, Lisztrába, Derbébe és a környékre, és ott hirdették az evangéliumot.*”

Lisztrában „volt egy tanítvány, akit Timóteusnak hívtak”. Őszinte barátság fűzte Jézushoz. De az Úr adott áldást életére és szolgálatára (Mt 23,8: „*De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok*”).

Az igazi tanítványságnak különösen két ismertetőjele van: bevetésre való készség és engedelmesség. Timóteusnál ezek a tulajdonságok kiegyensúlyozott mértékben érvényesültek. Ehhez kapcsolódik az is, hogy az élet minden területére vonatkozóan intenzív beszélgetésben maradt Jézussal, és ugyanazt tette, amit az Úr megmutatott neki igéjében.

(Vö.: Zsolt 25,4–10: *„Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam! Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat. Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat. Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit;”*

Zsolt 143,10: *„Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”*

2Tim 3,16k.: *„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”)*

Így növekedett Timóteus hite. Jézus tanítványai közé számított, és minden téren kipróbált keresztyénnek számított. Őt akarta Pál munkatársának. Mindenekelőtt megfigyelhető, hogy az apostol határozott igent mondott rá. Pálnak Timóteus ajándék volt, Isten ajándéka. Akit „bevont” a lelki szolgálatba.

Aztán megfigyelhetjük, hogy Timóteus nem érezte kényszernek, hogy aktívan együtt dolgozzon Pál apostollal. Nyilván szívesen engedett az apostol kérésének.

Vajon nem a Jézus iránt égő szeretet volt-e az, ami Timóteust késszé tette az engedelmességre? Nem az ÚR válaszolt-e csodálatosan nagyanyjának Loisznak, és édesanyjának Eunikének számtalan imádságára? Isten szaván fogta őket. Urunk nem felejtí el életünk neki való átadásának az óráját. Ebből gyümölcs növekszik az örökkévalóságra vonatkozóan is.

(Vö.: Jn 15,16: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”).*

Sok tényező van, ami itt egymásra talál és együttműködik. Jóllehet Timóteusnak meglett volna a lehetősége arra is, hogy kiváljon a sorból. De nem ezt tette, mivel Jézus új élettel ajándékozta meg. *”Az a Lélek, aki bennetek lakik nagyobb, mint az a lélek, aki a világban uralkodik”,* – ezért *„erősödj meg a kegyelemben, amely érted van Krisztus Jézusban”* (1Jn 4,4b: *„Mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van”*).

(Vö.: 2Tim 1,9k.: *„Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk. Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet.”*)

I/f. Elhívás szolgálatra

2Tim 1,9: *„Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk.”*

Erről az ígéről sokunknak az „elhívatottság” címszó jut eszünkbe, és a Biblia tényleg sok kijelentést közöl erről a témáról. Elhívtunk a békességre, a szabadságra, a Krisztussal való közösségre, az örök életre.

(Vö.: 1Kor 1,9: *„Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre;”*

1Kor 7,15: *„Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, váljék el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el minket az Isten, hogy békességben éljünk;”*

Gal 5,13: *„Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhívva; csak a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak.”)*

Mindez a hívás alátámasztja bizonyos mértékben a mi Isten szolgálatára való elhívásunkat, és a szükséges erkölcsi tartást is megadja. Ezen elhívások közül senki sincsen kizárva.

A szolgálatra való elhívásból sincs kizárva senki sem (Jn 13,13–15: *„Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.”*) Ebben kiteljesedik a Krisztussal való élet egész gazdagsága. Krisztus elhívása megszépíti létünket, nagyszerűségéből részesít, és lehetővé teszi, hogy túlnőjünk önmagunkon.

(Vö.: 2Móz 34,29:” Azután lejött Mózes a Sínai-hegyről. A bizonyság két táblája Mózes kezében volt, amikor lejött a hegyről. Azt azonban nem tudta Mózes, hogy arcának a bőre sugárzó lett, amikor Istennel beszélt;”

ApCsel 6,15: „Ekkor a nagytanácsban ülők mind rátekintettek, és látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé;”

2Kor 3,18: „Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre;”

Ézs 60,1–3: „Kelj fel, tiündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad. Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez;”

Jn 1,14: ”Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egy-születettjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”)

Mikor szolgálatra való elhívásunkról van szó, mindig újra meg kell fontolnunk, hogy ez szent elhívás. A szent Isten szeretetből választott ki minket, és akik természettől fogva abszolút nem voltunk szentek önmagunkban, szolgálatra rendelt. Isten az értékes és maradandó kincset földi, törékeny edényre bízta.

(Vö.: 2Kor 4,10k.: ” Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben.”)

„Megmentésünk és elhívásunk egyáltalán nem a bennünk lévő értékek miatt történik” (A. Remmers), hanem Isten irgalmán alapszik. Ezzel Isten egyáltalán nem jó cselekedeteinket jutalmazza meg, hanem meg nem érdemelt ajándékában részesít. Talán mi is elgondolkozunk azon olykor: Miért nyúlt utánunk Isten?

Ő terve szerint cselekszik, ami már a világ teremtése előtt készen volt.

(Vö.: Ef 1,4–8: „Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van – az ő vére

által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.”)

„Istennek oka lett volna arra, hogy megfontolja ellenünk való ítéletét. Mégis, indokolatlanul megkegyelmezésünk mellett határozott. Sőt, szolgálatba állított benünket. És ez a jogosulatlan irgalmasság jelent meg Jézusban” (F. Grünzweig).

(Vö.: 1Tim 1,12–14: *„Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.”)*

II./ TIMÓTEUS SZOLGÁLATA

1Tim 4,14: *„Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézrátételével.”*

II/a. Elhívás konkrétan

Isten minden gyermekét szolgálatra szabadította fel és hívta el (1Thess 1,9k.: *„Mert ők maguk beszélnek rólunk, milyen fogadtatásban volt részünk nálatok, és hogy miként tértetek meg a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok és várjátok a mennyből Jézust, az ő Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.”)* Mindenesetre az egyes szolgálati feladatok nagyon különbözők. Timóteusnak olyan szolgálati megbízatása volt, hogy elsődlegesen a missziói gyülekezetépítésnek szentelte magát. Hogy ezt az elhívást Pál oldalán gyakorolhatta, azt különleges előjognak tekintette. Megtanulta tőle mindenekelőtt, hogy semmi sincs életünkben, ami megakadályozhatna, hogy Istent szolgáljuk.

(Vö.: Ef 6,19k.: *„És énértem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, amelynek követe vagyok a bilincsen is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell;”*

Fil 1,12–14: *„Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, mert ismertté lett az egész testőrségben, és mindenki más*

előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólják Isten igéjét;”

Kol 4,3k.: *„Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok, hogy azt hirdethessem;”*

2Tim 2,7–9: *„Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts. Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom, amelyért még bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Az Isten igéje viszont nincs bilincsbe verve.”)*

Timóteus nem adta át magát semmiféle illúziónak – mégis átélte Lisztrában, szülővárosában, ahogyan Pált, őt is üldözni kezdték a Krisztusról szóló bizonyágtételéért.

(Vö.: ApCsel 14,10–20: *„Ezért hangosan így szólt hozzá: „Állj a lábaidra egyenesen!” Ekkor az talpra ugrott, és járt. Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: „Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban!” Barnabást Zeusznak mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő. Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszaggatva a sokaság közé futottak, és így kiáltottak: „Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtetten az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótevők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet.” Így szóltak, és nagy nehezen lebeszélték a sokaságot arról, hogy áldozatot mutasson be nekik. Antiókhiaiból és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték. De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe;”*

2Tim 1,12: *„Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra;”)*

Talán felmerül bennünk a kérdés: Hogy töltötte be Timóteus konkrét megbízatását? Ez égető kérdés, mivel valamikor számunkra is személyes kérdéssé lehet.

Két aspektusból válaszolhatunk ezekre:

1./ Istent szolgálni először azt jelenti: felnézni rá és őt hallgatni.

(Vö.: Zsolt 16,8: „Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.”) Ez a koncentrált hozzá igazodás és megtapasztalt személyes megbízatás megszabadít az emberektől való félelemtől vagy az emberek kegye keresésétől.

(Vö.: Gal 1,10: „Az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van;”

1Thess 2,4: „Hanem mivel az Isten ítélte minket alkalmasnak arra, hogy ránk bízsa az evangéliumot, úgy hirdetjük azt, mint akik nem az embereknek akarnak tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek;”

1Thess 4,1: „Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intiünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is –, ebben jussatok még előbbre;”)

2./ Isten „kegyelmi ajándékokat” ajándékozott nekünk. (1Pét 4,10k.: „Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.”)

Timóteus minősége nem ismeretében, nem tapasztalatában, nem odaszántságában, hanem az Isten által való felkészítésében van. Lényeges, hogy ezt az Istentől kapott tehetséget a gyülekezet presbiterei és Pál is elismerik (2Tim 1,6: „Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned.”)

Timóteus abban a tudatban végezhetette szolgálatát, hogy a presbiterek elismerték és támogatták megbízatását Mindegy, milyen ajándékról van szó, ezek tették késszé Timóteust a szolgálatra. Sőt, arra is felszólította Pál, hogy ne hanyagolja el ezeket. „Lustaság, közömböség vagy más dolgokkal való túlzott tevékenység által el lehet hanyagolni minden képességet” (A. Remmers).

II/b. Motivációk a szolgálatra

2Kor 5,14k.: *„Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”*

A szeretet az egyetlen elfogadható igazolása minden szolgálatnak az ÚR számára. Ez azért van, mivel ennek a nyelve az ellenfeleknek is érthetővé teszi a keresztyén üzenetet. A Jézus szeretete tart meg és vezet minket a ténylegesen helyes úton.

Jézus útközben akarja látni tanítványait, belsőleg készségesen, akik előre haladnak, hozzáfognak valami új dologhoz, merészen végeznek vele valamit (ApCsel 16,6–10: *„Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. Erre Mízián áthaladva lementek Tróászba. Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!” A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.”*

Urunk szeretete tesz késszé arra, hogy elfogadjuk Lelke vezetését és figyelmeztetését. Messzemenő következménye van annak, hogy az Isten országáért való bevetésben saját utunkon járunk-e vagy hagyjuk, hogy a Szentlélek vezessen. Jézus szolgálóit egyedül és nehéz szolgálati utakon is átviszi, és lehetővé teszi, hogy teljesen új módon megtapasztalják meg Isten jelenlétét. Bérea olyan hely volt, ahol hátra hagyta Pál Timóteust és Silást.

(Vö.: ApCsel 17,11–14: *„Ezek nemesebb lelkűek voltak, mint a thesszalonikaiak, teljes készséggel fogadták az igét, és napról napra kutatták az Írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok. Sokan hittek tehát közülük, sőt még a tekintélyes görög asszonyok és férfiak közül sem kevesen. De amint megtudták a thesszalonikai zsidók, hogy Pál Béreában is hirdeti az Isten igéjét, odajöttek és ott is fellázították és felizgatták a sokaságot. Ám akkor a testvérek azonnal továbbküldték Pált, hogy menjen a tengerig. Szilász és Timóteus azonban ott maradt.”)*

Három misszionárius, akik egy keresztyén közösség megbízásából Szentpétervárra utaztak, így tudósítottak arról a helyről szolgálatuk kezdetén: „Nehéz érzéssel ülünk a Szent-

pétervár felé tartó repülőgépen – most kezdődik új életünk. Mennyei Atyánk kezébe helyeztük magunkat, aki tudomásunk szerint ide küldött bennünket. E. M. még a lakásunkhoz vezető úton elmondta nekünk, hogy a kezdeti idő nem lesz könnyű. A regisztrációnál, lakáskeresésnél és ismeretlen munkaadónkkal való első kapcsolatunkban csupán magunkra számíthatunk – és egészen Urunkra vagyunk utalva. Ez egyáltalán nem tűnik könnyűnek, de bizonyosak vagyunk abban, hogy Isten ereje és szeretete ígéretével küldött Szentpétervárra.”

(Vö.: 2Tim 1,7: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”)

II/c. Együttműködés

1Tim 1,3: „Amikor Macedóniába mentem, kértelek, hogy maradj Efezusban, és parancsolt meg némelyeknek, hogy ne hirdessenek tévtanokat.”

2Tim 4,9–13: „Igyekezz minél előbb hozzám jönni, mert Démász elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott, és elment Thesszalonikába; Kreszcensz pedig Galáciába, Titusz meg Dalmáciába. Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban. Tükhikoszt elküldtem Efezusba. Köpenyemet, amelyet Tróászban Karposznál hagytam, hozd el, amikor jössz; hozd el a könyveket is, de főként a pergameneket.”

Timóteus nem volt magának való ember. Egy munkaközösségben volt Pállal, Silással, Titusszal és másokkal. Jézus is egy csapatot alkotott tizenkét tanítványával (Mk 3,13–19: „Azután felment a hegyre, és magához hívta, akiket akart; ők pedig odamentek hozzá. Tizenkettőt választott ki arra, hogy vele legyenek, és azután elküldje őket, hogy hirdessék az igét, és hogy a tőle kapott hatalommal kiűzzék az ördögöket. Kiválasztotta tehát a tizenkettőt: Simont, akinek a Péter nevet adta, Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét, akiknek a Boanerges nevet adta, ami azt jelenti, mennydörgés fiai; továbbá Andrászt és Fülöpöt, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot, az Alfeus fiát, Taddeust és Simont, a Kananeust, Júdás Iskariótest, aki el is árulta őt.”

A munkaközösségi munka integritást feltételez, de készséget is egymás iránt és egymásért. Azáltal, hogy Pál Timóteust munkaközösségbe tagolta, kibontakozhatott erőtere a

szolgálat érdekében. Miközben arra ösztönözte Pál, hogy fedezze fel az Istentől kapott ajándékokat és szolgáljon azokkal jellegzetes módján a gyülekezetnek, ahhoz segítette Timóteust, hogy ne személyektől függő legyen, hanem engedje, hogy Isten tévedhetetlen igéje vezesse. Mindenki, aki egy munkaközösségbe tartozik, megtapasztal valamit az adományok sokféleségéből, és abból is, hogy ezek kölcsönösen kiegészítik egymást. Pál részletesen foglalkozik ezzel a tematikával.

Ténylegesen bibliai alapelvű-e a közösségi munka? – Igen. Ezt igazolja az 1Kor 12,4–6 is: „*A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz.*”

– A közösség minden tagja különböző adományokkal és képességekkel gazdagítja a közösséget.

– A munkaközösségi tagok hasonló adománnyal különböző módon használhatnak a közösségnek.

– A különböző adományok kölcsönösen kiegészítik egymást.

(Vö.: 1Kor 12,18–20: „*Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Lélek által. Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait. Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja. Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.*”)

A biblia-tanító Alfred Kuen az „Egymással – egymásért” című könyvében részletesen kifejtette azt, ami feltétlenül része a munkaközösségnek. Ez az egymásért való felelősség. Ezt nekünk is vállalnunk és gyakorolnunk kell, mivel általa illeszkednek össze az aktív változási folyamatok. Ehhez tartozik az is, hogy „kölcsönösen intsétek egymást!” (Kol 3,16: „*A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek.*”)

Ez konkrét, építő megbízatás, aminek a megszentelődés a célja. „A Jézus visszajövetelére való előretekintés nem csupán a személyes megszentelődésre szolgáló erős ösztönzés

(1Jn 3,3: „Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta”), hanem az általános megszentelődésre is” (A. Kuen). Ugye, nekünk is ez a célunk?

II/d. Megbízásban

2Tim 2,1–5: *„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez.”*

Bizonyosan nagy dolog volt Timóteusnak, hogy egy munkaközösségben lehetett Pállal. Közösén nem olyan keserves legyőzni a nehézségeket. Együtt minden másként halad.

Timóteus aztán olyan megbízásokat kapott az apostoltól, amiket egyedül kellett teljesítenie. A „mi”-től most jutott el a „te azért”-ig. Pál nevében mostmár nehéz ügyekben is aktívnak kellett lennie. Bizonyára Timóteus engedelmességéhez eközben félelem és vonakodás is társult. Talán ezért intézte Pál hozzá ezeket a szavakat: *„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van”* (2Tim 2,1). Urunk kegyelme minket is erőssé és bátorrá akar tenni nehéz megbízásaink folyamán.

(Vö.: Fil 4,13: *„Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk!”*

2Kor 8,9: *„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”*

1Kor 12,9: *„Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet kapta, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait.”)*

Isten kegyelme szilárdan megtart minket, hogy ne essünk áldozatává ingatagságunknak és féltékenységünknek.

Mindenekelőtt négy speciális megbízása volt Timóteusnak, amik érdekében négy különböző helyen kellett bevetnie magát Pál küldötteként. Vajön csupán Pál apostol küldöttje volt, vagy inkább elsősorban „Jézus Krisztus nagykövete volt”, mint mi is? (2Kor 5,20: *„Te-*

hát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel!)

Jóllehet Isten megbízottjainak vannak földi főnökei, azonban elsősorban mennyei megbízójuk iránt elkötelezettek, mivel ő hatalmaz fel, ajándékozza meg őket a szolgálattal. Ebben az összefüggésben teljesítette Timóteus speciális megbízatásait:

– Thesszalonikában (1Thess 3,2: *„És elküldtük Timóteust, a mi testvériünket és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Isten munkatársát, hogy megerősítsen titeket, és bátorítson hitetekben.”*);

– Korinthusban (1Kor 4,17: *„Ezért küldtem el hozzátok Timóteust, aki szeretett és hű gyermekem az Úrban, aki emlékeztetni fog titeket arra: hogyan élek Krisztus Jézusban, és hogyan tanítok minden gyülekezetben,”* – 1Kor 16,10: *„Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én”*);

– Filippiben (Fil 2,19–24: *„Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam: mi van veletek. Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkiületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig a Krisztus Jézuséval. De ti is tudjátok, hogy kipróbált ember ő, és mint apjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangéliumért. Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, hogyan alakulnak dolgaim. De bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan elmegyek”*);

– és Efézusban (1Tim 3,14: *„Ezeket pedig abban a reményben írom neked, hogy hamarosan eljutok hozzád.”*)

Minden megbízatásnak megvolt a maga színezete – de minden szolgálati terület esélyt jelentett arra vonatkozóan, hogy Isten tiszteletére dolgozzon. Nincs olyan hely, amelyen ne tudnám életem által Isten nevét nagyra tenni. Isten magasztalása segíthet ebben. (Zsolt 103,22: *„Áldjátok az URat, ti teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik! Áldjad, lelkem, az URat!”*)

II/e. Minden helyre megfelelő ige

1Tim 4,12: „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.”

Nem volt-e túl nagy követelmény az, amit Pál Timóteus iránt támasztott. Tudunk-e tulajdonképpen tökéletesen példásan élni? Ha saját erőnkkel számolunk, hamar határainkhoz érkezünk. Timóteus is így járt volna, ha nem közölt volna vele Pál egy titkot is. „Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: 'Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!'" (2Tim 2,19).

Timóteus tudta és hitte, hogy az ÚR ismeri az övéit; ezért minden helyen biztosan léphetett fel, és a szükséges hajlékonysággal s határozottsággal fogadta el a mindenkori gyülekezeti szituációt.

/a./ THESSZALONIKÁBAN (1Thess 3,2: „És elküldtük Timóteust, a mi testvériünket és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Isten munkatársát, hogy megerősítsen titeket, és bátorítson hitetekben”) erősítenie és bátorítania kellett a keresztyéneket Timóteusnak, és ezentúl információt közölni a thesszalonikaiak hitbeli állapotáról.

/b./ KORINTHUSBAN minden sokkal nehezebb volt. Ott széthúzás, rendetlenség, gátlástalanság, vitatkozás, hamis tanítások uralkodtak (1Kor 3,1–4: „Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejfel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e? Ha az egyik ezt mondja: „Én Pálé vagyok”, a másik pedig azt: „Én Apollósé”, nem emberi módon beszéltek-e?”)

Képes-e az ember ilyen körülmények közül bármit is véghezvinni? Bizonyosan csak akkor, ha ezeket az eltévedt keresztyéneket a leglényegesebbekre emlékezteti:

- „Ti viszont a Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené” (1Kor 3,13);
- „Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben” (1Kor 6,20);
- „Mert e világ ábrázata elmúlik” (1Kor 7,31b).

/c./ FILIPPIBEN – úgy tűnik – szép megbízatást kapott Timóteus. (Fil 2,19–24: *Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével. Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok. Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség! Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom. Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.*”) „Szívből kellett gondoskodnia” a filippibeliekről.

/d./ EFÉZUSban egészen különös megbízatásban részesült Timóteus. Itt a keresztyének gyülekezetvezetőjeként kellett szolgálnia Pál közeli viszontlátása reményében. (2Tim 3,14: *„Ezeket pedig abban a reményben írom neked, hogy hamarosan eljutok hozzád.”*) A gyülekezetben növekvő nehézségek ellenére hálás Pál az efézusi keresztyéneknek.

(Vö.: Ef 1,15k.: *„Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban;”*

Ef 3,14–17: *„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.”*)

Így Timóteus megtanulta, hogy az igehirdetésben, tanításban és lelkigondozásban való szolgálatra a hordozó erő a hívő testvérekért való háládatosság.

II/f./ Egy pillantás egy szükségletre

2Tim 4,9–16.22: *„Igyekezz minél előbb hozzám jönni, mert Démász elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott, és elment Thesszalonikába; Kreszcensz pedig Galáciába, Titusz meg Dalmáciába. Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban. Tükhikoszt elküldtem Efezusba. Köpenyemet, amelyet Tróászban Karposznál hagytam, hozd el, amikor jössz; hozd el a könyveket is, de főként a pergameneket. Alexandrosz, a rézműves, sok rosszat követett el ellenem. Megfizet neki majd*

az Úr cselekedetei szerint. Te is őrizkedj tőle, mert igen hevesen ellenállt a mi beszédeinknek. Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. – Ne számítson ez bűneik közé! Az Úr legyen a lelkeddel! Kegyelem veletek!”

„Igyekezz minél előbb hozzám jönni”. Erről van szó az apostolnak ebben a kérésében, ami Timótushoz intézett utolsó megbízatása.

Pál megöregedett és egyedül maradt, keserűen csalódott munkatársaiban. Mindez nagy teher lehetett neki. Abban a sokféle ínségben, amiben Jézus emberei élnek, rendkívül nagy erősítést jelent a hívő testvérekkel való közeli kapcsolat. Az apostol esetében azonban nem csupán öregkori panaszai és az egyedüllét érzése okoztak gondot neki. Ami Pált meggyötörte, az a bizonyosság volt, hogy közelesen kivégezhetik.

Bizonyosan jó és helyes volt, hogy Timóteus ezekben a nehéz órákban közel állhatott lelki atyjához, mint annak idején Elizeus Illéshez, próféta atyjához.

(Vö.: 2Kir. 2,1–15: „Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben az égbe, Illés és Elizeus elment Gilgálból. Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe. A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az ÚR. Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! És megérkeztek Jerikóba. A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Így mentek ketten együtt. Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol. Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta. Amikor átmentek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész! Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. Amikor azután tovább mentek, és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe. Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és

két darabra szakította. Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára. Fogta Illésnek a leesett palástját, ráütött azzal a vízre, és így szólt: Hol van az ÚR, Illés Istene, hol van Ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta. Látták ezt a prófétatanítványok, akik átellenben, Jerikóban voltak, és ezt mondták: Az Illésben működő lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte.”

Mi se hagyjuk cserben egymást. (Vö.: a Róm 12,13: „A szentekkel vállaljatok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet.”) Különösen nem nehéz időkben, és különösen nem lelki atyáinkat és lelki anyáinkat. Ők példaképeink, és sokkal tartozunk nekik. (Fil 3,17: „Legyetek követőim, testvéreim, és azokra figyeljete, akik úgy élnek, ahogyan mi példát adtunk nektek.”) Olykor kérdezzük meg magunkat, mit tehetünk másokért. Egyedül jelenlétünk jelenthet nekik igazi erősséget.

A „mielőbb jöjj el hozzám” kéréshez – azaz még tél előtt (21.v.) még egy másik „anyagi dolog” is kapcsolódik: „*Köpenyemet, amelyet Tróászbán Karposznál hagytam, hozd el, amikor jössz; hozd el a könyveket is, de főként a pergameneket*” (2Tim 4,13.) Felmerül bennünk, hogy vajon nem ismerte az apostol szükségait a Rómában lévő gyülekezet? Miért nem tudtak neki kabátot adni? Látjuk mi a szükségét, felebarátaink igazi ínségeit? Nem csak testi fázás van, sok belső „fázás” is van világunkban. A keresztyének „klíma jobbítók”, mivel Isten világos és meleg szeretetét hozzák sötét és fagyos világunkba. (Péld 14,21: „*Aki megveti felebarátját, vétkezik, de aki az alázatosokon könyörül, boldog lesz.*”)

III. A FELEBARÁT MEGBECSÜLÉSE

a./ A nagyrabecsülés ismertetőjegyei

Fil 2,3: „*Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál;*”

„Az alázatban becsüljétek többre egymást, mint önmagukat.” Találójában nem is lehetett volna kifejezni azt, amit a Biblia megbecsülés alatt ért. Nem csak egyenértékűségről van szó, hanem felebarátaink nagyrabecsüléséről. Tapasztalatból tudjuk, hogy ez igen nehéz,

ha ugyan nem lehetetlen. Talán ezért található azonnal a vers kezdetén a „lelki kulcs”: „alázatban”.

Mózes alázatos ember volt, – jóllehet heves vérmérsékletet örökölt. Azonban „Isten iskolájában” megtanulta az alázatot (4Móz 12,3: „*Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb.*”)

Az alázatos embernek igen sok ígértetik:

– gazdagság és tisztesség (Péld 22,4: „*Az alázatnak és az ÚR félelmének jutalma gazdagság, dicsőség és élet;*”)

– kegyelem (Péld 3,34: „*A csúfolódókat ő megcsúfolja, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad;*”)

– bölcsesség (Péld 11,2: „*Ha jön a kevélység, jön a szégyen is, a szerénységgel pedig bölcsesség jár együtt*”).

Jézus minden embertársa iránt nagyrabecsülést tanúsított: „*Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek*” (Mt 11,29). A nagyrabecsülő beállítottságnak pozitív kihatásai van a keresztyének egymás iránti, konstruktív közösségében. John D. Rockefeller mondta egyszer: „A nagyrabecsülés olyan fáradozás és képesség, amivel meg lehet találni és meg lehet tartani az alkalmas munkatársakat.” Hogy Pálnak ez sikerült, az nyilvánvaló a Timóteus iránti viszonyulásában.

A felebarát nagyrabecsülő észrevétele felszabadítja az individuális, szervező és együttműködésre való erőket, és ezáltal lehetővé válik, hogy általuk valami új és hasznos keletkezzék.

Ezek mindig a meglévő erőtereken, és nem a problémákon tájékozódnak, és így erősítik a lelki növekedést. Akkor keletkeznek Isten akarata szerinti, szívbeli kapcsolatok.

Vágyakozunk-e a nagyrabecsülés megtapasztalására? Akkor lesznek jó tapasztalataink, ha mi magunk is gyakoroljuk a nagyrabecsülést. Megköszönni, elismerni, dicsérni, részt venni, érdeklődni érdeklődést tanúsítani, tárgyilagos és szakszerű kritikát gyakorolni. Ezt minden keresztyén megtanulhatja. Péter figyelmeztet minket erre: „*Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek!*” (1Pét 2,17).

III/b. Pál – a nagyrabecsülő testvér

1Tim 1,12–17: *„Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. Jóllehet előbb őt káromló, az övét üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvöztse, akik közül az első én vagyok. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak. Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön örökké. Ámen.”*

Hogy tanulta meg Pál ennek a nagyrabecsülő magatartásnak a jelentőségét munkatársaira vonatkozóan? Egészen bizonyosan a bátorító találkozások során, mint ahogy Anániással és Barnabással kapcsolatosan is történt.

(Vö.: ApCsel 9,17.26k.: *”Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: ’Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.’ – Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány. Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, és hogy beszélt vele, és milyen nyíltan szólt Damaszkuszban Jézus nevében.”)*

A leghatékonyabb megbecsülés azonban az, hogy érvényben volt és maradt számára Isten Fia szeretete. *„És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmételetlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünet. És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmételetlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünet. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszegyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk”* (Kol 2,13–15).

Ezt Pál soha sem tudta eléggé megköszönni. Isten kifejezésre juttatta Pál iránti nagyrabecsülését, miközben megmentette és szolgálatára hívta.

A nagyrabecsülésre gyakorlatias kifejezéseket kell találnia – szavainkban, gesztusainkban, hanghordozásunkban. Figyeljünk-e erre egymással való együttléteink során, vagy túlnyomó részben a hibákra figyelünk?

Azokban a beszédekben, amelyekben Pál Timóteushoz szól, megismerhetjük iránta való magatartását:

/a./ A fiatal Timóteus az idős apostol számára: „munkatárs az ÚR ügyében.”

(Vö.: „*És elküldtük Timóteust, a mi testvérünket és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Isten munkatársát, hogy megerősítsen titeket, és bátorítson hitetekben*” (1Thess 3,2);

És „ő is úgy tevékenykedik ebben a munkában, mint én”.

(Vö.: Róm 16,21; „*Köszönt titeket munkatársam, Timóteus, valamint rokonaim: Luciusz, Jázon és Szózipatrosz*;”

1Kor 16,10: „*Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én.*”)

Ezzel talán azt akarta kifejezésre juttatni Pál, hogy az, amit a többi testvér végez, ugyanolyan jó és helyes, mint amit ő, a sokat tapasztalt ember tesz? „Mint ahogy én is” – ez a mi alapmagatartásunk a többi ember iránt? Ez a magatartás egységet parancsolna az irigy összehasonlítás romboló hatalmasságának (Gal 5,26: „*Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.*”)

/b./ A „Timóteus, szeretett és hűséges gyermekem” elnevezés – az akkori szóhasználat szerint messzemenő tiszteletet fejez ki.

(Vö.: 1Kor 4,17: „*Ezért küldtem el hozzátok Timóteust, aki szeretett és hű gyermekem az Úrban, aki emlékeztetni fog titeket arra: hogyan élek Krisztus Jézusban, és hogyan tanítok minden gyülekezetben.*”)

Minden embernek szüksége van egy helyre, ahol szívesen várják és fogadják. Bizonyos, hogy a keresztyéneknek ez a hely mennyei Atyjuk szívében van (Ézs 43,4: „*Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzetedet.*”)

És mégis, jó és fontos megélni Isten nagyrabecsülését és szeretetét emberek közti kapcsolatainkban is.

Milyen segítséget találunk ehhez pl. a 4Móz 6,23–27-ben?: „*Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik: 'Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!' Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket;*”

Vagy a Róm 15,7-ben? „*Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére;*”

És a 3Jn 15-ben?: „*Békesség neked! Köszöntenek barátaid. Köszönts te is barátainkat név szerint.*”

III/c. Nagyrabecsülés – gyengeségek ellenére

Róm 8,15: „*Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: 'Abbá, Atya!'*”

2Tim 1,7k.: ” *Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét. Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által.*”

Emlékezzünk arra: Timóteusnak félénk és bátoratlan természettel kellett harcolni. Ezért bátorította Pál azzal a nagy ténnyel, amit Isten vele tett: „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét*” (2Tim 1,7).

Látjuk, hogy az apostol munkatársát Isten ajándékaira figyelmeztetve vigasztalta és bátorította. De megfigyelhetjük azt is, hogy Pál tudatosan nem hagyta egyszerűen figyelmen kívül Timóteus személyes gyenge oldalát sem, és nem lépett túl rajta, hanem nyíltan és szeretettel szólította meg. Itt is visszatükröződik az igazi nagyrabecsülés, amellyel valóságos érdeklődést tanúsít Timóteus iránt.

Bizonyos, hogy nem kell minden személyes gyengeséget néven nevezni. De ahol ez akadályozza vagy akár blokkolja az evangélium terjedését, vagy ahol személyes gyengeségünk jellemünkre vonatkozóan fékezi a Szentlélek munkáját, mindenképpen szükségünk van egy hívő testvér vagy hívő testvérnő lelkigondozói segítségére is. Pál nem vonja ki magát ez

alól a segítségadás alól, annál is inkább, mivel ő maga is Isten ígéreteiből élt, gyenge óráiban is: „*Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz*” (2Kor 12,9).

Így akarta az apostol, hogy Timóteus túlnőjön önmagán, miközben a feladatokat, amiket az Úr rábízott, hűségesen teljesítse az Isten győztes erejébe vetett bizalomban.

Egyedül a bizalom útján tehetett szert Timóteus gyakorlati megtapasztalásokra azzal a csodálatos lelki ajándékkal, amit Isten megígért neki: „*Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája*” (2Tim 2,1.3);

„*A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen*” (1Pét 5,10k.).

13./ OLTÁROK – AZ ÉLŐ ISTENNEL VALÓ TALÁLKOZÁS SZÍNHELYEI

ALTÄRE – STÄTTEN DER BEGEGNUNG MIT GOTT

BLZ Juli 2005

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

<http://bibel.com/BLZ/index-69.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2005-07/ - 2013. 10. 28.

1./ Az oltárok célja

Zsolt 100,1–5: *„Hálaadó zsoltár. Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! / Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! / Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az ő népe és legelőjének nyája. / Menjetek be kapuin hálaénekkel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! / Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre;”*

Zsolt 84,2–5: *„Mily kedvesek a te hajlékaid, ó Seregek URa! / Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. / Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, Seregek URa, királyom és Istenem! / Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged! (Szela.).”*

Az oltárok az Ószövetségben az Istennel való találkozás látható jelei. Bizonyos helyzetekben építették őket addig, ameddig el nem készítették az élő Isten központi szentélyét. „Az Ótestamentum idejében az volt az oltár fő célja, hogy állatokat áldozzanak rajta, ezentúl azonban további határozott célokat is szolgáltak például az imádkozás és összegyülekezés helyeként és menedékhelyként” (Jeruzsálemi Biblialexikon).

A Bibliában először említett oltár Nőé özönvíz utáni oltára (1Móz 8,20: *„Azután oltárt épített Nőé az ÚRnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatokat mutatott be az oltáron).* De már Kain és Ábel is mutattak be áldozatokat. Az ősatyákról tudjuk, hogy faragatlan köveket állítottak fel, és ott hívták segítségül az Úr nevét.

A Biblia oltárait, amikkel foglalkozni akarunk, emberek építették, ahol Isten a leghatalmasabbként akarták tisztelni, miközben áldozatokat mutattak be az oltárokon és imádták Istent.

Ezzel szemben nem az az elsődleges, hogy oltárt építsünk, ha elhatároztuk, hogy Istennel beszélünk, rá hallgatunk, vagy ajándékozunk is neki valamit. Mégis, vegyünk figyelembe néhány oltár-történetet, és tegyük fel magunknak a kérdést: mit akarnak ezek ma üzeni nekünk?

Annak idején, mint manapság is, az oltárhoz menetel az Úrhoz való járulást jelentette, és az oltárnál való tartózkodás lényege, értelme: az Úr előtt való tartózkodás. Aztán várunk a szavára, tiszta, bátorító és útmutató ígére.

Korunk egyik keresztyén embere mondta: „A mi életünkben se hiányozzanak az oltárok!” Ezzel azokra a különös időkre gondolt, amikor a hívő ember újra az Úrra bízta, és neki szenteli magát. Ezenkívül minden imádság és minden Isten ígéjére való hallgatás az oltárnál való időzést jelent.

Ezt a tényt ábrázolja Ászáf így: „Végül elmentem Isten szent helyére” (Zsolt 73,17; (Vö.: „1Krón 16,11: *Folyamodjatok az Úrhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!*”)

Zsolt 107,22: „*Mutassanak be hálaáldozatot, beszéljék el ujjongva tetteit!*”)

I./ NÓÉ OLTÁRA: A SZABADULÁSÉRT VALÓ HÁLAADÁS HELYE

2./ Nóé hálaáldozata

1Móz 8,14–22: „A második hónap huszonhetedik napjára megszáradt a föld. / Ekkor így szólt Isten Nóéhoz: / Jöjj ki a bárkából feleségeddel, fiaiddal és fiaid feleségeivel együtt! / Mindenféle élőlényt, amely csak veled van: madarat, állatot és minden földi csúszómászót hozz ki magaddal, hadd nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön! / Kijött tehát Nóé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt. / Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából. / Azután oltárt épített Nóé az Úrnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatokat mutatott be az oltáron. / Amikor az ÚR megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az ÚR: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének

szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem. / Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka;”)

Zsolt 50,13–15: *„Eszem-e a bikák húsát, iszom-e a bakok véré? / Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat! / Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”)*

Miután Nőé sértetlenül hagyta el a bárkát családjával, tudatosan újat kezdett Istennel a földön. Hálából azért, hogy Isten megőrizte az özönvíz folyamán, és a földön újra megajándékozott életért Nőé oltárt épített az Úrnak.

Áldozati ajándékként a legértékesebbet választotta, amiye csak volt. Semmit nem tartott meg magának az áldozati állat húsából, teljesen az Úrnak szentelte az áldozatot. Tűzáldozatot mutatott be az Úrnak, azaz teljesen az Úrnak adta az áldozatot. Így tartotta Nőé az első istentiszteletet az új körülmények láttán.

„Nőének ez az első cselekvése az új földön, tehát az özönvíz után, magába foglalja az igaz istentisztelet hét ő- és alapmotívumát:

- (1) A hívó ember egész élete istentisztelet a megmentett ember reakciójaként;
- (2) Isten szabadítására a válasz a hálaadás;
- (3) Istentisztelet van minden munka előtt, és a jövőbeli életért való mindenféle aggodalom előtt;
- (4) Az istentiszteleten az ember a legdrágábbat és legértékesebbet adja Istennek, amiye van;
- (5) Az istentiszteleten az ember semmit sem akar magának tulajdonítani, mivel az istentisztelet teljes-áldozat;
- (6) Az istentiszteleten az ember szívéről van szó, Isten a szívet nézi;
- (7) Az istentisztelet olyan hely, ahol az ember nyugalomra jut” (Hansjörg Bräumer).

Nőé istentisztelete tetszett Istennek. *„Az ÚR megérezte a kedves illatot”* (1Móz 8,21). Ez egy héber képszerű kifejezés arra, hogy Isten kegyelmesen elfogadta Nőé áldozatát. Nőé őszinte szívére tekintett.

(Vö.: 1Móz 4,4k.: *„Ábel is vitt az elsőszülött bárányokból, a kövérjükből. Az ÚR rátekintett Ábelra és áldozatára, / de Kainra és áldozatára nem tekintett. Emiatt Kain nagy haragra gerjedt, és lehorgasztotta a fejét.”)*

Sajnos, sokan említésre méltó lelki részvétel nélkül vesznek részt istentiszteleteken. Ez nem tetszik az Úrnak.

(Vö.: Ám 5,21–27: „Gyűlölöm, megvetem ünnepeiteket, ünnepségeiteket ki nem állhatom! / Ha égőáldozatot mutattok be nekem, vagy ételáldozatot, nem gyönyörködöm bennük. Rá se tekintek a békeáldozatra, melyet hizlalt állatokból mutattok be! / Távozzatok előlem hangos éneklésekkel, hallani sem akarom lantpengetéseket! / Áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak! / Véresáldozatot és ételáldozatot úgy hoztatok-e nekem a pusztában negyven éven át, Izráel háza, / hogy közben hordoztátok királyotokat, Szikkútót, és Kijjúnt, csillagistenetek képmását, amelyeket ti készítettetek?! / Ezért fogságba küldelek titeket Damaszkuszon túlra – mondja az ÚR, akinek Seregek Istene a neve.”)

3./ Okos istentisztelet

Róm 12,1k.: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes;”

Mt 16,25: „Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énért, megtalálja.

Korunkban némely gyülekezetben „valamivel más” vagy „teljesen más” istentisztelet tartanak. Pál megírta a Rómában lévő keresztyéneknek és minden kor keresztyénének, hogy milyen ez az egészen más, milyen az igazi istentisztelet: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek” (Róm 12,1).

„A mi igazi, valóságos életünkről van szó. Ez teljesen ellentétben áll szokásos keresztyénségünkkel, ami elintézi Istent valami áhítattal és néhány bensőségességgel, és a reális életet fenntartja magának vagy átengedi a világnak. Újra meg kell tanulnunk Páltól, hogy éppenséggel a mi vasárnapokra és ünnepnapokra, spirituális, gondolati dolgokra korlátozott sajátosságos istentiszteleteink nem értelmes istentiszteletek. Mert az értelmes istentisztelet nem csak napokra és órákra, és pláne nem csupán hallgatásra és beszédre korlátozódik, hanem folyton folyvást az élet áldozata felajánlásában megy végbe” (W. de Boor).

A hívők egész élete istentisztelet! Amint Noé esetében döntő tapasztalata után teljes áldozatként való hála-áldozat következett, így lehet ez nálunk is. Tudjuk, mennyire örvendezett Jézus annak, amikor látta egy özvegyasszony adományát. *„Mindazt beledobta (a perselybe), amije csak volt, az egész vagyonát”* (Mk 17,44). Nem volt neki sok, de semmit sem tartott vissza abból a kevésből, amije volt.

(Vö.: Mk 12,41–44: *„Amikor Jézus leült a templomi persellyel szemben, nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele, / egy szegény özvegyasszony pedig odamenve beledobott két fillért, azaz egy krajcárt. / Jézus odahívta tanítványait, és ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. / Mert mindannyian fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt, az egész vagyonát.”*)

Vannak különös órák Jézus követői életében, amikor visszatekintenek a mögöttük lévő útra és azt mondják: *„Mindeddig megsegített bennünket az ÚR!”* (1Sám 7,12). Az ilyen köszönetmondásban már mindig tudatosan benne van a jövőbe néző, bizalommal tele előretekintés, hogy Isten továbbra is segíteni fog. Az ilyen hálaáldozati oltárok életutunk fontos állomásai.

(Vö.: 5Móz 8,10: *„Ehetsz jóllakásig, és áldani fogod Istenedet, az URat azért a jó földért, amelyet neked adott;”*

Zsolt 100,4: *„Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét!”*)

II./ ÁBRAHÁM OLTÁRA: OLTÁR A VISSZATÉRÉS ÉS MEGTÉRÉS HE- LYÉN

4./ Az engedetlenség fogságában

1Móz 12,10–13,4: *„Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Abrám Egyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert súlyos éhínség volt azon a földön. / Amikor már közel járt Egyiptomhoz, ezt mondta feleségének, Szárajnak: Nézd csak! Tudom, hogy szép arcú asszony vagy. / Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnek, téged pedig életben hagynak. / Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általad. / Így is történt. Amikor Abrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak látták, hogy nagyon szép az asszony. / A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraó-*

nak, és elvitték az asszonyt a fáraó házába. / Abrámnak pedig jó sora lett az asszony révén: lettek neki juhái, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálói, nőtény szamarai és tevéi. / De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házát Abrám felesége, Száraj miatt. / Hívatta azért a fáraó Abrámot, és ezt mondta: Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? / Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj! / Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amije csak volt. / Abrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amije volt. Lót is vele jött a Délvidékre. / Abrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüştje és aranya. / A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, / annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott is segítségül hívta Abrám az ÚR nevét.”)

Kánaán földjén az éhínség idején kérdések merültek fel Ábrahámban: Bízol te Istenedben? Számolsz-e azzal, hogy megsegít ebben az ínséges időben, vagy magadnak kell megkeresni a kivezető utat?

Minden ínséges idő, amit átélünk, döntés elé állít bennünket. Az ilyen időkben, amelyekben a legszükségesebb hiányzik, létbiztonságunk sincs meg. Az ember menedéket keres.

Ezt tette Ábrahám is, mivel félt. Ezért csábították „Egyiptom” gazdag gabona raktárai. Úgy gondolta, hogy ott túlélheti ezt az időszakot.

De hát elfelejtette-e Ábrahám, hogy az élő Isten őt Kánaánba hívta és vezette? Hát éheztené az Úr az ígéret földjén?

Az Egyiptomba vezető úton jogos kétségek gyötörték Ábrahámot, de nem engedetlen-sége miatt. Közismert volt, hogy a fáraók nagy háremet tartottak, és Sára szép asszony volt. A hatalom birtokosai jogot formáltak arra, hogy minden szép asszonyt a magukénak mondjanak. Ha egy asszony házas volt, az uralkodó azonban azt akarta, hogy az övé legyen, megölette a férjét.

Hogy Ábrahám megmentse életét az ilyenfajta intézkedéstől, cselhez folyamodott. Fél-igazság volt az, hogy Sára testvérének adta ki magát Egyiptomban (1Móz 20,12: *„De valóban húgom is ő, az apám leánya, csak nem az anyám leánya; így lett a feleségem”*)!, – és így Sárát a szépségeért ténylegesen az uralkodó palotájába vitték.

Ellenszolgáltatásként Ábrahámot gazdagon megajándékozták, Sárát azonban elvették tőle. Ábrahám magára vállalta ezt a bűnt: hitetlenséget, ami félelemmel és féligazsággal párosult, amiket meghatározott cselekedete.

Ábrahám Egyiptomba menetele óta nem beszélt az Úrral, mintha elfelejtette volna. Isten azonban nem felejtette el őt. Isten nagyobb, mint minden magunkra vonatkozó félelmetes aggodalmaskodás.

(Vö.: Ézs 50,2: *„Miért nem volt ott senki, amikor hozzátok mentem? Miért nem válaszolt senki, amikor szólítottalak? Olyan rövid már a kezem, hogy nem tud megváltani? Nincs már annyi erőm, hogy megmentselek? Íme, dorgáló szavammal kiszárítom a tengert, pusztává teszem a folyókat! Bűzlenek a halak, mert nem lesz víz, és elpusztulnak a szomjúságtól;”*

Zsolt 62,12k.: *„Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; / nálad van, URam, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint;”*

Róm 16,27: *„Az egyedül bölcs Istené a dicsőség, a Jézus Krisztus által örökkön örökké. Ámen.”)*

5./ Felvenni a hit pajzsát

1Móz 12,14–20: *„Így is történt. Amikor Abrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak látták, hogy nagyon szép az asszony. / A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraónak, és elvitték az asszonyt a fáraó házába. / Abrámnak pedig jó sora lett az asszony révén: lettek neki juhai, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálói, nőstény szamarai és tevéi. / De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házat Abrám felesége, Száraj miatt. / Hívatta azért a fáraó Abrámot, és ezt mondta: Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? / Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj! / Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amije csak volt;”*

Ef 6,16: *„Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát.”)*

Az ókor egyiptomi fáraóit istenként imádták. Amint azonban betegséggel látogatta meg a fáraót az igaz és élő Isten, gyorsan felismerte a csapás okát, és tudta, hogy ez Sára miatt történt. Mindenesetre Ábrahámnak ettől a pogány uralkodótól kellett meghallania azt, amiben kudarcot vallott. Úgy hagyta el Ábrahám Egyiptomot, mint megszégyenített és emberektől megalázott. Nem volt díszkíséret az a védő-kíséret, amelyet a határig kapott.

„Ábrahám itt egyáltalán nem hithős és nem is szent. Története nem aranyos alapra festett szenttörténet-ábrázolás. Bűnös ember. A halálfélelem legyőzése és az a bizalom, hogy Isten tudja az utat, ami mindig történik, – nem az emberi természettel együtt növekvő Istentől való adományok. A természeti ember félelmében mindig hajlamos arra, hogy kompromisszumot kössön. A hívő azonban egyedül Istenbe veti bizalmát. Számol Isten lehetőségeivel ott is, ahol más már semmiféle kivezető utat nem lát” (HJ. Bräuer).

A Biblia más helyein megtapasztaljuk, hogy Ábrahám valóban így számított az Úrra, ezért lett a hívők atyja. „Reménységgel hitt ott, ahol semmi ok nem volt a reménységre, ... nem gyengült meg a hitben... Nem kételkedet hitetlenül Isten ígéretében, hanem megerősödött hit által, miközben tisztelte Istent és teljesen meg volt győződve arról, hogy amit Isten megígért, képes is megtenni.

(Vö.: Róm 4,18–21: *„Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ennyi lesz a te magod!” / Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendőös lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt. / Isten ígéretét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.”*)

Ha semmiféle kiutat nem látunk, Istennek akkor is van sok lehetősége. Kiúttalanságunkra nézünk vagy az Úrra? Minden emberi reménység és kilátás ellenére Istenünkben kell bízni. Hit csak ott kezdődik, ahol úgy tűnik, hogy minden okunk megvan arra, hogy feladjuk a hitet” (W. de Boer).

(Vö.: Zsid 11,1k.: *„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. / Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyosságot a régiek;”*

Lk 17,5: *„Az apostolok így szóltak az Úrhoz: „Növeld a hitünket!”*)

6./ Ábrahám ismét segítségül hívta az Úr nevét

1Móz 13,1–4: *„Abrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amije volt. Lót is vele jött a Délvidékre. / Abrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüstje és aranya. / A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, / annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott is segítségül hívta Abrám az ÚR nevét;”*

Zsolt 51,1–8. 12–14: „A karmesternek: Dávid zsoltára, / abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. / Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. / Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem. / Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem; ... / ... Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! / Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen.”)

Ábrahám éppen arra a helyre érkezett vissza, ahonnan elköltözött. Mi se spóroljuk meg azt, hogy újra és újra visszatérjünk arra a helyre – ennek nem kell geográfiai helynek lennie –, ahol esetleg már belsőleg letértünk az Úr útjáról.

Ábrahám arra a helyre érkezett, ahol korábban épített oltárt az Úrnak, és ismét segítségül hívta az Úr nevét. Ábrahám külső és belső visszatérést valósított meg.

Hol hagytuk el azt az utat, amire Isten utasított minket? Hol egyeztünk bele egy bűnbe, vagy hol tagadtuk meg az Úrnak való engedelmességet egy bizonyos dologban, jóllehet világosan szólt hozzánk? Mikor ért véget az Úrba vetett bizalmunk? Visszatérhetünk – megtérhetünk és gyökerestől megváltoztathatjuk a véleményünket.

(Vö.: 1Jn 1,9: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól;”

Zsolt 32,1k.: „Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétké eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság;”

Lk 15,18: „Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.”)

Megállhatunk csendben Isten előtt, csendet tarthatunk, hogy újra hozzá igazodjunk.

„Ez a megálló előrelépést jelentett Ábrahám belső életében, jóllehet saját bűne miatt. Bizonyára vannak ilyen megállók a mi életünkben is, és szükségünk van rájuk. Tétlenségre panaszkodtunk olykor hitbeli életünkben, de aztán átértük újból az áttörés és újra kezdés idejét” (O. Stockmayer).

Egyiptomban való tartózkodása idején Ábrahám nem hívta segítségül az Úr nevét, elhagyta az oltárok földjét, az Istennel való találkozás földjét.

Mindenütt ott van az élő Úrral való találkozás földje, ahol szüksége van ránk az Úrnak, és ahol készek vagyunk ott lenni, ahol ő van. Ezért imádkozott így Jézus: „*Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál...*” (Jn 17,24).

III./ GEDEON OLTÁRA: ROMBOLD LE A BAAL-OLTÁRT, ÉPÍTSD FEL AZ ÚR OLTÁRÁT !

7./ Lerombolni – felépíteni

Bír 6,25k.: „*Ugyanazon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Végy egy bikát apád barmai közül, egy kifejlett hétéves bikát. Rombold le apád Baal-oltárát, a mellette levő szent fát pedig vágd ki! / Azután építs oltárt Istenednek, az Úrnak, ennek az erődnek a tetején, a kőrakásból. Vedd a bikát és áldozd fel égőáldozatul a kivágott szent fa hasábjain!*”

Róm 1,22k.: „*Akik azt állították magukról, hogy bölcsek, azok bolonddá lettek, / és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négy lábúak és csúszómászók képével.*”)

„*Rombold le a Baal-oltárt, ... és építsd fel az Úrnak, Istenednek az oltárát!*” Ezt a megbízatást kapta Gedeon olyan időben, amikor Isten népe nem Isten parancsolatai szerint élt. Mielőtt felépítette volna az Úr oltárát, el kellett pusztítania egy másik oltárt, egy bálvány-oltárt. Úgy tűnik, semmit sem veszített időszerűségéből Isten parancsa.

Nem építettünk-e mi is bálványimádó oltárokat? Talán nem tudatosan történt, és mégis ezekre építünk. Emberek, dolgok, talán szakmai előrehaladás is lassanként olyan fontos lett, hogy minden erőnket és időnket igénybe veszik.

Kegyes ügynek tűnhet valamilyen idegen oltár akkor is, ha mondjuk buzgón és elkötelezetten közreműködünk ugyan a gyülekezetben, de a veszély abban áll, ha nem az élő Úr, és az érte és igéje iránti hamisítatlan szeretet lesz többé belső tartásunk középpontja. Talán nélkülözhetetlenek lettek számunkra az Úrért vállalt feladataink vagy saját személyünk.

Éppen akkor, ha teljes szívből akarunk az Úrnak szolgálni, felállíthatunk egy bálvány-oltárt ezzel a címkével: „Szolgálat az Úrnak.” Szép dolog, ha szükség van ránk és elismerést kapunk másoktól, csak aztán nem győzi az ember eléggé, hogy tisztelettel adózzon önmagá-

nak. Így járnak el főleg azok a kiégett keresztyének, akik tulajdonképpen erejük végén vannak, és mégis mindig az Úr oltára mellett továbbra is saját oltáruknál imádkoznak.

Az Úr azt mondja: Tört össze az oltárt, aminél eddig imádkoztál, és építsd fel ismét a velem való szívbeli közösség oltárát! Először nem a szolgálatodat szeretném, hanem tégedet, személyes közösséget veled. Aztán helyes viszonyba kerülsz a környezetben élőkkel és annak ügyeivel.

(Vö.: Róm 12,1k.: *„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megíthessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes;”*

Jn 21,15–18: *„Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” / Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” / Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat! / Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarsz;”*

1Pét 2,21–25: *„Hiszen erre hívatottok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: / ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. / Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. / Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.”)*

IV./ ÁBRAHÁM OLTÁRA: A TELJES-ÁLDOZAT HELYÉN, ENGEDELMESSÉGBŐL VALÓ OLTÁR

8./ Hitpróba

1Móz 22,1–6: *„Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. / Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! / Ábrahám fölkel reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. / A harmadik napon fölemelte tekintét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. / Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a szamárral, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. / Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt;”*

Jak 1,13: *„Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal.”)*

Álljunk meg még egyszer Ábrahámnál, akivel egyedülálló módon lépett szembe Isten. Megvizsgálta Ábrahámot. Ha a Sátán megkísért valakit, jogtalanságra akarja csábítani. Nekünk gyakran nem ismeretes, hogy miért akar Isten minket megvizsgálni. Egy azonban bizonyos: Isten senkit sem kísért rosszra, hanem új módon akar minket megáldani, hogy növeljen és érleljen minket.

(Vö.: Ézs 55,8k.: *„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az ÚR. / Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál;”*

Jer 29,11: *„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.”)*

Ábrahámnak nem ez volt az első hitpróbája, de bizonyára ez volt a legerősebb, és ráadásul a legérzékenyebb helyen érintette. Meg tudta-e egyáltalán érteni az Urat Ábrahám, aki azt mondta neki: *„Nagy néppé teszek, és megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás leszel /*

Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (1Móz 12,2k.).

Nos, arról van szó, hogy fel kell áldoznia az egyetlen fiút. Hogy milyen kísértéseket élt át Ábrahám, csak sejthetjük, mivel egy szót sem szólt erről ezen kívül, hogy „*Itt vagyok*” (1Móz 22,1).

Hogy a kiválasztott nép atyja legyen, az egész világ előtt bizonyítania kellett hite hitelességét. Utódai olyan számosan lesznek, mint a csillagok, és megszámlálhatatlan sokan lesznek, mint tengerparton a fövény.

(Vö.: 1Móz 15,5 „*Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz!*”).

De mi van akkor, ha az egyetlen utódot kell feláldozni az oltáron? Úgy tűnik, mintha Isten üzenetei ellent mondanának egymásnak?

Mégis, Isten szólt, és Ábrahám engedelmeskedett. Olyan ez, mintha Isten azt akarta volna kérdezni: Ábrahám, nem Izsákhhoz ragaszkodsz te most, akiben ígéretet kaptál? Vissza tudod-e adni nekem őt, akit elfogadtál tőlem? Elhiszed-e, hogy akkor is az maradsz, amire rendelvelek?” (O. Stockmayer)

Ábrahámot engedelmesség melletti döntése magányossá tette ugyan, de nem tette csüggedtté. Minden előkészületet megtett, ami szükséges volt, hogy végrehajtsa azt, amit az Úr parancsolt.

(Vö.: „5Móz 8,2: „*Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?*”

Jak 1,2k.: „*Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, / tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez.*”)

9./ Együtt az úton

1Móz 22,1–19: „*Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. / Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! / Ábrahám fölkel reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. / A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábra-*

hám, és meglátta azt a helyet messziről. / Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a számárral, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. / Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt. / De Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő pedig felelt: Itt vagyok, fiam. A fiú megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? / Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt. / Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és fölterítette az oltárra a fadarabok tetejére. / De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, / kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok. / Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. / Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. / Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés. / Az ÚR angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak a mennyből, / és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, / azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, / és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra. / Ezután Ábrahám visszatért szolgálóihoz, elindultak, és együtt elmentek Beérsebába. Ábrahám továbbra is Beérsebában lakott.”

Három nap és három éjjel ment Ábrahám együtt Izsákkal Mórijjá földjére. Milyen hosszú, csendes és végtelenül nehéz út volt ez! „Remegünk, ha bele gondolunk, mennyire mehet Isten, hogy még ne kelljen félni tőle. Hitbeli életének nem első napján próbálta meg Isten így Ábrahámot.

Isten soha nem próbál meg képességeink felett (1Kor 10,13: „Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtkön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni”). Soha nem halad túl gyorsan senki előtt sem. És ő ad erőt a próbához annak, akit elhív, és erőt ad arra az áldozatra, amire elhív. Számolj bölcsességével és szeretetével. Ha csakis őrá nézünk, nem szegény szívünkre, akkor van járható út.

Ábrahám tudta, ha Isten most elveszi is tőlem Izsákomat, akiben ígéretet adott, mégis megtartja a nekem adott szavát. A halottak közül is fel tudja őt támasztani.

Ha nem érted, hogyan is van az, amit most mond neked Isten, ez összhangban van az-
zal, amit korábban megígért és adott neked, így egyet bizonyosan tudhatsz: Istenednek lesz
igaza.

Ábrahám félt Istent és félt attól, hogy élete legfontosabb pillanatában nem fog Istene
rendelkezéseire állni.

És mi, akik már úgy ismerjük Istenünket, mint aki odaadta a Fiát értünk, féljük-e Is-
tent? Azaz, mindenek felett ő és igéje fontos-e és irányadó-e számunkra? Ha kíván tőlünk va-
lamit az Úr, azért teszi, hogy megmutassa nekünk, mire képes a kegyelme” (O. Stockmayer).

Isten nem akarta Izsák feláldozását, de akarta Ábrahám feltétel nélküli odaszántságát
és bizalmán alapuló engedelmességét. *„Most már tudom, hogy istenféle vagy”,* mondta az Úr
az érte való közbeavatkozása indokaként.

(Vö.: 5Móz 5,29: *„Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, és félnének engem, és megtar-
tanák minden parancsomat; akkor jó dolguk lenne nekik és fiaiknak mindenkor;”*

Mt 7,21: *„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem:
URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”)*

10./ Az Úr gondoskodik

1Móz 22,14–19: *„Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt
mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés. / Az ÚR angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak a
mennyből, / és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem
tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszap-
rítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a ten-
ger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, és a te utódod által nyer áldást a
föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra. / Ezután Ábrahám visszatért szolgálóihoz, el-
indultak, és együtt elmentek Beérsebába. Ábrahám továbbra is Beérsebában lakott;”*

2Móz 3,7–8b.: *„Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és
meghallottam kiáltozásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmaikat. / Le is szálllok,
hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas
földre, tejjel és mézzel folyó földre...”*

És Ábrahám így nevezte el azt a helyet: „Az ÚR gondoskodik”. Mi mindent rejt magában ez a név! Mórijjá azt jelenti: „Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról” – válaszolta Ábrahám Izsáknak az áldozati állat iránti érdeklődésére. Isten megkímélte Ábrahám szeretett fiát, és Izsák helyén volt a döntő pillanatban egy kos a bozótban: az Izsákért való helyettes áldozat.

Ábrahám megismerte ezen a helyen Isten szerető teljhatalmát, ami mindent áttekint, aki előtt senki sem menekülhet el. Így ez a névadás – „Az Úr gondoskodik” – Isten-magasztalássá lett.

Az Úrnak minden alá van rendelve, neki semmi sem lehetetlen. Ábrahám megtudta egyszer és mindenkorra: amit Isten megígért, meg is tudja tenni (Róm 4,21: „*És teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.*”)

A Mórijján lévő oltár szeretet és engedelmesség, az egész és osztatlan odaszánás oltára lett, és egyidejűleg a csodálkozó köszönet és imádás oltára. Azzal a készséggel, hogy Ábrahám szeretetből mindent odaadott az Úrnak. Mélységes ismeretet szerzett Ábrahám Istenről és önmagáról. Isten mindig a javunkat akarja.

Megéri elfogadni Isten követelményét, teljesen a kezébe adni az életünket. Ez volt Ábrahám áldozata. Ez lehet a mi áldozatunk is.

Miközben itt Ábrahám maga hozott döntést, sok szenvedőnek utólag kell beletörődnie Isten akaratába. Tőlük nem kérdezi meg az Úr, hogy hoznak-e áldozatot, vagy helyeslik-e az áldozatot például akkor, ha betegség vagy halál által elveszítenek egy szeretett embert, vagy maguk betegszenek meg.

Vajon helyeslik-e Isten akaratát? Kíváncsok-e ezek a próbák úgy, hogy el tudnák, el tudnánk mondani Jóbbal együtt: „Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!” (Jób 1,21). „Az Úr gondoskodik”, ez lehet a vigasztalásunk.

(Vö.: 1Sám 3,18: „*Elmondott azért neki Sámuel mindent, semmit sem titkolt el előtte. Éli pedig ezt mondta: Ő az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát;*”

Mk 14,36: „*És így szólt: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.*”

Jn 18,11: „*Erre Jézus így szólt Péterhez: „Tedd hüvelyébe a kardodat! Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?”*)

V./ JÉZUS KRISZTUS OLTÁRA: ÁLDOZATI OLTÁR A GOLGOTÁN

11./ Végérvényes áldozat a Golgotán

Jn 1,29: „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: ' Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!'”

Róm 8,31k.: „Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? / Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?’”)

Ábrahám készséges volt arra, hogy feláldozza fiát a Mórijjá hegyen. Isten azonban nem akarta ezt, mivel ez nem volt megfelelő áldozat.

De minden állatáldozatnak csupán szimbolikus értéke van, jóllehet Isten parancsolta meg Izráelnek áldozatok bemutatását, és ezt igen komolyan is vették az izráeliták. De a templom elpusztítása után (Kr.u. 70-ben) már nem volt sem lehetséges, sem szükséges az áldozatbemutatás.

Már a bűnbeesés után a paradicsomban utal Isten a kígyó eltaposására („*Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod*” (1Móz 3,15), a Golgotán bemutatott végérvényes áldozatra. Az állatokkal ezért csupán helyettes engesztelést végezhetek Izráélért.

A Golgotán történt az az egyedülálló esemény, hogy az igaz és élő Isten halálba adta egyetlen Fiát, és ezzel mintegy vele önmagát is az emberek iránti szeretetből, hogy megmentse a bűnösöket a bűn halálos következményeiből.

(Vö.: „Jn 3,16: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen;*”

2Kor 5,19k: „*Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. / Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!*

1Kor 15,3b–5: „*Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. / Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon, / és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek.*”)

Krisztusban teljesedett be, ami megmondott Isten szolgájáról az Ézs 53-ban. Őt büntették meg, a bűntelent, hogy megszabadítson minket a bűn következményeiből.

Így kellett ennek történnie? Nem volt semmi más út?

Ha mi emberek életünket a Tízparancsolat mércéjéhez mérjük, muszáj becsületesen igazat adni a Biblia ítéletének: „*Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének*” (Róm 3,23); és „*Gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva*” (1Móz 8,21).

Ezért volt szükséges Jézus áldozata. Ezért nem lehetett találni a Golgotán kost a szövetségben. Ellenkezőleg: Jézus halt meg a gonosztevő Barabbás helyett. A hibátlan Bárány-nak, a bűntelen Isten Fiának kellett áldozattá lennie. „*Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne*” (2Kor 5,21).

12./ Jézus helyettes áldozata

Lk 4,18k.: „*Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, /és hirdessem az Úr kedves esztendejét;*”

Jn 15,13: „*Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.*”))

Az evangéliumokban olvasható, hogy Jézus Krisztus életét és munkálkodását kezdettől a kereszt határozta meg: „*Az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell vettetnie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia*” (Lk 9,22); „*Keresztiséggel kell azonban még megkereszteltetnem, és mennyire szorongok, míg ez végbe nem megy!*” (Lk 12,50).

Mikor Jézus áldozati útjáról beszélt, megrémültek a tanítványok. Mióta a rómaiak az országban tartózkodtak, ismerték az emberek a gonosztevők számára alkalmazott keresztrefeszítés szörnyűségét. Úgy tűnt, teljesen kizárt, hogy Jézusnak, Isten bűntelen Fiának ilyen halált kell elszenvednie. De Jézus éppen ezért élt. Ez a halál volt küldetése alapja és célja: „*Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért*” (Mk 10,45).

Amitől Isten megkímélte Ábrahámot, attól nem kímélte meg saját magát. Az elveszett emberiségért áldozatnak adta oda egyetlen, szeretett Fiát. Ami nem ment végbe Izsákon, an-

nak kellett végbemenni az Isten Fián. Áldozattá lett, és gyötrelmes kínok között kellett meghalnia.

„Az evangélium szíve: az Úr helyettes kereszthaláláról és harmadik napon történt feltámadásáról szóló üzenet. Ennek élő meggyőződésévé kell lenni számunkra, hogy Luther Mártonnal valljuk: 'Hiszem, hogy Jézus Krisztus... az én Uram, aki engemet, elveszett és átkozott embert megváltott minden bűntől, a halálból, és az Ördög hatalmából megszerzett és megnyert, nem arannyal és ezüsttel, hanem szent, drága véren, ártatlan szenvedésével és halálával, hogy az övé legyek...'” (Th. Sorg.)

(Vö.: 2Pét 1,18k: *„Ezt a mennyből jött szózatot mi hallottuk, mert együtt voltunk vele a szent hegyen. / Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha mint sötét helyen világító lámpásra figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben;”*

Róm 14,8k.: *„Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. / Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék;”*

Gal 2,19k.: *Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. / Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”)*

VI./ JÁKÓB OLTÁRA: AZ OLTÁR, MINT MARADANDÓ RENDELKEZÉS AZ ÉLETÜNKBEN

13./ Oltárok – az Úrral való közösséggyakorlás helyei

1Móz 33,18–20: *„Azután Jákób, Paddan-Arámból jövet, épségben eljutott Sikem városáig, amely Kánaán földjén van, és tábort ütött a város előtt. / A mezőnek azt a részét, ahol sátrat vert, megvette Hamórnak, Sikem apjának a fiaitól száz pénzért. / Majd oltárt állított oda, és így nevezte el: Isten, Izráel Istene!”*

1Móz 28,10–21: *„Elindult Jákób Beérsebából, és Hárán felé tartott. / Egy olyan helyre ért, ahol eltölthette az éjszakát, mikor a nap lement. Fogott egyet az ott levő kövek közül, azt a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen. / És álmod látott: Egy létra volt a földre állítva, amelynek*

teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. / Odafönt pedig az ÚR állt, és ezt mondta: Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak. / Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és áldást nyer általad, meg utódod által a föld minden nemzetsége. / Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked. / Amikor Jákób fölébredt álmából, ezt mondta: Bizonyára az ÚR van ezen a helyen, és én nem tudtam! / Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja. / Reggel fölkel Jákób, fogta azt a követ, amely a fejealja volt, fölállította szent oszlopként, és olajat öntött a tetejére. / Azután elnevezte azt a helyet Bételnek, azelőtt Lúz volt annak a városnak a neve. / És ilyen fogadalmat tett Jákób: Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát, / és békességben térek vissza apám házába, akkor az ÚR lesz az én Istenem.”

Az oltárok mindenekelőtt az élő Istennel való találkozás helyei. Mikor Jákóbnak menekülnie kellett otthonról, semmije sem volt, csak egy vándorbot. Visszatérésekor pedig már gazdag ember volt.

A Jabbóknál történt döntő élménynek formálnia kellett további életét. Ott lép fel vele szemben az élő Isten és megáldja. A új nevet kapott ember – Izráel = Isten harcosa – Ézsauval, a testvérével való félelmetes találkozás során megbékélésre jutott.

Ezután Sikemben telepedett le, és ezen a pogány vidéken épített egy oltárt, amelynek ezt a nevet adta: „Isten, Izráel Istene.”

Isten aztán tovább vezette, és elindult Jákób Bétel felé, ahogy megpancsolta neki az Úr: „Készülj, és menj föl Bételbe, telepedj le ott! Készíts ott oltárt az Istennek, aki megjelent neked, amikor menekültél bátyád, Ézsau elől!” (1Móz 35,1). Bételben volt a menekülő Jákóbnak az Istennel való első találkozása. Bétel volt Jákób mennybe vezető létrájának a helye, szó szerint: „Az Isten háza”.

Az itt épített oltárral lett Bétel az imádkozás helye. Ott tett fogalmat Jákób. „Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát, / és békességben térek vissza apám házába, akkor az ÚR lesz az én Istenem” (1Móz 28,20k.). Isten lett tehát az élete Ura.

Ha Isten lesz az Úr egy ember életében, akkor nélkülözhetetlenné válnak számára az imádkozás alkalmai. Isten közösséget akar azokkal, akik Uruknak fogadták el. Sóvárog a ve-

lük való találkozásra. Vágyunk-e mi is találkozni övele? Az Istennel való közösség gyakorlására nincs szükség oltárra, szent helyre, és szükségszerűen még csak egy imasarokra sem, de szükségünk van naponként meghatározott időre az Úrral való találkozásra.

(Vö.: 1Krón 16,11: *„Folyamodjatok az ÚRhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!”*)

14./ Naponként Isten előtt – imádságban!

1Móz 35,1–7: *„Isten ezt mondta Jákóbnak: Készülj, és menj föl Bételbe, telepedj le ott! Készíts ott oltárt az Istennek, aki megjelent neked, amikor menekültél bátyád, Ézsau elől! / Ekkor azt mondta Jákób a háza népének és mindazoknak, akik vele voltak: Távolítsátok el az idegen isteneiket, amelyek nálatok vannak! Tisztítsátok meg magatokat, és váltsatok ruhát! / Készüljünk, és menjünk föl Bételbe, oltárt akarok ott készíteni az Istennek, aki meghallgatott, amikor nyomorúságban voltam, és velem volt az úton, amelyen jártam. / Átadták azért Jákóbnak a náluk levő idegen isteneiket mind, meg a fülbevalóikat is, Jákób pedig elásta azokat a cserfa alá, amely Sikemnél van. / Majd elindultak, és Isten rettegésbe ejtette a környező városokat, azért nem üldözték Jákób fiait. / Így érkezett meg Jákób Lúzba, azaz Bételbe, amely Kánaán földjén van, az egész néppel együtt, amely vele volt. / Oltárt épített ott, és elnevezte azt a helyet Él-Bételnek, mert ott jelentette ki magát neki az Isten, amikor bátyja elől menekült;”*

Zsolt 73,28: *„De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted.”*

„Milyen gyakran egyáltalán nincs imádkozásra szolgáló helyre szüksége egy befutott embernek, aki a földi dolgokban akar megelégedést találni. Jákóbnál azonban ez nem így volt. Készített magának egy helyet, ahol naponként Istene előtt lehetett. Inkább nélkülözzünk minden más helyet.

Jákób sátra felállításakor arról olvasunk, hogy legelőször az imádkozás helyét készítette el. Jó azoknak, akik nem utolsó, hanem elsődleges feladatuknak tartják, hogy gondoskodjanak egy csendes, imádságra alkalmas helyről” (A. Christlieb).

Nem a keresztyén vallás, hanem az Atyának a gyermekével való kapcsolata a keresztyénség mély titka és igaz lényege. „Mikor Isten azt mondja az egyik emberről: *‘Íme, imádkozik’* (ApCsel 9,11), az lelki értelemben hasonló ahhoz, mint amikor egy halottnak hitt ember-

ről azt mondják: Íme, lélegzik. Az imádság bizonyos mértékben az újjászületett ember lélegzetvétele. Az a természetes igénye, hogy Istenhez forduljon. Ezt az óhajt sajnos gyakran elfojtják, és ilyen módon elhanyagolják az Istennel való kapcsolatot. Így aztán kárt szenved a belső élet, ha az imaélet gyenge és elhanyagolt.

Milyen jó, hogy a mi Urunk példát adott nekünk az imádkozó életre vonatkozóan is. Tekintsünk rá és tanuljunk is tőle: Isten Fia bizalommal tele fordult minden kellemetlenségben és fájdalomban Atyja szerető szívéhez. Itt öntötte ki a szívét, itt szerzett erőt és bölcsességet mindahhoz, amit tett; és ő mindent az Atya dicsőségére és iránta való szeretetből cselekedett. Az Istenre való feltekintés megszenteli reggelenként az egész napot” (Chr. v. Viebahn).

(Vö.: Jak 4,8: *„Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek;”*

Zsolt 95,2: *„Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval!”*

Bárcsak ne hiányoznának útjainkon az Istennel való közösséggyakorlás oltárai!

14./ DÁNIEL

DANIEL

BLZ Mai 2010

Bibellesezettel Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://bibel.com/BLZ/index-126.html>

1./ Énók és Nóé Istennel járt

1Móz 5,22: *„Énók az Istennel járt; Metúselah születése után háromszáz évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat;”*

1Móz 6,9: *„Nóénak ez a története: Nóé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nóé;*

Dán 6,4k.: *„Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani / A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására az ország ügyeinek az intézésében, de semmiféle ürügyet vagy hibát nem tudtak találni, mert megbízható volt; sem hanyagságot, sem hibát nem lehetett találni nála.”*

Dániel élete lenyűgöző történet. Nekünk azért olyan érdekes és vonzó, mivel megmutatja az Istennel való élet lehetőségét abban világban, amely nem akar tudni Istenről.

A Biblia másik két emberéről mondja Isten, akik ugyanolyan Istentől idegen korszakban éltek, mit Dániel: *„Nóé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében”* (1Móz 6,9); És a Nóé előtt három nemzedékkal korábban élő Énókról ez olvasható: *„Énók az Istennel járt”* (1Móz 5,24).

Foglalkozunk mindenekelőtt ezzel a két személlyel: Énók és Nóé feltűnően mások voltak, mint kortársaik többsége. Istennel éltek. Életvitelük hozzá igazodott.

(Vö.: 1Móz 5,21–24: *„Énók hatvanöt éves volt, amikor Metúselahot nemzette. / Énók az Istennel járt; Metúselah születése után háromszáz évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat. / Énók teljes életkora tehát háromszázhatvanöt év volt. / Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten;”*

1Móz 6,8k.: *„De Nőé kegyelmet talált az ÚR előtt. / Nőének ez a története: Nőé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nőé.”)*

Ez az Istennel való élet egyáltalán nem volt séta, hanem lelki harc. Erőszakosságok és szexuális mohóság formálták az akkori világot.

(Vö.: 1Móz 4,19.23k.: *„Lámek két feleséget vett magának: az egyiknek Ádá volt a neve, a másikkak Cillá. / Egyszer ezt mondta Lámek a feleségeinek: Ádá és Cillá, hallgassatok szómra! Lámek asszonyai, figyeljete mondásomra! Embert ölök, ha megsebez, gyermeket is, ha megüt. / Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekért!”*

1Móz 6,1k.: *„Történt pedig, hogy amikor az emberek kezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, / látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiszemeltek maguknak.”)*

Itt a beszélő Istentől tudakozódtak a bizalom, egyenes-vonalúság, hűség, Istenre való hallgatás kérdései vonatkozásaiban. Hogyan is állhattak volna ellene a kísértésnek egyébként? Énók és Nőé ugyanabba az irányba haladtak előre, mint Isten! Összhangban éltek vele. Bíztak az Úrban, és Isten bízott bennük. Kölcsönös bizalomra van szüksége egy hasznos életútra szóló közösségnek.

Énók és Nőé lépésről lépésre Istennel járt! És ő terve szerint vezette őket.

Énókról ez olvasható az Igében: *„Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten”* (1Móz 5,24). Énóknak nem kellett meghalnia. Egyszer csak eltűnt.

Ezzel szemben Nőének egy nagy hajót kellett építenie. Mély bizalommal követte Nőé Isten utasításait, jóllehet még semmit sem lehetett látni a bejelentett katasztrófából. Engedelmeskedett Istennek, és megépítette a bárkát. Így menekült meg egész családjával együtt.

(Vö.: Zsid 11,5–7: *„Azonban bizonyosságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves. / Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. / Hit által kapott kijelentést Nőé azokról a dolgokról, amelyek még nem voltak láthatók, és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitből való igazság örökösévé lett.”)*

2./ Énók és Nőé kora

1Móz 6,1–12: *„Történt pedig, hogy amikor az emberek kezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, / látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették kö-*

zülük mindazokat, akiket kiszemeltek maguknak. / Akkor ezt mondta az ÚR: Ne maradjon lelkem örökké az emberben, hiszen ő csak test. Legyen az életkora százhusz esztendő. / Abban az időben, amikor az istenfiak bementek az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szültek nekik – sőt még azután is –, óriások éltek a földön. Ők azok a vitézkedők, akik ősidőktől fogva hírnevészek voltak. / Amikor látta az ÚR, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz, / megbánta az ÚR, hogy embert alkotott a földön, és megsomorodott szívében. / Azért ezt mondta az ÚR: Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem; az emberrel együtt az állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy alkottam őket. / De Nóé kegyelmet talált az ÚR előtt. / Nóénak ez a története: Nóé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nóé. / Nóé három fiút nemzett: Sémét, Hámot és Jáfetet. / A föld pedig mind romlottabb lett az Isten előtt, és megtelt a föld erőszakossággal. / És Isten látta, hogy mennyire megromlott a föld, mert mindenki rossz útra tért a földön;”

Préd 9,3b: *„Ráadásul az emberek szíve tele van gonoszsággal, és esztelenség van bennük, amíg csak élnek. Végül pedig a halottak közé kerülnek.”*

Vizsgáljuk meg közelebbről azt a korszakot, amelyben Istennek ezek a gyermekei éltek. A bibliai tudósítás rövid mondatai Nóé koráról tele vannak olyan szavakkal, amelyek az emberi gonoszság mélységei kifejezésére valók. A földön élő emberek teljesen romlottak lettek. Minden, ami szívükből származott, minden gondolatuk és tervük, mindenestől gonosz volt.

(Vö.: 1Móz 6,12: *„A földön élő emberek teljesen megromlottak. És Isten látta, hogy mennyire megromlott a föld, mert mindenki rossz útra tért a földön.”*)

Gondolkodtunk-e már azon, hogy mit jelent ez az kifejezés? Azt, hogy minden – csak gonosz – egész nap! Így nézett ki ez a korszak, amelyben Nóé élt, és ilyen volt az a kor is, amelyben Énók, meg amelyben évszázadokkal később Dániel élt.

Figyelemre méltó, hogy Urunk Jézus Krisztus is hivatkozik a végidőről való beszédében Nóé korára. A Mt 24,37–39-ben olvassuk: *„Bizony, mondom néktek, hogy nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik. / Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”* / *„Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki nem tudja: sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül. / Ahogyan Nóé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is. / Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak,*

házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Nőé bement a bárkába, / és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.”

Az élet úgy haladt, mint mindig: ettek, ittak, házasodtak, férjhez adtak..., de minden ennek a kifejezésnek az előjele alatt történt: *„ahogyan Nőé napjaiban”* – olyan katasztrofálisan gonoszul.

És a vészterhes körülmények közepette Nőé bizalomteljes kapcsolatban élt Istennel. Ezt az Isten iránti mély tisztelet formálta. Mert az alázatos ember gondosan figyel Isten ígéjére és arra, hogy ne sértse meg engedetlenség által az Urat. *„Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja ígétet”* (Zsolt 119,9).

(Vö.: Zsolt 119,9–16: *„Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja ígétet. / Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól! / Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. / Áldott vagy te, URam! Taníts meg rendelkezéseidre! / Ajkam fölsorolja szád minden döntését. / Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek. / Utasításaidon elmélkedem, és figyelek ösvényeidre. / Gyönyörködöm rendelkezéseidben, ígédről nem feledkezem meg;”*

2Kor 6,14–18: *„Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? / Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? / Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. / Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, / Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.”)*

Amikor azt olvassuk Nőéről, hogy *„igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében”* (1Móz 6,9), az nem azt jelenti, hogy tökéletes volt. Tulajdonképpen Nőé is bűnös volt. De tudta, hogy mi a kegyelem, és abból élt. Isten közölte Nőével, hogy megítéli a világot, mivel az elutasította őt. Mégis, aki Istenhez fordul, és benne bíz, az kegyelmet talál – Isten jóságát és irgalmát.

3./ Isten közelében maradni – idegenben is

2Krón 36,5–7: *„Huszonöt éves volt Jójákim, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Azt tette, amit rossznak lát Istene, az ÚR. / Ellene vonult fel Nebukadneccar, Babilónia királya, és bilincsbe verve vitte Babilonba. / Az ÚR háza fölszerelésének egy részét is elvitte Nebukadneccar Babilonba, és babiloni templomának ajándékozta;”*

Dán 1,1–16: *„Jójákim júdai király uralkodásának harmadik évében eljött Nebukadneccar, Babilónia királya Jeruzsálem ellen, és körülzárta azt. / Az Úr a kezébe adta Jójákimot, Júda királyát és az Isten háza fölszerelésének egy részét; ő pedig elvitte a fölszerelést Sineár földjére, a maga isteneinek a templomába, és isteneinek a kincstárában helyezte el. / A király meghagyta főudvarmesterének, Aspenaznak, hogy válasszon ki Izráel fiai közül királyi vérből való, vagy nemesi származású / ifjakat, akiknek semmiféle fogyatékoságuk nincs, hanem szép arcúak, fogékonyak minden bölcsességre, taníthatók az ismeretekre, megértik a tudományt, és így alkalmasak arra, hogy majd a királyi palotában szolgálatba álljanak. Meg kellett őket tanítani a káldeusok írására és nyelvére is. / A király elrendelte, hogy adjanak nekik mindennap a király ételéből és abból a borból, amit ő szokott inni. Így kellett őket nevelni három esztendeig, hogy azután a király szolgálatába álljanak. / Voltak közöttük júdaiak is: Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá. / A főudvarmester ilyen neveket adott nekik: Dánielt Baltazárnak, Hananját Sadraknak, Mísáélt Mésaknak, Azarját pedig Abédnegónak nevezte el. / Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmastert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. / Isten a főudvarmastert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt, / de azért ezt mondta a főudvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így ételetekről és italotokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! / Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit a főudvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: / Tégy próbát szolgáliddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségfélét együnk, és vizet igyunk. / Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgáliddal! / Az hallgatott rájuk ebben a dologban, és próbát tett velük tíz napig. / Tíz nap múlva szebbnek látszottak, és kövérebbek voltak azoknál az ifjagnál, akik a ki-*

rály ételéből ettek. / Ezért a felügyelő fölmentette őket az alól, hogy az előírt ételt egyék, és hogy bort igyanak, és ahelyett zöldségfélét adott nekik;”

Zsolt 119,30: *„Az igaz utat választottam, döntéseidet magam előtt tartom.”*

Nabukadneccar király megparancsolta Aspenaznak, főudvarmesterének, *„hogyan válaszson ki Izráel fiai közül királyi vérből való, vagy nemesi származású ifjakat”*(Dán 1,3). Egy idegen kultúra kellős közepén, a királyi udvar csábító atmoszférájában, egy Istennel szembe-szegülő országban Dániel és barátai hűségesek maradtak Istenhez. Azt tették, amit Énók és Nőé, Istennel éltek egy istentelen világban: ott, ahol a hívőket rafinált kísértésekkel szorongatták.

Sokkal könnyebb az ellenállás helyett az árral úszni, kritikátlanul igazodni a korszellemhez és a világi életstílushoz. Bátorság és elszántság kell ahhoz, hogy valaki Isten közelében maradjon. Mert a világ partnert talál bűnös lényünkben.

Mégis, ha Jézus bennünk él a Szentlélek által, van ellenállóerőnk. *„Ti Istentől valók vagytok, gyermekeim, és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van”* (1Jn 4,4).

(Vö.: 1Jn 2,15–17: *„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. / Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élettől való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van. / A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké;”*

2Tim 1,7: *„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”*)

Dániel magatartása kulcsa azon a tényen alapult, hogy olyan *„rendkívüli lélek volt benne”* (Dán 6,4), mint amilyen Énókban és Nőében is volt. Nem bűnös természetű lényük, hanem Isten Lelke vezette őket.

(Vö.: Róm 8,14: *„Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai;”*

Gal 5,16: *„Intelek titeket: a Lélek szerint éljétek, és a test kívánságát ne teljesítsétek.”*)

Kezdetől markáns jegyek határozták meg Dánielt és barátait. A királyi asztal ínycsiklósai és bora számukra kultikus tisztátalanságot jelentett. Dániel azonban teljesen összhangban állt azzal, amit Isten útmutatásaként ismert meg élete számára.

Hogy ismerjük meg a Lélek uralmát Dániel életében? Szeretnénk ezzel kapcsolatban négy szempontot hangsúlyozni:

- (1.) Dániel határozott ember volt;
- (2.) Imádkozó életet folytatott;
- (3.) Világosan látta az összefüggéseket;
- (4.) Hatalommal rendelkezett.

a./ DÁNIEL – HATÁROZOTT EMBER

4./ Fontos döntést hozott

Dán 1,3–8: *„A király meghagyta főudvarmesterének, Aspenaznak, hogy válasszon ki Izráel fiai közül királyi vérből való, vagy nemesi származású / ifjakat, akiknek semmiféle fogyatékoságuk nincs, hanem szép arcúak, fogékonyak minden bölcsességre, taníthatók az ismeretekre, megértik a tudományt, és így alkalmasak arra, hogy majd a királyi palotában szolgálatba álljanak. Meg kellett őket tanítani a káldeusok írására és nyelvére is. / A király elrendelte, hogy adjanak nekik mindennap a király ételéből és abból a borból, amit ő szokott inni. Így kellett őket nevelni három esztendeig, hogy azután a király szolgálatába álljanak. / Voltak közöttük júdaiak is: Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá. / A főudvarmester ilyen neveket adott nekik: Dánielt Baltazárnak, Hananját Sadraknak, Mísáélt Mésaknak, Azarját pedig Abédnegónak nevezte el. / Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie;”*

Zsolt 119,111k.: *„Intelmeidet kaptam örökségül örökre, azok örvendeztetik szívemet. / Szívből törekszem rendelkezéseid teljesítésére, ennek örök jutalma van.”*

Alig érkezett meg Dániel az udvarba, a megpróbáltatás helyére, azt olvassuk róla: *„Dániel azonban elhatározta...”* (Dán 1,8). Ez igen fontos döntés! Sokan jutnak azért lejtős és helytelen utakra, mivel nem foglalnak világosan állást. Ha veszélyesnek ismerünk egy helyzetet, s halogathatjuk a vele kapcsolatos döntést, már kompromisszumot is kötöttünk, és ha nem vagyunk figyelmesek, csak rosszabbodik a helyzet.

(Vö.: 2Krón 18,1–3. 28–32: „Jósáfátnak már nagy volt a gazdagsága és dicsőisége, amikor Aháb sógorává lett. / Néhány év múlva elment Ahábhoz Samáriába, és Aháb sok juhot és marhát vágatott le neki meg a vele levő hadinépnek. Majd arra biztatta őt, hogy vonuljon vele együtt Rámót-Gileád ellen. / Aháb, Izráel királya ezt kérdezte Jósáfáttól, Júda királyától: Eljössz-e velem Rámót-Gileád ellen? Ő ezt válaszolta neki: Elmegyek, akárcsak te, és az én népem, akárcsak a te néped; veled leszünk a háborúban! / ...Azután felvonult Izráel királya és Jósáfát, Júda királya Rámót-Gileád ellen. / Izráel királya ezt mondta Jósáfátnak: Én álruhába öltözöm, és úgy megyek a csatába, te azonban öltözz a magad ruhájába! Izráel királya tehát álruhába öltözött, és úgy ment a csatába. / Arám királya pedig ezt parancsolta a harci kocsik parancsnokainak: Ne támadjatok meg se kicsit, se nagyot, csak Izráel királyát! / Amikor a harci kocsik parancsnokai meglátták Jósáfátot, azt gondolták, hogy ő Izráel királya. Ezért körülfogták, hogy megtámadják. Jósáfát azonban kiáltozni kezdett, és az ÚR megsegítette; Isten másfelé terelte őket. / A harci kocsik parancsnokai ugyanis látva, hogy nem ő Izráel királya, elfordultak tőle;”

2Krón 19,2: „Ekkor elébe ment Jéhu látnok, Hanáni fia, és ezt mondta Jósáfát királynak: A bűnöst kellett segítened, és az ÚR gyűlölőit szeretned? Ezért szállt rád az ÚR haragja;”

2Krón 20,35–37: „Azután társult Jósáfát, Júda királya Ahazjával, Izráel királyával, aki bűnös dolgokat vitt véghez. / Azért társult vele, hogy hajókat építsenek, amelyeknek Tarsísba kellett volna menniük. A hajókat Ecjón-Geberben építették. / Eliezer azonban, a mársai Dóдавáhu fia így prófétált Jósáfát ellen: Mivel társultál Ahazjával, összeűzta művedet az ÚR! Össze is törtek a hajók, és nem tudtak Tarsísba eljutni.”)

Biztosan sokan akartak az Úrral járni azokban a napokban is, de halogatták azt a döntést, hogy hűségesek maradjanak az Úrhoz. Ezt újra és újra elhalasztották, így aztán a tömeghez alkalmazkodtak. Jóllehet ragaszkodtak elhívásukhoz, megtartották a törvényt, de valójában az Istenben való teljes védettség nélkül éltek.

Van egy német kifejezés Dániel élete üzenetére: „Légy határozott, mint Dániel akkor is, ha egyedül maradsz; merj Istenedhez ragaszkodni az egész világ előtt” (P. Bliß).

Ezek az egyszerű igeversek (2Krón 18,1–3. 28–32; 2Krón 19,2; 2Krón 20,35–37) irányadó utalást adnak mindenekelőtt azoknak a fiatal embereknek, akik életük kezdetén állnak. Egy meghatározott életcél érdekében hozott döntés alapvetően fontos! Így biztosan állunk az élet viharában, ami kiindulási alapot teremt a harc napjaiban. Életutunk minden szakaszára következménnyel jár az, ha határozottan, egy bizonyos célnak szenteljük magunkat.

Ha döntést hoztunk ennek érdekében, akkor egy jó útszakaszon közelebb vagyunk a győzelemhez.

A döntés azonban még nem minden. Egy azonban bizonyos: határozott kezdés nélkül nem lehet célba érni.

(Vö.: Zsid 11,8–10: *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. / Hit által költözött át az ígéret földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnek az örököseivel. / Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten;”*

Józs 24,15: *„De ha nem tetszik nektek, hogy az URat szolgáljátok, válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni: akár azokat az isteneket, akiket atyáitok szolgáltak a folyamonton túl, akár az emóriai isteneit, akiknek a földjén laktok. De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!”)*

5./ Meghallotta Isten akaratát és engedelmeskedett neki

Dán 1,8–13: *„Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. / Isten a főudvarmestert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt, / de azért ezt mondta a főudvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így ételetekről és italokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! / Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit a főudvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: / Tégy próbát szolgálóiddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségfélét együnk, és vizet igyunk. / Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgálóiddal!”*

ApCsel 11,23: *„Amikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, megörült, és bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban.”*

Az a fő dolog az ember életében, hogy tisztázza a legbensőbb és legmélyebb kérdéseket. Minden élet alapja Isten iránta érvényesülő szándéka. Minden életnek megvan az Istentől való személyes rendeltetése. Dániel ezt felismerte és elfogadta. Meghallotta Isten akaratát és

engedelmeskedett neki. Kevéssé befolyásolta az, amit a nagy uralkodók beszéltek róla, és aminek ki voltak téve honfitársai is.

Sok embernek millió jó ötlete és jó terve van, de nincs olyan életcéljuk, ami megfelel Isten tervének, ami iránt elkötelezik magukat.

Mózes megmutatta Isten népének, milyen sok minden múlik a döntésükön: *„Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! / Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhetsz, és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az ÚR esküvel ígért oda atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak”* (5Móz 30,19k.).

Illés Isten népe elé lépett és azt mondta nekik: *„Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem”* (1Kir 18,21).

Ugyanígy Jézus is döntés elé állította tanítványait: *„Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. / És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje”* (Jn 6,68k).

(Vö.: Mt 16,16: *„Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”*)

Milyen döntést hozunk mi?

(Vö.: Lk 9,57–62: *„Amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki: „Követlek, akár-hova mégy.” / Jézus azonban így felelt: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.” / Egy másikhoz pedig így szólt: „Kövess engem!” De ő ezt kérte: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat.” / Jézus így válaszolt neki: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!” / Egy másik is ezt mondta: „Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől.” / Jézus pedig így felelt: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” / „Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; / és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. / Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.”)*

6./ Kezdetől egyértelműen állást foglalt

Dán 1,8–13: *„Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. / Isten a főudvarmestert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt, / de azért ezt mondta a főudvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így ételetekről és italokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! / Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit a főudvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: / Tégy próbát szolgáliddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségfélét együnk, és vizet igyunk. / Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgáliddal!”*

Ef 5,10k.: *„Ítéldétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, / és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket;”*

Dániel döntése egy hétköznapi dologra vonatkozott, de Istenről volt szó döntésekor.

Mindenekelőtt azt kérdezzük meg: Mi foglalkoztatta ezeket a fiatal zsidó férfiakat a káldeus udvarban? – A király maga állította össze az étlapot Dánielnek és barátainak – mindenből a legfinomabbat. Az magától értetődő volt, hogy igazodniuk kellett utasításához. Ezzel szemben Dániel nem akart enni a király asztaláról való ételből, és nem akart inni a király borából.

De mi volt az alapja ennek az elutasításnak? Miért kérte azt: *„Engedjék meg, hogy zöldségfélét együnk, és vizet igyunk”* (Dán 1,12)? – Mert Dániel szilárdan elhatározta magát, hogy semmit sem eszik a király ételéből, és nem iszik a király borából, *„hogy nem szennyezi be magát”* (Dán 1,8).

Nem vegetáriánus okokról volt szó, mikor csak növényi táplálékot akart enni és csak vizet akart inni. Két oka volt annak, hogy Dániel amiatt aggódott, hogy kultikusan tisztátalan-ná teszi magát:

a./ A törvény táplálkozásra vonatkozó előírásai nem engedték meg az izráelitáknak bizonyos ételek fogyasztását;

b./ A hús és bor vonatkozásában itt mindig pogány áldozási szokásokról és idegen istenekről volt szó.

Dániel elhatározta a szívében, hogy Isten rendelkezéseinek engedelmeskedik. Nem engedte meg, hogy eltéríthessék elhatározásától: embertől való félelem, hamis udvariasság vagy engedékenység.

Dánielben Istentől való rendkívüli lélek volt („*Azt hallottam felőled, hogy isteni lélek, világos értelem és rendkívüli bölcsesség van benned*” Dán 5,14). Az egy, igaz és örök Istenhez tartozott. És elhatározta, „*hogy nem szennyezi be magát*” (Dán 1,8).

„*Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem!*” (Zsolt 16,1) – mondta Dávid.
(Vö.: Zsolt 17,8: „*Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába.*”)

Dániel elhatározta, hogy hűséges marad Istenhez. „*Az igaz utat választottam, döntésem idet magam előtt tartom*” (Zsolt 119,30).

És ennek a belső tartásnak volt a következménye a pogány befolyástól való elkülönülés, jöllehet a királyi udvarnál történő képzés és élet mást igényelt.

Hogy Dániel kezdettől egyértelműen állást foglalt, ez volt a feltétele annak, hogy erős és győztes lehessen az elkövetkező napokban.

Egy ilyen sokféle kísértéssel tele világban mindenkinek meg kell erősítenie elhatározását, hogy hűséges maradjon Jézushoz. Hogy vele járjunk, tudakozódjunk akarata iránt, és szándéka szerint éljünk! Ez olyan alapvető döntés, ami egész életünket meghatározza.

(Vö.: Zsolt 119,133: „*Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság;*”)

Péld 4,23–27: „*Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet! / Tartsd távol szádtól a csalárdságot, és távolítsd el ajkadról a hamisságot! / Szemed előre tekintsen, és egyenesen magad elé nézz! / Ügyelj, hogy merre tart a lábad, akkor minden utad biztos lesz. / Ne térj le se jobbra, se balra, tartsd távol lábadat a rossztól!*”

2Jn 1,4: „*Nagyon örültem, hogy találtam gyermekeid között olyanokat, akik igazságban járnak, úgy, ahogyan parancsot kaptunk erre az Atyától.*”)

7./ Jézus Krisztus mellett kell döntenünk

Dán 1,8: „*Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát be-szennyeznie;*”

ApCsel 4,12: *„És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.”*

„Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát.” Korunk összekuszáló és változatos kísértéseiben, rafinált és alattomos módszereiben, amik az embereket romlásba vonják, az igaz élethez ragaszkodni mégis mindnyájunknak egyszerűbb, mint annak idején. Nekünk egy személy – Jézus Krisztus – melletti döntésről van szó, aki *„azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet”* (Lk 19,10). Ő mondja: *„Én vagyok az ajtó”* (Jn 10,9). A bezárt paradicsomhoz vezető ajtó, ami után sóvárogva epekedsz szívedben!

(Vö.: Jn 10,9: *„Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál;”*

Ef 2,18k.: *„Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. / Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.”)*

És Jézus mondja: *„Én vagyok a kenyér”*, az a kenyér, amelyik csillapítja lelked kínzó éhségét. (*„Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem”* Jn 6,51).

Ézs 55-ben kérdezi Isten: *„Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeket azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat! / Figyeljetez rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek, mert hűséges maradok Dávidhoz”* (Ézs 55,2k.).

És Jézus mondja: *„Én vagyok az igazság”* (*„Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam”* Jn 14,6).

Amit a Sátán sugdos nekünk és el akar hitetni velünk, az hazugság. *„Mert hazug, és a hazugság atyja”* (Jn 8,44). Csak Jézusnál tapasztaljuk meg az életről való igazságot, a magunkról való igazságot, az Istenről való igazságot!

(Vö.: Jn 1,14.17: *„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. / Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg;”*

Jn 8,31k.: *„Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: „Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; / megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket;”*

Jn 14,6: *„Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”)*

És Jézus mondja: *„Én vagyok a világosság”* (*„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága”* Jn 8,12). Egy olyan világban, amelyikben a sötétség hatalma uralkodik, Jézus a csálhatatlan világosság.

Szintén Jézus mondja: *„Én vagyok az út:”* Azaz rajta kívül nincs más út, ami áthidalja a közted és a szent Isten közti szörnyű szakadékot. Ezért bizalommal léphetünk rá erre az új, éltető útra.

(Vö.: Zsid 10,19–22: *„Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; / és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: / járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.”)*

Isten a 2010. esztendőben is, most is jelen van. Ma és pünkösöd mindkét napján ez a téma hangzik el a mintegy hatezer ifjú és fiatal felnőtt számára az Adlingeni Diakonissza Anyaház pünkösdi ifjúsági találkozóján. Mivel valóban itt van Isten, nem hiábavaló a Szentlélek védelméért és munkálkodásáért való imádság.

8./ Jézus a feltámadás és az élet személyesen

Dán 1,8: *„Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát be-szennyeznie;”*

Péld 3,5k.: *„Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! / Minden utadon gondold rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.”*

Sokan félnek attól, hogy döntsenek Jézus Krisztus mellett. Azt mondják magukban: *„Akkor mindennek meg kell változnia az életemben. Ezt kell tennem, azt meg elhagynom. Hogy történhetik ez, ha itt meg ott nem vehetek részt többé?”*

És mégis, nem komplikált ez a döntés. Senki sem várja tőlünk, hogy mindent eldöntsünk előre, hogy mi legyen velünk holnap és holnapután. Ma kell rábíznunk magunkat öreá, aki azt mondja nekünk: *„Én vagyok a jó Pásztor”* (Jn 10,11).

Jézus megy elől! Ő pontosan ismeri az utat. Ő kísér, oltalmaz és megóv téged. Soha nem maradsz egyedül problémádban. *„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem”* (Zsolt 23,4).

(Vö.: Jn 10,11: *„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért;”*

Ézs 30,21: *„Hagyjátok abba ezt a módszert, változtassatok ezen az eljáráson! Hagyjátok békét nekünk Izráel Szentjével!”*

Ézs 42,16: *„Vezetem majd a vakokat olyan úton, amelyet nem ismertek, ismeretlen ösvényeken viszem őket. A sötétséget világossággá változtatok előttük, a rögös utat simává. Ezeket a dolgokat véghezviszem, nem mulasztom el;”*

Ézs 48,17: *„Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell;”*

Zsolt 25,8k.: *„Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat. / Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat.”)*

A halálban is Jézus az életünk. Mert Jézus a feltámadás és az élet személyesen. Micsoda üzenet számunkra, hogy tudjuk, meg kell halnunk. Ha Jézust befogadod az életedbe, ha elhatározod a szívedben, hogy hűséges leszel iránta, és ezt megvallod, akkor megveted az Istennel való élet alapját. Innentől kezdve aztán megújul az életed.

(Vö.: Róm 8,1. 10–13: *„Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak;”*

Ez 11,19k.: *„Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik, / hogy rendelkezéseim szerint éljenek, törvényeimet megtartsák és teljesítsék. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek;”*

Ez 36,26–31: *„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. / Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek. / Abban az országban fogtok lakni, amelyet őseiteknek adtam. Az én népem lesztek, én pedig Istenetek leszek. / Megszabadítlak benneteket minden tisztátalanságotoktól. Parancsolok a gabonának, megsokasítom, és nem hozok rátok éhínséget. / Megszaporítom a fák gyümölcsét és a mező termését, hogy ne csúfoljanak többé benneteket éhínség miatt a népek. / Akkor visszagondol-*

tok arra, hogy milyen gonoszul éltetek, és milyen rosszak voltak tetteitek, és megundorodtok magatoktól utálatos bűneitek miatt.”)

Olykor ezt mondják egyesek: Megpróbáltam, de kudarcot vallottam. Jóllehet szeretnék keresztyén emberként élni, de nem tudok olyan lenni.

A Jézussal való élet tökéletesen más, mint minden más törekvés, amikre eddig törekedtünk. Ha Jézust életünkbe fogadtuk, akkor bennünk fogja élni az életét, akkor az Isten Lelke, ez a rendkívüli Lélek bennünk fog lakni.

(Vö.: Ef 2,10: *„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk;”*

Kol 3,10: *„És felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt.”)*

Hogy lehet életünkbe fogadni Jézus Krisztust? – Ez a vele folytatott párbeszéd folyamán történik meg.

9./ A Szentlélek tesz Isten gyermekeivé

Dán 6,4: *„Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani;”*

Zsolt 25,12k.: *„Azt az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. / Élete boldog marad, és utódai öröklík a földet.”*

A „rendkívüli lélek”-ről, aki Dánielben lakott, az Ézs 11,2-ben azt olvassuk, hogy az Úr Lelke, a bölcsesség, az értelem, a tanács és erő lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. (*„Az ÚR lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az ÚR ismeretének és félelmének lelke.”*)

Emlékezzünk még egyszer Nóéra. Aki *„Istent félve és tisztelve készítette el a bérkát háza népe megmentésére”* (Zsid 11,7). A tisztelet és az engedelmesség egyaránt jellemzi „az Úr előtti mély hódolatot.” Az Isten előtti hódolat lelke indította Nóét – ez ösztönözte cselekvését, és ez tette biztossá Dániel útját is. Fölöttébb fontos volt Dánielnek, hogy gyakorlati élete – gondolkodása, beszéde és cselekvése – Isten imádása volt.

Fontoljuk meg ezzel kapcsolatban: „Ez a rendkívüli lélek” adomány, nem pedig olyan, amit az ember kifejleszthet, munkával megszerezhet és kiharcolhat magának. Rendkívül vilá-

gos útbaigazítást ad erről Péter prédikációjában pünkösd napján: *„Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is”* (ApCsel 2,33).

Mihelyt befogadtuk Jézust az életünkbe, elfogadtuk a Szentlelket. Ő tesz minket Isten gyermekeivé, és belső bizonyosságot ajándékoz nekünk, hogy Isten gyermekei vagyunk. Most jöhetünk Istenhez és mondhatjuk neki: *„Atyám, kedves Atyám!”*

(Vö.: Róm 8,15–17: *„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” / Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. / Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örökostársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.”*)

Némelyeknek nincs jó apjuk, és emiatt szenvednek. És jó apáknak is vannak hibáik. Az Atya a mennyben azonban teljesen más. Ez az Atya úgy szeret minket, amilyenek vagyunk. Meggyógyítja sérüléseinket, megbocsátja bűneinket, lányaivá és fiaivá fogad, akik szeretik és tisztelik őt. A Szentlélek segít minket, hogy bizalomteljes kapcsolatba kerüljünk mennyben lévő Atyánkkal.

(Vö.: Zsolt 103,1–13: *„Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózesrel, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.”*)

10./ Isten legyen és maradjon életünk középpontjában

Dán 6,4: *„Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani;”*

Jn 16,12–14: *„Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni: / amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. / Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.”*

Azt mondta Jézus tanítványainak a Szentlélekről, akit el kell fogadniuk: *„Ő engem fog dicsőíteni!”* (Jn 16,14). A Szentlélek mintegy rávilágít az Úr Jézus Krisztusra, aki a teremtés lényege, a történelem centruma és a menny középpontja.

Ha valaki egy kört akar rajzolni, meg kell határoznia egy középpontot, ami köré ezt a kört rajzolni fogja. És mielőtt helyesen megrajzoljuk életünk körét, és életünk körzetét formáljuk vagy alakítjuk, világossá kell tennünk Jézus Krisztus, az élet középpontja iránti álláspontunkat.

Dánielnek még nem lehetett személyes kapcsolata Jézussal, ahogyan nekünk lehetséges; mivel az Ótestamentum korában élt. Isten Fia még nem lett emberré: *„Valóban nagy a kegyességnek a titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a pogányok között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben”* (1Tim 3,16).

(Vö.: *„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egy-szülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal”* Jn 1,14).

Azonban Dániel azt akarta, hogy Isten legyen és maradjon élete középpontjában. Ezért újra és újra hitet tett elhatározása mellett, hogy Istennel él.

Dániel vonakodása, az tudniillik, hogy ne fogyasszon zsidóként a király ételéből és italából, csak a kezdet volt. Dániel barátainak is eljött a megpróbáltatás napja Nabukadnaccar király 30 méter magas arany bálványszobra előtt. De ők egyedül az igaz és élő Istennek akartak szolgálni.

(Vö.: 2Móz 20,1–5a: *„Akkor mondta el Isten mindezeket az igéket: / Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. / Ne legyen más istened rajtam kívül! / Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak. / Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok!”)*

Sőt, már arra is készek voltak, hogy halálbüntetést szenvedjenek el, ha csak így tudnak hűségesek maradni Istenük iránt.

Később, a tüzes kemencéből való megmenekülésük után megismerte Nabukadnaccar az élő Istent: *„Nebukadneccar ekkor így szólt: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegték, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttük”* (Dán 3,28).

(Vö.: Dán 3,1–30: *„Nebukadneccar király csináltatott egy hatvan könyök magas és hat könyök széles aranyszobrot. Fölállította azt a Dúrá völgyében, Babilon városában. / Aztán összehívatta Nebukadneccar király a kormányzókat, az elöljárókat, a helytartókat, a tanácsosokat, a kincstárnokokat, a bírákat, a rendőrparancsnokokat és a tartományok tisztviselőit, hogy jöjjenek el a szobor felavatására, amelyet Nebukadneccar király felállítottatott. / Akkor összegyűltek a kormányzók, az elöljárók, a helytartók, a tanácsosok, a kincstárnokok, a bírák, a rendőrparancsnokok és a tartományok tisztviselői a szobor felavatására, amelyet Nebukadneccar király felállítottatott, és odaálltak a szobor elé, amelyet Nebukadneccar felállítottatott. / A hírnök pedig hangos szóval kihirdette: Megparancsoljuk nektek, különböző nyelvű népek és nemzetek, / hogy amint meghalljátok a kürt, síp, citera, hárfa, lant, duda és mindenféle hangszer hangját, boruljatok le, és hódoljatok az aranyszobor előtt, amelyet Nebukadneccar király felállítottatott! / Ha pedig valaki nem borul le, és nem hódol előtte, azt azon nyomban bedobják az izzó tüzes kemencébe! / Amikor tehát a különböző nyelvű népek és nemzetek meghallották a kürt, síp, citera, hárfa, lant és mindenféle hangszer hangját, leborultak, és hódoltak az aranyszobor előtt, amelyet Nebukadneccar király felállítottatott. / Ekkor azonban káldeus férfiak álltak elő, és bevádolták a zsidókat. / Így beszéltek Nebukadneccar királyhoz: Király, örökké élj! / Te, ó király, megparancsoltad, hogy minden ember, aki meghallja a kürt, síp, citera, hárfa, lant, duda és mindenféle hangszer hangját, boruljon le, és hódoljon az aranyszobor előtt; / ha pedig valaki nem borul le, és nem hódol előtte, azt dobják be az izzó tüzes kemencébe. / Vannak itt zsidó férfiak, Sadrak, Mésak és Abédnegó, akiket Babilon városában állítottál szolgálatba, ezek a férfiak semmibe sem vesznek téged, ó király, nem tisztelik isteneidet, és nem hódolnak az aranyszobor előtt, amelyet felállítottattál. / Ekkor Nebukadneccar haragra gerjedve megparancsolta, hogy vezessék elő Sadrakot, Mésakot és Abédnegót. Oda is vezették ezeket a férfiakat a király elé. / Nebukadneccar ezt kérdezte tőlük: Sadrak, Mésak és Abédnegó! Igaz-e, hogy ti nem tisztelitek isteneimet és nem hódoltok az aranyszobor előtt, amelyet felállítottattam? / Készek vagytok-e most, ha meghalljátok a kürt, síp, citera, hárfa, lant, duda és mindenféle hangszer hangját, leborulni és hódolni a szobor előtt, amelyet csináltattam? Mert ha nem hódoltok, azon nyomban bedobnak benneteket az iz-*

zó tüzes kemencébe. És van-e olyan Isten, aki az én kezemből ki tud szabadítani benneteket? / Sadrak, Mésak és Abédnegó így válaszolt a királynak: Ó Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. / Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! / De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az arany-szobor előtt, amelyet felállítottál! / Ekkor Nebukadneccart úgy elöntötte a harag Sadrak, Mésak és Abédnegó miatt, hogy még az arca is eltorzult. Meghagyta, hogy hétszerte jobban fűtsék be a kemencét, mint ahogyan be szokták fűteni. / Azután megparancsolta hadserege legerősebb vitézeinek, hogy kötözzék meg Sadrakot, Mésakot és Abédnegót, és dobják be őket az izzó tüzes kemencébe. / Megkötözték tehát ezeket a férfiakat, és úgy, ahogy fel voltak öltözve, nadrágostul, alsóruhástul és süvegestül, bedobták őket az izzó tüzes kemencébe. / Mivel a király szigorú parancsára a kemencét roppantul befűtötték, a lángoló tűz megölte azokat az embereket, akik Sadrakot, Mésakot és Abédnegót odahurcolták. / A három férfi, Sadrak, Mésak és Abédnegó pedig megkötözve az izzó tüzes kemencébe esett. / Nebukadneccar király azonban megdöbbsent, sietve fölkelt, és ezt kérdezte udvari embereitől: Nem három férfit dobunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak: Valóban úgy van, ó király! / Ő azonban így szólt: Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten. / Ekkor Nebukadneccar király odament az izzó tüzes kemence ajtajához, és így szólt: Sadrak, Mésak és Abédnegó, szolgálai felséges Istennek! Jertek ki, jöjjetek ide! És kijött Sadrak, Mésak és Abédnegó a tűzből. / Az összegyűlt kormányzók, előljárók, helytartók és a király udvari emberei pedig látták, hogy ezeknek a férfiaknak semmit sem ártott a tűz, a hajuk szála sem perzselődött meg, a ruhájuk sem égett meg, sőt még a füst szaga sem járta át őket. / Nebukadneccar ekkor így szólt: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegték, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttük. / Megparancsoltam azért, hogy aki nem tiszteli Sadrak, Mésak és Abédnegó Istenét, azt vágják darabokra, bármilyen nyelvű népből vagy nemzetből való is, házáat pedig tegyék szemétdombbá! Mert nincs más isten, aki így meg tud szabadítani. / Azután a király megerősítette tisztségében Sadrakot, Mésakot és Abédnegót Babilon városában;”

Jak 1,12: „Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek;”

1Kor 16,13: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”)

11./ Hűség Isten iránt – minden körülmények között

Dán 6,5–11: *„A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására az ország ügyeinek az intézésében, de semmiféle ürügyet vagy hibát nem tudtak találni, mert megbízható volt; sem hanyagságot, sem hibát nem lehetett találni nála. / Akkor ezek az emberek azt mondták: Nem találunk semmiféle ürügyet, hogy bevádolhassuk ezt a Dánielt, hacsak Istenének a törvényével kapcsolatban nem találunk ellene valamit. / Akkor ezek a főkormányzók és kormányzók a királyhoz siettek, és ezt mondták neki: Dárius király, örökké élj! / Azt tanácsolják az ország főkormányzói, az elöljárók, a kormányzók, az udvari emberek és a helytartók, hogy hozzon a király végzést, és adjon ki szigorú rendeletet: aki harminc napon belül bármiért könnyörög, akár istenhez, akár emberhez rajta kívül, ó király, azt dobják az oroszlánok vermébe! / Most azért add ki, ó király, ezt a rendeletet, és írd alá ezt az iratot, hogy a médek és a perzsák megmásíthatatlan törvénye szerint visszavonhatatlan legyen! / Ennek megfelelően Dárius király aláírta a rendeletet tartalmazó iratot. / Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”*

Zsolt 101,6: *„Jól látom a hűségeseket az országban, ők velem maradhatnak. Aki tökéletes úton jár, az szolgálhat engem.”*

„A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására” (Dán 6,5). Egyik napon Dániel környezetében az irigy hivatalnokok elérték, hogy olyan törvényt adasson ki a király, ami Dániel bukását okozza: *„Aki harminc napon belül bármiért könnyörög, akár istenhez, akár emberhez rajta kívül, ó király, azt dobják az oroszlánok vermébe!”* (Dán 6,8).

Amint megtudta Dániel, hogy megtiltotta neki az új törvény, hogy Istent imádjá, hazament. És Istenéhez imádkozott, és hálát adott neki naponta háromszor úgy, ahogy korábban is tette.

Dániel elhatározása, hogy hűséges marad Isten iránt, ugyanolyan hatékony volt kis és nagy dolgokban egyaránt. Akár a királyi „étlapon” lévő ételek elutasításáról, akár az Istennel

való elrejtett élet támadásáról volt szó – Dániel egy pillanatig sem tévovázott azon, hogy hitet tegyen Isten mellett. De Isten sem késlekedett, hogy kiálljon Dániel mellett.

(Vö.: 5Móz 7,9: *„Tudd meg tehát, hogy a te Istened, az ÚR az Isten. Állhatatos Isten ő, aki hűségesen megtartja szövetségét ezer nemzedéken át is, azok iránt, akik szeretik őt és megtartják parancsolatait;*

JSir 3,22k.: *„Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: / minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!”*)

Dárius, a második uralkodó, akinek az idejében Dániel szolgált, Dániel Isten iránti bizalma és Isten megőrzése csodája által jut el az igaz Isten megismerésére. Rendeletet bocsátott ki a birodalmában lakó különböző nyelvű népeknek és nemzeteknek: *„Békességetek növekedjék! / Elrendelem, hogy birodalmam minden tartományában rettegve féljék Dániel Istent! Ő az élő Isten, aki megmarad mindörökké. Az ő királysága megdönthetetlen, uralkodása végtelen. / Ő megment, megszabadít, jeleket és csodákat tesz égen és földön. Ő mentette meg Dánielt is az oroszlánok karmából”* (Dán 6,26–28).

Nem mindig tapasztaljuk meg Urunk ilyen nagy és nyilvánvaló szabadító tetteit. Végül is nem az a döntő, hogy csodákat éljünk át – bizonyára imádkozhatunk ezekért és számolhatunk velük –, hanem az, hogy világosan és egyértelműen valljuk meg a mi Urunk Jézus Krisztust – akkor is, ha kinevetnek, kigúnyolnak, kirekesztenek, vagy ha a legrosszabbtól kell tartanunk. Ha ez velünk is megtörténik, Jézus velünk van – az oroszlánok vermében és azon kívül is.

(Vö.: ApCsel 12,1–11: *„Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. / Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette. / Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak. / Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizték, mert a páskaünnep után akarta őt a nép elé vezettetni. / Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez. / Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezettetni, Péter – két bilincessel megkötözve – két katona között aludt, az ajtó előtt pedig örök őrizték a börtönt. / És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. / Ezt mondta neki az angyal: „Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat!” Péter megtette. Az angyal pedig ezt mondta neki: „Vedd fel a felsőruhádát, és kövess engem!” / Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy*

látomást lát. / Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Mikor kiment rajta, végighaladtak egy utcán, aztán hirtelen eltávozott tőle az angyal. / Ekkor Péter magához tért, és így szólt: „Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből, és mindabból, amit a zsidó nép várt;”

Zsid 11,32–38: „És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról. / Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltatnak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, / tűz erejét oltották ki, kard életől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssé, idegenek seregeit futamították meg. / Asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat. Másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. / Mások megszegyenyítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is. / Megkövezték, megégették, szétfűrészelték, kardélre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorogva, gyötörődve, sínylődve azok, / akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban;”

Róm 8,28k.: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. / Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.”)

b./ DÁNIEL – AZ IMÁDKOZÓ EMBER

12./ „Az imádkozásban legyetek kitartóak!” (Kol 4,2)

Dán 2,17–23: „Ezután Dániel hazament, és tudtára adta a dolgot társainak, Hananjának, Mísáélnak és Azarjának, / majd irgalomért könyörögtek a menny Istenéhez, hogy e titok miatt ne vesszenek el Dániel és társai a babiloni bölcsekkel együtt. / Ekkor a titok lelepleződött Dániel előtt éjszakai látomásban, Dániel pedig áldotta érte a menny Istenét. / Ezt mondta Dániel: Isten neve legyen áldott örökkön örökké, övé a bölcsesség és a hatalom. / Ő szabja meg a különböző idők és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt. Ő ad bölcsességet a bölcseknek és tudományt a nagy tudósoknak. / Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság. / Magasztallak és dicsőítlek én téged, atyáim

Istene, mert bölcsességet és erőt adtál nekem, és most tudtul adtad, amit kértünk tőled, tudtul adtad nekiünk a király dolgát;”

Dán 6,11: *„Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”*

Dán 9,3kk.: *„Az Úristenhez fordultam, hozzá folyamodtam imádsággal és könyörgéssel, böjtölve zsákruhában és hamuban. / Imádkoztam Istenemhez, az ÚRhoz, és vallást téve ezt mondtam: Ó Uram, nagy és félelmes Isten, aki megtartod a szövetséget és a hűséget azok iránt, akik szeretnek és megtartják parancsolataidat! / Vétkeztiünk, és bűnbe estünk, megszegtük törvényedet, és lázadók voltunk, eltértünk parancsolataidtól és törvényeidtől.”*

Amikor Dánielnek a király titokzatos álmát kellett megmagyaráznia, imaközösségre hívta barátait, *„majd irgalomért könyörögtek a menny Istenéhez... e titok miatt”* (Dán 2,18).

Mi is összefoghatunk imaközösségben másokkal. Egy kis csendes csoportban gyakran személyesebben és konkrétabban imádkozhatunk. Jézus egyenesen „kis csoportban történő aktivitásra” bátorította tanítványait: *„Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. / Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük”* (Mt 18,19k.).

Dánielnek ezenkívül személyes és meghatározott imaalkalmai voltak. Naponta háromszor térden állva imádkozott, és tekintetét Jeruzsálem felé irányította. Beszélt Istennel, kiöntötte a szívét előtte, magasztalta és imádta az Urat.

Dániel csendben is állt Isten előtt, hogy elfogadja igéjét. Az Istennel együtt töltött idő, a kitartó imádkozás volt Dániel erőforrása, ami határozottságot és bátorságot és ellenállási képességet adott neki. Mert éppenséggel az életét is elveszthette volna.

Ha életünk a mélységbe vezet, komoly kérdések merülhetnek fel bennünk: Hogy tudom ezt elviselni? Ki fogom bírni? Ellene tudok állni a kísértéseknek? Nem haladja meg az erőmet ez a próba? Lehetséges lesz számomra, hogy megfeleljek az élet követelményeinek úgy, ahogy Isten várja tőlem?

Ha bármi nyugtalanít: fordíts időt az imádkozásra. Nem kell sokáig imádkoznod. Nem kell előadást tartanunk az Úrnak. De újra és újra imádkoznunk kell. Ebből lesz állhatatosság.

(Vö.: Lk 18,1–8.: „Arról is mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk. / Ezt mondta: „Az egyik városban volt egy bíró, aki az Istent nem félté, az embereket pedig nem becsülte. / Élt abban a városban egy özvegyasszony is, aki gyakran elment hozzá, és azt kérte tőle: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben. / Az egy ideig nem volt rá hajlandó, de azután azt mondta magában: Ha nem is félem az Istent, és az embereket sem becsülöm, / mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne zaklasson engem vég nélkül.” / Azután így szólt az Úr: „Halljátok, mit mond a hamis bíró! / Vajon az Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket?”

Ef 6,18: „Minden imádságotokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért;”

Kol 4,2: „Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni.”)

13./ Isten Lelke segít az imádkozásban

Dán 6,11: „Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térdén állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”

Ef 6,10k. 18: „Végül pedig: erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. / Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben... Minden imádságotokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért.”

Dániel naponta háromszor borult térdre és imádkozott. Isten azt szeretné, hogy tanuljunk meg teljesen rábízni magunkat. Akkor tudunk helytállni azokkal a hatalmakkal szemben, amik ránk támadnak. Aki eltökélte magát hogy Istennel él, benne bíz és vele marad, az végül is legyőzhetetlen. Ha életedben döntést hoztál Isten mellett, akkor tedd meg a következő lépést is, legyél imádkozó ember!

(Vö.: Kol 4,2–4: „Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni. / Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige

ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok, / hogy azt hirdethessem;”

1Thess 5,17: *„Szüntelenül imádkozzatok!”*

Zsolt 109,4: *„Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom.”)*

Néhány dolog eltéríthet az imádkozástól és gátolhatja azt: határidők, munka, internet és televízió. Kényelmesség, bátortalanság, erőtlenség. Olykor saját tehetetlenségünk mély érzése is.

Ki segíthet rajtunk? Fontoljuk meg:

a./ Isten rendkívüli lelket ajándékozott nekünk. Ő bátorít és erősít az imádkozásra. Mert ő az imádkozás lelke.

b./ Az Úr nem veszi le rólunk azt a felelősséget, úgy kell rendezzük életünket, hogy naponként biztosítsunk teret és időt az imádkozásra.

c./ Tudatában kell lennünk saját gyengeségünknek, hogy megtanuljunk számolni Isten teljhatalmával. Fakadjon imádság a gyengeségedből. Imádságunk hídként kapcsolja össze gyengeségünk és Isten mindenhatóságának partjait. *„Kiáltás hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!”* (Jer 33,4).

Ha Isten Lelke erejében való életet akarunk élni, „akkor legelőször fel kell ismernünk erőtlenségünket és gyengeségünket. Akkor fogunk imádkozni; mert az imádkozás tehetetlenségünk beismerése. Valljuk be magunk és Isten előtt: elesett vagyok, de nálad van a segítség” (B. Kempf).

(Vö.: Mt 7,7k.: *„Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik;”*

Zsolt 27,8: *„Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé! – szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam!”*

Zsolt 34,5: *„Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegetem;”*

Zsolt 138,3: *„Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.”)*

14./ Isten segíteni tud övéinek

Dán 6,5.11: *„A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására az ország ügyeinek az intézésében, de semmiféle ürügyet vagy hibát nem tudtak találni,*

mert megbízható volt; sem hanyagságot, sem hibát nem lehetett találni nála... Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térdén állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”

Zsolt 16,8: „Az ÚRra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.”

Hétköznapijaink folyamán különböző helyekre rendeltetünk. Egy tény azonban valamennyiünkre azonos érvényű: a Gonosz erősebb, mint mi. Saját erőnkől nem tudunk szembeszállni vele. Mégis van egy titok, amit Dániel ismert. Ez az a tény, hogy „Dániel Istennel” erősebb, mint a káldeus romlottság és sötétség minden hatalma. „*Ha Isten segít, a falon is átugrom*” (2Sám 22, 30), mondja az imádkozó zsoltáros.

(Vö.: Zsolt 18,30: „*Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is átugrom;*”

2Sám 22,28–41: „*A nyomorult népet megsegíted, de a kevélyeket látod, és megalázod. / Te vagy, URam, a mécesem, az ÚR fénysugarat ad nekem a sötétségben. / Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is átugrom. / Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színgáz. Pajzsa ő mindazoknak, akik hozzá menekülnek. / Van-e Isten az ÚRon kívül, és van-e kőszikla Istenünkön kívül? / Isten az én erős menedékem, ő vezeti útján a feddhetetlent. / Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasoké, magaslatokra állít engem. / Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércíjat feszítenek. / Oltalmazó pajzsodat adtad nekem, és sokszor meghallgatál engem. / Biztossá teszed lépteimet, nem inognak bokáim. / Üldözöm és elpusztítom ellenségeimet, nem térek vissza, míg nem végzek velük. / Végeztem velük, szétzúztam őket, nem kelnek föl, lábam elé hullottak. / Felruháztál erővel a harcra, térdre kényszerítetted támadóimat. / Megfutamítottad ellenségeimet, gyűlölőimet elpusztíthattam.”)*

Ha vannak közöttünk olyanok, akik máig vereséget szenvednek a lelki harcban, akkor gondolkodjunk el azon: Valóban Istentől függünk? Az Úrban bízunk? Emlékeztetjük magunkat mindenható erejére? Szövetségre léptünk vele imádságban? – Ki kell mondanunk: sajnos nem, egyébként nem estünk volna el.

Milyen gyorsan kiszalad a szánkon: Nem tehetek arról, hogy ez történt velem! – De valóban így van ez? Ha Isten hatalmában bízunk, nem tud elbuktatni a Kísértő. Az Úrral való kapcsolat által lenyűgöző győzelmet aratunk, még ha mint Józsefet, meg is aláznak az emberek.

(1Móz 39,1–10: „Amikor Józsefet Egyiptomba vitték, megvásárolta őt az izmáeliectől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. / De az ÚR Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának a házában élt. / Látta az ura, hogy vele van az ÚR, és mindazt eredményessé teszi az ÚR, amihez hozzáfog. / Megnyerte József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát. / Attól fogva, hogy házának és egész vagyonának a felügyelőjévé tette, megáldotta az ÚR az egyiptomi ember házáat Józsefért, és az ÚR áldása volt egész vagyonán, ami a házban és a mezőn volt. / Ezért Józsefre bízta egész vagyonát, és semmire sem volt gondja mellette, legfeljebb csak arra, hogy megegye az ételt. – Józsefnek szép termete és szép arca volt. / Ezek után az történt, hogy Józsefre szemet vetett urának a felesége, és ezt mondta: Hálj velem! / Ő azonban vonakodott, és azt felelte ura feleségének: Nézd, az én uramnak semmi gondja sincs mellettem háza dolgaira, és rám bízta egész vagyonát. / Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mivel te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?! / Bár az asszony nap mint nap ezt mondogatta Józsefnek, ő mégsem hallgatott rá, hogy mellé feküdjék, és vele legyen;”

1Kor 10,13: „Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtkön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy elbírátok azt viselni;”

Róm 8,37–39: „De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. / Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”)

Senki sem jut csődbe aki Jézussal él és benne marad. Mert Jézus legyőzte a bűnt.

(Vö.: „1Jn 3,6.9: „Aki őbenne marad, az nem vétkezik: aki vétkezik, az nem látta őt, és nem is ismeri őt... Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született;”

1Jn 5,18: „Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik, sőt aki Istentől született, az vigyáz magára, és a gonosz meg sem érinti.”)

Jézus nem csak a mi állapotunkat ismeri, ő is határozottan ahhoz tartja magát, hogy megváltottak vagyunk, hogy elérhessük a legfőbb célt, akkor is, ha komoly bűnöket követtünk el. Jézus a nagy orvos, akinél nincs reménytelen eset. És ha senki más nem hiszi el, hogy lehet még neked segíteni, ő elhiszi!

15./ Mindenütt és mindenkor imádkozhatunk

Dán 6,11: *„Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térdén állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta.”*

Bárhol vagyunk is, imádkozhatunk. Nem tudjuk, de nem is kell mindig bezárni ilyenkor a szemünket és nem is kell mindig hangosan beszélni Istennel. Mindenütt és mindenkor imádkozhatunk: akár belső, akár külső veszéllyel találkozunk. Minden hétköznapi teendőnk közepette! Ha telefonon hívnak, vagy ha szeretne valaki meglátogatni. Mindig lehetséges feltekinteni Istenre és beszélgetni vele.

Lehet, hogy ezek csak „villám-beszélgetések”, egy szó vagy egy mondat.

Nehémiás is így értette ezt. Miközben beszélgetést folytatott Artahsasztá királlyal, szívében felvette a kapcsolatot a királyok királyával. *„Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez, / majd ezt mondtam a királynak...”* (Neh 2,4k.).

Isten füle mindig nyitva van számunkra, és válaszol, ha imádkozunk. *„Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk”* (Zsid 4,16).

A veszély óráiban Jézus egészen közel van hozzánk, és kész segíteni.

(Vö.: 2Kir 6,14–17: *„Akkor lovakat, harci kocsikat és tekintélyes sereget küldött oda. Azok megérkeztek éjjel, és körülvették a várost. / Amikor az Isten emberének a szolgálja korán felkelt és kiment, már körülvette a várost a sereg lovakkal, meg harci kocsikkal. A szolgálja így szólt hozzá: Jaj, uram! Mit tegyünk? / De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük! / Majd Elizeus így imádkozott: URam, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az ÚR megnyitotta a szolgának a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal;”*

1Kir 19,14–21: *„Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. / Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. / Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-*

mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! / És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. / De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden száját, amely nem csókolta meg azt. / Amikor elment onnan, rátalált Elizeusra, Sáfát fiára, aki éppen szántott. Tizenkét iga ökrök voltak előtte, ő maga a tizenkettediknél volt. Amikor Illés elment mellette, rádobta a palástját. / Akkor ő otthagyta az ökröket, Illés után futott, és ezt mondta: Hadd csókoljam meg apámat és anyámat, azután követlek! Ő azt felelte: Menj, de térj vissza, mert valamit tettem veled. / Elizeus otthagyta őt, de aztán vette az egyik pár ökröt, levágta, és az ökrök szerszámánál megfőzte a húst, odaadta a népnek, és ettek. Ő pedig elindult, követte Illést, és szolgálatába állt;”

Ézs 38,1–5: „Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. Ézsaiás próféta, Ámóc fia elment hozzá, és ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Rendelkezz házadról, mert meghalsz, nem maradhatsz életben! / Ekkor Ezékiás arcát a fal felé fordítva imádkozott az ÚRhoz, / és ezt mondta: Ó, URam, ne feledkezz meg arról, hogy én híven és tiszta szívvel éltem előtted, és azt tettem, amit jónak látsz! És Ezékiás keservesen sírt. / Azután így szólt az ÚR igéje Ézsaiáshoz: / Menj, és mondd meg Ezékiásnak: Így szól az ÚR, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyezettél. Ezért megtoldom napjaidat még tizenöt évvel.”)

Mivel Isten rendkívüli lelkéből adott belénk, imádkozva mi is egészen közel maradhatunk vele – a háztartásban, hivatásban, bevásárláskor, tanuláskor, betegágyban..., és ahol a kísértések olyan különösen gonoszak: sivár munkahelyeken és távoli missziói állomásokon.

Mivel rendkívüli lelket kaptunk, életünket Istennel folytathatjuk. Mienk Jézus, az Emberfia, aki átvette az uralmat a mennyben, és részesített minket a Sátán, a bűnök, a világ és a halál feletti győzelmében. Legyien ez nagyszerű hatással ránk az előttünk lévő napon!

c./ DÁNIEL – AKI TISZTÁN LÁTTA AZ ÖSSZEFÜGGÉSEKET

16./ Lényeglátás – megbízatásunk teljesítésére

Dán 1,17: „Ennek a négy ifjúnak megadta az Isten, hogy előrehaladjanak a tudományban, mindenféle írásban és bölcsességben. Dániel pedig értett a látomások és az álmok magyarázatához is;”

Dán 2,19: *„Ekkor a titok lelepleződött Dániel előtt éjszakai látomásban, Dániel pedig áldotta érte a menny Istenét.”*

Hogy jut kifejezésre Dánielnél a Lélek uralma?

Olyan ember volt, aki világosan látta az összefüggéseket. A magyarázat és értelmezés nagy ajándékát Dániel bizonyára különös megbízatása érdekében kapta.

De ez ránk vonatkozóan is érvényes: akik határozottan az Úrnak adtuk életünket, és ki-tartunk az imádságban, világos lényeglátást kaptunk, ami azért fontos, hogy teljesítsük Iste-nért vállalt megbízatásunkat. Milyen gyakran éreztük már, hogy nagyon szükséges az igazság és az igazságtalanság megkülönböztetése adománya.

(Vö.: Fil 1,9.k.: *„És imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék ben-netek ismerettel és igazi megértéssel; / hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifo-gástalanok legyetek a Krisztus napjára.”*)

Nem mindig marad sok idő megfontolásra. Olykor azt mondhatja valaki: Előbb csele-kedtem, mielőtt helyesen átláttam volna a dolgot. Vétkeztem, mielőtt tudatosult számomra a kísértés. Csak aki fejleszti az ítélőképességét, az tud különbséget tenni jó és gonosz között. Pál buzgó imádságot folytatott Krisztus gyülekezeteiért: *„És kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adjon meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt”* (Ef 1,17).

(Vö.: Jak 1,5: *„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.”*)

Megtapasztalhatjuk, hogy az élet válságos óráiban ajándékként kapjuk az összefüggé-sek felismerését, a lényeglátást. Különös fény hull az útra felülről a veszély pillanatában. *„Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!”* (Zsolt 43,3). Lelkünk ki-tárul Isten felülről való üzenetére: *„Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjete le!”* (Ézs 30,21).

A rendkívüli lélek a megismerés lelke, olyan lélek, aki képessé tesz arra, hogy meglás-suk a rejtett dolgokat!

(Vö.: 2Krón 1,7–12: *„Azon az éjszakán megjelent Isten Salamonnak, és ezt mondta neki: Kérj valamit, én megadom neked. / Salamon ezt felelte Istennek: Te nagy szeretettel bán-tál apámmal, Dáviddal, és engem tettél utána királlyá. / Most azért, URam, Istenem, váljék valóra apámnak, Dávidnak adott ígéreted, mert te tettél engem e nép királyává, amely oly sok, mint a föld pora. / Adj azért nekem bölcsességet és tudományt, hogy tudjam ennek a népnek az*

ügyeit intézni. Különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet? / Isten ezt felelte Salamonnak: Mivel ez volt a szívedben, és nem gazdagságot, vagyont és dicsőséget kértél, nem is gyűlölöd életét vagy hosszú életet kértél, hanem bölcsességet és tudományt kértél, hogy kormányozni tudd népedet, amelynek a királyává tettelek: / ezért megadom neked a bölcsességet és a tudományt, sőt olyan gazdagságot, vagyont és dicsőséget is adok neked, amihez fogható nem volt és nem is lesz egy királynak sem, sem előtted, sem utánad;”

Péld 2,6–8: „Csak az ÚR ad bölcsességet, szájából ismeret és értelem származik. / A becsületeseknek jutalmat tartogat, pajzsot a feddhetetlenül élőknek. / Vigyáz a törvény ösvé-nyeire, és híveinek útját megőrzi.”)

d./ DÁNIELNEK HATALMA VOLT

17./ A rendkívüli lélek az Isten szolgálatára való erő lelke

Dán 2,47–49: „Dánielnek pedig azt mondta a király: Valóban a ti Istenetek az istenek Istene, a királyok ura és a titkok feltárója, ezért tudtad feltárni ezt a titkot. / Akkor a király nagy méltóságra emelte Dánielt, sok és nagy ajándékot adott neki, majd Babilon város kormányzójává és a babiloni bölcsek elöljárójává tette. / Dániel viszont azt kérte a királytól, hogy Sadrakot, Mésakot és Abédnegót rendelje szolgálatba Babilon városában; Dániel pedig a királyi udvarban maradt;”

Dán 6,1–4. 29: „A méd Dárius pedig elfoglalta az országot hatvankét esztendőskorában. / Dárius úgy látta jónak, hogy országa vezetésére százhusz kormányzót nevezzen ki. Az egész országban voltak ilyenek. / Ezek fölé pedig három főkormányzót rendelt, közülük az egyik Dániel volt. A kormányzók nekik adtak számot, hogy a királyt semmi kár ne érje. / Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani... Ennek a Dánielnek aztán jó dolga volt Dárius uralkodása alatt és a perzsa Círus uralkodása alatt.”

Nem mindig történik az úgy, hogy annak, aki Istennel él, ilyen befolyásos állást biztosít az Úr a világban, mint Dánielnek. Főtisztviselő volt három királyságban: Babilóniában, a Méd Birodalomban és Perzsiában. Kortársai felismerték benne a rendkívüli sajátosságot, a

„rendkívüli lelket”. Ezért helyezték ilyen befolyásos helyre. *„Ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani”* (Dán 6,4).

Arra sincs ígéretünk, hogy ebben az értelemben kapunk hatalmat. De mi is kaptunk ígéretet arra, hogy belső erőt kapunk.

(Vö.: Lk 10,19: *„Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”*

ApCsel 1,8: *„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztok Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig;”*

1Kir 17,1: *„A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőekben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra.”)*

A rendkívüli lélek az Isten szolgálatára való erő lelke. Aki megerősítette elhatározását, hogy Istennel él, aki imádkozó életet folytat, és lényeglátást kapott, annak Istentől nyert ereje is van! Ereje van arra, hogy nemet tudjon mondani a kísértés pillanatában. Ereje van elutasítani azt, ami a Gonosztól van.

(Vö.: 4Móz 14,1–9. 24.: *„Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékelní, és sírt a nép egész éjjel. / Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész közösség: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában! / Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba! / Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, / és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld néptől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük! ... De szolgámat, Kálébot, mivel más lélek volt benne, és tökéletesen követett engem, beviszem arra a földre, ahol járt, és az ő utódai birtokolni fogják azt.”)*

Korunknak szüksége van olyanokra, akiknek belső erejük van. Olyanokra, akik hallják és megcselekszik Isten szavát, amit ő mond. Ezek azok, akik „rendkívüli lelket kaptak.” Isten Lelke kormányozza életüket. Azok, akikkel Isten Lelke rendelkezik, Isten gyermekeinek bizonyulnak. Másokat is az élet útjára vezetnek.

Lehetséges az Istennel való élet az Istentől elpártolt világban is. Az által a „rendkívüli lélek” által lehetséges ez, akit Jézus által kaptunk. Ő tesz minket is „jövevényekké”, mint ahogy Énók, Ábrahám és Dániel is jövevények voltak kortársaik között.

Azonban bizonyosak lehetünk Isten jelenlétében: *„Én pedig veled leszek, és megáldalak”* (1Móz 26,3).

(Vö.: 1Móz 26,3. 24: *„Maradj jövevényként ebben az országban, én pedig veled leszek, és megáldalak, mert neked és utódaidnak adom ezeket az országokat mind, és megtartom azt az esküt, amellyel megesküdtem apádnak, Ábrahámnak... Azon az éjszakán megjelent neki az ÚR, és ezt mondta: Én vagyok atyádnak, Ábrahámnak Istene. Ne félj, mert én veled vagyok, megáldalak téged, megsokasítom utódaidat szolgámért, Ábrahámért!”*

1Móz 39,21. 23: *„De az ÚR Józseffel volt, hűséges maradt hozzá, és kedveltté tette a börtönparancsnok előtt... A börtönparancsnoknak nem kellett törődnie semmivel, ami rá volt bízva, mert az ÚR Józseffel volt, és eredményessé tette az ÚR, amihez hozzáfogott;”*

5Móz 31,6: *„Legyetek erősek és bátrak, ne féljete és ne rettegetek tőlük, mert maga az ÚR, a te Istened megy veled, nem hagy el téged, és nem marad el tőled;”*

Józs 1,9: *„Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.”)*

15./ MINDENNAPI KENYERÜNK

UNSER TÄGLICHES BROT

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissenmutterhaus

Januar 1990. S. 9–17

I./ BEVEZETÉS

Mt 6,11: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;”

Zsolt 34,9–11: „Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. / Féljétek az URat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők. / Az oroszlánok is sínylődnek, és éheznek, de akik az ÚRhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót.”

1./ Ma a Miatyánk negyedik kérését tanulmányozzuk

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!” Fűzünk néhány gondolatot ehhez a kéréshez. Előre megnevezem ezeket, majd behatóbban foglalkozunk velük.

(a.) A kenyér. Mi a kenyér ennek a kérésnek az értelmében? – Ezzel mindenre gondolunk, amire szükségünk van életünkben ezen a földön, ami mindenekelőtt a földi kenyér, de a lelki kenyér is.

(Vö.: Lk 12,22–30: „Tanítványaihoz pedig így szólt: „Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok, / mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruháznál. / Nézzétek meg a hollókat: nem vetnek, nem is aratnak, nincsen kamrájuk, sem csűrük, Isten mégis eltartja őket. Mennyivel értékesebbek vagytok ti a madaraknál! / De aggodalmaskodásával ki tudná közületek akár egy arasznnyal is meghosszabbítani életét? / Ha tehát a legcsekélyebbre sem vagytok képesek, miért aggódtok a többi miatt? / Nézzétek a liliomokat, miként növekednek: nem fáradoznak, nem is fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül bárme-

lyik. / Ha pedig a mező füvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, az Isten így öltözteti, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek! / Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalankodjatok. / Mert mindezeket a világ pogányai kérdezzetik. A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre.”)

(b.) **A mára való kenyér** azt jelenti, hogy naponként elkérhetem a mára való kenyeret, minden mai napra. Ez magába foglal minden következő napot is.

(Vö.: Lk 22,35: „Azután ezt kérdezte tőlük: 'Amikor elküldtelek titeket erszény, tarisznya és saru nélkül, volt-e hiányotok valamiben?' 'Semmiben' – válaszolták.”)

(c.) **Manna**. A manna a mindennapi kenyér nagy megtapasztalása a pusztában, ami a mára való napi kenyér példája.

(Vö.: Neh 9,20k: „Jóságos lelkedet adtad, hogy értelmessé tegye őket. Nem vontad meg szájuktól mannádat, és adtál nekik vizet, amikor szomjaztak. / Negyven éven át gondoskodtál róluk a pusztában, nem nélkülöztek, ruháikat nem nyűtték el, és lábuk nem dagadt meg.”)

(d.) **A lelki kenyér**. „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4,4).

(Vö.: Jer 15,16: „Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad nevezték el engem, URam, Seregek Isten;”

1Pét 2,2: „Mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre.”)

(e.) **Jézus az élet kenyere**. „Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: / ... ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké” (Jn 6,50k). Az is hozzátartozik a mindennapi élethez: enni Jézusból, Jézusból részesedni!

(Jn 6,35.48–51: „Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha... Én vagyok az élet kenyere. / Atyáitok a mannát ették a pusztában, mégis meghaltak. / De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: / Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”)

2./ Külső és belső életemre vonatkozóan is az Atya illetékes

Mindent tőle kérhetek, várhatok. Számomra nem megengedett, hogy aggodalmaskodjam ezek miatt. Ezzel a kéréssel: „*Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!*” magamat és mindent Reá bízok.

Az Úr tanítványai kérésére tanította meg velük ezt az imádságot. Mélyen megérezték, hogy Jézus másként imádkozik, mint ahogy megszokták. Jézus beszélt Atyjával. Ezt akarták ők is megtanulni. Most tanítja őket Jézus. Ők is beszélhetnek az Atyához!

A Miatyánk első kérései az Atyára vonatkoznak: „*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod!*”

3./ A Miatyánk negyedik kérése a mi dolgainkról szól

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!” (Mt 6,11)

(Vö.: Fil 4,6k.: „*Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; / és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.*”)

Jézus példát használ, mikor tanítványait kérésre bátorítja. Egy apáról és kérő fiáról szól: „*Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyittatik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik. / Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, / vagy ha halat kér, kígyót ad neki? / Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?*” (Mt 7,7–11).

Mielőtt egy lépéssel tovább megyünk, tudatosítsuk magunkban, hogy ez a kérés – „*Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma*” – a kezünkben lévő kulcs minden életszükségletre és az egész élet teljességére.

4./ Jézus mindenre kiterjedő kifejezést használt a kenyér szóval

Aki éhes, kenyérre van szüksége. Aki élni akar, akinek erő kell, kenyérre van szüksége. „Kérjete!” – mondja Jézus. Ez a dolog nyitja.

(Vö.: Mt 21,22: „És mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok;”

Jn 14,13k.: „És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; / valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem;”

Jn 15,7: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”)

Kérjed reggel az Atyát, hogy gondoskodjon földi és lelki kenyeredről. „Bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek!” (Jn 15,16)

Ne imádkozzátok ezt a kérést gondolkodás és köszönetmondás nélkül: „Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt. / Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen” (Zsolt 145,15k.).

(Vö.: „1Kir 17,1–6: „A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. / Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: / Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! / A patak-ból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. / Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. / A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patak-ból pedig ivott.”)

II./ A KENYÉR

Mit jelent: a 'mindennapi kenyerünk'?

Mt 6,7.8.11.26: „Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. / Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlóak, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.... Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma... Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?”

5Móz 2,7: „Mert megáldotta kezed minden munkáját Istened, az ÚR, tudta, hogy itt jársz e nagy pusztában. Negyven esztendeje már, hogy veled van Istened, az ÚR, és nem szűkölködtél semmiben.”

1./ Az Atya pontosan tudja, hogy mit jelent a mindennapi kenyerünk

Jézus ebben az összefüggésben mondja: „Mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle” (Mt 6,8). Az Atya tudja, mire van szükségem, ez örvendezővé tesz és megszabadít az aggodalmaskodástól – ő ismeri körülményeimet és szükségleteimet. Illetékesnek tudja magát emberlétünk minden területéért, és mindennapi megélhetési viszonyunk minden külsődleges dolgaiért is.

„Isten azt akarja, hogy vegyük komolyan, mint Atyát, hogy belevonjuk életünk sok kis és mindennapi dolgaiba. Ő igazi Atya, aki törődik velünk és mindennel, ami a mienk.

Isten senkiről sem feledkezik el. Minden, ami életünkhöz tartozik és életünket képezi, legyen az nagy vagy kicsi, atyai gondoskodással törődik vele, mikor elkezdünk imádkozni: *’Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.’*

(Vö.: 2Kir 4,2–7. 42–44: „Elizeus megkérdezte tőle: Mit tehetek érted? Mondd meg nekem, mi van a házában? Az asszony így felelt: Nincsen egyéb szolgálód házában, csak egy korsó olaj. / Elizeus ezt mondta: Menj, kérj kölcsön edényeket ott kinn minden szomszédodtól, üres edényeket, de nem keveset. / Azután menj be, zárd be magad és fiaid mögött az ajtót, és tölts ezekbe az edényekbe. Amelyik megtelt, tedd félre! / Az asszony elment, és bezárta maga és fiai mögött az ajtót. Azok eléje rakták az edényeket, ő pedig töltögetett. / Amikor megteltek az edények, ezt mondta az egyik fiának: Tégy elem még egy edényt! De az így felelt neki: Nincs több edény. Ezután nem folyt több olaj. / Az asszony elment az Isten emberéhez, és elbeszélte ezt. Ő pedig így szólt: Eredj, add el az olajat, és fizesd ki az adósságodat. Ami pedig megmarad, abból élj a fiaiddal együtt!... Egyszer egy ember jött Baal-Sálisából, és hozott az Isten emberének az első termésből készült kenyeret: húsz árpakenyeret meg friss gabonát a tarisnyájában. Elizeus ezt mondta: Add oda a népnek, hadd egyenek! / A szolgálja azonban így szólt: Hogyan adjam ezt száz embernek? De ő így felelt: Add oda a népnek, hadd egyenek! Mert ezt mondja az ÚR: Enni fognak és még marad is. / Odaadta tehát nekik, azok pedig ettek, és még hagytak is belőle, ahogyan az ÚR megmondta.”)

2./ A kenyér itt gyűjtőfogalom mindenre, ami az életünkhöz tartozik

Luther Márton így válaszolt arra a kérdésre, hogy mit jelent a „mindennapi kenyerünk”? „Minden, ami életünk táplálásához és életszükségletünkhöz tartozik: étel, ital, ruházat, cipő, ház, udvar, szántóföld, jószág, pénz, vagyon, kegyes feleség, kegyes gyermekek, kegyes

háznép, kegyes és hűséges felsőbbtség, jó kormányzás, jó idő, egészség, termés, megbecsülés, jó barátok, hűséges szomszédok, és ehhez hasonlók.'

A Miatyánk negyedik kérésében arról van szó, hogy Isten megadja nekünk az élethez szükséges dolgokat. Alapjában véve ezt a kérést az Isten jóságától való függőség, és egyúttal mintegy az aggodalmaskodás lelkével szembeni támadás jeleként kell érteni" (Th. Sorg).

(Vö.: 1Pét 5,7: „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok;”

Zsid 13,5k.: „Ne legyetek pénzsóváarak, érjétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” / Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”

Ézs 33,15k.: „Aki igazságosan él, és őszintén beszél, megveti a zsarolt nyereséget, nem fogad el megvesztegetést, hanem elhárítja a kezével, bedugja a fülét, hallani sem akar vérontásról, befogja a szemét, látni sem akar gonoszsgot. / Az ilyen ember magas helyen lakik, sziklaerőd a fellegrára. Kenyerét megkapja, vize állandóan van.”)

3./ **Jézus imádkozni tanította tanítványait**

Mt 6,6.11: „Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.”/ ... Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;”

Zsolt 27,8: „Ha ezt mondod: Járuljatok szíнем elé! – szívem így válaszol: Szíнем elé járulok, URam!”

Az imádkozás egészen személyes ügy, mindenekelőtt az egyes személyek titokban közvetlenül szólnak az Atyához: „Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked” Mt 6,6). És mégis, az egyes ember is az imádkozáskor mindannak a nagy közösségnek tagja, akik Atyjuknak vallják Istent, egybefoglalva Isten gyermekei közösségébe.

(Vö.: Mt 18,18k.: „Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. / Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlenek az én nevemben: ott vagyok közöttük.”

ApCsel 4,24: „Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van;”

ApCsel 12,12: „Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak;”

ApCsel 21,5: „Amikor pedig eltöltöttük ezeket a napokat, és elindultunk, hogy utunkat folytassuk, valamennyien elkísértek.”

„MI Atyánk..., mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!” Ebben a kérésben – amely személyre vonatkozó, mint ahogy a mindennapi kenyerem is – mégis az ÉN a MI-hez kapcsolódik. Ez a kérés nem önző. Nem különít el a fítestvértől, a nőtestvértől, hanem összeköt Krisztusban fítestvérré és nőtestvérré. Egészen személyesen véve szükségleteinkben össze vagyunk zárva az Atyával és minden hívővel abba a nagy seregbe, amelyik hozzá tartozik. Az Atya látja ennek a seregnek minden tagját és engemet is! Jogosult vagyok arra, hogy egyedül, elrejtettségben beszéljek Atyámmal és együtt is jöhetünk öhozzá.

(Vö.: 1Krón 4,10: „Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért;”

1Krón 5,20: „Segítséget kaptak velük szemben, és hatalmukba kerültek a hagriak és mindazok, akik velük tartottak, mert az Istenhez kiáltottak segítségért harc közben, ő pedig meghallgatta kérésüket, mert bízta benne.”)

4./ Isten jobban ismeri szükségleteinket, mint mi magunk

Fontoljuk meg, mit jelent ez. Neki, akié minden, hatalmában áll, hogy gondoskodjon rólunk, mindnyájunkról szükségleteinknek megfelelően.

Amikor Jézus megengedi nekünk ezt a negyedik kérést, ezzel arra ösztönöz, hogy az Atyától függő életünk legyen.

Tudjuk-e igazán, hogy azáltal, hogy kérhetjük a legfőbb hatalmasságot, királyian szabadok vagyunk, és alapján függetlenek is vagyunk a földi függőségektől, szükségletektől és kényszerektől. Isten gondoskodik!

5./ Dániel és a mindennapi kenyér

Dán 1,8–21: „Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. / Isten a főudvarmestert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt,

/ de azért ezt mondta a főudvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így ételetekről és italotokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! / Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit a főudvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: / Tégy próbát szolgálóiddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségfélét együnk, és vizet igyunk. / Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgálóiddal! / Az hallgatott rájuk ebben a dolokban, és próbát tett velük tíz napig. / Tíz nap múlva szebbnek látszottak, és kövérebbek voltak azoknál az ifjagnál, akik a király ételéből ettek. / Ezért a felügyelő fölmentette őket az alól, hogy az előírt ételt egyék, és hogy bort igyanak, és ahelyett zöldségfélét adott nekik. / Ennek a négy ifjúnak megadta az Isten, hogy előrehaladjanak a tudományban, mindenféle írásban és bölcsességben. Dániel pedig értett a látomások és az álmok magyarázatához is. / Amikor eljött az az idő, amelyről meghagyta a király, hogy vezessék őket eléje, a főudvarmester bevette őket Nebukadneccar elé. / A király elbeszélgetett velük, de egy sem akadt több közöttük olyan, mint Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá. Ők tehát a király szolgálatába álltak. / Akármilyen kérdezt tőlük a király, bölcsesség és értelem dolgában tízszer okosabbnak találta őket egész országa minden mágusánál és varázslójánál. Ott is maradt Dániel Círus király uralkodásának első évéig. / Ott is maradt Dániel Círus király uralkodásának első évéig;”

Zsid 11,6: „Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.”

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!”

„Dániel mindennapi kenyéréhez tartozott az is, hogy Isten megajándékozza a főudvarmester jóindulatával és megbecsülésével. Csak így tudta megvalósítani a tervét: hogy megtartóztassa magát a király borától és ételétől?

És az is „a kenyérhez” tartozott számára, hogy Isten bölcsességet és értelmet adott neki minden tudományban, amikben oktatásban részesült.

Egy iskolásnak „a kenyérhez” tartozik, hogy jól elvégezhesse iskolai munkáját. Volt egyszer egy konfirmandusom, egy kedves, hívő lány, aki nem volt különösebben tehetséges. Az iskolában sok vesződést okoztak neki a nevek földrajzórán. Egyáltalán nem tudta emlékeztetnie ezeket. Akkor az atlasz felett összekulcsolta a kezét és így imádkozott: 'Ó, Uram, segíts meg, hogy megjegyezzem a nehéz neveket.' És – az Úr meghallgatta, mert ez hozzátartozott a „kenyérhez” számára. – Ez a lány meghalt még konfirmációja előtt. Temeté-

sekor osztályfőnöke mélységes szomorúsággal mondta a sírnál: 'A legjobb tanítványomat vesztettem el.'

Ha nem tudsz elbánni nehézségeiddel hivatásodban, ha nem tudod, hogy tegyél eleget a veled szemben támasztott követelményeknek, akkor imádkozzál! Ez a mindennapi 'kenyérhez' tartozik számodra. És ezt megígérte nekünk az Úr. Ha mi keresztyének szeretnénk jobban felhasználni ezt az engedélyt, akkor kérjük el tőle a 'kenyeret' mindennapi szükségleteinkre" (E. Modersohn).

„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja / De hittel kérje, semmit sem kételkedve” (Jak 1,5k.).

(Vö.: 1Kir 3,5–10: *„Akkor éjjel megjelent Gibeónban az ÚR Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! / Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgáloddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. / És most URam, Istenem, te királlyá tetted szolgálodat az én apám, Dávid után. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. / És a te szolgád választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy nem lehet számba venni; nem számlálható meg a sokasága miatt. / Adj azért szolgálodnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között, különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?! / Tetszett az ÚRnak, hogy ezt kérte Salamon.”*

III./ A MÁRA VALÓ KENYÉR

Mt 6,11: *„Mindennapi kenyerünket add meg néküink ma;”*

Zsolt 65,3. 10–12: *„Te hallgatod meg az imádságot, hozzád fordul minden ember. / ... Gondoskods a földről, megöntöződ, nagyon meggazdagítod, Isten patakja tele van vízzel. Gabonával látod el az embereket, így gondoskods a földről. / Barázdáit megitatod, göröngyeit el-egyengeted, záporosóval porhanyítod, növényzetét megáldod. / Megkoronázod az évet javaidal, és nyomaidon bőség fakad.”*

Foglalkozzunk ennek a kérésnek a következő gondolatával: hogy tudniillik

1./ Elkérhetjük a mára való kenveret

Minden mai napra, naponként, ami magába foglalja a holnapi napot is. *„Minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!”* (JSir 3,23).

Kaptam egy képeslapot, amely egy tiszta, feltartóztatlan, buzgó vizű hegyi patakot ábrázolt ezzel felirattal: *„Kegyelmet kegyelemre”* (Jn 1,16). Ez a naponkénti, Isten által mennyből ajándékozott új kenyér, Isten készséges ajándékát kifejező kép lett számomra.

(Vö.: Zsolt 36,8–10: *„Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek. / Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot. / Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot;”*

Jn 1,16: *„Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre;”*

2Kor 9,8: *„Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rájuk, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre;”*

Fil 4,19: *„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.”)*

2./ „Kegyelmet kegyelemre”

A „kegyelmet kegyelemre” – egy készletből való folyamatos feltöltést jelent, állandó, folytonos utánpótlást a hiány és szükséglet szakadatlan csendjében.

Ez egy folyóhoz hasonlítható. Állj a partjára és figyeld meg a folyó vizét. Ez egyik pillanatról a másikra tovább halad. Ez mindig ugyanaz a folyam? – Igen! Ez mindig ugyanaz a víz? – Nem! A víztömeg, amelyik egyik másodpercről a másikra tovább folyik, most a folyó-ág másik szakaszát tölti ki, új víz folyt a helyére, víz jött víz helyett. És így történik ez óráról órára, évről évre, évszázadról évszázadra: egy folyam, de más víz, élő és nem pangó, mert a nagy azonosság állandó kicserélődés folyamán történik.

(Vö.: Ez 47,1–12: *„Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől, mert a templom keletre néz. A víz a templom déli oldala melől, az oltártól délre folyt tovább. / Azután kivitt engem az északi kapun át, és körül vitt kívülről a keletre néző külső kapuhoz. A víz ott folydogált a kapu déli oldalánál. / Azután ő kelet felé ment mérőzsinórral a kezében, lemért ezer könyököt, és átvezetett a vízen: a víz bokáig ért. / Ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz térdig ért. Újra lemért ezret, és átvezetett: a víz*

derékig ért. / Amikor újabb ezret mért, már nem tudtam átkelni a patakon, mert annyira megnőtt a víz, hogy úszni kellett volna benne: a patakon nem lehetett átgázolni. / Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e emberfia? Majd visszavezetett engem a patak partján. / Visszafelé menve láttam, hogy a patak partján innen is, túl is igen sok fa van. / Ezt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé tart, a pusztán folyik keresztül, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és meggyógyul tőle a víz. / Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsgő; és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak. / Halászok állnak majd ott és Éngeditől Én-Eglaimig hálók szárítóhelye lesz. Olyan sok hal lesz benne és annyiféle, mint a Nagy-tengerben. / De a tócsák és pocsolók nem gyógyulnak meg: sósak maradnak. / A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el: havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz.”)

Kegyelem foglalja el a kegyem helyét, szeretetre ismét szeretet következik, mindig új, mindig friss, mindig erőteljes, óráról órára, évről évre Jézus Krisztus által. Minden napunk egy új ma, és ebből az ismétlődő mából lesz végül egyik nap a másik után” (Moule püspök). „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”.

(Vö.: Jer 31,14: „A papokat bősséggel árasztom el, népem pedig jóllakik javaimmal – így szól az ÚR;”

Zsolt 65,5: „Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!”)

3./ Isten ajándékozása egyetlen napon sem szűnik meg

Mt 6,11: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;”

Zsolt 28,6k.: „Áldott az ÚR, mert meghallgatta esedező hangomat. / Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.”)

Isten ismeri szükségletünket a harc napján, a veszedelem napján vagy a betegség idején, és ugyanúgy a győzelem és siker idején is. Egyszerűen naponta, ez azt jelenti, hogy minden napon kérhetjük reggelenként: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!”

Néhányan úgy gondolják, hogy Isten talán nem törődik a hétköznapi csekély dolgaival. Ő azonban éppen az ellenkezőjét teszi. Ezt nem csak a Bibliából tudom, de meg is tapasztaltam. És sok keresztyén megosztotta velem ilyen megtapasztalását.

Helmut Thillicke a háború idején szétbombázott Stuttgartban egészen különös módon utalt a mindennapi kenyér kis dolgaira: „Hát nem ’jelentéktelenségekből’ áll-e egész életünknek több mint 90 százaléka? Gyakran nem éhséggel és fáradtsággal kezdődik a nap? Nem aggodással, hogy tudniillik hogyan kell elintézzük ezt vagy azt, a szétrepedt ablaküvegtől a tetőcserépig vagy a szenesvödörig – mindezek nem olyanok dolgok-e, amik szörnyen foglalkoztatnak bennünket?

Képzeljük el a következőt: Ha megtiltotta volna Jézus, hogy minden jelentéktelen dologról beszéljünk mennyben lévő Atyánkkal, mivel ezek túlságosan is kis dolgok az ő számára, még ha nekünk hihetetlen sokat jelentenek is. – Képzeljétek el, ha megparancsolta volna Jézus, hogy csak nagy dolgokról beszéljünk Istennel: Isten országáról, Krisztus világuralmáról, a halottak közül való feltámadásról, és így tovább... – nem lenne-e egyszerűen apátlan életünk nagy része, nem adnánk-e át és taszítanánk-e magunkat hideg magányosságba? Akkor valóban kizárnánk Istent életünk gyötrő mindennapjaiból. Istennek legyen hála, hogy ez nem így van.”

(Vö.: Zsolt 32,6k: *„Ezért hozzád imádkozzék minden hívő, amíg megtalálhat. Ha nagy vizek áradnak is, nem érik el őt. / Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel;”*

Zsolt 43,3–5: *„Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, / hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek üjjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem! / Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!”*

Zsolt 50,15: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem;”*

Zsolt 55,23: *„Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz;”*

Zsolt 140,5–9: *„Őrizz meg, URam, a bűnösök hatalmától, oltalmaz meg az erőszakos emberektől, akik jártomban el akarnak gáncsolni! / Tört vetettek nekem a gőgös emberek, köteleket és hálót feszítettek ki, az út mentén csapdát állítottak nekem. (Szela.) / Te vagy Istenem – mondom az ÚRnak –, figyelj hát, URam, könyörgő szavamra! / Én Uram, URam, hatalmas szabadítóm, te véded fejemet a küzdelem napján. / Ne teljesítsd, URam, a bűnös kívánságát, ne engedd sikerülni terveit, ne fuvalkodhasson fel! (Szela.);”*

Mik 7,6k.: „Mert a fiú gyalázatosan bánik apjával, a lány anyja ellen támad, a meny az anyósa ellen, az embernek saját háza népe is ellensége. / De én az URat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem!”)

4./ **Isten nem hagyja figyelmen kívül hétköznapijainkat**

Jel 2,2.3.13.19.: „Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról, és arról, hogy nem viselheted el a gonoszokat, és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugnak találtad őket. / Tudom, hogy van benned állhatatosság, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, ... Tudom, hol van a lakóhelyed: ahol a Sátán trónusa van, de ragaszkodol a nevemhez, és nem tagadtad meg az én hitemet Antipász napjaiban sem, aki hű tanúm, akit megöltek nálatok, ahol a Sátán lakik. / Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról, és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél;”

Jel 3,8: „Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet.”

A kis-ázsiai körlevelekben újra és újra olvashatjuk: „Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról, és arról, hogy nem viselheted el a gonoszokat..., Tudom, hogy van benned állhatatosság, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, ... Tudom, hol van a lakóhelyed: ahol a Sátán trónusa van...” Ismerem, tudom.

a./ „Ő, aki kinyújtott karját a tengerek, szigetek és kontinensek fölé tárja, mivel neki adatott minden hatalom mennyen és földön, időt fordít az emberek mindennapi dolgaira:

a/1: Egy édesanya szomorúságára, aki elvesztette a fiát: 'Ezután elment egy Nain nevű városba, és vele mentek tanítványai nagy sokasággal együtt. / Amikor közeledett a város kapujához, íme, halottat hoztak kifelé, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a városból nagy sokaság követte. / Amikor az Úr meglátta az asszonyt, megsánta, és így szólt hozzá: „Ne sírj!” / Azután odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: „Ifjú, neked mondom, kelj fel!” / Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának' (Lk 7,11–15);

a/2: Egy gutaütött bénaságára: 'Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. / Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét. / Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. / Mivel a sokaság miatt nem fértek a közelébe, megbontották annak a háznak a tetejét, ahol ő volt, és nyílást vágva leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. / Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattak a bűneid.” / Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben: / „Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” / Jézus lelkében azonnal átlátta, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: „Miért tanakodtok így szívetekben? / Mi könnyebb: azt mondani a bénának: Megbocsáttattak bűneid! – vagy azt mondani: Kelj fel, fogd az ágyadat és járj!? / Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – így szólt a bénához: / Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!” / Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára; úgyhogy ámulatba estek mind, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Ilyet még sohasem láttunk!” (Mk 2,1–12);

a/3. Tanítványai kimerültségére: „Ő pedig így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kissé.” Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük” (Mk 6,31).

(Vö.: Ézs 40,26–31: „Tekintetek föl a magasba, és nézzétek: ki teremtette az ott levőket? Előhívja seregüket szám szerint, néven szólítja mindnyájukat. Olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mert hiányozni. / Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé. / Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremője, nem fárad el, és nem lankad el, értelmé kifürkészhetetlen. / Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. / Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. / De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”)

Éppen az az Isten nagysága, hogy ilyen mélyre leereszkedik, hogy mindenhatóságát csak egyik tulajdonsága múlja felül: szeretete. És a szeretet lehajol azokhoz, akik utána kiáltanak, és mindabban is, amik miatt segítségül hívják... Mivel a legnagyobbat ajándékozta neked, hozzá jöhetsz a legkisebbekkel is” (H. Thielicke).

IV./ A MANNA

2Móz 16,4k. 14–22: *„De az ÚR azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem. / Amikor a hatodik napon elkészítik azt, amit bevisznek, az kétszer annyi lesz, mint amennyit napról napra szednek... Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a pusztát, mintha apró dara lett volna a földön. / Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik, hogy ez az a kenyér, amelyet az ÚR adott nekik eledelül. / Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni, fejenként egy ómert vegyetek lélekszám szerint; annyit szedjete, ahányan egy sátorban vagytok! / Izráel fiai így cselekedtek, és szedett ki többet, ki kevesebbet. / Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni. / Mózes azt mondta nekik, hogy senki se hagyjon belőle másnapra. / De nem hallgattak Mózesre. Voltak, akik hagytak belőle másnapra is, de az megkukacosodott és megbüdösödött. Ezért megharagudott rájuk Mózes. / Így mindenki annyit szedett reggelenként, amennyit meg tudott enni. De ha már forrón sütött a nap, megolvadt. / A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi ennivalót szedtek, fejenként két ómerral. Akkor elment a közösség összes főembere, és jelentették Mózesnek;”*

4Móz 11,7–9: *„A manna olyan volt, mint a koriander, hasonló az illatos gyantacsepphez.. / A nép elszéledt, és úgy szedegette. Kézimalmon megörölték, vagy mósárban megtörték, aztán fazékban megfőzték, és lepényt készítettek belőle. Olyan íze volt, mint az olajos süteménynek. / Amikor a harmat leszállt éjjel a táborra, akkor szállt le a manna is.”*

1./ A manna – a mindennapi kenyér nagy megtapasztalása a pusztában

A mindennapi kenyér modellje mára. Az izráeliták nem szolgáltak rá erre zúgolódással, azonban Isten szándékának megfelelően gondoskodott népéről. Ezt soha nem látott módon tette: *„De az ÚR azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem... Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a pusztát, mintha apró dara lett volna a földön. / Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt*

kérdezték egymástól: *Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik, hogy ez az a kenyér, amelyet az ÚR adott nekik eledelül*” (2Móz 16,4. 14k.).

Minden reggel újból hullatott mannát az Úr az égből, amit napfelkelte előtt kellett összegyűjteni. Mindenkinek korán kellett felkelnie, hogy megkeresse mindennapi táplálékát.

(Vö.: Zsolt 5,4: „Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak;”

Zsolt 63,1–8: „Dávid zsoltára, abból az időből, amikor Júda pusztájában volt. / Ó Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. / Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmat és dicsőségedet. / Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. / Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádvá emelem föl kezem. / Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám. / Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem. / Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok;”

Zsolt 90,14: „Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vigadjunk és örüljünk egész életünkben!”

Zsolt 119,147k.: „Ébren vagyok virradatkor, és fohászkodom, igédben reménykedem. / Ébren van szemem az éjszakai őrváltáskor is, és elmélkedem ígéreteiden.”)

Mielőtt másra fordítanánk időt, ami könnyen birtokba venné érzékeny lelkünket, Isten akar velünk beszélni.

Gyakran van utalás arra, hogy az Úrral való találkozás, oktatása gazdagsága elfogadása messzemenően a kora reggeli órákban a leghatékonyabb. Szívünk akkor a legösszeszedettebb és legérzékenyebb. Ennek az ételnek az erejével aztán bátran és kipróbáltan eleget tehetünk a nap követelményeinek, és szembeszállhatunk kellemetlenségeivel. Az éber ellenség talán kihasználja a lustaságot, hogy megfosszon minket az áldástól és az erőtől, amiket oly gazdag mértékben kell elfogadnunk.

(Vö.: Zsolt 119,9–16. 45. 59–61. 105. 133. 162: „Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igédet. / Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól! / Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. / Áldott vagy te, URam! Taníts meg rendelkezéseidre! / Ajkam fölsorolja szád minden döntését. / Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek. / Utasításaidon elmélkedem, és figyelek ösvényeidre. / Gyönyörködöm rendelkezéseidben, igédről nem feledkezem meg... / Tágas téren járok, ha a te utasításodat keresem... / Utaimat megfontolom, lépteimet intelmeidhez igazítom. / Sietek, nem tévózom, megtartom parancsolataidat. / Ha bűnösök kötelei fonnak

is körül, nem feledkezem meg törvényedről... / Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága... / Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság... / Úgy örülök beszédednek, mint aki nagy zsákmányra talál.”)

2./ Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni

2Móz 16,16–27: „Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni, fejenként egy ómert vegyetek lélekszám szerint; annyit szedjete, ahányan egy sátorban vagytok! / Izráel fiai így cselekedtek, és szedett ki többet, ki kevesebbet. / Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni. / Mózes azt mondta nekik, hogy senki se hagyjon belőle másnapra. / De nem hallgattak Mózesre. Voltak, akik hagytak belőle másnapra is, de az megkukacosodott és megbüdösödött. Ezért megharagudott rájuk Mózes. / Így mindenki annyit szedett reggelenként, amennyit meg tudott enni. De ha már forrón sütött a nap, megolvadt. / A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi ennivalót szedtek, fejenként két ómerral. Akkor elment a közösség összes főembere, és jelentették Mózesnek. / Ő azt felelte nekik: Ez az, amiről az ÚR beszélt, hogy a nyugalom ideje lesz holnap, az ÚR szombatja. Süssétek meg, amit sütni akartok, és főzzétek meg, amit főzni akartok, és tegyétek félre magatoknak mindazt, ami fölösleg, hogy megmaradjon másnapra. / Félre is tették másnapra Mózes parancsa szerint, és nem büdösödött meg, féreg sem volt benne. / Akkor ezt mondta Mózes: Egyétek meg ezt ma, mert ma az ÚR szombatja van. Ma nem találtok mannát a mezőn. / Hat napon szedjétek, de a hetedik napon szombat van. Akkor nem lesz. / Mégis voltak olyanok, akik a hetedik napon is kimentek a nép közül, hogy szedjenek, de nem találtak;”

Zsolt 107,8k: „Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, / mert megitatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.”

„Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni” (2Móz 16,16). A mannát a pusztában negyven évig naponként a földön találták. Mindenki annyit gyűjthetett, amennyire szüksége volt, „fejenként egy ómert vegyetek lélekszám szerint; annyit szedjete, ahányan egy sátorban vagytok!” (2Móz 16,16).

Mindenki nagyvonalúan gyűjthetett, az egyik keveset, a másik sokat. Ez volt a mára való kenyér. Nem lehetett eltenni a következő napra, mert büdös lett és férges.

„A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi ennivalót szedtek, fejenként két ómerral” (2Móz 15,22), úgy hogy szombaton nem dolgoztak, a hatodik napon megőrizhették a követ-

kező napra való mannát. „*Hat napon szedjétek, de a hetedik napon szombat van*” (2Móz 16,26).

Ha előfordul, hogy elcsüggedünk önmagunk és a körülöttünk lévő sivárság miatt, akkor gondoljunk a mannára. Amikor az izráeliták megkérdezték: „*Tud-e Isten asztalt teríteni a pusztában? / ... tud-e kenyeret is adni?*” (Zsolt 78,19k.), akkor Isten „*megnyitotta az égi kapukat. / Mannaesőt hullatott rájuk eledelül, mennyei gabonát adott nekik/ ... eledelt küldött, hogy jóllakjanak*” (Zsolt 78,23–25).

(Vö.: Zsolt 78,19–25: „*Isten ellen szóltak, amikor ezt mondták: Tud-e Isten asztalt teríteni a pusztában? / A sziklára ugyan ráütött, folyt a víz és patakok áradtak, de tud-e kenyeret is adni, és húsról gondoskodni népének? / Az ÚR ezt hallva megharagudott, és tűz lobbant fel Jákób ellen, haragra gerjedt Izráel ellen, / mert nem hittek Istenben, és nem bíztak segítségében. / Parancsot adott a magas fellegeknek, és megnyitotta az égi kapukat. / Mannaesőt hullatott rájuk eledelül, mennyei gabonát adott nekik. / Isteni kenyeret evett mindenki, eledelt küldött, hogy jóllakjanak.*”)

Nem volt szegényes, nem volt adagolt, mindenki szükséglete szerint! A mannát könnyű volt felszedni, a földön volt, mindenki felszedhette. Isten Igéjét is könnyű megérteni, közel van, közvetlenül magához veheti bárki és élhet belőle.

(Vö.: 5Móz 30,11–14: „*Mert ez a parancsolat, amelyet én ma megparancsolok neked, nem megfoghatatlan számodra, és nincs távol tőled. / Nem a mennyben van, hogy azt kellene mondanod: Ki megy fel a mennybe, hogy lehozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? / Nem is a tengeren túl van, hogy azt kellene mondanod: Kicsoda kel át a tengeren, hogy lehozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? / Sőt inkább nagyon közel van hozzád az ige, a szádban és a szívedben van, teljesítsd hát azt!*”)

5Móz 32,46k.: „*Így szólt hozzájuk: Szívleljétek meg mindazokat az igéket, amelyekkel ma intelek benneteket: fiaitoknak pedig parancsoljátok meg, hogy tartsák meg, és teljesítsék ennek a törvénynek minden igéjét! / Mert nem üres beszéd az számotokra, hanem életet jelent nektek. Általa éltek hosszú ideig azon a földön, amelyre most átkeltek a Jordánon, hogy birtokba vegyétek;*”

Péld 2,1–11: „*Fiam, ha megfogadod mondásaimat, és parancsaimat magadba zárod, / ha figyelmesen hallgatsz a bölcsességre, és szívből törekszel értelemre, / bizony, ha bölcsességért kiáltasz, és hangosan kéred az értelmet, / ha úgy keresed azt, mint az ezüstöt, és úgy kutatod, mint az elrejtett kincseket, / akkor megérted, mi az ÚR félelme, és rájössz, mi az istenismeret. / Csak az ÚR ad bölcsességet, szájából ismeret és értelem származik. / A becsüle-*

teseknek jutalmat tartogat, pajzsot a feddhetetlenül élőknek. / Vigyáz a törvény ösvényeire, és híveinek útját megőrzi. / Majd megérted, mi az igazság és a törvény, a becsületesség és az igazán jó út. / Bölcsesség költözik szívedbe, és az ismeret gyönyörködteti lelked. / Megfontolás örködik feletted, értelem oltalmaz téged.”)

A Biblia mindenkori tanulmányozásakor egyszerűen magunkhoz vehetjük, hívő szívvel befogadhatjuk az Igét. *„Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene”* (Jer 15,16).

V./ A LELKI KENYÉR

5Móz 8,3: *„Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az ÚR szájából származik;”*

Zsolt 37,31: *„Isten törvénye van a szívében, nem ingadoznak léptei.”*

1./ Az izráeliták negyven évig mannával táplálkoztak

Egészen addig, amíg lakott földhöz nem érkeztek. Mózes a tőlük való búcsúzásakor emlékeztette őket. *„Mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az ÚR szájából származik”* (5Móz 8,3).

Isten bebizonyította, hogy átsegíti övéit a nehéz helyzeteken. Gondoskodik róluk és táplálja őket ma is csodálatos hűséggel egészen addig, amíg végig nem járják zarándok útjukat. *„Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. / Az én Uram, az Ú, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg”* (Ézs 50,4k.).

(Vö.: Józs 5,10–12: *„Amikor Gilgálban táboroztak Izráel fiai, elkészítették a páskát a hónap tizennegyedik napján este Jerikó síkságán. / A páska második napján kovásztalan kenyeret ettek a föld terméséből és pörkölt gabonát ugyanazon a napon. / A manna pedig megszűnt a következő naptól fogva, hogy ettek a föld terméséből. Nem volt többé mannája Izráel fiainak, hanem már abban az évben Kánaán földjének a termését ették;”*

Zsolt 1,1–3: *„Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, / hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az*

ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. / Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz;”

Zsolt 119,1.2.27.33–35.57.81: *„Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az ÚR törvénye szerint élnek. / Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt / ... Érted meg velem utasításaid célját, hogy elmélkedjem csodáidon! / ... Taníts, URam, rendelkezéseid céljára, hogy megfogadjam azokat mindvégig! / Tégy értelmessé, hogy megfogadjam törvényedet, és megtartsam teljes szívvel. / ... URam, én örökségem! Ígérem, hogy megtartom ígéidet. / ... Szabadításod után sóvárog lelkem, igédben reménykedem.”)*

2./ Belső emberünket Isten a mennyből táplálja isteni, lényeges, örökre megmaradó világából

„Hiszen a hit és az igaz tanítás igéivel táplálkozol, amelynek követőjévé lettél. / ... Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, ... / Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmente magadat is, hallgatóidat is” (1Tim 4,6.15k.).

(Vö.: Zsid 2,1: *„Ezért tehát még jobban kell figyelniünk a hallottakra, hogy valamilyen képpen el ne sodródjunk;”*

5Móz 4,39k.: *„Tudd meg azért ma, és szívleld meg: az ÚR az Isten fenn a mennyben és lenn a földön, nincs más! / Tartsd meg rendelkezéseit és parancsolatait, amelyeket én ma parancsolok neked, hogy jó dolgod legyen neked és utódaidnak, és hogy sokáig élhess azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked minden időkre!”*

5Móz 5,29: *„Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, és félnének engem, és megtartanák minden parancsomat; akkor jó dolguk lenne nekik és fiaiknak mindenkor;”*

Józs 1,8k.: *„Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz. / Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.”)*

Vannak, akik nem tudják reggel megtartani a csendes órát valamilyen okokból. Akkor a nap folyamán máskor van a helye. Mindenestre szükségünk van olyan időre, amikor válaszol nekünk az Atya a „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” kérésünkre.

Ezt Ezékiel is megtapasztalta: *„De lélek áradt belém, talpra állított, szólt hozzám, és ezt mondta nekem: Menj, és zárkózz be házádba!” (Ez 3,24).*

Mikor Isten megajándékoz ezzel minket, az a nap legfölségesebb ideje.

*Uram, te vagy az élet kenyere,
 Ami teljesen betölt minket.
 Aki ezt eszi, az nem él hiába,
 Te csillapítod minden éhező éhségét.*

*Te osztod a kenyeret Igéd által,
 Igen, magadat kínálod.
 Senkit sem küldesz el kielégítetlenül,
 Mivel mindenki kaphat Tőled.*

*És ha mi nem tettük meg,
 hogy helyt álljunk a mindennapokban,
 Akkor Igéd ad nekünk új erőt,
 És bátorságot a továbbhaladáshoz.*

*És amit olyan gazdagon adsz nekünk,
 azt mi is tovább adjuk másoknak,
 Hogy akiket szeretsz,
 Lakomára jöjjenek házádba.*

(G. Schnitter)

VI./ JÉZUS AZ ÉLET KENYERE

Jn 6,35–51: „Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki én bennem hisz, nem szomjazik meg soha. / De megmondtam nektek: láttatok ugyan engem, és mégsem hisztek. / Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el; / mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem. / Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon. / Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.” / A zsidók ek-

kor zúgolódni kezdtek ellene, mert ezt mondta: „Én vagyok az a kenyér, amely a mennyből szállt le” / és azt kérdezték: „Nem Jézus ez, a József fia, akinek ismerjük apját és anyját? Akkor hogyan mondhatja: A mennyből szálltam le?” / Jézus így válaszolt nekik: „Ne zúgolódjatok egymás között! / Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya, aki elküldött engem. Én pedig feltámasztom az utolsó napon. / Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Aki az Atyától hallott és tanult, az mind énhozzám jön. / Nem mintha bárki látta volna az Atyát: csak aki az Istentől van, az látta az Atyát. / Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz, annak örök élete van. / Én vagyok az élet kenyere. / Atyáitok a mannaét ették a pusztában, mégis meghaltak. / De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: / Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”

Ézs 55,2: *„Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeketek azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat!”*

A következő, ami szóba kerül a negyedik kérdés folyamán, hogy: Maga Jézus az élet kenyere.

1./ Az Atya nem csupán a külső kenyeret adja, de ő adja a sajátos, a tényleges kenyeret is

„Ahogyan engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam” (Jn 6,57).

Jézus az Atyából élt, és azt szeretné, hogy velünk is ez legyen. *„Én vagyok az élet kenyere. / Atyáitok a mannaét ették a pusztában, mégis meghaltak. / De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: / Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké” (Jn 6,48–51).*

(Vö.: Jn 3,16.36: *„Mert úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. / ... Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta;”*

Jn 4,4–14: „*Samárián kellett pedig átmennie, / és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. / Ott volt Jákób forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt. / Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: „Adj innom!” / Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. / A samáriai asszony ezt mondta: „Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok?” Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal. / Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.” / Az asszony így szólt hozzá: „Uram, merítő edényed sincs, a kút is mély: honnan vennéd az élő vizet? / Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is?” / Jézus így válaszolt neki: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, / de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.”*

ApCsel 16,11–15. 30–34: „*Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrakéba mentünk, másnap meg Neápolisba, / onnan pedig Filippibe, amely Macedónia vidékének első városa, római település volt. Néhány napot ebben a városban töltöttünk. / Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. / Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. / Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!” És kérlelt bennünket. / ... Majd kivezette őket, és ezt kérdezte: „Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” / Ők pedig így válaszoltak: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!” / Ekkor hirdették az Isten igéjét neki és mindazoknak, akik a házában voltak. / Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. / Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.”)*

„Van az élet, az értelem és a beteljesedés utáni éhség. És van éhség a maradandó után, ami a feltámadott és visszaérkező Jézus Krisztussal való életközösség folyamán szűnik meg” (Th. Sorg).

(Vö.: „Kol 1,19: „Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék;”

Kol 2,9k.: „Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, / és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.”)

2./ Jézus a lelkünk mindennapi kenyeré!

Az ő bennünk megélt élete őriz meg az által a táplálék által, amit a Bibliában találunk, és az által a belső közösség által, amit Jézussal gyakorolunk.

A keresztre feszítés előestéjén mondta Jézus Péternek: „*Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám*” (Jn 13,8). A Jézussal való életközösséget óhajtotta Péter.

Később írja levelében az isteni természetben való részesülésről: „*Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljetez attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban*” (2Pét 1,4). És ír erről is: „*Mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjetez az üdvösségre*” (1Pét 2,2).

Aki nem óhajtja olvasni Isten Igéjét, ne csodálkozzon lelke sivársága miatt. Járj abban a bizalmi vonalban, amit megparancsolt Isten, hogy eszerint haladj, akkor minden nap meg fogod találni, amire szükséged van úgy a belső, mint külső életed számára.

(Vö.: Zsolt 19,8–12: „*Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt. / Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. / Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, / kíváncsabbak az aranyból, sok színaranyból is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. / Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges.*”)

3./ „Már az is Istentől való, döntő fontosságú ajándék, hogy elérhetjük tőle a mindennapi kenyeret

Igen, ez lehetőség; a hívő kérheti: 'mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma'. És lehetőség az is, hogy Jézus az életért való szorongató aggodalmat kérés tárgyává teszi, amivel az aggodalmaskodást Istenbe vetett bizalommá változtatja.

Boldog az az ember, aki tudhatja és rábízhatja magát arra, hogy az Atyának van kenyeré a mennyben; mert nem szólítana fel Isten bennünket arra, hogy kérjük ezt tőle, ha nem lenne képes teljesíteni!

Gazdag Atyánk van. A bizalom az, ami boldoggá tesz ennek a negyedik kérdésnek az imádkozásakor. 'Dúslakodnak házad bőségében' (Zsolt 36,9a). 'Ezért mondom nektek: ne ag-

gódjatok életetekért, hogy mit egyetek... / A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezek-re' (Lk 12,22.30).

Így akarja Isten ezzel a negyedik kéréssel elvenni tőlünk az élettől való félelmet és az aggodalmaskodást. Ezzel fel akar minket szólítani arra: Ó, ti buta embergyermek, miért ag-gódtok? Miért nem bízok abban, hogy képes vagyok arra, hogy mindnyájatokat tápláljam és öltöztessen?" (W. Lüthi).

(Vö.: Zsolt 115,3: „A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!”

Ez 36,11b.: „Megszaporítom rajtatok az embereket és az állatokat, sokasodni és szaporodni fognak. Úgy telepítem le őket, mint hajdan, és több jót tesztek veletek, mint azelőtt. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. / Azt is megteszem, hogy emberek járjanak majd rajtatok: az én népem, Izráel. Birtokba vesznek, az ő tulajdonuk lesztek, és nem lesztek többé néptelenek.”)

Figyeld meg a madarakat az ég alatt: gondtalanok és szabadok!

Jóllehet, nem vetnek, és nem aratnak, Isten hűségesen gondoskodik mindegyikről.

És te aggodalmaskodni akarsz a mára és holnapra vonatkozó dolgok miatt?

Az Atya gondoskodik gyermekeiről! Véghezviszi, amit elhatározott,

Legyél elégedett és feltétlenül bízál benne!

Figyeld meg a mezők liliomait! Istenünk ismeri a helyüket.

Mindegyikről szeretettel gondoskodik, így ígérte meg Igéjében.

És te aggodalmaskodni akarsz a mára és holnapra vonatkozó dolgok miatt?

Az Atya gondoskodik gyermekeiről! Véghezviszi, amit elhatározott,

Legyél elégedett és feltétlenül bízál benne!

Tedd le minden gondodat teljesen a kezébe.

Ami kínoz, és ami szenvedést okoz, régóta ismeri.

Nem kell aggódnod a mára és holnapra vonatkozó dolgok miatt!

Az Atya gondoskodik gyermekeiről! Véghezviszi, amit elhatározott,

Legyél elégedett és feltétlenül bízál benne!

4./ Hálaadás a mindennapi kenyérért

Zsolt 136,1.25k.: *„Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! /... Ő ad eledelt minden élőlénynek, mert örökké tart szeretete. / Adjatok hálát a menny Istenének, mert örökké tart szeretete!”*

Ézs 58,7.10: *„Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha meztelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! / ... Ha kenyeret adsz az éhezőnek, és jól tartod a nyomorultat, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény.”*

Hogy kenyeret kérhetünk, az hálaadásra indít. A kérés bevezet a háládatosság titkába. A kérésünkre adott válasz naponkénti megtapasztalásából fakad az üde, mindennapi köszönet.

(Vö.: *„Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! (Zsolt 118,29); „Ő ad eledelt minden élőlénynek, mert örökké tart szeretete. / Adjatok hálát a menny Istenének, mert örökké tart szeretete!” (Zsolt 136,25k.);*

„Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / ... Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé” (Zsolt 103,1–2.5);

„Ehetsz jóllakásig, és áldani fogod Istenedet, az URat azért a jó földért, amelyet neked adott” (5Móz 8,10).

5./ A mindennapi kenyér, amit az Atya ad nekünk, továbbadásra való kenyér is

„Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha meztelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! / Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás” (Ézs 58,7k.);

„Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis ínségbe jut. / Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld 11,24k.).

(Vö.: *„Mt 25,34–40: „Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. / Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, / meztelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljötetek hozzám. / Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy*

enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? / Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? / Mikor láttunk betegnek vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? / A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg;

2Kor 9,6–12: *„Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. / Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. / Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre. / Amint meg van írva: „Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké.” / Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledeliül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagotokat, és megszorítja „igazságotok gyümölcsét.” / Így mindenben meggazdagodtok a teljes tisztaszívűségre, amely hálaadást szül az Isten iránt általunk. / Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt.”)*

Amikor Jézushoz jöttek az emberek, hogy hallgassák szavait, beesteledett, és a tanítványok látták, hogy megéheztek. „Odamentek hozzá tanítványai, és így szóltak hozzá: „Lakatlan ez a hely, és későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek a falvakba, és vegyenek élelmet maguknak.” Jézus azonban ezt mondta nekik: „Nem kell elmenniük: Ti adjatok nekik enni!” (Mt 14,15k.).

Erre a tanítványok nem voltak felkészülve, és nem is volt semmijük. Végül találtak öt kenyeret és két halat. Akkor azt mondta Jézus nekik: „Hozzátok ide nekem azokat!” (Mt 18,15).

A kezében megtörtént a csoda. „Feltekintett az égre, megáldotta, megtörte a kenyeret és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. / Miután valamennyien ettek és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat, tizenkét tele kosárral” (Mt 14,19k.).

A mi kevesünk, a semmink Jézus kezében kenyérré lesz sokaknak!

16./ KÖRÜLMÉNYEIM – HOGY KEZELEM KÖRÜLMÉNYEIMET?

MEINE UMSTÄNDE – WIE GEHE ICH DAMIT UM?

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissenmutterhaus

März 2001.

<http://www.bibel.com/BLZ/index-12.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2001-03/ - 2013. 10. 28.

I./ BEVEZETÉS

Fil 1,12–14: „Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, / mert ismertté lett az egész testőrségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, / úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólnak Isten igéjét;”

Ézs 55,8k.: „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az ÚR. / Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.”

1./ Az apostol körülményei

Az apostol körülményeiről mondott közlések által ösztönözve foglalkozzunk néhány pontban azzal, **amik segíthetnek személyes körülményeinkben magatartásunkra vonatkozóan.**

a./ Ha „körülményeinkről” beszélünk, ez többnyire negatív alhanggal történik: nehéz szituációkról van szó, megterhelő körülményekről, rossz légkörről, korlátozó és beteggé tevő közegről, egyszerűen gátló és kellemetlen helyzetekről. Ha „körülményeimről” van szó, akkor egészen személyes, individuális dolgokról van szó.

b./ Az ezekkel kapcsolatos kérdés így hangzik: Hatalma van-e felettem körülményeimnek? Ki vagyok e nekik szolgáltatva? Milyen értelemben foglalkozom velük? Véletlen események ezek?

2./ Mind jó, amit Isten tesz

A. és W. Matthews Kínában szerzett tapasztalataikról írják: „Nem jut békességre az ember ha az élet kiüttlanságában harcol a körülményekkel szemben vagy megpróbál elmene-
külni előlük, hanem csak úgy, ha mindent, ami jön, Isten jó és tökéletes akarataként fogadja.
Az egyedül bölcs Isten akarja, hogy így legyen, mivel ez a legalkalmasabb arra, hogy elérje
velünk tökéletes akarátát... A zivatarfelhők, amiket olyan félelmeteseknek tartottunk, áldássá
válnak. Ennek is az a lényege, hogy Isten akarata menjen végbe a mennyen és a földön.”

(Vö.: Dán 3,13–28: *„Ekkor Nebukadneccar haragra gerjedve megparancsolta, hogy
vezessék elő Sadrakot, Mésakot és Abédnegót. Oda is vezették ezeket a férfiakat a király elé. /
Nebukadneccar ezt kérdezte tőlük: Sadrak, Mésak és Abédnegó! Igaz-e, hogy ti nem tisztelitek
isteneimet és nem hódoltok az aranyszobor előtt, amelyet felállítottam? / Készek vagytok-e
most, ha meghalljátok a kürt, síp, citera, hárfa, lant, duda és mindenféle hangszer hangját,
leborulni és hódolni a szobor előtt, amelyet csináltattam? Mert ha nem hódoltok, azon nyom-
ban bedobnak benneteket az izzó tüzes kemencébe. És van-e olyan Isten, aki az én kezemből ki-
tud szabadítani benneteket? / Sadrak, Mésak és Abédnegó így válaszolt a királynak: Ó
Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. / Van nekünk Istenünk, akit mi
tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te ke-
zedből is, ó király! / De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tisz-
teljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál! / Ekkor Nebukadneccart
úgy elöntötte a harag Sadrak, Mésak és Abédnegó miatt, hogy még az arca is eltorzult. Meg-
hagyta, hogy hétszerte jobban fűtsék be a kemencét, mint ahogyan be szokták fűteni. / Azután
megparancsolta hadserege legerősebb vitézeinek, hogy kötözzék meg Sadrakot, Mésakot és
Abédnegót, és dobják be őket az izzó tüzes kemencébe. / Megkötözték tehát ezeket a férfiakat,
és úgy, ahogy fel voltak öltözve, nadrágostul, alsóruhástul és süvegestül, bedobták őket az iz-
zó tüzes kemencébe. / Mivel a király szigorú parancsára a kemencét roppantul befűtötték, a
lángoló tűz megölte azokat az embereket, akik Sadrakot, Mésakot és Abédnegót odahurcolták.
/ A három férfi, Sadrak, Mésak és Abédnegó pedig megkötözve az izzó tüzes kemencébe esett. /
Nebukadneccar király azonban megdöbbsent, sietve fölkel, és ezt kérdezte udvari embereitől:
Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak: Valóban úgy
van, ó király! / Ő azonban így szólt: Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és
nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten. / Ekkor*

Nebukadneccar király odament az izzó tüzes kemence ajtajához, és így szólt: Sadrak, Mésak és Abédnegó, szolgálai a felséges Istennek! Jertek ki, jöjjetek ide! És kijött Sadrak, Mésak és Abédnegó a tűzből. / Az összegyűlt kormányzók, elöljárók, helytartók és a király udvari emberei pedig látták, hogy ezeknek a férfiaknak semmit sem ártott a tűz, a hajuk szála sem perzselődött meg, a ruhájuk sem égett meg, sőt még a füst szaga sem járta át őket. / Nebukadneccar ekkor így szólt: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegették, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttük;”

Zsolt 86,11: „Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet.”)

3./ Pál helyzete az evangélium terjedését szolgálja

Ezt közölte Pál testvéreivel a római börtönből: „Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja” (Fil 1,12).

Lenne-e Filippibeli levél, ha nem fosztották volna meg az apostolt szabadságától?

a./ A szorosságba vivő út tágasságba vezető út lett. Ezek nélkül az akadályok nélkül Pál csak kortársai viszonylag kis köréhez beszélt volna.

b./ A börtönből való levelei által évszázadok óta számtalan emberhez szól az egész földön.

(Vö.: Jer 29,11: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: békeséget és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek;”

2Kor 4,8–10: „Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe; / üldözöttek vagyunk, de nem elhagytak, letipornak, de el nem veszünk; / Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben;”

ApCsel 28,16–24.30k.: „Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával. / Három nap múlva magához hívatta a zsidók ottani elöljáróit. Amikor ezek összegyűltek, így szólt hozzájuk: „Atyámfiai, férfiak, bár semmit sem vétkeztem e nép ellen, vagy ősi szokásaik ellen, Jeruzsálemből mégis foglyul adtak engem a rómaiak kezébe. / Miután ezek kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mert semmi halállal büntetendő vétket nem találtak bennem. / Mivel azonban ez ellen tiltakoztak a zsidók, kénytelen vol-

tam fellebbezni a császárhoz; de nem azért, mintha népem ellen akarnék vádaskodni. / Emiatt kértem, hogy láthassalak titeket, és beszélhessek veletek, hiszen Izráel reménységéért viselem ezt a láncot.” / Ők pedig ezt mondták erre: „Mi sem levelet nem kaptunk rólad Júdeából, sem az atyafiak közül nem jött ide senki, és nem jelentett vagy mondott rólad semmi rosszat. / He-lyesnek tartjuk tehát, hogy tőled halljuk meg, hogyan gondolkozol. Mert erről az irányzatról tudjuk, hogy mindenfelé ellenzik.” / Kitűztek tehát neki egy napot, és akkor sokan eljöttek hozzá a szállására. Pál bizonysgot tett előttük az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján. / Egyesek hittek a beszédének, mások meg nem hittek... / Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. / Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról, teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.”)

II./ KÖRÜLMÉNYEINK ELFOGADÁSA

Fil 1,12: „Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja;”

Zsolt 138,7k.: „Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod életemet. Haragos ellenségeim ellen kinyújtod kezedet, jobbod megsegít engem. / Az ÚR javamra dönti el ügyemet. URam, örökké tart szereteted, ne hagyd el kezed alkotásait!”

„Mert te velem vagy” (Zsolt 23,4b). „Én is magasztallak hárfával, hűségédért, Istenem!” (Zsolt 71,22a).

1./ Egy misszionáriusnő beszélt a munkájáról, aki indiánok között dolgozott, arról, hogy milyen volt az élete, és hogy igyekeztek teljesíteni feladatukat ő és a többi misszionárius.

a./ Eközben szóba hozta: „Minden nap egyszer 'igent mondtam' körülményeimre.”

b./ Így boldogult ez a misszionáriusnő, és így lett áldássá környezetében.

2./ Mert igen sok függ attól, hogyan viszonyulunk körülményeinkhez.

a./ Némelyek folyamatosan boldogtalanok és mindennel elégedetlenek.

b./ Jó az, ha gyakoroljuk magunkat abban, hogy állandóan pozitív értelemben gondolkunk körülményeinkre.

c./ A Biblia tele van példákkal és segítő igékkel ezzel a témával kapcsolatban.

3./ Az a legfontosabb, hogy elfogadjuk körülményeinket, hogy használhatók legyünk Isten számára, vagy hogy mélyebb közösségbe kerüljünk vele.

(a.) JÓB körülményei

1./ hirtelen megváltoztak gyermekei, egész vagyona és egészsége elvesztése következtében, mégis ezt mondta lázadó feleségének: „Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!” (Jób. 1,21)... „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk” (Jób 2,10).

(Vö.: Jób 1,13–22: „Egyszer, amikor Jób fiai és leányai lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában, / hírnök érkezett Jóbhoz, és így szólt: A marhákkal szántottak, a szamarak pedig mellettük legelésztek. / De a sébaiak rájuk rontottak, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Istentől tűz hullott az égből, amely megégette, és elpusztította a juhokat és a legényeket. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: A káldeusok három csapatban rajtaütöttek a tevéken, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Fiaid és leányaid lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában. / De hirtelen nagy szél támadt a puszta felől, megrendítette a ház négy sarkát, az rászakadt a fiatalokra, és meghaltak. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, / és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve! / Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotránkoztató dolgot Isten ellen.”

Jób 2,7–10: „A Sátán eltávozott az ÚR színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig./ Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült./ A felesége ezt mondta neki: Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg! / De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót

elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával.”)

2./ **„Igen, Atyám, mert így láttad jónak”** (Mt 11,26). Ez az „Igen Atyám” Jézusnak mennyei Atyja akaratával való egyetértésének a kifejezésére szolgált.

(Vö.: Jn 18,11: „Erre Jézus így szólt Péterhez: „Tedd hüvelyébe a kardodat! Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?”)

Zsolt 84,9–13: „URam, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat! Figyelj rám, Jákób Istene! (Szela.) / Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkedet személyére! / Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb az Isten háza küszöbén állni, mint a bűnösök sátraiban lakni. / Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. / Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bízik!”

5Móz 32,3k.: „Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! / Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő;”

Dán 4,34: „Most azért én, Nebukadneccar, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei Királyt, mert minden tette helyes, eljárása igazságos, és meg tudja alázni azokat, akik kevélyen élnek.”)

3./ **Újra és újra választás előtt állunk:** vagy elutasítjuk Isten akaratát körülményeinket illetően és boldogtalanok leszünk és megkeseredünk, vagy igent mondunk Isten szándékára és bátran, s reményteljesen szolgálunk akaratának megfelelően.

„Olykor azt akarja Urad, hogy meghatározott úton haladj, sok olyan emberre van szüksége, mint te vagy! Neked meg ez nehezedre esik, mivel nem érted Isten vezetését, ezért kérdezed: Uram, miért én? – Mondj mindig igent Isten útjaira, hiszen Isten útjai mindvégig jók. Mindenütt folyamatosan oltalmában vezet tégedet” (E. zur Nieden).

(b.) JONI EARECKSON

Róm 8,28k.: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. / Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között;”

Zsolt 77,11–14: „Az az én bajom, gondoltam, hogy megváltozott a Felséges jóindulata. / Emlekezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira. / Végiggondolom minden tettetted, elmélkedem dolgaidon. / Szent a te utad, Istenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk?”

1./ Sokan ismerjük „Joni” könyvét és a róla készült filmet, **egy megbénult lány küzdelméről és győzelméről szóló tudósítást.** Nem elmélet amit körülményei elfogadásáról ír, hanem ez a **mélységesen megszenvedett mindennapi gyakorlatból való.**

„Unokahúgom halála és megbénulásom által mindig érthetőbben megtanultam, hogy **csak aggodalmaskodáshoz és kételkedéshez vezet, ha megpróbáljuk kikutatni Isten cselekvése okait.** Miért, Uram? Miért kellett meghalnia? Miért bénultam meg? Miért maradhatnak életben mások és miért lehetnek egészségesek?

2./ **Isten mindent átfogó tervén kívül nem kapunk választ az ilyen kérdésekre.** Nem mindig vagyunk felelősek azokért a szituációkért, amikbe belekerülünk.

a./ **De azért mi vagyunk a felelősek, hogy hogyan reagálunk helyzeteinkre.** Hogy teljesen kétségbeesünk és öngyilkossági gondolatokkal foglalkozunk, vagy Istenünkre nézünk, aki egyáltalán nem hibázik és mindent ellenőrzése alatt tart.

b./ **Ő van abban a helyzetben, hogy keserű tapasztalatainkat is javunkra fordítja és ezáltal Krisztus képmására formál minket.**”

(Vö.: Zsid 12,11: „*Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megdződtek általa;*”

Zsolt 34,2–6: „Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. / Az ÚRral dicsékszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. / Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét! / Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegtem. / Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk.”)

3./ **Megváltoztatásunkról van szó!** a./ **Milyen sok kínt kell elszenvednie egy hernyónak pillangóvá való fejlődése folyamán!** Lelkileg szólva, sok halálon megy át – sok vedlés által. De akkor aztán hirtelen itt van a szép, tarka pillangó.

b./ Minden jó, ami hozzájárul átalakításunkhoz. „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. / Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között” (Róm 8,28k.).

(Vö.: 1Kor 15,49: „És amint viseltük a földinek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek a képét is;”

Fil 3,21: „Aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testiünket, az az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket;”

1Jn 3,2: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyanak fogjuk őt látni, amilyen valójában.”)

Ami veled történt, előrelendíti Isten ügyét

Fil 1,12.19k.: „Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, / ... Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével által. / Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok.”

Jak 1,17: „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.”

1./ Joni Eareckson hosszú **gyötrelmes hónapokon át küzdött azért, hogy igent mondjon látszólag értelmetlen állapotára.**

a./ Erről tudósít egy másik helyen: „Felismertem, hogy sérülésem nem egyedül szerencsétlenség, hanem Isten arra akarja azt használni, hogy segítségére legyen nekem a Krisztus Jézus képére való átalakulásomban.

b./ Valaki emlékeztetett arra: Joni, ami veled történt, előrelendíti Isten ügyét. Pálnak börtönláncai voltak, neked toloszéked van. Ez a gondolat magával ragadott, hogy az, a mi velem történt, hozzájárul az evangélium terjesztéséhez.

(Vö.: Zsolt 73,1–28: „Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! / De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. / Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét. / Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük. / Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket. / Ezért a kevélység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak. / Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak. / Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen. / Az ég ellen is feltátják szájukat, nyelvükkel megszólják a földet. / Ezért fordul feléjük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet. / Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek? / Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen. / De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, / mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. / Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. / Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. / Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz. / Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket! / Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben. / Mint ébredés után az álmokép, úgy tűnik el képük, ha fölserkensz, Uram! / Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, / akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat. / De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. / Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. / Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! / Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! / De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted;”

Zsolt 94,17–19.: „Ha az ÚR nem segített volna rajtam, én már a csend honában laknám. / Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, URam, támogatott engem. / Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.”)

2./ Az egyik szeminárium folyamán **a „bosszúság forrásai” téma** került szóba.

a./ Ekkor jöttem rá arra, hogy Isten megenged bizonyos körülményeket életünkben, hogy mintegy reszelővel lecsiszolja velük jellemünk durva peremeit.

(Vö.: Jer 18,4: „De rosszul sikerült az edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta;”

Ézs 45,9.11: „*Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? És a készítmény ezt: Nem ügyes a kezed? / ... Ezt mondja az ÚR, Izráel Szentje és alkotója: Kérdőre akartok vonni fiaimat illetően? Parancsolni akartok kezem munkájában?*”

Ézs 48,10: „*De megolvasztottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában,*”

Ef 5,26k.: „*Hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, / így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.*”)

3./ Fontos lett számomra, hogy **ne csak elviseljem a kellemetlenségeket, hanem lelki tartással is reagáljuk rájuk.**

a./ 'Igen', mondtam halkan, 'valóban sokáig tartott, amíg felismertem ezt az igazságot, mennyei Atyám. Nem elegendő, hogy egyszerűen mindent elviseljek, amivel megbíztál, hogy elhordozzam. Arra akarom használni körülményeimet, hogy általuk téged tiszteljelek, hogy Krisztushoz hasonlóvá alakíthass!' ...

4./ Van egy közmondás, amelyik így hangzik: **'Ugyanaz a Nap, amelyik megkeményíti az agyagot, a viaszt pedig megolvasztja.'**

Ez valóban igaz. A Nap önmagában nem működik különböző módon.

a./ Az agyag és a viasz különböző módon reagál. Bajok és szenvedések némely embert megtört agyaggá keményítenek, és megkeseredés s harag telepedik a szívükbe.

b./ Mégis, ugyanezek az életkörülmények ezzel szemben másokat belsőleg meglágyítanak, és türelmet s kitartást tanulnak. Az ínségnek és szenvedésnek önmagában nincs semmi értéke. Nincs saját, belső célja. Azon múlik a dolog, hogy hogyan reagálunk – ez képezi a különbséget.”

(Vö.: 2Kor 12,8–10: „*Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. / De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. / Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomo-*

rúságokban, üldöztetésekben és szorongattatásokban; mert amikor erőtlenségben vagyok, akkor vagyok erős;”

1Pét 5,6–10: „Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. / Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok. / Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: / álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban. / A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni.”)

III./ KÖRÜLMÉNYEINKBEN ISTEN RENDELKEZÉSÉRE ÁLLNI

(c.) ESZTER királynő

Eszt 4,1–17: „Amikor Mordokaj megtudta mindazt, ami történt, megszaggatta a ruháját, zsákruhába öltözött, hamut szórt a fejére, kiment a városba, és hangosan, keservesen jajveszékelt. / Így ment egészen a király kapujáig, de a király kapuján nem volt szabad belépnie zsákba öltözve. / Minden egyes tartományban és helységben, ahova eljutott a király törvényes parancsa, nagy gyász szakadt a zsidókra. Böjtöltek, sírtak, a mellüket verték, és sokan voltak, akik zsákruhában és hamuban heverték. / Ekkor bementek Eszterhez a szolgálói és háremőrei, és jelentették ezt neki. A királyné nagyon megrendült, és ruhát küldött, hogy öltöztessék fel Mordokajt, a zsákruhát pedig vegyék le róla; de ő nem fogadta el. / Ezért Eszter hívatta Hatákot, a szolgálatára álló királyi háremőrt, és megparancsolta, hogy tudja meg Mordokajtól, mi ez, és miért tesz ilyet. / Kiment tehát Haták Mordokajhoz a város terére, amely a királyi palota kapuja előtt volt. / Akkor Mordokaj elmondta neki mindazt, ami történt, és hogy mit ígért Hámán, mennyi ezüstöt mér ki a királyi kincstárnak, ha elpusztíthatja a zsidókat. / Odaadta neki a törvény írott szövegét is, amelyet Súsánban adtak ki a kiirtásuk céljából, hogy mutassa meg Eszternek, magyarázza meg, és parancsolja meg neki, hogy menjen be a királyhoz, kérjen tőle kegyelmet, és esdekeljen előtte népéért. / Haták bement Eszterhez, és elmondta Mordokaj üzenetét. / Eszter azonban ezt a választ küldte Hatákkal Mordokajnak: / A király összes udvari embere és a királyi tartományok népe is tudja, hogy minden férfira és nőre egyforma törvény vonatkozik: aki hívatlanul be mer menni a királyhoz a belső udvarba, azt

kivégzik! Csak az marad életben, aki felé a király kinyújtja aranypálcáját. Engem azonban már harminc napja nem hívtak be a királyhoz! / Mordokajnak átadták Eszter üzenetét. / Akkor Mordokaj ezt üzenté vissza Eszternek: Ne képzeld, hogy te a királyi palotában megmenekülhetsz a többi zsidó közül! / Mert ha te most néma tudsz maradni, a zsidók kaphatnak módot máshonnan a szabadulásra és menekvésre, te azonban családdoddal együtt elpusztulsz. Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra? / Eszter ezt üzenté vissza Mordokajnak: / Menj, és gyűjts össze minden zsidót, aki csak Súsánban található, és böjtöljtek értem! Ne egyetek, és ne igyatok három napig se éjjel, se nappal! Én is ugyanígy böjtölök szolgálóimmal, aztán bemegyek a királyhoz a törvény ellenére is. Ha elveszek, hát vesszek el! / Mordokaj elment, és mindenben úgy járt el, ahogyan Eszter parancsolta neki;”

Róm 12,1k.: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”

Milyen rendkívüli körülmények voltak, amikbe Eszter, a zsidó lány került a perzsa udvarban? „És a király minden nőnél jobban megszerette Esztert; minden leánynál jobban megnyerte tetszését és szeretetét. Ezért az ő fejére tette a királyi koronát” (Esz 2,17).

1./ **Életveszélyes lett a helyzete**

a./ amikor a király elrendelte a zsidók kiirtását, mivel Hámán bosszút akart állni Mordokajon.

(Vö.: Eszt 3,7–15: „Ahasvérós király uralkodása tizenkettedik évének első hónapjában, a Niszán hónapban púrt, azaz sorsot vetettek Hámán előtt napról napra és hónapról hónapra a tizenkettedik hónapig, az Adár hónapig. / Akkor ezt mondta Hámán Ahasvérós királynak: Van egy nép, amely elszórtan és elkülönülten él a népek között birodalmad minden tartományában. Törvényeik különböznek minden más népétől, és a király törvényeit sem tartják meg. Nem helyes, hogy nyugton hagyja őket a király! / Ha a király jónak látja, adja írásba, hogy el kell pusztítani őket, én pedig tízezer talentum ezüstöt mérek ki a tisztviselők kezébe, hogy vigyék a királyi kincstárba. / Ekkor a király lehúzta kezéről a pecsétgyűrűt, és az agági Hámánnak, Hammedátá fiának, a zsidók ellenségének adta. / Majd ezt mondta Hámán-

nak a király: Az ezüst maradjon a tied, a néppel pedig tedd, amit jónak látsz. / Az első hónap tizenharmadik napján hívták a királyi írnokokat, és megíratnak mindent Hámán parancsa szerint a király kormányzóinak, az egyes tartományok helytartóinak, az egyes népek vezetőinek, minden tartománynak a maga írásmódja szerint, és minden népnek a maga nyelvén. Ahasvérós király nevében készült az írás, és a király gyűrűjével pecsételték le. / Elküldték a levelet futárokkal valamennyi királyi tartományba, hogy egyetlen napon, a tizenkettedik hónap, vagyis az Adár hónap tizenharmadikán pusztítsanak el, gyilkoljanak le és semmisítsenek meg minden zsidót: ifjakat és öregeket, gyermekeket és nőket egyaránt, vagyonukat pedig zsákmányolják el. / Az irat szövegét törvényként adták ki minden egyes tartománynak, közölve minden néppel, hogy legyenek készen azon a napon. / A futárok sietve útnak indultak a király parancsával, Súsán várában pedig kihirdették a törvényt. Miközben a király és Hámán leültek inni, Súsán városában riadalom támadt.”)

2./ Esztert megkérdezték, hogy közbenjár-e különös módon népéért

a./ Nagybátyja, Mordokaj azt kérte tőle, hogyan lépjen közbe a királynál a zsidók életéért: „Akkor Mordokaj ezt üzenté vissza Eszternek: Ne képzeld, hogy te a királyi palotában megmenekülhetsz a többi zsidó közül! / Mert ha te most néma tudsz maradni, a zsidók kaphatnak módot máshonnan a szabadulásra és menekvésre, te azonban családdoddal együtt elpusztulsz. Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra?” (Eszter 4,13k.).

b./ Nagybátyja szavai különös felszólítást tartalmaztak: Eszternek ki kell állnia népe mellett, és ezzel kockáztatnia kell az életét. Ezt a megbízatást kapta népéért, amit senki sem vállalhatott át tőle, senki más nem hajthatta végre.

3./ Böjtöljetelem értem!

Üzenetet küldött Mordokajnak: „Menj, és gyűjts össze minden zsidót, aki csak Súsánban található, és **böjtöljetelem értem!** Ne egyetek, és ne igyatok három napig se éjjel, se nappal! Én is ugyanígy böjtölök szolgálóimmal, aztán bemegyek a királyhoz a törvény ellenére is. Ha elveszek, hát vesszek el!” (Eszter 4,16).

a./ Azt kérte Mordokajtól, hogy minden Susánban élő zsidó gyülekezzen össze, és imádkozzanak s böjtöljenek érte.

b./ Vizsgáljuk meg magunkat, hogyan viselkedünk veszélyes helyzetekben, ha nem tudjuk, hogy végződik a dolog számunkra.

c./ Készek vagyunk-e magunkat Isten rendelkezésére bocsátani? Tudjuk-e imádkozva és bizalommal ezt mondani: „Ő az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát” (1Sám 3,18).

(Vö.: Mt 16,24–27: „*Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. / Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja. / Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért? / Mert eljön az Emberfia Atyja dicsőségében angyalaival együtt, és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint;”*

ApCsel 20,24: „*De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak-hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonysgot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról;”*

ApCsel 21,13: „*De Pál így felelt: „Miért sírtok, és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megköztöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért;”*

2Tim 2,3–5: „*Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. / Egy harcos sem elegyedik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. / Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez.”)*

IV./ OLYAN KÖRÜLMÉNYEK, AMIKET MÁSOK GONOSZSÁGA OKOZ SZÁMUNKRA

(d.) JÓZSEF

1Móz 37,4.11.18–20.28.: „*Amikor testvérei látták, hogy apjuk jobban szereti őt minden testvérénél, úgy meggyűlöltek, hogy egy jó szót sem tudtak hozzá szólni. / ... Ezért féltékenykedni kezdtek rá a testvérei. Apja pedig megjegyezte ezt a dolgot. / ... Amikor távolról meglátták,*

még mielőtt a közelükbe ért, összebeszéltek, hogy megölik. / Ezt mondták egymásnak: Nézzétek, ott jön az álomlátó! / Gyertek, öljük meg, dobjuk bele egy kútba, és mondjuk azt, hogy vadállat ette meg. Majd meglátjuk, mi lesz az álmaiból! / ... Közben azonban midjáni kereskedők mentek arra, fölhúzták Józsefet a kútból, és eladták Józsefet az izmáelieknek húsz ezüstért. Azok pedig elvitték Józsefet Egyiptomba.”

1Móz 39,1kk: *„Amikor Józsefet Egyiptomba vitték, megvásárolta őt az izmáeliektől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. / De az ÚR Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának a házában élt. / Látta az ura, hogy vele van az ÚR, és mindazt eredményessé teszi az ÚR, amihez hozzáfog.”*

József életében kapunk választ arra, hogy hogyan viseljük azokat a körülményeket, amiket mások gonoszsága okoz számunkra.

1./ **Életútján sok emberrel találkozott, akik szenvedést okoztak neki.** Útja legelején irigy testvérekkel, akik gyűlöletből ciszternába vetették. Aztán jöttek a midjáni kereskedők, akiknek eladták húsz ezüstért. Ők ismét eladták, haszonnal Egyiptomban. Potifár házában a ház asszonya akarta elcsábítani. Amikor József védekezett, hamis tanúvallomást tett elenne, és József börtönbe került. Ott találkozott azzal a pohárnokkal, aki kiszabadítására tett ígérete ellenére elfeledkezett róla.

2./ **József sok embernek felróhatta volna életvitele kellemetlen körülményeit.** Leginkább testvéreinek. Mégis, éppen nekik tesz így bizonyosságot: „Tehát nem ti küldtetek ide, hanem Isten” (1Móz 45,8).

(Vö.: 1Móz 45,5–8: *„De most ne bánkódjatok, és ne keseregjetez amiatt, hogy engem ide eladtatok, mert azért küldött el engem Isten előttetek, hogy életben maradjatok. / Mert már két esztendeje tart az éhínség a földön, és még öt esztendeig nem lesz sem szántás, sem aratás. / Isten küldött el engem előttetek, hogy maradékok legyen a földön, és életben tartson benneteket nagy szabadítással. / Tehát nem ti küldtetek ide, hanem Isten, aki engem a fáraó első emberévé, egész házának urává és egész Egyiptom uralkodójává tett.”*

1Móz 50,20: *„Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa.”)*

3./ **József Isten vezetése alatt élt, és ez a meggyőződés alakította át életét.** Az élő Istenre irányított tekintet úgy megerősítette, hogy a legnehezebb körülmények között is ellenállt a bűnnek.

(Vö.: 1Móz 39,9: „Senki *sem* nagyobb nálam ebben a házban. Semmit *sem* tiltott el tőlem, csak téged, mivel te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?!”)

4./ **Istennel való belső kapcsolata segítette, hogy ne keseredjen meg, és ne tartson haragot.** a./ A súlyos vezetésben nem kereste a bűnösöket, hanem ezzel tette nyilvánvalóvá, hogy helyesli Isten útját: „Megszaporított engem Isten nyomorúságom földjén” (1Móz 41,52).

b./ Elrejtettséget és békességet adott neki az a tudat, hogy nem emberek rendelkeznek felettem, hanem Isten keze formál.

(Vö.: 1Móz 41,51k.: „Elsőszülöttjét Manassénak nevezte el József, mert ezt mondta: Elfeledtette velem Isten minden gyötrelmemet és atyámnak egész házát. / A másodikat pedig Efraimnak nevezte el, mert ezt mondta: Megszaporított engem Isten nyomorúságom földjén.”)

„De én bízom benned, URam, vallom: Te vagy Istenem! / Kezedben van sorsom, ments meg ellenségeim és üldözőim kezéből!” (Zsolt 31,15k.);

„Akinék szilárd a jelleme, azt megőrzöd teljes békében, mert benned bízik. / Bízatok az ÚRban mindenkor, mert az ÚR a mi kösziklánk mindörökre!” (Ézs. 26,3k.)

(Vö.: Jer 18,1–6: „Ezt az ígét mondta az ÚR Jeremiásnak: / Menj el a fazekas házába, mert ott akarom közölni veled ígéimet. / Elmentem tehát a fazekas házába, aki éppen dolgozott a korongon. / De rosszul sikerült az edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta. / Ekkor így szólt hozzám az ÚR igéje: / Vajon nem bánhatok-e én is úgy veled, Izráel háza, mint ez a fazekas? Így szól az ÚR: Hiszen olyanok vagytok a kezemben, Izráel háza, mint az agyag a fazekas kezében;”

2Sám 16,7–14: „Így ócsárolta őt Simei: Gyere csak, gyere, te vérengző és elvetemült ember! / Megtorolja rajtad az ÚR Saul házának minden kiontott vérét, aki helyett te király letél, és odaadta az ÚR a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy! / Akkor ezt mondta a királynak Abisaj, Cerúja fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét! / A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerúja fiai. Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt? / Majd

ezt mondta Dávid Abisajnak és összes szolgájának: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véreimből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki. / Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az ÚR, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem! / Dávid továbbment embereivel az úton, Simei pedig vele átellenben a hegyoldalon menve egyre ócsárolta, kövekkel dobálta, és port szórt feléje. / Így jutott el a király és a vele levő hadinép fáradtan a Jordánon túlra, és ott pihenőt tartottak;”

Zsolt 56,4k.: „Ha félek is, benned bízom! / Istenben, akinek igéjét dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!”)

V./ ÉLETÜNK KÖRÜLMÉNYEINEK CÉLJA VAN ISTEN ELŐTT

(e.) Két zsidó nő egy koncentrációs táborban

1Pét 1,6–9: „Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, / hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre. / Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztetek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét;”

Róm 8,18.28: „Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk. / ... Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.”

1./ A 119. zsoltár írója felismerte azt, hogy a legnehezebb körülmények hozzávezethetnek ahhoz, hogy Isten Igéje még több teret nyerjen életünkben: „Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet. / .. Jó nekem, hogy nyomorúság ért, hogy megtanuljam rendelkezéseidet” (Zsolt 119,67.71). (Vö.: 5Móz 8,2k.16: „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem? / Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mind-

azzal él az ember, ami az ÚR szájából származik. / ... Ő táplált a pusztában mannával, amelyet nem ismertek atyáid. Megsanyargatott és próbára tett, hogy végül is jót tegyen veled;”

Jób 5,17k. *„Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg! / Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít;”*

Zsolt 126,5: *„Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak!”*

2./ „Az angyal a koncentrációs táborban” című könyvben egy zsidóasszony és lánya útját ábrázolják. Kimondhatatlan ínség, megaláztatás és fenyegetés során mindketten Jézushoz találtak. Volt egy lelkész a városban, aki különösen is törődött a zsidó emberekkel. Így történt, hogy mindkét nő a templomba ment – először bizonyára azzal a gondolattal, hogy hátha segít ott nekik valaki a Németországból való elmenekülésben. Isten igéje azonban elérte őket, és Jézusra bízta életüket.

(Vö.: Luk 15,3–7: *„Ő erre ezt a példázatot mondta nekik: / „Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszt közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? / És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, / hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. / Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.”*

1Tim 2,4–6: *„Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére. / Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, / aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonysággént a maga idejében.”*

3./ A lány közölte: „Édesanyám életében valósággá lett Krisztus hatalma. a./ Jézusról kellett beszélnie, mert tele volt a szíve Jézus szeretetével... b./ Soha nem mutatta a náci ellen a gyűlölet érzését. c./ Újra és újra csodálta, ahogy Jézus minden keserűséget, minden mérgességet kigyomlált a szívéből. d./ Világos lett számomra, hogy hite a háború nélkül, annak minden értelmetlenségével és ínségével együtt soha nem nőtt volna ilyen gyorsan.” (Vö.: Mt 5,43–48: *„Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. / Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, / hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. / Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek,*

mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? / És ha csak atyátokfiai köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is? / Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.”

Róm 1,16k.: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, / mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”)*

Az anyát átszállították Theresienstadtba, lánya pedig egy másik táborba került. Mindketten megtapasztalták Jézus közelségét a legnehezebb életkörülményekben is. Ő volt az erejük és békességük!

(Vö.: Ézs 43,1–3: *„De most így szól az ÚR, a te teremtető, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! / Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. / Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód! Kárpótlásul adom érted Egyiptomot, Etiópiát és Szebát adom helyetted;”*

2Tim 4,17k.: *„De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését, és a pogányok valamennyien meghallják azt. Azután megszabadultam az oroszlán torkából. / Meg is szabadít engem az Úr minden gonosztól, és bevisz az ő mennyei országába. Övé a dicsőség örökkön örökké. Ámen.”)*

4./ **A körülményeket, amikbe kerülünk, Jézus készíti el számunkra.** Az emberek vétke önmagában semmit sem változtat azon, hogy Jézus mindenek keresztlél célhoz juttasson bennünket. (Vö.: Jer 31,3: *„A messzeségben is megjelent az ÚR: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.”)*

VI./ IDEGŐRLŐ KÖRÜLMÉNYEK

(f.) **PÁL apostol körülményei**

2Kor 4,16–18: *„Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. / Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, / mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók;”*

Róm 5,3–5: *„De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, / az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; / a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.”*

1./ **Pálnak** bőségesen volt része **idegőrlő körülményekben, mégis ugyanúgy átélte Isten csodáit:** *„Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra”* (2Kor 4,16).

a./ Ismerjük valamennyien a lázás sietséget, az idő szorítását, feszültséget, szenvedést.

b./ De ismerjük-e azt az erőforrást is, amit ezekre az idegőrlő körülményekre kapunk? Ismerjük-e Isten kegyelme és ereje fentről való áradását? Nem elhasználódást, bágyadtságot, erő csökkenését, nem, hanem megújulást kaptunk ígéretül. *„Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz”* (2Kor 12,9).

2./ **Jézus ismeri azokat a körülményeket, amik fel akarnak örölni,** és meg akarnak félemlíteni minket.

a./ Ő mondja: *„A világon – azaz életkörülményeinkben – nyomorúságokat van”* (Jn 16,33a). És mégis Jézus nem arra kérte az Atyát, hogy vegye ki tanítványait a világból,

b./ hanem hogy őrizze meg őket a világban. És a félelemre való tekintettel azt mondja: *„De bízatok: én legyőztem a világot”* (Jn 16,33b).

(Vö.: Zsolt 125,1k.: *„Zarándokének. Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. / Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké;”*

Ézs 40,27–31: *„Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé. / Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremője, nem fárad el, és nem lankad el, értelve kifürkészhetetlen. / Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. / Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. / De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el;”*

Zak 10,11k.: „Aggódva kelnek át a tengeren, de az ÚR megveri a tenger hullámaait, egészen kiszárad a Nílus mély vize. Letűnik Asszíria gőgös uralma, vége lesz Egyiptom hatalmának. / Hatalmassá lesznek az ÚR által, és az ő nevében bízva élnek – így szól az ÚR.”)

Jézus Igéjéből tudjuk, hogy Jézus legyőzte a sötétség hatalmát: „Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. / Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk” (Kol 2,14k.). Ezért lehetséges számunkra megbirkózni az élet feladataival, győzedelmeskedni a nehéz körülményekben. A felszólítást – „Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval” (Róm 12,21) – csak azért teljesíthetjük, mivel Jézus győzött, és ő ad nekünk erőt a győzelemhez.

„Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? / Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.” / De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket” (Róm 8,35–37).

3./ Döntően fontos, hogy ne veszítsük szem elől Jézus győzelmét. Győztes szeretete átvisz a nehéz, emésztő és idegörlő körülmények között.

(Vö.: 1Jn 5,4: „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk;”

2Kor 4,11k.: „Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben. / Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek;”

Zsolt 27,1–5: „Dávidé. Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék? / Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. / Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom. / Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában. / Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem.”)

VII./ VÁRAKOZÁSSAL TELE FOGADNI A NEHÉZ KÖRÜLMÉNYEK IDEJÉT

Jak 1,2–4: *„Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, / tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. / Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedeteket, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül;”*

2Kor 6,3–10: *„Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat, / hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, / verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, / tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, / az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, / dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámtók és igazak, / mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem ölték, / mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.”*

Ha már reggel lógtjuk szárnyainkat, akkor már távolról felismerik, milyen nehéz a sorsunk.

1./ Isten itt van és segíteni akar, hogy megőrizzük a vele való örömet, a belső örömet

a./ *„Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek”* (Jak 1,2). Nem paradoxon ez?

b./ Nem, mert kifizetődik megtanulni a leckéket Isten iskolájában a nagy nehézségek folyamán, hogy a látszólagos vereségek is az evangélium győzelmére vezetnek, ahogy Pál mondja: *„Mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem ölték, mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden”* (2Kor 6,9k.). Pál diadalmas örömének olyan örökkévaló forrása van, amitől semmilyen körülmények között nem szakíthatják el.

(Vö.: Zsolt 110,7: *„A patakból iszik útközben, azért emeli föl a fejét;”*

Zsolt 138,3: „Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.”)

2./ Ha Isten igéje bennünk él, bátrak lehetünk minden körülmények között

a./ A közelünkben lévők aggodalmaskodásakor bátoríthat például Isten Igéje: „Hozzátok őt elé!” (Mk 9,19b).

(Vö.: Mk 9,14–23: „Amikor a tanítványok közelébe értek, nagy sokaságot láttak körülöttük, írástudókat is, akik vitatkoztak velük. / Amint meglátták Jézust, az egész sokaság nyomban megdöbbsent, és eléje futva köszöntötte őt. / Ő pedig megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztok velük?” / A sokaságból így felelt neki valaki: „Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van; / és amikor ez megragadja, úgy leteperi őt, hogy tajtékszik, fogát csikorgatja, és megmerevedik. Szóltam tanítványaidnak, hogy űzzék ki, de nem tudták.” / Jézus így válaszolt nekik: „Ó, hitetlen nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt elé!” / Odavitték hozzá, és amikor meglátta őt a lélek, azonnal megrázta a fiút, úgyhogy az a földre esve fetrengett és tajtékszott. / Jézus megkérdezte a fiú apjától: „Mennyi ideje, hogy ő így van?” Mire ő ezt válaszolta: „Gyermekkor óta. / Sokszor vetette tűzbe is, meg vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!” / Jézus ezt mondta neki: „Ha lehet valamit tennem? – Minden lehetséges annak, aki hisz.”)

b./ Máskor így szólít meg minket az Ige: „Isten a mi szabadító Istenünk” (Zsolt 68,20).

(Vö.: Zsolt 68,20k.: „Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk. (Szela.) / Isten a mi szabadító Istenünk, az ÚR, a mi Urunk kihoz a halálból is.”)

c./ Vagy: „A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk” – ezt olyan könnyen elfelejtjük – „minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17).

3./ Körülményeink a szántóföld, amibe belevet Isten minket

a./ Azonban Igéjében megígérte Isten, hogy olyan energiát és erőhatásokat juttat számunkra, amik hasonlítanak Krisztus feltámadása erejéhez.

(Vö.: Ef 1,19k: „*És milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Mint-hogy hatalmának ezzel az erejével / munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben;*”

Kol 1,11: „*Erősödjete meg minden erővel az ő dicsőségének nagysága szerint a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszú tűrésre.*”)

4./ **Várákozással tele lehetünk**

Nem kell nyomottan, csüggedten, gondokkal tele vagy sóhajtozva tekintenünk körülményeinkre, hanem **várákozással tele lehetünk: mit fog tenni Isten, hogy visz keresztül a próbákon, és hogy tesz gyümölcsözővé.** „*Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz*” (Józs 1,9b).

(Vö.: 2Kor 1,8–11: „*Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterheltettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. / Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat; / aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít, / mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a reánk áradt kegyelemért sokan sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást;*”

Fil 4,13: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem;*”

Zsolt 33,16–22: „*Nem a nagy sereg segíti győzelemre a királyt, nem a nagy erő menti meg a hőst. / Csalódik, aki lovaktól vár segítséget, mert nagy erejük nem ment meg. / De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak. / Megmenti őket a haláltól, éhínség idején is megtartja életüket. / Lelkünk az URat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. / Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk. / Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!*”)

Az Úrban való öröm megmarad – minden körülmények között

Zsolt 4,1–9: „*A karmesternek: Húros hangszerre. Dávid zsoltára. / Hallgass meg, ha hozzád kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat! / Ti emberek! Meddig gyalázzátok dicsőségemet? Meddig szeretitek az üres be-*

szédet, meddig törekedtek még hazugságra? (Szela.) / Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok. / Ha felindultok is, ne vétkezzetek! Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken, és csillapodjatok le! (Szela.) / Igaz áldozattal áldozzatok, és bíz-
 zatok az ÚRban! / Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világos-
 sága, URunk! / Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és bo-
 ruk. / Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban
 élhessek!”

Hab 3,18k.: „De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt. / Az ÚR,
 az én Uram ad nekem erőt, olyanná teszi lábamat, mint a szarvasokét, és magaslatokon enged
 jární engem. A karmesternek: húros hangszerre.”

1./ Dávid és vele együtt sok más hívő ismerte azt az örömet, amit megrendítő kö-
 rülmények sem képesek megszüntetni. „Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek
 bőven van búzájuk és boruk” (Zsolt 4,8).

a./ Isten meg akar minket szabadítani a rosszkedvűség, békétlenség, neheztelés, kishi-
 tőség korlátozó gondolataiból, és jelenléte szabad levegőjébe akar emelni, az örömbé, ami
 semmilyen körülménytől sem függ.

(Vö.: Jób 36,5–7.15k.: „Milyen hatalmas az Isten! Mégsem vet meg senkit. Hatalmas,
 erős szívű. / Nem tartja életben a bűnöst, de a nyomorultnak igazságot szolgáltat. / Nem veszi
 le szemét az igazról, sőt királyi trónra ülteti, örökre fölmagasztalja. / A nyomorultat a
 nyomorúság által menti meg, és a sanyargatás által nyitja meg fülüket az Isten. / Téged is ki-
 vezetne a nyomorúság torkából tágas helyre, ahol nincs szorultság, és bőven kerülne aszta-
 lodra zsíros étel;”

Zsolt 57,1–12: „A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bi-
 zonyágtétele abból az időből, amikor Saul elől a barlangba menekült. / Könyörülj, Istenem,
 könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltal-
 mat, míg elvonul a veszedelem. / A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. / Segít-
 séget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűsé-
 gét. / Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük
 éles kard. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön! /
 Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de maguk estek bele.

(Szela.) / Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! / Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! / Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, / mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!”)

2./ Kísértésben, problémában, tehetetlenségben **örömet szerezte nekem Uram!**

Hitben fogadom csodálkozva azt, amit teljesen szeretetből tettél értem;

Istenem és Uram! Lelkemet felszabadítottad örvendezésre,

Békességeddel töltötted meg életemet Uram, nagyon köszönöm neked!

Üdvösségem többet jelent neked, mint időleges boldogság,

Így fogadom hitben a sötét körülményeket is.

És ha nehéz számomra vezetésed, mégis, bizonyosan tudom: Te vagy az ÚR!

Lelkemet felszabadítottad örvendezésre, Istenem és Uram.

Békességeddel töltötted meg életemet Uram, nagyon köszönöm neked!

3./ Emlékezzünk még egyszer arra a levélre, amelyet **Pál** a börtönből írt. Azt írja, hogy pillanatnyi **körülményei az evangélium terjedését szolgálják.** („Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja” Fil 1,12).

Mi valószínűleg soha nem választanánk ilyen körülményeket, de Isten felhasználja ezeket arra, hogy a kívülállók és a testvérek is hitükben újra bátorságot merítsenek rendületlen szolgálja, Pál bizonyágtétele által.

4./ **Akinek élete tartalma és életcélja Krisztus volt.** Szívesen fogadott minden körülményt, ami hozzájárult ahhoz, hogy megismerjék az emberek Jézus Krisztust, vagy erősebben higgyenek benne. „Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem – körülményeimben! –, akár életben maradok, akár meghalok” (Fil 1,20).

(Vö.: 2Kor 2,14–17: „De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. / Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: / ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre? / Mi nem olyanok va-

gyunk, mint sokan, akik nyeréskednek Isten ígéjével, hanem mint akik tiszta szívből, sőt Istenből szólunk Isten előtt Krisztus által;”

2Kor 5,11.14k.: „Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg, Isten előtt pedig nyíltan állunk. Remélem azonban, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyíltan állunk. / ... Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; / és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”)

17./ ADVENT – VÁRAKOZÁSRA ÉS FELKÉSZÜLÉSRE VALÓ IDŐ

ADVENT – WARTEZEIT – VORBEREITUNGSZEIT

BLZ Dezember 2000

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

<http://www.bibel.com/BLZ/index-9.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2000-12/ - 2013. 10. 28.

1./ Várakozásunkban az érkező Úrra figyelünk

Zak 9,9: *„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán.”*

ApCsel 1,10–11: *„Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, / és ezt mondta: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.”*

Adventben vagyunk. Mindenütt díszek és gyertyák láthatók, amik az esztendőnek erre a különös idejére jellemzők. De akármilyen szép is az adventi hangulat, mégsem elég ahhoz, hogy igazán helyesen éljünk adventben.

Az „advent” szó latin eredetű és azt jelenti: „megérkezés”. Advent arra akar emlékeztetni, hogy várakozásunkban Urunk megérkezésére való figyelemmel éljünk, aki megígérte tanítványainak: *„És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is”* (Jn 14,3).

Ez azért fontos, mert így halljuk meg minden ünnepi hangulat fölött azokat az üzeneteket, amik adventi emberekké, azaz várakozó emberekké formálnak bennünket. *„Hadd halljam meg, mit hirdet az ÚRisten!”* (Zsolt 85,9). *„Vonuljatok, vonuljatok ki a kapukon, készítsetek utat a népnek! Töltsétek, töltsétek föl az országutat, hányjátok le róla a köveket, állítsatok útjelzőket a népek között! / Hírül adta az ÚR a föld széléig: Mondjátok meg Sion leányának: Jön már Szabadítód...”* (Ézs 62,10–11).

Számolunk Jézus visszajövetelével? Várjuk Őt? Távlatot nyit-e számunkra ez az ismeret arra, ami belső irányultságunkat, kívánságunkat, prioritásainkat alakítja? Ami utasít bennünket cselekedeteinkben és magatartásunkban.

Úja és újra felcsendül az Ó és Újszövetségben, hogy visszaérkező Urunkkal való találkozásunkat megelőzi a felkészülés, megtisztulás és felékesítés. Ha várunk valakit, fontos, hogy minden tiszta és rendben legyen. János azt írta Jézus visszajövetelére tekintettel: *„Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta”* (1Ján 3,3);

(Vö.: 2Kor 7,1: *„Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket.”*)

Abban a korszakban élünk, „amelyikben visszajön Jézus.” Örömet vált ez ki mibenünk? Az igazi várakozás ráirányítja figyelmünket a gyengeségekre, és tartást ad azokkal szemben is, amikkel még találkozunk utunk során.

(Vö.: 1Pét 1,8.9.13–17: *„Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztetek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét. / Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjete abbán a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok. / Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, / hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, / úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” / Ha pedig mint Atyákatok hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövevényiségetek idejét.”*

Zsid 12,14: *„Törekedjete mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.”*)

2./ Föl kell készülni Jézus visszajövetelére

Mt 24,42–44: *„Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!” / „Azt pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy melyik őrváltáskor jön a tolvaj, virrasztana, és nem hagyná betörni a házába. / Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!”*

Mt 25,1–13: „Akkor hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásukat, és kimentek a vőlegény fogadására. / Öt közülük balga volt, öt pedig okos./ A balgák ugyanis amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat, / az okosak viszont lámpásukkal együtt olajat is vittek korsóikban. / Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak. / Éjjélkor aztán kiáltás hangzott: Íme, a vőlegény! Jöjjetek a fogadására! / Ekkor felébredtek a szűzek mind, és rendbe hozták lámpásukat. / A balgák így szóltak az okosakhoz: Adjatok nekünk az olajotokból, mert lámpásunk kialszik. / Az okosak így válaszoltak: Hátha nem lesz elég nekünk is meg nektek is: menjetek inkább a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak. / Amíg azok távol voltak vásárolni, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Azután bezárták az ajtót. / Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: Uram, uram, nyiss ajtót nekünk! / Ő azonban így válaszolt: Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket./ Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok!”)

„Mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj” (1Thess 5,2). Ha megkérdezhetnénk Jézust, hogy meddig kell még várakoznunk, ha megtudhatnánk megérkezése dátumát, egyszerűbb lenne a várakozás. Mivel azonban Jézus visszajövetelével kapcsolatban sem a napot, sem az órát nem közölte, ezért mindenkorra érvényes: „Várjatok!”

(Vö.: ApCsel 1,6k.: „Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?” / Így válaszolt: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.”)

A tíz szűzről szóló példázat Jézus hirtelen történő visszajövetelére irányítja gondolatainkat. Föl kell rá készülni, ahogy az öt okos szűz is tette.

„Öt közülük balga volt, öt pedig okos.” Hol váltak el útjaik? A balgáknak volt ugyan lámpásuk, de nem volt olajuk. Az értelmeseknek volt lámpásuk és edényeikben elegendő olajat is vittek magukkal. A balga szűzek azokra az emberekre utalnak, akiknek van ugyan vallási hovatartozásuk, talán bizonyos istenfélelmük is van, de a lényeg hiányzik belőlük: nincs olajuk, nincs meg bennük, ami a Jézussal való igaz élethez szükséges, tudniillik Isten Szentlelke hiányzik belőlük.

(Vö.: 2Kor 1,21k.: „Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az. / Ő pecsétjével el is jegyzett minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe.”)

2Kor 5,5: „Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.”)

Sok olyan ember van, aki a „kegyesség valamilyen formájának megfelelően” él. Életük végén azonban nyilvánvalóvá válik, hogy egyáltalán nem Istennel, Jézus Krisztussal együtt töltött, igaz életet folytattak.

Jézus azt mondta Nikodémusnak: *„Ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát”* (Jn 3,3b). Ennek a kegyes embernek a kérdésére hangsúlyozza Jézus: *„Nincs más lehetőség. Aki nem tért meg és nem született újjá Szentlélek által, nem juthat be Isten országába.”*

A Rómában lévő keresztyéneknek írja Pál, akik megtették a megtérés lépését: *„A fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” / Maga a Lélek tesz bizonytságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk”* (Róm 8,15b–16).

(Vö.: Jn 3,1–8: *„Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. / Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten.” / Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” / Nikodémus ezt kérdezte tőle: „Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe és megszülethetik ismét?” / Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. / Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. / Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. / A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született;”*

Róm 8,15k: *„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” / Maga a Lélek tesz bizonytságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk;”*

Gal 4,6: *„Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”)*

Még Jézus visszajövetelére való várakozásban élünk. Még bárki oda mehet hozzá és kérheti, hogy tegye újjá életét a Szentlélek által és tegye késszé örök országa számára.

(Vö.: Ézs 55,6k.: *„Keressétek az URat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! / Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Isteniünkhöz, mert kész megbocsátani;”*

Jn 1,12: *„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében;”*

1Ján 5,11k: „Ez a bizonyoságtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. / Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.”)

3./ Mindnyájan elálmosodtak és elaludtak

Mt 25,5: “Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak;”

1Thess 5,1–11: “Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, / mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. / Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni. / Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. / Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. / Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. / Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegednek, éjjel részegednek meg. / Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét. / Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, / aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan tesszitek is.”

A Jézus visszajövetelére való várakozás ideje veszélyes idő, mivel elhúzódik, és a várakozók elszenderedtek. “Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak” (Mt 25,5). Megrémülünk a gondolat hallatán: mindnyájan elaludtak. Az értelmesek is? Mi lehetett az oka annak, hogy az újjászületett keresztyének sem tudnak virrasztani és várni Jézus eljövetelére?

Milyen altató drogként hathat az önfejtés és önszeretet. Csak saját akaratunk és kívánságunk teljesítését tartjuk szem előtt. „Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. / Az odafennvalókkal törődjete, ne a földiekkel” (Kol 3,1–2).

(Vö.: Kol 3,1–10: „Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. / Az odafennvalókkal törődjete, ne a

földiekkel. / Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. / Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben. / Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztatlanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, / mert ezek miatt haragszik Isten. / Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; / most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszságot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet. / Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, / és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt;”

1Pét 2,1k.: *„Levetve tehát minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást, / mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjétek az üdvösségre;”*

1Thess 3,12k.: *„Titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket. / Erősítse meg a szíveteket és tegye feddhetetlenné a szent életben, a mi Istenünk és Atyánk színe előtt, amikor a mi Urunk Jézus Krisztus eljön minden szentjével együtt. Ámen.”)*

A Krisztus visszajövetelével kapcsolatos gondolatot is el lehet fojtani, és elhitetheti magát bárki azzal kapcsolatban, hogy Jézus még sokáig nem jön vissza. *„És ezt kérdezgetik: „Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van / Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap. / Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. / De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnék. / Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek” (2Pét 3,4.8–11).*

Vannak keresztyének, akik belemerülnek Jézus visszajövele idejének számíttatásába. Inkább számolni akarnak, mint várni és hinni. Jézus azonban nem azt mondja, hogy: próbáljátok meg kiszámítani a dátumot, hanem azt mondja: *„Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!” (Mt 24,44).*

4./ Az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van

Róm 13,1–2: *“Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett. / Aki tehát ellene szegül a hatalomnak, az az Isten rendelkezésének áll ellen; akik pedig ellenállnak, azok ítéletet vonnak magukra;”*

Tit 2,11–13: *„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, / és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, / mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését,*

„Az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van” (Róm 13,12). Határidőnapló és az óra szabályozza mindennapi életünket, munkaidőnket és gyakran szabadidőnket is. Milyen programot terveztünk a jelenlegi és a következő órákra vonatkozóan? Semmit sem akarunk elmulasztani, nem akarunk túl későn érkezni. Mindenekelőtt azonban az a fontos, hogy újra és újra tisztázzuk magunkban, hányat ütött a világ órája?

Ézsaiás, az Ószövetség nagy prófétája beszél lelki éjszakáról, ami a világ felett uralkodik: *„Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket,”* ugyanakkor hozzáfűzi, *„de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad”* (Ézs 60,2).

A mi korunk, az újszövetségi üdvtörténeti korszak, az Ézsaiás által említett éjszaka és a dicsőség eljövendő napja között van, amikor Jézus megalapítja országát. „Érdekes egyszer elgondolkodni azon, hogy Jézus visszajövele egyike a Biblia eddig még be nem teljesedett prófeciáinak. Sok más prófécia már a legfigyelemreméltóbban és teljesen megfelelően, annak rendje és módja szerint beteljesedett. A Biblia kijelentései ugyanígy megbízhatóak a jövőre vonatkozóan is” (Cl. Richard).

Jézus Krisztus szól beszédeiben a világ végén történő sötét időkről, amik a nagy hajnalhasadás előtt mennek végbe. Ezek: félrevezetés, háborúk és háborús fenyegetőzések, éhségek, földrengések itt is, ott is, szorongattatás, gyűlölet, bukás és árulás.

(Vö.: Mt 24,1–13: *Amikor Jézus kijött a templomból, és tovább akart menni, odaléptek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit. / Ő azonban így szólt hozzájuk: „Hát nem látjátok mindezt? Bizony, mondom néktek: nem marad itt kő kövön, amit le*

ne rombolnának.” / Amikor Jézus az Olajfák hegyén ült, odamentek hozzá tanítványai külön, és ezt kérdezték: „Mondd meg nekünk: mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?” / Jézus így válaszolt nekik: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket! / Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus! – és sokakat megtévesztenek. / Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, meg ne rémüljete, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég. / Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé. / De mindez a vajúdás kínjainak kezdete! / Akkor átadnak titeket kínvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az én nevemért. / Akkor sokan eltántorodnak, elárulják és meggyűlölnek egymást. / Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek. / Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül. / De aki mindvégig kitart, az üdvözülni.”)

A Zsidókhoz írt levél írója közli: „Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik” (Zsid 10,37). Ez a nagy óra bármelyik pillanatban bekövetkezhet számunkra. Nem kellene egyszer megvizsgálni az életünket erre a pillanatra vonatkozóan? Nem kellene-e ismét megkérdezni Isten akaratát üzleti- és családi életünkre, embertársainkkal való kapcsolataink vonatkozásában, és esetleg változtatni is néhány dolog tekintetében?

(Vö.: Kol 3,2–4; 4,5: „Az odafennvalókkal törődjete, ne a földiekkel. / Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. / Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben; / Bölcsen viselkedjete a kívülállók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel;”

Ef 5,15–17: „Hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindehettől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. / Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben. / Mondom tehát, és tanúsítom az Úr nevében, hogy többé nem élhettek úgy, ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint;”

2Pét 1,19: „Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha mint sötét helyen világító lámpásra figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.”)

5./ Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete

Lk 12,35–48: *„Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva. / Ti pedig legyetek hasonlóak az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki. / Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik. / És ha a második vagy ha a harmadik őrváltás-kor érkezik is meg, és virrasztva találja őket: boldogok azok a szolgák! / Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura: melyik órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába. / Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoltok!” / Péter ekkor megkérdezte: „Uram, nekünk mondd ezt a példázatot, vagy mindenkinek?” / Az Úr így válaszolt: „Ki tehát a hű és okos sáfár, akit az úr szolgái fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket? / Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál! / Bizony, mondom néktek, hogy az egész vagyona fölé rendeli őt. / Ha pedig ezt mondaná szívében az a szolga: Késik az én uram, és kezdené verni a szolgákat és szolgálólányokat, elkezdene enni, inni és részegeskedni; / azon a napon jön meg annak a szolgának az ura, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja: kettévágatja, és a hűtlenek sorsára juttatja. / Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap; / aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”*

Róm 12,1–2: *“Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes;”*

„Ti pedig legyetek hasonlóak az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről” (Lk 12,36). A Jézus visszajöveteléig tartó várakozási idő felkészülési időként adatott számunkra. Ez nyilvánvaló a Biblia különböző fejezeteiben. A Zsidókhoz írt levél írója a Jézus visszajövetelénél a vele való találkozásunk tekintetében a személyes megszentelő-

désből fakadó életre utal. „Törekedjete mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat” (Zsid 12,14).

(Vö.: 1Kor 6,19k: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? / Mert áron vétettetek meg: dicsőítétek tehát Istent testetekben;”

1Thess 4,1–3a: „Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intiünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is –, ebben jussatok még előbbre. / Hiszen tudjátok: milyen rendelkezéseket adtunk nektek az Úr Jézus nevében. / Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete.”)

Egyik áhítaton a megszentelődés témájával foglalkoztunk. Diakonissza Anyaházunk egyik vendége hozzászólásakor elmondta: „A megszentelődés szó alatt a Biblia, ami egyenesen megrendítően egyedülálló szó a keresztyén közösségben, nem a szenvedélyes kegyesség egyik formáját érti. A megszentelődés azt jelenti: transzparensnek, átlátszónak lenni Jézusért, akiket lefoglalt magának Isten, hogy rendelkezésére álljanak. Azt pedig egyáltalán nem akarjuk önmegvalósítási folyamatunk során, hogy rendelkezzenek fölöttünk. Az ilyen életre leginkább ez jellemző: Istenre hallgatás, odafigyelés és engedelmesség.

Nem tehetjük, hogy könnyelműen vegyük életünk megszentelődése jelentőségét, ha az 1Thess-ben megfogalmazott ígére gondolunk: *’Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére’* (1Thess 5,23). Nem képmutatás-e azt mondani, hogy Jézus vére megszentelt és megtisztított, ha féktelen a nyelvünk, tisztátalan a fantáziánk és szívünket a pénz és a pénzbe vetett bizalom tölti be?

Jézus bennünk akar munkálkodni, meg akar szentelni, hogy megérkezése napjáig úgy éljünk, hogy gyönyörködjön bennünk, ha ránk tekint. Legyen megszentelt az életmódunk. „Krisztus azért váltott meg benneteket, hogy jó magatartást folytassatok a nem keresztyének között, hogy dicsőítsék Istent az ítélet napján, mivel látták jó cselekedeteiteket.”

(Vö.: 1Thess 5,23k.: „Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. / Hű az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt;”

1Pét 2,9–12: „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; / akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok. / Szeretteim, kérlek

titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. / Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján..”

Gal 5,22–25: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, / szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. / Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. / Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint.”)

6./ Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit és öltük fel a világosság fegyvereit!

Róm 13,11–14: *“De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk: / az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. / Mint nappal illik, tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, / hanem öltözzünk magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.*

1Pét 4,7: *„Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcssek és józanok, hogy imádkozhassatok.*

1Pét 5,8: *„Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.”*

„Az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit” (Róm 13,12). Kereszttyénségünk nem egyszerű győzelemből áll, hanem ez győztes küzdelem folytatása életünk végig. Korszakunkban különösen is megfigyelhető, ahogy a sötétség hatalma kinyújtja a kezét Isten gyermekei után. Ezért fontos vigyázni és imádkozni „amíg Jézus visszajön”!

(1Kor 6,13: *„Az eledel a gyomorért van, a gyomor meg az eledelért, de Isten ezt is, amazt is meg fogja semmisíteni. A test azonban nem a paráznságért van, hanem az Úrért, az Úr pedig a testért;”*

Zsid 12,28: *„Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel;”*

Jel 3,11: *„Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat;”*)

Mielőtt „felvehetjük a világosság fegyvereit”, először le kell tennünk a „sötétség cselekedetei” terhét. Hogy mik ezek a cselekedetek, azt konkrétan megmutatja Pál a Róm 13,13-ban: dorbézolás, részegeskedés, szeretkezés, kicsapongás, viszálykodás és irigység. Megrendítő, ahogyan ma nők és férfiak minden társaságban készségesek arra, hogy az anyagi érdekből feláldozzák becsületüket. Mások vágyaik rabszolgái lesznek, ha csak egy kis élvezetet garantálnak nekik.

De mi az eredmény? Sok ember élettörténete és Isten Igéje ad választ erre a kérdésre: *„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. / Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élettől való kérdés, nem az Atyától, hanem a világtól van. / A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké”* (1Ján 2,15–17).

(Vö.: Mt 24,36–42: *„Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki nem tudja: sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül. / Ahogyan Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövétele is. / Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Nőé bement a bárkába, / és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövétele is. / Akkor ketten lesznek a mezőn: az egyik felvételik, a másik otthagyatik, / két asszony örül a kézimalommal: az egyik felvételik, a másik otthagyatik. / Vigyázatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!”*)

Hogy jutunk a világosság fegyvereihez? Miközben Jézus világosságába állunk és felfedezzük, mi a sötétség bennünk. *„És ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket”* (Ef 5,11). Az Efézusi levélben olvasunk azokról a harci fegyverekről, amiket magunkra kell vennünk. Isten Igéje és az imádság mutatja meg számunkra mindenek előtt, milyen támadó és védekező fegyvereket kell felöltönnünk.

(Vö.: Ef 5,8–14: *„Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljeteztek úgy, mint a világosság gyermekei. / A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. / Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, / és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket. / Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen, / de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilván-*

valóvá lesz. / Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus;”

Ef 6,12–18: „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. / Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. / Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, / felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. / Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. / Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. / Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért;”)

2Kor 10,3–5: „Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; / hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. / Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével zomben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmisségre.”

7./ Öltük magunkra Jézus Krisztust!

Róm 13,14: “Hanem öltétek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.

2Pét 1,3–4: “Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. / Ezek által kaptuk meg azokat az ígéretek, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljete attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.

A másik lehetőség, ami megfelelően felkészít minket a dicsőség eljövendő napjára: „Öltétek magatokra az Úr Jézus Krisztust!” (Róm 13,14) Az új ember: „Krisztus bennünk”, az ő lénye, természete, Lelke, ez egyáltalán nem utópia és nem elérhetetlen fantázia kívánság. Isten Igéje azt mondja, hogy a keresztyének „Istentől születtek”, hogy ez által „isteni természet részeseivé legyenek.”

(Vö.: 1Ján 3,9: „Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született;”

2Pét 1,4: „Ezek által kaptuk meg azokat az ígéretek, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljete attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban;”

2Kor 5,17: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre;”

Ef 2,10: „Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtet, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk;

1Ján 3,9: „Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született;”

1Ján 5,4: „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”)

Az új ember felöltözése nem csupán egyszeri esemény az újjászületésben, keresztyén emberként egész életünkre vonatkozik. Az Efézusi levél így utal erre: „Újuljatok meg lelkeitekben és elmétekben, / öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtetett” (Ef 4,23k.).

A kolossébelieknek ezt írja Pál apostol: „És felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt” (Kol 3,9). Az a döntő dolog, hogy Krisztus él bennetek. Az új élet által, mivel „Krisztus bennünk él”, megváltozhatnak régi szokásaink, magatartásunk, beszédünk és kapcsolataink. De nyitottaknak kell erre lennünk.

(Vö.: Kol 3,9–17.: „Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, / és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt. / Itt már nincs többé görög és zsidó, körülméltés és körülméletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. / Öltsetek tehát magatokra – mint Isten választottai, szentek és szeretettek – könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. / Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. / Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent. / És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak. / A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicsére-

tekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek. / Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.”)

„Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlóká legyenek Fia képéhez” (Róm 8,29). Az, aki ezt a nagy célt nem tartja szem előtt, veszélybe kerül: felületessé és világiassá válik. „A dicsőség eljövendő napja gyermekei vagyunk.” A keresztyének tudják ezt, de az a kérdés, hogy csak tudunk róla vagy gyakoroljuk is magunkat benne? „Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljétek is őbenne” (Kol 2,6). „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben” (Kol 3,4).

(Vö.: 1Thess 5,1–11: „Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, / mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. / Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni. / Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. / Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. / Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. / Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegekednek, éjjel részegekednek meg. / Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét. / Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, / aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. / Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszték is;”

Kol 2,6k: „Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljétek is őbenne. / Gyökerezetek meg és épüljétek fel őbenne, erősödjétek meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre;”

Kol 3,4: „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.”)

8./ Övezzétek fel magatokat Isten igazságával!

1Pét 1,13: “Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok.

1Pét 4,7–11: *“Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcsek és józanok, hogy imádkozhassatok. / Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez. / Legyetek egymással vendégszeretők zúgolódás nélkül. / Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: / ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkori az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.*

Péter azt írja a szétszórtságban élő keresztyéneknek: *„Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjete abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok”* (1Pét 1,13). Hogy teszünk eleget ennek a parancsnak: *„Övezzétek fel derekatokat igazsággal”? Ez az Isten igazsága derékszija. „Így álljatok meg tehát a harcra felvértezve, hogy felöveztétek magatokat Isten igazságával.”*

Isten Igéje igazság. Ebben találjuk meg azt a mércét, amihez igazodhatunk és ami szerint mindenki megmértetik, amikor Krisztus előtt megjelenünk. Tehát az a lényeg, hogy az Ige naponként elérhessen bennünket, és hogy a nap folyamán kifejthesse hatását bennünk.

Mikor Bibliát olvasunk, ez hasonlít ahhoz, mikor tükröt tartunk magunk elé, ami által felismerjük, hogyan szeretne látni Jézus és milyennek lát minket.

„Mikor arra készülünk, hogy elfogadjuk a helyünket Isten megingathatatlan, azaz örökké megmaradó mennyi országában, hálásan használjunk ki minden felkínált kegyelmet, hogy Isten tetszésére szolgálhassunk ebben a rövid földi időszakban.”

(Vö.: Ef 6,14k: *„Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, / felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével;”*

Jak 1,22–25: *„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. / Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. / Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt. / De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete;”*

1Kor 5,7k.: *„Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tészta legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott. / Azért ne régi*

kovással ünnepeljünk, se a rosszaság és gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával.”

Zsolt 119,142.151.160: *„Igazságod örökké igaz, és törvényed maradandó. / De te is közel vagy, URam, és minden parancsolatod maradandó. / Igéd tartalma maradandó, és minden igaz döntésed örökre szól.”)*

Jézus Krisztus az érkező! Ez a ismeret formálja napjainkat.

Sok embernek deprimáló, hogy semmi értelmét nem látják életüknek, fájdalmuknak és harcaiknak. Azt mondják: Mire való mindez? Nem éri meg. Semmit sem várunk az élettől.

Milyen ajándék, hogy mi meg azt mondhatjuk: „Arra várunk, hogy beteljesüljön boldog reménységünk: Az egész világ előtt hamarosan megjelenik a mi nagy Istenünk és megmentő Jézus Krisztusunk dicsősége!”

(Vö.: Tit 2,13: *„Mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését;”*

Jel 21,3–5: *„Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sá-tora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; / és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” / A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”. És így szólt: „Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak!”)*

18./ A KAPERNAUMI SZÁZADOS

– Mt 8,5–13. –

DER HAUPTMANN VON KAPERNAUM (MATTHÄUS 8,5–13)

Zeit mit Gott – Mit Gewinn die Bibel lesen

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

BLZ 1/2012. S. 32–44

1./ Teljesen bízni Jézus szavában

Mt 8,5–13: „Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte: 6.v.: „Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak.” 7.v.: Jézus így szólt hozzá: „Elmegyek, és meggyógyítom.” 8.v.: De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám. 9.v.: Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: Menj el! – és elmegy, a másiknak: Jöjj ide! – és idejön, vagy szólok a szolgámnak: tedd meg ezt! – és megteszi.” 10.v.: Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kíséreihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben. 11.v.: De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában; 12.v.: akik pedig Isten országa fiainak tartják magukat, kivettetik a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.” 13.v.: A századosnak pedig ezt mondta Jézus: „Menj el, és legyen a te hited szerint.” És meggyógyult a szolga még abban az órában.”

Lk 7,1–10: „Miután befejezte minden beszédét, amelyet a nép füle hallatára mondott, bement Kapernaumba. 2.v.: Egy századosnak volt egy szolgája, akit nagyon kedvelt, s aki most beteg volt, és haldoklott. 3.v.: Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte: jöjjön el, és mentse meg a szolgáját. 4.v.: Amikor odaértek Jézushoz, sürgetve kérték: „Méltó arra, hogy megtegyed ezt neki, 5.v.: mert szereti népünket, ő építtette a zsinagógát is nekünk.” 6.v.: Jézus erre elindult velük. Amikor pedig már nem volt messze a háztól, a százados eléje küldte barátait, és ezt üzentek neki: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj. 7.v.: De magamat sem tartottam méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj, és meggyógyul a szolgám. 8.v.: Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok ennek: Menj el, elmegy; és a másiknak: Jöjj ide,

idejön; és ha azt mondom a szolgámnak: Tedd meg ezt, megteszi.” 9.v.: Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: „Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet.” 10.v.: Mire a küldöttek visszatértek a háza, a szolgát egészségesen találták.”

A Mt 8-ban találjuk az első három csodát, amelyekről ez az evangélium tudósít. Mindhárom Kapernaumban történt: a leprás (1–4.v.), a százados szolgája (5–13.v.) és Péter anyósa meggyógyítása (14–15.v.). Máté a 16. és 17. verssel zárja le a betegek gyógyításáról szóló összefoglalást, amiket Jézus ebben a városban vitt véghez.

Hasonlítsuk össze mindenekelőtt két evangéliumi tudósítást: Máté és Lukács összhangban van a párbeszéd ábrázolását illetően, mégis mindig saját szavaikkal ábrázolják és súlypontozzák az elbeszélés keretét. Lukács szerint a Jézussal való találkozást követek közbenjárásával történik. Megtudjuk, hogy a százados előbb a „zsidók véneit,” majd barátait küldte Jézushoz. A követet zsidó felfogás és az akkori jognak megfelelően személyes megbízottnak tekintették. Így a zsidók olvasatában nincsen semmiféle ellentmondás akkor, amikor Máténál maga a százados beszél, és Lukácsnál pedig a követei.

Olvassuk el még egyszer a Máté fogalmazása szerinti tudósítást: Mi szólít meg belőle kiváltképpen – mi örvendeztet meg, mi gondolkodtat el, milyen kérdéseket vált ki bennem? – „Csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.” „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben.” Mi a helyzet a Jézusba vetett bizalmamat illetően? – „Menj el, és legyen a te hited szerint.” „És meggyógyult a szolga még abban az órában.” Milyen bátorító vagy provokáló gondolatokat vihetek magammal a mai napra vonatkozóan?

(Vö.: Zsolt 107,20: „Elküldte igéjét, meggyógyította, és a sír mélyéről kimentette őket;”

Mk 9,23b: „Minden lehetséges annak, aki hisz;”

Mt 9,22: „Amikor Jézus megfordult, és meglátta őt, így szólt: „Bízzál, leányom, hited megtartott téged.” És meggyógyult az asszony abban az órában.”)

A százados százszázalékosan bízott Jézus szavában. Istentől való szava gyógyító ténynek számított. Készséggel lemond ugyan arról, hogy Jézus a hajlékába jöjjön, de mindenképpen igényli jó és hatalmas igéjét. Ilyen hit örvendezteti meg Jézust.

2./ A katonatiszt hittel fordul Jézushoz

Mt 8,5.9: „Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte... 9.v.: Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mon-

dom az egyiknek: Menj el! – és elmegy, a másíknak: Jöjj ide! – és idejön, vagy szólok a szolgáímnak: tedd meg ezt! – és megteszi.”

Lk 7,4–5.8: „Amikor odaértek Jézushoz, sürgetve kérték: „Méltó arra, hogy megtedd ezt neki, 5.v.: mert szereti népiinket, ő építtette a zsinagógát is nekünk.”... 8.v.: Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok ennek: Menj el, elmegy; és a másíknak: Jöjj ide, idejön; és ha azt mondom a szolgáímnak: Tedd meg ezt, megteszi.”

Mit tudunk a Kapernaumban állomásozó századosról?

a./ Centurio volt, 100 katona parancsnoka, és egyidejűleg hatalom alatt álló ember. A zsidók elismerően mondták, hogy a százados szerette Izráel népét, és zsinagógát épített nekik. Istenfélő volt, támogatta a zsidók hitbeli nézeteit. Alamizsnát adott, imádkozott Izráel Istenéhez, de nem volt körülmetélt. Össze lehet hasonlítani Kornéliusz századossal, akiről az ApCsel 10-ben olvashatunk.

(Vö.: ApCsel 10,1k: „Élt Cézareában egy Kornéliusz nevű férfi, az úgynevezett itáliai csapat századosa. 2.v.: Egész házanépével együtt kegyes és istenfélő ember volt, aki sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelenül könyörgött Istenhez;”

ApCsel 14,1: „Ikóniumban történt, hogy együtt mentek be a zsidók zsinagógájába, és úgy szóltak, hogy a zsidókból is, a görögökből is igen sokan lettek hívővé;”

ApCsel 16,14: „Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond;”

ApCsel 17,4: „Néhányan hívőkké lettek közülük, csatlakoztak Pálhoz és Szilászhoz, ugyanúgy igen sok istenfélő görög is, valamint sok előkelő asszony;

ApCsel 18,4.7: „Szombatonként azonban a zsinagógában vitázott, és igyekezett meggyőzni zsidókat és görögöket... 7.v.: Ekkor eltávozott onnan, és egy Titiusz Jusztusz nevű istenfélő ember házába költözött, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával.”)

b./ A centurio valószínűleg nem a római megszálló hatalomhoz tartozott, mert békeidőben nem voltak római csapatok Heródes Antipás területén. Történeti forrásokból ismerjük, hogy a heródiánus hadsereg, illetve közigazgatáshoz tartozók között is voltak istenfélő emberek, akik részben felvették a zsidók hitét. Így történt más nemzetek tagjaival is, akik a zsidó

néppel együtt várták a Messiást. Származása szerint a százados talán görög vagy sziroföníciai ember volt.

c./ Jézus tehát bemegy Kapernaum városába, és további részleteket tudunk meg erről az emberről, aki kérésével jön Jézushoz. „Nem egy zsidó, hanem egy pogány származású ember veszi először igénybe Jézus segítségét” (G. Meier).

Mihelyt hall a centurio Jézusról, azonnal hatékonyan cselekszik: (Lk 7,3: *Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte: jöjjön el, és mentse meg a szolgáját.*)

Olyan sürgős kéréssel áll elő, ami egyáltalán nem tűr haladékot. Szívből való kéréseinkkel mi is azonnal beszélgetést kezdeményezhetünk Jézussal: „Ha Isten nagyságos dolgaira gondolok, a lehető leggyorsabban beszélgetni kezdek Istennel. Mert csak így szabadulhatok meg kéréseimtől azonnal és gyorsan a legjobb helyen. Megkérdezhetem Istent, másként meg se szabad próbálnom. De nincs is ettől jobb lehetőség” (R. Albrecht).

3./ A centurio kérése

Mt 8,5k: „*Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte: 6.v.: „Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak.*”

a./ „*Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak.*” A görög szövegben a „szolga” helyett háromszor is a „fiú” szerepel. Ilyen kedves volt a századosnak a szolgája. Olyan fontos volt neki, hogy kiállt érte.

b./ A centurio ebben a pillanatban nagyon helyesen cselekszik: példamutató, ahogy aggodása imádsággá formálódik, és ugyanúgy követendő Jézusba vetett bizalma is. Határtalanul bízik Jézusban – személyében és isteni hatalmában.

c./ Mi hogy oldjuk meg a gondjainkat? Törjük az agyunkat, hogyan kellene másként viselkednünk, és hogy csökkenthetnénk a gondokat? Embereknek panaszkodunk, és minden erővel harcolunk jogainkért? Elvárjuk, hogy először mások változzanak meg, hogy megjavuljon a helyzetünk?

Vagy merjük-e teljes bizalmunkat az Úrba vetni, mint ahogy a százados és Dávid, a zsoltáros imádkozó is tette, és megvalljuk: „*Kész a szívem, Istenem, arra, hogy énekeljek és zengedezzek lelkesen!*” (Zsolt 108,2)

Paul Gerhardt énekszerző nyomatékos szavakkal szólít fel arra, hogy teljesen bízzuk Istenre gondjainkat és aggodalmainkat: „Fel, fel, mondj jó éjszakát fájdalomnak és gondjaidnak / Engedd el, ami megkeseríti szívedet és elszomorít; / Hiszen nem te vagy a régens, aki-nek minden irányítania kell, / Isten tartja kezében a vezetést, és mindent jól irányít. / Engedd őt cselekedni, hogy gondodat viselje, / Mert ő bölcs fejedelem, és úgy viszonyul hozzád, / hogy csodálkozol majd, amikor önmagához méltó módon / Csodálatos tanácsával véghezviszi munkáját, / És így törődik veled” (Evangélikus énekeskönyv 361,7–8.).

(Vö.: Zsolt 62,6–9: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. 7.v.: *Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom*. 8.v.: *Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten*. 9.v.: *Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szívetekeket, Isten a mi oltalmunk!* (Szela.);”

Zsolt 40,18: „*Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr. Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem, ne késlekedj!*”

1Pét 5,7: „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok;”

Ézs 28,29b: „*Csodálatos a terve, hatalmasan hajtja végre.*”)

4./ Elmegyek és meggyógyítom

Mt 8,5–7: „*Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte: 6.v.: „Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak.” 7.v.: Jézus így szólt hozzá: „Elmegyek, és meggyógyítom.”*

a./ „Elmegyek és meggyógyítom.” Jézus rendkívül gyorsan reagál a százados kérésére. Meglepően egyszerűen és a legnagyobb készséget fejezi ki, hogy segítő módon avatkozzon be ebbe a nehéz helyzetbe.

Jézus nem érdeklődik a részletek iránt. Kész bemenni a százados házába, hogy a lehető leghamarább véget vessen a szolga szenvedéstele ínségének – a Lk 7,2 szerint a szolga már halálán volt. Ezen ínséges állapot alapján Jézus még arra is kész lett volna, hogy belépjen egy pogány ember házába, ami a zsidó társadalmi rend szerint nem állt módjában.

Jézus teljesen tudatában van annak, hogy Atyja hatalmat ajándékozott neki a szolga meggyógyítására.

b./ Atyjától kapott teljhatalma kiterjedt ezentúl a következő területekre is:

- Hatalma volt Jézusnak bűnöket megbocsátani (Mk 2,10k: „*Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – így szólt a bénához: 11.v.: Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!*”)
- Parancsolt a démonoknak és engedelmeskedtek neki (Lk 4,36: „*Ekkor rémület fogta el mindnyájukat, és így szóltak egymáshoz: „Milyen beszéd ez? Hatalommal és erővel parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok kimennek!*”)
- Jézus úr élet és halál fölött (Jn 10,17k: „*Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. 18.v.: Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.*”)
- Aki befogadja Jézust, azt felhatalmazza, hogy Isten gyermeke legyen (Jn 1,12: „*Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében.*”)
- Hatalma van Jézusnak, hogy örök életet ajándékozzon (Jn 17,2: „*Mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon.*”)
- Isten teljhatalmat adott Jézusnak, hogy ítéletet tartson (Jn 5,27: „*Sőt arra is adott neki hatalmat, hogy ítéletet tartson, mert ő az Emberfia.*”)
- Jézusé minden hatalom mennyen és földön (Mt 28,18: „*Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.*”)

Felhatalmazását tovább adta egyébként tanítványainak – annak idején és ma is.

(Vö.: Lk 9,1k: „*Miután összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és a betegségek gyógyítására. 2.v.: Aztán elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsanak;*

Mt 28,19k: *Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, 20.v.: tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*”)

Nagyobb Jézus Atyjába vetett bizalma, mint ahogy a százados bízott öbenne.

(Vö.: Jn 17,1kk: „Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt: „Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, 2.v.: mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon. 3.v.: Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”)

Isten minket is naponként újra felszólít arra, hogy feltétel nélkül bízzunk Jézusban és az Atyában, hogy minden életkörülmények között Úrnak bizonyuljon az életünkben, és nevében munkálkodjunk. Van-e olyan terület az életemben, amit ma először vagy ismételten újra szeretnék rábízni?

5./ Nem vagyok méltó

Mt 8,8: „De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgálóm.”

Már korábban is kifejezésre juttatta a százados Jézusba vetett bizalmát, de most önmagát is felülmúlja. Meg akarja kímélni Jézust a kultikus tisztátalanságtól, ami együtt járt volna a hajlékába való belépéssel. Így lemond arról, hogy az Úr betérjen a hajlékába.

a./ Az istenfélő centurio abszolút bizonyosságát jelenti ki: „Csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgálóm (8b). Elegendő Jézus egyetlen szava – és minden megváltozik! Nem ok nélkül található ismét ez a mondat az egyik megváltoztatott keresztyén liturgiában: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj, hanem csak szólj, és meggyógyul a lelkem.”

b./ Ki méltó közülünk természetétől fogva arra, hogy betérjen hozzá Jézus – a házukba, szobámba, életembe, szívembe? Nem kell-e először megtisztítania minket, hogy betérhesen az életünkbe? Péter is így gondolta ezt, amikor a nagy halfogás után Jézus elé térdelt és kijelentette: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5,8).

(Vö.: Lk 5,1–11: „Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. 2.v.: Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. 3.v.: Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a ha-

jóból tanította a sokaságot. 4.v.: Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” 5.v.: Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.” 6.v.: S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; 7.v.: ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. 8.v.: Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” 9.v.: A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; 10.v.: de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!” 11.v.: Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.”)

Nyilvánvalóan kifejezésre jut itt közte, mint bűnös, és a szent Isten közti távolság.

Mégis, szívesen fogadja Jézus, ha arra kérjük: „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!” (Zsolt 51, 12)

(Vö.: Zsolt 51,3k. 12–14: „Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségetem nagy irgalmaddal! 4.v.: Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem! ...12.v.: Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! 13.v.: Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! 14.v.: Vidámíts meg újra szabadsággal, támogass, hogy lelkem egészséges legyen.”)

Péter esetében megváltoztatta Jézus ezt a kívánságot, mivel ő hívta el közvetlen közélébe és követésére, amit összekapcsolt az erőteljes „Ne félj!” ígérettel és megbízatással, hogy embereket hívjon Isten országába.

Emlékezzünk: Hogy történt, amikor először szólított meg Jézus, és bizonyossá tett jelenlétéről?

6./ Ne veszítétek el bizalmatokat!

Mt 8,8.10.13: „De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám... 10.v.: Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kíséreihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben... 13.v.: A századosnak pedig ezt mondta Jézus: „Menj el, és legyen a te hited szerint.” És meggyógyult a szolga még abban az órában;”

Zsid 10,35: „*Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.*”

Így írta le egy asszony a „bizalom” témával kapcsolatos tapasztalatát: „Már hetek óta foglalkoztatott a 'bizalom' kérdése. Soha sem tanultam meg igazán, hogy bízzak valakiben. Be kell vallanom, etikai hiányosságom volt ezzel kapcsolatban. Elkezdtem tehát beszélni Jézussal erről a pótolnivalóról. Azt mondtam neki, vállalkozom arra, hogy bízzam benne akkor is, ha igen nehezemre esik.

Azóta újra és újra megtapasztalom, hogyan Jézus alkalmakat ad ennek a tanulására. Röviddel ezelőtt éltem át a következőket: Egyik nap rengeteg tennivalóm volt. Ez foglalkoztatott egészen addig, amíg el nem olvastam a Zsolt 37,5–6. verseit: *'Hagyd az ÚRra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik: 6.v.: világossá teszi igazságodat, jogodra fényt derít.'*

Ezeknek az igéknek az olvasása közben lett világos számomra, hogy itt nem a távoli jövőről van szó, hanem teljesen gyakorlati módon 24 órából álló mai napomról. Ezt a napot igényének megfelelően kell élnem és így kell helytállnom.

Tehát imádságban beszéltem erről Jézussal. A 'bizalom' is témája volt beszélgetésünknek. Aztán hozzáláttam, hogy teljesítsem napi feladataimat. Dél tájban egy órát szántam arra, hogy elutazzam az orvoshoz. És akkor hirtelen eszembe jutott: De hát ma nem rendel az orvos! Nem tudtam szabadulni e gondolattól. Amikor utána néztem az interneten, megállapítottam: a rendelő ma tényleg zárva van. Ismét eszembe jutott: *'bízzál benne, mert ő munkálkodik.'* Nagyon hálás voltam azért, hogy Jézus megkímélt ettől az egyébként kétórás utazástól. Jézus tudja, hogyan használja mindennapi szituációimat és tapasztalataimat arra, hogy növelni tudja belé vetett bizalmamat.”

7./ Amit mondott, meglelt

Mt 8,8: „*De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám;”*

1Kor 8,6: „*Nekiünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.*”

a./ Vajon tudta-e a százados, hogy az egy szó iránti kérésével éppen rátalált arra az irányvonalra, ami vörös fonálként húzódik végig az egész Biblián: „Mert amit ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott” (Zsolt 33,9)?

(Vö.: Zsolt 33,6: Az ÚR igéje alkotta az eget, egész seregét szájának lehelete.”)

A Biblia legelső lapján, a teremtésről szóló történetben megtudjuk: „Isten szólt” és „meglett”. Kizárólag igéje által teremtette Isten életterünket. Igen, Isten saját maga, Jézus saját maga az „örök Ige”. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige” (Jn 1,1).

Ez a vonal végig húzódik az egész Újszövetségen is:

Hallunk Lázárról, akit igéjével támasztott fel Jézus:

(Vö.: Jn 11,43–44a: „Miután ezt mondta, hangosan kiáltott: „Lázár, jöjj ki!” 44.v.: És kijött a halott, lábán és kezén pólyákkal körülkötve, arcát kendő takarta.”)

És arról is, hogy az Antikrisztust szája leheletével fogja Jézus megsemmisíteni.

(Vö.: 2Thess 2,8: „És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytíró, akit az Úr Jézus meg fog ölni szájának leheletével, és meg fog semmisíteni eljövételének fenségével;”

Jel 19,15a. 21a: „Szájából éles kard jött ki, hogy megverje vele a népeket” ...” A többiek pedig megölettek a lovon ülő kardjával, amely a szájából jött ki.”)

Ez a vonal tehát egészen a Jelenések könyvéig terjed, ahol Jézus „Isten Igéjének” nevezik, és ahol ő mondja ki az utolsó szót az ítélet folyamán.

(Vö.: Jel 19,13: „Ez a név adatott neki: az Isten Igéje.”)

b./ Mennyire felbátoríthat bennünket ez az egyszerű szituáció! Egyetlen Jézustól való ige elegendő az én vagy mások szívébe, és egészen újat teremt általa: megbocsátást és megengesztelődést kaphatunk, ajtók nyílhatnak meg Istentől elkészített találkozásokra és feladatokra, nem is sejtett perspektívák tárulnak fel előttünk, ami bátorsággal lát el az új úton való haladáshoz...

„Bízzátok Istenre azokat az új utakat, amikre ő küldött el minket! Ő maga jön szembe velünk. A jövő az ő országa. Aki útra kel, az remélhet a jelenkori időben és az örökkévalóságban. Nyitva állnak a kapuk. Az ország ragyogó és tágas” (K.P. Hertzsch).

(Vö.: 2Kor 5,17: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre;”

Jel 21,5: „A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”. És így szólt: „Írd meg, mert ezek az ígék megbízhatók és igazak!”)

8./ Jézus szava hatalma

Mt 8,8k: „De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgálóm. 9.v.: Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: Menj el! – és elmegy, a másiknak: Jöjj ide! – és idejön, vagy szólok a szolgálómnak: tedd meg ezt! – és megteszi.”

Zsolt 33,9: „Mert amit ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott.”

a./ A százados tisztában van azzal, hogy mit lehet elérni csupán emberi szavakkal is: Amikor tekintetbe veszi például századosként a katonai rangsort, amiben tisztként száz katona előljárója. Ha parancsot ad egyik katonájának, akkor abból indulhat ki, hogy az teljesíti és végrehajtja akarátát. A százados teljesen magától értetődő módon Jézusra alkalmazza az általa gyakorolt parancsolási rendet. Ezt a görög fogalmat – amit a százados használt, amivel ábrázolja, hogy ő is alá van rendelve magasabb hivatalos hatalomnak – Jézus a Máté evangéliuma végén alkalmazza annak a kifejezésére, hogy neki adatott minden hatalom mennyen és földön.

Mivel Jézus úr mindenk fölött – mennyivel nagyobb hatalom tulajdonítható akkor az ő kijelentéseinek! Teljesen magától értetődően ebből indul ki a százados.

b./ Ma napig érvényes: amennyiben az a Jézus akarata, egyetlen szavára kapitulálnak betegségeink. A szavak tartósan megváltoztathatják egy-egy ember életét, de nemzetek, sőt az egész földkerekség történetét is.

(Vö.: ApCsel 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig;”

Rom 10,18: „Kérdem: talán nem hallották? Sőt nagyon is! „Az egész földre elhatott az ő hangjuk, és a földkerekség széléig az ő beszédük;”

Kol 1,5b–6: „Már előbb hallottatok az igazság beszédéből, az evangéliumból. 6.v.: Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is, attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek az Isten kegyelmét.”)

Kit szólíthatunk meg ma egy kedves szóval, ami megnyugtatta, ismét békességet ajándékoz a szívébe, ami elhallgattatja az ellenség vádjait, ami segít abban, hogy előre haladhasson bizalommal?

Íme, egy kis válogatás Jézus kijelentéseiből:

Mk 11,24: „*Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek;*”

Jn 14,1: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem;*

Jn 14,27: „*Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen;*”

Jel 1,17b–18: „*És így szólt: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, 18.v.: és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.*

9./ Isten igéje életformáló ereje

Mt 8,8b: „*Uram, csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgálám;*”

Jer 23,29: „*Nem olyan-e az én ígém, mint a tűz – így szól az ÚR –, vagy mint a sziklazúzó pöröly?*

Hogy ma is milyen csodálatos Isten szava hatása, az különösen is nyilvánvaló Stephen Lungu élettörténetében: Rodéziában felserdülve Stephen végül is az utcán kötött ki. A mindennapi túlélésért vívott küzdelemben az erőszak volt a végső eszköze. Fegyvertársai községében, a bandában befogadták, hűségesek voltak hozzá, és egyfajta „vallást” is megismert: a forradalmat. Majd nemsokára különös feladatot kapott: bombákat dobott ellenséges célpontokra. Amikor egy evangélista érkezett a városba, ő lett végre a húszéves fiatalember látványos célpontja. Pokoli erők léptek támadásba, amikor Stephen Lungu belépett a sátorba.

Mégis, nem is sejtette, mi vár rá a sátor belsejében. Egy fiatalasszony élettörténete és az igehirdető szavai éppen telibe találták Stephent. Elfeledkezett a tervezett merényletről. S teljesen megváltozott emberként ment ki a sátorból. „Úgy éreztem magamat, mint aki újjászületett. Régi életem befejeződött, félelmem elmúlt, és minden újnak tűnt számomra. Olyan tudatos volt nekem Isten jelenléte, ahogy azt 24 órával azelőtt, amikor a benzines bombát előkészítettem, el sem tudtam képzelni.”

Az azt követő években Stephen Lungu teljes szívéből evangélistaként dolgozott, és misszionáriusként abszolválta tanulmányait. Végül bejárta az egész világot azzal a céllal, hogy számtalan emberrel megismertesse az evangéliumot.

Patrick Johnstone (Világméretű Nemzetközi Evangélizáció Krisztusért) írta értelem-szerűen: „Mélyen meghatódtam, amikor olvastam ezt a szemléletes és egyúttal megrendítő élettörténetet. Ebben nagyszerű bizonyítékát ismertem meg Isten jóságának. Ő vitte véghez, hogy egy ember, aki soha sem tapasztalta meg a szülői szeretetet és a biztonságos családi létet, hogy Ráhellel, a feleségével csodálatos házaspárt alkottak. Teljesen új bátorságot nyerhet-nek itt olyan emberek, akik azért nem mernek Isten szolgálatába állni, mivel életüknek egyáltalán nincsenek jó előfeltételeik.”

10./ Vallási szűkkeblűség

Mt 8,10: „Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kísértőihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben.”

a./ Már Jézus működésének korai szakaszában felismerhető a feszültség egyrészt a zsidó kételkedés és elutasítás, másrészt pedig a pogányok nyitottsága között. A Mk 3,6 alapján arról vitatkoznak a farizeusok a heródiánusokkal, hogy kellene elpusztítani Jézust. (Mk 3,6: „A farizeusok pedig kimenve, a Heródes-pártiakkal együtt azonnal arról tanácskoztak, hogyan végezzenek vele.”)

A Lk 4-ben már felsejlik az Izráel határán túli misszió útja, amikor arról tudósít Jézus, hogy segített Illés és Elizeus éppen olyan embereknek, akik nem tartoztak Isten népe közösségébe. Ennek következtében felkeltek a hallgatói és „kiűzték őt a városból, és elvitték annak a hegynek a szakadékaig, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák” (Lk 4,29).

(Vö.: Lk 4,25–30: „Igazán mondom néktek, hogy sok özvegyasszony élt Izráelben Illés napjaiban, amikor bezárult az ég három esztendőre és hat hónapra, úgyhogy nagy éhínség lett azon az egész vidéken, 26.v.: de egyikükhöz sem küldetett Illés, csak a Szidónhoz tartozó Sareptába egy özvegyasszonyhoz. 27.v.: Sok leprás volt Izráelben Elizeus próféta idejében, de egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.” 28.v.: Amikor ezt hallották, a zsinagógában mindenki megtelt haraggal, 29.v.: felkeltek, kiűzték őt a városból, és elvitték annak a hegynek a szakadékaig, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák; 30.v.: de Jézus átment köztük, és eltávozott.”)

b./ Korának kegyes kortársai közül sokan annyira elkötelezettek voltak a vallási hagyományok iránt, hogy nem fogadták el sem Jézust, sem pedig üzenetét.

(Vö.: Lk 5,21: „Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?”

Jn 6,60–66: „Tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?” 61.v.: Mivel pedig Jézus magától is tudta, hogy ezért zúgolódnak tanítványai, így szólt hozzájuk: „Ez megbotránkoztat titeket? 62.v.: Hát ha majd meglátjátok az Emberfiát felmenni oda, ahol előzőleg volt? 63.v.: A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet. 64.v.: De vannak közöttetek néhányan, akik nem hisznek.” Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki el fogja árulni őt. 65.v.: És így folytatta: „Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya.” 66.v.: Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé;”

Mt 12,15–21: „Amikor Jézus ezt megtudta, eltávozott onnan. Sokan követték; ő meggyógyította mindnyájukat, 16.v.: és meghagyta nekik: ne fedjék fel, kicsoda ő, 17.v.: hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás prófétált: 18.v.: „Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akit kedvel a lelkem! Lelkemet adom neki, és igaz ítéletet hirdet a népeknek. 19.v.: Nem szít viszályt, és nem kiáltoz, senki sem hallja hangját az utcákon. 20.v.: Megrepedt nád-szálat nem tör el, és füstölgő mécsest nem olt ki, míg győzelemre nem viszi az igaz ítéletet. 21.v.: És az ő nevében reménykednek majd a népek.”)

c./ Pál, mint görög műveltségű tudós, és a törvényhez hű farizeusok kezdték el mindekelőtt legkeményebben üldözni az első keresztyéneket, sőt, kedvüket lelték halálukban. Mégis damaszkuszi élménye, Jézussal való személyes találkozása után „Isten választott eszközének” tekintette magát: „Ezt mondta neki az Úr: „hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé” (ApCsel 9,15).

d./ Felismerjük-e magunkban is, hogy „kegyes szokásaink” minket is úgy megkötözhetnek, hogy hiányzik bennünk a nyitottság a Jézussal való új tapasztalatok?

Vagy megállapítjuk annak rendje és módja szerint, ahogy Jézus válaszol imádságainkra és munkálkodni akar életünkben? Rábízhatjuk magunkat: „Mind jó, amit Isten téssen, / Szent az ő akaratja, / Ő énvélem is úgy tégyen, / Mint kedve néki tartja. Ő az Istent, / Ki ín-

ségben / Az övéit megtartja, / Hát légyen mint akarja” (S. Rodigast, Német evangélikus énekeskönyv 372,1; Magyar református énekeskönyv 272,1).

11./ Egy asztalnál az örömnépeken

Mt 8,10k: „Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kíséreihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben. 11.v.: De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában;”

Lk 13,29: „Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában.”

a./ Kétszer tudósított Jézus arról, hogy csodálkozott valamin. A Mk 6,6-ban szülővárosa lakói, a názáretiek hitetlensége miatt, és itt, a pogány százados hitén. Az ilyen hit lehetővé teszi az illető számára az Isten országába való bemenetelt, családi, vallási, nemzetiségi vagy földrajzi származása ellenére is.

b./ Máté többnyire a „mennyek országaként” ábrázolja Isten országát. Ez arra vezethető vissza, hogy mivel a zsidók nem mondhatták ki Isten nevét, ehelyett gyakran a „menny” szót használták. Ez az elnevezés azonos „Isten országával”.

Isten országát gyakran ünnepi lakoma képével ábrázolják, amin mindenki részt vesz, aki közösségben él Istennel és fiával, Jézus Krisztussal:

(Vö.: Ézs 25,6: „Készít majd a Seregek URa ezen a hegyen minden népnek lakomát zsíros falatokból, lakomát újborkból, zsíros, velős falatokból, letisztult újborkból;”

Lk 14,15–24: „Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt hozzá: „Boldog az, aki Isten országának vendége.” 16.v.: Ő pedig a következőképpen válaszolt: „Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. 17.v.: A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van. 18.v.: De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! 19.v.: A másik azt mondta: Öt iga ökröt vettem, megyek és kipróbálom. Kérlek, ments ki engem! 20.v.: Megint egy másik azt mondta: Most nőültem, azért nem mehetek. 21.v.: Amikor visszatért a szolga, jelentette mind-

ezt urának. A ház ura megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat. 22.v.: A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. 23.v.: Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam. 24.v.: Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat;”

Lk 22,15–18: „És ezt mondta nekik: „Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát. 16.v.: Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a húsvéti vacsorából, amíg csak be nem teljesedik ez az Isten országában.” 17.v.: Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: „Vegyétek, és osszátok el magatok között. 18.v.: Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.”)

c./ Ez az ünnepi lakoma a nagy öröme és megváltásra vonatkozó kifejezés. Az összes nemzetből való sok hívő, akik Jézussal együtt örömnépet ülnék, asztalhoz ülnék a zsidó ősatyákkal, Ábrahám, Izsákkal és Jákóbbal. Ők együttal hitbeli elődök és a megigazultak legfőbb képviselői az Ótestamentumban. Éppen Ábrahám, Izsák és Jákób kaptak ígéretet Istentől arra vonatkozóan, hogy általuk lesz áldott a földön minden nemzedék.

(Vö.: 1Móz 12,3: „Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;”

1Móz 26,4: „És úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az égen a csillag. A te utódaidnak adom mindezeket az országokat, és a te utódod által nyernek áldást a föld összes népei;”

1Móz 28,14: „Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és áldást nyer általad, meg utódod által a föld minden nemzetsége.”)

d./ Ezzel együtt ez a három személy a népek ősatyjai is.

(Vö.: Róm 4,9–12: „Most tehát ez a boldognak mondás csak a körülméltetteknek szól-e, vagy a körülméletleneknek is? Valóban azt olvassuk, hogy „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.” 10.v.: De milyen állapotában fogadta el őt igaznak: körülmélteten vagy körülméletlenül? Nem körülmélteten, hanem körülméletlenül. 11.v.: Sőt a körülméltetés jelét is körülméletlenül tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden körülméletlen hívőnek, hogy azok is igaznak fogadtassanak el; 12.v.: és

hogy atyja legyen azoknak a körülméltetteknek is, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülméletlenül tanúsított hitének.”)

Emlékszünk-e Isten Ábrahám számára csodálkozást kiváltó ígéreteire: „Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz!” (1Móz 15,5). Az ősatyák által megáldottak olyan sokan lesznek, mint a csillag az égen és homok a földön!

Az idők végén nem lesz már semmiféle szétválasztás: Zsidók és pogányok közösen, egy asztalnál esznek az örömnépben!

12./ Kivettetnek a külső sötétségre

Mt 8,12: „*Akik pedig Isten országa fiainak tartják magukat, kivettetnek a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.*”

a./ Jézus a 12. versben olyan drasztikus, éles szavakat használ, amikből szinte a választott nép pogány világ általi felváltására lehet számítani.

(Vö.: Mt 21,43: „*Ezért mondom nektek, hogy elvételik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét;*”

Mt 22,7–10: „*Ekkor a király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette. 8.v: Akkor ezt mondta szolgálóinak: A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. 9.v.: Menjetek tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre. 10.v.: Kimentek a szolgálók az utakra, összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, és megtelt a lakodalmas ház vendégekkel.*”)

Gyakran nevezik a zsidó népet „Isten fiainak” vagy „Isten országa gyermekeinek”.

(Vö.: 2Móz 4,22: „*De te ezt mondd a fáraónak: Így szól az ÚR: Izráel az én elsőszülött fiam;*”

5Móz 32,6: „*Így fizettek ti az ÚRnak, ó, bolond és esztelen nép?! Hisz atyád ő, ki teremtet, ő alkotott s erőssé tett;*

Ézs 63,16: „*Hiszen te vagy a mi atyánk, Ábrahám nem ismer bennünket, Izráel nem törődik velünk. URam, te vagy a mi atyánk, ősidőktől fogva megváltónknak nevezünk;*”

Hós 11,1: „*Még gyermek volt Izráel, amikor megszerettem, Egyiptomból hívtam ki fiamat.*”)

b./ Az Isten által már régen elhívott, de hívását megvető Izráel nem akarja elhinni, hogy Isten országa Jézussal már megérkezett ebbe a világba. Jézussal már elkezdődött a vég-időbeli ünnepi lakoma. Mégis, a Jézus által említett elutasítás nem végleges.

c./ Jézus igehirdetése sokkal inkább Izráel megtérését szorgalmazza, amit például a keresztén elmondott kérése is bizonyít: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*” (Lk 23,34), és Pálnál a Róm 11,11–14-ben is nyilvánvaló.

(Vö.: Róm 11,11–14: „*Kérem tehát: azért botlottak meg, hogy elessenek? Szó sincs róla! Viszont az ő elesésük által jutott el az üdvösség a pogányokhoz, hogy Isten féltékennyé tegye őket. 12.v.: Ha pedig az ő elesésük a világ gazdagságává lett, veszteségük pedig a pogányok gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek. 13.v.: Nektek, pogányoknak pedig azt mondom: ha tehát én pogányok apostola vagyok, dicsőítem szolgálatomat, 14.v.: mert ezzel talán féltékennyé tehetem véreimet, és így megmentek közülük némelyeket.*”)

d./ Jézus is nyíltan beszél erről és küldetéséről a Jeruzsálem miatti panaszában a Mt 23,37–39-ben. Feltámadása után sokan hitre jutnak, akik felismerik és megvallják, hogy ő a Messiás.

(Vö.: Mt 23,37–39: „*Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölsöd a prófétákat, és megköved azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok! 38.v.: Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. 39.v.: Mert mondom nektek: nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!*”)

Az egész Izráelre vonatkozóan ez csak a világ végén történik majd meg, „amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak...”

(Vö.: Róm 11,25: „*Nem szeretném, testvéreim, ha önmagatokat bölcseknek tartva nem vennétek tudomásul azt a titkot, hogy a megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak, 26.v.: és így üdvözülni fog az egész Izráel, ahogyan meg van írva: „Eljön Sionból a Megváltó; eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából.*”)

Isten évszázadok óta fáradhatatlanul és fájdalmak közepette próbálkozik visszahozni népét közösségébe; de mégis, újra és újra más istenekhez pártolnak, megrekednek zúgolódásokban és hitetlenségükben, vagy megkeményedik a szívük.

e./ Hogy viszonyulunk ahhoz, ha Isten megszólít minket – az iránta való vagy felebarátaink iránti kapcsolatunkat illetően, életstílusunk megváltozására, vagy egy régen esedékes engedelmes lépés megtételére való tekintettel? „Készen vagyok-e arra, hogy abszolút előnyben részesítsem Istent és ügyét? Életem mely területeire vonatkozóan szükséges különösen is, hogy sajátságosan Isten rendelkezésére álljanak?” (R. Albrecht)

13./ Legyen a te hited szerint!

Mt 8,13: „A századosnak pedig ezt mondta Jézus: „Menj el, és legyen a te hited szerint.” És meggyógyult a szolga még abban az órában.”

a./ „Menj el!” Mint a leprás az előző történetben (Mt 8,4), és a tíz leprás Lukácsnál (17,4), a százados is kapott egy megbízatást a szolga gyógyításával kapcsolatban.

Az igaz hithez hozzá tartoznak azok a hitbeli lépések is, amiket engedelmességgel kell megtenni; hozzá tartozik az is, hogy engedelmesen vegyük át Istentől ígéreteit; és végül az is, hogy maradjunk meg hűségesen Isten vezetésében akkor is, ha ez éppenséggel kockázatos vagy veszélyes is.

(Vö.: 2Kor 6,1–10: „Vele együtt munkálkodva intünk is titeket; úgy éljete, mint akik nem hiába kapták az Isten kegyelmét. 2.v.: Mert ő mondja: „A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!” 3.v.: Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat, 4.v.: hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, 5.v.: verésekben, bebörtönzésben, fáradásban, virrasztásban, böjtölésben, 6.v.: tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, 7.v.: az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, 8.v.: dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámtók és igazak, 9.v.: mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem ölték, 10.v.: mint szomorkodók, de mindig örvende-

zók, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.”)

b./ „Legyen a te hited szerint !” A százados hitét Jézus rendkívül gazdagon jutalmazta meg: a történetből megtudjuk, hogy még abban az órában meggyógyult a szolgálója.

(Vö.: Zsolt 138.2.8: „*Leborulok szent templomodban, és magasztalom nevedet hűséges szeretetedért, mert mindennél magasztosabbá tetted nevedet és beszédedet...*8.v.: Az ÚR javamra dönti el ügyemet. Uram, örökké tart szereteted, ne hagyd el kezéd alkotásait!”)

Az evangéliumban másokról is olvashatunk, akiknek hasonló hitbeli tapasztalatai voltak Jézussal.

(Vö.: Mt 9,27–30a.: „Amikor Jézus továbbment onnan, csatlakozott hozzá két vak, és ezt kiáltotta: „Könyörülj rajtunk, Dávid Fia!” 28.v.: Amikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok; Jézus megkérdezte tőlük: „Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni?” Ezt felelték: „Igen, Uram!” 29.v.: Ekkor megérintette a szemüket, és ezt mondta: „Legyen a ti hitek szerint!” 30.v.: Erre megnyílt a szemük;”

Mt 15,21–28: „Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón területére. 22.v: És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltott: „Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek!” 23.v.: Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá tanítványai, és kérték: „Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik.” 24.v.: De ő így felelt: „Én nem küldtettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.” 25.v.: Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: „Uram, segíts rajtam!” 26.v.: Jézus erre így válaszolt: „Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.” 27.v.: Az asszony azonban így felelt: „Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullának.” 28.v.: Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod!” És meggyógyult a leánya még abban az órában.”)

c./ „A hit Isten ajándéka a szívünkben” – írja Luther Márton.

Mi a helyzet ezzel az ajándékkal kínos vagy ínséges helyzetekben, ha úgy tűnik, hogy elhúzódnak a dolgok, és semmiféle megoldás nincs látótávolságon belül? Sikerül-e akkor is szoros kapcsolatban maradni Jézussal, és hevesen kopogtatni a menny bezárt ajtaján abban a reménységben, hogy Jézus itt is, speciális helyzetemben is idejében beavatkozik? Isten ígérete sziklaszilárdan megáll: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged” (Zsid 13,5b).

„Hinni azt jelent: hogy nem csupán általános meggyőződéssel rendelkezünk afelől, hogy Isten uralkodása jót tesz a világnak, hanem különösen ragaszkodunk ahhoz, hogy most, ebben a helyzetben, erre a feladatra vonatkozóan, ezeknek az embereknek elidegeníthetetlenül szükséges Jézus közelsége. És ne nyugodjunk addig, amíg kifejezetten meghatározott, emberi ínség homálya közepette fel nem ragyog Isten jelenléte fénye” (R. Luther).

19./ EZSDRÁS ÉLETE TANULMÁNYOZÁSA – I. rész

EINBLICKE IN DAS LEBEN ESRAS

Bibellsezettel für November 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-8.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2000-11/ - 2013. 10. 28.

1./ Róm 15,4: *„Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk;*

2Tim 3,16–17: *„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”*

Isten irányvonalként adja Igéjét életünk számára. Amit Pál a Rómában élő keresztyéneknek írt, érvényes a Bibliával való kapcsolatunkra: *„Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk”* (Róm 15,4). Ha feltétel nélkül az ígére bízunk magunkat, megoldást találunk problémáinkra vagy erőt kapunk, hogy elszenvedhessük azt, ami megváltozhatatlan.

A 119. szoltár írójának Isten ígéje olyan volt, mint fény az éjszakában, ami megvilágítja az útját.¹ Azt írja, hogy *„Az igaz utat választottam, döntéseidet magam előtt tartom”* (30.v.).²

Ez a kijelentés akár Ezsdrástól, az írástudótól is származhatott volna, mert *„szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket”* (Ezsd 7,10).

(Vö.: Ézs 40,8: *„Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad;*

¹ „Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága” (Zsolt 119,105).

² Szó szerint: „Úgy határoztam, hogy csak a te parancsolataid lesznek életem zsinórmértéke.”

Zsolt 19,8–12: „Az ÚR törvénye tökéletes, felüldíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt; / Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet; / Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, / kíváncsabbak az aranynál, sok szín-aranynál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. / Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges;”

Zsolt 119,89.92.105.130.173: „URam, igéd örökké megmarad, szilárdan, akár az ég. / Ha nem törvényed gyönyörködtetne, elpusztulnék nyomorúságomban. / Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága. / Igéd kijelentése világosságot gyújt, értelmessé teszi az együgyűeket. / Kezed legyen segítségemre, mert utasításaidat választottam.”)

Ezsdrás könyvében feltűnő számunkra, hogy Ezsdrás „jártas Mózes törvényében, amelyet Izráel Istene, az ÚR adott” és „vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje” (Ezsd 7,6). Ezsdrás átélte a babiloni fogság idejét. Távol hazájától készítette fel Isten népével való terve számára. Ennek különböző állomásai voltak, amikre rá kell irányítanunk tekintetünket. Ezsdrás könyvében megtanulhatjuk Isten vezetéséről azt, hogyan működhetünk közre leginkább Isten országa építése folyamán.

Ezsdrás a haza térő zsidók második hazatérő csoportjával érkezett Jeruzsálembe. Írástudóként az Úr házában való szolgálatot kellett újból felelevenítenie, és az izráeliták minden napjait Isten rendelkezéseihez kellett igazítania. Azért jött Jeruzsálembe, mivel Isten kegyelmes keze vele volt. Isten ígéretének megfelelően járt el: „Kezem állandóan vele lesz, karom erőssé teszi őt” (Zsolt 89,22).

(Vö.: Zsolt 63,8k.: „Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. / Ragaszkodik hozzád lelkem, jobboldal támogat sz engem;”

Zsolt 139,5: „Minden oldalról körülfojtál, kezedet rajtam tartod.”)

2./ Ezsd 1,1–4: „Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesdjék az ÚRnak Jeremiás által mondott ígéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket: / Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttsem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. / Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, menjen el a Júdában levő Jeruzsálembe, és építse fel Izráel Istenének, az ÚRnak a házáat! Ő az Isten Jeruzsálemben. / Aki csak megmaradt bárhol,

ahol jövevényként él, azt segítség annak a helynek a polgárai ezüsttel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára.”

Zsolt 137,1–6: *„Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. / Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. / Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket: Énekeljete nekünk a Sion-énekekből! / Hogyan énekelhetnénk éneket az ÚRról idegen földön? / Ha megfeledekem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem! / Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömömnek!”*

Ezsdrás könyvének első hat fejezete a Jeruzsálemben uralkodó siralmas helyzetről tudósít, miközben Ezsdrás még Babilóniában élt. Bizonyosan voltak olyan időszakok, amikor a többi fogollyal együtt ő is sírt a babiloni vizeknél¹ és így imádkozott: *„Uram, hozd vissza foglyainkat.”*²

Erre a rendíthetetlen kérésre Isten ígéje beteljesítésével válaszolt, amit Ézsaiás próféta már száz évvel ezelőtt kijelentett: *„Én mondom Círust pásztoromnak, és ő minden kívánságot teljesíti, amikor azt mondja: Építsék föl Jeruzsálemet, és rakják le a templom alapját!”* (Ézs 44,28). Hogy a pogány uralkodó ilyen megbízatást kapott Istentől, azt Dániellel való kapcsolatára lehet visszavezetni, aki nagy jelentőségű államférfiként (Dán 1,21: *„Ott is maradt Dániel Círus király uralkodásának első évéig;”* Dán 6,29: *„Ennek a Dánielnek aztán jó dolga volt Dárius uralkodása alatt és a perzsa Círus uralkodása alatt”*) gyakran kifejezésre jutatta az akkori uralkodók előtt az élő Isten iránti hitvallását.

Isten cselekszik, ha gyermekei imádkoznak! Új fejezet kezdődött Izráel történetében. *„A méd Dárius pedig elfoglalta az országot hatvankét esztendő korában. / Dárius úgy látta jónak, hogy országa vezetésére százhusz kormányzót nevezzen ki. Az egész országban voltak ilyenek. / Ezek fölé pedig három főkormányzót rendelt, közülük az egyik Dániel volt. A kormányzók nekik adtak számot, hogy a királyt semmi kár ne érje. / Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani. / A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására az ország ügyeinek az intézésében, de semmiféle ürügyet vagy hibát nem tudtak találni, mert megbízható volt; sem hanyagságot, sem hibát nem lehetett találni nála. /*

¹ „Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk” (Zsolt 137,1).

² „Fordítsd jóra sorsunkat, URam, a délvideki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!” (Zsolt 126,4); A német fordítás: „Uram, hozd vissza foglyainkat, ahogy visszatérítetd a patakot délre.”

Akkor ezek az emberek azt mondták: Nem találunk semmiféle ürügyet, hogy bevádolhassuk ezt a Dánielt, hacsak Istenének a törvényével kapcsolatban nem találunk ellene valamit. / Akkor ezek a főkörmányzók és kormányzók a királyhoz siettek, és ezt mondták neki: Dárius király, örökké élj! / Azt tanácsolják az ország főkörmányzói, az előljárók, a kormányzók, az udvari emberek és a helytartók, hogy hozzon a király végzést, és adjon ki szigorú rendeletet: aki harminc napon belül bármiért könyörög, akár istenhez, akár emberhez rajtad kívül, ó király, azt dobják az oroszlánok vermébe! / Most azért add ki, ó király, ezt a rendeletet, és írd alá ezt az iratot, hogy a médek és a perzsák megmásíthatatlan törvénye szerint visszavonhatatlan legyen! / Ennek megfelelően Dárius király aláírta a rendeletet tartalmazó iratot. / Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta” (Dán 6,1–11).

„Az imádkozók csodatévők – hiszen egy ébredés kezdete és kiterjedése gyakran arányban áll az imádkozók számával” (Ch.F. Finney).

(Vö.: Róm 8,1–3: „Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, / mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. / Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőitlen volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhózatra ítélte a bűnt a testben...”

Ézs 62,6b–7: „Ti, akik az URat emlékeztetitek, ne legyetek némák! / Ne engedjétek, hogy néma maradjon, amíg helyre nem állítja, és dicséretének helyévé nem teszi Jeruzsálemet a földön.”)

3./ Ezsd 1,1–5: „Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott igéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket: / Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttessem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. / Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, menjen el a Júdában levő Jeruzsálembe, és építse fel Izráel Istenének, az ÚRnak a házáat! Ő az Isten Jeruzsálemben. / Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsttel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára. / Elindul-

tak tehát Júda és Benjámin családfői, meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házát Jeruzsálemben; „

Mt 6,33: *„De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”*

Isten arra indította a perzsák királyát, hogy parancsa szerint cselekedjen, és egyidejűleg honvágyat gerjesztett a Babilóniába elhurcolt izráeliták szívében. Azokban az években, amelyeket a babiloni fogságban töltöttek, sokkal jobban oda kötődött az életük, mint azt eleinte gondolták. Életük pogány környezetükhöz alkalmazkodott, házakat építettek maguknak és letelepedtek. Haggeusnak Isten megbízása alapján ezt kellett nekik mondani: *„Ez a nép – nem az ’én népem’ – azt mondja, hogy nem jött még el az ÚR háza újjáépítésének ideje”* (Hag 1,2). Aztán pontról pontra megismerteti velük, hol távolodtak el Istentől. Ismétlésül azt mondta nekik: *„Gondoljátok meg, mi történik veletek!”* (Hag 1,5) vagy más fordítás szerint: *„Írányítsatok szíveteket utaitokra.”*

(Vö.: Hag 1,1–14: *„Dárius király uralkodásának második esztendejében, a hatodik hónap első napján így szólt az ÚR igéje Haggeus próféta által Zerubbábelhez, Sealtiel fiához, Júda helytartójához, és Jósua főpaphoz, Jócádák fiához: / Így szól a Seregek URa: Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az ÚR háza újjáépítésének ideje. / Az ÚR igéje azonban így szólt Haggeus próféta által: / Hát annak itt van az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever? / Azért így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészegedni; ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. / Így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / Menjetek föl a hegyre, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! – mondja az ÚR. / Sokra számítottatok, de csak kevés lett, és amit hazahordtatok, azt is elfűjtam. Ugyan miért? – így szól a Seregek URa. Azért, mert az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok. / Ezért nem adott nektek az ég harmatot, a föld pedig nem hozta meg termését. / Parancsomra szárazság sújtotta a földet, a hegyeket, a búzát, a bort, az olajat és mindent, amit a föld terem, sőt az embert és az állatot is, meg mindent, amiért csak dolgoznak. / Zerubbábel, Sealtiel fia és Jósua főpap, Jócádák fia és az egész megmaradt nép hallgatott Istenének, az ÚRnak a szavára, Haggeus próféta beszédére, amit általa üzent Iste-*

nők, az ÚR; és az ÚRtól való félelem fogta el a népet. / Haggeus, az ÚR követe pedig ezt mondta a népnek az ÚR megbízásából: *Én veletek vagyok! – így szól az ÚR. / És felindította az ÚR Zerubbábelnek, Sealtiel fiának, Júda helytartójának a lelkét, meg Jósua főpapnak, Jócádák fiának a lelkét, és az egész megmaradt népnek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek URának a házában.*”

Jer. Sir. 3,40k: *„Inkább kutassuk, vizsgáljuk meg útjainkat, és térjünk meg az ÚRhoz! / Emeljük föl szívünket és kezünket Istenhez, aki a mennyekben van.”)*

Vajon nem érvényesül-e ránk vonatkozóan is Isten figyelmeztetése, ha ténylegesen semmi sem történik személyes életünkben vagy gyülekezetünkben: „Irányítsátok szívetekeket utaitokra...”

Mi az oka a belső leállásnak, lelki kimerültségnek? Lehetséges, hogy Istent úgy kiszorítottuk, hogy nem szólhat bele az életünkbe? Vagy már csupán kevés időt fordítunk az Úrral való közösségre és egyáltalán nem hozunk áldozatot az ő érdekében?

(Vö.: Zsolt 119,59: *„Utaimat megfontolom, lépteimet intelmeidhez igazítom?”*)

Ef 5,14: *„Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”)*

Szerencsére sok zsidó ember engedelmeskedett Isten szavának és *„az ÚRtól való félelem fogta el a népet”* (Hag 1,12). Amikor újra átgondolták prioritásaikat, és újra fontos lett számukra Isten akarata, felfakadt bennünk a szabadság iránti vágyakozás. Bátorította őket Isten új ígérete: *„Én veletek vagyok! – így szól az ÚR”* (Hag 1,13). *„Úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek URának a házában”* (Hag 1,14). *„Építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! – mondja az ÚR”* (Hag 1,8).

A felébredés és együttműködés az Úr gyülekezetében, ami Isten háza (Ef 2,20k: *„Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, / aki-ben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban”*), az ébredés tényleges jelei.

(Vö.: Róm 14,7k: *„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; / mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk;”*)

1Kor 15,58: *„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban;”*

2Kor 5,15: „És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”)

4./ Zak 4,6k.: „Erre ő így szólt hozzám: Az ÚR igéje ezt mondja Zerubbábelnek: Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek URa. / Ki vagy te, nagy hegy? Síksággá válsz Zerubbábel előtt! Ő teszi föl a zárókövet, miközben ezt kiáltják: Áldás, áldás szálljon rá!”

Jn 6,63: „A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet.”

A templomépítés véghezvitelekor Zerubbábel nagy nehézségekbe ütközött, amiket mégsem saját erejével hárított el. Sokkal inkább abban bízott, hogy Isten Szentlelke felindítja a népet és legyőzi az akadályokat. Zakariás próféta Isten Igéjét tolmácsolta neki: „Az ÚR igéje ezt mondja Zerubbábelnek: Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura. Ki vagy te, nagy hegy? Síksággá válsz Zerubbábel előtt!” (Zak 4,6k.).ó

(Vö.: Ézs 30,1: „Jaj a pártütő fiaknak – így szól az ÚR –, akik tervet szőnek, de nélküllem, szerződést kötnek, de akaratom ellenére, vétiket vétekre halmozva!”)

Ézs 32,14k.: „Mert elhagyott lesz a kastély, elnémul a város lármája, a várhegy és a bástya barlang lesz mindörökre, ahol zebrák viháncolnak és nyájak legelésznek. / Végül kiárad ránk a lélek a magasból. Akkor majd a pusztá kertté válik, a kert pedig erdőnek látszik.”)

Annak érdekében, hogy Isten ismét magához térítsen bennünket, lehetőséget biztosít Lelke számára, aki vezetni akar minket: Megmutatja nekünk a helyes utat. Az Isten vezetésében való bizonyosság megszabadít minden nyugtalanságtól, úgy hogy reményteljesen teljesíthetjük az új feladatot.

„Legyünk tisztában mindig lenni afelől, hogy a feladatként kapott életet és munkát ’nem hatalommal és nem erőszakkal’ (Zak 4,6) sikerül elvégezni, hanem az Ő Lelke által. ’Hatalom és erőszak’ olyan erők és eszközök, amik gyakran emberi dicsőséget szolgálnak. Istennek megvannak a maga eszközei. Lelke közli velünk gondolatait és bölcsességgel ajándékoz meg. Hasznunkra válnak gyengeségeink, s Úr elfogadja odaszántságunkat” (H.E. Alexander).

Pál ezt így tapasztalta meg: *„Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van. / Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az újszövetség szolgái legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít”* (2Kor 3,5k.).

Az egész Biblián végighúzódik Istennek emberekkel való útja, aki az ige által meghatározott feladatokra hívta el, és aztán meg is áldotta őket. Ő támasztott prófétákat, bírákat, papokat, királyokat, lelkipásztorokat, élenjárókat és építőmunkásokat.

(Vö.: 5Móz 18,15: *„Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az ÚR, olyant, mint én, őreá hallgassatok!”*

Bír 2,16: *„Akkor bírákat támasztott az ÚR, és azok megszabadították őket szorongatóik kezéből;”*

Bír 3,9–11: *„Ekkor az ÚRhoz kiáltottak segítségért Izráel fiai, és az ÚR szabadítót támasztott Izráel fiainak, hogy megszabadítsa őket: Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fiát. / Az ÚR Lelke szállt rá, és így lett Izráel bírása. Hadba vonult, az ÚR pedig kezébe adta Kúsan-Risátaimot, Arám királyát, és kemény kézzel bánt el Kúsan-Risátaimmal. / Azután béke volt az országban negyven esztendeig. Akkor meghalt Otniél, Kenaz fia;”*

1Sám 2,35: *„De támasztok majd magamnak hűséges papot, aki szívem és lelkem szerint cselekszik. Építek neki maradandó házat, és az én fölkenem előtt jár minden időben;”*

1Sám 16,13: *„Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkente őt testvérei jelenlétében. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába?”*

Jer 23,4: *„Olyan pásztorkat is adok melléjük, akik jól pásztorkolják őket. Nem kell többé félniük és rettegniük, számba sem kell venni őket – így szól az ÚR.”)*

5./ Ezsd 7,10: *„Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket;”*

Ezsd 9,6.15: *„És ezt mondtam: Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétünk az édig növekedett. / URam, Izráel Istene! Igaz vagy te, hiszen megmaradhattunk mint menekültek, ahogyan ma is van. Mi vétkesek vagyunk előtted, pedig így senki sem állhat színed elé!”*

Hogy maradhatott Ezsdrás lelke eleven és éber? Ezt olvassuk ezzel kapcsolatban: „Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket.” Ez volt a titka annak, hogy eleven maradt benne Isten ígéje? Nyilvánvalóan összefüggés van az ige olvasása és megcselekvése között. „*Boldog ember az, aki hallgat rám, ajtóm előtt vigyázva minden nap, ajtófélfáimat őrizve*” (Péld 8,34).

(Vö.: Péld 15,31: „Akinek a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcsék között marad;”

Hag 1,12–14: „Zerubbábel, Sealtiel fia és Jósua főpap, Jócádák fia és az egész megmaradt nép hallgatott Istenének, az ÚRnak a szavára, Haggeus próféta beszédére, amit általa üzent Istenük, az ÚR; és az ÚRtól való félelem fogta el a népet. / Haggeus, az ÚR követe pedig ezt mondta a népnek az ÚR megbízásából: Én veletek vagyok! – így szól az ÚR. / És felindította az ÚR Zerubbábelnek, Sealtiel fiának, Júda helytartójának a lelkét, meg Jósua főpapnak, Jócádák fiának a lelkét, és az egész megmaradt népnek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek URának a házában.”)

Egy másik titkot is felfedezünk Ezsdrás életében. A megismert bűnt nem rejtette el, hanem nyilvánosan megvallotta: „Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétküink az égig növekedett” (Ezsd 9,6).

A bűn megvallása szégyen, az elkövetett jogtalanság miatti szégyen és megbánás, a megtérésre való készség formálta életét és később Nehémiás életét is, akivel kapcsolatban áll. Így nem akadályozták Istent abban, hogy folyamatosan véghezvigye velük és Izráellel való munkáját. Ezsdrás és Nehémiás, amikor váratlan nehézség lépett fel vagy félelem uralkodott el rajtuk vagy ha az elkezdett munka elakadt, akkor megalázták magunkat Istenünk előtt. Kellemetlenségük alkalmat szolgáltatott nekik arra, hogy Isten közelségét keressék. „Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak” (Ezsd 8,21).

(Vö.: 2Krón 7,14: „De megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat;”

2Krón 15,1–4: „Azután Isten lelke szállt Azarjáhúra, Ódéd fiára, / kiment Ászá elé, és ezt mondta neki: Hallgassatok rám, Ászá és egész Júda, meg Benjámin! Az ÚR veletek lesz, ha ti is ővele lesztek. Ha keresitek őt, megtaláljátok, de ha elhagyjátok, ő is elhagy benneteket. /

Hosszú ideig élt Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül és törvény nélkül. / De ha nyomorúságában megtért az ÚRhoz, Izráel Istenéhez, és kereste őt, meg is találta,”

Péld 1,23: *„Térjete meg, ha megdorgállak, és én kiárasztom rátok lelkemet, megismertetem veletek igéimet;”*

Jóel 2,12–18: *„De még most is így szól az ÚR: Térjete meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva! / Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az ÚRhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és megbánja, még ha veszedelmet hoz is. / Ki tudja, hátha most is megbánja, és áldást hagy maga után? Hozzatok étel- és italáldozatot Isteneteknek, az ÚRnak! / Fújjátok meg a kürtöt a Sionon! Tartsatok szent böjtöt, hirdessétek ki, hogy ünnep lesz. / Gyűjtsétek össze a népet, tartsatok szent gyűlést, gyűjtsétek össze a véneket, gyűjtsétek össze a gyermekeket, még a csecsemőket is! Jöjjön ki lakásából a vőlegény, a menyasszony is a szobájából! / A templomcsarnok és az oltár között sírjanak a papok, az ÚR szolgálói! Így szóljanak: Szánd meg URam, népedet, ne engedd, hogy gyalázzák örökségedet! Ne csúfolhassák őket a pogányok! Miért mondanák a népek között: Hol van az ő Istenük? / Szánalomra indult az ÚR országa iránt, és könnyörült népén.”)*

6./ Ezsd 9,1–15: *„Ezeknek végeztével eljöttek hozzám a vezető emberek, és ezt mondták: Izráel népe, még a papok és lévíták sem különültek el az ország népeitől, a kánaániak, hettiták, perizziek, jebúsziai, ammóniak, móábiak, egyiptomiak és emóriak utálatos szokásaitól, / mert ezeknek a leányai közül vettek feleséget maguknak és fiaiknak, úgyhogy összekeveredett a szent mag az ország népeivel, sőt a vezető emberek és elöljáróik jártak élen ebben a hűtlenségben. / Amikor meghallottam ezt a dolgot, megszagattam a ruhámat és köpenyemet, téptem a hajamat és szakállamat, és összetörve ültem. / Akkor hozzám gyűltek mindazok, akik remegve gondoltak Izráel Istenének az ígéire a fogságból hazatértek hűtlensége miatt. Én pedig összetörve ültem egészen az esti áldozatig. / Az esti áldozatkor pedig fölkeltem onnan, ahova le roskadtam, majd megszagattott ruhában és köpenyben térdre hulltam, imádkozva emeltem kezeimet Istenem, az ÚR felé, / és ezt mondtam: Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétünk az égis növekedett. / Őseink idejétől fogva mind a mai napig nagy vétékben vagyunk, és bűneink miatt jutottunk királyainkkal és papjainkkal együtt más országok királyai kezébe, fegyverre, fogságba, prédára és arcunk szégyenére, ahogyan ma is van. / Még csak rövid ideje annak, hogy megkönyörült rajtunk Istenünk, az ÚR, mert megengedte, hogy maradjanak közülünk megme-*

nekültek, és adott nekünk egy talpalatnyi földet szent helyén, földerítette tekintetünket Istenünk, és hagyta, hogy egy kissé feléledjünk szolgáságunkban. / Mert szolgák vagyunk, de Istenünk szolgáságunkban sem hagyott el bennünket. Kiterjesztette ránk a perzsa királyok szeretetét, és megengedte, hogy feléledve fölemelhessük Istenünk házát, hogy helyreállítsuk azt romjaiból, és védőfalat adott nekünk Júdában és Jeruzsálemben. / És most mit mondjunk ezután, Istenünk? Hiszen elhagytuk parancsolataidat, / amelyeket szolgálád, a próféták által adtál, amikor ezt mondtad: Az a föld, amelyre bementek, hogy birtokba vegyétek, tisztátalan föld, az országban lakó népek tisztátalansága és utálatos szokásai miatt, mert megtöltötték azt egyik végétől a másikig tisztátalanságukkal. / Azért ne adjátok hozzá leányaitokat az ő fiaikhoz, és az ő leányaikat se vegyétek feleségül fiaitoknak, és ne keressétek soha békességüket, sem javukat; akkor megerősödtek, élhettek a föld javaival, és örökségül hagyhatjátok azt fiaitokra örökre. / Mindazok után, amik utolértek bennünket gonosz tetteink és nagy bűneink miatt, te Istenünk, bűneinkhez képest kíméletesen bántál velünk, sőt megengedted, hogy közülünk néhányan megmeneküljenek. / Vajon ha újból megszegjük parancsolataidat, és összeházasodunk ezekkel az utálatos népekkel, nem semmisíthetsz-e meg bennünket haragodban úgy, hogy még menekült se maradjon?! / Uram, Izráel Istene! Igaz vagy te, hiszen megmaradhattunk mint menekültek, ahogyan ma is van. Mi vétkesek vagyunk előtted, pedig így senki sem állhat színed elé!”

1Jn 1,9: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.”

„Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem” (Ezsd 9,6). Amikor felismerte Ezsdrás az Istennel szembeni hitszegést, nem keresett bűnbakot, hanem a nép elé lépett, amelyik hagyta, hogy lépre csalják pogány asszonyokkal való házasságkötéssel. Ez az élő Istentől való elpártolást, bálványimádásra és babonákra való csábítást jelentett.

Keresztyén köreinkben és közösségeinkben olykor nem tudjuk, mi lehet az oka egy örömtelen légkörnek, lelki jelenlétnek, kudarcnak; de mi is követhetjük Ezsdrás útját. A megtisztulást, a helyzet tisztázását magunknál, igen, saját magamnál kell elkezdeni: Uram, szégyenkezem azért, mert valakiről rosszat feltételeztem. Szégyellem magamat, mert nem voltam készséges egy munkát elvállalni, aminek során feszültség és időzavar lépett fel. Szégyenkezem, hogy tiltakoztam az olyan erőbevetéssel szemben, ahol gyakori módosításokat alkal-

maznak, és az elmúlt időszakban eddig nyugodt és kényelmes életet folytattam. Szégyellem, hogy védekeztem az olyan étellel szemben, ami félelemmel és szenvedéssel járhat, ahogy azt Pál a 2Kor-ban ábrázolja: *„Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért. / Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán. / Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: / Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe; / üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk; / Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. / Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben. / Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek”* (2Kor 4,5–12);

2Kor 6,3–10: *„Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat, / hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, / verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, / tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, / az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, / dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámtók és igazak, / mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem ölték, / mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.”)*

Istenem, szégyellem magamat, mert olyan bűn lakozik az életemben, amitől nem szabadultam meg, és amit nem hoztam napvilágra nyilvános vallástétellel.

Ha becsületes bűnvallással Isten elé járunk, ő nem fordul el tőlünk, *„mert bővölködik a megbocsátásban.”*¹

(Vö.: Ézs 55,6k.: *„Keressétek az URat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! / Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Istenükhöz, mert kész megbocsátani;”*

Mik 7,18k.: *„Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy ke-*

¹ Az Ézs 55,7. vers utolsó részének Károli szerinti fordítása. A Magyar Bibliatanács fordítása: „Mert kész megbocsátani.” A német fordítás szerint: „Mert nála sok a bocsánat.”

gyelmet ad. / Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétünköt!”)

7./ Ezsd 10,1–17: „Míg Ezsdrás imádkozott, és vallást tett sírva és leborulva az Isten háza előtt, Izráelből igen nagy gyülekezet gyűlt hozzá: férfiak, asszonyok és gyermekek, mert a nép igen keservesen sírt. / Akkor megszólalt az Élám fiai közül való Sekanjá, Jehiél fia, és ezt mondta Ezsdrásnak: Hűtlenek lettünk Istenünkhöz, mert idegen nőket vettünk feleségül az ország népei közül. De ennek ellenére is van reménysége Izráelnek. / Most azért kössünk szövetséget Istenünkkel úgy, hogy elbocsátjuk mindezeket az asszonyokat és gyermekeiket, uramnak és azoknak a tanácsa szerint, akik remegve gondolnak Istenünk parancsolatára. A törvény szerint kell eljárni. / Kelj föl, mert rád tartozik ez a dolog, és mi veled leszünk. Légy erős, és cselekedj! / Fölkelt tehát Ezsdrás, és megeskette a papok, a lévíták és egész Izráel vezetőit, hogy e szerint a beszéd szerint járnak el; ők pedig megesküdtek. / Akkor fölkelt Ezsdrás az Isten háza elől, és elment Jehóhánánnak, Eljásib fiának a kamrájába. Bement oda, de sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott, mert gyászolt a fogságból hazatértek hűtlensége miatt. / Azután közhírré tették Júdában és Jeruzsálemben mindazoknak, akik a fogságból hazatértek, hogy gyűljenek össze Jeruzsálemben. / Ha pedig valaki nem jön el három napon belül, annak a jószágát a vezetők és a vének tanácsa szerint ki kell irtani, őt magát pedig ki kell zárni a hazatértek gyülekezetéből. / Harmadnapra tehát összegyűlt minden júdai és benjámini férfi Jeruzsálemben, és a kilencedik hónap huszadik napján ott ült az egész nép az Isten háza előtti téren, reszkette az ügy miatt, meg az esőzés miatt is. / Akkor előállt Ezsdrás pap, és ezt mondta nekik: Hűtlenséget követtetek el azzal, hogy idegen asszonyokat vettetek feleségül, és így szaporítottátok Izráel vétkét. / Tegyetek erről vallást őseitek Istenének, az ÚRnak, és cselekedjete az ő tetszése szerint: váljatok külön az ország népeitől és az idegen asszonyoktól! / Erre az egész gyülekezet hangosan ezt válaszolta: Igen! A te beszéded szerint kell tennünk! / De nagy ez a nép, és esős időszak van, ezért nem álldogálhatunk a szabadban. Nem is egy-két napi munka ez, hiszen sokan vagyunk, akik vétkeztünk ebben a dologban. / Álljanak elő az egész gyülekezet vezetői, és városainkból mindazok, akik idegen asszonyokat vettek feleségül. Jöjjenek ide egy meghatározott időpontban, ők és velük együtt minden egyes városnak a vénei és bírái, és azután fordítsák el rólunk Istenünknek e dolog miatt föllángolt haragját! / Csak Jónatán, Aszáél fia és Jahzejá, Tikvá fia álltak ennek ellene, és Mesullám, meg a lévita Sabbetaj támogatták őket. / A fogságból hazatértek azonban így jártak el. Kiválasztották Ezsdrás papot meg egyes férfiakat, családonként a családfőket, mindnyájukat név szerint.

Ezek a tizedik hónap első napján összegyűltek, hogy megvizsgálják az ügyet. / Az első hónap első napjáig elintézték minden férfi ügyét, aki idegen asszonyt vett feleségül;”

Zsolt 130,1–4: *„Zarándokének. A mélységből kiáltok hozzád, URam! / Uram, halld meg szavam, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! / Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor? / De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged.”*

Ezsdrás imádságára – „Istenem! Szégyenkezem...” (Ezsd 9,6) – lelki felindulás keletkezett azok között, akik már évekkel korábban érkeztek vissza Júdába Zerubbábel vezetésével. Az Isten parancsolatai semmibe vételével kapcsolatban nem szemrehányás vagy megvetés győzte meg őket, hanem Ezsdrás imádsága. Ez – mint egy mélységből való kiáltás – elérte a szívüket. *„A mélységből kiáltok hozzád, URam! / Uram, halld meg szavam, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! / Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor?”* (Zsolt 130,1–3).

Ezsdrás tudta: ahol bűnbánat van, ott reménység is van. Még megtérhettek az izráeliták helytelen útjaikról, meggyógyulhattak sérüléseikből.

„Tőled kapunk bocsánatot.” Isten jósága olyan nagy! Senkitől sem tagadja meg a bocsánatot Isten, ha megvalljuk elkövetett bűnünket és szakítunk a törvénytelenséggel. Sokkal inkább felszólítja Isten azokat, akiket szorongatnak bűnei: *„Jöjjetek, szálljunk vitába! – mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú”* (Ézs 1,38).

Dávid, aki súlyos bűnterhet vett magára, megvallja, hogy *„Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett... Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem”* (Zsolt 32,3.5.).

(Vö.: Ézs 1,18k.: *„Jöjjetek, szálljunk vitába! – mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú. / Ha készségesen hallgattok rám, élhettek az ország javaival;”*

2Sám 12,7–13: *„Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. / Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. / Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vá-*

gattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! / Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetettél engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. / Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni. / Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg;”

Zsolt 32,1–5: *„Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsátottatott, vétké eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. / Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. / Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.) / Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. (Szela.).”*

Akkor bűnbánatra jutottak az izráeliták. *„Meggzólalt Sekanjá, Jehiél fia és ezt mondta Ezsdrásnak: Hűtlenek lettünk Istenünkhöz, mert idegen nőket vettünk feleségül az ország népei közül. ...”* (Ezsd 10,2).

(Vö.: 2Móz 34,15k.: *„Ne köss szövetséget annak az országnak a lakosaival, mert amikor paráználkodnak isteneikkel, és áldoznak isteneiknek, téged is meghívnak, és enni fogsz áldozataikból. / Ne végy feleséget leányaik közül fiaidnak, mert amikor leányaik paráználkodnak isteneikkel, fiaidat is paráználkodásra csábítják az ő isteneikkel.”*)

És az ügy nem maradt a szavak szintjén, mert a bűnvallást tett követte: elváltak a pogány asszonyokból. Ez a lépés egyeseknek bizonyára igen nehéznek bizonyult, de közösen kitartottak a fájdalomban. *„Minden kísérlet öncsalás, ami az Isten iránti hűség kontójára keres boldogságot vagy sikert az életben”* (H. Brandenburg).

(Vö.: Zsolt 51,1–6. 12–14: *„A karmesternek: Dávid zsoltára, / abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhez. / Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. .../ Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! / Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen.”*

Zsolt 103,1–4: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.”)

8./ Ezsd 7,1–6: „Ezek után az események után Artahsasztá perzsa király uralkodása alatt Ezsdrás, Szerájá fia, aki Azarjá fia, aki Hilkiijá fia, / aki Sallum fia, aki Cádók fia, aki Ahitúb fia, / aki Amarjá fia, aki Azarjá fia, aki Merájót fia, / aki Zerahjá fia, aki Uzzi fia, aki Bukki fia, / aki Abisúa fia, aki Fineás fia, aki Eleázár fia, aki pedig Áron főpapnak volt a fia, / ez az Ezsdrás eljött Babilóniából. Ő írástudó volt, jártas Mózes törvényében, amelyet Izráel Istene, az ÚR adott. A király pedig teljesítette minden kérését, mert vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje.”

Péld 3,8: „Gyógyulás lesz ez testednek, és felüdülés csontjaidnak.”

A fogság folyamán is megmaradt Izráel népének: Isten ígéje. Ezsdrás ebből élt. Isten népe nem tud Isten ígéje nélkül élni. Isten parancsolatai közlik, amit Isten helyesnek tart.

A könyv utolsó fejezetei megmutatják Ezsdrás Isten szándéka szerinti, egyértelmű vezető tevékenységét. A Jeruzsálembe való útra kelés előtt ajándékokat fogadott el a királytól, amikre szüksége volt a templom újbóli felépítéséhez. „A király pedig teljesítette minden kérését, mert vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje” (Ezsd 7,6). A Péld-ben olvashatjuk: „Olyan az ÚR kezében a király szíve, mint a patak vize: arra vezeti, amerre akarja” (21,1).

Ez minket is bátoríthat arra, hogy imádkozzunk olyan emberekért, aki ma kormányzói tevékenységben, gazdaságban és más pozíciókban nagy bizalmat élveznek (1Tim 2,1–3: „Ar-ra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért,/ a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben. / Ez jó és kedves a mi üdvöztető Istenünk színe előtt.”)

A sokféle adományt, amit Ezsdrás a királytól kapott, a 7,11–20. versek ábrázolják részletesen. A felsorolás ezekkel a szavakkal zárul: „Istened házának egyéb szükségletét pedig, amelyet még fedezned kell, fedezd a király kincstárából!” (Ezsd 7,20).

Milyen bátorító volt Ezsdrásnak, hogy kezdettől „látható volt rajta és a vele vonuló izráelitákon ’Isten jobbjá’, azaz „vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje” (Ezsd 7,6) és „vele volt Istenének a jóakarata” (Ezsd 7,9).

Ahogy Babilónia királya mindennel megajándékozta Ezsdrást, úgy bátorít minket is mennyei királyunk sok helyen, hogy kérjünk tőle. „*Kérjete, és adatik nektek!*” (Mt 7,7) Pál írja a Korinthusban élő keresztyéneknek, hogy „*nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban*” (1Kor 1,7). És a Filippibelieknek: „*Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban*” (Fil 4,19) .

(Vö.: 1Kir 3,5–13: „*Akkor éjjel megjelent Gibeónban az ÚR Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! / Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgálóddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. / És most URam, Istenem, te királlyá tetted szolgálodat az én apám, Dávid után. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. / És a te szolgáló választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy nem lehet számba venni; nem számlálható meg a sokasága miatt. / Adj azért szolgálódnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között, különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?! / Tetszett az ÚRnak, hogy ezt kérte Salamon. / Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy nekem engedelmeskedve tudj kormányozni, / ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és értelmes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad sem. / Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagságot és dicsőséget is adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között;*”

Mt 7,7–11: „*Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik. / Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, / vagy ha halat kér, kígyót ad neki? / Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?*”

Jak 1,5: „*Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.*”)

Ilyen ígéretekkel van menetelünk egyidejűleg Isten éléskamrájához, ami minden órára biztosítja a szükséges utánpótlást, különösen ha fájdalmasnak találjuk saját hiányosságunkat – tudás és képességbeli hiányosságunkat, tehetetlenségünket vagy szégyenünket. „*Kérjete, és adatik nektek!*” (Mt 7,7) Isten azt akarja, hogy megkapj minden szükséges adományt; ő készséges, hogy megszüntesse hiányosságaidat.

(Vö.: Jn 1,16: „*Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre;*”

Róm 8,32: „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekiünk vele együtt mindent?*”

Ef 3,20k.: „*Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint.*”)

9./ Ezsd 7,28: „*Kiterjesztette rám a királynak, tanácsosainak és a király minden hős vezető emberének a szeretetét. Én pedig megerősödtem, mert Istenemnek, az Úrnak a hatalma volt velem, és családfőket gyűjtöttem Izráelből, hogy jöjjenek velem;*”

2Móz 15,2: „*Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom.*”

És Isten keze alatt Ezsdrás reményteljes lépéseket tehetett. „*Én pedig megerősödtem, mert Istenemnek, az Úrnak a hatalma volt velem, és családfőket gyűjtöttem Izráelből, hogy jöjjenek velem*” (Ezsd 7,28). Isten keze segített neki, hogy vállalja a felelősséget és elinduljon nem nagy sereggel az ismeretlen úton Jeruzsálembe. Nem vaktában viszonyult a kihíváshoz, ismerte az útközben előforduló veszedelmeket és az emberek bizonytalan hangulatát, ha napról napra megerőltetések következnek. Azonban Isten jó kezébe vetett bizalommal a megrémültek és tétovázók is bátorságot nyerhetnek. Így Ezsdrás is elhatározta, hogy nem fog félni. A hit merészségéhez való erőt Isten erős keze ismeretéből nyerte.

Jézusban számunkra is látható lett Isten keze. Ha elakadunk valamilyen ponton, akkor akarjuk, hogy merjünk elindulni. Talán már hallottuk is a felszólítást, amit Isten Izráelnek mondott: „*Elég sokáig laktatok már e mellett a hegy mellett. / Induljatok útnak, és menjete...*” (5Móz 1,6k.). És ha a következő lépés bizonytalanba vezet, ránk is vonatkozik Isten ígérete: „*Én fogom a kezedet. Megőrizlek...*” (Ézs 42,6).

(Vö.: 5Móz 1,6–8.19: „*Az ÚR, a mi Istenünk, így beszélt hozzánk a Hóreben: Elég sokáig laktatok már e mellett a hegy mellett. / Induljatok útnak, és menjete az emóriai hegyére, meg az azzal szomszédos területekre, a síkságra, a hegyvidékre és a Sefélá-alföldre, a Délvidékre és a tengerpartra, a kánaániak földjére és a Libanonra, a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig. / Íme, én elétek tártam ezt a földet. Menjete hát, és vegyétek birtokba azt a földet, amelyről megesküdött az ÚR atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nekik és*

utódaiknak adja. / ... Azután elindultunk a Hórebtől, és bejártuk azt az egész nagy és félelmetes pusztát, amelyet az emóriak hegysége felé vivő úton láttatok, ahogyan megparancsolta nekünk Istenünk, az ÚR. Így érkezünk meg Kádés-Barneába;”

Józs 1,9: *„Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.”)*

„A Babilonban maradt zsidók ’történelem-nélküli’ emberek lettek, elvesztették nevüket és megbízatásukat, s a pogányságban végezték...”

Ha a fogoly izráeliták számára Ezsdrás Jeruzsálembe való elindulása az utolsó lehetőség volt a volt a fogságból való kivonulásra annak érdekében, hogy ne essenek teljesen áldozatául a pogány Babilon magába szívó erejének, mennyivel fontosabb Isten felszólítása, amely ma Jézus Krisztusban örökérvényű döntésre szólít fel!” (H. Kemner).

(Vö.: Jn 3,16: *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen;”*

5Móz 30,15–20: *„Lásd, eléd adtam ma az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. / Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd Istenedet, az URat, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és döntéseit, és akkor élni és szaporodni fogsz, mert megáld téged Istened, az ÚR azon a földön, amelyre bemégy, hogy birtokba vedd. / De ha elfordul a szíved, és nem engedelmeskedsz, hanem eltántorodsz, más istenek előtt borulsz le, és azokat tiszteled, / kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjetelek oda, és birtokba vegyétek. / Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! / Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz, és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az ÚR esküvel ígért oda atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak;”*

2Krón 30,12–15: *„Júdában azonban ott volt az Isten keze, amely egy akaratra juttatta őket, és teljesítették a király és a vezető emberek parancsát az ÚR szava szerint. / Sok nép gyűlt össze Jeruzsálemben, igen nagy gyülekezet, hogy megtartsák a kovásztalan kenyerek ünnepét a második hónapban. / Azon kezdték, hogy eltávolították Jeruzsálemből az oltárokat. Eltávolították az összes tömjénező oltárt is, és a Kidrón-völgybe dobták. / Azután levágták a páskabarányt a második hónap tizennegyedik napján. A papok és a lévíták megalázkodva megszentelték magukat, és égőáldozatokat vittek az ÚR házába.”)*

Szakítsunk időt elgondolkozni azon, hogy Isten milyen új dolgot akar elérni velünk? Isten jó keze alatt a legfőbb célok is tervbe vehetők, és bizalommal lehet megvalósításukra törekedni. *„De igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus”* (Fil 3,12).

10./ Ezsd 8,15–20: *„Akkor összegyűjtöttem őket az Ahavába ömlő folyónál, és ott táboroztunk három napig. Szemügyre vettem a népet és a papokat, de a lévíták közül nem találtam ott senkit. / Elküldtem azért Eliezer, Ariél, Semajá, Elnátán, Járíb, Elnátán, Nátán, Zekarjá és Mesullám családfőket, továbbá Jójárib és Elnátán tanítókat, / és odarendeltem őket Kászifjá helységbe Iddó főemberhez, miután szájukba adtam a szavakat, hogy mit mondjanak Iddónak és szolgatársainak, a templomszolgáknak Kászifjá helységben, hogy hozzanak szolgálattelvőket Istenünk háza számára. / Istenünk jóakarata által el is hoztak nekünk egy értelmes embert Mahli utódai közül, aki Lévi fia, Izráel unokája volt; továbbá Sérébját fiaival és testvéreivel, összesen tizenhármat, / meg Hasabját és vele Jesaját, Merári fiai közül, testvéreivel és fiaival, összesen húszat. / A templomszolgák közül, akiket még Dávid és a vezető emberek rendeltek a lévíták szolgálatára, kétszázhusz templomszolgát; mindnyájuk neve föl van jegyezve;”*

Mt 9,37k.: *„Ekkor így szólt tanítványaihoz: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: / kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”*

Isten gondoskodó keze segítségével Ezsdrás megnyerte a hiányzó munkatársakat is. A munkatársak hiánya nem csupán korunk problémája – hiszen Ezsdrás azért nem tudott útra kelni, mivel egyetlenegy lévita sem volt készséges arra, hogy vele menjen. Kudarca ítélt vállalkozás akkor a Jeruzsálembe való visszavonulás? Nem, Ezsdrás nem lett kedveszegett. Isten hatalmába és dicsőségébe vetett bizonyossággal küldött követeket a lévítákhoz és megnyerte őket. *„Szájukba adtam a szavakat, hogy mit mondjanak Iddónak és szolgatársainak,... hogy hozzanak szolgálattelvőket Istenünk háza számára”* (Ezsd 8,17).

Aztán azt olvassuk a 18–20. versekben, hogy a kiküldött emberek *„Istenünk jóakarata által el is hoztak nekünk egy értelmes embert Mahli utódai közül, aki Lévi fia, Izráel unokája volt; továbbá Sérébját fiaival és testvéreivel, összesen tizenhármat, / meg Hasabját és vele Jesaját, Merári fiai közül, testvéreivel és fiaival, összesen húszat. / A templomszolgák közül, akiket még Dávid és a vezető emberek rendeltek a lévíták szolgálatára, kétszázhusz templomszolgát; mindnyájuk neve föl van jegyezve.”*

Mennyi áldott munkát lehetne elvégezni Jézus gyülekezetében, ha hívő, Istentől elhívott és felkészített munkatársak lennének jelen! Az ÚR még mindig hív, mert mindenütt szükség van olyan munkatársakra, akik „betömik a sok helyen létező réseket”: *„Meghallották, hogy Jeruzsálem várfalainak a javítása előrehaladt, és a réseket kezdik betömni”* (Neh 4,1).

(Vö.: Mt 20,3–7: *„Amikor kiment kilenc óra tájban, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül, / és ezt mondta nekik: Menjetek ti is a szőlőbe, és ami jogos, megadom nektek. / Azok pedig elmentek. Ismét kiment tizenkét óra körül és délután három óra tájban, és ugyanígy tett. / Amikor pedig késő délután öt óra tájban is kiment, még mindig talált ott álldogálókat, és megkérdezte tőlük: Miért álltok itt egész nap tétlenül? / Azok pedig így válaszoltak: Mert senki sem fogadott meg bennünket. Erre ezt mondta nekik: Menjetek ti is a szőlőbe!”*

Mt 21,28: *„De mi a véleményetek erről? Egy embernek két fia volt, és az elsőhöz fordulva ezt mondta: Fiam, menj, dolgozz ma a szőlőben;”*

Jn 4,35k.: *„Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra. / Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató.”)*

Isten hív el a legkülönbözőbb szolgálatok végzésére. Ha talán éppen Téged szólít meg hívásával – aki olvasod ezt a szöveget – szeretből, háttérben végzendő szolgálatra, egy kellemtelen feladat vagy nehéz munka elvégzésére, akkor ne tétovázz, ne keresd magadat. Vagy talán az imádság szolgálatára hív. Jézus örvendezik, ha iránta való szeretetből vállaljuk feladatunkat.

„Menj oda!” Ha Isten megmutat nekünk egy helyet vagy egy nehéz feladatot, ahol nekünk kellene helytállni, akkor legyünk munkatársai „jó keze vezetésével”, és ne maradjunk csupán jóindulatú szimpatizánsok.

„Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?” (Ézs 6,8)

(Vö.: 2Tim 1,6k: *„Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned. / Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét;”*

Ézs 21,14: *„Hozzatok vizet a szomjazónak, Téma földjének lakói, és adjatok kenyeret a menekülőeknek!”*

Péld 31,20: *„Tenyere nyitva van a nyomorult előtt, kezét nyújtja a szegénynek.”)*

11./ Ezsd 8,21–23: *„Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. / Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik, de hatalma és haragja fordul mindazok ellen, akik őt elhagyják. / Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, ő pedig meghallgatott minket;”*

Zsolt 33,18–22: *„De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak. / Megmenti őket a haláltól, éhínség idején is megtartja életüket. / Lelkünk az URat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. / Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk. / Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!”*

„Azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik” (Ezsd 8,22). Merész kijelentés volt, amit Ezsdrás kockázatos vállalkozására való tekintettel mondott. Most ott áll a néppel útra kelésük előtt, miközben hegyként tornyosulnak előttük az utazás várható veszélyei. S amit ebben a helyzetben tett, annak jelentősége van a mi számunkra is: *„Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. / Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik”* (Ezsd 8,21k.).

Az Isten jó kezéről való tanúságtétel miatt lehetetlen volt, hogy Ezsdrás sopánkodjon és félelméről beszéljen. Nem kérhetett királyi védőkíséretet, miután olyan bátran nyilatkozott Isten védelméről, különben kockáztatta volna az Isten dicsőségéről vallottakat.

Ha ínség idején csak jajgatunk és emberi megoldásokat keresünk, kegyes frázissá válik az élő Istenről vallott bizonyágtételünk. Kövesse a hitvallást megfelelő magatartás!

Egyetlen lehetősége volt Ezsdrásnak csupán: kitárni a szívét Isten előtt, és tőle kérni, ami szükséges. Együtt borultak térdre Isten előtt. „Volt-e merszünk valaha olyat kérni, amit még sohasem? Isten megmutatja igéjében, hogy határtalanok lehetnek elvárásaink! Úgy tűnik, hogy tévovázásunk helyet Isten inkább merész imádkozásunkat igényli. Olyan kifejezéseket alkalmaz ígéreteiben az imádkozóknak, amik mindent magukba foglalnak. Isten meghallgatja a merész imádságokat” (O. Sanders).

(Vö.: Jn15,7.16: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibenetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. / Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjetekek és gyümölcsöt teremjetekek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek;”

1Kir 18,37–39: „Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket! / Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta;”

2Kir 6,15–17: „Amikor az Isten emberének a szolgálja korán felkelt és kiment, már körülvette a várost a sereg lovakkal, meg harci kocsikkal. A szolgálja így szólt hozzá: Jaj, uram! Mit tegyünk? / De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük! / Majd Elizeus így imádkozott: URam, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az ÚR megnyitotta a szolgálának a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal. Jer 33,2k.: „Ezt mondta az ÚR, aki a földet megalkotta, az ÚR, aki azt megformálta és megerősítette – az ÚR az ő neve –: / Kiáltls hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!”)

12./ Ezsd 8,31: „Ezután elindultunk az Ahavá-folyó mellől az első hónap tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembe menjünk. Istenünk ereje velünk volt, és megmentett bennünket az úton ólálkodó ellenségtől;

Zsolt 91,1–16: „Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen, / az ezt mondhatja az ÚRnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom! / Mert ő ment meg téged a madarász csapdájától, a pusztító dögvésztől. / Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége. / Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal, / sem a homályban lopódzó dögvésztől, sem a délben pusztító ragálytól. / Ha ezren esnek is el melletted, és tízezren jobbod felől, téged akkor sem ér el. / A te szemed csak nézi, és meglátja a bűnösök bűnhődését. / Ha az URat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékoddnak, / nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás. / Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, / kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. / Eltaposod az oroszlánt és a viperát, eltiprod az oroszlánkölkyöt és a tengeri szörnyet. / Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. /

Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. / Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban.”)

Ezsdrás és a hazatértek Isten keze alatt megtapasztalták az ellenségtől való védelmet és szabadulást, amikkel az út folyamán találkoztak. A Luther Biblia magyarázataiban olvashatók, hogy az utazás valamivel több, mint 100 napig tartott; körülbelül 1450 km-t kellett megtenniük. Ezsdrás bizalma csodálatos megtapasztalássá lett: *„Ezután elindultunk az Ahaváfolyó mellől az első hónap tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembe menjünk. Istenünk ereje velünk volt, és megmentett bennünket az úton ólálkodó ellenségtől”* (Ezsd 8,31).

Amit Ezsdrás átélt a hazatértekkel együtt a Jeruzsálembe tartó utazás folyamán, a mi megtapasztalásunkká is válhat a mennyei Jeruzsálem felé vezető úton. Isten beveti teljes hatalmát övéiért, hogy védelmében juttassa célba őket.

(Vö.: Jn 17,11: *„Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!”*

2Tim 1,12: *„Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra;”*

Júd 24k: *„Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel: / az egyedül üdvözítő Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által: dicsőség, fenség, erő és hatalom öröktől fogva, most és mindörökké. Ámen;”*

Jel 3,10: *„Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában, amely el fog jönni az egész világra, hogy megkísértse azokat, akik a földön laknak.”)*

Milyen ellenségek vannak, akik lesből támadnak ránk a Jézust követő úton? Lehetnek olyanok, akik meggyőző érveikkel eltávolítanak a céltól, vagy még vissza is akarnak tartani a céltól. Vannak olyan hatalmasságok is, akik elrabolják tőlünk az imádkozásra való időt. Pál leleplezi ezeket a hatalmasságokat és erőket, amik szembeszállnak velünk: *„Végül pedig: erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. / Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. / Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. / Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok”* (Ef 6,10–13).

Meglephet minket rémület és bátortalanság is. Nem ritkán megkísért az ellenség annak érdekében, hogy feltartóztasson, hogy csak negatívumokat lássunk, kritizáljunk, megbotránkozzunk, összehasonlítás folyamán kiszolgáltatassuk magunkat önsajnálatnak, vagy egyszerűen engedjünk a fáradtságnak. „Segíts minket Urunk, hogy győzelemmel és áldással szakítsunk minden nehézséggel, gyengeséggel és hívő vakmerőséggel!” (N.L. Graf von Zinzendorf).

„Nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van” (1Jn 4,4). „A hősök íja összetörik, de az elesettek erőit öveznek fel” (1Sám 2,4). „Mert megváltotta az ÚR Jákóbot, megszabadította az erősebb kezéből” (Jer 31,11).

(Vö.: 5Móz 33,27: „Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak. Kiűzte ellenségedet, és ezt mondotta: pusztítsd!”

Zsolt 18,33–37: „Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat;”

Zsolt 37,17: „Mert a bűnösök karja összetörik, de az igazakat támogatja az ÚR;”

Zsolt 41,12k.: „Abból tudom meg, hogy kedvelsz, ha nem ujjonghat rajtam ellenségem, / engem pedig megtartasz, mert feddhetetlen vagyok, és színed elé állítasz örökre.”)

13./ Neh 2,8.18: „Adasson egy levelet Ászáfhoz, a királyi erdők őréhez is, hogy adjon nekem gerendának való fát a templomnál levő erődítésnek meg a város falának a kapuihoz, és ahhoz a házhoz, ahova én megyek. A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakarata folytán. / Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarató volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához;”

Ef 4,15k: „Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. / Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

Isten jó keze alatt lehetséges a gyümölcsöző együttműködés. Ezsdrás és Nehémiás könyve a héber Bibliában egy könyvnek számít. Ezért illesztjük az eddigiekhez Nehémiás két kifejezését, ahol szintén Isten kezéről, jóakarataról van szó. Vajon Ezsdrástól vette-e át Nehémiás ezt az egyedülálló „Isten jó keze alatt” kifejezést? Ezt nem tudjuk, de megállapítjuk a köztük levő nagy hasonlóságot, jóllehet mint különböző személyiségek más időben és kü-

lönböző helyeken éltek. Mégis, Isten ugyanazzal a megbízatással látta el őket, mindkettőjüknek döntő jelentőségük volt Jeruzsálem újbóli felépítésekor. És mindketten, Ezsdrás és Nehémiás is egyértelműen megtapasztalták Isten vezetését, hogy Isten fölöttük tartotta jó kezét.

Miután Nehémiás a király udvarában pohárnok volt, beszámolt tervéről, Ezsdráshoz hasonlóan bizonyosságot tehetett: *„A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakaratára folytán.”*

(Vö.: Neh 1,1–2,8: *„Nehémiásnak, Hakaljá fiának a története. A huszadik esztendő Kislév havában történt, amikor Súsán várában voltam, / 2.v.: hogy megérkezett hozzám egyik atyámfia, Hanáni, és vele együtt néhány Júdából való férfi. Kérdezősködtem tőlük a megmenekült júdaiakról, akik a fogság után megmaradtak, meg Jeruzsálemről. / 3.v.: Elmondták nekem, hogy a megmaradtak, akik a fogság után maradtak meg, nagy bajban és gyalázatban vannak ott abban a tartományban. Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek el. / 4.v.: Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt, / 5.v.: és ezt mondtam: Ó URam, mennynek Istene, te nagy és féltelmes Isten! Te hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik téged szeretnek, és parancsolataidat megtartják. / 6.v.: Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed, és hallgasd meg szolgád imádságát, aki most éjjel-nappal imádkozik előtted szolgáidért, Izráel fiaiért. Vallást teszek Izráel fiainak a vétkeiről, amelyekkel vétkezünk ellened. Vétkeztem én is és atyám háza népe is! / 7.v.: Nagy gonoszságot követtünk el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket szolgádnak, Mózesnek adtál. / 8.v.: Emlékezz vissza arra az ígéretre, amelyet kijelentettél szolgádnak, Mózesnek: Ha ti hűtlenek lesztek, én elszélesztelek benneteket a népek közé. / 9.v.: De ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat: még ha az ég szélén lennének is azok, akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye. / 10.v.: Hiszen a te szolgáid ők, és a te néped, akiket megváltottál nagy erőddel és hatalmas kezeddal! / 11.v.: Ó Uram, legyen figyelmes a füled szolgád imádságára és szolgáid imádságára, akik boldogok, hogy félhetik a te nevedet! Adj ma sikert szolgádnak, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az az ember! Én ugyanis a király pohárnoka voltam. / 2,1.v.: Artahsasztá király uralkodásának huszadik évében a Niszán hónapban történt: bor volt előttem, fölvettem a bort, és odanyújtottam a királynak. Nem szoktam szomorú lenni előtte, / 2.v.: ezért így szólt hozzám a király: Miért szomorú az arcod? Hiszen nem vagy beteg! Nem lehet ez más, csak a szív szomorúsága! Ekkor én na-*

gyon megijedtem, / 3.v.: és ezt mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Hogyne volna szomorú az arcom, hiszen az a város, ahol őseim sírja van, rommá lett, és kapuit tűz emésztette meg! / 4.v.: Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez, / 5.v.: majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítsem azt! / 6.v.: A király így válaszolt, miközben a királyné mellette ült: Meddig tart az utazásod, és mikor térsz vissza? Mivel a király jónak látta, hogy elbocsásson engem, közöltem vele az időpontot. / 7.v.: Majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, adasson nekem leveleket a Folyamon túli helytartókhoz, hogy engedjenek átutazni, amíg meg nem érkezem Júdába. / 8.v.: Adasson egy levelet Ászáfhoz, a királyi erdők őréhez is, hogy adjon nekem gerendának való fát a templomnál levő erődítésnek meg a város falának a kapuihoz, és ahhoz a házhoz, ahova én megyek. A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakarata folytán;”

Péld 21,1: „Olyan az ÚR kezében a király szíve, mint a patak vize: arra vezeti, amerre akarja;”

Zsolt 44,4: „Mert nem a maguk fegyverével vették birtokba az országot, és nem a saját karjuk segítette meg őket, hanem a te jobbod és a te karod, a te orcád világossága, mert kedvelted őket;”

Zsolt 98,1: „Zsoltár. Énekeljete az ÚRnak új éneket, mert csodákat tett! Szabadulást szerzett jobbjá, az ő szent karja.”

Amint Nehémiás megszemlélte Jeruzsálemben a lerombolt falakat, beszélt a papokkal és mindenkivel, akik segíteni akartak az újjáépítésben. „Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarátú volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához” (Neh 2,18).

(Vö.: Neh 2,15–18: Ezért még akkor éjjel gyalog mentem föl a völgyből, és megvizsgáltam a várfalakat. Azután visszatértem, bementem a Völgy-kapun, és hazatértem. / 16.v.: Az előljárók nem tudták, hova mentem és mit tettem. Sem a júdaiaknak, sem a papoknak, sem az előkelőknek, sem az előljáróknak, sem a többi munkásnak nem mondtam még meg. / 17.v.: Ellenben ezt mondtam nekik: Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem rommá lett, és kapui tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket! / 18.v.: Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarátú volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához.”)

A Neh 3-ban olvassuk az a városfal építésének közös munkájáról szóló egyedülálló tudósítást. Ezsdrás és Nehémiás – két ember Isten kezében! Nem maradtak egyedül. Sokan példaképnek tekintették őket, úgyhogy a fogságból, ellenség földjéről való visszatérés csodáját nem csak az izráeliták élték át, mivel vezette őket Isten keze, hanem közelben lakó szomszédaik is. Isten jó keze formál máig is egymással való gyümölcsöző kapcsolatot, igazi közösséget. Menjünk tehát bátran tovább, egészen a célig. Isten keze tart, vezet és megerősít!

(Vö.: „5Móz 33,3a: „*Mennyire szereti népét!*”

Zsolt 133,1–3: „*Zarándokének. Dávidé. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! / 2.v: Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. / 3.: Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor;*”

Jn 13,34k.: „*Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! / Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást;*”

ApCsel 4,32k.: „*A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. / Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.*”)

20./ EZSDRÁS ÉLETE TANULMÁNYOZÁSA – II. rész

EINBLICKE IN DAS LEBEN ESRAS

Bibellesezettel für Februar und März 2001.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-12.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2001-02/ - 2013. 10. 28.

1./ Ezsd 1,1–4: „Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesdjék az ÚRnak Jeremiás által mondott ígéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket: / 2.v.: Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttsem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. / 3. v.: Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, menjen el a Júdában levő Jeruzsálembe, és építse fel Izráel Istenének, az ÚRnak a házáat! Ő az Isten Jeruzsálemben. / 4. v.: Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsstel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza;”

Ef 2,19–22: „Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. / 20. v.: Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, / 21.v.: akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, /22. v.: és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékáva a Lélek által.”

Az Ezsdrás életével való foglalkozáskor az előző egységben volt két olyan kifejezés, amelyek különösen hasznos üzeneteket tartalmaztak számunkra. Tekintsünk vissza ezekre, mielőtt a harmadik ponttal foglalkoznánk:

a./ Isten terve véghezvitelére felkeltheti olyan emberek érdeklődését, akikre soha sem gondoltunk volna: „Arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét... „ (Ezsd 1,1)

b./ „Isten jó keze” megnyugodott mindenkin, akik útra keltek Jeruzsálembe. „URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható” (Zsolt 40,6).

Istennek terve volt népe életével. Neki terve van valamennyiünkkel. Mivel ezt tudjuk, ezért minden szorongató probléma közepette megvallhatjuk neki: „*Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak...*” (Zsolt 86,11).

(Vö.: Ézs 50,4k.: „Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. / 5. v.: Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg;”

5Móz 32,3k.: „Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! / 4.v.: Kőszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.”)

c./ Egy harmadik szempont, ami Ezsdrás idejében középpontban állt: Ezsdrás Isten építőmunkásai közé tartozott. Az volt a hazatérők feladata, hogy felépítsék az Úr templomát és ismét megépítsék a Jeruzsálem körüli kőfalakat. Romokból való helyreállítás történt.

(Vö.: Ézs 44,26: „Én váltom valóra szolgálaim beszédét, és megvalósítom követeim tanácsát. Én mondom, hogy lakjanak Jeruzsálemben, és építsék föl Júda városait, mert helyreállítom romjait.”)

A perzsa király parancsára a foglyok szabadok lettek. Az ő felelősségük volt, hogy engedelmességesen ennek a parancsnak: „*Elindultak tehát Júda és Benjámin családfelei, meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házát Jeruzsálemben*” (Ezsd 1,5).

(Vö.: Zsolt 119,60: „Sietek, nem tévózom, megtartom parancsolataidat.”)

Az Ezsd 2. fejezetben mindenkit megneveznek, akik útra keltek Jeruzsálembe. Olyan értékesek, olyan fontosak voltak Isten számára, hogy név szerint ismerte őket. Minden időre vonatkozóan érvényes: „*Ismeri az Úr az övéit*” (2Tim 2,19); „*Tudok cselekedeteidről. íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet*” (Jel 3,8).

(Vö.: Náh 1,7: „Jó az ÚR! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra;” 2Tim 2,19a: „Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: *Ismeri az Úr az övéit...*”)

Jel 2,19: „*Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról, és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél;*”

Jel 3,8: „*Tudok cselekedeteidről. íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet.*”)

/1./ Építőmunkások Isten országában

2./ Ezsd 1,5: „*Elindultak tehát Júda és Benjámin családfői, meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házát Jeruzsálemben;*”

1Pét 2,5: „*Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.* „

Jeruzsálem falain túl vannak Istennek ma is építőmunkásai. Építeni kell országát minden nép között. Amikor pünkösdkor a tanítványok megteltek Szentlélekkel, felkészítette őket Isten országa építésére az egész világban. „*Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig*” (ApCsel 1,8).

(Vö.: 1Kor 9,19–22: „*Mert bár én mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek. / 20.v.: A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat; a törvény uralma alatt levőknek, mint a törvény uralma alatt levő – pedig én magam nem vagyok a törvény uralma alatt –, hogy megnyerjem a törvény uralma alatt levőket. / 21. v.: A törvény nélkülieknek törvény nélkülivé lettem – pedig nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvénye szerint élek –, hogy megnyerjem a törvény nélkülieket. / 22.v.: Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket: mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.*”)

Keresztyénékként szükséges és lehetséges, hogy Isten építőmunkásai legyünk. Készek vagyunk-e arra, hogy aktív munkatársaiként szolgáljunk neki?

Johannes Busch írta az Isten országában való együttműködés mérhetetlen áldásairól: „*Olyan gazdag Urunk van, aki nem engedi, hogy megajándékozzuk. Ő ajándékozik meg minket. Azt gondoljuk, hogy mi szolgálunk neki; pedig az történik, hogy közben éppen ő szolgál*

nekünk. Miközben emberekért fáradozunk, a legnagyobb áldásokban részesülünk. Nagy dolog Jézus munkatársának lenni. Megéri. Vegyél részt te is ebben a munkában.”

„Legyen merszünk bátran lemondani napjainkban a tétlenségről, és feledkezzünk el a zavartalan nyugalomról. Érdeklődjünk, hol tevékenykedhetünk. Ne csüggedjünk el megbízatásunkban. Kegyes emberekként fáradozzunk Isten országában, és cipeljük a falazóanyagot az építőállványra” (N.L. Graf von Zinzendorf).

(Vö.: Róm 12,1: *„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;”*

Róm 1,15: *„Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.”*)

Az Isten országában történő együttes építéshez hozzátartozik, hogy készségesen elkezdjük és végezzük azokat a tennivalókat, amik iránt az eddigiek folyamán már elköteleztük magunkat. Elhatározásaink és szándékaink semmit sem érnek, ha nem valósítjuk meg azokat.

Az imádság sem pótolhatja a munka elkezdését, az elindulást. Isten így válaszolt Mózesnek a Vörös-tengernél mondott imádságára: *„Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak”* (2Móz 14,15).

Pál apostolnál látjuk, milyen merészség kellett ahhoz, hogy Isten országa építőmunkása legyen. De akármilyen áldozattal járt is ez a feladat, készséggel vállalta.

(Vö.: ApCsel 20,17–24: *„Milétoszról azután elküldött Efézusba, és magához hívatta a gyülekezet véneit; 18. v.: Mikor azok megérkeztek hozzá, így beszélt hozzájuk: „Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsia tartományába léptem, hogyan viselkedtem közöttek az egész idő alatt: / 19.v.: szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek. / 20. v.: Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként. / 21.v.: Bizonyságot tettem zsidóknak is, meg görögöknek is az Istenhez való megtérésről és a mi Urunkban, Jézusban való hitről. / 22. v.: És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, és hogy mi ér ott engem, nem tudom; / 23.v.: csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonytságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám. / 24.v.: „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonytságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról;”*

Róm 1,14: „Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok” 2Tim 4,5: „Te azonban légy józan mindenben, a bajokat szenvedd el, végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálatodat.”)

/2./ Eszközök az építéshez

3./ Ezsd 1,4–11: „Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsstel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára. / 5. v.: Elindultak tehát Júda és Benjámin családfői, meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házát Jeruzsálemben. / 6.v.: Egész környezetük segítette őket ezüstitárgyakkal, arannyal, különféle javakkal, állatokkal és kincsekkel, önkéntes adományaikon kívül. / 7. v.: Círus király pedig előhozatta az ÚR házának az edényeit, amelyeket Nebukadneccar vitt el Jeruzsálemből, és saját istenei templomának ajándékozott. / 8. v.: Előhozatta ezeket Círus perzsa király Mitredát kincstárnok felügyeletével, és szám szerint átadta Sésbaccarnak, Júda fejedelmének. / 9. v.: Ez volt a számuk: harminc aranytál, ezer ezüstitál, huszonkilenc kés, / 10.v.: harminc aranyserleg, négyszáztíz másodrendű ezüstserleg és ezer más edény. / 11.v.: Összesen ötezer-négyszáz arany- és ezüstedény volt. Mindezt magával vitte Sésbaccar, amikor a foglyok elmentek Babilóniából Jeruzsálembe.”

Ezsd 2,68k.: „Amikor megérkeztek Jeruzsálembe az ÚR házához, egyes családfők önkéntes ajándékot adtak az Isten házára, hogy felépítsék a régi helyén. / 69. v.: Erejükhöz képest adtak az építés költségeire hatvanegyezer aranydrahmát, ötezer ezüstminát és száz papi kötőt.”

Az építésnek költségei vannak, az építkezés sokba kerül. Honnan szerezték be a Perzsiában élő zsidók a szükséges eszközöket az elinduláshoz és az építéshez? A király nem csupán azt parancsolta meg, hogy útra keljenek, de parancsot adott azon helységek embereinek is, amelyekben éltek az útra kelni kész zsidók. „Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsstel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára” (Ezsd 1,4). És ők ennek értelmében jártak el. Sőt, a király is adott nekik önkéntes adományt.

(Ezsd 7,15–24: „És vidd el azt az ezüstöt és aranyat, amelyet a király és tanácsosai önként ajándékoznak Izráel Istenének, akinek a hajléka Jeruzsálemben van, / 16.v.: továbbá mindazt az ezüstöt és aranyat, amelyet Babilónia tartományaiban kapsz, a nép és a papok önkéntes ajándékával együtt, amit önként ajándékoznak Istenük házának, amely Jeruzsálemben van. / 17.v.: Ezért vásárolj gondosan ezen a pénzen bikákat, kosokat és bárányokat, meg a hozzájuk tartozó étel- és italáldozatokhoz valót, és mutasd be azokat Istenetek házának az oltárán Jeruzsálemben. / 18.v.: A megmaradó ezüsttel és arannyal pedig azt tegyétek, amit Istenetek akarata szerint jónak láttok megtenni, te és atyádfiai. / 19.v.: Az edényeket pedig, amelyeket átadnak neked Istened házának a használatára, add át Isten előtt Jeruzsálemben! / 20.v.: Istened házának egyéb szükségletét pedig, amelyet még fedezned kell, fedezd a király kincstárából! / 21.v.: Én, Artahasztá király, parancsot adok minden kincstárnoknak a Folyamon túl: Mindazt pontosan teljesítsétek, amit kér tőletek Ezsdrás pap, aki a menny Istene törvényében jártas írástudó: / 22. v.: ezüstöt száz talentumig, búzát száz korig, bort száz batig, olajat száz batig, sőt pedig akármennyit. / 23.v.: Mindent pontosan teljesíteni kell a menny Istene parancsából a menny Istene házának a javára, hogy meg ne haragudjék a királynak és fiainak az országára. / 24.v.: Tudatjuk még veletek, hogy a papokra, lévítákra, énekesekre, kapuőrökre, templomszolgákra és az Isten háza munkásaira senkinek se legyen szabad adót, beszolgáltatást vagy vámot kivetni;”

2Krón 35,7–8: „Jósiás ajándékozott a népnek, mindenkinek, aki ott volt, juhokat, bárányokat és kecskéket, mindezeket a páskához, szám szerint harmincezret; továbbá háromezer szarvasmarhát. Ezek a király jószágából valók voltak. / 8. v.: Vezető emberei pedig önkéntes ajándékot adtak a népnek, a papoknak és a lévítáknak: Hilkijjá, Zekarjáhú és Jehiél, Isten házának a felügyelői kétezerhatszáz páskabarányt és háromszáz szarvasmarhát adtak a papoknak;”

1Tim 6,17–19: „Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsold meg, hogy ne legyenek gőgösek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk. / 18.v.: A gazdagok tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen, javaikat osszák meg másokkal, / 19.v.: gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerjék az igazi életet.”)

A Jeruzsálemben visszatérő zsidók ismét gazdag adományban részesültek: „Amikor megérkeztek Jeruzsálemben az ÚR házához, egyes családfők önkéntes ajándékot adtak az Isten házára, hogy felépítsék a régi helyén „ (Ezsd 2,68). Feltűnő, hogy újra és újra az önkéntesség-

get hangsúlyozták. Ebből felismerjük, hogy az emberek készek voltak az adakozásra. Részt akartak venni templomuk építésében. Jóllehet parancsról volt szó, de az emberek önkéntesen jártak el e parancsnak megfelelően.

Az „önkéntes adományok” teszik az adakozást különösen értékesé. „*Készségesen áldozok neked, magasztalom neved, URam, mert jó vagy*” (Zsolt 54,8). Isten nem akar olyan adományt, amit kényszerűségből adunk. Ő igen fenséges. Neki, a világmindenség teremtetőjének nincs szüksége adományainkra, hiszen minden rendelkezésére áll. Semmiféle módon nem függ adományainktól, művét nélkülünk is teljes mértékben el tudná végezni. De ha adományainkkal segítő módon veszünk részt országa építésében, és ezzel például azok megélhetését támogatjuk, akik az ő nevében járnak követségben, az kiváltság és megtiszteltetés számunkra.

(Vö.: 2Kor 8,1–5; *Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Macedónia gyülekezeteinek adott. / 2. v.: Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. / 3. v.: Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, / 4. v.: és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. / 5. v.: És nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából;*”

2Kor 9,7: „Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten;”

2Mose 35,29: „Izráel fiai közül mindazok a férfiak és asszonyok, akiket a szívük arra indított, hogy adakozzanak a különféle eszközökre, amelyeknek elkészítését elrendelte az ÚR Mózes által, elhozták önkéntes ajándékukat az Úrnak;”

2Móz 36,3: „Ezek átvették Mózesről mindazokat a felajánlott dolgokat, amelyeket Izráel fiai hoztak a szentély istentiszteleti eszközeinek az elkészítéséhez. Ezenkívül is vittek hozzá minden reggel önkéntes áldozatokat;”

5Mose 16,10: „Akkor tartsd meg a hetek ünnepét Istenednek, az Úrnak, és adj önkéntes áldozatot aszerint, ahogyan megáld Istened, az ÚR.”)

/3./ Az építmény

4./ Ezsd 3,1–7: „Amikor elérkezett a hetedik hónap, és Izráel fiai már a városokban voltak, egy emberként összegyűlt a nép Jeruzsálemben. / 2. v: Ekkor fogott hozzá Jészua, Jócádák fia, szolgatársaival, a papokkal, és Zerubbábel, Sealtiel fia, testvéreivel együtt, hogy felépítsék

Izráel Istenének az oltárát, és égőáldozatokat mutassanak be rajta úgy, ahogyan meg van írva Mózesnek, Isten emberének a törvényében. / 3. v.: A régi helyén állították föl az oltárt, mert rettegtek a tartományok népétől, és égőáldozatokat mutattak be rajta az ÚRnak: reggeli és esti égőáldozatokat. / 4. v.: Megtartották a sátoros ünnepet, ahogyan meg van írva, és bemutatták az égőáldozatot napról napra, megfelelő számban, a rendtartás szerint, mindegyiket a maga napján; / 5. v.: továbbá az állandó égőáldozatot, az újhold napján és az ÚR minden szent ünnepén esedékes égőáldozatot, és mindazoknak az önkéntes áldozatát, akik ilyent vittek az ÚRnak. / 6. v.: A hetedik hónap első napjától kezdtek égőáldozatokat bemutatni az ÚRnak, bár az ÚR templomának az alapkövét még nem rakták le. / 7. v.: De pénzt adtak a kőfaragóknak és az ácsoknak, ételt, italt és olajat a szidóniaknak és a tírusziaknak, hogy szállítsanak cédrusfát a Libánonról Jáfóba a tengeren, Círus perzsa király engedélyével;” Jel 1,5b.6: „Aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, / 6.v.: aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.”

„...hogy felépítsék Izráel Istenének az oltárát, és égőáldozatokat mutassanak be rajta úgy, ahogyan meg van írva Mózesnek, Isten emberének a törvényében” (Ezsd 3,2b). Jeruzsálemben először az oltárt építették fel. A fogságból visszatért emberek építették fel az oltárt! „Égőáldozatokat mutattak be rajta az ÚRnak: reggeli és esti égőáldozatokat” (Ezsd 3,3b).

Az oltár a Golgotára, Jézus áldozatára utal. Biztosítsunk helyet a Golgotának mi is az életünkben és hagyjuk, hogy Jézus áldozata beragyogja életünket. „... Isten Fia... szeretett engem, és önmagát adta értem „ (Gal 2,20b) ...” békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által' (Kol 1, 20b).

(Vö.: Róm 3,23–25: „Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. /24.v.: Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. / 25. v.: Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte;”

Kol 1,20: „Hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által;”

Zsid 9,12–14: „Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett. /13.v.: Mert ha bakok és bikák vére és tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel, vagyis külsőleg tisztává tesz, / 14.v.: akkor a Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek,

mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.”)

Jézus „egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt” (Zsid 9,26) és „Őáltala kaptuk hitben a szabad utat... a kegyelemhez” (Róm 5,2). „Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / 20.v.: azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; / 21. v.: és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: / 22.v.: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől” (Zsid 10,19–22).

Személyes életünkben sem hiányozhat az oltár, amely tanúskodik Jézusnak szánt életünkéről, és amelyen bemutatjuk életünk Istent magasztaló áldozatát. „Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? / 20.v.: Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben” (1Kor 6,19.k.).

(Vö.: Zsid 13,15: „Általa vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevé-ről vallást tévő ajkaink gyümölcset. „)

A visszatérés első évében építették meg az oltárt; a második évben kezdték el a templomépítést. Már a templom alapozásakor tele voltak örömezzéssel az izráeliták. „Énekeltek, dicsérve és magasztalva az Urat... a nép igen hangosan ujjongott, és messzire hallatszott a hangja” (Ezsd 3,11.13).

(Vö.: Ezsd 3,8–13: „Azután hogy megérkeztek Jeruzsálembe az Isten házához, a második esztendő második hónapjában tették meg az előkészületeket Zerubbábel, Sealtiel fia, Jészua, Jócádák fia és többi szolgatársuk, a papok, a lévíták és mindazok, akik visszaérkeztek Jeruzsálembe a fogságból. A húszéves és annál idősebb lévítákat bízták meg azzal, hogy vezessék az ÚR házának az építését. / 9. v.: Jészua a fiaival és testvéreivel, Kadmiél a fiaival, továbbá Júda fiaival, meg Hénádád fiai a fiaikkal és testvéreikkel, a lévítákkal egy emberként vállalták, hogy vezetik azokat, akik az Isten házának az építését végzik. / 10.v.: Az építők tehát lerakták az ÚR templomának az alapját, és odaállították a papokat szolgálati öltözetben hasonákkal, meg a lévítákat, Ászáf fiait cintányérokka, hogy dicsérjék az URat, Izráel királyának, Dávidnak az előírása szerint. / 11.v.: Énekeltek, dicsérve és magasztalva az URat, mert jó, mert örökké tart szeretete Izráel iránt. Az egész nép pedig nagy örömujjongásban tört ki, dicsérve az URat azért, hogy lerakhatták az ÚR házának az alapját. / 12.v.: Sokan az idősebb papok, lévíták és családfők közül, akik még látták az első templomot, hangosan sírtak, amikor szemük láttára rakták le ennek a templomnak az alapját, sokan pedig hangosan ujjongtak, és

örvendeztek, / 13.v.: úgyhogy a nép közül senki sem tudta megkülönböztetni az örömujjongás hangját a sírás hangjától, mert a nép igen hangosan ujjongott, és messzire hallatszott a hangja. „)

De nagy öröm együtt átélni: Isten házát építeni, egyik követ a másikhoz illeszteni!

5./ Hag 1,5–11: „Azért így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 6.v.: Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészegegni; ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. / 7.v.: így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 8.v.: Menjetek föl a hegyre, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! – mondja az ÚR. / 9. v.: Sokra számítottatok, de csak kevés lett, és amit hazahordtatok, azt is elfűjtam. Ugyan miért? – így szól a Seregek URa. Azért, mert az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok. / 10.v.: Ezért nem adott nektek az ég harmatot, a föld pedig nem hozta meg termését. / 11.v.: Parancsomra szárazság sújtotta a földet, a hegyeket, a búzát, a bort, az olajat és mindent, amit a föld terem, sőt az embert és az állatot is, meg mindent, amiért csak dolgoznak;”

Mt 6,33: „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”

A fogságból visszatért zsidóknak is megvoltak saját építményeik. Jeruzsálemben szükségük volt lakásokra, hiszen a város romokban hevert. Ez volt az a pillanat, amikor az építők szükségletei inkább előtérbe kerültek, és eközben elhanyagolták Isten háza építését. Ennek a részleteibe avat be Haggeus próféta, aki Isten megbízatásából közölte a felelős személyekkel, Zerubbábellemel és Jósuával: „Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az ÚR háza újjáépítésének ideje. / 3. v.: Az ÚR igéje azonban így szólt Haggeus próféta által: / 4. v.: Hát annak itt van az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever? / 5.v.: Azért így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 6.v.: Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészegegni; ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. / 7. v.: így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 8. v.: Menjetek föl a hegyre, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! – mondja az ÚR. / 9.v.: Sokra

számítottatok, de csak kevés lett, és amit hazahordtatok, azt is elfújtam. Ugyan miért? – így szól a Seregek URa. Azért, mert az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok. / 10.v.: Ezért nem adott nektek az ég harmatot, a föld pedig nem hozta meg termését” (Hag 1,2–10).

(Vö.: 2Krón 24,4k: „Ezek után elhatározta Jóás, hogy kijavíttatja az ÚR házát. / 5.v.: Ezért összegyűjtötte a papokat és a lévítákat, és ezt mondta nekik: Menjete el Júda városai-ba, és gyűjtsetek pénzt egész Izráelben, hogy Istenetek házát esztendőről esztendőre javítgas-sák. De siessetek a dologgal! A lévíták azonban nem siettek,”

Fil 2,21: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség! „

Zsolt 139,23k: „Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! / 24. v.: Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” Jób 36,11k.: „Ha hallgatnak rá, és szolgálják őt, napjaikat jólétben töltik, és éveiket boldogságban. /12. v: De ha nem hallgatnak rá, dárda üti át őket, és kimúlnak tudatlanságuk miatt.”)

Amikor Isten ilyen figyelmeztetést intéz övéihez, mindnyájan tartsunk önvizsgálatot.

Nem hasonlít-e Jézus mai egyháza néhány vonatkozásban ehhez a romokban heverő templomhoz? Érdekel-e bennünket, hogy miért van ez így? Fontos-e számunkra, hogy már nem Jézus az első számunkra? Nem került-e valaki más a helyére? Van-e jelentősége szá-munkra annak, hogy már nem kérdezzük: Uram, mi a legfontosabb? Ha másoknak vagy más dolgoknak adunk teret azzal a céllal, hogy azokkal többet érzünk el, mint azzal, amit Jézus kö-zölt velünk igéjében, akkor hátráltatjuk és akadályozzuk Isten országa építését.

(Vö.: Jób 11,13–17: „Ha hozzá fordítod szívedet, és felé terjeszted kezedet, / 14.v.: ha álnokság tapad kezedhez, távolítsd el, ne engedd, hogy sátradbán csalárdság lakozzék! / 15.v: Akkor szégyen nélkül emelheted föl arcodat, erős leszel, és nem kell félned. / 16.v: Elfelejtet a nyomorúságot, úgy gondolsz rá, mint elmúlt árvízre. / 17.v.: Fényesebbé lesz élted a déli verő fénynél, a homály is olyan lesz, mintha reggel volna. „)

E világ fejedelme nem akarja, hogy haladjon Isten háza építése. De ahol elhanyagolják a szentéjt, ott a legfontosabb, Isten áldása is hiányzik. Istennek Haggeus által közvetített ko-moly figyelmeztetését azonban meghallották az izráeliták. Haggeus ezért újra így tolmácsol-hatta Isten üzenetét: „Lelkem köztetek marad! Ne féljete!” (Hag 2,5b.)

(Vö.: Hag 2,4k.: „Azért most légy bátor, Zerubbábel! – így szól az ÚR. Légy bátor te is, Jósua főpap, Jócádák fia, és legyen bátor az ország egész népe – így szól az ÚR –, és dol-

gozzatok, mert én veletek vagyok! – így szól a Seregek URa. / 5.v.: Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek marad! Ne féljete!”

2Krón 31,10: *„A Cádók házából való Azarjáhú főpap így felelt neki: Amióta elkezdtek hordani a felajánlásokat az ÚR házába, eleget eszünk, sőt még maradt is bőségesen, mert az ÚR megáldotta népét, úgyszólván megmaradt ez a nagy mennyiség;”*

Péld 15,31: *„Akinek a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcssek között marad.”*

/4./ Az építőközösség

6./ Neh 2,17k.: *„Ellenben ezt mondtam nekik: Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem rommá lett, és kapui tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket! / 18.v.: Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarattal volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához;”*

Neh 3,1–32: *„Eljásib főpap és szolgatársai, a papok kezdték építeni a Juh-kaput. Föl is szentelték azt, és fölszerelték az ajtószárnyakat. Azután a Hamméa-toronyig és a Hananél-toronyig terjedő részt is fölszentelték. / 2.v.: Mellettük a jerikóiaiak építettek. Ezek mellett Zakkúr, Imri fia épített. / 3.v.: A Hal-kaput Hasszenáa fiai építették, ők gerendázták be és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. / 4.v.: Mellettük Merémót, Urijja fia, Hakkóc unokája javíttatott. Mellettük Mesullám, Berekja fia, Mesézabél unokája javíttatott. Mellettük Cádók, Baaná fia javíttatott. / 5. v.: Ezek mellett a Tekóa-beliek javíttak. Az előkelők azonban nem hajtották a nyakukat uruk szolgálatába. / 6.v.: A Régi-kaput Jójádá, Pászéah fia és Mesullám, Beszódja fia javíttatták. Ők gerendázták be, és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. / 7. v.: Mellettük a gibeóni Melatja és a mérónóti Jádón javíttatott, a Folyamon túli helytartóság alá tartozó gibeóni és micpai férfiak. / 8.v.: Mellette Uzziél, Harhajja fia javíttatott az ötvösökkel. Mellette Hananja, a kenőcskészítők egyike javíttatott. Helyreállították Jeruzsálemet egészen a széles várfalig. / 9.v.: Mellettük Refája, Húr fia, Jeruzsálem fél területének a vezetője javíttatott. / 10.v.: Mellettük Jedája, Harúmaf fia javíttatott, éppen a maga házával szemben. Mellette Hattús, Hasabneja fia javíttatott. / 11.v.: Egy másik részt, meg a Kemencék tornyát Malkijja, Hárím fia és Hassúb, Pahat-Móáb fia javíttatta. / 12.v.: Mellette Sallúm, Hallóhés fia, Jeruzsálem másik fél területének a vezetője javíttatott a leányaival együtt. / 13.v.: A Völgy-kaput Hánún és Zánóahnak a lakói javíttatták. Ők építették*

fel azt, és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. A várfalból is javígtattak ezerkönyöknyit a Szemét-kapuig. / 14.v.: A Szemét-kaput Malkijjá, Rékáb fia, Bét-Hakkerem kerületének a vezetője javígtatta. Ő építette föl azt, és ő szerelte föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. / 15.v.: A Forrás-kaput Sallún, Kol-Hóze fia, Micpá kerületének a vezetője javígtatta. Ő építette föl azt, ő tetőzte be, és ő szerelte föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. A Selah-tónál levő várfalat is kijavította, a király kertjénél a Dávid városából lefelé vezető lépcsőzetig. / 16.v.: Utána Nehemjá, Azbúk fia, Bét-Cúr fél kerületének a vezetője javígtatott Dávid sírjaival szemközt, a mesterséges tóig, és a vitézek házáig. / 17.v.: Utána a lévíták javígtattak: Rehúm, Báni fia, mellette Hasabjá, Keilá fél kerületének a vezetője javígtatott kerülete részéről. / 18.v.: Utána testvérei javígtattak: Bavvaj, Hénádád fia, Keilá másik fél kerületének a vezetője. / 19.v.: Mellette egy másik részt Ezer, Jésúa fia, Micpá vezetője javígtatott, a szögleten levő fegyvertár feljáratával szemben. / 20.v.: Utána Bárúk, Zakkaj fia javígtatott buzgón egy másik részt, a szöglettől Eljásib főpap házának a bejáratáig. / 21.v.: Utána egy másik részt Merémót, Úrijjá fia, Hakkóc unokája javígtatott, Eljásib házának a bejáratától Eljásib házának a végéig. / 22.v.: Utána a Jordán környékéről való papok javígtattak. / 23.v.: Utánuk Benjámin és Hassúb javígtatott, a maguk házával szemben. Utánuk Azarjá, Maaszéj fia, Anánjá unokája javígtatott a saját háza mellett. / 24.v.: Utána egy másik részt Binnúj, Hénádád fia javígtatott, Azarjá házától egészen a szögletig és a sarokig. / 25. v.: Pálál, Úzaj fia a szöglettel és a magas toronnyal szemben javígtatott, amely a királyi palotából kiugrik a börtön udvara felé. Utána Pedájá, Parós fia / 26.v.: és a templomszolgák, akik a Várhegyen laktak, a Vízi-kapuval szemben a kelet felé eső részt javígtatták a kiugró toronyig. / 27.v.: Utána egy másik részt a Tekóa-beliek javígtattak, a kiugró nagy toronnyal szemben levő részt a Várhegy faláig. / 28.v.: A Lovak kapuján túl a papok javígtattak, mindenki a saját házával szemben. / 29. v.: Utánuk Cádók, Immér fia javígtatott a saját házával szemben. Utána Semajá, Sekanjá fia, a keleti kapu őre javígtatott. / 30.v.: Utána egy másik részt Hananjá, Selemjá fia és Hánun, Cáláf hatodik fia javígtatott. Utána Mesullám, Berekjá fia javígtatott a saját szobájával szemben. / 31.v.: Utána az ötvösök közül való Malkijjá javígtatott, a templomszolgák és a kereskedők házáig, a Mifkád-kapuval szemben a sarok felső szobájáig. / 32. v.: A sarok felső szobája és a Juh-kapu között pedig az ötvösök és a kereskedők javígtattak.”

A templomépítés után a Jeruzsálemet körülvevő falakat kellett megépíteni. Ez volt az utolsó építési szakasz, amit Nehémiás idejében teljesítettek. Nehémiás így bátorította a város lakóit: „Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát!” (Neh 2,7)

Miért volt szükség arra, hogy várfallal vegyék körül Jeruzsálemet? A körülöttük élő ellenség miatt, és azért is, hogy kifejezésre jutassák általa az Isten népeként való elkülönülést.

A falépítésnél nagy jelentőséget tulajdonítanak az építést végző közösségnek. A legkülönbözőbb emberek dolgoztak a fal építésekor, egyik a másik mellett, hiszen egyetlen egy rést sem lehetett figyelmen kívül hagyni!

„Eljásib főpap és szolgatársai, a papok kezdték építeni a Juh-kaput... Mellettük a jerikóiaiak építettek” (Neh 3,1k.). A gibeóni és micpai férfiak velük építettek. Volt ott többek között ötvös, gyógyszerész, előljáró a lányaival. Mindegyik azon a helyen épített, ahova kijelölték. Ennek az építésnek a különös ismertetőjele: „Egymás mellett építettek, egymás mellett építettek, egymás mellett építettek.” Szükségszerű volt, hogy így dolgozzon ez az építőközösség: egyes személyek vagy építészeti szakemberek kis csoportja nem végezhetne volna el ezt a nagy kiterjedésű munkát.

Ilyen vegyes összetételű építőközösség tevékenysége akár problémákhoz is vezethetett volna, itt azonban gyümölcsöző volt az együttműködés. Néhányan azonban mindenesetre túl büszkék voltak ahhoz, hogy együtt építkezzenek a többiekkel, ezért elkülönültek tőlük. „Az előkelők azonban nem hajtották a nyakukat uruk szolgálatába” (Neh 3,5).

(Vö.: 1Kor 15,58.: *„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban;”* Kol 4,17: *„És mondjátok meg Arkhipposznak: legyen gondod rá, hogy betöltsed azt a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban!”*)

Az Újtestamentumban is találunk utalásokat az Isten országában való jó építőközösségekre. Fontos, hogy számon tartsuk: nem csupán az egyes személyek hordoznak felelősséget a közösség építésére, de mindnyájunkat szolgálatra hívott el a mi Urunk.

A szeretet fontos tényező a közös építésnél! *„Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít”* (1Kor 8,1b).

Jézus maga akarja hatékonytá tenni bennünk ezt a szeretetet, aminek természettől fogva nem vagyunk részesei.

Olyakor szükséges, hogy az építés érdekében lemondjunk bizonyos dolgokról: *„Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem minden épít”* (1Kor 10,23).

7./ Ef 4,15k.: *„Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. / 16.v.: Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva,*

a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben;”

1Kor 12,4–6: *„A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. / 5.v.: Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. / 6. v.: És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz.”*

Figyeljünk még néhány további utalást azzal kapcsolatban, hogy mi szükséges egy jó építőközösség gyümölcsöző együttműködéséhez. *„Azokra a dolgokra törekedjünk tehát, amelyek a békességet és egymás építését szolgálják”* (Róm 14,19).

Meg kell próbálni beleélni magunkat a másik helyzetébe, fontos ismerni kívánságait. *„Mindegyikünk a felebarátjának kedvezzen, mégpedig annak javára, épülésére”* (Róm 15,2). Egy másik fordítás szerint: *„Mindenki úgy viselkedjen közülünk, hogy személyes példája bátorítsa a felebarátot a jóra és erősítse a hitben.”*

A forráshoz, Krisztushoz való személyes csatlakozásunknak okvetlenül rendben kell lennie, hogy a kapcsolatot semmi se blokkolhassa vagy ne hogy megszüntesse, különben Isten áldása nem tud túlcsordulni a másik ember javára. *„Arra igyekezzetek, hogy gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja”* (1Kor 14,12).

(Vö.: 1Kor 4,12: *„És tulajdon kezünkkel dolgozva fáradozunk. Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, tűrünk, / 13.v.: amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk; szinte a világ szeméjtjévé lettünk, és mindenki söpredékévé mind ez ideig;”*

(1Jn 1,7: *„Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”*)

Pál azt írja a korinthusiaknak, hogy mindenki járuljon hozzá az építéshez: *„Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épüléseket szolgálja!”* (1Kor 14,26).

Fontos, hogy minden a gyülekezet épülésére történjen: *„Régóta azt gondolhatjátok, hogy mentegetőzünk előttetek. Mi azonban Isten színe előtt a Krisztusban beszélünk, mindezt pedig, szeretteim, a ti épülésekre”* (2Kor 12,19).

Az építőközösségben nagy jelentősége van annak, hogy jó és pozitív hangnemű beszélgetésekre kerüljön sor az építkezés folyamán. *„Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a*

szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják” (Ef 4,29).

Jól működő és hasznos építőközösségben munkálkodunk a területünkön? „Észrevétlen is megtörténhet, hogy az egymásmellettségéből egymástól való eltávolodás vagy gyakran egymással való szembenállás és rendetlenség lesz” (W. Lüthi).

Csak akkor lehetünk Isten építőmunkásai, ha mindenben aszerint járunk el, ahogy azt Isten igéjében megismertük, ha egyik ember a másik mellett tevékenykedik, mint Nehémiás idejében. *„Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között” (ApCsel 20,32).*

/5./ Akadályok és késlekedések az építkezésnél

8./ Ezsd 4,1–24: *„Amikor Júda és Benjámin ellenségei meghallották, hogy a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az Úrnak, / 2. v.: elmentek Zerubbábelhoz, meg a családfőkhöz, és ezt mondták nekik: Hadd építsünk veletek együtt, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti, és neki áldozunk Eszar-Haddón asszír király idejétől fogva, aki idehozott bennünket. 3. v.: Zerubbábel, Jészua és Izráel többi családfője azonban így felelt nekik: Nem építhettek velünk együtt templomot a mi Istenünknek, hanem mi magunk akarjuk azt felépíteni Izráel Istenének, az Úrnak, ahogyan megparancsolta nekünk Círus király, Perzsia királya. / 4. v.: Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől. / 5. v.: Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat. / 6.v.: Ahasvérós uralkodása alatt, uralkodása kezdetén vádoló levelet írtak Júda és Jeruzsálem lakói ellen. / 7. v.: Artahsasztá idejében pedig Bislám, Mitredát és Tábeél, többi hivatalnoktársukkal együtt írtak Artahsasztá perzsa királynak. Levelet írtak arám írással, arám fordításban. / 8. v.: Rehúm kormányzó és Simsaj kancellár is írt ilyen levelet Jeruzsálem ellen Artahsasztá királynak. / 9. v.: Jelentést tett Rehúm kormányzó, Simsaj kancellár és többi hivatalnoktársuk, a bírók, tisztviselők, felügyelők és hivatalnokok, az erekiek, bábeliak és susániak, vagyis elámiak, / 10.v.: meg a többi népek, amelyeket a nagy és dicső Asznappar vitt fogságba, és telepített le Samária városaiba, meg a többiekbe a Folyamon túl. / 11.v.: Ez annak a levélnek a szövege, amelyet Artahsasztá királynak küldtek: „ Szolgáid, a Folyamon túli emberek jelentik: /12. v.: Tudtára adjuk a királynak, hogy a zsidók, akik eljöttek tőled, megérkeztek hozzánk Jeruzsálembe, építik ezt a lázadó és gonosz várost, helyreállítják a várfalakat, és javítgatják az ala-*

pokat. / 13.v.: Most azért tudtára adjuk a királynak, hogy ha ez a város felépül, és a várfalak elkészülnek, akkor nem fognak fizetni adót, beszolgáltatást és vámot, és a királyi kincstár károsodik. / 14.v.: Mivel pedig mi a palota sójával szóunk, és nem illik elnéznünk, hogy becsapják a királyt, ezért küldtük ezt a jelentést a királynak. / 15.v.: Nézzék csak át az őseid történetéről szóló könyvet! Megtalálod, és megtudod a történetek könyvéből, hogy ez a város lázadó, a királyokat és a tartományokat megkárosító város volt, régtől fogva pártütések történtek benne, ezért rombolták le ezt a várost. / 16.v.: Mi tehát tudatjuk a királlyal, hogy ha ez a város felépül, és várfalai elkészülnek, akkor nem tesz birtokod a Folyamon túl. „ /17. v.: A király ezt a döntést küldte: „Rehúm kormányzónak, Simsaj kancellárnak és többi hivatalnoktársuknak, akik Samáriában meg a többi Folyamon túli városban laknak: Békesség! /18. v.: A levelet, amelyet nekünk küldtetek, érthetően felolvasták előttem. / 19.v.: Ezért parancsot adtam, hogy nézzenek utána ennek, és úgy találták, hogy az a város régtől fogva lázongott a királyok ellen, lázadások és pártütések történtek benne, / 20. v.: és hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben, akik urai voltak az egész Folyamon túli tartománynak, és adót, beszolgáltatást meg vámot fizettek nekik. / 21. v.: Most azért adjatok parancsot, hogy akadályozzák meg ezeket a férfiakat, és ne építsék azt a várost, amíg tőlem újabb parancs nem érkezik. / 22. v.: Ügyeljete arra, hogy ne történjék hanyagság ebben a dologban, és így ne növekedjék a kár a királyok rovására! „ / 23. v.: Mihelyt felolvasták Artahasztá király levelének a szövegét Rehúm és Simsaj kancellár, meg hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembe mentek a zsidókhoz, és karhatalommal megakadályozták munkájukat. / 24. v.: Ekkor szüntették meg a munkát Jeruzsálemben az Isten házánál, és szünetelt az Dárius perzsa király uralkodásának a második esztendejéig;”

Neh 6,3.9: *„Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell végeznem, ezért nem tudok elmenni. Félbemaradna a munka, ha abbahagynám, és hozzátok mennék. / 9. v.: Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készül az el. – Azért te erősíts engem!”*

Aki építeni akar, számolnia kell nehézségekkel és késedelmekkel. Ez különösen is érvényes Isten országa építésére vonatkozóan. Isten ügyét és gyülekezete szolgálatát soha sem fogják elfogadni.

„Isten országa építése mindig küzdelemmel van kapcsolatban. A Sátán csak arra az áldozatra vár, akit elbuktathat. Módszerei igen különbözőek, olykor olyannak tapasztaljuk, mint

'ordító oroszánt', máskor meg a 'világosság angyalának' tűnhet, aki segíteni akar nekünk. *'Amikor Júda és Benjámin ellenségei meghallották, hogy a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az Úrnak, / 2.v.: elmentek Zerubbábelhoz, meg a családfőkhöz, és ezt mondták nekik: Hadd építsünk veletek együtt, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti...'* (Ezsd 4,1k.).

Igen kényes, nehéz helyzet! Az ajánlat csábítóan hangzik. Vajon nem lenne-e jó, ha hagynánk, hogy segítsenek abban, hogy jóban legyünk közvetlen szomszédainkkal?

Zerubbábel és a körülötte lévő férfiak azonban éberek voltak és felismerték, hogy az ellenség csapdát akar nekik állítani. Nem helyeselheték a pogányokkal való együttműködést, és volt merszük nemet mondani. 'Hiszen mindnyájunknak ugyanaz az Istenünk', mondják ma is az emberek, akik elvárják, hogy elismerjük vallási véleményüket anélkül, hogy tisztelnék az élő Istent. A Péld-ben olvashatjuk: *„Beszédével álcázza szándékát a gyűlölködő, míg magában alattomossgot gondol. / 25.v.: Ha kedvesen szól, ne higgy neki, mert hét utálatosság van szívében!”* (26,24k.)

(Vö.: ApCsel 8,18–21: *„Amikor látta Simon, hogy az apostolok kézrátételével adatik a Lélek, pénzt ajánlott fel nekik, /19. v.: és így szólt: 'Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, az vegye a Szentlelket.'* 20.v.: *Péter azonban ezt mondta neki: 'Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát! / 21.v.: Nem részesülhetsz, és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt.'"*)

A gyülekezet válaszát – 'egyedül akarunk építeni' – mindenkor büszkeségnek és szűkeklúségnek minősítik. De ma is érvényesek Pál apostol szavai: *'Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában!'*" (H. Brandenburg).

(Vö.: 2Kor 6,14–7,1: *„Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? / 15.v.: Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? / 16.v.: Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük lesznek, és ők az én népem lesznek. 17. v.: Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalanat ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, / 18.v.: Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr. „ / 7,1. v.: Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket.”)*

1Jn 2,17: „A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. „)

9./ Ezsd 4,4k.24: „Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől. / 5. v.: Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat. / 24. v.: Ekkor szüntették meg a munkát Jeruzsálemben az Isten házánál, és szünetelt az Dárius perzsa király uralkodásának a második esztendejéig;”

Gal 5,7: „Eddig jól futottatok: ki akadályozott meg titeket abban, hogy az igazságnak engedelmeskedjete?”

Az ellenség első támadását hárították, de következett egy második, amelyik részleges sikerrel járt: „Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől. / 5.v.: Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat” (Ezsd 4,4k.).

A félelem megrémítette és elcsüggesztette az építőket. Kívülről gyakorolt hatást Isten népére Izráel ellenségeinek gyűlölete. Így akadályozták Jeruzsálemben az elkezdett munkát.

És azt is tudjuk, hogy a fogságból visszatérők köreiből eluralkodott a restség és az önzés. „Azért így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 6. v.: Sokat vetetetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészesedni; ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. / így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek!” (Hag 1,5–7). Bizonyára emiatt engedte meg Isten, hogy az „ország népe” rémülettel tölthesse el az izráelitákat, és hogy leállítsa az építkezést.

„Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen” (Mt 26,41). Ha nekünk az Isten országában való együttműködés mellékessé vagy teherre válik, igen hamar elfáradunk és elcsüggedünk.

De ha a mi nagy megbízónkat és a célt tartjuk szemünk előtt, akkor megtapasztaljuk, hogy ő megtölt újra és újra bátorsággal és erővel. A Zsidókhoz írt levélben olvashatjuk ezt a felszólítást: „De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik, /12. v.: hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklik az ígéreteket” (Zsid 6,11k.).

(Vö.: Zsid 12,1–3: „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. / 2. v.: Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / 3.v.: Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.”)

Pál írja az 1Kor-ban az Isten országa építése érdekében kifejtett erőbevetéséről: „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra” (2Kor 4,16). Akik jártasak a lelki dolgokat illetően, azok megtapasztalják, hogy az Isten országa építése érdekében kifejtett közreműködéskor nem csupán az ellenséggel, aknamunkájával kell számolni, de igen gazdagon megtapasztalható Isten segítsége is.

(Vö.: Zsid 3.6.14: „Krisztus azonban mint Fiú hű a maga házához. Az ő háza mi vagyunk, ha a bizalmat és a reménység dicsekedését mindvégig szilárdan megtartjuk. / 14.v.: Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk;” 5Móz 33,25b–27: „Élteden át tartson erőd! / 26.v.: Nincs Jesurún Istenéhez fogható! Az égen át száguld segítségedre, a fellegeken fenségesen. / 27. v.: Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak. Kiűzte ellenségedet, és ezt mondotta: puszítsd!”)

10./ Ezsd 4,6–23: „Ahasvérós uralkodása alatt, uralkodása kezdetén vádoló levelet írtak Júda és Jeruzsálem lakói ellen. / 7. v.: Artahsasztá idejében pedig Bislám, Mitredát és Tábeél, többi hivatalnoktársukkal együtt írtak Artahsasztá perzsa királynak. Levelet írtak arám írással, arám fordításban. / 8. v.: Rehúm kormányzó és Simsaj kancellár is írt ilyen levelet Jeruzsálem ellen Artahsasztá királynak. / 9. v.: Jelentést tett Rehúm kormányzó, Simsaj kancellár és többi hivatalnoktársuk, a bírók, tisztviselők, felügyelők és hivatalnokok, az erekiek, bábeliak és susániak, vagyis elámiak, / 10.v.: meg a többi népek, amelyeket a nagy és dicső Asznappar vitt fogságba, és telepített le Samária városaiba, meg a többiekbe a Folyamon túl. / 11.v.: Ez annak a levélnek a szövege, amelyet Artahsasztá királynak küldtek: „Szolgáid, a Folyamon túli emberek jelentik: / 12.v.: Tudtára adjuk a királynak, hogy a zsidók, akik eljöttek tőled, megérkeztek hozzánk Jeruzsálembe, építik ezt a lázadó és gonosz várost, helyreállítják a várfalakat, és javítgatják az alapokat. / 13.v.: Most azért tudtára adjuk a királynak, hogy ha ez a város felépül, és a várfalak elkészülnek, akkor nem fognak fizetni adót, beszolgáltatást és vámot, és a királyi kincstár károsodik. / 14.v.: Mivel pedig mi a palota sójával szövegeztünk, és nem illik el-

nézniünk, hogy becsapják a királyt, ezért küldtük ezt a jelentést a királynak. / 15.v.: Nézzék csak át az őseid történetéről szóló könyvet! Megtalálod, és megtudod a történetek könyvéből, hogy ez a város lázadó, a királyokat és a tartományokat megkárosító város volt, régtől fogva pártütések történtek benne, ezért rombolták le ezt a várost. / 16.v.: Mi tehát tudatjuk a királylyal, hogy ha ez a város felépül, és várfalai elkészülnek, akkor nem tesz birtokod a Folyamon túl. „ / 17. v.: A király ezt a döntést küldte: „Rehúm kormányzónak, Simsaj kancellárnak és többi hivatalnoktársuknak, akik Samáriában meg a többi Folyamon túli városban laknak: Bé-kesség! / 18. v.: A levelet, amelyet nekünk küldtetek, érthetően felolvasták előttem. / 19.v.: Ezért parancsot adtam, hogy nézzenek utána ennek, és úgy találták, hogy az a város régtől fogva lázongott a királyok ellen, lázadások és pártütések történtek benne, / 20.v.: és hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben, akik urai voltak az egész Folyamon túli tartománynak, és adót, beszolgáltatást meg vámot fizettek nekik. / 21. v.: Most azért adjatok parancsot, hogy akadályozzák meg ezeket a férfiakat, és ne építsék azt a várost, amíg tőlem újabb parancs nem érkezik. / 22. v.: Ügyeljetek arra, hogy ne történjék hanyagság ebben a dologban, és így ne növekedjék a kár a királyok rovására! „ / 23. v.: Mihelyt felolvasták Artahsasztá király levelének a szövegét Rehúm és Simsaj kancellár, meg hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembe mentek a zsidókhoz, és karhatalommal megakadályozták munkájukat;”

1 Kor 16,9.13: *„Mert nagy és sokat ígérő kapu nyílt ott előttem, de az ellenfél is sok. / 13. v: Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”*

Háromszor olvashatunk tudósítást a perzsa királyhoz intézett vádiratról: az ellenség egyik új módszere annak érdekében, hogy megakadályozza az építést. Rehúm kormányzó s társai levele, és ugyancsak a király válasza szó szerinti szöveggel olvasható. *„Mihelyt felolvasták Artahsasztá király levelének a szövegét Rehúm és Simsaj kancellár, meg hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembe mentek a zsidókhoz, és karhatalommal megakadályozták munkájukat”* (Ezsd 4,23).

Az építkezés erőszakkal történő leállításával azonban semmiféle végérvényeset nem értek el.

Ha olyan masszív az ellenállás Isten országa építésekor, hogy látszólag vereséget szenvedtünk, sőt, ha még a munkát is leállítják, akkor is bizalommal ragaszkodhatunk Jézus ígéjéhez: *„Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb – minden ellenségnél és szoron-*

gatonál – , és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből” – senki sem tartóztathatja fel Isten művét! (Jn 10,29)

(Vö.: Ézs 50,7–10: „De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent. / 8. v.: Közel van, aki igazságot ad nekem, ki mer perbe szállni velem?! Álljunk elő együtt! Ki az én vádlóm? Lépjen ide! / 9. v.: Íme, az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ki mer bűnösnek mondani? Mindnyájan szétmállanak, mint a ruha, mely rágja meg őket. / 10.v.: Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!

Zsolt 138,7k.: „Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod életemet. Haragos ellenségeim ellen kinyújtod kezedet, jobbod megsegít engem. / 8.v.: Az ÚR javamra dönti el ügyemet. URam, örökké tart szereteted, ne hagyd el kezéd alkotásait..”)

Jézus egyházaként nem hússal és vérrel harcolunk, hanem hatalmasságokkal, akik rejtetten létező, valóságos személyek. Amíg az Úr templománál – ami élő kövekből, megváltott emberekből áll – részt veszünk az építésben, addig ellenállásban lesz részünk. És mégis határozottan megállapítjuk: „Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, / 21.v.: akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, / 22. v.: és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által” (Ef 2,20–22).

A leghatékonyabb fegyver az ellenséggel szemben az imádság. „Imádkozni a legfontosabb munka Isten országában. Jézus tanítványai meglátnák, hogy bukik el a Sátán, ha gyakorolnák a nekik adott hatalmat. 'Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét!' (Jn 11,40)

Részt vehetünk Jézus győzelmében, nem csak arra vonatkozóan, amit számunkra megszerzett, hanem felebarátainkra és olyan személyekre vonatkozóan is, akik még távol vannak Jézus Krisztustól” (O. Sanders: Hatékony imádság).

(Vö.: Lk 10,19: „Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”

ApCsel 12,1–11: „Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. / 2. v.: Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette. / 3. v.: Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak. / 4. v.: Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizzék, mert a páskaünnep után

akarta őt a nép elé vezettetni. / 5. v.: Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez. / 6v.: Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezettetni, Péter – két bilincessel megkötözve – két katona között aludt, az ajtó előtt pedig őrközték a börtönt. / 7. v.: És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan! „ Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. /8.v.: Ezt mondta neki az angyal: „Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat! „ Péter megtette. Az angyal pedig ezt mondta neki: „ Vedd fel a felsőruhádát, és kövess engem! „ / 9. v.: Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy látomást lát. / 10.v.: Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Mikor kiment rajta, végighaladtak egy utcán, aztán hirtelen eltávozott tőle az angyal. / 11.v.: Ekkor Péter magához tért, és így szólt: „Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből, és mindabból, amit a zsidó nép várt;”

Kol 2,1–3: „Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen, / 2. v.: hogy szívük felbátorodjék, összeforrva szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére. / 3. v.: Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve; Kol 4,12: „Köszönt titeket Epafrász, aki közületek való, Krisztus Jézus szolgája, aki mindenkor küzd értetek imádságaiban, hogy tökéletesen, teljes bizonyossággal, állhatatosan maradjatok mindabban, ami az Isten akarata.”)

/6./ Az építés véghezvitele

11./ Ezsd 6,14–16: *„Így a júdai vének sikeresen folytatták az építkezést Haggeus prófétának és Zakariásnak, Iddó fiának a prófétálása szerint. Be is fejezték az építkezést, ahogyan Izráel Istene megparancsolta, és Círus, Dárius meg Artahaszta perzsa királyok elrendelték. / 15.v.: Elkészítették a templomot Dárius király uralkodásának a hatodik évében, az Adár hónap harmadik napjára. / 16. v.: Akkor örömmel ünnepelték meg Izráel fiai, a papok, a lévíták meg a többiek, akik a fogságból hazatértek, az Isten háza fölszentelését;”*

Zak 4,9: „Zerubbábel keze rakta le ennek a templomnak az alapját, és az ő keze fogja bevégezni. Akkor megtudjátok, hogy a Seregek URa küldött engem hozzátok.”

Ezsdrás könyve nem csupán új kezdésről, ébredésről, az Isten vezetésével történt útra kelésről és építésről, hanem a munka elvégzéséről szóló könyv is. A templomot ténylegesen felépítették, a falakat felhúzták, a takarítást elvégezték, az ünnepet megülhették. A fogságból visszatértek nagy munkát vittek véghez. Ami embereknek lehetetlennek tűnt, Isten lehetségessé tette. *„URam, te szerzel nekiünk békességet, hiszen mindent te tettél, ami velünk történt”* (Ézs 26,12).

(Vö.: Zsolt 118,1–16: *„Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / 2.v.: Mondja hát Izráel, hogy örökké tart szeretete! / 3. v.: Mondja hát Áron háza, hogy örökké tart szeretete! / 4. v.: Mondják hát, akik félik az URat, hogy örökké tart szeretete! / 5. v.: Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. / 6. v.: Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem? / 7.v.: Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. / 8.v.: Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. / 9.v.: Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni. / 10.v.: Sok nép vett körül engem, de az ÚR nevében szembeszállok velük! / 11.v.: Körülvettek, be is kerítettek, de az ÚR nevében szembeszállok velük! / 12.v.: Körülvettek, mint a méhek, de kialszanak, mint az égő bozót. Az ÚR nevében szembeszállok velük! / 13.v.: Durván eltaszítottak, hogy elessem, de az ÚR megsegített engem. / 14.v.: Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / 15.v.: Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik! / 16.v.: Fölemelte jobbát az ÚR, az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik.”*

Ézs 8,9k.: *„Tomboljatok csak népek, majd meg fogtok rettenni! Figyeljetez mind, ti messze országok! Fegyverkezzetek csak, majd meg fogtok rettenni, fegyverkezzetek csak, majd meg fogtok rettenni! / 10.v.: Szőjetez csak terveket, majd megghiúsulnak, tárgyaljatez csak, úgysem sikerül, mert velünk az Isten! „)*

Istennek nem csupán ígéretei vannak övéi számára, de gondoskodik az ígéretek beteljesedéséről, a cél eléréséről is. Dávid számára ez bizonyos volt: *„Az ÚR javamra dönti el ügyemet”* (Zsolt 138,8)¹⁰.

Jézus Krisztus *„a hit bevégezője”*: *„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára”* (Fil 1,6).

(Vö.: Zsid 12,2: *„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült”).*

Pál apostol írta a korinthusiaknak: „*Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott*” (1Kor 5,7).

Egyszer nekünk is időt kellene szakítani arra, hogy elgondolkozzunk azon, milyen örömforrásokat nyitott számunkra Isten Jézus Krisztus által. Hát nem ok-e az örömré, hogy Jézus a világunkba jött, és szeretetével s hatalmával vesz részt élethelyezeteinkben? Hogy jó lelkiismerettel és bűnbocsánattal ajándékozz meg, ha megvalljuk neki bűneinket? Hogy győzelmében részesítet minket?

Hát nem örömré való ok-e az, hogy közösségben élhetünk Urunkkal és egymással? Jézus építette meg az örömhöz vezető utat. „*Örüljete az ÚRnak, ujjongjatek, ti igazak! Vigadjatek mind, ti igaz szívűek!*” (Zsolt 32,11) „*Vigadjatek a mi erős Istenünk előtt*” (Zsolt 81,2).

Figyeljünk ismét Ezsdrás és Nehémiás felszólítására és vegyük komolyan: „*Ne bánkódjatek, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!*” (Neh 8,10b).

(Vö.: Zsolt 35,9k.: „*Én pedig ujjongok az ÚRnak, és örvendezek szabadításának.* / 10.v.: *Minden porcikám ezt mondja: Ki volna hozzád fogható, URam? Mert megmented a nyomorultat az erőszakostól, a nyomorultat és szegényt a fosztogatótól;*”

Zsolt 50,23: „*Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását;*”

Zsolt 124,6–8: „*Áldott az ÚR, aki nem adott oda minket martalékul fogaiknak! / 7. v.: Lelküink megmenekült, mint a madár a madarász töréből. A tör összetört, és mi megmenekültünk.* / 8.v.: *A mi segítségünk az ÚR nevében van, aki az eget és a földet alkotta;*”

Luk 10,18–20: „*Ő pedig ezt mondta nekik: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből.* / 19.v.: *íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatek, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek.* / 20. v.: *De ne annak örüljete, hogy a lelek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben;*”

Róm 16,20: „*A békeség Istene pedig összeűz a Sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!*”)

A fordító megjegyzései:

1 „*Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága*” (Zsolt 119,105).

2 Szó szerint: „*Úgy határoztam, hogy csak a te parancsolataid lesznek életem zsinórmértéke.*”

3 „*Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk*” (Zsolt 137,1).

4 „*Fordítsd jóra sorsunkat, URam, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!*” (Zsolt 126,4);

5 Az Ézs 55,7. vers utolsó részének Károli szerinti fordítása.

A Magyar Bibliatanács fordítása: „*Mert kész megbocsátani.* „ A német fordítás szerint: „*Mert nála sok a bocsánat.*”

6 „*Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek el*” (Neh 1,3); „*Amikor híriül vitték Szanballatnak, Tóbijjának, az arab Gesemnek és többi ellenségeinknek, hogy fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem, csak még ajtószárnyakat nem állítottam a kapukba*” (Neh 6,1);

7 A német fordítás szerint: „*mivel Isten kegyelmes keze rajtam volt.*”

8 A Magyar Bibliatanács fordítás: „*Isten jóakarataival*” fordítja.

9 Nehémiás i.e. 445-ben (huszonkét évvel Ezsdrás hazatérése után) érkezett Jeruzsálembe.

10 A szöveg német fordítása: „*Az Úr viszi véghez érdekemben.* „

21./ JÓZSUÉ – SZOLGÁLATBAN ISTEN ÉS NÉPE JAVÁRA

IM EINSATZ FÜR GOTT UND SEIN VOLK – JOSUA

Bibellesezettel. Diakonissenmutterhaus Aidlingen

BLZ 02/2002

[http://www.bibel.com/BLZ/index- 2 7 .html](http://www.bibel.com/BLZ/index-27.html)

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2002-02/ - 2013. 10. 28.

I./ Józsué – Isten kiválasztott embere

1./ Jn 15,16: „*Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek;*”

4Móz 27,15–23: „*Mózes így felelt az ÚRnak: / 16.v.: Az ÚR, a minden embernek lelket adó Isten rendeljen egy férfit a közösség élére. / 17.v.: Az legyen előttük jártukban-keltükben, vezesse harcba, és vezesse haza őket, hogy ne legyen olyan az ÚR közössége, mint a pásztor nélkül való nyáj. / 18. v.: Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Vedd magad mellé Józsuét, Nún fiát, akiben van lélek. Tedd rá kezedet, / 19.v.: állítsd Eleázár pap és az egész közösség elé, és előttük iktasd be tisztébe. / 20.v.: Adj neki olyan méltóságot, mint a tied, hogy hallgasson rá Izráel fiainak egész közössége. / 21. v.: Józsué álljon Eleázár pap elé, és kérjen döntést az ÚRtól sorsvetés útján. A kapott parancs szerint induljon harcba, és a kapott parancs szerint térjen haza Izráel fiaival, az egész közösséggel együtt. / 22. v.: Mózes úgy cselekedett, ahogyan az ÚR parancsolta neki. Maga mellé vette Józsuét, odaállította Eleázár pap és az egész közösség elé, / 23. v.: rátette a kezét, és beiktatta tisztébe, ahogyan az ÚR meghagyta Mózes által.*”

Józsué története nem csupán Józsué könyvével kezdődik. A nevét a Biblia először röviddel az egyiptomi kivonulás után említi meg: „*Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére*” (2Móz 17,12). Mikor még senki sem vette észre, Isten már akkor erre a fiatalemberre tekintett.

Különböző események folyamán értesülünk arról, hogy „Mózes szolgálja” volt. „Csofálatos az, hogy Mózes hivatása óriási terhe mellett felfigyelt erre a fiatalemberre, titokban

megfigyelte, majd megfelelő időben munkára fogta, és beavatta terveibe és tetteibe. Munkatárssá való felkészítés volt ez a legkiválóbb értelemben” (Th. Sorg.) Negyven évig élt Józsué Mózes mellett, mielőtt ráruházta volna Izráel népe vezetését.

(Vö.: 2Móz 17,8k: *„Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. / 9.v.: Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz;”*

2Móz 24,13: *„Elindult tehát Mózes és szolgálója, Józsué. Mielőtt fölment Mózes az Isten hegyér;”*

2Móz 32,17: *„Amikor Józsué meghallotta a nép hangos kiáltozását, így szólt Mózeshez: Harci lárma ez a táborban!”*

2Móz 33,11b: *„A szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból.”)*

A pusztai vándorlás számos éve folyamán Józsué belsőleg éretté lett, és Isten megajándékozhatta nagymértékben erővel és bölcsességgel.

(Vö.: 5Móz 31,23: *„Majd megbízást adott Isten Józsuénak, Nún fiának, és ezt mondta: Légy erős és bátor, mert te viszed be Izráel fiait arra a földre, amelyet esküvel ígertem meg nekik. Én veled leszek!”*

5Móz 34,9: *„Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan az ÚR megparancsolta Mózesnek.”)*

Egyáltalán nem volt könnyű feladat, ami reá várt. Istennek a pusztai vándorlás folyamán Mózesre volt szüksége, az ország elfoglalásakor és felosztásakor pedig Józsuéra. *„Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Vedd magad mellé Józsuét, Nún fiát, akiben van lélek. Tedd rá kezedet, / 19.v.: állítsd Eleázár pap és az egész közösség elé, és előttük iktasd be tisztébe. / 20.v.: Adj neki olyan méltóságot, mint a tied, hogy hallgasson rá Izráel fiainak egész közössége” (4Móz 27,18–20).*

A Biblia több olyan személye esetében, akikre szüksége volt Istennek, ez a dolog ugyanúgy kezdődött, mint Józsuéval: elrejtettségben való tanulóidővel, amiben személyesen foglalkozott velük Isten, hogy felkészítse őket megbízatásukra.

(Vö.: 1Sám 2,11.26: *„Ezután Elkána hazament Rámába. A gyermek pedig az ÚR szolgálója lett Eli főpap felügyelete alatt. / 26. v.: A gyermek Sámuel pedig nőttön-nőtt, és kedves volt mind az ÚR előtt, mind az emberek előtt;”*

1Sám 3,1kk: „Az ifjú Sámuel pedig az ÚR szolgája volt Eli felügyelete alatt. Abban az időben ritkaság volt az ÚR igéje, nem volt gyakran látomás. / 2.v.: Egy napon az történt, hogy Eli a szokott helyén feküdt. Szeme már homályosodni kezdett, alig látott. / 3. v.: Az Isten mécsese még nem aludt el, és Sámuel ott feküdt az ÚR templomában, ahol az Isten ládája volt. / 4. v.: Az ÚR szólította Sámuelet, és ő így felelt: Itt vagyok;”

Gal 1,15–17: „De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, / 16.v.: hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel. / 17.v.: Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, aztán ismét visszatértem Damaszkuszba.”)

Talán azt gondolják néhányan közülünk: Nevelés? – Nem! Köszönöm, nem kérek belőle! Azt szeretném, ha segítene Isten, hogy megőrizzen, megáldjon, de egyáltalán ne neveljen. Ez olyan előírászerűen hangzik, ami személyi korlátozásokkal jár...

Isten nevelésében részesülni azonban előjogot jelent. Isten olyan Atya, aki szeret és ismer minket, és a legjobbat tervezi a számunkra. „Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged” (Zsid 12,5).

(Vö.: Péld 2,11–13: „Megfontolás örködik feletted, értelem oltalmaz téged. / 12.v.: Megment a helytelen úttól, és az álnokul beszélő embertől; / 13.v.: azoktól, akik elhagyják az egyenes ösvényeket, és sötét utakon járnak;”

Zsolt 145,17: „Az ÚRnak minden útja igaz, és minden tette jóságos;”

Ézs 64,7: „URam, atyánk vagy te mégis! Mi vagyunk az agyag, te a mi formálónk, kezzed alkotása vagyunk mindannyian.”)

2./ 2Móz 17,6–16: „Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hóreben. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt. / 7. v.: Azután elnevezte azt a helyet Massának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, mert így kísértették az URat: Köztünk van-e az ÚR vagy sem? / 8.v.: Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben. / 9.v.: Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / 10.v.: Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / 11.v.: És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. / 12.v.: De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült.

Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. /13. v.: így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel. / 14.v.: Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól! / 15.v.: Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem „. / 16.v.: És így szólt: Mivel kezet emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre;”

Fil 4,19: *„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.”*

Izráel Egyiptomból való kivonulása után kezdettől fogva megtapasztalta Isten vezetését. *„Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek”* (2Móz 14,31). Az izráeliták megtapasztalták Isten gondoskodását úgy is, hogy Elímben forrásvízzel ajándékozta meg őket, és oly módon is, hogy ellátta őket fürjekkel és mannával a pusztában.

(Vö.: 2Móz 14,8.31: *„Az ÚR megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának a szívét, és az üldözőbe vette Izráel fiait, Izráel fiai pedig hatalmas kéz segítségével vonultak ki. / 31. v.: Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek;”*

2Móz 15,22–27: *„Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / 23. v.: Megérkeztek Márába, de nem tudták meginni a vizet Márában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Mórának. / 24.v.: Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / 25.v.: Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket. /26.v.: Ezt mondta: Ha engedelmesen hallgatsz Istenednek, az ÚRnak szavára, és azt teszed, amit ő helyesnek tart, figyelsz parancsolataira, és megtartod minden rendelkezését, akkor nem bocsátok rád egyet sem azok közül a bajok közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam. Mert én, az ÚR, vagyok a te gyógyítód. / ,27.v.: Azután érkeztek Elímb. Ott tizenkét vízforrás volt és hetven pálmafa. Ott ütöttek tábort a víz mellett; „ 2Móz 16,1–5.: „Azután útnak indultak Elímből. Megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztába, amely Elím és a Sínai között van, a második hónap tizenötödik napján, azután, hogy kijöttek*

Egyiptomból. / 2. v.: És zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában. / 3. v.: Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak haltunk volna meg az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret. Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éh-halálra juttassátok? / 4. v.: De az ÚR azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem. / 5. v.: Amikor a hatodik napon elkészítik azt, amit bevisznek, az kétszer annyi lesz, mint amennyit napról napra szednek.”)

Amikor a pusztában Refidímnél táboroztam, „nem volt ivóvíze a népnek” (2Móz 17,1). Vajon nem azért engedte-e meg az Úr újból, hogy víz nélkül szűkölködjének, hogy lássa: bízik-e benne a népe?

De nem csupán Isten ellen zúgolódtak emiatt, hanem „a nép ismét perbe szállt Mózes-sel” (2Móz 17,2). Ezzel a bizalmatlan magatartással megkísértették az Urat, aki csodálatosan és kiválóan gondoskodott róluk.

Ha nem ismernénk a szívünket és nem tudnánk, hogy milyen gyorsan támadhat bennünk hitetlenség és bizalmatlanság Istennel szemben, akkor nem értenénk az izráeliták hálátlanságát és hitetlenségét. Egy kicsiny felhő is elég ahhoz, hogy az Isten hatalmába és szeretetébe vetett bizalmat eltakarja. Jób könyvében olvassuk: „Még *nem látják a napfényt, bár az ragyog a fellegek mögött, de szél támad, és kitisztul*” (Jób 37,21). Isten nincs távol tőlünk, még akkor sem, ha esetleg elrejtőzik egy-egy pillanatra.

(Vö.: Ézs 54,8: „Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek.”)

Magatartásuk ellenére ismét megtapasztalták az izráeliták Uruk hűséges gondoskodását. Ugyanazzal a bottal kellett Mózesnek a refidími kősziklára ütnie, amivel a Nílusra ütött. És víz fakadt belőle.

(Vö.: 2Móz 17,6: „Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hóreben. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt;”

Zsolt 34,9k.: „Ereztétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. / 10. v.: Féltétek az URat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők;” Zsolt 23,1k.: „Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorem, nem szűkölködöm. /2.v.: Füves legelőkön trelget, csendes vizekhez vezet engem.”)

Az izráelitáknak a szikla megütésekor átélt megtapasztalásról így ír Pál a korinthusiaknak szóló levelében: „És mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából it-

tak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt” (1Kor 10,4). A megütött kőszikla számunkra Jézus: „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze” (Ézs 53,5). Szenvedéséből és vértanúhalálából a legdrágább áldás árad reánk: „Bőségben való élet!”

(Vö.: Jn 10,10b: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek;” Jn 4,10: „Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet;” Jn 10,11: „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért;,”

Zsolt 36,8–10: „Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek. / 9.v.: Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot. / 10.v.: Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.”)

II./ Józsué megtanul harcolni

3./ 2Móz 17,8–16: *„Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. / 9.v.: Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / 10.v.: Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / 11.v.: És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. / 12.v.: De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. / 13.v.: Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel. / 14.v.: Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól! / 15.v.: Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem”. / 16.v.: És így szólt: Mivel kezet emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre.”*

1Pét 5,8k.: *Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: / 9.v.: álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban.”*

„Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben” (2Móz 17,8). Az izráelitáknak egyáltalán nem volt hadviseléssel kapcsolatos tapasztalatuk. Mikor Egyiptomban kínozták súlyosan bántalmazták őket, csendben kellett maradniuk, ha élet akartak maradni.

Most azonban hirtelen olyan támadókkal kerültek szembe, akikkel szemben harcolhattak. „Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal!” (2Móz 17,9). Az amálekiták veszedelmes fenyegetésére Józsuénak nem maradt sok ideje, hogy megfontolja: készen áll-e arra, hogy engedelmeskedjen Mózes utasításának és szembeszálljon az ellenséggel. Teljesen Istenre bízta magát. „URam, mily sok ellenségem van,... 8.v.:... URam, szabadíts meg, Istenem!” (Zsolt 3,2.8)

(Vö.: Zsolt 3,1–9: „Dávid zsoltára, abból az időből, amikor fia, Absolon elől menekült. /2.v.: URam, mily sok ellenségem van, mily sokan támadnak rám! / 3.v.: Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! (Szela.) / 4.v.: De te, URam, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem. / 5. v.: Hangosan kiáltok az ÚRhoz, és ő meghallgat szent hegyén. (Szela.) / 6. v.: Lefekszem, alszom és fölbredek, mert az ÚR támogat engem. / 7. v.: Nem félek a sokezernyi néptől, amely körülvevett engem. / 8. v.: Állj mellém, URam, szabadíts meg, Istenem! Hiszen te vered arcul minden ellenségemet, kitördeled a bűnösök fogait! /9.v.: Az ÚRtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden! (Szela.) ,,,

Józsuénak cselekednie kellett: hadsereget szervezni, a megfelelő embert a megfelelő helyre állítani. Ez a választás sok bölcsességet igényelt tőle. Isten azonban ajándékba adta neki, úgyhogy hitben vonult az amálekiták ellen.

(Vö.: Jak 1,5: „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.”)

Jóllehet kemény volt a harc, Józsué azonban azért nem bátortalonodhatott el, mert tudta, hogy Mózes Áronnal s Húrral a közelben lévő hegyen imádkozik értük. Lelki csapatmunka érvényesült: egymásért harcoltak. Ennek akkor van következménye, ha mindenki az Úr rendelkezésére áll a maga helyén.

(Vö.: Mt 18,19: „Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám;”

Fil 1,19: „Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével;”

1Jn 5,4.14k.: „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk... / 14.v.: Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. / 15.v.: Ha pedig tudjuk,

hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.”)

Embereivel Józsué megtapasztalt magasságokat és mélységeket, a győzelem biztos tudatát és fenyegető vereségeket is. Olykor biztosan félelem fogta el őket, de nem adták fel. „Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom” (Mik 7,8).

Kit illet a dicsőség a győzelem után? Mózes Áronnal és Húrral, mivel imádkoztak? Vagy Józsuét, mivel harcolt és embereivel teljes erejéből küzdött a győzelemért?

Bizonyosan tudták valamennyien: Isten ajándékozta a győzelmet, egyedül őt illeti a hála és a magasztalás!

(Vö.: Zsolt. 75,2: „Magasztalunk, ó Isten, magasztalunk téged, mert közel van neved azokhoz, akik hirdetik csodáidat;”

Zsolt 115,1–3: „Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért! /2. v.: Miért mondanák a pogányok: Hol van az ő Istenük? /3. v.: A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!”

1Kor 15,57: „De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!”)

4./ 2Móz 17,14k.: „Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörölöm az ég alól! / 15.v.: Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem;”

Zsolt 40,6: „URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni.”)

Isten megparancsolta Mózesnek, hogy az amálekíták fölött aratott csodálatos győzelmet írja le emlékezésül az utánuk következő nemzedékek számára: „Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben” (2Móz 17,14). Ekkor tanulta meg Józsué, hogy milyen fontos az Úr tetteire emlékezni a harc folyamán, hogy ezáltal bátorságot és új erőt nyerjenek.

(Vö.: Zsolt 103,1k.: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / 2. v.: Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”)

Újra és újra kerülünk olyan helyzetekbe, amikben minden homályos, talán kilátástalannak is tűnik. Hasznos ilyenkor Istennek azokra a tetteire emlékezni, amiket már átéltünk.

Az ő nagysága és csodatevő ereje kimeríthetetlen. Hogyne vetné be értünk győztes hatalmát újabb ínség idején, és hogyne küldené el segítségét szentéjéből? „Az ÚR hűségét magasztalom, az ÚR tetteit dicsérem: mindazt, amit az ÚR tett értünk, sok jótéteményét Izráel háza iránt, mert irgalmasan bánt velünk, nagyon hűségesen” (Ézs 63,7).

(Vö.: Zsolt 77,12–16: „Emlékezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira. / 13.v.: Végiggondolom minden tettedet, elmélkedem dolgaidon. / 14.v.: Szent a te utad, Istene! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk? / 15.v.: Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődet a népekkel. / 16.v.: Megváltottad hatalmaddal népedet, Jákób és József fiait. (Szela.)”

Mózesnek mélyen a Józsué tudatába kellett vésni, hogy Isten az amálekítákat teljesen meg akarta semmisíteni. A Róm 16,20-ban olvassuk: „A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan.” Isten nem nyugszik addig, amíg Jézus által a kereszten kivívott győzelmet meg nem ismerik az egész világon, és amíg meg nem semmisíti a Sátán hatalmának minden maradványát.

Segítsen bennünket Urunk, hogy amikor erre gondolunk, Istenbe vetett bizalmat nyerjünk abban a küzdelemben, amibe ő vitt bele minket. Hit által már részesültünk Jézus győzelmében! Az Úrtól van a győzelem!

(Vö.: Lk 10,19: „Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”

Kol 2,15: „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk;”

Róm 8,35–37: „Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? / 36.v.:

Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.” / 37. v.: De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.”)

5./ 2Móz 17,8–13: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. / 9.v.: Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / 10.v.: Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / 11.v.: És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az

erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. /12. v.: De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. / 13.v.: így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel;”

Péld 18,10: *„Erős torony az ÚR neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.”*

Jézus követőiként újra és újra érintkezünk az ellenséggel. Az „amálekíták”, ahogy mi ismerjük őket, – kívülről ható ellenségeskedők, kísértések saját szívünkben aggódó, nyomasztó gondolatok által, amik – megpróbálják vitatni a Jézus Krisztussal való közösségünket. Ezt az ellenséget nem tudjuk legyőzni emberi ügyességgel, saját erővel és stratégiával. Ehhez mennyből való segítségre van szükségünk. Dávid, aki sok harcban megállta a helyét, egy ilyen helyzetben azt mondta Istennek: *„Perelj, URam, a velem perlőkkel, harcolj az ellenem harcolókkal! / 2.v.: Ragadj pajzsot, vértet, és siess segítségemre!”* (Zsolt 35,1k.)

(Vö.: 1Jn 3,8b: *„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.”*)

Jézusnak ez a kiáltása, hogy „Elvégeztetett!” kezeskedik értünk arról, hogy legyőzött ellenséggel van dolgunk. Ezért nem szükséges, hogy megrettenjünk tőle és követőitől. Isten félelmeinket, gondjainkat, nyugtalanságunkat és szenvedésünket lábunk alá veti.¹ (Vö.: Róm 5,17: *„Akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által;”*

Zsolt 27,1–3. 12–14: *„Dávidé. Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék? /2.v.: Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. / 3. v.: Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom. / 12.v.: Ne dobj oda ellenségeim indulatának, mert hamis tanúk támadtak rám, bosszút lihegnek. / 13.v.: De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. / 14.v.: Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!”*)

Józsuének mindjárt a pusztai vándorlás elején meg kell tanulnia, hogy erőbevetése csupán az Istenbe vetett bizalomban vezethet győzelemre, hiszen még sok harc áll előtte.

Minden izráelitákra támadó ellenséges hadseregnek ugyanaz volt a célja: aláásni Isten hatalmát és megsemmisíteni a népét. Isten azonban mindig új győzelmeket ajándékozott.

1 A fordító közlése: Vö.: 1Kor 15,25: „Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét; Zsolt 110,1: „Így szól az ÚR az én uramhoz: Ülj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem! „

Az Úrral együtt minden úton bizonyosak lehetünk abban, hogy a nehézségeknek és az ellenséges támadásoknak kapitulálniuk kell.

Mindazonáltal gyakran várakozni kell ennek érdekében, amit Józsué is megtapasztalt a néppel együtt Jerikó városa előtt. *„Hit által omlottak le Jerikó kőfalai”* (Zsid 11,30); *„Ne vesztétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van”* (Zsid 10,35).

(Vö.: Józs 5,13–15: *„Amikor Józsué Jerikónál volt, föltekintett, és látta, hogy egy férfi áll előtte, kivont karddal a kezében. Odament hozzá Józsué, és megkérdezte tőle: Közénk tartozol, vagy ellenségeinkhez? / 14.v.: Az pedig így felelt: Nem, hanem az ÚR seregének a vezére vagyok. Most jöttem. Ekkor Józsué arccal a földre borult előtte, és ezt mondta neki: Mit akar mondani szolgáljának az én Uram? / 15.v.: Az ÚR seregének a vezére ezt felelte Józsuénak: Oldd le sarudat a lábadról, mert szent az a hely, ahol állsz. Józsué pedig úgy tett;”* Józs 6,1.2.20: *„Jerikó olyan alaposan be volt zárva Izráel fiai miatt, hogy se ki, se be nem mehetett senki. / 2.v.: Ekkor azt mondta az ÚR Józsuénak: Lásd! A kezedbe adom Jerikót és királyát vitéz harcosaival együtt... / 20. v.: Ekkor kiáltozni kezdett a nép, és megfújták a kürtöket. És amikor meghallotta a nép a kürt szavát, hatalmas harci kiáltásban tört ki, és a kőfal leomlott. A nép pedig bevonult a városba, mindenki egyenest előre, és elfoglalták a várost;”* Zsolt 62,6–9: *„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. / 7.v.: Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom. / 8.v.: Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. / 9.v.: Bízatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.);”*

Zsid 6,11k.: *„De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik, / 12.v.: hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket.”)*

6./ 2Móz 24,12–18: *„Azután azt mondta az ÚR Mózesnek: Jöjj fel hozzám a hegyre és maradj itt, mert át akarom adni neked a kőtáblákra írt törvényt és parancsolatokat, amelyeket azért írtam le, hogy tanítani lehessen azokat. / 13.v.: Elindult tehát Mózes és szolgálja, Józsué. Mielőtt fölment Mózes az Isten hegyére, / 14.v.: ezt mondta a véneknek: Maradjatok itt, amíg visszatérünk hozzátok! Áron és Húr itt lesz veletek. Akinek vitás ügye lesz, forduljon hozzájuk. / 15.v.: Amikor fölment Mózes a hegyre, felhő borította be a hegyet, / 16.v.: mert az ÚR dicsősége ereszkedett rá a Sínai-hegyre. Már hat napja borította be azt a felhő, és a hetedik napon kiáltott Isten Mózesnek a felhő közepéből. / 17.v.: Az ÚR dicsőségének látványa olyannak tűnt Izráel fiai szemében, mintha emésztő tűz lett volna a hegy csúcsán. / 18.v.: Mózes azonban*

bement a felhő közepébe, egészen fölment a hegyre, és ott maradt Mózes a hegyen negyven nap és negyven éjjel;”

2Móz 33,11b.: *„Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból.”*

Amikor Józsué az amálekíták ellen harcolt, úgy tűnt, hogy kipróbált harcos és gyakorlott hadvezér. De tudjuk, hogy ez valójában nem így volt. Sokkal inkább „Mózes szolgája” volt, aki a győzelem után elfoglalta a helyét Mózes mellett, és gyakorolta magát olyan csendes szolgálatokban, amikben kétségtelenül komolyan vette a hétköznapi apró dolgait is. *„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az”* (Lk 16,10a).

A Mózes melletti szolgálat bizonyára nem volt mindig egyszerű. Hiszen a szolga részt vesz ura életében.

(Vö.: Jn 15,20: *„Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én ígémet megtartották, a tieteket is meg fogják tartani.”*)

Józsuénak joga volt ahhoz is, hogy Mózessel együtt újra és újra felmenjen a hegyre, ahol Isten úgy beszélt Mózessel, mint barát a barátjával. *„Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózessel, ahogyan egyik ember beszél a másikkal”* (2Móz 33,11).

Amikor Mózes negyven nap és éjjel Isten közelében tartózkodott, Józsué egyedül várt Mózes visszatérésére a hegyen. Mi minden foglalkoztathatta ez alatt az idő alatt? Bizonyosan egyáltalán nem volt ez nyugalmas időszak, sokkal inkább a várakozás feszültségében telt és türelem gyakorlásban.

Józsuénak szüntelen a posztján kellett maradnia. Vajon eljutott-e akkor arra a felismerésre, hogy időt kell szánnia az Istennel való közösség gyakorlására. *„Időre van szükség Istenre hallgatni és akaratát megismerni. Ez nem történhet eszerint a mottó szerint: légy csendben öt percig! Ha az ígére alapoztuk életünket, és a hallgatás csendjéből érkezünk, akkor csatlakoztunk Isten mérhetetlen erőforrásához. Kizárólag akkor mehetünk a világba határozottan és rettenthetetlenül”* (Th. Sorg).

(Vö.: 1Sám 9,27: *„És amikor leérték a város végére, ezt mondta Sámuel Saulnak: Mondd a legénynek, hogy kerüljön elénk. Az eljűk került. Te pedig most állj meg, hogy elmondjam neked az Isten beszédét;”*

Ezsd 7,10: „Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket;”

2Tim 3,14–17: „De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, / 15.v.: mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által. / 16.v.: A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, 17. v.: hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”)

Milyen sok időt fordított Jézus arra, hogy egyedül legyen az Atyával! „Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott” (Lk 5,16). Azért voltak szükségesek az imádságra szánt alkalmak egyedülléte folyamán, mivel ekkor kapta meg a mennyből való utasításokat.

(Vö.: Lk 6,12k.: „Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. / 13.v.: Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett;”

Lk 9,28.: „E beszédek elhangzása után mintegy nyolc nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment a hegyre imádkozni.”)

7./ 2Móz 33,11b: „Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból;”

1Sám 3,10: „Az ÚR pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád.”

Hogy időt kell szánni Istenre, ha komolyan akarjuk venni a beszédét, ezt nem csupán Józsuénak kellett megtanulnia, és erre nem csak Jézusnak volt szüksége földi élete folyamán. Ha Isten akaratának megfelelően akarunk élni, akkor ezt nekünk is feltétlenül gyakorolnunk kell: „Légy csendben, és várj az Úrra” (Zsolt 37,7).

(Vö.: Ézs 30,15: „Mert így szól az én Uram, az ÚR, Izráel Szentje: A megtérés és a higgadtság segítene rajtatok, a béke és a bizalom erőt adna nektek! De ti nem akarjátok.”)

Az Isten előtti csöndre éppen szürke hétköznapijainkban van nélkülözhetetlen szükségünk. Ennek következményei vannak családi életünkben, hivatásunk végzése folyamán és minden döntésünkben. Milyen keserű az a tapasztalat, ha kiderül, hogy azért hoztunk rossz döntést, mivel nem szakítottunk időt arra, hogy csendben legyünk az Úr előtt és megvárjuk

döntését. Ha életünket az Úr Jézus Krisztus uralma alatt akarjuk élni, akkor nem mondhatunk le a vele való egyedüllét idejéről. „Csak csendes helyre veti ki Isten a horgonyát.”

(Vö.: Zsolt 5,4: *„Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak”* Jer 15,16: *„Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene;”*

Kol 3,16: *„A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; háláadással énekeljete szívetekben az Istennek.”*)

Az Úrral való csöndes közösség hatással van egész életünkre, a vele való megtapasztalások segítik lelki növekedésünket. Beszédei nem akármilyen beszédek. Igéje életet formáló szó, ami bensőnkben változtat meg minket. Mózes élete végén azt mondta Izráel népének Isten szaváról: *„Mert nem üres beszéd az számotokra, hanem életet jelent nektek”* (5Móz 32,47).

Ebben nyilvánult meg az ige életet megváltoztató ereje. Mert az egykor haragos természetű Mózesből alázatos ember lett.

(Vö.: 2Móz 2,11k.: *„Abban az időben történt, amikor Mózes már felnőtt, hogy kiment atyjafiaihoz, és látta kényszermunkájukat. És meglátta, hogy egy egyiptomi férfi egy héber férfit ver az ő atyjafiai közül. /12. v.: Körülnézett, és amikor látta, hogy senki sincs ott, agyonütötte az egyiptomit, és elrejtette a homokban;”*

4Móz 12,1–3: *„Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt a kúsi asszony miatt, akit feleségül vett. Mert Mózes kúsi asszonyt vett el. / 2. v.: Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az ÚR? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az ÚR meghallotta. / 3.v.: Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb;”*

5Móz 32,47: *„Mert nem üres beszéd az számotokra, hanem életet jelent nektek. Általa éltek hosszú ideig azon a földön, amelyre most átkeltek a Jordánon, hogy birtokba vegyétek;”* Zsolt 19,8–12: *„Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölccsé teszi az együgyűt. / Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. / 10.v.: Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, / 11.v.: kíváncsibb az aranyból, sok színaranyból is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. /12. v.: Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges;”*

Ézs 55,6–11: „Te pedig olyan népet hívsz, melyet nem is ismersz, és olyan népek futnak hozzád, amelyek nem ismertek: Istenedért, az ÚRért, Izráel Szentjéért, aki dicsővé tesz téged. / 6.v.: Keressétek az URat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! / 7.v.: Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani. / 8.v.: Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az ÚR. / 9. v.: Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál. / 10.v.: Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, / 11.v.: ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”)

A negyven évig tartó pusztai vándorlás folyamán igen sok alkalma volt Józsuénak arra, hogy Mózes mellett alázatot, hűséget és türelmet gyakoroljon, és alázatos, hűséges, türelmes embernek is bizonyuljon.

III./ Józsué korrigálás által tanul

8./ 4Móz 11,11–17.24–29: „Ezért Mózes ezt mondta az ÚRnak: Miért tettél szolgáladdal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját? / 12. v.: Vajon bennem fogant-e meg ez az egész nép, és én szültem-e, hogy ezt mondd nekem: Ahogyan a dajka viszi a csecsemőt, úgy vidd az öledben arra a földre, amelyet esküvel ígértem atyáiknak? / 13. v.: Honnan vegyek húst, hogy adjak ennek az egész népnek? Hiszen így siránkoznak előttem: Adj nekünk húst, hadd együnk! / 14.v.: Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem. / 15.v.: Ha így bánasz velem, inkább nyomban ölj meg, légy ennyi jóindulattal hozzám! Ne kelljen látnom nyomorúságomat! / 16.v.: Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Gyűjts össze hetven férfit Izráel vénei közül, akiről tudod, hogy a nép vénei és előljárói. Vidd oda őket a kijelentés sátrához, és álljanak föl ott veled. / 17.v.: Akkor leszálok és beszélek ott veled. Elveszek abból a lélekből, amely benned van, és nekik is adok, hogy veled együtt hordozzák a nép terhét, és ne magad hordozd azt... / Mózes kiment és elbeszélte a népnek az ÚR szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket. / 25. v.: Az ÚR pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesben volt, és annak a hetven vénnek adta. Amikor a lélek rajtuk nyugodott, akkor prófétáltak, de máskor nem. / 26. v.: Két férfi azonban a táborban maradt:

az egyiknek Eldád, a másiknak Médád volt a neve. Rajtuk is megnyugodott a lélek, mert ők is az összeírottak között voltak. De ők nem mentek ki a sátorhoz, hanem a táborban prófétáltak. / 27. v.: Egy szolga meg elfutott és jelentette Mózesnek, hogy Eldád és Médád prófétálnak a táborban. / 28. v.: Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgája volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik! / 29.v.: De Mózes ezt mondta neki: Miért vagy ilyen féltékeny? Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR! „Zsolt 37,8: „Tégy le a haragról, hagyd a heveskedést, ne légy indulatos, mert az csak rosszra visz!”

Józsué szolgálta Mózeset és mindent megtapasztalt azzal kapcsolatban, ami Mózesrel történt. Hallotta a nép panaszát az egyoldalú étkezés miatt. Bizonyára hallotta azt is, ahogy Mózes imádkozik, kitarja a szívét Isten előtt. Mivel túl nehéz volt számára az Isten és a nép közti közvetítő szolgálat. Isten válaszaként erre az imádságra Mózesnek hetven férfit kellett kiválasztania, hogy a vezetéssel kapcsolatos feladatában segítségére legyenek. Amikor ezek a frigysátornál összegyülekeztek, akkor beiktatták őket hivatalukba. Így vállalhattak részt Mózes teherhordozásában.

(Vö.: 2Móz 17,12: „De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig;”

2Móz 18,17–22: „Ekkor azt mondta Mózesnek az apósa: Nem jól csinálod a dolgot. / 18.v.: Teljesen kimerülsz te is, meg a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz neked ez, nem tudod egyedül elvégezni. / 19.v.: Most azért hallgass a szavamra, tanácsot adok neked, és Isten is veled lesz. Légy te a nép szószólója Istennél, és te vidd ügyeiket Isten elé! / 20. v.: Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük. / 21.v.: De szemelj ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, hűséges embereket, akik gyűlölik a megvesztegetést, és tedd őket előljárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött. / 22. v.: Ezek tegyenek igazságot a nép között minden időben. Minden nagyobb ügyet vigyenek te eléd, minden kisebb ügyben pedig tegyenek igazságot ők. Így könnyítenek terheden, mert veled együtt hordozzák;”

2Móz 31,1–4.6: „Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: / 2.v.: Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrínak a fiát a Júda törzséből. / 3. v.: Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra, / 4.v.: hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására,... / 6.v.: Én most melléje állítom Oholiábot,

Ahíszámák fiát a Dán törzséből. Bölcsességet adok minden hozzáértő ember szívébe, hogy el tudják készíteni mindazt, amit megparancsoltam neked.” Gal 6,2: „Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.”)

A kiválasztott férfiak közül kettő nem jött el a frigsátorhoz, hanem a táborban maradtak. Vajon a felelősség miatti megrettenés miatt? Ezt nem tudjuk. De ők is Isten Lelke befolyása alá kerültek. Egyik fiatalember, aki ezt megtudta, odafutott a frigsátorhoz és közölte Mózesrel: *„Eldád és Médád prófétáknak a táborban”* (4Móz 11,27). Mielőtt Mózes válaszolhatott volna, szolgálja, Józsué így válaszolt: *„Uram, Mózes, tiltsd meg nekik!”* (4Móz 11,28). Józsué felháborodott a két férfi egyéni vállalkozása miatt: Hát nem tagadták-e meg a Mózes iránti engedelmisséget, és nem vonták-e ki magukat feladatuk teljesítése alól!? Még jutalmat is kapjanak ezért?

Mózes a válaszával először bizonyára Józsuét akarta megnyugtatni, egyúttal azonban korrigálta is a buzgóságát: *„Miért vagy ilyen féltékeny!”* (4Móz 11,29). Mózesről messze távol állt az a szűkkeblű és gögös lélek, amelyik önmagán kívül senkit sem hagy szóhoz jutni vagy érvényesülni. Ő készségesen örült minden olyan szolgálatra való felkészítésnek, amivel Isten bárkit megajándékozott.

(Jn 3,25–27: *„János tanítványai vitába szálltak a zsidókkal a megtisztulásról. / 26. v.: Odamentek Jánoshoz, és ezt mondták neki: „Mester, aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme, az keresztel, és mindenki őhozza meg. / 27.v.: János így válaszolt: „Semmit sem szerezhetsz az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki;”*

1Kor 4,7: *„Mert ki tesz téged különbbé? Mit van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?”)*

Mózes kívánsága egészen odáig hatott, hogy így kiáltott fel: *„Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!”* (4Móz 11,29) Józsuének nem az volt a feladata, hogy Mózesért küzdjön, hanem hogy Isten ügyéért harcoljon, Isten harcosa legyen!

9./ 4Móz 11,28k.: *„Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgálja volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik! / 29.v.: De Mózes ezt mondta neki: Miért vagy ilyen féltékeny? Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!”*

Péld 15,31: *„Akinak a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcsék között marad.”*

„Akinek a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcsök között marad.” Az az ember bölcs, aki képes elfogadni a korrigálást. Ez ugyan olyan, mint egy keserű gyógyszer, amelyik gyógyítóan hat annak az embernek, aki nem utasítja el. Pál azt írja a Rómában élő gyülekezetnek: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott” (Róm 8,28).

Józsué talán Mózes méltóságát látta veszélyben, ezért szállt síkra a tekintélyéért? Ő azonban másként ítélte meg ezt a helyzetet, mivel az élő Isten szolgálatában tudta magát, aki addig tartja meg a helyén, amíg szükséges.

Mózes korrigálásából – „Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!” (4Móz 11,29) – Józsué megtanulta összekapcsolni a Mózes iránti különös nagyrabecsüléssel együtt a mások iránti nagylelkűséget is. Minél jobban megtölt a szeretet Lelke bennünket, annál gyorsabban növekszünk lelkileg. Csak ez válik Isten dicsőségére, ha mindnyájan megbecsüljük azokat, akik Isten népéhez tartoznak, és ha örülünk mindannak, ami az evangélium terjesztése érdekében történik. „Mert miről is van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színelésből, akár meggyőződésből: Krisztust hirdetik, és én ennek örülök. Sőt még inkább örülni fogok” (Fil 1,18), írja Pál a filippibelieknek egyik kritikus helyzetben.

(Vö.: 1Kor 13,1–7: „Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. / 2.v.: És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hittem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. / 3.v.: És ha szétozom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. / 4. v.: A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. / 5. v.: Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. / 6.v.: Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. / 7. v.: Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”)

Mózes bölcs korrigálása és példája segítette a fiatal Józsué abban, hogy megfontolt legyen. Így aztán később kritikus helyzetekben is bölcsen tudott reagálni. „Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan az ÚR megparancsolta Mózesnek” (5Móz 34,9).

A kézzel való szolgálatba való beiktatást jelentette. Isten a Mózes által végrehajtott felhatalmazással egyúttal a bölcsesség lelkével is megajándékozta Józsué. A bölcsesség lelke eredményezi: hagyjuk, hogy korrigáljanak bennünket.

(Vö.: Péld 6,23: „Mert lámpás a parancs, világosság a tanítás, az élet útja a figyelmeztető intés;”

Péld 10,17: „Az élet ösvényén jár, aki megfogadja az intést, de tévelyegni fog, aki megveti a dorgálást;”

Péld 12,1b: „Aki pedig gyűlöli a feddést, az ostoba marad;”

Péld 15,5b.31: „De az okos elfogadja a dorgálást. /31.v.: Akinek a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcsék között marad;”

Zsid 13,22: „Kérlek pedig, testvéreim, legyen örömtökre az intő szó, hiszen csak röviden írtam nektek.”)

10./ 2Kor 13,11: „Végül, testvéreim, örüljete, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljete békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz;”

Mk 9,38–40: „János ezt mondta neki: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket.” / 39.v.: Jézus azonban ezt mondta: „Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevemben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, / 40. v.: mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van.”

„Testvéreim, örüljete, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljete békességben...” (2Kor 3,11). A helyreigazítás nem egyszeri, mégis fontos lecke Jézussal való utunk folyamán. Van-e bárki is, akinek nincs erre szüksége?

Egyszer talán János, a tanítvány úgy gondolta, hogy ő mindent helyesen tesz. Úgy ismerjük őt, mint a szeretet apostolát.

Ez azonban nem volt mindig így. A Jeruzsálembé vezető úton a samaritásunok egyik falujában megtagadták a vendégbarátságot Jézustól és tanítványaitól. János és Jakab csak arra gondolt: ezt meg kell torolni. Azt mondták Jézusnak: „ Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?” (Lk 9,54). Mivel ez nem felelt meg Jézus megbízatásának, ezért visszautasította tanítványait. Nem véletlenül nevezte Jánost és Jakabot, a testvérét „mennydörgés fiai”-nak.

(Mk 3,17: „Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét, akiknek a Boanerges nevet adta, ami azt jelenti, mennydörgés fiai;”

Lk 9,51–55: „Amikor közeledett felemeltetésének ideje, elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe, / 52.v.: és követeket küldött maga előtt. Azok útnak indultak, és betértek a samaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. / 53. v.: De nem fogadták be, mivel Jeruzsálembe szándékozott menni. / 54. v.: Látva ezt tanítványai, Jakab és János így szóltak: „ Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?” / 55. v.: De Jézus feléjük fordult, megdorgálta őket, (és ezt mondta: „Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek, mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse;” Péld 29,22: „A haragos ember viszályt szít, az indulatos ember sok bűnt követ el; „ Jak 1,19k.: „Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra, / 20. v.: mert az ember haragja nem szolgálja az Isten igazságát.”)

Egy másik alkalommal felfedeztek a tanítványok egy olyan férfit, aki Jézus nevében démonokat űzött ki, de nem tartott velük. Felháborodva ment János Jézushoz: „*Mester, látunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket*” (Mk 9,38). A „mert nem követett minket” kifejezés azt bizonyítja, hogy János buzgósága nem pusztán önzésből történt, hanem ebbe belekeveredett természetéből fakadó, könnyen felfuvalkodó magatartása is. Ezt a „konkurenciát” mégsem szenvedheti el az ember. János ugyanolyan türelmetlen volt, mint egykor Józsué. Jézusnak kellett helyreigazítania. A tanítványok nem lehetnek féltékenyek a pályájukon kívüli szabad területekre vonatkozóan.

Mi is vizsgáljuk meg magunkat Isten jelenlétében, hogy vajon mindenki irányában nyitott szívvel járunk Jézus útján? Mert csak ez tesz higgadtá és szabaddá. „*Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...!*” (Zsid 12,2) A Jézusra való belső figyelés szeretetben és tényleges nyitottságban őriz meg bennünket.

(Vö.: Gal 5,25k.: „Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint. /26.v.: Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők;”

Fil 2,1–3: „Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, / 2. v.: akkor tegyék teljessé örömeiket azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete. / 3. v.: Semmit ne tegyete önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál;”

1Kor 3,1–8: „Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. / Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, / 3. v.:

mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e? / 4.v.: Ha az egyik ezt mondja: „Én Pálé vagyok „, a másik pedig azt: „Én Apollósé”, nem emberi módon beszéltek-e? / 5. v.: Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé lettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr. / 6. v.: Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. / 7. v.: Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja. / 8. v.: Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan.”)

IV./ Józsué megtanul Istenben bízni

11./ 4Móz 14,1–10: *„Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékelni, és sírt a nép egész éjjel. / 2. v.: Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész közösség: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában! / 3. v.: Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / 4.v.: Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba! / Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / 6. v.: De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, / 7. v.: és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / 8. v.: Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / 9. v.: Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük! / 10.v.: De az egész közösség azt mondta, hogy meg kell őket kövezni. Akkor megjelent az ÚR dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek;”*

Zsolt 81,11–16: *„Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről. Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm! / 12.v.: De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem. / 13. v.: Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát. / 14.v.: Bárcsak rám hallgatna népem, az én utaimon járna Izráel! / 15.v.: Hamar megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem. / 16.v.: Az ÚR gyűlölői hízelegnének neki, az ő ideje pedig örökké tartana.”*

Megismertük Józsuét az amálekíták elleni harcosként, Mózes szolgájaként a türelem iskolájában és Mózes szolgájaként, aki hagyta, hogy korrigálják.

Vándorlása folyamán Izráel megérkezett Párán-pusztába: „*Azután elindult a nép Hacérotból, és a Párán-pusztában ütött tábor*” (4Móz 12,16). Az Isten által megígért ország déli határától nem messze táboroztak le. Ott élt át Józsué egy újabb próbatételt. Isten parancsára Mózes kiválasztott mind a tizenkét törzsből egy férfit; együtt kellett kikémlelniük a körülményeket Kánaán országában. Igen sok függött a helyzetről alkotott véleményüktől. Józsué és Káléb is a tizenkét felderítő közé tartozott: „*Júda törzséből Káléb, Jefunne fia. / 8.v.: Efraim törzséből Hóséa, Nún fia*” (4Móz 13,6.8).

Az Isten hegyén csendben töltött negyven nap után a gyakorlati megbizonyosodás negyven napja következett, együtt a többi felderítővel. Vajon Józsué, aki ezelőtt az esemény előtt kapta új nevét, különösen megerősítve érezte-e magát? „*Mózes Hóséát – ami azt jelenti: 'szabadulás, üdvösség', – Nún fiát Józsuénak nevezte el*” (4Móz 13,16). A Józsué név azt jelenti: „az Úr a szabadító.”

(Vö.: Mt 1,21: „*Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.*”)

Kánaán gyümölcseivel megrakodva érkezett vissza az izráeli táborba a tizenkét felderítő. Feszülten vártak beszámolójukra. A kémek lelkesen mondták: „*Elmentünk arra a földre,...Valóban tejjel és mézzel folyó föld az...*” (4Móz 13,27). Megmutatták, amiket magukkal hoztak. Mindenki csodálkozott. Aztán ebben a szép beszámolóban mégis eljutottak a „de” kifejezésig. A kémek közölték azt sok akadályt, amik miatt lehetetlen elfoglalni az országot.” *Nem tudunk az ellen a nép ellen menni, mert erősebb nálunk*” (4Móz 13,31).

Káléb és Józsué határozottan szembeszálltak ezzel a véleménynel: „*Bátran fölmehe-tünk és elfoglalhatjuk, mert meg tudunk birkózni vele*” (4Móz 13,30).

Isten vajon egyértelműen hozzájárult volna ahhoz, hogy most kudarcot valljon ígéje? Semmi esetre sem. Egyetlen egy helyzet sem lehet túl nehéz ahhoz, amihez Isten ne adna segítséget, ne ismerne kiutat.

(Vö.: Ézs 50,10: „*Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezernyi hegynek minden állata;*”

2Krón 32,7k.: „*Legyetek erősek és bátrak, ne féljete, és ne rettegjete az asszír királytól, meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele. /8.v.: Ővele emberi erő van, mivelünk pedig Istenünk, az ÚR, aki megsegít bennünket, és velünk együtt*

harcol harcainkban. És megbátorodott a hadinép Ezékiásnak, Júda királyának a beszédétől;”
Zsolt 33,4: „Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik:”

Zsolt 46,2–4: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. / 3.v.: Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; / 4.v.: ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.);”
Zsolt 86,6–8: „Hallgass, URam, imádságomra, és figyelj könyörgő szavamra! / 7. v.: A nyomorúság idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem. / 8. v.: Nincs hozzád hasonló, Uram, az istenek között, műveidhez fogható nincsen.”)

12./ 4Móz 14,1–10: „Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékelni, és sírt a nép egész éjjel. / 2. v.: Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész közösség: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában! / 3. v.: Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / 4.v.: Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba! / 5. v.: Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / 6. v.: De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, / 7. v.: és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / 8. v.: Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / 9. v.: Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük! / 10.v.: De az egész közösség azt mondta, hogy meg kell őket kövezni. Akkor megjelent az ÚR dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek.”

Zsolt 25,12k.: „Azt az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. / 13.v.: Élete boldog marad, és utódai öröklik a földet.”

A felderítők pontos adatokat közöltek az Isten által megígért föld helyzetéről és lakóiról. Láthatóan korrekt módon hajtották végre megbízatásukat, és mégis tévesen ítélték meg a helyzetet. Mivel a tizenkét férfiből tíz nem vette figyelembe megfontolása során az élő Istent. Hiányzott belőlük az Isten hűségébe és hatalmába vetett bizalom, és ezek nélkül tekintettek a komoly akadályokra. Mivel hitetlenül jellemezték a körülményeket, ezért a nép elvesztette minden reménységét arra vonatkozóan, hogy hamarosan véget ér pusztai vándorlásuk. Tehát

reménytelennek tűnt, hogy kikecmeregjenek ebből a pusztai létformából. Ahelyett, hogy erősítették volna népük hitből fakadó bátorságát, reményvesztetté tették a népet.

Minél tovább szemlélünk egy akadályt, annál nagyobbnak és leküzdhetetlennek tűnik. Amíg Péter állhatatosan Jézusra irányította a tekintetét, képes volt a vízen járni. Aztán megremítette a szél és a hullámok. Levette a tekintetét Jézusról és elsüllyedt.

(Mt14,28–30: *„Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízen.” / 29.v.: Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízen, és Jézus felé ment. / 30.v.: Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „URam, ments meg!”*

Zsolt 93,3k.: *„Zúgnak a folyamok, URam, hangosan zúgnak a folyamok, zúgva morajlanak a folyamok. / 4.v.: A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fenségebb az ÚR a magasságban;”*

ApCsel 27,22.34–36.44: *„Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó... / 34. v.: Ezért intelek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről. „ 35. v.: E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. / 36. v.: Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek;)*

Józsué és Káléb határozottan állította a többi felderítő *„Nem tudunk az ellen a nép ellen menni”* kijelentésével szemben, hogy *„Bátran fölmehetünk.”*

(Vö.: 4Móz 13,27–31: *„Elbeszélésükben ezt mondták: Elmentünk arra a földre, ahová küldtél bennünket. Valóban tejjel és mézzel folyó föld az, ilyen a gyümölcse! / 28. v.: De erős nép lakik azon a földön, a városok erődtímenyei igen nagyok, és még Anák ivadékait is láttuk ott! / 29.v.: A Délvidéken Amálék lakik, a hegyvidéken a hettiták, jebúsziak és emóriak laknak, a tenger és a Jordán partján pedig kánaániak laknak. / 30.v.: Bár Káléb csitította a Mózesrel szembeforduló népet, és ezt mondta: Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert meg tudunk birkózni vele, / 31.v.: de azok a férfiak, akik vele mentek, ezt mondták: Nem tudunk az ellen a nép ellen menni, mert erősebb nálunk.”)*

Ők is látták a városokat, az erődtímenyeket és a magas termetű embereket. Valóban le tudták volna győzni az ellenség túlerejét?

Józsué a Mózes mellett eltöltött évek folyamán megtapasztalta, hogy az Úrra vesse terheit. Kálébbel együtt tehát hitbeli lépést kellett tenniük. És megtették, mivel később azt olvassuk: *„Csak Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia maradt életben azok közül a férfiak közül,*

akik elmentek az országot kikémleni” (4Móz 14,38). Egy új nemzedékkel élték át az Ígélet Földjére való bemenetelt.

(Vö.: 5Móz 3,28: „Józsuének azonban adj parancsot, erősítsd és bátorítsd őt, mert ő fog átkelni e nép élén, és ő osztja majd fel az országot, amelyet látsz;”

Józs 14,6–13: „Júda fiai Gilgálban Józsué elé járultak, és a kenizsi Káléb, Jefunne fia ezt mondta neki: Te tudod, hogy mit mondott az ÚR Mózesnek, az Isten emberének rólam és rólad Kádés-Barneában. / 7. v.: Negyven esztendő voltam, amikor elküldött engem Mózes, az ÚR szolgálója Kádés-Barneából, hogy kémkedjem ebben az országban. Én olyan hírt hoztam neki, amilyen a szívemből jött. / 8.v.: Társaim azonban, akik velem együtt jöttek, megrémítettek a nép szívét. De én teljes mértékben követtem Istenemet, az URat. / 9. v.: Azon a napon így esküdött meg Mózes: Bizony, a te örökséged lesz és a te fiaidé mindörökké az a föld, amelyre lábad lépett, mivel teljes mértékben követted az én Istenemet, az URat. / 10.v.: Mostanáig életben tartott engem az ÚR, ahogyan megígérte. Negyvenöt éve annak, hogy ezt az ígérést tette az ÚR Mózesnek, amikor a pusztában járt Izráel. Most, éppen ma vagyok nyolcvanöt esztendő. / 11.v.: Még ma is olyan erős vagyok, mint amikor Mózes elküldött engem. Amilyen akkor volt az erőm, olyan az erőm most is: harcba vonulok, és visszatérek. / 12. v.: Most azért add nekem azt a hegyvidéket, amit megígért az ÚR azon a napon, hiszen te is hallottad akkor, hogy anákok vannak ott és megerősített nagy városok. Talán velem lesz az ÚR, és kiűzöm őket, ahogyan megígérte az ÚR! / 13.v.: Józsué megáldotta őt, és örökségül adta Hebrónt Kálébnak, Jefunne fiának.”)

„Jól jegyezd meg: A legnagyobb nehézségből is megmenekülsz, ha Jézusra irányítod tekinteted és állhatatosan hozzá igazodsz” (E. Modersohn).

13./ 4Móz 14,3–10: „Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / 4.v.: Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza

Egyiptomba! / 5.v.: Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / 6.v.: De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, / 7. v.: és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / 8. v.: Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / 9. v.: Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük! / 10.v.: De az egész közösség azt mondta, hogy

meg kell őket kövezni. Akkor megjelent az ÚR dicsőisége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek.” Zsolt 17,6–9: „Hozzád kiáltok, mert meghallgatsz, Istenem. Fordítsd felém füledet, hallgasd meg beszédemet! / 7. v.: Tégy csodát híveddel, mert te megszabadítod azokat, akik jobboldhoz menekülnek támadók elől. / 8. v.: Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába / 9.v.: a bűnösök elől, akik erőszakoskodnak velem, halálos ellenségeim elől, akik körülfognak.”

Józsué és Káléb, *„akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat”* (4Móz 14,6). Ez a cselekedet a népnek a többi tíz kém oktalansága okozta téves következtetés miatti fájdalmas érzés kifejezés volt. *„Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekiünk adja a tejjel és mézzel folyó földet... Csak az ÚR ellen ne lázadjatok”* (4Móz 14,8k.). Józsué és Káléb bátran törekedett arra a nép között, hogy az emberek Istenbe vessék bizalmukat. Merészen ragaszkodtak az ígélet ígéjéhez.

De túlerővel álltak szemben, amely készen állt arra, hogy mindkét tanút meggyilkolja Isten ígérétebe vetett bizalmuk miatt. Lehetséges, hogy reszketett Józsué és Káléb térde, és szívesen elrejtöztek volna a haragos tömeg elől. De számítottak az Úrra és ígéréteire, ezért nem hagyták, hogy megfélemlítsék őket.

(Vö.: Zsolt 18,31–37: *„Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színigaz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek. / 32.v.: Van-e Isten az ÚRon kívül? Van-e kőszikla Isteniünkön kívül? / 33.v.: Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat. / 34.v.: Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasoké, magaslatokra állít engem. / 35. v.: Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércíjat feszítenek. / 36.v.: Oltalmazó pajzsodat adtad nekem, jobbold támogat engem, sokszor lehajoltál hozzám. / 37. v.: Biztossá teszed lépteimet, és nem inognak bokáim;”* Zsolt 118,5–9: *„Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. / 6.v.: Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem? / 7.v.: Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. / 8.v.: Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. / 9.v.: Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni.”)*

A lázadás, amit a tíz felderítő negatív üzenetükkel okozott, rossz következményekhez vezetett: negyven évig tartó vándorláshoz a pusztában, mivel nem vették komolyan Isten szavát.

(Vö.: 4Móz 14,20–35: *„Akkor az ÚR ezt mondta: Megbocsátok a te beszéded szerint. /21.v.: De életemre mondom és az ÚR dicsőségére, amely betölti az egész földet, / 22.v.: hogy*

azok közül az emberek közül, akik látták dicsőségemet és a jeleket, amelyeket Egyiptomban és a pusztában tettem, mégis megkísértettek engem tízszer is, és nem hallgattak szavamra, / 23.v.: senki sem fogja meglátni azt a földet, amelyet esküvel ígértem atyáiknak. Senki sem látja meg azt azok közül, akik engem megutáltak. / 24.v.: De szolgámat, Kálébot, mivel más lélek volt benne, és tökéletesen követett engem, beviszem arra a földre, ahol járt, és az ő utódai birtokolni fogják azt. / 25.v.: A völgyekben azonban az amálékiek és a kánaániak laknak. Holnap forduljatok meg, és induljatok el a pusztába a Vörös-tenger felé! / 26. v.: Az ÚR így beszélt Mózeshez és Áronhoz: / 27. v.: Meddig zúgolódik ellenem ez a gonosz közösség? Meghallottam Izráel fiainak zúgolódását, mert sokat zúgolódtak ellenem. / 28.v.: Mondd meg nekik: Életemre mondom – így szól az ÚR –, hogy úgy fogok veletek bánni, ahogyan ti beszéltetek ellenem! / 29.v.: Itt a pusztában fogtok holtan elhullani, a számba vettek mind, ahányan csak vagytok, húszévestől fölfelé, mert zúgolódtatok ellenem. / 30.v.: Nem mentek be arra a földre, amelyről esküvel ígértem, hogy ott fogtok lakni, csak Káléb, Jefunne fia és Józsué, Nún fia. / 31.v.: De gyermekeiteket, akikről azt mondtátok, hogy prédává lesznek, azokat beviszem, és megismerik azt a földet, amelyet ti megvetettetek. / 32. v.: De ti holtan hullotok el itt a pusztában. / 33. v.: Fiaitok pásztorok lesznek a pusztában negyven esztendeig, és bűnhődnek a ti hűtlenségeitekért, míg holttesteitek az utolsóig a pusztában nem lesznek. / 34. v.: Negyven napig kémleltétek ki azt a földet, most negyven évig bűnhődjete, egy-egy napért egy-egy esztendő számítva, hogy megtudjátok, mi az, ha én ellenkezem veletek. / 35. v.: Én, az ÚR, megmondtam, hogy ezt teszem ezzel az egész gonosz közösséggel, amely összefogott ellenem: az utolsóig itt hálnak meg a pusztában!”)

Józsué számára ez azt jelentette, hogy további negyven évig állt Mózes szolgálatában. Efraim törzse felelőseként más posztot is igényelhetett volna. De nem tette. Mózes szolgálja maradt, és bizalommal végezte feladatait akkor is, ha mindaz, ami a szeme elé tárult, a siker ellen szólt.

Ezen a gyakorlótéren készült jövőbeli feladatára, amíg Mózes be nem iktatta utódjaként tisztjébe, és bátorító szavakkal ezt ígérte neki: „Maga az ÚR megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!” (5Móz 31,8).

(Vö.: 5Móz 34,8k.: „Izráel fiai harminc napig siratták Mózes a Móáb síkságán, amíg el nem telt Mózes siratásának és gyászolásának az ideje. / 9. v.: Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan az ÚR megparancsolta Mózesnek.”)

Bátorító látni Józsué esetében azt, ahogy az Úr kiáll a benne bízók mellett. Józsué és Káléb Istenbe vetett bizalmuk által megfeleltek a beléjük vetett bizalomnak.

Aki felelősséget visel, annak hinnie kell!

(Vö.: 2Krón 16,9a: *„Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi;”*

Péld 29,25: *„Az emberektől való rettegés csapdába ejt, de aki az ÚRban bíz, az oltalmat talál;”*

Zsolt 60,14: *„Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el;”*

Zsid 11, 1k.6: *„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. / 2.v.: Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek. / Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.”)*

22./ GÁBRIEL TITOKZATOS KÜLDETÉSE A LK. 1. ALAPJÁN

– adventi sorozat –

Gabriel – in geheimer Mission unterwegs –
aufgespürt im Lukasevangelium Kapitel 1

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

Zeit mit Gott - Mit Gewinn die Bibel lesen – 4/2012, S. 84–95

1./ Tradíció

Lk 1,5–7: *„Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, az Abijá csoportjából; felesége pedig Áron leányai közül való volt, és a neve Erzsébet. / Igazak voltak mindketten az Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint. / Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak.”*

Már sokadszor hangzik el az egyik áruházban az „Ó, te boldog...” kezdetű dal. A karácsonyi vásárokon emberek tolakodnak az elárúsító bódék között, az utcán meg forralt bor, mézeskalács és sült mandula illata terjed a levegőben. Naponkénti benyomások ezek advent idején, összekapcsolva a karácsonyfáért és ajándékokért való tülekedéssel. Eközben bizonyára mindenki sejti, hogy valamiféle „keresztyén” dologról van szó. „A világ kárba veszett, Krisztus megszületett” kezdetű ének dallama hangzik valahol.

Milyen jó Isten, hogy minket is bevon igéje által ennek az idős házaspárnak egészen normális mindennapjaiba, amikor még egyáltalán nem voltak karácsonyi vásárook, de ez a házaspár a tradíciónak megfelelően élt.

Zakariás és Erzsébet is köztisztviselőként álló családból származott. Családfájuk Áronig vezethető vissza, aki Mózes testvére, Izráel első főpapja volt.

(Vö.: 2Móz 4,14: *„Ekkor az ÚR haragra gerjedt Mózes ellen, és azt mondta: Van neked egy testvéred, a lévita Áron. Tudom, hogy ő jól tud beszélni. Sőt jön is már eléd, és ha meglát, szívből fog örülni;*

2Móz 29,4kk.: „Áront és a fiait is rendeld a kijelentés sátrának bejáratához, és mosd meg őket. / Azután fogd a ruhákat és add rá Áronra a köntöst, az éfód palástját, az éfódot és a hósent, és övezd fel őt az éfód övével. / Tedd a fejére a süveget, és a szent fejdísz illeszd a süvegre. / Aztán vedd a felkenésre való olaját, öntsd a fejére, és kend fel őt! / Fiait is rendeld oda, és öltöztess fel őket köntösükbe!”)

A hitvespár kegyes életet folytatott: teljes szívből Isten parancsolatai szerint éltek. Mégis volt egy fájdalmas pont az életükben. Nem volt gyermekük. Manapság is nagy gondot okoz sok házaspárnak, ha nem születik gyermekük. Annak idején azonban katasztrófa volt. Az volt az általánosan elterjedt vélemény, hogy Isten megvonja az áldását az ilyen emberektől: ez stigma volt, „szégyen”, így érzékelték ezt Erzsébet is (25.v.: „Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt”).

Fiatalként bizonyára sokszor imádkoztak utódért, örvendező reménységgel és várakozással. Évek multával azonban az imádságok, meg a reménység is apadni kezdett, mint a hó a nap hatására.

És éppen nyomorúságuk közepette jön hozzájuk Isten. Ez a házaspár a „gyermek” témát már kipipálta. Mégis, Isten jön, és új fejezetet nyit élettörténetükben.

(Vö.: 1Móz 11,29–30: „Abrám és Náhór feleséget vettek maguknak: Abrám feleségének Száraj volt a neve, Náhór feleségének pedig Milká volt a neve: Ő Háránnak, Milká apjának és Jiszká apjának volt a leánya. / Száraj azonban meddő volt, nem volt gyermeke;”

1Móz 12,2–3: „Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel. / Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;”

1Móz 17,1–2: „Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Abrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelőttem, és légy feddhetetlen! / Megajándékozlak szövetséggel, és nagyon megszorítom utódaidat;”

1Móz 18,10–14: „Egyikük azt mondta: Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz! Sára meg ott hallgatódzott a háta mögött a sátor bejáratánál. / Ábrahám és Sára élemedett korú öregek voltak, és Sáránál már megszűnt a női életfolyamat. / Sára nevetett magában, és azt gondolta: Miután megvénültem, lehet-e gyönyörűségem? Meg az uram is öreg! / De az ÚR megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: Ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? / Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának;”

1Móz 21,1–6: „Azután meglátogatta az ÚR Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az ÚR Sárával, ahogy megígérte. / Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten. / Ábrahám Izsáknak nevezte el újszülött fiát, akit Sára szült neki. / Azután körülmetélte Ábrahám a fiát, Izsákot nyolcnapos korában, ahogyan megparancsolta neki Isten. / Ábrahám százesztendő volt, amikor fia, Izsák megszületett. / Akkor ezt mondta Sára: Nevetségessé tett engem az Isten, kinevet mindenki, aki csak hallja.”)

Isten manapság is azt akarja, hogy hozzánk is megérkezzék egészen normális életünkbe. Ezt jelenti az advent. Mi is mondhatjuk és énekelhetjük:

„Jöjj, ó Üdvöztő, Jézus Krisztus,

Nyitva áll előtted szívem ajtaja”

(G. Weissel).

2./ Meglepő látogatás

Lk 1,8–13: „Történt pedig egyszer, hogy amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, / a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába, és bemutassa a füstölőáldozatot. / A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában. / Ekkor megjelent neki az ÚR angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől. / Zakariás amikor ezt meglátta, megrettent, és félelem szállta meg. / De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni;”

2Móz 30,7–8. 34–36: „Azon mutasson be Áron illatáldozatot reggelenként; amikor rendbe hozza a mécseseket, akkor mutassa be. / Estefelé is mutassa be Áron, amikor felrakja a mécseseket. Állandó illatáldozat legyen ez az ÚR színe előtt nemzedékről nemzedékre!... Azután ezt mondta Mózesnek az ÚR: Végy fűszereket, azaz illatos gyantát és szagos borostyánt, erős illatú mézgát, fűszereket és tiszta tömjént egyenlő mértékben. / Készíts belőle fűszerezett illatáldozatot, ahogyan a kenetkeverő készíti: sózva, tisztán és szentül. / Morzsold szét egy részét, és tedd a bizonyság elé a kijelentés sátrában, ahol megjelenek neked. Igen szentnek tartsátok ezt!”

Zakariás pap nagyon csodálkozott, hogy ezúttal számtalan kollégája közül éppen őt jelölték ki, hogy kétszer, 9 és 15 órakor ő vezesse naponta az ima-istentiszteletet¹ a templomban.² Milyen sokszor végzett már Zakariás korábban is lelkiismeretesen megtisztelő szolgálatokat a templomban. Neki mindig „csak” annyi jutott, hogy paptársainak segített. Ma azonban ő mehetett be a szentélybe. Imádkozott, miközben meggyújtotta az előírt aromás koncentrátumokat az aranyoltáron, ami nyomán intenzív illat és füst keletkezett. Ez volt az Istenhez szállt imádságok jele.

Eközben egy angyal lépett észrevétlenül a füstölő oltárhoz. Zakariás nem vette észre a jövetelét, nem számított érkezésére. Mi is tudhatjuk személyes adventi időnkre vonatkozóan: Urunknak végzett hűséges szolgálatunk közepette is eljöhet hozzánk Isten. És az imádkozás csöndjében is megszólíthat meglepő igéje.

Zakariás erősen megrettent a fénylő alak láttán, és egyúttal hallotta a vigasztaló „Ne félj” kijelentést is. Nem sok ideje maradt az idős embernek arra, hogy töprengjen e jelenésen.

Amit az angyal mond, élete bánatát érinti: *„Meghallgatásra talált a te könyörgésed.... feleséged, Erzsébet fiút szül neked, ...és Jánosnak fogod őt nevezni!”*

Nem talál-e szíven minket is ez az ige?

Reménység és meg nem hallgatott imádságok közé szorítva megtapasztaljuk itt: Isten hallja imádságainkat akkor is, ha végtelenül sokáig nem hallgatja meg azokat. Isten látja az ínséget akkor is, ha nem is időelképzelésünknek megfelelően avatkozik közbe. A várakozási idők nehéz idők lehetnek.

(Vö.: Zsolt 56, 9: *„Te számon tartod bolyongásomat. Gyűjtsd könnyeimet tömlődbe, legyenek benne, könyvedben!”*)

De azért is ünnepeljük évre-évre adventet, hogy újra és újra emlékezzünk: Isten jön. És ha ő jön, akkor megoldódik életünk rejtélye, akkor megtanuljuk megérteni Isten vezetését.

(Vö.: Jób 42,2.5: *„Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. / Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak.”*)

¹ Ez a naponkénti imádság eredetileg a reggeli és esti áldozathoz kapcsolódott (vö.: ApCsel 3,1), később a hívő zsidók naponta háromszor imádkoztak (vö.: Keresztény Bibliai Lexikon 646. o, a jobb oldali hasáb közepe táján).

² A papságot 24 rendbe osztották be, és évente kétszer valamennyien Jeruzsálembe utaztak egy hétre, hogy templomi szolgálatot végezzenek. Akit sorsolás útján az áldozati oltárhoz választottak, az kiváló, jó illatú, előkészített anyagokból mutatott be áldozatot Istennek. Ebben a nagy megtiszteltetésben egy pap életében egyszer, vagy legfeljebb kétszer részesült.

3./ Felkészítés

Lk 1,14–17: *„Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, / mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, / Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, / és őelőtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé;”*

Mal 3,1.23.24: *„Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. Hamar eljön templomába az ÚR, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! – mondja a Seregek URa... / Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRnak nagy és félelmetes napja. / Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”*

Egyáltalán nem volt természetes, hogy egy éltés korú házaspár apai-anyai örömeiben részesül. Ha figyelmesen olvassuk a 14. verset, akkor látjuk, hogy nem csupán Erzsébet és Zakariás személyes boldogságáról van szó, jöllehet Isten ezt is szívében viseli. Azonban az a horizont, amit felvázol az angyal, ezt messze meghaladja. *Sokan* fognak örülni, sokan meglepődnek János jövetelén.

Próféta lesz. Olyan személy, aki teljesen és egészen Istennek átadott élettel szolgál. Olyan, aki meghirdeti Izráel népének, mi az igazság és a jogtalanság. Sokakat felráz álmukból; sokan megismerik és megvallják bűnüket, és megválnak tőlük, rendezik Istennel és egymással való kapcsolatukat.

Ma azt mondanánk, hogy bombaként hatott János üzenete. Mert 450 éve nem történt ehhez hasonló. Malakiás zárta a próféták hosszú sorát, akik kinyilvánították Izráel népének Isten szavát, akaratát és gondolatait. Hiszen most Isten érkezik. Beteljesíti szavát, és elküldi azt a személyt, akinek teljesítenie kell Malakiás zárószavait.

(Vö.: Mal 1,23–24: *„Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRnak nagy és félelmetes napja. / Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”*)

János „Illés erejével hat majd” népe között. Ez a kulcsszó, ami Isten népével való küzdelmét jellemzi a Kármelen: Továbbra is egy kis kegyességet akartok gyakorolni, valamiféle

tradíciót ápolni, és egyidejűleg azt tenni, amit akartok? (1Kir 18,21: *„Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem.”*) Annak idején a nép semmit sem válaszolt. Nem tudtak dönteni.

Most ismét eljött a döntés ideje ezzel az egyedülálló születésről szóló értesítéssel, amit a Felséges Isten angyala személyesen közöl. János lesz Isten Fia útkészítője.

Ez is adventi idő: legyünk készen az Úr érkezésére.

*„Ó, Úr Jézus, készíts fel engem, szegényt e szent időre
Jóságod és irgalmasságod alapján!”*

(V. Thilo).

4./ Lelassítva

Lk 1,18–20: *„Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öregember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.” / Az angyal pedig így válaszolt: 'Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.’”*

Zakariás torkán akadt a szó. Aztán csak kifakad belőle: Ez lehetetlen! A biológiai törvények figyelembevétele nélkül készítettél számvetést! Merő hitetlenség nyilvánul meg szavaiban.

Zakariás olyan pap, aki hűségesen szolgál Istennek, rendszeresen tanulmányozza a szent iratokat. Tudja elméletileg, hogy Isten bármit képes megteremteni, amit akar. De hogy néz ez ki a gyakorlatban? Mi történik, ha Isten komolyan vesz engem, és a maga módján hallgatja meg imádságaimat? Ha kijelenti terveit, ami messze meghaladja kicsinyességemet? Ha az által, amit ajándékozni akar, nem álmaim beteljesedése, hanem Isten e világra való üdvterve kerül előtérbe? *„Ti vagytok a föld sója... Ti vagytok a világ világossága... (Mt 5,13–14).*

(Vö.: ApCsel 13,47: *„Mert így parancsolta meg nekünk az Úr: Pogányok világosságává teszek, hogy üdvösségük légy a föld végső határáig;”*

Fil 2,15: „*Feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban.*”)

Ha jön Isten, akkor hitet keres bennünk, és végtelen hatalmába vetett bizalmunkat. Elmélet és gyakorlat – vajon nem térnek-e el ezek egymástól nálunk, gyakran mérföldekre is?

Az angyal nem engedi érvényesülni Zakariás látszólag helyes érveit. Hevesen rendre utasítja: „*Gábrriel vagyok, aki Isten előtt áll*”, nem vagyok akárki, aki hozzád jöttem, hogy imameghallgatásodról beszéljek veled. Arra kaptam megbízást, hogy belevonjalak Isten nagy tervébe tégedet és Erzsébetet is.

Amikor az angyal kijelenti a nevét, mintha „csengettek” volna Zakariásnál. Hiszen nagyon is jól ismerheti Dán 8,16–ot („*És emberi hangot hallottam az Úlj felől, amely így kiáltott: Gábrriel, magyarázd meg neki ezt a látványt!*”) és 9,21-et („*Még mondtam az imádságot, amikor Gábrriel, az a férfi, akit azelőtt láttam a látomásban, sebesen hozzám repült, és megérintett engem az esti áldozat idején*”).

Zakariásnak jel adatik, amin aztán gondolkozhat kilenc hónapig. A fiú megszületéséig egy szó sem jön az ajkára. Ha az Úr lelassít minket, és pihenő tartására kényszerít, emögött szeretetteljes szándéka rejtőzik. Segíteni akar nekünk, hogy egészen gyakorlati módon bízzunk Igéjében.

„*Ne csüggedjete el, segítőtök az ajtó előtt áll;*

Már itt is van, hogy felüdítse és megvigasztalja szíveteke”

(P. Gerhardt).

5./ Látomás

Lk 1,67–80: „*Apja, Zakariás, megtelt Szentlélekkel, és így prófétált: / „Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki. / Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, / ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva: / hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnék minket; / hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, / arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk, / hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, / szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján. / Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útjait, / hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bo-*

csánata által, / Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból; / hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára.” / A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, és a pusztaiban élt egészen addig a napig, amelyen szolgálatba lépett Izraelben.”

Izgatottság uralkodik Zakariás házában. Először az újszülött fiú a szokatlan János nevet kapja (57–66.v.), aztán az eddig néma apa Istent magasztaló énekbe kezd. És milyen ez az ének! A Biblia szaknyelvéből való. Nem volt még akkor jelbeszédet alkalmazó televízió. Az utcán vagy a zsinagógában Zakariás nem tudott beszélni kollegáival és barátaival, és az esedékes döntésekkor szeretett Erzsébetének újra és újra agyagtáblácskát kellett rendelkezésére bocsátania (63.v.).

Olyan volt az, amikor Zakariás táblára írt közlését bejelentették, mint amikor egy kegyes ember a Bibliája alapján tájékozódik. Amint aztán Zakariás hangszálai ismét engedelmeskedtek, úgy beszélt, mint egy próféta, akit betöltött a Szentlélek. Láta és közölte Isten népéről szóló nagy látomását (78.v.).

Mi az orvos betegénél végzett vizitációjáról beszélünk, és ismerjük az egyházi hatóságok által végzett gyülekezeti vizitációt. Azonban Istennek most népe körében tett látogatása azért egyedülálló, mivel Isten már oly sok évszázada hallgatott.

Ha meglátogat minket valaki, ez figyelmessége és irántunk való érdeklődése, odafordulása és szeretete jele.

Advent Isten nálunk való megszállását jelenti. Ezért hangzik a zsoltárének: *„Emeljétek föl fejetekeket, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király!”*

(Vö.: Zsolt 24,7–10: *„Emeljétek föl fejetekeket, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! / Ki az a dicső király? Az erős és hatalmas ÚR, az ÚR, aki hatalmas a harcban. / Emeljétek föl fejetekeket, ti kapuk, emeljétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! / Ki az a dicső király? A Seregek URa, ő a dicső király! (Szela.)”*¹

Advent szívünk ajtajának és ablakának szélesre tárását jelenti, hogy kiengedjük a lustaság áporodott levegőjét, a rutin használt levegőjét.

Advent azt jelenti, hogy határozottan kitárjuk a szűklátókörűség és korlátozottság ablaktábláit, hogy eljusson hozzánk az üdvösség, bűnbocsánat, irgalmasság és békesség a napfelkelte ragyogásában.

¹ 304/1. református ének: *„Kapuk, emelkedjétek! Kiáltó szó hallik, Ím, jó fejedelmetek, Az idő hajnallik: Harmattal rakott feje, Véle sok áldása, Bétölt teljes ideje, Hogy minden test lássa.”*

(Vö.: Mal 3,20: „*De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltetek, és sugarai gyógyulást hoznak. Úgy ugrándoztok majd, mint a hizlalóból kiszabadult borjak;*”

Zsolt 145,5–7: „*Fenségeden, ragyogó dicsőségeden és csodálatos dolgaidon én is elmélkedem. / Elmondják, milyen félelmes hatalmad, én is felsorolom nagy tetteidet. / Áradoznak, emlékezve nagy jószágodra, és örvendeznek igazságodnak;*”

Ézs 63,7: „*Az ÚR hűségét magasztalom, az ÚR tetteit dicsérem: mindazt, amit az ÚR tett értünk, sok jótéteményét Izráel háza iránt, mert irgalmasan bánt velünk, nagyon hűségesen.*”)

*„Amikor az örökkévaló világosság
Behatol a világba,
Akkor új fénnel látja el;
Az éjszaka kellős közepén is világít,
És a fény gyermekeivé tesz bennünket.
Uram, irgalmazz!”*

(M. Luther).

6./ Nagy jelentőségű kép – szerény keretben

Lk 1,26–33: „*A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábiel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, / egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. / Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!” / Mária megdöbbent ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. / Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! / Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. / Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.”*

Gábiel Zakariásnál tett látogatása után fél évvel újabb megbízatást kap Istentől. Korábban a főváros templomában jelent meg, igencsak hatásos keretek között. Most azonban egy távoli, igénytelen vidéki településre küldi Isten egy olyan fiatal nő nappali szobájába, aki a társadalomnak egyáltalán nem jelentős személye.

Ez a lány sem várta Isten angyalát. Esküvőjére készült jegyesével, Józseffel, az áccsal. Mégis, Gábrriel angyal, aki Isten szokatlan kegyelem-köszöntésével üdvözli (28.v.), kijelenti neki, hogy gyermeket fog szülni még az előtt, mielőtt megkezdik férjével közös életüket. Ez képtelenség Mária számára. Fiút szülni, akit nem József nemzett, a „Magasságos Fiát” – ez elképzelhetetlen!

Milyen jelentős értesítés ez egy fölöttébb szerény keretben! Isten szereti, ha dicsősége és szentsége nem luxus és színpompás körülmények között ragyog fel, hanem egy sötét és piszkos istállóban. És bent fekszik az újszülött, pólyába csavarva egy jászolban. Igaz ember és igaz Isten. Milyen titokzatos ez!

*„Isten emberré lesz, emberek javára,
Isten gyermeke vér szerint is egyé lesz velünk”*

(P. Gerhardt).

A Magasságos Fia nem adja fel isteni lényét.

(Vö.: Mk 14,61–62: „Ő azonban hallgatott, és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte őt a főpap, és így szólt hozzá: „Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?” / Jézus ezt mondta: „Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.”)

Jézus a király, akit megillet minden tisztelet. Ő „Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! / Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek URának féltő szeretete viszi véghez ezt!” (Ézs 9,5–6).

És mindez bele van foglalva az emberiségnek, a megalázottságnak „egy kicsiny kerekébe,” az emberek minden tudatlanságával, fájdalmával, könnyével és szenvedésével együtt. Isten így és nem másként akart megérkezni hozzánk, hogy a legszegényebbekben, legkisebbekben, legmélyebben lévőkben és leggyengébbekben is bizalom ébredjen személye és üdvössége iránt. Kövessük mi is tanácsát: „Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.” / „Ugye, a verébnek párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül? / Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva” (Mt 11,28–30).

7. Teremtési folyamat

Lk 1,34–37: „*Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?” / Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. / Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, / mert az Istennek semmi sem lehetetlen.”*

Jóllehet Mária anyanyelvén hallotta az angyal szavait, mégsem értette meg. Ezért tudakozódik tőle. Finom különbség van az ő és Zakariás reakciója között.

Az idős pap azt kérdezi: „*Miből tudom meg ezt?*” Mária kérdésében semmiféle ellenvetés nincsen.

Zakariás azonban azonnal folytatja érvelését arra vonatkozóan, hogy miért is téved Gábiel angyal – és vele együtt Isten is: „*Hiszen én már öregember vagyok, feleségem is előrehaladott korú*” (Lk 1,18).

Mária azt kérdezi, hogy mehet végbe ez az esemény. Az angyal aztán meggyőző érveket hoz fel arra, hogyan fog megtörténni. Együttérző módon magyarázza meg a fiatal nőnek, hogyan küldi el Isten a Fiát az örökkévalóságból a világba, jelen korszakunkba. Megismerteti Máriát egy szűznek az Igében megjövendőlt áldott állapotával (Ézs 7,14: „*Ezért maga az ÚR fog nektek jelt adni: Íme egy fiatal nő teherben van, és fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezik el*”), amiről az Úr Jézus ellenfelei egészen máig gonosz dolgokat mondanak, koholnak, és nevetségessé teszik.

„*Boldog, aki hitt*” (45.v.) – mondja neki később rokona, Erzsébet. Ez volt Mária belső magatartása. Hit nélkül ma sem lehetséges lelki haszonnal olvasni ezt az igeszakaszt. Tanúi leszünk annak a szuverén teremtésaktusnak, ami itt le van írva Isten Igéjében. Szakszerűen, nem feltűnést keltő módon, ahogyan a világ teremtésekor is történt: „*Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság*” (1Móz 1,3).

A Szentlélek egészen közel kerül Máriához, és az történik, ami még soha nem volt. Ez Isten eljárás módja. Neki hatalma van arra, hogy teremtsen és „*létre hívja a nem létezőket*” is (Róm 4,17).

Olyat tesz Isten, ami lehetetlen az embereknek. És Mária olyan bizalommal fordul Istenhez, ahogy azt egykor Ábrahám is megtanulta: „*Azért adatott tehát az ígéret a hit alapján,*

hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígéret Ábrahám minden utóda számára: nem csak a törvény alatt élőknek, hanem az Ábrahám hitét követőknek is. Ő mindnyájunk atyja / Isten színe előtt, ahogyan meg van írva: „Sok nép atyjává tettelek.” Mert hitte, hogy Isten megeleveníti a holtakat, és létre hívja a nem létezőket. / Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ennyi lesz a te magod!” / Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendőss lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt. / Isten ígéretét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek” (Róm 4,16–20).

Mária olyan edénnyé válik, akibe Isten belehelyezi a Fiát.

*„Az egész világ se képes sohasem magába foglalni Őt,
aki Mária ölében nyugszik...”*

(M. Luther).

8./ Odaadás

Lk 1,38: *„Ekkor így szólt Mária: 'Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!' S ekkor eltávozott tőle az angyal.”*

Ma csupán ezt az egy verset vegyük szemügyre. Mária szolgálónak nevezi magát, pontosabban: „Az Úr rabszolgánőjének.” Feltétel nélkül teljesíti Isten utasítását.

Bízunk benne, hogy gondoskodik róla, és megvédi. Ezért képes kimondani ezt a második mondatot is: *„Történjék velem a te beszéded szerint.”* Nem vonakodom tőle, nem védem magam vele szemben. Ezzel Mária nagy rizikót vállal. Fennáll annak a veszélye, hogy elhagyja szeretett Józsefet, és ott marad házasságon kívül született gyermekkel. Sőt, még az is megtörténhet, hogy megkövezik.

(Vö.: 3Móz 20,10: *„Ha valaki férjes asszonnyal paráználkodik, a felebarátja feleségével paráználkodik, halállal lakoljon a parázna férfi és a parázna nő;”*

Jn 8,5: *„Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?”*)

Nem áldozza-e fel biztos jövőjét Mária a lakószobájában végbement, nem egészen megmagyarázható „jelenés” alapján? Valóban elkötelezhetjük magunkat Isten iránt ilyen naiv módon?

Milyen sok szülő óvja gyermekét Isten feltétel nélküli követésétől: „Nem kell olyan komolyan venni a hitet!”

Milyen sok egyébként barátságos ember kételkedni kezd, ha az Isten szavába való bizalomról van szó. „Ez mégiscsak túlzás!”

Milyen sok ember kételkedése miatt válik viszonylagossá a szent ígélet: „Követni akarlak Uram, mindegy hogyan és hová vezetsz?”

Ez a jelentéktelennek tűnő vers Lukács evangéliumában nekünk is felvet néhány kérdést:

Valóban készen vagyok-e megválni döntési jogomtól, és átengedem-e azt higgadtan Magasságos, mennyi Atyám szerető kezébe, akinek jó terve van velem és a világgal?

Felhagyok-e azzal, hogy töröm a fejemet a jövőn, és elfogadom tőle az egymást követő útszakaszokat, aki kiválóan ismeri az egész útszakaszt.

„Vedd elmém, lelkem és szívem

Had adjam Néked mindenem,

Hogy kedves légyek néked”

(P. Gerhardt).¹

Figyeljük meg, miként mutatkozik meg a hívők Istennek való odaszánása a következő igékben?

Mk 1,29–31: *„Mindjárt ezután kimentek a zsinagógából, és Jézus elment Jakabbal és Jánossal együtt Simon és András házába. / Simon anyósa lázasan feküdt, és mindjárt szóltak felőle Jézusnak, / aki odamenve megfogta a kezét, és talpra állította, úgyhogy az asszonyt elhagyta a láz, és szolgált nekik;”*

Mk 2,1–5: *„Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. / Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az ígét. / Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. / Mivel a sokaság miatt nem fértek a közelébe, megbontották annak a háznak a tetejét, ahol ő volt, és nyílást vágva leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. / Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattak a bűneid;”*

Lk 8,1–3: *„Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő / és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadí-*

¹ 329. református ének 1. verse.

tott meg, és betegségekből gyógyított meg: Mária, akit Magdalainak neveztek, akiből hét ördög ment ki, / Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének felesége, és Zsuzsánna, de sok más asszony is, akik szolgáltak neki vagyonukból;”

ApCsel 2,42–47: „Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. / Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. / Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenküik közös volt. / Vagyonukat és javaikat eladták, széosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. / Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; / dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel;”

2Kor 8,1–5: „Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Macedónia gyülekezeteinek adott. / Mert a nyomorúság sok próbája között bőszeges az ő örömiük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. / Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, / és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. / És nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából.”

9./ Találkozás

Lk 1,38–45: „Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéd szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal. / Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. / Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel, / és hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! / Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? / Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, ujjongva mozdult meg a magzat méhemben. / Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki;”

Zsolt 33,4: „Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik;”

Zsolt 127,3: „Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.”

Mária összepakol néhány dolgot a nem túl hosszú időre tervezett utazásra, aztán „sietve” elindul rokonához, Erzsébethez, hiszen Gábiel angyal által jel adatott neki Isten csodálatos munkájára vonatkozóan: „*Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van*” (Lk 1,36). Alig tudja kivárni, hogy ezt meglássa, és ennek nyomán ő maga is megerősödjön hitében, mert: „*Istennek semmi sem lehetetlen*” (Lk 1,37).

Az Isten által véghezvitt csodák nincsenek kiszínezve és „civilizálva.” Isten *saját maga* áll az esemény centrumában. Ő a cselekvő személy. Ezt a tényt a Lélek adománya erősíti meg, aki betölti Erzsébetet.

Mária csupán egy köszöntést mond, de ez Isten szívéből fakadó üdvözlés. Ez mozgásba hozza a hat hónapos gyermeket az anyaméhben, aki rúgkapál örömeiben.

Isten csodája örömet vált ki bennünk. Istenben való örvendezést, aki ellát minden jó adománnyal, és aki teljesíti ígéretét. A Szentlélek munkálja bennünk az örömet, és Isten s tettei iránti hódolatot.

Erzsébet szinte „magán kívül van”: Mária! Te látogatsz meg engem? Hiszen Uram édesanyja vagy! Isten áldottja vagy. Isten van veled. Kegyelme árnyékoz be téged (Lk 1,28: „*Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!”*)

Így találkozik a két leendő édesanya, de Jézus és János is – még teljesen rejtett módon. János a „Magasságos prófétája” (Lk 1,76: „*Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útjait*”), Jézus pedig a Magasságos Fia (Lk 1,32.35: „*Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ... a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának*”).

Jézus a kegyelem forrása és Isten szeretete, János pedig Jézus útkészítője az emberi szívekhez. János rámutat a bűnökre, Jézus meg hordozza azokat.

(Vö.: Jn 1,29: „*Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!”*

Mt 1,21: „*Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből;*”

ApCsel 4,12: „*És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk;*”

Zsid 9,26: „*Mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ kezdete óta. Most azonban egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt;*”

1Jn 2,2: „*Mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világ bűnéért is;*”

1Jn 3,5: „Azt pedig tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket, és hogy őbenne nincsen bűn.”)

Ilyen mélyreható találkozást nem lehet kieszelni. Csak csodálkozhatunk rajta, és magasztalhatjuk érte Istent.

„Ó, bár olyan lenne az értelmem, mint egy mélységes szakadék,
Lelkem meg széles tenger, hogy befogadhassalak!”

(P. Gerhardt)

10./ Magnifikát

Lk 1,46–55: „Mária pedig ezt mondta: „Magasztalja lelkem az Urat, / és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, / mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, / mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, / irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. / Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. / Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel. / Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. / Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, / amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.”

Alig hallgatott el Erzsébet, Mária sem tudott tovább uralkodni magán. Istent magasztaló énekbe kezdett. Magnifikátnak nevezzük Mária énekét latin kezdete alapján. E szöveg pompás megzenésítésére kaptak ösztönzést olyan nagy zeneszerzők, mint Heinrich Schütz és Johann Sebastian Bach.

Kit magasztal Mária? Az Urat, nem pedig önmagát. Ez a hitben vállalt út kezdete: elismerni Isten nagyságát, számolni vele.

(Vö.: 1Móz 15,1–6: „Ezek után az események után így szólt az ÚR Ábrámhoz látomásban: Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges. / De Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, URam! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Eliézer örökli. / Nem adtál nekem utódot – mondta Ábrám –, ezért a házamnál született szolga lesz az örökösöm. / Ekkor így szólt hozzá az ÚR: Nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni. / Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az ég-

re, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz! / Abrám hitt az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt;”

1Sám 2,1–10: *„Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak. / Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk. / Ne beszéljete oly sokat, büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és a tetteket Ő méri le. / A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel. / A jóllakottak elszegődnek kenyérért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. Az ÚR megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz onnét. / Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. / Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, leülteti az előkelőkkel együtt, és főhelyet juttat neki. Mert az ÚRéi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. / Híveinek lábát megőrzi, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje. / Összetörnek, akik az ÚRral szállnak perbe, mennydörög ellenük az égben. Megítéli az ÚR az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad;”*

Jer 32,17.27: *„Ó, Uram, URam! Te alkottad az eget és a földet nagy hatalommal és kinyújtott karral. Neked semmi sem lehetetlen... / Én vagyok az ÚR, minden élők az Istene. Van-e számomra lehetetlen?”)*

Mária nem tudja, hogy alakul személyes jövője, de biztosan nyugszik Isten hatalmas kezében. Ennek örvendezik. És már tud teljes szívből énekelni. A végtelenül feszült, belátható horizont ellenére (48.v.: *„Mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék”*) Isten egészen személyes Üdvözítője marad (47.v.: *„És az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt”*).

Mi is újra felüdülhettünk lelkiileg az elmúlt napokban: Megszületett Üdvözítőm, megérkezett Szabadító, hogy örömmel szemügyre vegyen, hogy megváltson a bűntől, és ezzel az örökkévalóság fényét hozza életembe.

Mária egyszerű nő, felkészült arra, hogy házasságot kössön Józseffal, hogy háztartást vezessen – ebben nem is történt változás. De amikor Isten megérkezett hozzá, minden mást „felborított” az életében. Így volt ez Izráel történelmében is: Mikor Isten eljött, bajba jutottak az erőszakoskodók, és esélyt kaptak az elnyomottak. A jóllakottaknak nem volt szükségük rá, az éhezőket viszont megelégtette.

„Tanulj ettől a Mestertől, ha hálát akarsz adni neki”, mondta Luther Márton.

És ez is jó tanács:

*„Meváltóm, egy kérésemet nem vetheted meg nékem:
Hogy szívem mélyén tégedet hordozhatlak, remélem,
És bölcsőd, szállásod leszek;
Jövel hát, tölts el engemet
Magaddal:nagy örömmel!”*

(P. Gerhardt)¹

11./ Visszatérés

Lk 1,56: *„Mária Erzsébettel maradt három hónapig, azután visszatért otthonába.”*

Három hónapig maradt Mária a rokonánál. Aztán visszatért Názáretbe.

Milyen gyakran gondolkozhatott a júdai „hegyvidéken”, és beszélgethetett Erzsébettel arról, hogy mi minden várhat rájuk? Hogy fog reagálni József, miután ilyen döntő esemény került közéjük? *„Kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől”* (Mt 1,18). Hogy mit „gondolnak” majd a szomszédok, mit szólnak és susmognak, azt meg sem említi az Írás.

Mária szíve alatt hordozta Isten Fiát, és bátran viselte a fellépő félreértések következményét. Átadott életének ez az első próbaköve. „Az történjem velem” Uram, amit megengedsz.

Bár sokan nagy elhatározásra jutunk Isten jelenléte csendjében, de mihelyt kilépünk az ajtón, szembetűnő az emlékezetkiesésünk, mikor megérkezünk „Názáretünkbe”, az ismerős vidékre. Ha barátságtalanul tekint ránk valaki, vagy esetleg egy telefonhívás összekuszálja terveinket, és mélységes csalódást okoz egy hűvös vagy barátságos kiigazítás nagy buzgósággal végzett munkánkat illetően.

Sokszor előfordulhat, hogy ízzé-porrá válnak nagyszerű gondolataink, ha nem állunk Isten mellé, aki bennünk és értünk cselekszik, és megengedi a megpróbáltatásokat.

Mária nem ingadozik. És Józsefnek is biztos talaj van a lába alatt.

(Vö.: „Mt 1,19–25: *„Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszégyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. / Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magad-*

¹ Református énekeskönyv: 397. ének 5. verse. Református Sajtóosztály. Budapest, 1971.

hoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. / Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” / Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” – ami azt jelenti: Velünk az Isten. / József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, / de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.”)

Aztán eljön az a nap is, amikor Máriának el kell szenvednie fia kivégzését is. Akinek a keresztyén majd ez olvasható: „A Názáreti Jézus, a zsidók királya” (Jn 19,19.25–27: *„Pilátus feliratot is készíttetett, és rátétette a keresztre. Ez volt ráírva: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA... Jézus keresztyénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. / Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” / Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.”)*

Mária tudja, hogy kiben bízott. Ezt az Urat senki sem rabolhatja el tőle. Az Úr feltámadása után az apostolok és Jézus tanítványai körében található (ApCsel 1,14: *„Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt”.*)

Az imádság formálja az ő életét is.

*„Úr Jézus, szívből akarlak szeretni nagyon,
Örömben és fájdalmak idején is,
Minél tovább, annál inkább”*

(F. Spee).

23./ KRÍZISKEZELÉS

VOM UMGANG MIT KRISEN

Diakonissen Mutterhaus Aidlingen

Zeit mit Gott – Mit Gewinn die Bibel lesen – 1/2013. 29–41

1./ Bevezetés

Zsolt 73,1–2.13–16: *„Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! /De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. /...De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, /mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. / Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. / Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem;”*

Ézs 65,24: *„Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.”*

Mit értünk krízis alatt? Lexikonban e címszó alatt főleg három területről van szó.

Krízis van a *gazdaságban*, ha a virágzó konjunktúra hirtelen vagy lassan csökken, és mélypontra kerül. Szembeötlő ismertetőjegyek erre vonatkozóan: gyakori csődeljárások és fokozódó munkanélküliség.

Az *orvostudományban* akkor beszélünk krízisről, ha a kórfolyamat hirtelen kulminál, és aztán egyértelmű javulás, vagy az egészségi állapot rosszabbodása következik be.

A *pszichológián* belül azt mondják, hogy a krízis egy jellemző életfolyamat megterhelés által bekövetkezett alapvető szakasza, ami döntően fontos a személyiség további alakulására vonatkozóan.

Életkrízisek kiváltói lehetnek: súlyos betegségek, veszteségek, kapcsolatokban keletkező nehézségek, félelmekkel járó szituációk. Életkrízisek hitbeli kríziseket is válthatnak ki. Olykor éppen ezek miatt kerülnek sokan lelki válságba.

Persze más okok is lehetnek, amik megkérdőjelezzik a hitet: ilyen például kritika bibliai kifejezéseket illetően, sőt Isten teljes Szentírása igazságával és eredetiségével szemben. Ami azt képviseli, hogy a Biblia nem Isten ígéje, hanem csupán tartalmazza Isten ígését.

Pedig éppen Isten megbízható igéje rendezi, fogékonyabbá teszi gondolatainkat, és megajándékoz bennünket a megkülönböztetésre való képességgel: *„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait”* (Zsid 4,12).

Kegyes emberek is jutnak krízisbe. Keresztyének, akik őszintén és elkötelezett módon élnek Jézus Krisztussal, egymás után többször is megjárják a „siralom völgyét”.

Olykor tanácstalanok vagyunk, máskor meg bizonytalanok, jól tudva azt, hogy Jézus követésére való elhívásunk nem szenvedésmentes életre szól.

De ha ez velünk is előfordul, csalódhatunk-e Istenben, megkérdőjelezhetjük-e szeretetét, és szabad-e hamis következtetésekre jutnunk megpróbáltatásaink során? Hiszen Urunk abban akar segíteni, hogy merjük vállalni a bizalom lépéseit. Mert sohasem lehet nagyobb az ínség Jézustól, a hű és erős segítőtől (vö.: Lk 8,40–50; Jn 5,19.14.¹).

¹ Lk 8,40–50: *„Megkértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem tudták.” / Ekkor Jézus így szólt: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek, és meddig szenvedlek még titeket? Vezesd ide a fiadat!” / Még feléje tartott a fiú, amikor leteperzte az ördög és megrázta. Jézus azonban ráparancsolt a tisztátalan lélekre, meggyógyította a gyermeket, és visszaadta az apjának. / Ekkor mindnyájan elámultak az Isten nagyságán. Amikor mindnyájan csodálkoztak azon, amit tett, ezt mondta tanítványainak: / „Jegyezzétek meg jól ezeket a szavakat: az Emberfia emberek kezébe adatik!” / De ők nem értették ezt a kijelentést, mivel el volt rejtve előlük, hogy fel ne fogják. És féltek őt megkérdezni a kijelentés értelméről. / Azután vita támadt közöttük arról, hogy közülük ki a nagyobb. / Jézus pedig ismerve szívük gondolatát, kézen fogott egy kisgyermeket, és maga mellé állította; / majd ezt mondta nekik: „Aki befogadja ezt a kisgyermeket az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a nagy.” / Ekkor megszólalt János: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, de megtiltottuk neki, mert nem követ téged velünk együtt;”*

Jn 5,1–9.14: *„Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe. / Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Betesda-nak neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van. / A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak tömege fekiüdt ezekben (és várták a víz megmozdulását. / Mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett). / Volt ott egy ember, aki harmincnyolc éve szenvedett betegségében. / Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: „Akarsz-e meggyógyulni?” / A beteg így válaszolt neki: „Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem.” / Jézus azt mondta neki: „Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!” / És azonnal egészséges lett ez az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt... / Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és ezt mondta neki: „Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled.”*

2./ ÁBRAHÁM

1Móz 15,1–6: *„Ezek után az események után így szólt az ÚR Ábrámhoz látomásban: Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges. /De Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, URam! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Eliézer öröklí. / Nem adtál nekem utódot – mondta Ábrám –, ezért a házamnál született szolga lesz az örökösöm. / Ekkor így szólt hozzá az ÚR: Nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni. / Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz!”*

A következő napokban a Biblia olyan embereivel foglalkozunk, akik krízisbe jutottak és megtapasztalták Isten segítségét. Gondoljunk mindenekelőtt Ábrahám hit-krízisére.

Ábrahám csodálatos ígéretet kapott Istentől. S bár több mint tíz éve élt már Kánaán földjén, neki és feleségének még mindig nem volt gyermeke.

Üres szavakat közölt volna vele Isten? „Olykor olybá tűnt neki, mintha lóvá tette volna Isten. Nagy ígéretet adott neki, nem is egyszer, de még mindig csupán megtúrt idegen volt az országban, és Sára még mindig meddő volt. Az ígérettel és tapasztalattal szembeni ellentmondás gyengítette Ábrám hitét” (H. Lamparter).

Milyen kemény szakítópróba ez! Isten azonban mégsem hagy el minket. Velünk van ínségünkben, és tartja magát ígéjéhez. „Amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni” (Róm 4,21).

Mégis, vannak olyan időszakok, amikor azok a keresztyének is, akik teljes szívükből követik Jézust, sötétségben ülnek és nem értik Istent. Így történt ez Hudson Taylорral is, a Kínai Belföldi Misszió alapítójával és minden misszionáriussal Kínában a boxerlázadás (1900) idején.¹ Akkor mondta Taylor egyik barátjának: „Már nem tudok sem olvasni, sem gondolkodni, sem imádkozni, csupán bízni tudok.”

Hogy lehetséges ez? Egyik énekben olvasható: „Uram, mivel szilárdan tart erősen karod, csendben bízom benned.” Jézus nem hagyja, hogy elbukj, akkor sem, ha az egész világ összeomlana. Határozottan tart tégedet.

¹ Az 1899–1901-es kínai népi felkelés, amelynek a kínai elnevezésében (jihotuan) előforduló „ököl” szó alapján a nyugati imperialista hatalmak adták gúnyból a boxerlázadás nevet. Közvetlen előzménye az imperialista hatalmak észak-kínai terjeszkedése az 1894–1895-ös japán–kínai háborút követően.” In: <http://www.kislexikon.hu/boxerlazadas.html>

Az Úr tudta, milyen állapotban volt szolgája, Ábrahám. És azt is tudja, mi hogy vagyunk. Ha nem teljesíti ígéretét azonnal, az nem jelenti azt, hogy elfeledkezett rólunk. Isten nem felejt el övéit (vö.: 1Móz 21,1–7; Zsid 11,8kk; Ézs 49,15; 2Krón 20,5–13.¹).

3./ PÉTER

Lk 22,31–34. 54–62: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, / de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.” / Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!” / Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismersz engem.” ... Miután pedig elfogták őt, elvitték és bekísérték a főpap házába. Péter pedig távolról követte. / Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük. / Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt

¹ 1Móz 21,1–7: „Azután meglátogatta az ÚR Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az ÚR Sárával, ahogy megígérte. / Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten. / Ábrahám Izsáknak nevezte el újszülött fiát, akit Sára szült neki. / Azután körülmetélte Ábrahám a fiát, Izsákot nyolcnapos korában, ahogyan megparancsolta neki Isten. / Ábrahám százestendős volt, amikor fia, Izsák megszületett. / Akkor ezt mondta Sára: Nevetségessé tett engem az Isten, kinevet mindenki, aki csak hallja. / Ezt is mondta: Ki jósolta volna meg Ábrahámnak, hogy fog még Sára fiaikat szoptatni? Mert fiút szültem öregkorára;”

Zsid 11,8–12: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. / Hit által költözött át az ígéret földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnek az örököseivel. / Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. / Hit által kapott erőt arra is, hogy Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy húnék tartotta azt, aki az ígéretet tette. / Ezért attól az egytől, méghozzá egy szinte már elhalttól származtak olyan sokan, mint az ég csillagai és mint a tenger partján a füvény, amely megszámlálhatatlan.”

Ézs 49,15: „Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad!”

2Krón 20,5–13: „És felállt Jósáfát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében az ÚR házában, az új udvar előtt, / és ezt mondta: URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezében van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben. / Istenünk, te űzted ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt barátod, Ábrahám utódainak. És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták: / Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség jön ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket! / De látod, az ammóniak és móábiak, Széír hegyvidékének a lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráelieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket, / ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és ki akarnak űzni birtokból, amelyet birtokunkba adtál. / Istenünk, ítélj meg őket! Mert nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk. / Eközben a júdaiak valamennyien ott álltak az ÚR színe előtt gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal együtt.”

egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt: „Ez is vele volt.” / Ő azonban letagadta, ezt mondván: „Asszony, nem ismerem őt!” / Röviddel ezután más látta meg, és rászólt: „Te is közülnök való vagy!” De Péter így válaszolt: „Ember, nem vagyok!” / Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: „De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való.” / Péter azonban ismét tagadta: „Ember, nem tudom, mit beszélsz.” Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas. / Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” / Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.”

Az Újtestamentumban találkozunk Péterrel, aki erős krízisbe jutott, miután megtagadta Urát. Mivel keményen vádolták azok a nagy szavak, amiket nem sokkal korábban mondott.

Másfajta kritikus időszakot is megtapasztalt Péter Krisztus-követése kezdetén, amit Jézus egyik csodája váltott ki benne (vö.: Lk 5,1–11¹).

Péter megismerte, hogy kicsoda ő maga valójában: olyan ember, aki nem passzol Jézushoz, Isten Fiához. Az ő mindenhatóságánál ismerte meg saját tehetetlenségét, és az Úr szentségénél bűnös lényét.

Alapjában véve Jézusnak Pétert el kellett volna küldenie. Mégis, mit tesz aztán?

Mi történne a bűnösökkel, ha az Úr magunkra hagyna minket? Lenne reménységünk? Örömünk? Szívbeli békességünk?

Rettenetesen megijedhetnénk. És ez a rémület krízist válthatna ki, mivel hirtelen lát-nánk meg magunkat a szent Isten világosságában. (Vö.: Ézs 6,5; Jób 9,20; 1Ján 3,10.²)

¹ Lk 5,1–11: „Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. / Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálójukat mosták. / Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. / Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezd a mélyre, és vessétek ki hálójukat fogásra!” / Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálójukat.” / S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálójuk; / ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. / Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” / A hal-fogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; / de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!” / Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.”

² Ézs 6,5: „Ekkor megszólaltam: Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim!”

De minden krízis növeli annak az esélyét, hogy újra részünk legyen Isten meg nem érdemelt jóságában és megújító szeretetében. (Vö.: Jn 21,1kk.¹)

„Aki soha nem éli át Péter felfedezését, jöllehet megmentette Isten és az ő gyermeke, az soha sem látja magát úgy, amilyen tulajdonképpen, és ezért az Urat sem látja úgy, amilyen valójában. Ezért szegényes az ilyen keresztyén élet.

Gondolkozzunk el azon: hol ismertem be bűnös létemet, és hol vallottam meg ezt Isten előtt? Hol lett világos számomra, hogy semmire sem vagyok jogosult Istennél, mivel bűnös vagyok? Bűnünk kinyilvánítása és méltatlanságunk megismerése az Úrral való igazi élet fontos feltétele, és lényeges kellék minden jövőben bekövetkező eseményre vonatkozóan” (G. Maier)²

Akinek még nem nyílt ki szeme önmaga megismerésére, az ezt is kérheti Istentől. (Vö.: Ef 1,15–21; Jer 9,23³).

Jób 9,20: „Ha igazam lenne is, bűnösnek mondana szája, ha feddhetetlen lennék is, hamisnak tartanám;”

1Ján 3,10: „Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszi az igazságot, nem az Istentől van, és az sem, aki nem szereti a testvérét.”

¹ Jn 21,1kk: „Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás–tengernél. Így jelent meg: / együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő. / Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. / Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt.”

² Zsolt 51,1–6: „A karmesternek: Dávid zsoltára, / abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. / Könnyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.”

³ Ef 1,15–21: „Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, / szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban; / és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; / és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, / és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével / munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben, / feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnel is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is;”

Jer 9,23: „Ezt mondja az ÚR: Ne dicsekedjék bölcsességével a bölcs, ne dicsekedjék erejével az erős, ne dicsekedjék gazdagságával a gazdag!”

4./ JÓB

Jób 1,1–22: „Élt Úc földjén egy Jób nevű ember, aki feddhetetlen és becsületes ember volt, félt az Istent, és kerülte a rosszat. / Hét fia és három leánya született neki. / Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz pár ökör és ötszáz szamár volt a jószága, és igen sok szolgája volt. Ez az ember tekintélyesebb volt minden keleti embernél. / Fiai lakomát szoktak tartani odahaza, mindegyik a maga napján. Ilyenkor üzentek három nőtestvérüknek, és őket is meghívták, hogy velük együtt egyenek és igyanak. / Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkel, és annyi égőáldozatot mutatott be, ahányan voltak. Mert azt gondolta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal. / Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. / Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. / Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerül a rosszat. / A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! / Hiszen te oltalmazod őt, a házáat és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. / De nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged! / Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezébe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az ÚR elől. / Egyszer, amikor Jób fiai és leányai lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában, / hírnök érkezett Jóbbhoz, és így szólt: A marhákkal szántottak, a szamarak pedig mellettük legelésztek. / De a sébaiak rájuk rontottak, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Istentől tűz hullott az égből, amely megégette, és elpusztította a juhokat és a legényeket. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: A káldeusok három csapatban rajtaütöttek a tevéken, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Fiaid és leányaid lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában. / De hirtelen nagy szél támadt a puszta felől, megrendítette a ház négy sarkát, az rászakadt a fiatalokra, és meghaltak. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Jób ekkor fölállt, megszaggatta

köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, / és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve! / Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotrányoztató dolgot Isten ellen.”

Jóbról olvassuk, hogy nagy krízisbe jutott, amikor váratlanul rettenetes szerencsétlenség sújtotta. Hirtelen igen nehéz gyötrelmeket és kemény megpróbáltatásokat kellett elszenvednie. Mindent elveszített: gyermekeit, vagyonát és végül az egészségét is. Sőt, a felesége is elfordult tőle. Teljesen egyedül állt Jób e megmagyarázhatatlan előtt, jöllehet eljött hozzá három barátja, hogy vele együtt keseregjenek és vigasztalják. (Vö.: Jób 2,9–13.¹)

Hét nap és éjszaka hallgattak barátai. Aztán elkezdett panaszkodni Jób. Nem viselkedett-e jól és kegyes emberként mindezidáig? Barátai mindenesetre figyelmeztetik: amit most átélsz, az csak Isten büntetését jelentheti titkolt igazságtalanságodra. Ekkor minden ingataggá válik Jób számára; már Istent sem érti, akinek minden nyilvánvaló bűnét megvallotta.

A Jób 3,11-ben olvassuk, hogy ebben a nehéz időben Jób úgy gondolta, semmi értelme nincs az életének: „*Miért nem haltam meg, mikor megszülettem? Miért nem múltam ki, mikor anyám méhéből kijöttem?*”

Talán félelem és megdöbbenés is hatalmába kerítette Jóbot, aki minden hányattatásában attól rettegett leginkább, nehogy valami módon elforduljon Istentől és megtagadja. „*Bár csak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonalát! / Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét*” (Jób 6,9–10).

Jób panaszait nyilvánvalóvá teszi az is, hogy elkerülhetetlenül krízissel kell számolnia: „*Mert a Mindenható nyilai vannak bennem, mérgüket issza lelkem, és Isten rettentései sorban elérnek engem.../ Hát nem kapok segítséget? El van zárva tőlem a szabadulás?*” (Jób 6,4.13).

Ha már végképpen halálunkon vagyunk, Istennek még akkor is terve van velünk. Nem engedi, hogy kételkedésbe süllyedjünk, hanem önmagával való új, meglepő, lenyűgöző talál-

¹ Jób 2,9–13: „A felesége ezt mondta neki: Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg! / De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájjával. / Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről: a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamáii Cófár. Megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvéttel vigasztalják őt. / Amint azonban messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek, megszaggatták köntösüket, és port szórtak a fejükre. / És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.”

kozással ajándékoz meg. És újra megismerjük az Urat, szeretjük és magasztaljuk. (Vö.: Jób 19,25–27; 40,1–6; 42,1–6.10–17.¹)

5./ JÚDÁS

Mt 26,14–16. 23–25. 47–50: „Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskáriótes Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz, / és így szólt: „Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt?” Azok harminc ezüstöt állapítottak meg neki. / Ettől fogva kereste az alkalmat, hogy elárulja őt.../ Ő pedig így válaszolt: „Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. / Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.” / Megszólalt Júdás is, az áruló, és ezt kérdezte: „Talán csak nem én vagyok az, Mester?” „Te mondtad” – felelte neki.../ Még beszélt, amikor megjött Júdás, egy a tizenkettő közül, és nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép véneitől. / Az árulója ezt az ismertetőjelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, az lesz ő, azt fogjátok el!” / Majd egyenest Jézushoz menve így szólt: „Üdvözlégy, Mester!” – és megcsókolta őt. / Jézus ezt mondta neki: „Barátom, hát ezért jöttél!” Akkor odamentek, rátették a kezüket, és elfogták;

¹ Jób 19,25–27: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, / s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent. / Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek;”

Jób 40,1–6: „Szólott az ÚR, és ezt mondta Jóbnak:/ Mit perlekedik a Mindenhatóval az akadémikuskodó? Aki Istennel akar vitatkozni, feleljen neki!/ Jób pedig felelt, és ezt mondta az ÚRnak:/ Bizony, könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem. /Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer: többé nem teszem. / Az ÚR válaszolt Jóbnak a viharból...”

42,1–6. 10–17: „Felelt Jób, és ezt mondta az ÚRnak: / Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. / Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. / Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezek, te pedig oktass engem! / Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. / Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban... / Az ÚR jóra fordította Jób sorsát, miután Jób imádkozott barátaiért, és kétszeresen visszaadta az ÚR Jóbnak mindazt, amije volt. / Elment hozzá minden férfi- és nőrokona, és minden régi ismerőse, és együtt étkeztek vele házában. Részvétellel vigasztalták azért, hogy olyan sok bajt bocsátott rá az ÚR. Adott neki mindegyik egy pénzt és egy aranykarikát. / Az ÚR pedig jobban megáldotta Jóbot azután, mint azelőtt. Lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. / Lett még hét fia és három leánya is. / Első leányát Jemimának, másodikat Kecának, harmadikat Keren–Happúknak nevezte el. / Országsgzerte nem voltak olyan szép nők, mint Jób leányai. Apjuk nekik is adott örökséget fiútestvéreikkel együtt. / Ezután Jób még száznegyven esztendeig élt, és meglátta fiait és unokáit negyedízigen. / Öregen halt meg Jób, az élettel betelve.”

Mt 27,3–5: *„Amikor pedig Júdás, aki őt elárulta, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek, / és ezt mondta: „Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el.” De azok ezt mondták: „Mi közünk hozzá? A te dolgod.” / Erre ő a templomba hajítva az ezüstöket, eltávozott, ment és felakasztotta magát.”*

Felfoghatatlan az a krízis, ami összeroppantotta az Urát eláruló Júdást. „Ami Júdás esetében történt, az a Gonosz mérhetetlen mély titka, amit nem lehet elbagatellizálni” (G. Maier).

Júdás Jézus tizenkét főből álló tanítványi köréhez tartozott. A Sátán, Isten ellensége helyezte el az árulás gondolatát Júdás szívében. De mégiscsak Júdásé volt az elhatározás, hogy engedelmeskedjen a hangjának, ami aztán a Sátán engedelmes eszközévé tette.

Júdás kivált a tanítványi körből, és kiszolgáltatta Jézust ellenségeinek. Vajon a pénz csábította? *„Azok harminc ezüstöt állapítottak meg neki”* (Mt 26,15).

Amikor látta Júdás, hogy halálra ítélték Jézust, megbánta tettét. De vajon milyen lehetett a bűnbánata? Valódi volt? Őszinte?

Júdás vége rettenetes. Kiszolgáltatta magát a „hazugság atyjának.” (Vö.: Jn 8,44: *„Ti atyátoktól, az ördögtől származtok, és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja.”*)

Mégis, egyetlen egy krízisnek sem kell így végződnie. Ha Júdás is – mint Péter – bocsánatot kért volna Jézustól, ő neki is megbocsátott volna. A bűnbánat a megtérés első lépése. Ez azonban még nem eredményez változást. Csatlakoznia kell ehhez annak az elhatározásnak, hogy elhagyom a helytelen utat és más úton indulok el. Vö.: *„Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: 'Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet'”* (Lk 7,9).

Júdás igen nyíltan megmondta: *„Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el”* (Mt 27,4). *„Vétkeztem.”* De ha ezt mindenekelőtt Jézusnak vallotta volna meg, nem csak a főpapoknak!

Ha csak emberek előtt panaszkodunk bűneink miatt, az semmit sem segít abban, hogy leküzdjük vétkeinket. Jézusra van szükségünk, aki legyőzte a bűnt. Őhöz járunk. Keresztje alá mehetünk. Ott menedéket találhatunk. (Vö.: Jak 4,7.8; 1Kor 1,18.¹)

¹ Jak 4,7–8: *„Engedelmeskedjétek azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. / Közeledjétek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek;*

Nem a Jézustól való menekülés, hanem a Jézusnál való menedék jelenti megmenekülésünket – akkor is, mikor a legborzalmasabb pusztulásról van szó. (Vö.: 5Móz 33,27; Ézs 1,18; Ézs 44,22; 1Jn 2,1–2.¹)

6./ ÁSZÁF

a./ A másokkal való összehasonlítás veszélyei

1Krón 6,16–18.24: *„Ezeket állította be Dávid az ÚR házába az éneklés vezetésére, miután a ládát ott elhelyezte, / hogy végezzék az éneklés szolgálatát a kijelentés sátrának a hajléka előtt, amíg Salamon föl nem építette az ÚR házát Jeruzsálemben; szolgálatban álltak rendtartásuk szerint. / Ezek álltak szolgálatban fiaikkal együtt: a kehátiak fiai közül Hémán, az énekes, aki Jóél fia, aki Sámuel fia / ...Testvére, Ászáf állt a jobbján. Ászáf Berekjáhú fia volt, aki Simá fia;”*

Zsolt 73,1–3: *„Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! / De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. / Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét.”*

Ászáf olyan énekesekből álló csoportot vezetett, amelyik zeneileg kísérte az istentiszteletet a templomban. Milyen szép és fontos hivatás!

Egyik nap Ászáf – amikor másokkal hasonlította össze magát – krízisbe került. Foglalkozunk alaposan krízisével, és azzal is, ahogy ezt legyőzte.

1Kor 1,18: *„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.”*

¹ 5Móz 33,27: *„Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak. Kiűzte ellenségedet, és ezt mondotta: pusztítsd!”*

Ézs 1,18: *„Jöjjetek, szálljunk vitába! – mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gyapjú;”*

Ézs 44,22: *„Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!”*

1Jn 2,1–2: *„Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, / mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világ bűnéért is.”*

A másokkal való összehasonlítás hozzátartozik életünkhöz, mivel soha sem vagyunk egyedül, hanem sokféleképpen kapcsolatban állunk egymással.

Mi történik a másokkal való összehasonlítás folyamán? Hogylétünkkel foglalkozunk, adottságainkkal és javainkkal, és még gyakrabban olyan dolgokkal, amikkel nem rendelkezünk. Ez olyan aggodalmat idéz elő, aminek során rosszul járunk. Rávetődik a tekintetünk másokra, hogylétükkel, adottságaikkal, közérzetükkel és javaikkal foglalkozunk, és azzal, hogy láthatóan semmiféle hiányban nem szenvednek.

Ritkán foglalkozunk olyanokkal, akiknek nem megy olyan jól a soruk. Az ilyen emberek általában látóhatárunkon kívül vannak.

És ha mi magunk kerülünk bajba, mások boldogulása kellemetlenül érint bennünket. Bosszant és nyomaszt, hogy mások sikeresebbek, mint mi. Több talentummal rendelkeznek és szerencsésebbek. Olyan békétlenné válhatunk, hogy úgy véljük: Isten nem igazságos, javaiból nem egyenlő mértékben és nem igazságosan részesít mindenkit.

Ehhez hasonló dolog történhetett Ászáffal is. Összehasonlította magát másokkal akkor, amikor nem ment jól a sora. *„Mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel”* (Zsolt 73,14).

Körülnézett, és olyan embereket látott környezetében, akiknek igen jól ment a sora. Ez megkeserítette! (Vö.: Jn 21,20–22: *„Péter ekkor megfordult, és látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsorán ráhajolt a keblére, és megkérdezte: „Uram, ki az, aki elárul téged?” / Őt látta tehát Péter, és megkérdezte Jézustól: „Uram, hát vele mi lesz?” / Jézus pedig így szólt hozzá: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!”*)

Még az is gyötörhette, hogy egészségügyi gondjait elégedetlensége is tetézte. *„Minden baj a másokkal való összehasonlításból származik”* (S. Kierkegaard). (Vö.: 1Móz 37,4; Péld 14,30; Péld 23,17; Gal 5,26.¹)

¹ 1Móz 37,4: *„Jákób fiai is hazajöttek a mezőről, amikor ezt meghallották. Felháborodtak ezek a férfiak, és nagy haragra lobbantak, mivel gyalázatot követett el Sikem Izráelen, amikor Jákób leányával hált, mert nem szabad így cselekedni;”*

Péld 14,30: *„A szelíd szív élteti a testet, az indulat viszont rothasztja a csontokat;”*

Péld 23,17: *„Ne irigyelje szíved a vétkeket, inkább az URat féld mindennap;”*

Gal 6,26: *„Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.”*

b./ A krízis kiváltó oka

Zsolt 73,2–12: *„De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. / Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét. / Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük. / Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket. / Ezért a kevélység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak. / Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak. / Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek döllyfösen. / Az ég ellen is feltájták szájukat, nyelvükkel megszólják a földet. / Ezért fordul feléjük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet. / Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek? / Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen.”*

Ászáf megállapította: amilyen jól megy a sora másoknak, olyan rosszul megy nekem! De nem csupán ez a tény tette boldogtalanná Ászáfot, hanem sokkal inkább az, hogy ezek az emberek istentelenek és gúnyolódók.

Ő azonban hűségesen és őszintén szolgálta az Urat. Joggal mondhatta, hogy tisztán tartotta a szívét: *„De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban”* (13.v.).

Ászáf beszélt a bűnnel való bánásmódjáról is. Őrizkedett attól, hogy bűnt kövessen el, és megszomorítsa Istenét. Mégsem ment jól a sora.

Egész nap gyötrődött. Nem tudjuk, hogy milyen betegségben szenvedett, azt viszont igen, hogy olyan emberekre sandított, akiknek nyilván nem kellett szenvedniük, és dicsekedtek is istentelenségükkel.

Ez kínozza Ászáfot, és végül is ez volt krízise kiváltó oka: mi eredménye van annak, ha ragaszkodom Istenhez? Semmi hasznom nincs belőle!

Úgy gondolta: tulajdonképpen hiábavaló dolog, hogy Istennek szolgálak. Hiábavaló, hogy nemet mondok a gonosz dolgokra, hiábavaló a küzdelem a bűnök kerülésére, hiábavaló az Isten előtti és Istennel való élet!

Nem kellene mindezt elismernie Istennek? Igazságos ő egyáltalán?

Isten igazságát kutató kérdésével Ászáf nem volt egyedül. Ugyanezt kérdezik némelyek, akik hisznek Istenben: mit eredményez számomra, ha követem Krisztust, mi hasznom van abból, hogy egész életem neki szántam, és ezért lemondtam bizonyos dolgokról?

Mindezek ellenére nehéz életutat kell járnom.

Nem fizetődik ki a hitben végzett küzdelem, ha például bármikor felmondhatnak a munkahelyemen.

Miért vagyok súlyos beteg, jóllehet....

Miért olyan nehéz az élet akkor is, ha keresztyén vagyok?

Ez a kérdés Pétert is foglalkoztatta: *„Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?” / Jézus erre ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ti, akik követtek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel tizenkét törzse felett. / És mindenki, aki elhagyta házáat vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. / De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első” (Mt 19,27–30).*

c./ Isten velünk van ínségeinkben

Zsolt 73,13–16: *„De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, / mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. / Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. / Elgondoltam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem.”*

Megterhelte Ászáf Istennel való kapcsolatát, hogy napról napra rosszul mentek a dolgai, jóllehet ragaszkodott ahhoz, hogy megálljon a hitben, miközben a hitetleneknek minden sikerült.

Ászáf intenzíven törekedett arra, hogy megértse ezt a jelenséget. Mégis, minél inkább próbálta megérteni, annál mélyebbre került gondolatvilága sötét dzsungelébe.

Sok keresztyén emberrel is hasonló dologok történnek. Naponként fizikai és pszichikai fájdalmak kínozzák őket. Minden nap súlyos körülmények között szenvednek, amikben elakadnak.

A hívő ember akkor kerül tényleges hitbeli krízisbe, amikor egyáltalán nem érti Istent. Egyik lexikonban olvasható: *„A krízis bizonyos élethelyzetekben különös megterheléssel járó időszak válságos szakasza.”*

Axel Kühner tudósít egy kétgyermekes házaspárról. *„Amikor igen fiatal korában meghalt a lányuk, ezt vésették a sírkövére: 'Miért?' Vádként tűnt ez a kérdés, amire már nem lehet*

választ kapni. Amikor két év múlva a fiúkat is el kellett temetniük, ezt írták a szülők a sírkőre: 'Isten tudja, miért!'"

A kérdést maradt, és tudták, hogy nincs rá válasz. A két felirat azonban arról szól, hogy a szülők a szívükben lévő minden érhetetlenség ellenére is valamennyire nyugalomra jutottak.

Nem kutakodhatunk a miért után, és az helyes, ha magát Istent kérdezzük. Ez a belévetett bizalmunkat fejezi ki akkor is, ha nem kapunk tőle magyarázatot. Isten válaszol ínségünkre, sőt, velünk van megpróbáltatásainkban. Megvigasztal, bátorít és korrigál minket.

De nem kell megmagyaráznia a szenvedést, nem kell igazolnia a miérteket. Mert Ő Isten és az is marad, felfoghatatlan és egyúttal Isten, aki szeret bennünket. Hogy ezt elismerjük, megnyugtat minket, mélységes rejtettséget ajándékoz a szenvedésben. (Vö.: Zsolt 94,19; 119,50; Jer 29,11; 33,6; Ézs 38,17.¹)

d./ Betegség, fájdalom és halál a bűn alapvető következményei

Ézs 55,8–9: „Így szól az én Uram, az ÚR, aki összegyűjti a szétszóródott Izráelt: Még gyűjtök azokhoz, akiket összegyűjtöttem! / Ti, mezsei vadak, jöjjetek mind, és egyetek, ti, erdei vadak is mind!"

Zsolt 18,31–33: „Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színgáz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek. / Van-e Isten az ÚRon kívül? Van-e kőszikla Istenünkön kívül? / Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat.”

Miért nem kíméli meg Isten a családjához tartozókat a szenvedéstől?

¹ Zsolt 94,19: „Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet;”

Zsolt 119,50: „Ez a vigasztalásom nyomorúságomban, mert beszéded megelevenít engem;”

Jer 29,11: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek;”

Jer 33,6: „Én majd bekötözöm és orvoslom sebeit, meggyógyítom őket, és megmutatom nekik: milyen kincs az igazi béke;”

Ézs 38,17: „Bizony, javamra vált a nagy keserűség. Hiszen megmentettél az enyészet vermétől, és hátad mögé dobtad minden vétkeket.”

A keresztyének is a világban élnek, ami olyan, amilyen. Ezért tehát ők is a bukott világ részesei. Nem szenvedés és bűn nélküli szigeten élnek.

De ez nem volt mindig így. Kezdetben Isten nagyon jó világot teremtett, és meghívta az embereket, hogy közösségben éljenek teremtetőjükkel.

A bűn elkövetésével azonban áthidalhatatlan szakadék keletkezett Isten és emberek között. Azóta a világ a meg hasonlítás világa, amiben a jó és gonosz is jelen van. És már az első emberek megtapasztalták, hogy a bűnnel minden vonatkozásban másként alakultak a dolgaik. (Vö.: 1Móz 3,16–24.¹)

Betegség, fájdalom és halál a bűn alapvető következményei. A hívő ember is megbetegszik, meg kell halnia, jogtalanságot követ el és igazságtalanság éri. De ha valaki, aki az Úr Jézus Krisztus tulajdona, beteg lesz vagy vétkeket követ el, a betegséget vagy szenvedéseket nem kell büntetésnek tekintenie személyére vagy más emberekre vonatkozóan, mivel tudjuk: „Az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért” (Ézs 53,6). (Vö.: Ézs 53,5–6; Lk 13,1–5; Jn 9,1–3.²)

¹ 1Móz 3,16–24: „Az asszonynak ezt mondta: Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szülsz gyermeket, mégis vágyakozol férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad. / Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettől arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! / Töviset és bogáncsot hajt neked, és a mező növényét eszed. / Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél. Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba! / Az ember Évának nevezte el a feleségét, mert ő lett az anyja minden élőnek. / Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket. / Azután ezt mondta az Úristen: Íme az ember olyanná lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ne nyújthassa ki kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyék, és örökké éljen, / kiűzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétettél. / És miután kiűzte az embert, odaállította az Éden kertje elé a kerubokat és a villogó lángpallost, hogy őrizzék az élet fájához vezető utat.”

² Ézs 53,5–6: „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. / Mindnyáján tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért;”

Lk 13,1–5: „Voltak ott abban az időben néhányan, akik hírt adtak neki azokról a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus az áldozatukéval elegyítette. / Jézus megszólalt, és ezt mondta nekik: „Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel ezeket kellett elszenvedniük? / Nem! Sőt – mondom nektek –: ha meg nem tértek, mindnyáján hasonlóképpen vesztek el. / Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizenhét, akire rádőlt a torony Silóában, és megölte őket, vétkeesebb volt minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik? / Nem! Sőt – mondom nektek –: ha meg nem tértek, mindnyáján ugyanúgy vesztek el.”

Jn 9,1–3: „Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. / Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?” / Jézus így válaszolt: „Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.”

Isten régtől fogva a szeretet Isteneként jelentette ki magát: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3,16). A teológus és költő Philipp Spitta ragaszkodott a szeretet Istenéhez: „És bármit akar tenni velem Isten, megfelel számomra, hiszen aki védelme alatt pihen, mindenhol biztonságban van.” Ez a bizalom megőriz minket – legsúlyosabb megpróbáltatásainkban is. (Vö.: Zsolt 91,14–16; Zsolt 69,30–34.¹)

e./ Isten kezében tart bennünket

Zsolt 71,20: „*Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem;*”

Zsolt 73,17: „*Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz;*”

Zsolt 121,1–3: „*Zarándokének. Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? / Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta. / Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ;*”

1Pét 1,5: „*Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időkben.*”

Isten gyermekei minden krízisben tudhatják, hogy Urunk jó kezében vannak. Megtanulják kezelni azokat a bajokat is, amik nem Istentől valók, amikkel újra és újra támad a Sátán bennünket. Azonban: az Úr szab határt a pusztítónak: Jób 1,1–12.²

¹ Zsolt 91,14–16: „*Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. / Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. / Megelégittem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban;*”

Zsolt 69,30–34: „*De engem, megalázottat és szenvedőt, segíts meg, és oltalmaz, Istenem! / Isten nevét dicsérem énekkel, magasztalom hálaadással. / Jobban tetszik ez az Úrnak a tulkoknál, az ép szarvú és körmű bikáknál. / Látják ezt az alázatosak, és örülnek. Ti, Istent keresők, éledjen szívetek! / Mert meghallgatja az ÚR a szegényeket, és nem veti meg az övéit, ha fogságban vannak.*”

² Jób 1,1–12: „*Élt Úc földjén egy Jób nevű ember, aki feddhetetlen és becsületes ember volt, félte az Istent, és kerülte a rosszat. / Hét fia és három leánya született neki. / Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz pár ökör és ötszáz szamar volt a jószág, és igen sok szolgálja volt. Ez az ember tekintélyesebb*

Isten tartja kezében a szálakat, sőt, még többet is tesz: kezében tart bennünket. (Vö.: Jn 10,28.¹)

Semmit sem enged övéi életébe – legyen az szép vagy megterhelő –, amihez nem járul hozzá. Amíg azonban beleegyezőnk abba, amit Isten megenged az életünkben, ezt olykor krízis előzi meg.

Minden krízis két végeredményt rejt magában: vagy újra megelevenedik a hitünk, és erősebb lesz, mint valaha, vagy vegetálni fog a hitünk és igen meggyengül. Ez nem jelenti azt, hogy teljesen megszűnik. Vannak keresztyének, akik továbbra is keresztyéneknek tűnnek, de sincs valódi, élő hitük.

Ennek nem kell így lennie. A megtört nádat nem akarja teljesen eltörni az Úr, hanem stabilizálni és kiegyenesíteni: „*A megrepedt nádszálat nem törí össze, a füstölő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt*” (Ézs 43,2).

Milyen sora volt Ásáfnak, amikor kiéleződött a krízise és csúcspontjára jutott? Földre teperhette volna az elkeseredés és a siralmas helyzetre való folyamatos koncentráció, ha nem cserélte volna fel állandó tartózkodási helyét: „Isten szentélyébe” ment. Elhatározásra jutott Ásáf: „*Végül elmentem Isten szent helyére*” (Zsolt 73,17).

Ha nem is értem Istent: mégis hozzá igazodom. Ha rosszul megy is a sorom: mégis Isten szent közelében akarok élni. Ha semmit sem érzek szeretetéből: mégis bízom jóságában és kegyelmében.

Tegyük mi is azt, amit egykor a tékozló fiú: „*Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened*” (Lk 15,18). Ez az út szabad, a mi

volt minden keleti embernél. / Fiai lakomát szoktak tartani odahaza, mindegyik a maga napján. Ilyenkor üzentek három nőtestvérüknek, és őket is meghívták, hogy velük együtt egyenek és igyanak. / Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkelt, és annyi égőáldozatot mutatott be, ahányan voltak. Mert azt gondolta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal. / Történt egy napon, hogy az istenfiaak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. / Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az Úrnak: A földön barangoltam, ott jártam–keltem. / Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. / A Sátán így felelt az Úrnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! / Hiszen te oltalmazod őt, a házát és mindenét, amiye csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. / De nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá arra, amiye van, majd káromol még téged! / Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezédbe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az ÚR elől.”

¹ Jn 10,28: „*Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.*”

számunkra is. Így lehet Krisztus a krízisből való kivezető út. (Vö.: Lk 15,18; Ézs 37,1.14; Mik 4,2.¹)

f./ Isten jelenléte világosságában ismeri fel Ászáf új életminőségét

Zsolt 73,1–2.23–28: *„Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! / De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban.../ De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. / Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. / Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! / Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! / De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetedet.”*

Feltűnt-e nekünk, hogy hitvallással kezdi Ászáf a zsoltárát? Nyilvánvalóvá teszi, hogy túl van a krízisen. Isten jelenlétében új szempont szerint érthetővé válik öröm és szenvedés, jó és gonosz, szép és nehéz dolgok. Már nem a „Miért” kérdés kerül előtérbe, hanem ez: „Hogy fest az élet, ha visszatekintünk a megtett útra?”

Mi lesz azokkal, akik becsületben, gazdaságban, egészségben és hatalomban bíznak? Hirtelen fordul a kocka a boldogulásukat illetően: *„Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben”* (19.v.). Az istentelenek semmivé foszlanak. Olyanok, *„mint a polyva, amelyet szétszór a szél”* (Zsolt 1,4). (Vö.: Zsolt 37,35–40.²)

¹ Lk 15,18: *„Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teelened;”*

Ézs 37,1.14: *„Amikor Ezékiás király meghallotta ezeket, megszaggatta ruháját, zsákruhát öltött, majd bement az ÚR házába.../ Ezékiás átvette a levelet a követek kezéből, és elolvasta. Majd fölment az ÚR házába, kiterítette azt Ezékiás az ÚR előtt;”*

Mik 4,2: *„Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket útjaira, hogy ösvényein járjunk! Mert a Sionról jön a tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből.”*

² Zsolt 37,35–40: *„Láttam egy erőszakos bűnöst: olyan volt, mint egy terebélyes zöldellő fa, / de egyszer csak eltűnt, nem volt többé, kerestem, de nem lehetett megtalálni. / Vigyázz, hogy feddhetetlen légy, ügyelj, hogy becsületes maradj, mert a jövő a béke emberé! / De a vétkesek mind megsemmisülnek, a bűnösök vége pusztulás. / Az igazak segítséget kapnak az ÚRtól, erőt a szükség idején. / Megsegíti az ÚR, megmenti őket, megmenti a bűnösöktől, megszabadítja őket, mert hozzá menekülnek.”*

Isten jelenléte világosságában ismeri fel Ászáf új életminőségét. Ahogy ezelőtt még soha, most Istenével mély, bizalomteljes közösségben látja a gazdagságot és boldogságot.

Most egészen személyesen szólítja meg az Urat. A siratóének után Ászáf Isten iránti mély szeretettel kezdi énekét: *„Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban”* (Zsolt 73,25). Ez elég nekem. Egyedül te elégítesz meg.

Te tartasz meg engem. Te vezetsz, később dicsőségedbe fogadsz. Ma is kezedre bízhatom magam. Te vezeted minden cselekedetemet. Tanácsod szerint járok el. Ha magaslatokon járok, magad mellett tartasz. Ha mélységekben kell járnom, keresztülvezetsz ezekben engem. Te vagy Isten. Szívemnek kösziklája, vigasztalásom te vagy, örökkön örökké hozzám tartozol.

Még nem múltak el a csapások, még mindig jól megy az istentelenek sora, de Ászáf megismerte, hogy egyáltalán nem könnyű az Istennel való út. De ez az út vezet Isten dicsőségébe.

Uram, ha kizárólag Te vagy mindenem, jól vagyok akkor is, ha nem megy jól a sorom. (Vö.: Náh 1,7; Zsolt 23,1–6.¹)

7./ PÁL

2Kor 12,1–10: *„Dicsekednem kell, habár nem használ; rátérek azért az Úr megjelenéseire és kinyilatkoztatásaira. / Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt – hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja –, elragadtatott a harmadik évig. / Én tudom, hogy az az ember – hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja –, / elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania. / Ezzel az emberrel dicsekszem, nem pedig önmagammal; ha csak az erőtlenségeimmel nem. / Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall; / még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért*

¹ Náh 1,7: *„Jó az ÚR! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra;”*

Zsolt 23,1–6: *„Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. / Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. / Lelkemet felüldíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. / Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. / Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. / Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.”*

tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. / Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. / De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. / Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.”

Vannak olyan korlátok a Jézusért vállalt szolgálat során, amik szorongatnak, sarokba szorítanak minket.

Pál ebben az igeszakaszban élete egyik valószínűtlenül nehéz korlátozásáról beszél. Úgy érzi magát, mint akit keresztüldöftek. Ki ne akarna megszabadulni a „testében lévő tövis-től”, hogy eredményesebben szolgálhasson az Úrnak?

Ászáftól eltérő módon, aki elment Isten szentélyébe, Pált egyik nap Isten a „harmadik égig”, a paradicsomba ragadta el. Ászáf és Pál vonatkozásában is közös az új szemléleti irány, új látás kritikus élethelyzetükre.

Pál apostolnak elhordozhatatlanokká váltak a feszültségek: a mennyei dicsőség ellentétben áll a szenvedés völgyében megtapasztalt vég nélküli fájdalommal. Milyen kontraszt ez!

Mégis csak jobb egészségesen, jókedvűen és erőteljesen az Úr szolgálatában állni, mint súlyosan meggyengült egészséggel.

Pál intenzíven imádkozik, hogy szabadítsa meg Isten a „testében lévő szűrös tövistől”. Talán azt mondta az Úrnak: „Sokkal jobban tudnálak szolgálni e nélkül a súlyos korlátozás nélkül.”

És Jézus? Válaszolt szolgája imádságára. De másként, mint ahogy Pál szeretne volna. Az Úr nem szabadítja meg szenvedésétől, hanem Isten kegyelmére irányítja tekintetét. Pál, hiszen tudod: „*A törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg*” (Jn 1,17).

A törvény helyénvaló: felfedi a bűnt. A kegyelem megigazít: megszabadít a bűntől és jogtalanságtól. A törvény jó: tájékozódást biztosít. A kegyelem azonban jobb, mert a mennybe vezet.

A törvény abszolút engedelmességet követel; a kegyelem szeretetet ajándékozik, hogy cselekedhessük Isten akaratát.

A kegyelem elegendő. Tökéletesen elég. Korlátlanul hatékony az Úr rendelte korlátkon belül. Isten kegyelme erejének sajátos törvénye van: *„De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem”* (2Kor 12,9.). (Vö.: Fil 4,13; Zsolt 138,3; Ézs 40,29.¹)

8./ AMY CARMICHAEL

„Az elfogadásból békesség fakad.”

Zsolt 37,5: *„Hagyd az ÚRra utadat, bízál benne, mert ő munkálkodik;”*

Péld 3,5: *„Bízál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!”*

Amy Carmichel (1867–1951), aki sok indiai lányt és később fiút is kimentett a templomi prostitúcióból, és új otthonot ajándékozott nekik, időnként idegrendszeri megbetegedésben szenvedett. Ez állandóan fájdalommal és gyengeségérzéssel járt együtt. Amy olykor hetekig ágyban fekvő beteg volt. Szenvedésére vonatkozóan így nyilatkozott egyszer: *„Az elfogadásból békesség fakad.”*

„De hát ez semmiféle problémát nem old meg!” – gondolhatja akárki. Ez igaz lehet. „Mégis, csak tenni kell ellene valamit.” Ez nem is feltétlenül helytelen gondolat. „De csak nem bízhatom magamat lehangoltan a sorsomra!” Bizonyára nem!

Vannak lehetőségek és eszközök – Istennek legyen hála – a fájdalmak enyhítésére és sebek gyógyítására. És mégis, olyan sok mindent nem lehet terveink szerint megvalósítani. (Vö.: Jer 10,23; Péld 16,9; Péld 19,21.²)

¹ Fil 4,13: *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem;”*

Zsolt 138,3: *„Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra;”*

Ézs 40,29: *„Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.”*

² Jer 10,23: *„Tudom, URam, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit!”*

Péld 16,9: *„Az embernek az értelme terveli ki útját, de az ÚR irányítja járását;”*

De ha megtapasztaltuk, el kell ismernünk: „Az elfogadásból békeesség fakad.”

Jeremiás próféta ezt így fejezte ki: „Jaj nekem, összetörtem, gyógyíthatatlan a sebem! Azt gondoltam, hogy majd csak kibírom ezt a bajomat” (Jer 10,19).

Pál hangsúlyozza, hogy „Isten békeessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,7).

Érthetetlen életsorsunk tudatos elfogadása megőrizhet a krízistől, de meg is őrizhet minket krízisben, vagy lezárhat egy krízist.

A „Zeit mit Gott” egyik női olvasójával közölték: „rákos” daganata van.

Első rémülete után eltűnődött: Mit akarok én? Azt akarom, amit az Úr akar? Hagyom, hogy megtegye azt, amit akar? Ez lesz áldássá számomra és másoknak is. Békeességgel szívemben először, majd újra és újra kijelentette: „Uram, azt tehetsz velem, amit akarsz, – és ez lesz jó. (Vö.: Zsid 10,35; Zsid 12,1–3; Zsolt 145,17.¹)

Péld 19,21: „Sokféle szándék van az ember szívében, de csak az ÚR tanácsa valósul meg.”

¹ Zsid 10,35: „Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van;”

Zsid 12,1–3: „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörnyékező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. / Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete;”

Zsolt 145,17: „Az ÚRnak minden útja igaz, és minden tette jószágos.”

24./ ISTEN GYERMEKKÉ LESZ

– bibliai kortársak találkozása Jézussal –

GOTT WIRD EIN KIND

BIBLISCHE ZEIT-ZEUGEN BEGEGNEN JESUS

<http://www.bibel.com/BLZ/index-86.html>

Dezember 2006

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2006-12/ - 2013. 10. 28.

BEVEZETÉS

1. Valami új kezdődik

Ézs 43,19: *”Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!”*

Ebben az évben is elgondolkozunk advent idején a karácsonyi történet eseményeiről, és csodálkozó szemekkel értesülünk Isten cselekvéséről. De talán velünk is úgy van olykor, mint a gyermekekkel, akik azt mondják az ismerős bibliai szövegek hallgatásakor: „Ezt már ismerem!” Ebben az esetben sokat segít, ha más szemszögből vesszük szemügyre e bibliai szövegeket.

Az elkövetkező napokban mindenkor ez a három kérdés vezéreljen, ha foglalkozunk a karácsonyi történet személyeivel:

- 1./ Mit tudunk a személyek eddigi életéről?
- 2./ Hogy kerülnek kapcsolatba a karácsonyi eseménnyel?
- 3./ Milyen következményeket váltanak ki az életükben ezek az események?

Ennek során háromféle dolgot fogunk felfedezni:

a./ Az esemény egyszerűsége ellenére az, hogy Isten ember lesz, és annak ellenére is, hogy kereken 2000 éves időbeli távolságra vagyunk, minden személy „ember, mint te meg én”, akiknek sok közülük van hétköznapijainkhoz. *„Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk”* (Róm 15,4).

b./ Az élő Isten igen különböző utakat tesz meg azért, hogy embereket érjen el a karácsonyi üzenettel.

c./ Ha bejön Jézus az életünkbe, akkor az megváltozik. *„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni...”*

Szakítsunk időt arra, hogy ebben az időbeli sorrendben képzeljük el a Biblia legfontosabb, karácsonyról szóló fejezeteit: Lk 1,5–80; Mt 1,18b–25 (a teljesség kedvéért utalunk mindkét családfára: Lk 3,23b–38; Mt 1,1–17); Mt 1,18a; Lk 2,1–39a; Mt 2,1–23; Lk 2,39b. 40.

Isten találkozni akar velünk. Ezért kérjük Emil Quandtalt:

*„Pásztorokkal vagyok útban,
Jézusom, hogy látni tudjam,
Őt, az Isten-gyermecket,
Aki értem született.”¹*

2. „Idejében...”

Lk 1,5–7: *„Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, az Abijá csoportjából; felesége pedig Áron leányai közül való volt, és a neve Erzsébet. / Igazak voltak mindketten az Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint. / Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak.”*

¹ *Jertek Énekeljünk énekeskönyv. 8. ének, 1. vers.*

Zakariás és Erzsébet ugyanúgy, mint a karácsonyi történet más személyei is, Nagy Heródes (Kr.e. 37 – Kr.u. 4.) idejében élt. Ezt az időszakot egyrészt borzalmas rémuralom jellemezte, másrészt pedig az izráeliták igaz messiási reménysége. Malakiás, az utolsó próféta felépése óta több mint 400 év telt el. Isten hallgatása miatt, ami „sötét éjszakaként” hatott, egyre nagyobb volt a népnek az Ézsias próféta által meghirdetett világosság utáni sóvárgása. „*A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát*” (Ézs 9,1). (Vö.: Ézs 8,23.¹)

Az „idejében” azt is jelenti, hogy Isten számára „*beteljesedett az idő*.” (Vö.: Gal 4,1–6.²)

Isten Fiának e világba, emberként való eljövételével beteljesítette ígéretét, „*elküldte hozzánk a Fiát*.”

Advent azt jelenti: Most van itt Isten órája. Közeledik a bűnből és vétkekből való megváltás.

Luther Márton ezt így fejezte ki: „*Isten azt mondta kedves Fiának: Itt az idő kegyelmet gyakorolni; Menj szívem drága koronája, legyél üdvössége a szegénynek, és segíts neki, hogy kijusson a bűn ínségéből, 'fojtsd meg számára a keserű halált', és tedd lehetővé, hogy veled élhessen.*”

Annak idején ezt még nem ismerték az Izráelben élő emberek. Az az idő, amikor Jézus eljött hozzánk, arra a korszakra hasonlított, amikor Mózes megszületett. Isten itt is mindenekelőtt egészen rejtett módon látott hozzá ahhoz, hogy mentőakciót kezdeményezzen a rabszolgaságba került izráeliták érdekében. (Vö.: 2Móz 2,1–10. 23–25; 2Móz 3,4–10; 2Móz 5,1; 2Móz 12,30–33.³)

¹ Ézs 8,23: „*De nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van.*”

² Gal 4,1–6: „*Azt mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, addig semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek, / hanem gyámok és gondozók fennhatósága alatt áll az apa által megszabott ideig. / Így mi is, amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaságra. / De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, / hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. / Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”*”

³ 2Móz 2,1–10. 23–25: „*Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. / Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. / De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. / A gyermek néne pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. / A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, szolgálói meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a cselédjét, és kihozatta azt. / Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. / A kisfiú néne pedig ezt mondta a fáraó leányának: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja a gyermeket? / A fáraó*

Isten ígéje által vigasztalódjunk meg a legnagyobb feszültségekkel tele és legínsége-
sebb időkben: Ézs 50,10; Zsolt 27,13. 14; 2Kor 1,8–10¹.

leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. / Vidd magaddal ezt a gyerme-
ket, mondta neki a fáraó leánya, és szoptasd! Megadom jutalmadat. Az asszony magához vette a gyer-
meket, és szoptatta. / Amikor felnőtt a gyermek, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta, és elne-
vezte Mózesnek, mert azt mondta: A vízből húztam ki.... / Közben hosszú idő telt el, és meghalt Egyip-
tom királya. Izráel fiai pedig sóhajtoztak a szolgaság miatt, kiáltottak, és a szolgaság miatt való jajga-
tásuk feljutott Istenhez. / Isten meghallotta panaszkodásukat, és visszaemlékezett Isten az Ábrahám-
mal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségére. / Rátékitett Isten Izráel fiaira, és gondja volt rájuk Is-
tennek;”

2Móz 3,4–10: „Mikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, kiáltott neki Isten a csipkebokor közepé-
ből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! / Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj kö-
zelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz! / Majd ezt mondta: Én va-
gyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor elrejtette Mózes az arcát,
mert félt rátékiteni az Istenre. / Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptom-
ban, és meghallottam kiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájalmukat. / Le is szálllok,
hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tej-
jel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és jebúsi nép helyére. / Bi-
zony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az
egyiptomiak. / Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból!”

2Móz 5,1: „Azután bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az ÚR, Izráel Iste-
ne: Bocsásd el népemet, hogy ünnepet szentelhessen nekem a pusztában!”

2Móz 12,30–33.37: „Azon az éjszakán fölkelt a fáraó és összes szolgája, meg valamennyi egyiptomi,
és nagy jajveszékelés támadt Egyiptomban, hiszen nem volt ház, ahol ne lett volna halott. / A fáraó
még éjszaka hívatta Mózeset és Áront, és ezt mondta: Induljatok, menjete ki az én népem közül Izráel
fiaival együtt, menjete és tiszteljéte az URat, ahogyan kívántátok. / Vigyéte juhaitokat és marháito-
kat is, ahogyan kívántátok, csak menjete! Kérjete áldást rám is! / Az egyiptomiak is erőltették, hogy
sürgősen bocsássa el a népet az országból, mert ezt mondták: Így mindnyájan meghalunk! ... / Útnak
indultak tehát Izráel fiai Ramszeszből Szukkót felé, mintegy hatszázezer gyalogos férfi a családtagokon
kívül.”)

¹ Ézs 50,10: „Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ra-
gyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!”

Zsolt 27,13. 14: „De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. / Reménykedj az
ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!”

2Kor 1,8–10: „Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiá-
ban ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelte minket, annyira, hogy az életünk fe-
lől is kétségben voltunk. / Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban
bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat; / aki ekkora halálos veszedelemből
megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít.”)

I. ZAKARIÁS ÉS ERZSÉBET

3. Zakariás és Erzsébet

Lk 1,5–10: *„Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, az Abijá csoportjából; felesége pedig Áron leányai közül való volt, és a neve Erzsébet. / Igazak voltak mindketten az Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint. / Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak. / Történt pedig egyszer, hogy amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, / a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemessen az Úr templomába, és bemutassa a füstölőáldozatot. / A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában.”*

Sok információt kapunk ebben a néhány versben e házaspárról, mindenekelőtt származásáról és életmódjáról. Zakariás és Erzsébet Lévi törzséhez tartozott, amelyet Isten a kijelentés sátrában, illetőleg később a templomban való szolgálatra választott ki. (Vö.: 4Móz 3,5–8.¹)

Zakariás papként lelki hivatást végzett, és bizonyára nem volt még 50 éves. Ezzel kapcsolatban vö.: 1Krón 24,1. 4. 10. 19; 4Móz 8,25.²

A reggel és este bemutatott illatáldozat az imaszolgálat jelképe.

Zakariás és Erzsébet ábrázolása a 6. versben megmutatja, hogy „istentiszteletük” nem csupán az év meghatározott időszakára korlátozódott, hanem életük középpontját jelentette.

¹ 4Móz 3,5–8: *„Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: / Vezesd ide Lévi törzsét, és állítsd Áron főpap elé, hogy a szolgálatában segédkezzenek. / Álljanak szolgálatára és az egész közösség szolgálatára a kijelentés sátránál, és végezzék a tennivalókat a hajlék körül. / Ügyeljenek a kijelentés sátrának egész felszerelésére és álljanak Izráel fiainak a szolgálatára a hajlék körüli tennivalók ellátásával.”*

² 1Krón 24,1. 4. 10. 19: *„Áron fiainak a beosztása: Áron fiai Nádáb és Abihú, Eleázár és Ítámár voltak... / Mivel Eleázár fiai között több férfi volt található, mint Ítámár fiai között, ezért Eleázár fiai közül tizenhat családfőt osztottak be, Ítámár fiai közül pedig nyolc családfőt... / A hetedik Hakkócra, a nyolcadik Abijjára... / Ezek kaptak megbízást arra a szolgálatra, hogy bejárjanak az ÚR házába aszerint a rendtartás szerint, amelyet atyjuktól, Árontól kaptak, ahogyan Izráel Istene, az ÚR megparancsolta neki;”*

4Móz 8,25: *„Az ötvenéves pedig vonuljon vissza a szolgálatot végzők seregéből, és ne szolgáljon többé.”*

Kihívást jelent minden közösség tagja számára, hogy állandó teret biztosítson a közös biblia-olvasásra és imádkozásra a mindennapok sokféleségében.

Zakariás kegyes ember volt. Ez Isten szemszögéből nem azt jelentette, hogy igaz, feddhetetlen, büntetlen életet folytatott. Ez alatt olyan életet értünk, ami egészen konkrét módon számol Jézus Krisztus bűnbocsánatával a mindennapokban.

Ennek a házaspárnak a titka ábrázolható Mária Taylor – James Hudson Taylor kínai misszionárius felesége – halálos ágyán kijelentett mondásával: *„Sem felhő, sem árnyék nem homályosította el Urammal való közösségemet!”* Lehetséges tehát, hogy elkötelezett lelki meggyőződéssel éljünk ebben a végtelenül sötét időben. *„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes”* (Róm 12,1–2). (Vö.: 1Móz 17,1; 5Móz 10,12.¹)

Milyen következmények adódnak ebből számomra, házasságomra, családomra, közösségemre vonatkozóan?

4. A fájó pont

Lk 1,7–20: *„Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak. / Történt pedig egyszer, hogy amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, / a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába, és bemutassa a füstölőáldozatot. / A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában. / Ekkor megjelent neki az Úr angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől. / Zakariás amikor ezt meglátta, megrettent, és félelem szállta meg. / De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni. / Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, / mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, /*

¹ 1Móz 17,1: *„Amikor Ábrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Ábrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelöttem, és légy feddhetetlen!”*

5Móz 10,12: *„Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Istenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből.”*

Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, / és őelőtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.” / Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.” / Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gá브리el vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.”

A házaspár példás életét (6.v.) nagy szükség szomorította meg: Nem volt gyermekük. Milyen sok fájdalom, csalódást okozó várakozás, hiábavaló reménykedés, ám gyakori orvoshoz menetel, és anyagi eszközök is kapcsolódhattak ehhez! Sőt még az akkori időben érvényesülő vélemény is, hogy a gyermektelenség Isten büntetése, mivel ellentmond Isten teremteskor adott megbízatásának: *„Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet...”* (1Móz 1,28). (Vö.: Lk 1,25.¹)

Hogy birkózunk meg mi magunk „fájó pontjainkkal”? Vannak, akik elhallgatják a dolgot, mások „kimagyarázzák” magukat vagy másra terelik a szót, esetleg szemrehányást tesznek a másik félnek, – de egyik sem segít.

Erzsébet és Zakariás esetében megállapítjuk: a házaspár *Isten előtt* maradt anélkül, hogy megkeseredett volna, vagy megtagadta volna a szolgálatát. Zakariás hűséggel teljesítette hivatását.

Ehhez az istentisztelethez hozzátartozott Isten magasztalása és a kérés a Messiás eljöveteleért. A házaspár személyes imakérése maradt a gyermek utáni vágyódás, mégis helyeselték Isten vezetését, és jelenlétében maradtak. Olvassuk el ehhez Jób és Ászáf megtapasztalását! (Vö.: Jób 1,20–22; Jób 2,7–10; Zsolt 73,1–28.²)

¹ Lk 1,25: *„Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”*

² Jób 1,20–22: *„Jób ekkor föllállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, / és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve! / Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotránkoztató dolgot Isten ellen;”*

Jób 2,7–10: *„A Sátán eltávozott az ÚR színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig. / Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült. / A felesége ezt mondta neki: Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg! / De ő így felelt neki: Úgy*

A norvég Ole Hallesby mondta: „Imádkozni azt jelenti: feltárulkozni Jézus számára, és beengedni őt szükségünkbe, tehetetlenségünkbe.”

Hogy kerül kapcsolatba Zakariás és Erzsébet a „karácsonyi eseménnyel”? – Ez hosszú és feszültségekkel tele történet volt.

Isten cselekvése Zakariással –

* hivatása gyakorlása egyik hétköznapiján történik (mintegy 15 óra tájban). (Vö.: Dán 9,21; ApCsel 3,1¹);

* szokatlan módon (Gábrriel angyal által);

* szörnyű félelemmel egybekötve (vö.: Lk 24,4–6.²);

* angyal-követ biztatása által („Ne félj!");

* az Istentől imádságban kért fiú megszületésének bejelentése és személye különös jelentőségének magyarázata által. (Vö.: Lk 1,10–16.¹)

beszélisz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával;

Zsolt 73,1–28: „Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! / De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. / Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét. / Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük. / Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket. / Ezért a kevélység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak. / Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak. / Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen. / Az ég ellen is feltájták szájukat, nyelvükkel megszólják a földet. / Ezért fordul feléjük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet. / Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek? / Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen. / De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, / mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. / Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. / Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. / Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz. / Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket! / Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben. / Mint ébredés után az álmoké, úgy tűnik el képük, ha fölserkensz, Uram! / Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, / akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat. / De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. / Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. / Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyésszik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! / Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! / De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted.”

¹ Dán 9,21: „Még mondtam az imádságot, amikor Gábrriel, az a férfi, akit azelőtt láttam a látomásban, sebesen hozzám repült, és megérintett engem az esti áldozat idején;”
ApCsel 3,1: „Péter és János felment a templomba, a délutáni imádkozás idejére, délután három órára.

² Lk 24,4–6: „Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. / Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Mit kerestek a holtak között az élő? / Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt.”

5. Megnémulva

Lk 1,18–25: „Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.” / Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.” / A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban. / Amikor mégis kijött, nem tudott velük beszélni. Ebből rájöttek, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt. / Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament. / E napok után fogant felesége, Erzsébet, aztán elrejtőzött öt hónapra, majd így szólt: / „Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”

Emlékszünk Ézs 43,19–re² és belátjuk: Mindig új kezdődik Isten jelenlétében, akár munkanap van, akár vasárnap. Zakariásnál az imádkozás órája Isten kijelentése órájává lett.

Azonban az imádkozó, aki olyan sokat tudott Istenről, kételkedéssel reagált Istennek az angyal által közölt beszédére (vö.: 18.v.³). Nem elég neki sem az angyal, sem az üzenet: „Miből tudom meg ezt?”

Egykor Ábrahám is ehhez hasonló módon kérdezett, amikor megígérte neki Isten Kánaán földjét (vö.: 1Móz 15,7–8⁴). Amikor egyik mennyei küldött közölte vele: „Egy esztendő

¹ Lk 1,10–16: „A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában. / Ekkor megjelent neki az ÚR angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől. / Zakariás amikor ezt meglátta, megrettent, és félelem szállta meg. / De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni. / Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, / mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, / Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz.”

² Ézs 43,19: „Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.”

³ Lk 1,18: „Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öregember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.”

⁴ 1Móz 15,7–8: „Azután ezt mondta neki: Én az ÚR vagyok, aki kihoztalak Úr–Kaszdimból, és neked adom ezt a földet örökségül. / Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, URam! Miből tudom meg, hogy én öröklöm azt?”

múlva visszatérek hozzád, és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz” (1Móz 18,10), Ábrahám és Sára kételkedett ebben élemedett koruk és Sára meddősége miatt, és nevettek. (Vö.: 1Móz 16,2; 1Móz 17,17; 1Móz 18,10–15.¹)

Időközben 24 esztendő telt el azóta, mikor Isten megígérte Ábrahámnak, hogy fia születik. (Vö.: 1Móz 12,4; 1Móz 17,1. 21.²)

Hitre van szükség ahhoz a készséghez, hogy az Istentől való ígéret alapján a természetes adottság *főlé* emelkedjen. Ha a hit olykor *csak* emberi módon reagál, Isten akkor sem utasítja el a kételkedést. Türelmet gyakorol Ábrahám iránt, de ez mutatkozik meg Gábiel Lk 1,19–20-ban³ közölt válaszában is. Az angyal igazolja magát: Isten előtt áll, tőle küldetett, s szóvá teszi Zakariás hite hiányosságát, majd közli Isten büntetését.

Figyeljünk arra, hogy Zakariás némasága időileg korlátozott: „*Addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek*” (20.v.).

Gondoljunk újra Jóbra. Az ő súlyos szenvedése is véget ért. (Vö.: Jób 42,1–6. 10–17.⁴)

¹ 1Móz 16,2: „Száráj ezt mondta Abrámnak: *Íme, az ÚR nem engedett szülnöm, menj be a szolgálóhoz, talán az ő révén lesz fiam. És hallgatott Abrám Száráj szavára;*”

1Móz 17,17: „*Ábrahám arcra borult, de nevetett, és azt mondta magában: Százesztendő embernek lehet-e gyermeke? Vagy Sára kilencven éves letétre szülhet-e?*”

1Móz 18,10–15: „*Egyikük azt mondta: Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz! Sára meg ott hallgatódzott a háta mögött a sátor bejáratánál. / Ábrahám és Sára élemedett korú öregek voltak, és Sáránál már megszűnt a női életfolyamat. / Sára nevetett magában, és azt gondolta: Miután megvénültem, lehet-e gyönyörűségem? Meg az uram is öreg! / De az ÚR megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: Ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? / Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának. / Sára azonban tagadott, mert félt. Azt mondta, hogy nem nevetett. Az ÚR azonban így szólt: De bizony neveltél!*”

² 1Móz 12,4: „*Abrám elment, ahogyan azt az ÚR mondta neki, és Lót is vele ment. Abrám hetvenöt éves volt, amikor kijött Háránból;*”

1Móz 17,1. 21: „*Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Abrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelőttem, és légy feddhetetlen!./ De szövetségre csak Izsákkal lépek, akit Sára egy esztendő múlva szül neked.*”

³ Lk 1,19–20: „*Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.*”

⁴ Jób 42,1–6. 10–17: „*Felelt Jób, és ezt mondta az ÚRnak: / Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. / Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudat-*

Aki a siralom völgyén megy keresztül, annak ez olykor kevésbé vigasztaló. És mégis imádkozhat a zsoltáros módján: *„Tied vagyok! Szabadíts meg, hiszen utasításaidat kutatom... / Segítségemben reménykedem, URam, és teljesítem parancsolataidat”* (Zsolt 119, 94. 166).

6. Egészen egyszerűen

Lk 1,21–25: *„A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban. / Amikor mégis kijött, nem tudott velük beszélni. Ebből rájöttek, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt. / Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament. / E napok után fogant felesége, Erzsébet, aztán elrejtőzött öt hónapra, majd így szólt: / „Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”*

Erzsébet lényegesen egyszerűbb módon kerül kapcsolatba a „karácsonyi eseménnyel”, mint Zakariás. Isten beszédét közvetlenül férjétől tudja meg. Miután Zakariás – akinek meg kellett volna áldani a templom előtt várakozó népet (vö.: Lk 1,22–23¹) – haza ment, és bizonyára írásban közölte az eseményt feleségével. Nem mindig angyalnak kell lennie, aki közli Isten üzenetét.

Isten más emberek által is „átállíthatja a váltókat”. Egy fiatal keresztyén nő éppen befejezte betegápolói tanulmányait, és egy kis baráti körben közölte jövőre vonatkozó terveit. Jól jövedelmező állást akart elfoglalni az operációs szakterületen. Hirtelen megkérdezte valaki a szobában: Hogy fogsz viselkedni akkor, ha magzatelhajtásnál kell asszisztálnod? Egy pillá-

lanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. / Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezek, te pedig oktass engem! / Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. / Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban... / Az ÚR jóra fordította Jób sorsát, miután Jób imádkozott barátaikért, és kétszeresen visszaadta az ÚR Jóbnak mindazt, amije volt. / Elment hozzá minden férfi– és nőrokona, és minden régi ismerőse, és együtt éltek vele házában. Részvétellel vigasztalták azért, hogy olyan sok bajt bocsátott rá az ÚR. Adott neki mindegyik egy pénzt és egy aranykarikát. / Az ÚR pedig jobban megáldotta Jóbot azután, mint azelőtt. Lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. / Lett még hét fia és három leánya is. / Első leányát Jemimának, másodikat Keciának, harmadikat Keren–Happúknak nevezte el. / Országszerte nem voltak olyan szép nők, mint Jób leányai. Apjuk nekik is adott örökséget fiútestvéreikkel együtt. / Ezután Jób még száznegyven esztendeig élt, és meglátta fiait és unokáit negyedíziglen. / Öregén halt meg Jób, az élettel betelve.”

¹ Lk 1,22–23: *„Amikor mégis kijött, nem tudott velük beszélni. Ebből rájöttek, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt. / Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament.”*

natig úgy tűnt, hogy megáll a levegő. Mivel az emberi élet anyaméhben való megölése kívül esett horizontja határain, eddig egyáltalán nem gondolt arra, hogy ilyen tevékenységet végezzen. Hamarosan szilárdan elhatározta: Isten előtti felelősséggel nem fogadja el ezt az állásajánlatot. Isten közbeavatkozott. (Vö.: 2Móz 18,13–24; 1Sám 25,3–18. 23–33.¹)

¹ 2Móz 18,13–24: „Másnap Mózes leült, hogy bíraskodjék a nép között. Ott állt a nép Mózes előtt reggeltől estig. / Mózes apósa látta, hogy mi mindent végez a nép között, ezért azt mondta: Miért így végzed munkádat a nép között? Miért egyedül bíraskodsz, és miért kell az egész népnek reggeltől estig előtted állnia? / Mózes ezt felelte apósának: Mert hozzám jön a nép, hogy megkérdezze Istent. / Mert ha valamilyen ügyük van, hozzám jönnek, és én igazságot teszek ember és embertársa között, és tudtul adom nekik az Isten rendelkezéseit és utasításait. / Ekkor azt mondta Mózesnek az apósa: Nem jól csinálod a dolgot. / Teljesen kimerülsz te is, meg a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz neked ez, nem tudod egyedül elvégezni. / Most azért hallgass a szavamra, tanácsot adok neked, és Isten is veled lesz. Légy te a nép szószólója Istennél, és te vidd ügyeiket Isten elé! / Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük. / De szemelj ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, hűséges embereket, akik gyűlölnek a megvesztegetést, és tedd őket elöljárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött. / Ezek tegyenek igazságot a nép között minden időben. Minden nagyobb ügyet vigyenek te eléd, minden kisebb ügyben pedig tegyenek igazságot ők. Így könnyítenek terhedet, mert veled együtt hordozzák. / Ha így cselekszel, és Isten is ezt parancsolja neked, akkor te is helyt tudsz állni, meg ez az egész nép is békességben mehet vissza a helyére / Mózes hallgatott apósa szavára, és mindent úgy tett, ahogyan mondta neki;”

1Sám 25,3–18. 23–33: „A férfi neve Nábál, felesége neve Abigail volt. Az asszony jó eszű és szép természetű, a férfi azonban durva és rossz természetű volt, Káléb nemzetségéből való. / Amikor meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhokat nyírja, / elküldött Dávid tíz legényt. Ezt mondta Dávid a legényeknek: Menjetek el Karmelba, és ha megérkeztek Nábálhoz, köszöntsétek a nevemben békességgel. / Ezt mondjátok neki: Békesség néked, békesség házad népének, békesség mindenednek! / Most hallom, hogy juhaidat nyírják. Tudod, amikor velünk voltak a pásztoraidd, mi nem bántottuk őket. Semmijük sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg Karmelban voltak. / Kérdezd meg a szolgálódat, ők is megmondják neked. Légy jóindulatú ezekhez a legényekhez, hiszen örömnapra érkeztünk. Adj azért ajándékot tehetséged szerint szolgálóidnak és fiadnak, Dávidnak! / Amikor megérkeztek Dávid legényei, elmondták mindezeket Nábálnak Dávid nevében, azután várakoztak. / De Nábál így válaszolt Dávid szolgálóinak: Ki az a Dávid, ki az az Isai fia? Manapság sok olyan szolga van, aki elszökött urától. / Talán fogjam a kenyeremet, vizemet, levágott marháimat, amelyeket a nyíróknak levágtam, és adjam oda olyan embereknek, akikről azt sem tudom, hová valók? / Erre megfordultak Dávid legényei, és visszatértek. Amikor megérkeztek, elmondták neki mindezeket. / Akkor ezt mondta Dávid az embereinek: Kösse fel mindenki a kardját! És felkötötte mindenki a kardját, Dávid is felkötötte a kardját, és felvont Dávid után mintegy négyszáz ember, kétszáz pedig ott maradt a főszerelésnél. / Abigailnak, Nábál feleségének azonban megmondta az egyik legény, hogy Dávid követeket küldött a pusztából, hogy áldással köszöntsék urukat, de ő rájuk förmedt. / Pedig azok az emberek igen jók voltak hozzánk. Nem is volt bántódásunk, és semmink sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg velük jártunk, amikor a mezőn voltunk. / Olyanok voltak nekünk, mint a várfal éjjel–nappal, amíg a közelükben őriztük a nyáját. / Most már neked kell tudnod és látnod, hogy mitévő légy, mert kész a veszedelem urunk és egész háza népe ellen. De ő olyan megátalkodott ember, hogy nem lehet beszélni vele. / Akkor Abigail sietve vett kétszáz kenyeret, két tömlő bort és öt juhot elkészítve, öt mérték pörkölt búzát, száz csomó aszú szőlőt, kétszáz fügekalácsot, és szamarakra rakta... / Amikor megpillantotta Abigail Dávidot, sietve le szállt a samárról, arcra esett Dávid előtt, és a földre borult. / Lábához esett, és ezt mondta: Uram, én vagyok a bűnös, mégis hadd szóljon hozzád szolgálóleányod, és te hallgasd meg szolgálóleányod szavát! / Kérlek, uram, ne törődj Nábállal, ezzel a megátalkodott emberrel, mert olyan ő, amilyen a neve. Bolond a neve, és bolondságot csinál. A te szolgálóleányod azonban nem látta az én uram legényeit, akiket küldtél. / Most pedig, uram, az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy az ÚR az, aki visszatar-

Milyen gondolatai lehettek Erzsébetnek néma férje láttán, és a hihetetlen hírekkel kapcsolatban? Csak igen nehezen tudott eszmecserét folytatni Zakariással. Aztán mégis megtapasztalta saját testében, hogy Isten ígérete (vö.: Lk 1,13¹) beteljesedett: Ő, akinek nem lehetett gyermeke, és már meghaladta az azt életkort, amikor a nők szülésre képesek, áldott állapotba került. Egy sorba került Sárával, Rebekával, Annával és Isten üdvtörténete más asszonyaival. (Vö.: 1Móz 25,21; 1Móz 29,31; 1Móz 30,22–24; 1Sám 1,2. 19.20.²) *„Én vagyok az ÚR, minden élőnek az Istene. Van-e számomra lehetetlen?”* (Jer 32,27)

7. Rejtettségekben

Lk 1,24.25. 39–45: *„E napok után fogant felesége, Erzsébet, aztán elrejtőzött öt hónapra, majd így szólt: / „Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”... Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment*

tott téged a vérontástól és attól, hogy magad segíts magadon. Úgy járjanak ellenségeid, mint Nábál, és akik vesztetre törnek, uram! / Ezt az ajándékot pedig, amelyet szolgálóleányod hozott neked, uram, adják a legényeknek, akik az én urammal járnak együtt! / Bocsásd meg azért szolgálód hibáját, mert a te házadat, uram, bizonyosan maradandóvá teszi az ÚR, hiszen az ÚR harcait harcolod, uram, és nincs benned semmi rossz, mióta élsz. / És ha akad, aki üldöz, és az életedre tör, az életed, uram, akkor is az élők csomójába lesz kötve Istenednél, az ÚRnál. Ellenségeid életét pedig parittyája közepéből hajítja el! / Ha majd az ÚR véghez viszi az én urammal mindazt a jót, amit megígért, és Izráel fejedelmévé tesz meg téged, / akkor ne legyen egy ilyen botlásod, és ne furdaljon, uram, a lelkiismeret, hogy ok nélkül ontottál vért, és magad segítettél magadon, uram! És ha majd az ÚR jót tesz veled, uram, ne feledkezz meg szolgálódról! / Akkor ezt mondta Dávid Abigailnak: Áldott az ÚR, Izráel Istene, hogy elém küldött most téged. / Áldott a te okosságod, és áldott vagy te magad is, mert megakadályoztál ma a vérontásban és abban, hogy magam segítssek magamon.”

¹ Lk 1,13: *„De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni.”*

² 1Móz 25,21: *„És Izsák könyörgött az ÚRnak feleségéért, mivel meddő volt. Az ÚR pedig engedett könyörgésének, úgyhogy teherbe esett Rebeka, a felesége.”*

1Móz 29,31: *„De az ÚR látta Lea megvetett voltát, és megnyitotta az ő méhét, Ráhel ellenben meddő maradt;”*

1Móz 30,22–24: *„Megemlékezett Isten Ráhelről is, meghallgatta Isten, és megnyitotta a méhét. / Teherbe esett, fiút szült, és ezt mondta: Elvette Isten a gyalázatomat! / Elnevezte Józsefnek, és ezt mondta: Adjon nekem az ÚR még másik fiút is!”*

1Sám 1,2. 19.20: *„Két felesége volt; egyiknek a neve Anna, másinak a neve Peninná volt. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. / Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkána a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá. / Egy idő múlva Anna teherbe esett, fiút szült, és elnevezte Sámuelnek, mert ezt mondta: Az Úrtól kértem őt.*

a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. / Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel, / és hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! / Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? / Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, ujjongva mozdult meg a magzat méhemben. / Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”

Milyen következményei voltak annak Zakariás és Erzsébet életében, hogy fiúgyermekük született? Zakariás hallgatásban, Erzsébet rejtettségben dolgozhatta fel az átélt eseményeket. Visszavonult Erzsébet – egészen addig, amíg áldott állapota a környezetükben élőknek is láthatóvá vált – valószínűleg azért, hogy így védelmezze férjét és magát is a nyilvános szóbeszédtől. „Ó milyen sok félelem közepette kell vezetnie Istennek a gyermekeit!” (G. Maier)

Zakariás és Erzsébet szívükben és praktikusán is felkészültek a gyermek fogadására. Erzsébet magasztalta Istent, hogy levette róla az évtizedekig viselt terhet (vö.: 25.v.¹), és amikor Máriával találkozott, aki Isten Fiát fogja világra hozni, akkor megtelt Szentlélekkel. Erzsébet Urának ismerte el a még sem született Jézust (vö.: 42–43.v.). Isten cselekvését látja Márián, aminek együtt örvendezhetnek (45.v.²).

A Biblia is beszél az elrejtettségben, csendben való életről, különösen azokról az időkről, amikre hitünk érlelődése érdekében van szükségünk. „Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem” (Zsolt 51,8). (Vö.: Jób 38,36; Ézs 45,3; Mt 6,5–6.³)

¹ Lk 1,25: „Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”

² Lk 1, 42–43. 45: „És hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! / Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám?.../ Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.

³ Jób 38,36: „Ki adott bölcsességet a sötét felhőkbe, vagy a légi tüneményeknek ki ajándékozott értelmet?”

Ézs 45,3: „Neked adom a sötétség kincseit, az elrejtett drágaságokat, hogy megtudd: én vagyok az ÚR, aki téged néven szólított, Izráel Istene;”

Mt 6,5–6: „Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony, mondom néktek:

Jézus emberként földi élete folyamán maga is újra és újra visszavonult a mennyei Atyja előtti csendbe: „Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott” (Lk 5,16). (Vö.: Lk 6,12–16; Mk 1,35.¹)

Ugyanígy cselekedett Pál apostol is. Mintegy 13 esztendő telt el Jézussal a Damaszkuszba vezető úton való találkozása és misszionáriusként, a Jézust még nem ismerő emberekért való kiküldetése között. (Vö.: ApCsel 9,1kk; Gal 1,15–18; ApCsel 11,19–30; ApCsel 13,1kk.²)

megkapták jutalmukat. / Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.”

¹ Lk 6,12–15: *„Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. / Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenketőt, akiket apostoloknak is nevezett: / Simont, akit Péternek nevezett el, Andrást, a testvérét, Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant, / Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát és Simont, akit Zélótának neveztek, / Júdást, a Jakab fiát, és Júdás Iskáriótest, aki árulóvá lett.”*

Mk 1,35: *„Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.”*

² ApCsel 9,1kk: *„Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, / és levelet kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. / Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, / és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” / Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. / De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned.”*

Gal 1,15–18: *„De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, / hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel. / Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, aztán ismét visszatértem Damaszkuszba. / Majd három esztendő múlva felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfást, és nála maradtam tizenöt napig.”*

ApCsel 11,19–30: *„Azok, akik az István miatt támadt üldözés következtében szétszóródtak, eljutottak Föníciáig, Ciprusig és Antiókhiaig, de senki másnak nem hirdették az igét, csak a zsidóknak. / Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfi. Mikor ők eljutottak Antiókhiaiba, a görögökhöz is szóltak, és hirdették az Úr Jézust. / És az Úr keze velük volt, úgyhogy sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz. / Ennek a híre eljutott a jeruzsálemi gyülekezet fülébe, ezért kiküldték Barnabást Antiókhiaiba. / Amikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, megörült, és bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban; / mivel derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel. És igen nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz. / Barnabás azután elment Tarzusba, hogy felkeresse Saul. Amikor megtalálta, magával vitte Antiókhiaiba. / Így történt, hogy egy teljes esztendeig dolgoztak együtt a gyülekezetben, és igen nagy sokaságot tanítottak. A tanítványokat pedig Antiókhiaiban nevezték először keresztyéneknek. / Ezekben a napokban próféták jöttek le Jeruzsálemből Antiókhiaiba. / Előállt egyikük, név szerint Agabosz, és a Lélek által megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön. Ez be is következett Klaudiusz idejében. / A tanítványok pedig valamennyien elhatározták, hogy*

Sikerül-e beterveznünk rendszeres elmélkedésre való időket a gyakran oly serény adventi hetekben? „Mit számít a bölcső, pásztorok, csillag, és derengő gyertya fénye, ha Jézus nem szólhat hozzánk? Ő szívesen beszél a csendes szívűekkel” (M. Birkenfeld).

8. Boldog család

Lk 1, 57.60. 80: „Amikor pedig eljött Erzsébet szülésének ideje, fiút szült. / Meghallották a szomszédai és rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és együtt örültek vele. / A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéől Zakariásnak akarták nevezni. / Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: „Nem, hanem János legyen a neve.”... A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, és a pusztában élt egészen addig a napig, amelyen szolgálatba lépett Izráelben.”

Mindenki nagy örömmel fogadta János születése híré: a házaspár évtizedek óta tartó gyermek utáni várakozása véget ért. Erzsébet világra hozta az Isten által megígért fiút. Ezzel együtt vége felé járt a nép évszázadok óta tartó, Istentől megígért szabadítóra való várakozási ideje is. A Lk 1,13–17-ben olvasható pontosabban az, amit Gábiel angyal mondott Jánosról:

Ő a kegyelmi idő útkészítője (János – Isten kegyelmes);

Születése összefügg a messiási ismertetőjegyekkel (öröm és boldogság, messiási ujjongás);

Nagyon jelentős személynek tartja Isten (vö.: Mt 11,11¹).

János Istennek szentelt emberként önmegtartóztató módon élt (vö.: 4Móz 6,1–3²).

aszerint, amint kinek–kinek módjában áll, valami segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek. / Ezt meg is tették, és elküldték Barnabással és Saullal a gyülekezet előljáróihoz.”

ApCsel 13,1kk: „Antióchiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. / Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” / Akkor böjtölés, imádkozás és kézzel való elbocsátás után elbocsátották őket. / Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba.”

¹ Mt 11,11: „Bizony, mondom néktek: nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála.”

² 4Móz 6,1–3: „Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: / Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha egy férfi vagy nő külön fogadalmat tesz, nászírfogadalmat, vagyis az Úrnak szenteli magát, / tartózkodjék bortól és részegítő italtól, ne igyék borecetet és részegítő italból való ecetet, ne igyék szőlőből készült italt, ne egyék se friss, se szárított szőlőt.”

Istennek szentelt életű ember volt többek között Sámson, Sámuel és Pál is (vö.: Bír 13–16.r; 1Sám 1,11kk; ApCsel 18,18.¹).

Mivel Isten Szentlelke töltötte be Jánost, ezért nagyobb volt az összes ószövetségi prófétától;

Ő volt a „második Illés”, a Messiás előfutára (vö.: Mal 3,1. 23–24; Ézs 40,3; Mt 3,1–3.²).

Sok minden *megváltozott* Zakariásék életében: a kis János határozta meg a családi életet. *„Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték”* (Zsolt 127,3).

A *hitbeli életet* Isten megtapasztalt irgalmassága határozta meg, amiben a szomszédok és rokonok is osztoztak: örvendezés jellemezte az alaphangulatot. (58.v: *„Meghallották a szomszédai és rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és együtt örültek vele.”*)

Világosak voltak Zakariás, Erzsébet és környezetük *jövendőt* illető kilátásai: *„Mi lesz a gyermekből?”* Ahol az élő Isten cselekszik, ott lendületbe jönnek az emberek.

Mi *maradt* úgy, ahogy korábban volt?

¹ 1Sám 1,11kk.: *„Azután erős fogadalmat tett, és ezt mondta: Seregek URa! Ha részvételt tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom, és nem éri borotva a fejét! / Mivel hosszasan imádkozott az ÚR színe előtt, Éli figyelte az asszony száját;*

ApCsel 18,18: *„Pál pedig még jó néhány napig ott maradt, azután elbúcsúzott a testvérektől, és Szíriába hajózott Priscillával és Akvilával együtt, előbb azonban megnyíratta a fejét Kenkreában, mert fogadalma volt.”*

² Mal 3,1. 23–24: *„Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. Hamar eljön templomába az ÚR, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! – mondja a Seregek Ura.../ Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRnak nagy és félelmetes napja. / Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök;”*

Ézs 40,3: *„Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek!”*

Mt 3,1–3: *„Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában: / „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!” / Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétált: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!”*

A házaspár Isten szava szerint elvégezte a gyermek *körülmetélését* – (vö.: Lk 1,59a; 1Móz 17,12.¹) –, és szembefordultak a rokonság akaratával a gyermek *névadását* illetően (vö.: 59b–63.²)

Az engedelmesség következménye: Zakariás újból beszélhetett. (64.v.: „*És egyszerre csak megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta az Istent.*”) Urunk hasznossá teszi az Istentől való függőségben és ígéje iránti hűséges életet.

9. Zakariás magasztaló éneke

Lk 1,54; 67–79: „*Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról,.../ Apja, Zakariás, megtelt Szentlélekkel, és így prófétált: / „Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki. / Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, / ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva: / hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnék minket; / hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, / arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk, / hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, /*

szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján. / Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útjait, / hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által, / Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból; / hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára.”

Szánjunk időt ma Isten magasztalására. Zakariástól kapunk ehhez fontos ösztönzéseket: „*Áldott az Úr, Izráel Istene!*” A szöveg olvasásakor figyeljük meg, milyen jól kiismeri magát Zakariás az Írásban, a mi Ótestamentumunkban, és ez határozza meg imádsága tartal-

¹ Lk 1,59a: „A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket...;”

1Móz 17,12: „Nyolcnapos korában körül kell metélni nálatok minden fiúgyermeket nemzedékről nemzedékre, akár a házban született, akár pénzen vásárolták valami idegentől, aki nem a te utódaid közül való.”

² Lk 1,59b–63: „...és apja nevéből Zakariásnak akarták nevezni. / Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: „Nem, hanem János legyen a neve.” / Mire ezt mondták neki: „De hiszen senki sincs a te rokonságodban, akit így hívnának.” / Ekkor intettek az apjának, hogy minek akarja neveztetni. / Ő táblát kért, és ezt írta rá: „János a neve.” Erre mindenki elcsodálkozott.”

mát is. Igeverseket olvasunk, majd keressük meg az ezekhez kapcsolódó párhuzamos igehelyeket is.

78.v.: *„Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból;”* (Vö.: Zsolt 11,9 és Lk 7,16.¹)

A Messiás Dávid családjából származik: 69–71.v.: *„Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, / ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva: / hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnék minket.”* (Vö.: 2Sám 7,11–13.²)

Figyeljük meg a 70. verset: *„Ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva.”* Isten gyakran és sokféle módon beszélt már az Ószövetségben is. Hasonlítsuk össze a 70. verset a Zsid 1,1–4-el.³

A 72–73. versek – *”Hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, / arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk”* – kifejezik, hogy az irgalmas Isten megtartotta az Ábrahámval kötött szövetséget (vö.: 1Móz 17,7; 1Móz 22,16–18; Mik 7,20.⁴).

¹ Zsolt 111,9: *„Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmes az ő neve.”*

Lk 7,16: *„Félelem fogta el mindnyájukat, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Nagy próféta támadt közöttünk, és meglátogatta Isten az ő népét.”*

² 2Sám 7,11–13: *„Attól a naptól fogva, hogy bírakat rendeltem népemnek, Izráelnek, és nyugalmat adtam összes ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az ÚR, hogy az ÚR akarja a te házadat építeni. / Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárdra teszem az ő királyságát.”*

³ Zsid 1,1–4: *„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, / ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette. / Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült. / Annyival feljebbvaló az angyaloknál, amennyivel külön nevet örökölt náluk.”*

⁴ 1Móz 17,7: *„Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is.”*

1Móz 22,16–18: *„s ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, / azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, / és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra.”*

Mik 7,20: *„Hűségesen bánssz Jákóbbal, kegyelmesen Ábrahámval, ahogyan megesküdöttél őseinknek a régi időkben.”*

A 74–75. vers – „Hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, / szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján” – arról szól, hogy Isten szolgálatra váltja meg népét (vö.: 2Móz 4,22–23; 2Móz 19,5–6; Tit, 2, 12.14.¹)

A 77–79. versek – „Hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által, / Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból; / hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára” – arra tanítanak, hogy Jézussal bűnbocsánatot kapunk, fény-nyel és békességgel telik meg életünk (vö.: Jer 31,34; Ézs 60,1–2.²).

Akit megtölt Isten Szentlelke, mindig az Úristen nagy tetteit állítja középpontba, és nem személyeket és emberi teljesítményeket: „Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen,.../ Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.../ zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól” (ApCsel 2,1. 4. 11.).

A 103. zsoltárban³ Dávid néven nevezi Isten sok cselekedetét, amik minket is Urunk magasztalására ösztönözhetnek: „Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2)

¹ 2Móz 4,22–23: „De te ezt mondd a fáraónak: Így szól az ÚR: Izráel az én elsőszülött fiam. / Azért azt mondom neked, hogy bocsásd el az én fiamat, hadd szolgáljon nekem! Ha te vonakodsz elbocsátani, akkor én megölöm a te elsőszülött fiadat.”

2Móz 19,5–6: „Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld. / Papok királysága és szent nép lesztek. Ezeket az ígéket kell elmondanod Izráel fiainak.”

Tit, 2,12.14: „És arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban,... / ki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.”

² Jer 31,34: „Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az URat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok – így szól az ÚR –, mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre.”

Ézs 60,1–2: „Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. / Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad.

³ Zsolt 103: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az

II. MÁRIA

10. Mária

Lk 1,26–33: „A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, / egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. / Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!” / Mária megdöbbszent ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. /

Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! / Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak. / Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.”

„Nincs olyan ember, aki Istennek túl jó vagy túl rossz. Aki hozzá jön, megfelel neki, mert Isten mindenkit akar” (Th. Lehmann; W. Tost). Az élő Isten nem csak ehhez az idős házaspárhoz jön, hanem egy fiatal lányhoz is azért, hogy bevonja nagy mentőakciójába.

Mit tudunk Mária eddigi életéről? Rokonságban állt Erzsébettel, aki hat hónapja már áldott állapotban volt. Mária egy kis faluból, Názáretből való, amelyet Jeruzsálem lakói közül sokan megvetettek (vö.: Jn 1,46¹), de erre is érvényes Isten ígérete (vö.: Ézs 8,23; Ézs 9,1²).

ÚR. / Megismertette útjait Mózesrel, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz. / Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk. / Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. / Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni. / De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is; / azokkal, akik megtartják szövetségét, és törődnek rendelkezéseinek teljesítésével. / Az ÚR a mennyben állította fel trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik. / Áldjátok az URat, angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek parancsát, és hallgattok parancsszavára! / Áldjátok az URat, ti seregei, szolgálói, akarátának végrehajtói! / Áldjátok az URat, ti teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik! Áldjad, lelkem, az URat!”

¹ Jn 1,46: „Származhat-e valami jó Názáretből?” – kérdezte tőle Nátánaél. Fülöp így válaszolt: „Jöjj, és lásd meg!”

² Ézs 8,23: „De nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van. Először megalázta Zebulon és Naftáli földjét, de végül megdicsőíti a tenger felé vivő utat, a Jordánon túli részt, a pogányok területét.”

Mária fiatal lány volt, és igen boldog. Esküvőjére készült Józseffel, az áccsal, aki Dávid törzséből származott. Zsidó szokás szerint a lányok annak idején általában ilyen életkorban kötöttek házasságot. Eljegyzésével jogszerűen vőlegényének ígérték, de még nem költözött József házába, és házaseletük sem kezdődött el.

Élete eddig normál pályán haladt, amíg fel nem kereste Gábriel angyal Isten megbízásából. Ez a találkozás alapvetően megváltoztatta Mária életét, és ezzel a karácsonyi történet és a világtörténelem egyik főszereplőjévé tette.

Ezen a helyen rövid megjegyzést fűzünk az angyal témához, mivel korunkban nem ritkán lekicsinylően nyilatkoznak a szent, mennyei lényekről. Ezt a nézetet el kell utasítanunk. Az egész Bibliában van szó angyalokról, és Isten követeként állnak szolgálatban. A kéruboknak s a szeráfoknak (csak ezeknek van szárnyuk!) és Gábriel és Mihály arkangyaloknak különleges helyzetük van. A „közönséges” angyalok emberi alakban is megjelenhetnek (Vö.: Zsid 1,14; Jel 22,16; 1Móz 3,24; Ez 1,4kk; Dán 10,13.21; Dán 12,1.¹)

Ézs 9,1: „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.”

¹ Zsid 1,14: *„Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?”*

Jel 22,16: „Én, Jézus küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen nektek a gyülekezetek előtt. Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag;”

1Móz 3,24: „És miután kiűzte az embert, odaállította az Éden kertje elé a kerubokat és a villogó lángpallást, hogy őrizték az élet fájához vezető utat;”

Ez 1,4–12: „Láttam, hogy forgószél jött észak felől, nagy felhővel és egymást érő villámlással, körülötte fényözönnel. A közepéből, a villámok közül mintha ezüstös csillogás tündöklött volna. / Négy élőlény alakja volt ott. Ilyennek látszottak: emberhez hasonló alakjuk volt, / de mindegyiknek négy arca, és mindegyiknek négy szárnya volt. / Lábaik egyenes lábak voltak, de lábfejük olyan volt, mint a borjúláb. Ragyogóak voltak, mint a fénylő réz. / Szárnyuk alatt négyfelől emberi kezek voltak. Mind a négynek voltak arcai és szárnyai. / Szárnyaik összeértek, egyiké a másikéhoz. Nem kellett megfordulniuk, amikor jártak, mindegyik előre nézve tudott menni. / Ilyen volt az arcuk: volt emberarcuk, de volt oroszlánarca is mind a négynek jobbról, bikaarca is volt mind a négynek balról, és volt sasarca is mind a négynek. / Ilyen volt az arcuk. Felső szárnyaik ki voltak terjesztve, ez a két szárny összeért, egyiké a másikéval, kettő pedig eltakarta a testüket. / Mindegyik előre nézve tudott menni. Ahova a lélek akart menni, oda mentek, nem kellett megfordulniuk, amikor jártak;”

Dán 10,13.21: „A perzsa birodalom vezére ugyan utamat állta huszonegy napig, de Míkáél, az egyik legfőbb vezér, segítségemre jött. Ezért kellett ott maradnom a perzsa birodalomban, / ... De előbb elmondom neked, hogy mi van megírva az igazság könyvében. – Senki sincs, aki velem tartana azok ellen, csak Míkáél, a ti vezéretek;”

Az üdvtörténet döntő pillanataiban kerül sor angyalok megnevezésére: Vö.: Lk 1,11.19.26; Lk 2,1–14; Mt 4,11; Lk 22,43.¹

Nem jár különös tisztelet az angyaloknak a bibliai mérce alapján, mivel ez Isten dicsősége csorbitását jelentené. (Vö.: Jel 19,10: *„És leborultam a lába elé, hogy imádjam őt, de így szólt hozzám: „Vigyázz, ne tedd: szolgatársad vagyok, és testvéreid is, akikben megvan a Jézus bizonyágtétele. Az Istent imádd, mert a Jézusról való bizonyágtétel a prófétaság lelke”.*)

Az angyal-lények tehát teljes mértékben Isten és emberek szolgálatában állnak: *„Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, / kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben”* (Zsolt 91,11–12).

11. Egy fiatal lány erkölcsi követelményekkel

Lk 1,26–38: *„A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábiel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, / egy szűzhez, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. / Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegye-*

Dán 12,1: „Abban az időben eljön Mikáél, a nagy vezér, aki a te néped mellett áll. Nyomorúságos idő lesz az, amilyen nem volt, mióta népek vannak, addig az időig. De abban az időben megmenekül néped, mindaz, aki be lesz írva a könyvbe.”

¹ Lk 1,11.19.26: *„Ekkor megjelent neki az ÚR angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől. / ... Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / ... A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábiel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe.”*

Lk 2,1–14: *„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. /*

Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó. / Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. / Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, / hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. / És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, / és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. / Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. / És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. / Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvöztető született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. / A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” / És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: / „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát;”

Mt 4,1: *„Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki;”*

Lk 22,43: *„Ekkor angyal jelent meg neki a mennyből, és erősítette őt.”*

lembe fogadott, az Úr veled van!” / Mária megdöbbszent ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. / Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! / Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. / Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.” / Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?” / Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. / Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, / mert az Istennek semmi sem lehetetlen.” / Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal;”

Máriának szólt az az egyedülálló üzenet, amire Ézsaiás ígérete óta sok nő sóvárgott Izráelben –, hogy tudniillik ő hozza világra a Messiást: „Ezért maga az ÚR fog nektek jelt adni: Íme egy fiatal nő teherben van, és fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezik el” (Ézs 7,14). (Vö.: Ézs 9,5–6.¹)

A nevek Isten Fia lényegét ábrázolják: Jézus azt jelenti: „Isten megszabadít”, Immánuel: „Velünk az Isten.”

Ő csodálatos tanácsos, erős Isten, örök Atya, békesség fejedelme. Az Úrnak ezek közül a tulajdonságai közül melyikre van szükségem ma jelenlegi helyzetemben?

„Fel, fel sokszorosán is meggyötörtek, a Király nincs messze már.

Örvendjete, ne csüggedjete, amott kél a hajnalcsillag.

Az Úr sokrétű vigasztalásában akar részesíteni benneteket ínségetekben,

Segítségében akar részesíteni benneteket,

Sőt, még a halál terhét is megkönnyebbíti”

(Johann Rist).

¹ Ézs 9,5–6: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! / Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek URának féltő szeretete viszi véghez ezt!”

Az angyal és Mária közti beszélgetés elárul valamit Mária lényéről: Gábiel „hatalmas” üzenete után Mária nyomatékos szakszerűséggel érdeklődik arról, hogyan érvényesül Isten terve az életében: Hogyan leszek áldott állapotban? Hiszen szűz vagyok. Mária ezzel ki nyilvánítja a házasságra vonatkozó erkölcsi követelményeit. „Aki az Ószövetségben Isten akarta szerint élt, egyáltalán nem folytatott házasságon kívül nemi közösséget. Sőt, még a házassági szerződés megkötésekor... sem került sor nemi érintkezésre az ilyen házasfelek között – a feleség hazaviteléig (G. Maier). (Vö.: Mt 1,18kk; 1Móz 2,24.¹)

Mária a szűztől való születésre vonatkozó aggóató gondolataira a 35. versben kap választ Isten jelenlétére és teremto Lelkére való utalással: „Az angyal így válaszolt neki: 'A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának'.” Minden más titok marad.

12. „Nagyra becsült engem az ÚR...”

Lk 1,26–38: (Ld. a 11. fejezethez kapcsolódó igeszakaszt!)

Ézs 49,5b: „...hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izráelt hozzá gyűjtssem. Ilyen nagyra becsült engem az ÚR, Istenemnél van az erőm.”

Mária a házasságra vonatkozóan egyértelmű magatartása kapcsolatban áll az önmagára utaló világos utalással is: „Az Úr szolgálóleánya vagyok.” (Vö.: „Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal” – 38.v; és „Mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék” – 48.v.).

Semmit sem akar magának, hanem mindent Istenének és Urának. Hasonlóképpen nyilatkozik Keresztelő János is („Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem” – Jn 3,30)

¹ Mt 1,18kk: „Jézus Krisztus születése pedig így történt. Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek, de mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. / Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszégyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. / Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. / Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” / Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: / „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” – ami azt jelenti: Velünk az Isten;”

1Móz 2,24: „Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté.”

és Pál is („Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát” – 1Kor 15,9).

Mária kérdéseivel Isten kezébe helyezi magát. Isten rendelkezésére áll. Csak tényleges alázattal leszünk használhatók Isten számára. Az alázatos gondolkodásmód (vö.: Fil 2,5kk¹) nem cserélhető fel hiányos önértékeléssel. „Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket” (Ézs 43,4). Isten jót gondol rólam és örvendezik nekem: „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (Zsolt 136,1). Az Úr előtt felszabadulhatunk és élhetünk: „A király arcának ragyogása élte” (Péld 16,15a).

Mária a hívők nemes példaképe: „Mivel Isten egyedülálló módon fogadta kegyelmébe, mivel Urunk, Jézus Krisztus édesanyja lehetett, és mivel hitben példás módon engedelmeskedett Istennek” (Th. Lehmann).

Mária igennel válaszolt Isten akaratára akkor is, mikor számba vette e döntéssel járó kockázatokat is: jó híre elvesztését, házasságtörőnek nyilvánítását, és hogy így József is elállhat a házassági szerződéstől.

Mária bátorítóan hatott Erzsébetre Isten csodálatos cselekedetére való utalással: „Sietve” kereste a rokonával való közösséget. Ott tapasztalta meg Erzsébet által önmagára vonatkozóan Isten csodája megerősítését. (Vö.: Lk 1,39–45.56.²) „Mert az Istennek semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37).

¹ Fil 2,5kk: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: / mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, / hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; / megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. / Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, / hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieké, földieké és földalattiaké; / és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

² Lk 1,39–45.56: „Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. / Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel, / és hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! / Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? / Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, újongva mozgott meg a magzat méhemben. / Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”.../ Mária Erzsébettel maradt három hónapig, azután visszatért otthonába.”

13. Istent magasztaló énekek

Mária egyértelműen viszonyult Isten ígéjéhez. Olyan jól kiismerte magát benne, mint egykor a gyermektelen Anna az Ószövetség irataiban. Hasonlítsunk össze magasztaló énekeket, és fedezzük fel bennük a párhuzamos helyeken a megfelelő indokokat, amik nagy Istennünk magasztalására szolgáltak.

a./ Anna magasztaló éneke

1Sám 2,1–10: *„Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak. / Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk. / Ne beszéljétek oly sokat, büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és a tetteket Ő méri le. / A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel. / A jóllakottak elszegődnek kenyérért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. / Az ÚR megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz onnét. / Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. / Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, leülteti az előkelőkkel együtt, és főhelyet juttat neki. Mert az ÚRéi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. / Híveinek lábát megőrzi, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje. / Összetörnek, akik az ÚRral szállnak perbe, mennydörög ellenük az égben. Megítéli az ÚR az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad.”*

b./ Mária magasztaló éneke

Lk 1,46–55: *„Mária pedig ezt mondta: „Magasztalja lelkem az Urat, / és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, / mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, / mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, / irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. / Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. / Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel. / Éhezőket látott el javakkal,*

és bővelkedőket küldött el üres kézzel. / Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, / amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.”

c./ Az én dicsőítő énekem

Hab 3,18: *„De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt;”*

Ruth 3,9: *„Megkérdezte: Ki vagy te? Az így felelt: Én vagyok Ruth, a szolgálód. Térítsd rá ruhád szárnyát szolgálódra, mert közeli rokon vagy te;”*

5Móz 32,4: *„Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő;*

Zsolt 103,8.13.17: *„Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz. / De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is;”*

1Pét 5,5b: *„Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad;”*

Zsolt 147,6: *„Támogatja az ÚR az alázatosokat, de porig alázza a bünsöket;*

Zsolt 75,8: *„Isten fog ítélni: egyiket megalázza, másikat fölmagasztalja;*

Zsolt 34,11: *„Az oroszlánok is sínylődnek, és éheznek, de akik az ÚRhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót;”*

Zsolt 107,9: *„Megitatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket;*

Zsolt 91,11: *„Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon;”*

1Móz 17,7: *„Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is;”*

1Móz 12,3: *„Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;”*

1Móz 32,11: *„Méltatlan vagyok minden hűséges és igaz tetteredre, amit szolgálóddal cselekedtél.”*

III. JÓZSEF

14. József

Mt 1,18–25: „Jézus Krisztus születése pedig így történt. Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek, de mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. / Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszégyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. / Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. / Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabaddítja meg népét bűneiből.” / Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: / „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” – ami azt jelenti: Velünk az Isten. / József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, / de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.”

József az ács nem csupán arra vonatkozóan volt illetékes, hogy famegmunkálással járuljon hozzá házak építéséhez, hanem élete hajlékát is építette. Felkészült Máriával, a menyasszonyával való esküvőre, akivel házassági szerződést kötött. (Vö.: Lk 1,26kk.¹)

Családtörténetileg József Júda törzséhez tartozott. (Vö.: Mt 1,1–17.²) Ő is, mint híres elődje, Dávid király, Betlehemből való volt (vö.: Lk 2,4; 1Sám 16,1.13¹), és most hazája gaz-

¹ „A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, / egy szűzhez, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve.”

² Mt 1,1–17: „Jézus Krisztusnak, a Dávid fiának, az Ábrahám fiának nemzetségekönyve. / Ábrahám fia volt Izsák, Izsáké Jákób, Jákób fiai pedig Júda és testvérei. / Júda fia volt a Támártól született Fáresz és Zerah, Fáreszé Heszlón, Heszlóné pedig Arám. / Arám fia volt Aminádáb, Aminádábé Nahson, Nahsoné Szalmón. / Szalmón fia volt Ráhábtól Boáz, Boázé Ruthtól Óbéd, Óbédé Isai. / Isai fia volt Dávid, a király. Dávid fia volt Salamon, Uriás feleségétől. / Salamon fia volt Roboám, Roboámé Abijjá, Abijjáé pedig Ászá. / Ászá fia volt Jósafát, Jósafáté Jórám, Jórámé Uzziás. / Uzziás fia volt Jótám, Jótámé Áház, Áházé Ezékiás. / Ezékiás fia volt Manassé, Manassé fia volt Ámón, Ámóné Jósiás. / Jósiás fia pedig Jekonjás és testvérei, a babiloni fogságbevételkor. / A babiloni fogságbevétel után Jekonjás fia volt Sealtiel, Sealtielé Zerubbábel. / Zerubbábel fia volt Abihud, Abihudé Eljákim, Eljákimé pedig Azzur. / Azzur fia volt Cádók, Cádóké Jákin, Jákiné Elihud. / Elihud fia volt Eleázár, Eleázaré Mattán, Mattáné Jákób. / Jákób fia volt József, annak a Máriának férje, akitől Jézus született, akit Krisztusnak neveznek. / Összesen tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzedék, Dávidtól a

daságilag kibontakozó északi részén dolgozott, a galileai Názáret nevű faluban. Mint minden dávidita zsidó, ő is bizonyára abban a várakozással tele reménységben élt, hogy bárcsak az ő családjában születne meg a Messiás. Vajon volt-e lényeges szerepe ennek a váradalomnak hétköznapijaiban?

Talán ő is úgy volt, mint közülünk némelyek, akik nem kételkednek abban, hogy visszajön Jézus – mégis meg kell vallaniuk: „Így imádkozunk hangosan – Urunk, jöjj vissza, és csendesen úgy gondoljuk – de nem most” (M. Siebald).

Advent Isten Messiásának, mint királynak és Úrnak a visszajövetelére való előkészületi idő. Advent bűnbánatra, megtérésre való idő ahhoz, aki bizonyosan visszatér. Mennyire sikerült ezekben a hetekben teret adnunk a nyugalom és elmélkedés perceinek? Kérhetjük Urunkat vezetéséért és jó gondolatokért: „Uram, Istenem, segíts, hogy csendben legyek és meghalljam hangodat boldogság és ínség idején is” (Maria v. Waldersee hercegnő).

József kegyes és igaz ember volt (*„Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszegyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el”* – Mt 1,19). Rabbínusi felfogás szerint az volt igaz ember, aki Isten törvényét tartotta követendő mintának cselekedeteire vonatkozóan, aki Isten minősítése szempontjait komolyan vette és ennek megfelelő életet gyakorolt: azt követte, amit Isten helyesnek tart. *„Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! / Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”* (Vö.: Zsolt 5,9; Zsolt 143,10²).

babiloni fogságbavitelig is tizennégy nemzedék, a babiloni fogságbaviteltől Krisztusig szintén tizennégy nemzedék.”

¹ Lk 2,4: *„Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt;”*

1Sám 16,1.13: „Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt, hiszen én elvettem, és nem marad Izráel királya? Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert ennek a fiai közül szemeltem ki a királyt.../ Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkente őt testvérei jelenlétében. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába.”

² Zsolt 5,9: *„Vezess, Uram, igazságodban, mert ellenségeim vannak, egyengesd előttem az utat!”*

Zsolt 143,10: *„Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”*

15. „Omlásveszély”

Mt 1,18–25: (Ld. a 14. fejezethez kapcsolódó igeszakaszt!)

Hogy került József élete a karácsonyi történetbe?

A neve azt jelenti: „bárcsak meggyarapítana Isten.” Úgy tűnik azonban, merő feltételezés csupán, hogy Isten most gyarapítani fogja. Hiszen József élete hajlékát összeomlás fenyegeti. Meg kell birkóznia azzal a gondolattal, hogy menyasszonya, Mária áldott állapotban van anélkül, hogy ő lenne a gyermek édesapja. Ez nagy lelki gyötrellemmel jár: csalódás a bizalommal való visszaélés miatt, értetlenség, tanácstalanság...! *„Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek!”* (Zsolt 69,2) (Vö.: Zsolt 69,1–4¹).

József hallgat, nem tesz szemrehányást, magában töpreng. Számára Mária házasságtörő; elválík tőle. Ez nyilvánosan is történhetne, ha keresetet indítana Mária ellen, akkor nyilvánosan megbélyegeznék, illetve halálos büntetésben részesülne (vö.: 3Móz 20,10; Jn 8,3kk²). Vagy *privát módon*, ha válólevelet ad neki (vö.: 5Móz 24,1³), és így lehetővé teszi számára a gyermeke apjával való esküvő megtartását.

¹ Zsolt 69,1–4: „A karmesternek: A „Liliomok” kezdetű ének dallamára. Dávidé. / *Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek! / Feneketlen iszapba süllyedtem, nincs hol megállnom. Örvénylő vizekbe estem, elsodort az ár. / Belefáradtam a kiáltásba, kiszáradt a torkom, szemem elhomályosodott, míg Istenemre vártam.*”

² 3Móz 20,10: „Ha valaki férjes asszonnyal paráználkodik, a felebarátja feleségével paráználkodik, halállal lakoljon a parázna férfi és a parázna nő;”

Jn 8,3kk: „Ekkor odavezettek az írástudók és a farizeusok egy asszonyt, akit házasságtörésen értek, középre állították, / és így szóltak Jézushoz: „Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. / Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?” / Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolt, és ujjával írt a földre. / Amikor továbbra is faggatták, felegyenesedett, és ezt mondta nekik: „Aki büntelen közületek, az vessen rá először követ.” / És lehajolva tovább írt a földre. / Azok pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a véneken, és egyedül ő meg az asszony maradt ott a középén. / Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: „Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?” / Ő így felelt: „Senki, Uram.” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”)

³ 5Móz 24,1: „Ha valaki feleségül vesz egy lányt, és férje lesz annak, de később nem találja kedvére valónak, mert valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet, adja azt az asszony kezébe, és úgy küldje el a házából.”

József magatartása alapján nyilvánvaló: háttérben tud maradni. Isten és Mária iránti szeretete határozza meg reakcióit, nem pedig a csalódása. „*Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem!*” (Zsolt 15,1). (Vö.: Gal 5,25–6,2.¹)

Miután József meghozta ezt a döntést, akkor avatkozott be Isten. Álmodat bocsátott a józan megfontolást hozó emberre, akinek hallatlan az angyal által közvetített üzenet: „*Mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van*” (Mt 1,20). „Viszont elmarad minden közelebbi felvilágosítás a csodáról. Aki tagadni akar egy ilyen csodát, annak tagadnia kell a semmiből való teljes teremtetést, és végül is tagadnia kell azt is, hogy Isten létezik. Az 1Móz 1. és 2. részében ábrázolt csoda nem kevesebb attól, hogy ...Isten fia testté lett” (G. Maier). (Vö.: Jn 1,14kk; Kol 1,15–20.²)

16. Ácsmester a bibliakurzusban

Mt 1,20–24: „*Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. / Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” / Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: / „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” – ami azt jelenti: Velünk az Isten. / József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét.”*

¹ Gal 5,25–6,2: „*Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint. / Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők. / Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél. / Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.*”

² Jn 1,14kk: „*Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. / János bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: „Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.” / Mi pedig valamenynyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre;*”

Kol 1,15–20: „*Ő a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény közül. / Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralkodók, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. / Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. / Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az első. / Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.*”

József „teológiai oktatásban” részesül, és Isten átveszi tőle a felelősséget.

Isten nevén szólítja: „*József, Dávid Fia*” (20.v; vö.: Ézs 43,1¹) –, és a „Dávid Fia” messiási címmel emlékezteti a Dávid házának tett ígéretekre (vö.: Zsolt 89,4; Ez 34,23–24; Lk 18,38–39.²)

„*Ne félj!*” (20.v.) – Isten megvigasztalja (vö.: Ézs 41,10.14: „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.../ Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítek – így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje.*”)

„*Vedd magadhoz Máriát (20.v.)*.” – Most kell megkötni a házasságot. Ezzel korrigálja Isten József tervét. Istennek más a szándéka. Ez a bibliakurzus konkrét változásokat eredményezett József életvitelében:

„*Mert aki benne fogant...*” (20.v.) – Isten átvállalja a felelősséget. Mária nem házasságtörő.

„*Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak*” (21.v.). – Isten most jelöli ki Józsefet jogos apaként, neki kell nevet adnia a gyermeknek. A Lk 1,31-el összehasonlítva láthatjuk, hogy Isten Máriát és Józsefet egymástól függetlenül egyazon célra vezette.

Mert „*Jézus szabadítja meg népét bűneiből*” (21.v.). Jézus – héberül Josua – szó szerint azt jelenti: Isten a segítség, üdvösség, szabadítás. Jézusban ad Isten üdvösséget. Jézusnak a neve a programja. „Ahogy Józsué, aki az egész országot felszabadította és tényleges egységet hozott létre népe javára, úgy Jézus is egységet ajándékoz és megtölt Isten jelenlétével. Személyében érvényesül a rabszolgasorba döntött teremtség felszabadítása Isten gyermekei pompás szabadságára” (F. Rienecker).

Azért jött Jézus erre a földre, hogy először is Isten akarata szerint szerezzen megoldást a *bűn kérdésére*. Aztán pedig visszajövetelével a *hatalom kérdését* is végérvényesen tisztázza és megoldja (vö.: politikai Messiás-váradalom a zsidóságban: Lk 24,21a; ApCsel 1,6–7; 1Kor

¹ Ézs 43,1: „*De most így szól az ÚR, a te teremtd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*”

² Zsolt 89,4: „*Szövetséget kötöttem választottammal, megesküdtem szolgáltnak, Dávidnak;*”

Ez 34,23–24: „*Egyetlen pásztort rendelek fölējük, hogy legeltesse őket: szolgálmat, Dávidot. Ő fogja legeltetni őket, ő lesz a pásztoruk. / Én, az ÚR, Istenük leszek, szolgál, Dávid pedig fejedelmük lesz. Én, az ÚR, megmondtam!*”

Lk 18,38–39: „*Ekkor így kiáltott fel: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!” / Akik elöl mentek, rászóltak, hogy hallgasson el, de ő annál inkább kiáltozott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!”*”

15,24¹). Addig kell megtérésre hívnunk embertársainkat, amiről Isten Igéje győz meg: „Ez bűnösöket fogad magához” (vö.: Lk 15,2; Lk 5,32; Lk 15,10.²)

17. Elszánt férfi

Mt 1,24–25: „József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, / de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el;”

Mt 2,13–16.19–23: „Miután eltávoztak, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba. / Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el fiamat.” / Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemből és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől.../ Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, / és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment. / Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik atyja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea te-

¹ Lk 24,21a: „Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt;”

ApCsel 1,6–7: „Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?” / Így válaszolt: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett;”

1Kor 15,24: „Azután jön a vég, amikor átadja az az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.”

² Lk 15,2: „A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: „Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük;”

Lk 5,32: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre;”

Lk 15,10: „Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.”

rületére vonult vissza; / és amikor odaért, abban a városban telepedett le, amelyet Názáretnek neveztek, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni.”

József engedelmességét három ismerv jellemzi: nyugodtan – azonnal – szó szerint.

Meggyőzték a nyilvánvaló tények és összefüggések. Tisztázandó jellegű kérdések fel-tételére ebben az esetben nem volt szükség. Nem vitatkozott sem a szeplőtelen fogantatásról, sem a számára ezzel együtt járó kihívásokkal, hanem elfogadta ezeket, és ezeknek megfelelő módon cselekedett. Nem késlekedett végrehajtani Istentől kapott megbízatását. Miután Mária visszatért Erzsébettől (Lk 1,39,40.56¹), megtartották az esküvőt, és megtörtént „az asszony hazavitele”.

Itt is – úgy ahogy a későbbi Egyiptomba való menekülésnél, mind pedig a visszatérés alkalmával – József Isten szolgájának bizonyult, aki engedelmeskedett megbízatásainak: *kelj fel, vedd magadhoz a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, menj Izráel földjére – és József felkelt, magához vette a gyermeket és anyját, Egyiptomba menekült, majd letelepedett Galileában.*² Engedelmissége által József az Újszövetség egyik legfontosabb személye, ő lett Jézus Krisztus oltalmazója.

Sámuelnek is azt kellett mondania Izráel első királyának, amikor csak félszívvvel vitte véghez Isten amálekíták fölötti ítéletét: *„Bizony, többet ér az engedelmisség az áldozatnál?”* (1Sám 15,22). (Vö.: 1Sám 25.1–9.³)

¹ Lk 1,39,40.56: *„Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet... / Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.”*

² Mt 2,13–14: *„Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba.”*

Mt 2,20–23: *„Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment. / Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik atyja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea területére vonult vissza; / és amikor odaért, abban a városban telepedett le, amelyet Názáretnek neveztek, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni.”*

³ 1Sám 15,1–9: *„Egyszer ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött az ÚR, hogy népének, Izráelnek a királyává kenjelek. Most azért hallgass az ÚR beszédére. / Ezt mondja a Seregek URa: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött Egyiptomból. / Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van! Ne kíméld, hanem öld meg a férfiakat és a nőket, a gyermekeket és a csecsemőket, az ökröket és a juhokat, a tevéket és a szamarakat! / Ekkor mozgósította Saul a hadinépet, és megszemlélte Teláimban: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából. /*

Amikor kérdőre vonta Sámuel Sault Istentől kapott megbízatása vonatkozásában, a király kifogásokat keresett. Hazudott magának (1Sám 15,20), a népre hárította a felelősséget (1Sám 15,21), és nem volt tekintettel Isten magasztalására (1Sám 15,30)¹.

József ezzel szemben királyi magatartást tanúsított, véghez vitte a nagy Király akaratát. Mt 1,25 ábrázolja, hogy József önuralommal, tapintattal, előzékenységgel rendelkező férfi. Úgy tekintett a szüzre, Máriára, mint Isten templomára (vö.: 1Kor 6,19)², mint Isten jelenléte „sátorára”: *Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszerűlttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal*” (Jn 1,14).

Jézus születése után Máriának és Józsefnek még négy fia és két lánya született (vö.: Mk 6,3³).

18. Mobilitás és globalitás

Lk 2,4: *„Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt;”*

ApCsel 8,26–31: *„Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: „Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.” / Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás pró-*

Amikor Amálék városáig hatolt Saul, lesbe állt a folyó völgyében. / De a kénieknek ezt üzenté Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amálékiak közül, hogy titeket is ki ne irtsalak velük együtt, mert ti szeretettel bántatok Izráel fiaival, amikor kijöttek Egyiptomból. Erre eltávoztak a kéniek az amálékiak közül. / Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. / Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki. / Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát, azaz a másodellésüket, meg a bárányokat és mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták kiirtani, hanem csak a hitvány és értéktelen jószágot semmisítették meg.”

¹ 1Sám 13,20, 21. 30: *„Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam az ÚR szavára, és eljártam abban a megbízatásban, amiért elküldött az ÚR: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat pedig kiirtottam. / A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az ÚRnak Gilgálban. / Ő pedig ezt mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj vissza velem, hogy leboruljak Istened, az ÚR előtt!”*

² 1Kor 6,19: *„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok?”*

³ Mk 6,3: *„Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk húgai is?”*

fétát. / Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.” / Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” / Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé.”

Ha az iránt kérdezünk, mi változott meg a karácsonyi történet által József és Mária életében, meg kell állapítanunk: minden!

Külső életkörülményeiket nagy nyugalanság jellemezte: Betlehembe kellett utazniuk a népszámlálás következtében (Mária előrehaladottan áldott állapotban volt!); – Majdnem kilátástalan szálláskeresés; – A gyermek megszületése egy vendégfogadó hátsó udvarában; – Pásztorok váratlan látogatása a minap született gyermeknél; – Beköltözés egy házba (Mt 2,11: *„Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát”).* – Új ács egzisztencia létrehozása Betlehemben; – A távoli keletről való, figyelemreméltó idegenek látogatása után menekülés Egyiptomba; – Ismét új vállalkozás alapítása; – Hazatérés hazájukba; – Visszatérés Názáretbe; – Az ácsmesterekkel való kapcsolatok felelevenítése.

Figyeljük csak meg: a mobilitás és a saját horizonton való túltekintés egyáltalán nem az újkor találmánya. Vajon nem várta-e el Isten Ábrahámától, Rebekától vagy Ruthtól, Illéstől, Ámósztól, Jeremiástól, Fileptől, Psziszcillától vagy Páltól, mint gyermekeitől a költözködésre való készséget. Jézus globálisan gondolkozott, amikor a Mk 16,15 szerint azzal bízta meg tanítványait: *„Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”*

Készek vagyunk-e mi is erre? Lehetséges, hogy már régen vár Urunk arra, hogy igent mondjunk kijelölt élettervünkre vagy új hivatásbeli orientálódásunkra. Vagy éppen esedékes az eddig mindig és újra elodázott látogatás egyik szomszédunknál? Nem lehetne-e alternatíva, hogy sok adventi és karácsonyi ünneplés helyett olyan személyeknek szerzünk örömet süteménnyel és karácsonyi iratokkal, akik vasárnap és karácsonykor szolgálatban állnak *értünk*: vonatkozik ez a vonatvezetőkre és hivatalnokokra a pályaudvaron, buszvezetőkre, rendőrtisztviselőkre, taxisofőrökre...? *„Tegyük jót mindenkivel”* (Gal 6,10).

Mit jelent az én „Jeruzsálememre” vonatkozóan, hogy *„tanúim leszte Jeruzsálemben”*? Nem kell félnem az ezzel együtt járó felindultságtól. Aki Isten akaratának megfelelően él, azt Isten oltalmazza útjain.

19. Támogatás és gondoskodás

Fil 2,1–4: *„Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, / akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete. / Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; / és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.”*

József megtapasztalta, amit Pál írt a Filippiben élő keresztyéneknek. Belső elkötelezettséggel gondoskodott József feleségéről, Jézusról és közös fiaikról, Jakabról, Józsefről (Józesznek is nevezték), Simonról, Júdásról, és leányaikról (vö.: Mt 13,55–56¹).

Amikor József és Mária a tizenkét éves Jézussal először vett részt a páskaünnepen Jeruzsálemben, akkor lett még egyszer nyilvánvalóvá: Jézus elsődlegesen mennyei Atyjához tartozik (Lk 2,41–52²). Ezen esemény után semmit sem tudunk Józsefről.

Amit Mária belsőleg átélt, foglaljuk össze címszavakban: *„Mindezeket megőrizte és forgatta a szívében* (Lk 2,19.51³), azokat a dolgokat is, amiket Simeon prófétált neki (Lk 2,34–35⁴).

¹ Mt 13,55–56: *„Hát nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? / Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind? Ugyan honnan van benne mindez?”*

² Lk 2,41–52: *„Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. / Miután pedig eltelt az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. / Mivel azt hitték, hogy az útítársaik körében van, elmentek egy napi járóföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. / De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. / Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, / és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein. / Amikor szülei meglátták, megdöbbentek, anyja pedig így szólt hozzá: „Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én nagy bánattal kerestünk téged.” / Mire ő így válaszolt: „Miért kerestetek engem? Nem tudtátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?” / Ők azonban a nekik adott választ nem értették. / Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében, / Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.”*

³ Lk 2,19.51: *„Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében.../ Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében.”*

Mária nagy háztartást vezetett, és voltak olyan idők is, amikor nem értette sem Jézust, sem küldetését (Mt 12,46–50¹). Megtapasztalta a keresztt alatt az Úr gondoskodását, és szenvedett halála miatt (Jn 19,25–27²). Az anyai szeretettől eljutott a Megváltóba vetett személyes hitre (ApCsel 1,14³). Miután találkozott Isten követével, nem nézhetett túl az Úristen akarata igenlése *következményein* (Lk 1,38⁴).

A Jézust követő életnek vannak jó és súlyos következményei, mélységes örömet és elrejtettséget biztosító, de súlyos feszültséggel járó időszakai is, amik közül nem mindegyik egyértelmű. Urunk ígéretei azonban mély, belső bizonyossággal erősítenek meg bennünket: „Maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem” (Jn 16,27). „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted” (Jn 13,7). „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem” (Jn 14,1)!

„Még néhány éjszaka, míg tart a szenvedés és érvényesül a bűn.

Mégis, Isten jóindulata hajnalcsillaga vezet valamennyiünket,

Mivel fénye ragyogása jár előttünk, többé nem tart fogva a sötétség.

Isten szívéből fakad üdvösségünk”

(J. Klepper).

⁴ Lk 2,34–35: „Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak el-esésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, / – a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.”

¹ Mt 12,46–50: „Még beszélt a sokasághoz, amikor íme, anyja és testvérei megálltak odakint, mert beszélni akartak vele. / Valaki szólt neki: „Íme, anyád és testvéreid odakint állnak, és beszélni akarnak veled.” / Ő azonban így felelt annak, aki szólt neki: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?” / Erre kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim! / Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”

² Jn 19,25–27: „Jézus keresztnél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. / Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.”

³ ApCsel 1,14: „Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.”

⁴ Lk 1,38: „Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal.”

IV. MELLÉKSZEREPLŐK, URALKODÓK, JÉZUS KRISZTUS – A FŐSZEREPLŐ

20. Mellékszereplők

Mt 2,1–6: *„Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, / és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” / Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. / Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. / Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: / Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt;”*

Lk 1,58: *„Meghallották a szomszédai és rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és együtt örültek vele;”*

Lk 2,3.5.18: *„Elment tehát mindenki a maga városába,.../ hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt.../ és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik.”*

Vannak olyan személyek a Bibliában, akik kapcsolatba kerültek ugyan a karácsonyi történettel, de csak éppen megemlítik őket.

Erzsébet és Zakariás barátai és rokonai hallották Isten nagy irgalmassága tanújelét.

Názáret, Betlehem és Jeruzsálem lakóira is vonatkozott az adókiivetés előtti összeírás, ezért egy részüknek útra kellett kelniük a maguk városába.¹ Betlehemben hallották, mit beszéltek a pásztorok egy istállóban tett látogatásukról. Jeruzsálemben sokan megrémültek a bölcsek szavai miatt.

Az adóbehajtási hivatalnokok regisztrálták Józsefet is, a vendégfogadó tulajdonosa (jóllehet ez nincs közvetlenül megemlítve) könyörületre indult, és szálláshelyet adott Máriának és Józsefnek. A tulajdonos hátsó udvara lett Isten Fia első lakhelye.

¹ Lk 2,3: *„Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják.”*

Az írástudók Heródes udvarában megtalálták az összefüggést egy király születése és egy mintegy 700 évvel korábbi prófécia között: *„Te pedig, efrátai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba”* (Mik 5,1).

Különböző társadalmi rétegből való ember csak mellékesen került kapcsolatba Jézussal. És mégis: Isten számára egyetlen egy ember sem mellékszereplő. Mindenki Isten látókörében van: *„Te vagy a látás Istene. Mert ezt mondta: Én is láthattam itt, aki engem látott”* (1Móz 16,13).

Hogy vajon megváltozott-e a megnevezettek élete, nem tudjuk.

Kérdezzük meg azonban magunkat önvizsgálatot tartva: Csak Isten akarata „peremén” vagy centrumában élek? Határ menti ingázó vagyok, aki hol egyik, hol másik keresztyén közösséghez csatlakozik, de nem akarja magát hitelesen elkötelezni? „Perem ember” vagyok-e csupán gyülekezetemben, bizonyos tekintetben csak egy néző, és nem szolgálatra kész munkatárs?

21. Uralkodók

Kik voltak azok az emberek, akik uralkodása idejére esett Jézus születése.

*Caesar Octavianus*nak Kr.e. 27-ben a szenátus az „Augustus”, azaz „imádásra méltó” megtisztelő címet ajándékozta, amivel kifejezésre jutatta, hogy a római istenek közé sorolta. Vajon ő-e a Vergilius által meghirdetett eljövendő világuralkodó, aki megvalósítja a hön óhajtott békét? Kr.e. 8-tól békeség uralkodott a Római Birodalomban, aminek akkor Izráel is tagja volt. Augustus 45 évig uralkodott politikai, katonai és papi vezetőként.

Publius Sulpicius Quirinius Cyrenius szolgálati megbízatással vezető római tisztviselő volt Szíriában.

Nagy Heródes politikailag igen sikeres ember volt. Kibontakoztatta nagyszerű építészeti tevékenységét, amihez a jeruzsálemi templom is hozzátartozott. Jóllehet „nagy” volt, de „beteges” bizalmatlanságának emberek százai estek áldozatul (vö.: Mt 2,16–21¹).

¹ Mt 2,16–21: *„Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől. / Ekkor teljesedett be az, amit Jeremiás prófétált: / Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás.*

Hogy kerültek kapcsolatba ezek az uralkodók a „karácsonyi történettel”? Augustus és Quirinius csak indirekt módon: a népszámlálás eseménye vezetett oda, hogy beteljesedett *Isten terve*. Heródes a napkeleti bölcsek és az írástudók által szerzett tudomást az újszülött királyról (vö.: Mt 2,1–8¹).

Megállapítjuk:

1./ Emberek hatalmi kompetenciával a világ legfontosabb személyeinek tarthatják magukat – mégis, Isten beírta a világtörténelembe Betlehem falu nevét. Ott született meg ebbe a világba az igaz békeesség királya.

2./ Istentelen uralkodókat is be tud vonni Isten a tervébe (vö.: 2Móz 2,8–10. 13–15. 23–24²).

3./ A római információs politika révén a Betlehembben végbement események híre egészen Rómáig eljutott. De sok információ nem vezet Isten Fia imadására.

4./ A megemlített három uralkodónak is tudomására jutott, hogy Jézus bűnből való szabadító. Örvendezzünk szívből az Ef 2,14–18-ban közölt üzenetnek³.

Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek.” / Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, / és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment.”

¹ Mt 2,1–8: „Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehembben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, / és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” / Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. / Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. / Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehembben, mert így írta meg a próféta: / Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.” / Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, pontosan megkérdezte tőlük a csillag feltűnésének idejét, / majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjete el, szerezetek pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”

² 2Móz 2,8–10. 13–15. 23–24: „A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. / Vidd magaddal ezt a gyermeket, mondta neki a fáraó leánya, és szoptasd! Megadom jutalmadat. Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta. / Amikor felnőtt a gyermek, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta, és elnevezte Mózesnek, mert azt mondta: A vízből húztam ki... / Másnap is kiment, akkor meg két héber férfi civakodott egymással. Rászólt arra, aki a hibás volt: Miért vered a felebarátodat? / Az így szólt: Ki tett téged elöljáróvá és bíróvá közöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, ahogyan az egyiptomit megölted? Mózes megijedt, és ezt mondta: Bizony kitudódott a dolog. / A fáraó is meghallotta ezt a dolgot, és halálra kerestette Mózeset. De Mózes elmenekült a fáraó elől. Midjén földjén állapodott meg, és leült ott egy kútnál.”

³ Ef 2,14–18: „Mert ő a mi békeességünk, aki a két nemzetséget egyg   tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, / miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békeess  get szerezve, a kettőt egy új emberré teremts   onmagában. / Megb  k  ltette mindket-

22. Jézus Krisztus – a főszereplő

Lk 2,1–7. 10–11: *„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. / Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó. / Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. / Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, / hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. / És történt, hogy amíg ott voltak, eljött születésének ideje, / és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.... / Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.*

Jézus, minden királyok királya teljesen más, mint a világi uralkodók. Dicsősége meg-alázott voltában mutatkozik meg. Kisgyermekként nem ünnepélyes, karácsonyi hangulatba születik, hanem a világesemények káoszába.

Jézust, a karácsony főszereplőjét más szemmel kell érzékelnünk, hogy szállást vehessen nálunk. Ezt Margret Birkenfeld találó szavakkal fejezte ki:

*„Uram, részt vállalsz szegénységünkől,
És így végtelenül gazdaggá teszel bennünket.
Te, aki mindenek teremtője vagy, hozzánk hasonló emberré lettél.
Engedd, hogy bölcsődön túl láthassuk ezt a csodát,
Hogy a nagy sürgés-forgás közepette csendesen megálljunk előtted.
Uram, azért jöttél, hogy megválts minket a sötét éj bűneiből.
Szereteted mindnyájunknak vigasztalást és világosságot hozott.
Hadd lássuk bölcsődön túl állandóan keresztedet,
Hogy csenden megálljunk előtted a nagy sürgés-forgás közepette.”*

Ha összehasonlítjuk Jézus királyt a világi uralkodókkal, például Augustussal, megállapítjuk: Jézus Krisztus vonatkozásában, hogy neki:

tőt egy testben az Istennel, miután a kereszttel megölte az ellenségeskedést önmagában, / és eljött, és „békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek”. / Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.”

Nem a világ gazdagsága fontos, hanem Isten királyi uralma (vö.: Jn 18,36¹);

Sem nem katonák serege, hanem a „lélek kardjával” való lelki küzdelem (Ef 6,17; Mt 4,11kk²);

Nem is az elnyomó uralkodói hatalom, hanem a szabadító szolgálat: „*Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért*” (Mk 10,4);

Az igazság volt fontos neki, nem a hazugság: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 4,6a);

S nem az emberi, hanem Istentől való békesség: „*Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által*” (Róm 5,1).

V. A PÁSZTOROK

23. A pásztorok

Kik ezek az emberek?

Kint élnek a mezőn, „éjjel-nappal” szolgálatban állnak – külön műszakpótlék nélkül. Lelkiismeretes munkát, figyelmességet, gondoskodást és a veszélyekre való érzéket igényel a nyájukért való felelősség.

¹ Jn 18,36: „Jézus így felelt: „Az én országom nem e világból való: ha ebből a világból való volna az én országom, az én szolgálaim harcolnának, hogy ne szolgáltatassanak ki a zsidóknak. De az én országom nem innen való.”

² Ef 6,17: „Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde;”

Mt 4,1kk: „Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. / Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. / Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.” / Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” / Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, / és így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.” / Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” / Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, / és ezt mondta neki: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.” / Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” / Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.”

Foglalkozásuk során Urunktól megbecsült közösségben forgolódtak, mivel Istent az Ez 34,11-ben azt mondja önmagáról, mint pásztorról: *„Mert így szól az én Uram, az ÚR: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat”* (vö.: Ez 34,23; Zsolt 23¹).

Jézus is jó pásztornak nevezte magát (vö.: Jn 10,11²). Rabbinusi értelmezés szerint a farizeusok megvetették a pásztorokat, rablóknak és csaló csőcseléknek tartották őket, és bíróság előtt sem politikai, sem pedig tanúskodási joggal nem rendelkeztek. Tevékenységük következtében nem vettek részt istentiszteleti közösségben.

Isten értékelése azonban más mérték szerint történik. *„Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van”* (1Sám 16,7).

A büntetett előéletű Mátét karácsonykor elbocsátották, hogy részt vehessen istentiszteleten. Mégis egyedül ült egy padsorban az ünnepélyesen felékesített, emberekkel tele templomban. Két később érkező ugyan gyorsan beült a padjába, de azonnal fel is álltak, amikor meglátták Mátét. Ő meg sírva ment ki a templomból.

Ezt követően a lelkész félbeszakította az istentiszteletet, és Isten kegyelméről szóló prédikáció helyett elkezdett egy nagypénteki éneket. Ezért sokan megbotrántkoztak.

Néhány fiatal aztán megkereste és megtalálta Mátét. Karácsony másnapján olyan emberekről volt szó, „akiknek az élete ismét jóra fordult.” Mintegy harminc személy jött el, akik úgy énekelték a *„Mivel a világ kárba vészett, ezért Krisztus megszületett”* kezdetű éneket –, hogy teljesen megértették, miért kellett Jézusnak eljönnie hozzánk (vö.: Jn 3,16–18; 1,9–13³).

¹ Ez 34,23: *„Egyetlen pásztorot rendelek föléljük, hogy legeltesse őket: szolgálmat, Dávidot. Ő fogja legeltetni őket, ő lesz a pásztoruk.”*

Zsolt 23: *„Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. / Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. / Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. / Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. / Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. / Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.”*

² Jn 10,11: *„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.”*

³ Jn 3,16–18: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. / Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. / Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében;”*

Jn 1,9–13: *„Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. / A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: / saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. / Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek;*

24. Örömhírmondó követek

Lk 2,15–20: *„Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekiünk az Úr.” / Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket. / Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, / és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. / Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében. / A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan ő megüzente nekik;”*

Ézs 52,7: *„Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!”*

A pásztorok nem csupán meghallgatták az angyalok híradását, hanem bátran útra is keltek. Mi változott meg életükben ez által?

16.v.: Korrigálniuk kellett Istenről való elképzelésüket, amint megtalálták „Krisztust, az Üdvözítőt és Urat” (vö.: Lk 2,11¹): igen szerény, szegényes és jelentéktelen körülmények között. Azonban a pásztorok mindenki mást megelőztek, mikor első látogatókként álltak Isten Fia betlehemi „bölcsője” előtt.

*„Itt állok jászolod felett, ó, Jézusom, szerelmem,
Eljöttem, elhoztam neked, amit kezedből nyertem;
Vedd elmém, lelkem és szívem,
Hadd adjam néked mindenem,
Hogy kedves légyek néked!”*

(P. Gerhardt).²

mindazokat, akik hisznek az ő nevében, / akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.”

¹ Lk 2,11: *„Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”*

² Református énekeskönyv. 329. ének 1. verse. Református Sajtóosztály. Budapest, 1971.

17.v.: Ők lettek az Újtestamentum első evangélizációs csapata Jézus születése után.

18.v.: Az emberek odafigyeltek az örömhírmondó követekre. A legjobb hírt nem a rabbik, hanem egyszerű pásztorok fogalmazták meg, és üzenetük maradandó nyomokat hagyott maga után.

20.v.: A pásztorok mindennapjainak új alaptónusa lett – Isten magasztalása. Aki Jézussal találkozik, másként beszél, mint azt megelőzően. Átkozódóból Istent magasztaló énekes lehet (vö.: Zsolt 40,4¹)!

A pásztorok élete középpontjába nem élményeik, nem érzésük, hanem Isten került (vö.: ApCsel 4,12.20²).

„A világnak örömhírmondó követekre van szüksége!

Jöjj te is, állj be közéjük.

Legyél életed által Jézus örömhírmondó követe”

(U. Aul).

VI. SIMEON ÉS ANNA

25. Simeon

Lk 21–35: „Amikor a nyolc nap elmúlt, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. / Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, / amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúmagzat az Úrnak szenteltessék;” / és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében foglalt rendelkezés szerint: „egy pár gerlicét vagy két galambfiókát.” / Íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. / Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. / A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték

¹ Zsolt 40,4: „Új éneket adott a számba, Isteniünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne.”

² ApCsel 4,12.20: „És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.../ mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”

szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, / akkor karjába vette, áldotta az Istent, és ezt mondta: / „Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békeességgel, / mert meglátták szemeim üdvösségedet, / amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, / hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek.” / Apja és anyja csodálkoztak a róla mondottakon, / Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, / – a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.”

Ki volt Simeon?

Kegyes, igaz ember. Olyan személy, aki hűségesen figyelembe vette Isten törvényét (vö.: 25.v.: „Íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta”); Istenfélő ember, aki tiszteltben tartotta Isten méltóságát és szentségét, és aki éber volt a Gonosszal szemben.

Várakozó személy, „aki várta Izráel vigasztalását” (25b.). (Vö.: Zsolt 119,166; Hab 2,3; 2Kor 1,3–4; Ézs 40,1kk; Ézs 42,6; Ézs 49,6.¹)

„Isten valósága Simeon számára annyira egyértelmű, hogy népe és a világ Istentől távoli való távolságát csak Isten utáni fájdalmas sóvárgással tudta elviselni” (F. Hauss).

¹ Zsolt 119,166: „Segítségemben reménykedem, Uram, és teljesítem parancsolataidat;”

Hab 2,3: „Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg; ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el;”

2Kor 1,3–4: „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, / aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket;”

Ézs 40,1kk.: „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! – mondja Istenetek. / Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért. / Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! / Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá!”

Ézs 42,6: „Én, az ÚR, elhívtalak az igazságért, én fogom a kezedet. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetségemmel népemet, világosságommal a nemzeteket;”

Ézs 49, 6: „Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadtásom a föld határáig.”

Isten Lelke által vezetett ember, aki Isten személyes ígéretét őrizte szívében („*És a Szentlélek volt rajta / Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát*” (Lk 2,25c–26).

Hogy került kapcsolatba Simeon a karácsonyi eseménnyel?

József és Mária Isten rendelésének való engedelmissége által (vö.: 21–24. 27b¹): Jézus körülmetélése és névadása során a nyolcadik napon, továbbá 33 nappal később Jézus bemutatása és az áldozati adomány által (vö.: 1Móz 17,7–12; 3Móz 12,1–8²).

A Szentlélek vezetésével a templomban. A Szentlélek ma is bevezet a gyülekezetbe.

Simeon sok évig tartó várakozás után is nyitott maradt Isten iránt. A templomban ismerte meg a hathetes gyermeket, az Isten által küldött Szabadítót.

¹ Lk 2, 21–24. 27b: „Amikor a nyolc nap elmúlt, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. / Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, / amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúmagzat az Úrnak szenteltessék;” / és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében foglalt rendelkezés szerint: „egy pár gerlicét vagy két galambfiókát.../ amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak.”

² 1Móz 17,7–12: „Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is. / Neked adom és utódaidnak a földet, hol jövevény vagy, Kánaán egész földjét birtokul örökre, és Istenük leszek. / Majd ezt mondta Isten Ábrahámnak: Te pedig tartsd meg szövetségemet, meg utódaid is nemzedékről nemzedékre! / Így tartsátok meg szövetségemet, amelyet veletek és utódaitekkel kötök: metéljenek körül nálatok minden férfit! / Metéljétek körül szeméremtestetek bőrét, ez lesz a veletek kötött szövetségem jele. / Nyolcnapos korában körül kell metélni nálatok minden fiúgyermeket nemzedékről nemzedékre, akár a házban született, akár pénzen vásárolták valami idegentől, aki nem a te utódaid közül való;”

3Móz 12,1–8: „Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: / Így szólj Izráel fiaihoz: Ha egy asszony fogant, és fiút szül, tisztátalan lesz hét napig, ugyanolyan tisztátalan, mint a havi tisztulás idején. / A nyolcadik napon metéljék körül a fiú szeméremteste bőrét. / Még harminchárom napig maradjon otthon az anya, míg megtisztul a vértől. Semmiféle szent dolgot nem érinthet, a szent helyre sem mehet be, míg el nem telnek tisztulásának a napjai. / Ha pedig leányt szül, két hétig lesz olyan tisztátalan, mint a havi tisztuláskor, és hatvanhat napig kell otthon maradnia, míg megtisztul a vértől. / Amikor eltelnek a fiú vagy leány miatti tisztulásának napjai, akkor vigyen el egy esztendő bárányt égőáldozatul, egy galambfiókát vagy egy gerlicét pedig vétekáldozatul a kijelentés sátrának a bejárata elé, a paphoz. / Az pedig mutassa be az ÚR színe előtt, és végezzen engesztelést az asszonyért, akkor tisztává lesz a vérfolyás után. Ez a törvény vonatkozik a fiút vagy leányt szülő asszonyra. / De ha nem telik neki bárányra, akkor fogjon két gerlicét vagy két galambfiókát: egyet égőáldozatul, egyet vétekáldozatul. A pap pedig végezze el az engesztelést az asszonyért, és az tiszta lesz.”

26. Következmények

Isten ígérete megvalósulása által Simeon élete is beteljesedett, és kész a halálra: „*Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel*” (Lk 2,29).

Simeon áldást mondó próféta lett Isten bátorító, komoly Igéjével: „*Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, / – a te lelket is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata*” (Lk 2,34–35).

„Urunk, várunk mi is eljöveteledre, mint az agg Simeon.

Királyi koronával térsz vissza a felhőkben.

Hadd lássuk meg jászolodon túl koronádat,

És segítsd, hogy a nagy sürgés-forgás közepette

Várjunk Rád türelmesen.”

(M. Birkenfeld)

27. Anna

Lk 2,36–38: „*Volt ott egy prófétanő is, Anna, Fánuel leánya, Áser törzséből. Nagyon előrehaladott korú volt; csak hét évig élt férjével hajadonkora után, / és már nyolcvannégy éve özvegyasszony volt. Nem távozott el a templomból, mert böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal. / Abban az órában ő is odaállt, hálát adott az Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását.*”

Anna élete érthetővé teszi számunkra: hogyan az Isten számára való elhivatottságra vonatkozóan nincsen korhatár. Származását illetően Anna az észak-izráeli Áser törzséből való volt. Elődje, Fánuel Jákóbra emlékeztet, aki Penúélban Izráellé, Isten harcosává lett: „*Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam*” (1Móz 32,31).

Annának nem csak örömteli, de szenvedéssel terhelt órai is voltak. Hétévi házassága után mintegy 60 éve özvegyasszonyként élt, nem tudjuk, voltak-e gyermekei. 84 évesen még mindig intenzív imaszolgálatot végzett. Isten volt a „legdrágább kincse”. „*Hadd lakjam min-*

denkor sátradbán, hadd meneküljek szárnyad oltalmába! (Zsolt 61,5) (Vö.: Zsolt 27,4–5; Zsolt 100,1kk.¹)

Prófétanőként Anna Istentől áttekintést kapott a Jézusra utaló eseményekre vonatkozóan.

Hogy került kapcsolatba Anna a gyermek Jézussal?

Valószínűleg figyelemmel kísérte Simeon Jézussal való találkozását, és hallotta próféta szavait a Messiásról, aki világosság, akit nyilvánvalóvá tesz Isten minden népnek.

A Szentlélektől ösztönözve ismerte meg a prófétanő Jézust, mint Megváltót: Nyilvánosan magasztalta Istent, és *„beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását”* (38.v.). (Vö.: ApCsel 3,3–9.²)

Milyen megbízatást akarok ma teljesíteni?

VII. A BÖLCSEK

28. A bölcsek

Mt 2,1–6: *„Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, / és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” / Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeru-*

¹ Zsolt 27,4–5: *„Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jószágos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában. / Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem;”*

Zsolt 100,1kk.: *„Hálaadó zsoltár. Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! / Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! / Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az ő népe és legelőjének nyája. / Menjetek be kapuin hálaénnel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! / Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.”*

² ApCsel 3,3–9: *„Mikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. / Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: „Nézz ránk!” / Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. / Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!” / És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, / felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. / Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent.”*

zsálemet. / Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. / Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: / Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népet, Izráelt;”

Lk 2,39–40: „Miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek városukba, a galileai Názaretbe. / A gyermek pedig növekedett és erősödött, megtelt bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt rajta.”

A Mt 2-ből való események a Lk 2,39a és 39b közé datálhatók. Három utalás van József és családja Betlehemben való hosszú tartózkodására: Jézus a csecsemő (vö.: Mt 2,8); A ház, ahol laktak /már nem a vendégfogadó/ (vö.: Mt 2,11); A „két év alatti” életkor megjelölése a gyermekgyilkosságra való felszólításkor (Mt 2,16).¹

A bölcsek fellépésével először teljesedett be az Ábrahámmal közölt áldás: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (1Móz 12,3). A napkeleti bölcsek, akik bizonyára egy közép-perzsa papi kaszthoz tartoztak, „kinyilatkoztatás részesei voltak”. A médek Jáfet utódai (1Móz 10,2²).

A napkeleti bölcsek „az iráni-perzsa ország legfelsőbb képzett rétegéhez tartoztak... Országuk legkiválóbbjai voltak, akik szent élet folytatására törekedtek” (A. Strobel).

Mivel a tudósok többnyire az ország fővárosában tevékenykedtek, a bölcsek koruk legfontosabb városából, Ektabanából érkeztek. Létezett ott egy zsidó település, amelyet Eszter

¹ Mt 2,8: „Majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjete el, szerezzetek pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”

Mt 2,11: „Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát;”

Mt 2,16: „Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől.”

² 1Móz 10,2: „Jáfet fiai: Gómer, Mágóg, Mádaj, Jáván, Túbal, Mesek és Tírász.”

királynő, Ahasvérus király felesége alapított. A tudósok ismerték Bálám jövendölését „Jákób csillagáról”, az eljövendő Megváltóról (vö.: 4Móz 24,17; Jel 22,16; Jób 19,25.27¹).

Isten hozta kapcsolatba a napkeleti bölcseket a karácsonyi eseményekkel, mivel kapcsolatot létesített csillagvizsgáló tevékenységükkel: „*Mert láttuk az ő csillagát*” (2.v.). Kr.e. 7-ben a Jupiter (a világuralkodó csillaga) és a Szaturnusz (a zsidók csillaga) megfigyelt konstellációja arra ösztönözte őket, hogy elinduljanak hosszú utazásukra Jeruzsálembe.

„Eljöttünk, hogy imádjuk őt!” Jövünk-e mi is?

„Halálban, éjben vártam én:/ Fölkelt a nap rám véled.

Terólad ömlik rám a fény: a béke, boldog élet, / A lélek ékességei;

Belőlük hitnek mennyei / Szép tisztasága árad.”

(P. Gerhardt)²

29. Megtalálták Jézust

Mt 2,1–12: *„Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, / és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” / Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. / Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. / Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: / Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.” / Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, pontosan megkérdezte tőlük a csillag feltűnésének idejét, / majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjetek el, szereztek pontos értesüléseket a gyerekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra,*

¹ 4Móz 24,17: *„Látom őt, de nem most, szemlélem, de nem közel. Csillag jön fel Jákóbból, királyi palca támad Izráelből. Bezúzza Móáb halántékát és Sét összes fiainak a koponyáját;”*

Jel 22,16: *„Én, Jézus küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonysgot tegyen nektek a gyülekezetek előtt. Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag;”*

Jób 19,25.27: *„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött,.../ Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek.”*

² Református Énekeskönyv. 329. ének 3. verse. Református Sajtóosztály. Budapest, 1971.

hogy én is elmenjek, és imádjam őt!” / Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak feltűnésekor, előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt. / Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük. / Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. / Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.”

Óh, hogy csodálkoztak a bölcsek Heródes és Jeruzsálem lakossága rémületén (vö.: 3.v.¹).

Isten igazolta a messzire utazók útra kelését:

– Az összehívott írástudók gyűlésének vizsgálata által. Határozott utalást tettek Betlehemre, Krisztus szülőhelyére (6.v.²). A jelet (ez itt a csillag) az Írás igéjének kellett megerősíteni, hogy az emberek hitre jussanak; Az írástudók mindezt tudják – és mégsem tudják igazán. Miért nem mennek a bölcsekkel együtt Betlehembe? Hiszen itt van a Messiás, az Írás beteljesedett!

– Az újbóli csillagkonstelláció által a Betlehemben lévő ház felett (10.v.³);

– Az által, hogy megtalálták a Gyermekeket anyjával együtt (11.v.⁴).

Fáradozásuk és igyekezetük, a hosszú és strapás út megtétele nem volt hiábavaló (vö.: Ézs 49, 4–6; 1Kor 15, 10.58.⁵).

¹ Mt 2,3: „Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet.”

² Mt 2,6: „Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.”

³ Mt 2,10: „Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük.”

⁴ Mt 2,11: „Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.”

⁵ Ézs 49, 4–6: „Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél. / Most pedig ezt mondja az ÚR, aki már anyám méhében szolgálójának teremtett, hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izráelt hozzá gyűjtsem. Ilyen nagyra becsült engem az ÚR, Istenemnél van az erőm. / Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgálóm. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig;”

Mi újult meg ez által a férfiak életében?

„Igen nagy volt az örömük” (Mt 2,10). A Lk 2,10-ben olvashatók rájuk is érvényesek: „Íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz.”

A napkeleti bölcsek csupán egy gyermeket találtak, és megismerték benne Jézust, a világ Megváltóját. Teljesen átadták magukat neki, és Uruként imádták őt. Ez a hit. „A nem látható dolgok létéről való meggyőződés” (Zsid 11,1).

Adományaik – arany, tömjén és mirha – a messiási idők jeleinek számítottak (vö.: Ézs 60,6b.¹). Ezekkel magasztalták a napkeleti bölcsek Jézust, mint királyt, papot és prófétát.

„A földön Isten imádásában a földi dolgoknak is megvan a megfelelő helyük:

Az emberek kincseiket ajándékozzák a Gyermekeknek.

*Az imádkozó kész Krisztusnak adni azt, ami számára a legértékesebb,
És amivel tulajdonképpen rendelkezhetne.”*

(v. Heinrich)

30. Új utak

Mt 2,12: „Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.”

A csillagok betöltötték küldetésüket. Isten most álomban szólt a hívőkhöz. Ezen a módon megőrizte őket Heródes gonosz tervétől is. A bibliai értelemben tényleg bölcsé lett férfiak már minden vonatkozásban „új úton jártak” (vö.: Péld 9,10; ApCsel 5,29²).

A karácsonyi személyekkel kapcsolatos vizsgálódásunk során nyilvánvaló:

1Kor 15,10.58: „De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme..../ De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.”

¹ Ézs 60,6b: „Mindnyájan Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az ÚR dicső tetteit hirdetik.”

² Péld 9,10: „A bölcsesség kezdete az ÚRnak félelme, és a Szentnek a megismerése ad értelmet;”

ApCsel 5,29: „De az Úr angyala éjszaka megnyitotta a börtön ajtaját, és kivezetve őket ezt mondta nekik.”

Istennek lehetőségek gazdagsága áll rendelkezésére, hogy hitre hívjon embereket Jézus Krisztusnak e világba való jövetele által.

Egy dologban azonban valamennyien közösek: az emberek szívében és életében történt minden lényegesen változás a Krisztussal való találkozás következménye (vö.: Lk 17,11–19; ApCsel 22,6–17.¹)

Az előttünk lévő új évben először is nem jó elképzelésekről vagy még inkább aktivitásokról van szó, hanem arról a kérdésről: Hogy kap több teret az életemben Jézus és a vele való találkozás?

Egy lelkigondozói tanácsadó és orvos útmutatása segíthet fontossági sorrendünk felülvizsgálásában: „Hagyjak el valami jó dolgot, hogy valami jobbat találjak!”

Urunk bátorít minket, és azt ígéri nekünk: „Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!” (Ézs 43,19a.)

Imádkozva fejezzük be ezt az esztendő:

„Zsidók Királya és pogányok Üdvözítője,
Elhagytad isteni trónodat.
Egyszer majd minden térd meghajlik előtted,

¹ Lk 17,11–19: Amikor útban volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át. / Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, / és kiáltozva kérték: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” / Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak.” És amíg odaértek, megtisztultak. /

Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. / Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. / Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? / Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?” / És ezt mondta az Úr: „Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.”

ApCsel 22,6–17: „Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. / A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? / Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. / Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották. / Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt. / Mivel pedig annak a fényességnek a ragyogása miatt nem láttam, a velem levők kézen fogva vezettek; úgy mentem be Damaszkuszba. / Egy bizonyos Anániás pedig, aki törvény szerint élő kegyes férfi, aki mellett bizonyosságot tesznek az ott lakó zsidók mind, / eljött hozzám, élém állt, és így szólt: Testvérem, Saul, láss! És én abban a pillanatban ismét láttam, és rátekintettem. / Ő pedig ezt mondta nekem: Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat, és hangot hallj az ő ajkáról. / Mert az ő tanúja leszel minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál. / Most tehát miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, segítségül híván az Úr nevét. / Történt aztán, hogy visszatértem Jeruzsálembe, és a templomban imádkoztam: révületbe estem.”

*És mindenki Isten Fiaként magasztal.
Megtaláltuk amire vágyakoztunk:
Isten kivezetett a sötétségből a világosságba.
Öröm tölti be immár mindennapi életünket.
Magasztalunk Uristen, aki nem szeged meg szavadat.
Zsidók Királya és pogányok Üdvözítője,
Akit kigúnyolnak, kinevetnek és kicsúfolnak.
Magaddal viszel minket halálodba és szenvedésedbe,
És mégis örökké érvényes módon:
Megengesztelsz Istennel.”*

(G. Czeschin)

25./ ÚTKÖZBEN – ÉS MÉGIS EGÉSZEN KÖZEL A MENNYHEZ

– kis útikalauz a Zsid 13,14-hez, az evangélikus Útmutató 2013. évi igéjéhez –

UNTERWEGS – UND DOCH DEM HIMMEL GANZ NACH

Kleiner Wanderführer zur Jahreslosung: Hebräer 13,14

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

Zeit mit Gott – Mit Gewinn die Bibel lesen – 1/2013; S. 5–17

1./ A zarándoklás közkedvelt tevékenység

Zsid 11,8–10: *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. / Hit által költözött át az ígélet földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéletnek az örököseivel. / Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten.”*

Több száz kilométert gyalogolni, kikapcsolódni, magunk mögött hagyni a hivatással járó stresszt, erőt meríteni, kapcsolatokat teremteni, élvezni a természetet – sportos trendnek számít. Ilyen vállalkozást mégis csak ritkán kapcsolnak össze azzal, amit egykor jelentett: az Úristenhez tartó menetellel. Nem mintha a mennybe vándorolhatnánk, és végül helyet szerezhetnénk magunknak Istennel közösségben. És mégis, Isten emberei mindig is útközben vannak az Úristen felé.

„Zarándok” fogalmunk az egyházi latinban honos „*peregrinus*” szóra vezethető vissza, amelynek több jelentése is van, így pl.: „külföldi,” „idegen.” Nyilvánvalóan azt fejezzük ki vele, hogy ebben a világban csak átmeneti otthonnal rendelkezünk. A világban élünk, itt rendezkedtünk be, és útközben vagyunk napról napra és évről évre.

És aztán? Hová megyünk, ha búcsút kell vennünk ettől a világtól? Ezeket a kérdéseket érinti a 2013. évre szóló evangélikus Útmutató: *„Nincs itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük”* (Zsid 13,14).

Bizony jó, ha aggódunk amiatt, hogyan juthatunk el a jövőbeli városba, az örök hajlékba, Úr Jézus Krisztusunkhoz, és milyen eszközök segítenek minket a cél elérésében.

A zarándokút kezdetén Isten hívása hangzik el. Isten maga hív ki a magunk alkotta megszokott dolgok közül, saját filozófiánkból, eszményképektől és elképzeléseinkből.

Gondoljunk például Ábrahámra, akit az igaz és élő Isten egyszer határozottan maga elé rendelte, és hatékony parancsot adott neki. Gondoljunk az 1Móz 12,1-re és Józsué 24,2–3-ra!¹

Milyen bátorításokat és ígéreteket közölt az Úr? – Milyen párhuzamokat találunk a Mt 4,19–22-ben; Mk 8,34-ban; Lk 18,28–30-ban?² – Milyen párhuzamokat találunk ezekben az igékben életünkre vonatkozóan?

2./ Exkluzív út

Zsid 10,19–20.22a.: *„Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemennelhez Jézus Krisztus vére által, / azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által;.../ járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel...”*

¹ 1Móz 12,1: *„Az ÚR ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!”*

Józ 24,2–3: *„Akkor azt mondta Józsué az egész népnek: Így szól az ÚR, Izráel Istene: A folyamom túl laktak régen atyáitok, Ábrahámnak és Náhórnak az apja, Táré, és más isteneket tiszteltek. / De kivettem atyátokat, Ábrahámot a folyamom túlról, és végigvezettem Kánaán egész földjén. Megszaporítottam utódait...”*

² Mt 4,19–22: *„Így szólt hozzájuk: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászként teszek titeket.” / Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt. / Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálójukat, és őket is elhívta. / Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt;”*

Mk 8,34: *„Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem;”*

Lk 18,28–30: *„Ekkor így szólt Péter: „Íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házat vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, / hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövendő világban pedig az örök életet.”*

„Az út a cél” – ez az állítás Konfucius, a kínai filozófus eszmekincséből való, ami azon ezoterikus gyűjteményhez tartozik, amiből Németországban is igen sokan merítenek.

Egyik kortársunk úgy véli: „Az út a cél; ha nem, óriási csalódás lenne a célnál, és borzalmas az üresség a cél elérése után. Mindennek, ami után vágyódom, csak akkor van értelme, ha az útból is profitálok.”

És mi hogyan reagálunk felebarátaink mély, gyakran rejtett, őszinte, értelmes élet utáni sóvárgására? Hiszen rendelkezésünkre áll Jézus megbízható igéje: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam”* (Jn 14,6). Jézus földön töltött büntelen élete, és a bűn miatti helyettes szenvedése által tette szabaddá az Istenhez vezető utat. Ezért buzdítsuk mi is felebarátainkat, hogy induljanak el, és járnak az örökéletre vezető úton.

Hangsúlyozzuk, ez nem akármilyen út a többi között. Ez exkluzív út, ami kizárja a többit. Csak egyetlen egy út van Istenhez, az Atyához, ami az ő örök hajlékaiba vezet. Ez egyrészt izgalmas ösztönzés, ugyanakkor fölöttébb jó hír, amit nagy békességgel és Isten szeretetével áthatva kell hirdetnünk: ApCsel 4,8–14; 19,23; 24,22¹.

Jézushoz, az igazság útjához való elhívásomnak szoros összefüggésben kell állnia életstílusommal. *„Tiszteletesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján”* (1Pét 2,12).

Az alábbi igehelyeken segítő ösztönzéseket találunk arra vonatkozóan, hogy hiteles keresztyén életet folytathassunk: 2Kor 1,12; 2Kor 8,21; ApCsel 16,17; ApCsel 28,25a; ApCsel 24,14–16; Róm 12,11.17; 1Pét 3,14–18².

¹ ApCsel 4,8–14: Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: *„Népünk vezetői, Izráel vénei! / Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallatok, hogy mitől gyógyult meg, / vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: ő általa áll ez előttetek egészségesen. / Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, / és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.” / Amikor látták, hogy milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy ők írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálkoztak. Fel is ismerték őket, hogy Jézussal voltak, / de mivel látták, hogy velük együtt ott áll a meggyógyult ember is, semmit sem szólhattak ellenük.”*

ApCsel 19,23: *„Abban az időben nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt;*

ApCsel 24,22: *„Erre Félix elnapolta az ügyet, mert sokat tudott erről a tanításról, és így szólt: „Amikor Liziász ezredes idejön, akkor fogok dönteni az ügyetekben.”*

3./ Soha sem leszünk egyedül az úton

Zsolt 25,1–10: „Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben! / Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! / Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! / Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. / Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. / Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam! / Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat. / Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat. / Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelméit.”

² 2Kor 1,12: „Mert ez a mi dicsekvésünk, amelyről lelkiismeretünk bizonytságot tesz, hogy az Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével jártunk a világban, kiváltképpen pedig közöttetek;”

2Kor 8,21: „Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is;”

ApCsel 16,17: „Követte Pált és minket, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!”

ApCsel 28,25a: „Ő már tanítást kapott az Úr útjáról, és buzgó lélekkel hirdette, és helyesen tanította a Jézusról szóló igéket...”

ApCsel 24,14–16: „De azt megvallom előtted, hogy én a szerint a tanítás szerint, amelyet ők eretnek-ségnek mondanak, úgy szolgállok atyáim Istenének, hogy hiszek mindabban, ami megfelel a törvénynek, és ami meg van írva a próféták könyvében. / És azt remélem Istentől, hogy – amit ők maguk is várnak – lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak. / Ezért magam is arra törekszem, hogy lelkiismeretem mindenkor tiszta legyen Isten és emberek előtt;”

Róm 12,11.17: „A szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.../ Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszáért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó;”

1Pét 3,14–18: „De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok; a fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete. / Ellenben az Urat, a Krisztust tartsátok szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet. / Ezt pedig szelíden és tisztelettudóan, jó lelkiismerettel tegyétek, hogy amivel rágal-maznak titeket, abban megszegyenüljenek azok, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó magatartásotokat. / Mert jobb jót, mint gonoszt cselekedve szenvedni, ha ez az Isten akarata. / Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de meglevenítettett Lélek szerint.”

Jézus Krisztus az út az Atyához a mennybe, és egyúttal hű útítárs, sőt több is: övéinek Ura és lelkipondozója.

Mint Úr, Isten akarata szerint vezet minket. Nem mindig szépen kiépített úton jár előttünk. De mindig áttekinti a helyzetet. Mindig velünk van.

Sőt, Jézus a Szentlélek által bennünk lakik, úgy hogy ezt tudjuk hitben, és megtapasztaljuk a mindennapokban: „*Igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy...*” (Zsolt 23,3–4).

Személyesen imádkozhatja a 23. zsoltárt, miközben így szólítja meg Jézust: Úr Jézus Krisztus, te vagy a Pásztorom. Semmiben sem szűkölködöm. Te legeltetsz engem.

Ha összehasonlítjuk több bibliafordítással is Dávidnak ezt az énekét, további – imaéletünket meggazdagító – kifejezéseket és magyarázatokat fedezünk fel. A Jézussal való beszélgetésben észrevesszük, hogy Ő nem csak Urunk, hanem lelkipondozónk is.

Jézus lelkipondozóként Isten akarata szerint formál minket. Milyen feladatokat vállal?

A 23. zsoltár után most tekintsünk az Újtestamentumba: Jézus szereti, bátorítja és megvigasztalja övéit. Megbocsátja a bűnt, bármilyen súlyosan terhel is. Meggyógyítja a beteg testet és összetört szívet. Imádkozik azokért, akik hozzá tartoznak. Minden vonatkozásban igazat mond. Jézus figyelmeztet, korrigál és rendreutasít. Megtanítja imádkozni az övéit, magyarázza nekik, és eszükbe vési Isten Igéjét. (Vö.: Mk 2,5–11; Lk 22,31–34; Lk 24,25–27; Jn 11,34–36.¹)

Ön hogy tapasztalta meg eddig az Úr lelkipondozását?

¹ Mk 2,5–11: „Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattak a bűneid.” / Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben: / „Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” / Jézus lelkében azonnal átlátta, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: „Miért tanakodtok így szívetekben? / Mi könnyebb: azt mondani a bénának: Megbocsáttattak bűneid! – vagy azt mondani: Kelj fel, fogd az ágyadat és járj!? / Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – így szólt a bénához: / Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!”

Lk 22,31–34: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, / de én könnyörgtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.” / Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!” / Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismersz engem;”

Lk 24,25–27: „Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! / Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” / És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt;”

Jn 11,34–36: „És megkérdezte: „Hova helyeztéték őt?” Azt felelték: „Uram, jöjj és lásd meg!” / Jézus könnyekre fakadt. / A zsidók ezt mondták: „Íme, mennyire szerette!”

Adjon hálát az Úrnak azért, mivel olyan sok jót tett Önért, Önnel és Ön által.

4./ Kitágítani a látóhatárt

ApCsel 2,38–47: *„Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. / Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” / Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérlelte őket: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” / Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. / Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. / Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. / Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. / Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. / Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; / dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel;*

Gal 3,27–28: *„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. / Ha pedig Krisztusi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígélet szerint örökösök.”*

Legyen hála Istennek, mivel nem egyedül kell haladnunk az úton „a jövőbeli városba”, a mennyei Jeruzsálem felé. Bizonyos, hogy mindnyájan eredeti, egyedi emberek vagyunk, akik Isten akaratából születünk, és szeret minket Urunk. Mindenkinek vannak adottságai, korlátai, sajátosságai, gondjai és nehézségei is.

És mégis, akik Jézushoz tartozunk, egy csapatot alkotunk, egy közösséget, „egy úton haladó társak” (vö.: ApCsel 9,2¹), Jézus Krisztus gyülekezete vagyunk. Sok helyi gyülekezeti közösség, számtalan ima- és baráti kör tartozik Jézus egyházának egész világon létező családjához. Hasznos számunkra, ha újra és újra túl látunk „tányérunk” peremén, és együtt olvasunk Bibliát, imádkozunk más gyülekezetekből való keresztyénekkal, vagy elmondjuk egymásnak,

¹ ApCsel 9,2: *„És leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe.”*

mit tapasztaltunk meg Jézussal közösségben, és közösen fontoljuk meg, hogyan támogathatjuk egymást.

De hazánk határain is túl kell tekintenünk. Vállaljunk részt más országokban élő férfi- és nőtestvéreink sorsában, örömeiben, gondjaiban, ínségében, és tanúsítsunk figyelmet irántuk gyakorlati módon: küldhetünk nekik üdvözlő írásokat, segíthetjük őket pénzzel és dologi adományokkal. De küldhetünk hozzájuk szakembereket is. És találjuk meg mindig az útját-módját annak, hogy vigyük az evangéliumot a látszólag lezárt régiókba is.

Imádságaink is felbecsülhetetlen értékűek az Úr világszerte található egyháza számára. Ne felejtjük el az elveszetteket, börtönbe zártakat, diszkrimináltakat és szenvedőket, akik szorult helyzetbe kerültek, mivel Bibliájuk van, és megvallják Jézus Krisztust, mint Üdvözítőjüket és Urukat.

Érvényesüljön környezetünkön belül is másokért való felelősségünk. Hogy lehetünk kifelé hatékonyak a Szentlélek erejével, ha a gyülekezeten belül meg veszekedések, pletykálkodások, hazudozások történnek, és hatalmi harcokat vívunk egymással?

Ne bosszantsuk, hanem szeressük egymást. Ehhez tartozik az is, hogy megvalljuk bűneinket, megbocsátunk egymásnak, elhagyjuk rossz szokásainkat, és „felöltözzük az új embert.”

Jó lenne beszélgetést kezdeni Jézussal az Ef 4,21–32-ről¹.

5./ Ha zivatar támad

Ef 6,12: *„Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak;”*

¹ Ef 4,21–32_ *„Ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban. / Vessétek le a régi élet szerint való őembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; / újuljatok meg lelketekben és elmétekben, / öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett. / Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjátok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. / „Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, / helyet se adjatok az ördögnek. / Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek. / Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. / És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. / Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonoszsággal együtt. / Viszont legyetek egymáshoz jószámasak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.”*

1Kor 16,13: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”

Vannak emberek, aki érzékenyek a zivatarra. Ha vihar keletkezik, hűvös köd hatol a csontokba, meleg, szárító bukószeél támad. Nem érezzük fittnek magunkat; sokféle fájdalom kínoz.

És ki ne ismerné a Krisztus-követés útján tapasztalható mérsékelt vagy heves támadásokat? Megsértődünk például, ha nem üdvözlünk bennünket. És ingerülten reagálunk, ha megfontolatlanul beszél valaki.

De mi magunk sem vagyunk különbek. Nekünk is ugyanolyan gonosz a szívünk, és ugyanazt tesszük többnyire más síkon, amikben elítélünk másokat.

Ehhez jönnek még olyan konfliktusok, amiket az vált ki, hogy életünket Isten igéje irányelveihez igazítjuk: szomszédaink gúnyolódásai, piszkálódások a munkahelyen vagy saját családjuk körében. Mindebben figyelmet kell fordítani arra, hogy a háttérben az „ősi, gonosz Ellenség” bonyolítja a szálakat.

De nem vagyunk neki kiszolgáltatva, nem kell engedelmeskednünk sakkhúzásainak. Urunk Jézus Krisztus elítélte a Gonosz mesterkedéseit a kereszten, és halálos csapást mért rájuk. Isten Fia a „kígyó fejére taposott” (1Móz 3,15; Jn 12,31; Zsid 2,14¹).

Ha támadás alatt vagyunk, ha kétség mardos, ha szeretetlenség és vágyak, irigység és kiengesztelhetetlenség miatt szenvedünk, – és olykor fel sem foghatjuk, hogy Isten még mindig szeret minket, akkor Isten Fia elvégzett váltságművébe vetett bizalommal ragaszkodjunk ahhoz, hogy: a Sátán legyőzött ellenség. Jóllehet még ő kormányozza a világot, még erős hatalommal és ravasz módon támadja Jézus követőit, de már nem vagyunk kormányzása alatt, hanem a győztes Jézus Krisztus uralma alatt állunk. Győzelméből élünk, és győzelmet aratunk Jézus Krisztus által, aki nagyon szeret minket (vö.: Lk 10,18–19; Jn 16,33; Kol 2,15; 1Pét 5,6–10; 1Jn 3,8; 1Jn 5,4²).

¹ 1Móz 3,15: „Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod;”

Jn 12,31: „Most megy végbe az ítélet e világ felett, most vettetik ki e világ fejedelme;”

Zsid 2,14: „Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt.”

² Lk 10,18–19: „Ő pedig ezt mondta nekik: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből. / Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”

6./ A Könyvvel útközben

Ézs 30,21: *„Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjetelek le!”*

Ézs 48,17: *„Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.”*

Aki zarándokútra akar indulni, beszerezhet egy kézikönyvet: zarándok útikalauzt. Praktikus utalásokat és tippeket találhatunk benne vándorlásunkra vonatkozóan, kézzel rajzolt térképeket 1:50.000-es léptékben, és menedékházak címeit, hely- és útleírásokat.

Aki Jézussal van útközben, annak a csomagjában egy egészen különös túravezető is van: a Biblia. Ez a Könyv. Mert ebben az igaz és élő Isten szól hozzánk. Ez teljesen rendkívüli. Istennek nem lenne szüksége arra, hogy beszéljen olyan emberekkel, mint mi is vagyunk. Mégis megteszi.

Naponként megszokott helyre, helyiségre és időre van szükségünk ahhoz, hogy figyelve és imádkozva olvassuk a Bibliát (vö.: Zsolt 25,5; Zsolt 119,97.164; Dán 6,11.14; ApCsel 6,2–4; Kol 3,16¹).

Jn 16,33: „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem. A világon nyomorúságok van, de biztatok: én legyőztem a világot;”

Kol 2,15: „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk;”

1Pét 5,6–10: „Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. / Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok. / Legyetek józanok, vigyázatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroslán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: / álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban. / A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni;”

1Jn 3,8: „Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa;”

1Jn 5,4: „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”

¹ Zsolt 25,5: *„Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem;”*

Létfontosságú számunkra, hogy állandóan és kitartó módon kérdezzük Istent, hiszen így kapunk válaszokat a Szentírásból. És Isten ténylegesen és egészen személyesen válaszol. Miközben olvassuk a Bibliát: tanácsol, bátorít, vigasztal minket az Úr. Megeleveníti bele vetett bizalmunkat. Igéje irányít, hogy sikeresek lehessünk életünkben, de a házasságban, a családban és a gyülekezetben való együttélésben is.

Ugyanakkor rámutat azokra az utakra is, amik tévútra vezetnek, és mit korrigálhatunk konkrét módon annak érdekében, hogy hozzá, célba érhessünk. „Így a Biblia a keresztyének térképe. Megtanít arra, hogy az Isten akarata szerinti úton haladjunk” (C. ten Boom).

„Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.../ Nem lépek lábammal semmilyen rossz útra, hogy megtarthassam igédet” (Zsolt 119,11.101). (Vö.: Zsolt 40,9; Zsolt 119,133; Jn 17,17; Jel 3,8.10.¹)

„Úr Jézus Krisztus, Igéd vezérelje gondolataimat,
Töltse meg szívemet, határozza meg akaratomat,
Vezesse lépéseimet, erősítse meg kezemet és formálja szavaimat.
Ajándékozz bátorságot, hogy akkor is tiszteljem igédet,
Ha nem kedvemre valók.” Ámen.

Zsolt 119,97.164: „Mennyire szeretem törvényedet! Egész nap azon elmélkedem.../ Naponta hétszer dicsérlek téged igazságos döntéseidért;”

ApCsel 6,2–4: „Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. / Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; / mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.”

Kol 3,16: „A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljete szívetekben az Istennek.”

¹ Zsolt 40,9: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítsem, törvényed szívemben van;”

Zsolt 119,133: „Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság;”

Jn 17,17: „Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság;”

Jel 3,8.10: „Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet... / Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában, amely el fog jönni az egész világra, hogy megkísértse azokat, akik a földön laknak.”

7./ Biztos zárandoklás GPS-szel.¹

Lk 11,13: *„Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?”*

Gal 5,25: *„Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint.”*

Nem csupán kellemetlen, de veszélyes is lehet, ha a turistaút egyértelmű kitáblázása és jó térképanyag ellenére eltévedünk. Lehet, hogy ez merő kaland, tapasztalatlanság, figyelmetlenség, elbizakodottság vagy önfejűség miatt történik. De hát, ami történt, megtörtént. Mégis, kiváló segítségünk van: hála a modern GPS technikának, a vándorok terepen is biztosan tájékozódhatnak, megtalálhatják a helyes utat és elérhetik céljukat.

Minden keresztyén hordoz magában egyfajta „fogadó-állomást”. Ez érzékeli a „felülről” való jelet. A mi jelünk „felülről”, azaz Istentől való Szentlélek, akit Isten ajándékozott. Ő teremtetett új emberekké (vö.: Jn 3,3–8²).

És Isten Lelke tesz tanúságot lelkünknek arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Tehát a Szentlélek akar vezetni minket, és úgy akar formálni, ahogy Istennek tetszik. Nem ömberi természetünknek megfelelően kell élnünk, hanem a Lélek szerint. *„Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk”* (Róm 8,16). Élünk irányítása szerint, akkor növekszik és fejlődik a Lélek gyümölcse: *„Szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség”* (Gal 5,22).

Isten Lelke különösen akkor van ránk hatással, ha olvassuk a Bibliát. Tegnap azt olvastuk, hogy vándorlásunkra vonatkozóan a Biblia olyan, mint egy térkép.

A Bibliára azonban lelki „navigációs rendszerünk” érvényesülése érdekében is szükségünk van, mivel a Szentírás a Szentlélek műve, akinek a vezetésével „szent emberek” a leg-

¹ A GPS általános helyzet-meghatározó, amely 24 műholdból áll, amelyek állandóan jeleket küldenek. A jelfogó készülék feldolgozza ezeket úgy, hogy lehetővé teszi a biztos navigációt.

² Jn 3,3–8: *„Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” / Nikodémus ezt kérdezte tőle: „Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe és megszülethetik ismét?” / Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. / Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. / Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. / A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”*

nagyobb gondossággal foglalták írásba Isten kijelentését, parancsolatait, utasításait és figyelmeztetéseit, a próféciákat és ígéreteket, és így hagyományozták a történeti eseményeket is. (Vö.: 2Móz 17,14; 5Móz 31,24–26; Jer 30,2; 2Tim 3,16; 1Pét 1,21¹).

Isten figyelmet fordított arra, hogy tiszta igéjét tartsuk kezünkben, és száz százalékgig rábízhassuk magunkat.

8./ Kereszthordozókként lépésről lépésre haladunk

Mt 10,38: *„Aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám;”*

Lk 14,27: *„Ha valaki nem hordozza a maga keresztjét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom.”*

Számtalan vándor zarándokútjai során több ezer kilométer megtételével éri el hön óhajtott célját. Az eddig leghosszabb utat, 60353 km-t Arthur Blessitt (*1940) evangélista és vándorprédikátor tette meg, aki 39 év alatt járva be a világot! Csak csodálkozhatunk azon, hogy minden útjára magával vitt egy 3,7 méter hosszú fakeresztet is.

Akaratlanul is a golgothai kivégzőhelyen agyongyötört Jézus keresztútjára kell gondolnunk. A „Jézussal való zarándokúton” szólhatunk arról más zarándokoknak, hogy volt valaki, akit azért végeztek ki gonosztevőkért, hogy megkíméljen valamennyiünket Isten végérvényes, halálos ítéletétől. Olvassuk el a Lk 23,32–43-t².

¹ 2Móz 17,14: *„Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól!”*

5Móz 31,24–26: *„Amikor Mózes leírta egy könyvbe ennek a törvénynek az igéit elejétől végig, / ezt parancsolta Mózes a lévítáknak, akik az ÚR szövetségládáját hordozták: / Fogjátok ezt a törvénykönyvet, és tegyétek Isteneteknek, az ÚRnak a szövetségládája mellé, hogy ott tanúskodjék ellened;”*

Jer 30,2: *„Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Írd le magadnak egy könyvbe mindazokat az igéket, amelyeket kijelentettem neked!”*

2Tim 3,16: *„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre;”*

1Pét 1,21: *„Mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak meg az Istentől küldött emberek.”*

A keresztt az első keresztyének élete mércéjévé lett. Aki megismerte élete megmentőjeként a keresztre feszített Jézus Krisztust, komolyan veszi igéjét: „*Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem*” (Mt 16,24).

Jézus azt hangsúlyozza itt először, hogy *követése* nem kényszer hatására végzett, hanem *saját meggyőződés alapján vállalt tevékenység*. Ezzel Jézus követése megőrzi szabadság jellegét, és egyúttal az elkötelezettség karakterét is. Mindkettő Isten szeretetében gyökerezik. (Vö.: 1Jn 3,16–18¹).

Aki szeret, az szabad a szívtelenségtől, szeretetlenségtől, kapzsiságtól, fukarságtól és önzéstől. *Aki szeret, az elkötelezett emberként él*. Nem cselekszik hűtlenül. Megbízható, őszinte és becsületes.

Másodszor: Jézus összekapcsolja a követést az önmegtagadással. Ez nem önkínzás, hanem lemondás az én igényéről Jézus és a felebarát iránti szeretet alapján.

Ez fájdalmas is lehet, hiszen a keresztt súlya nyomást gyakorol a kereszthordozóra, és feltöri a testét.

És mégis, ez az út az öröm útja. Mert aki Isten akarata szerint vándorol, az boldog ember, és el van rejtve Istenben.

9./ Magaslatok fölött és mélységeken keresztül vándorolni

Róm 8,35–39: „*Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?*”

² Lk 23,32–43: „*Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket. / Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. / Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztzkodtak ruháin. / A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: „Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő az Isten választott Krisztusa!” / Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki, / és így szóltak: „Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat!” / Felírás is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA. / A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is.” / De a másik megróttá, ezt mondva neki: „Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! / Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.” / Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.” / Erre ő így felelt neki: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.”*

¹ 1Jn 3,16–18: „*Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. / Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete? / Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvél, hanem cselekedettel és valóságosan.*”

/ Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.” / De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. / Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

Amilyen lélegzetelállítóak a zárándokutak az Alpokban árkon-bokron keresztül, amelyek mélységeken keresztül és magaslatok fölött vezetnek, olyan a Jézussal való zárándokutunk is. Jézus azonban nem követel tőlünk túl sokat. Az Úr tudja, mit és milyen sokat várhat tőlünk.

Végeredményben mindnyájan cipelünk néhány dolgot hátizsákunkban. Lehet ez: nehéz házasság, betegség, keserves veszteség, vagy nehézséget okozhatnak pénzügyi gondjaink, hivatással járó problémáink is. Jézus újra és újra arra kér, pihenjük ki magunkat a közelében, merítsünk erőt, és fogadjuk el életvitelünket: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. / Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. / Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű”* (Mt 11,28–30).

Ha elképzeljük Pál apostol misszionáriusi vándorútjait, akkor látjuk tisztán különösen is a magaslatokat és mélységeket. A nehezen járható, erőmésztő ösvényeket a Magas-Alpok Taurus hegységében, ahol vadállatok leselkedtek rá, – de vállalta a veszélyes tengeri utazásokat is, amikkel együtt járt egészsége próbára tétele, és a fogságok, amik félelemmel és fájdalommal jártak együtt. De mindezekben számolt az Úr Jézus Krisztus feltámadása erejével, ami vigasztalta és megerősítette. (Vö.: 2Kor 13,4; Ef 1,18–20.¹)

Pálban rendkívüli bizonyosság volt arra vonatkozóan, *„hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk”* (Róm 8,18); és hogy senki és semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől. Ehhez kapcsolódva és erejéből megerő-

¹ 2Kor 13,4: *„Mert ha meg is feszítettett erőtlenségből, él az Isten hatalmából, és ha mi erőtleneek vagyunk is őbenne, élni fogunk vele együtt az Isten hatalmából közöttetek;”*

Ef 1,18–20: *„És világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, / és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével / munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben.”*

södvé nekünk is „minden javunkra válik”, hogy egyre jobban érvényesüljön bennünk Jézus Krisztus természete (Róm 8,38–39¹).

10./ Útközben – hátizsákkal és vándorbottal

1Thessz 5,11: *„Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik előljáróitok az Úrban, és intenek is titeket;”*

Zsid 12,15: *„Ügyeljete arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.”*

Hasznos, ha hátizsákot és vándorbotot is viszünk magunkkal a zarándokútra. Hátizsákban visszük a szükséges eszközöket, el nem feledkezve ételről és italról. A vándorbot meg tehermentesíti az ízületeket. E két eszköz biztonságot ad, s támaszként hasznosítható.

Hátizsák és vándorbot nélkül gyámoltalanok lennénk a „jövőbeli városba” vezető úton. De testvéreink és nőtestvéreink is. Így a hátizsák és vándorbot nemcsak arra tanít bennünket, hogy saját jólétünkre gondoljunk, hanem legyünk éberek felebarátunk panaszaira és szükségleteire is. Lehetséges, hogy tönkrement a navigációs készüléke, vagy otthon hagyta a turistatérképet, vagy elfogyott a vize, szorít a cipője. Nem lennénk-e szeretetlenek, sőt felelőtlenek is, ha csak magunkra koncentrálna továbbhaladnánk?

A keresztyének felelősséget hordoznak egymásért. Nem mindegy az, hogy egy testvérünk csak ritkán jár a gyülekezetbe. Szemmel kell tartanunk egymást, és lehetőleg belátásra bíró hanggal juttassuk kifejezésre, hogy „hiányzik.” Helyénvaló az egyértelmű beszéd. De *„minden dolgotok szeretetben menjen végbe!”* (1Kor 16,14), és *„alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál”* (Fil 2,3). *„Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez”* (1Pét 4,8).

Sok lehetőség van arra, hogy jót tegyünk egymással, de különösen a szükségét szenvedők iránt viselkedjünk megbecsüléssel, diszkréten, sőt, magától értetődő módon. Ehhez hozzátartozik szükségszerűen a próbára tévő bírálat, kifogás, intés és óvatos útmutatás is. *„Sőt*

¹ Róm 8,38–39: *„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”*

buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától” (Zsid 3,13).

De azon is el kell gondolkoznunk: hogyan reagálunk a figyelmeztetésre mi magunk? Talán arról van szó, hogy le kell vetköznünk bizonyos érzékenységet, és vállalnunk kell a kritikát is, hogy mind lelkialkatunk, mind hitünk erősödjön. (Vö.: Kol 3,15–17.¹)

11./ Elfordulás, visszatérés, hazatérés

Luk 15,11–24: *„Azután így folytatta: „Egy embernek volt két fia. / A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét. Erre megosztotta köztük a vagyont. / Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott. / Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyszólván nélkülözni kezdett. / Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. / Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.” / „Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! / Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. / Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. / És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. / A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. / Az apa viszont ezt mondta szolgálóinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! / Azután hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, / mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.”*

A nagytehetségű gondolkodó, Friedrich Nietzsche (1844–1900) gimnazistaként adta fel Istenbe vetett hitét. Ebben az Istentől való távolságban lett „hazátlan”. Korai nyugdíjba

¹ Kol 3,15–17: *„És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak. / A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanácsátok egymást teljes bölcsességgel, és intétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; háladással énekeljétek szívetekben az Istennek. / Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.”*

menetele után betű szerint nyugtalan vándoréletet folytatott, hogy itt is, ott is gyógyulást keressen meggyengült egészsége érdekében.

Nietzsche külső hazátlansága megfelelt *belső gyökértelenségének*. Sóvárgását – „Jó azoknak, akiknek most még van hazájuk” – elmagányosodás követte: „Jaj azoknak, akik hazátlanok!” Az a legrosszabb, ami megtörténhet valakivel, ha nincs otthona Istennel közösségekben. Ha – mint a Lk 15-ben a tékozló fiú – eltávolodik az Atyától, hogy végleg „szabad legyen”, és belemerül a világ tetszésének megfelelő, elbűvölő életbe.

Pál apostol írja egyik munkatársáról: „*Démász elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott*” (2Tim 4,10).

Ezért vegyük szívünkre János apostol sürgető kérését: „*Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete*” (1Jn 2,15). Sok helyen olvashatunk az Igében az Atya szeretetéről, aki a mennybe vezető úton ottalmaz és vezet minket.

És ha hátat fordítunk az Atyának? Ha saját utunkon járunk? Akkor is érvényes a hazatérés kegyelme. Nagy szeretetével türelmesen várja az Atya, hogy komolyan észhez térjen, és elinduljon hazafelé elveszett, tékozló „fia”. Aki aztán elrejtőzhetik az Atya kitért karjában, bűnbocsánatot kaphat, és otthonra találva élhet az Atyánál. „*Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? ... Mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad*” (Mik 7,18). (Vö.: Zsolt 65,4; Zsolt 130,4; Ézs 44,22; Ézs 55,7.¹)

12./ Örökre otthon

Mt 5,8: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.*”

2Kor 4,16–5,1: „*Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. / Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden*

¹ Zsolt 65,4: „*Erőt vettek rajtunk a bűnök, de te megbocsátod vétkeinket;*”

Zsolt 130,4: „*De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged;*”

Ézs 44,22: „*Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!*”

Ézs 55,7: „*Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.*”

mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, / mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. / Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.”

1945. április 9-én a hajlani szürkületben végezték ki Dietrich Bonhoeffert a flossen-burgi koncentrációs táborban. Bizonyosan egészen tudatosan fogadhatta halálát, mivel tudta, hogy Isten hűsége a halálon túlra is kiterjed. Ezek voltak utolsó szavai: *„Ez itt a vég – de nekem az élet kezdete.”*

Teljesen nyilvánvaló: *„Nincs itt maradandó városunk.”* A világ örömeivel és terhével együtt elmúlik, és pedig teljesen. Az elemeket tűz emészti meg (vö.: 2Pét 3,10–12¹).

„Az ég és föld elmúlnak.” A kozmosz egykor romokban hever. Semmiféle különös megerőltetésre nincs szükség ahhoz, hogy ezt a jövőt elképzeljük, amikor apokaliptikus hatást keltő katasztrófák és háborús erőszakok horror-forgatókönyve tárul a szemünk elé.

De! És nem vésheetjük eléggé nyomatékosan a szívünkbe, értelmünkbe: DE!

Felemeljük a fejünket, mivel egészen közel van a szabadulás, és a pompás célra tekintünk, a „mennyei városra”, az új Jeruzsálemre. Nem kellene-e sokkal inkább naponként mérhetetlenül örvendeznünk a mennynek, hogy végre már nem lesz többé szenvedés, sem egyedüllét, sem háború, és Urunk letöröl minden könnyet, és véget vet a halálnak örökre?²

Készülünk-e intenzív módon a „jövőbeli városba”, miközben célratörően, minden erővel és kitartással oda *igyekszünk*, a cél felé törekszünk (Fil 3,13–14³)?

Talán nekünk is segít ennek során olykor a tesztkérdés: Hogy történik mindez? Mit gondolok vagy teszek az örökkévalóság fényében? Ami nem illik Jézushoz, azt mi se folytassuk tovább, hanem kövessük őt lépésről lépésre, és az örökkévaló dolgokra törekedjünk.

¹ 2Pét 3,10–12: *„De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve–ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnek. / Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, / akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!”*

² Ézs 25,8: *„Véget vet a halálnak örökre! Az én Uram, az ÚR letörli a könnyet minden arcra;”*

³ Fil 3,13–14: *„Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, / de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”*

*„Ó, milyen szép vagy örökkévalóság,
Szívem benned gyönyörködik,
Hiszen nem e világban,
De benned van otthonom.”*

(G. Tersteegen)

(Vö.: Ézs 25,8; Ézs 33,17; Ézs 51,10–11; Ézs 60,20; 1Kor 15,54; Jel 21,1–5; Jel 22,3–5.¹)

¹ Ézs 25,8: „Véget vet a halálnak örökre! Az én Uram, az ÚR letörli a könnyet minden arcra. Leveszi népéről a gyalázatot az egész földön. – Ezt ígérte az ÚR!”

Ézs 33,17: „Saját szemeddel nézheted a király szépségét, láthatod tágas országodat;”

Ézs 51,10–11: „Te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, te készítettél utat a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak!”

Ézs 60,20: „Nem megy le többé napod, és holdad nem fogy el. Az ÚR lesz örök világosságod, letelnek gyászod napjai;”

1Kor 15,54: „Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!”

Jel 21,1–5: „És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. / És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. / Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; / és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” / A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”. És így szólt: „Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak!”

Jel 22,3–5: „Nem lesz többé átok a városon, hanem az Isten és a Bárány trónusa lesz benne: szolgálói imádják őt, / és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon. / Éjszaka sem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttük, és uralkodnak örökön örökké.”

26./ VÁGYAKOZÁS ISTEN UTÁN – ZSOLT 42–43

DURST NACH GOTT

– Psalm 42 und 43 –

Bibellesezettel für Januar 2001.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index10.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2001-01/ - 2013. 10. 28.

BEVEZETÉS

(a.)

Zsolt 42,2–3: *„Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?”*

Ézs 43,1: *„De most így szól az ÚR, a te teremtd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”*

Az imádkozó engedi, hogy bepillantsunk a szívébe a zsoltárok tanulmányozása során. Azért érintenek meg minket imádságai, mivel olykor a mi szívünk állapota is az övéhez hasonló. „Mindenki – akármilyen helyzetben van is – talál olyan üzeneteket ezekben a zsoltárokbán, amik összeegyeztethetők helyzetével, és olyanokat, amiket mintha őmiatta foglaltak volna írásba. Ő sem találhatott, de nem is kívánhatott volna jobbat ezektől” (M. Luther).

A 42. zsoltár „mélyből hangzó” imádság. Ma is elmondhatjuk, ha mélységben, és olyan nehéz helyzetben vagyunk, hogy a gondok hullámai elborítják a fejünket. *„Minden habod és hullámod átcsapott fölöttem”* (Zsolt 42,8). (Vö.: Jón 2,2–8.¹)

α./ „Ki imádkozta ezt a sóvárgással tele zsoltárt? Olyan személy, *akit elűztek hazájából, aki messze, távol volt, Észak-Izráelben, távol a szentélytől*, elválasztva mindentől, ami foglalkoztatja hite és származása alapján? Sokan vannak ma is, akik belsőleg hazátlanok, akiknek már nincs megbízható életalapjuk, sem menedékük, sem célperspektívájuk.

Egyik közvélemény-kutatás során azzal az égető problémával foglalkoztak, hogy: Mi az életem értelme? Az értékelés folyamán megállapították, hogy a résztvevők közül sokan már kétségbeesésük mélypontjára jutottak” (Th. Sorg).

β./ A zsoltáros is teljesen kimerült. Minden ellene fordult (*„Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?”.../ Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem.../ Mint-ha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?”* (4.8.11.v.). Köd és sötétség vette körül. Ezért imádságban keresi Isten segítségét ebben a helyzetben.

γ./ Nem a semmibe kiált, hanem az élő Istenhez imádkozik, teremtményéhez, Izráel megváltójához: *„Lelkem hozzád kiált, Istenem”* (Zsolt 42,2²). A Zsolt 50,15-benn olvassuk Isten még mindig érvényes felszólítását: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem.”* (Vö.: Zsolt 91,15; Ézs 65,24; Jer 33,2–3; Lk 11,9.³)

¹ Jón 2,2–8: „Jónás imádkozott Istenéhez, az ÚRhoz a hal gyomrában. / Ezt mondta: Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem. A halál torkából kiáltottam segítségért, és te meghallgattad hangomat. / Mélységbe dobtál, a tenger közepébe, és áradat vett körül. Minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. / Azt gondoltam, hogy eltaszítottál engem magad elől. Bárcsak újra megláthatnám szent templomodat! / Már–már életemet fenyegette a víz, mélység és örvény vett körül, hínár fonódott a fejemre. / Lesüllyedtem a hegyek alapjáig, örökre bezárult mögöttem a föld, de te kiemelted életemet a sírból, ó, URam, Istenem! / Amikor elcsüggedt a lelkem, az ÚRra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba.”

² A német szöveg fordítása. A teljes 2. vers a Magyar Biblia Tanács 1975-ben megjelent, 1990-ben javított protestáns új fordítású Biblia szövegében: „Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!?”

³ Zsolt 91,15: „Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt;”

Ézs 65,24: „Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom;”

(b.)

Zsolt 42 és 43¹.

A 42. és 43. zsoltár egyazon refrénje arra utal – „*Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*” (Zsolt 42,4.12; 43,5) –, hogy ez a két imádság eredetileg bizonyára egy zsoltár volt.

δ./ Ebben a refrénben útbaigazítást kapunk arra vonatkozóan, hogy juthatunk örömszomorúságból: „*Bízzál Istenben!*” Dávid megvallotta: „*Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. / Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. / Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne*” (Zsolt 40,2–4). (Vö.: Zsolt 33,1–5; Zsolt 145,1–10².)

Jer 33,2–3: „Ezt mondta az ÚR, aki a földet megalkotta, az ÚR, aki azt megformálta és megerősítette – az ÚR az ő neve –: / Kiálts hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!”

Lk 11,9: „Én is azt mondom nektek: kérjete, és adatik, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek.”

¹ Zsolt 42,1–12: „*A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye. / Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? / Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? / Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénnel az ünneplő sokaságot. / Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért! / Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről. / Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átsapott fölöttem. / Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez. / Ezt mondom Istenemnek, köszálamnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? / Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? / Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*”

Zsolt 43,1–5: „*Szolgáztass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet a hűtlen néppel szemben! Az alattomos és álnok emberektől ments meg engem! / Hiszen te vagy oltalmazó Istenem, miért taszítottál el engem? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? / Küldd el világosságodat és igazságot: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, / hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem! / Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*”

² Zsolt 33,1–5: „*Vigadjatok az ÚRban, ti igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret. / Adjatok hálát az ÚRnak citeraszóval, tízhúrú lanttal zengjétek neki! / Énekeljétek neki új éneket, szépen zengjenek*

Ragadjunk ki öt témát ebből a két zoltárból, amik újra megbátoríthatnak bennünket.

1./ VÁGYAKOZÁS ISTEN UTÁN

Az imádkozó olyan szomjas szarvashoz hasonlítja állapotát, amelyik kiszáradt patak-medernél áll. *„Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!”*

a./ Ismerjük-e ezt a szomjúságot? Így vágyakozunk-e az Istennel való közösség után? Sóvárgunk-e az után, hogy újra szóljon hozzánk? Aki még soha sem tapasztalta meg Isten közelségét, nem tudja elképzelni ezt a vágyakozást. Nem is tudjuk közölni vele. De Isten Lelke feltárhatja mindenkinek, aki arra kéri Istent.

α./ Bármit megkaphat az ember, amire vágyik a szíve, és mégis *a szomjhalálhoz hasonló az, ha a legfőbb dolog hiányzik neki: az élő Istennel való közösség.* Az Úr önmagával való közösségre teremtett, és megváltott bennünket (1Jn 1,2–3¹).

β./ *Közelsége nélkül olyanok vagyunk, mint a parti homokra vetett hal.* „Ó Istenem, olyan vagyok, mint egy hal a parton, Isten nélkül csepp vagyok a hőségben, Isten nélkül fűszál vagyok a homokban, és olyan, mint egy szárnyaszegett madár...” (J. Klepper). (Vö.: Zsolt 16,2.5; Zsolt 63,2; Zsolt 73,25–26; Jer. Sir. 3,24.²)

hangszereitek! / Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik. / Szereti az igaz ítéletet, az ÚR szeretetével tele van a föld;”

Zsolt 145,1–10: „Dávid dicsérete. Magasztallak téged, Istenem, királyom, áldom nevedet mindörökké. / Mindennap áldalak téged, dicsérem nevedet mindörökké. / Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, nagysága felfoghatatlan. / Nemzedékről nemzedékre dicsérik műveidet, hirdetik hatalmas tetteidet. / Fenségeden, ragyogó dicsőségeden és csodálatos dolgaidon én is elmélkedem. / Elmondják, milyen félelmes hatalmad, én is felsorolom nagy tetteidet. / Áradoznak, emlékezve nagy jószágodra, és örvendeznek igazságodnak. / Kegyelmes és irgalmas az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Jó az ÚR mindenkinek, irgalmas minden teremtményéhez. / Magasztal, URam, minden teremtményed, és híveid áldanak téged.”

¹ 1Jn 1,2–3: *„Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk. / Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.”*

(c.)

Zsolt 42,2–3: „Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?”

Lk 10,41–42: „Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggodsz és nyugtalankodsz, / pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”

b./ „Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?” Lételemünk-e az élő Isten, akiről nem mondhatunk le, és aki után sóvárgunk, ha hallgat?

a./ Az Isten utáni vágyakozásnak Istenhez kell vonzania minket sokféle munkánk közepe. Mondjuk neki: „Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után.”

B./ Veszélyes dolog, ha elhanyagoljuk Urunkkal való kapcsolatunkat, mivel éppenséggel igen sok munkánk van. R. Scheffbuch találóan így jellemzi az ilyen embereket: „Fontosabb nekik az íróasztalon rájuk váró feladatok elvégzése, mint az Isten ígéjére való figyelés, akik úgy bánnak Istennek, mintha olyan pusztaság lenne, amivel nem sokra megyünk, és sokkal fontosabbnak tartják saját tevékenységüket” (vö.: Zsolt 39,7–8; Préd 2,11.22.23; Préd 6,7; Ézs 57,10; Mt 6,33.¹)

² Zsolt 16,2.5: „Ezt mondom az Úrnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem.../ URam, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezében sorsomat;”

Zsolt 63,2: „Ó Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld;”

Zsolt 73,25–26: „Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!”

Jer. Sir. 3,24: „Az ÚR az én osztályrészem – mondom magamban –, ezért benne bízom.”

¹ Zsolt 39,7–8: „Árnyékként jár-kelet itt az ember, bizony hiába vesződik. Gyűjtöget, de nem tudja, ki fogja hasznát venni. / Így hát mit várhatok, Uram? Egyedül benned reménykedem!”

γ./ Isten szeretne közösségben lenni velünk, hogy elmondhassuk neki, ami foglalkoztat bennünket, és szeretne szólni hozzánk igéje által. „Természetes türelmetlenségemet gyakran kielégítené, ha létezne olyan módszer, ami hozzásegítené a modern keresztyéneket ahhoz, hogy rövid, könnyű szentírásbeli szakaszok által mély lelki életet folytassanak. De ez balga kívánság. Nem lehet lerövidíteni a lelki tapasztalatok útját. Isten nem alkalmazkodik kapkodásunkhoz... Aki arra törekszik, hogy megismerje Istent, időt kell szakítania a vele való közösség gyakorlására. Minél korábban elismerjük ezt józan alapelvnek, annál jobb lesz számunkra. Aki meg akarja ismerni Istent, nem tékozolhatja haszontalan dolgokra az idejét, amit Urunk megismerése elmélyítésére kell fordítania. Számtalan órát kell szánnunk az imádságra és imádkozva végzett bibliatanulmányozásra életünk folyamán. Mindenesetre ezt az eljárást követték azok, akik példamutatók számunkra Isten országában” (A.W. Tozer). (Vö.: Jer 6,16; Dán 6,11; Mk 1,35; 2Tim 3,16.¹)

Préd 2,11.22.23: „De amikor szemügyre vettem minden művemet, amit kezemmel alkottam, és fáradozásomat, ahogyan fáradozva dolgoztam, kitűnt, hogy mindaz hiábavalóság és hasztalan erőlködés; nincs semmi haszna a nap alatt.../ Mert mi jut az embernek mindabból, amit fáradsággal és teljes odaadással szerzett a nap alatt, / hiszen mindennap fájdalom és bosszúság gyötri, és még éjjel sincs nyugta szívének?! Ez is hiábavalóság!”

Préd 6,7: „Az ember egyre a szájáért fáradozik, de kívánsága csak nem teljesül;”

Ézs 57,10: „A sokféle mesterkedés elfárasztott, mégsem vallottad be, hogy hasztalan, hanem újból erőt gyűjtöttél, ezért nem betegedtél bele;”

Mt 6,33: „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”

¹ *Jer 6,16: „Így szól az ÚR: Álljatok ki az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjetek az ősi ösvények után, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek! De ők ezt mondták: Nem megyünk!”*

Dán 6,11: „Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térdre állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”

Mk 1,35: „Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott;”

2Tim 3,16: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre;”

(d.)

Zsolt 42,3: „Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?”

2Móz 33,17–23: „Az ÚR így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert megnyerted jóindulatomat, és név szerint ismerlek. / Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet! / Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok. / Orcámat azonban nem láthatod – mondta –, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. / És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálam, állj a kősziklára! / És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, amíg elvonulok. / Azután elveszem kezemet, és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg.”

„Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? – Az imádkozó tudta, hogy csak akkor lehet csillapítani Isten iránti mély szomjúságát,

c./ A zsoltáros megjelenhet Isten előtt. Sóvárgott az Istennel való közvetlen közösségre, ami egykor a színről színre látásban teljesedik be. Mivel igen vágyakozott erre, megkérdezte: Mikor kerül végre erre sor?

α./ Mózes is arra vágyott, hogy lássa Isten arcát, az Úrnak azonban figyelmeztetnie kellett: „Orcámat azonban nem láthatod – mondta –, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon” (2Móz 33,20). Mégis, Isten már az Ószövetség idejében bizonyossággal töltötte el az embereket, hogy egy napon megláthatják. Ezért ujjonghatott Jób is: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, / s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent. / Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek” (Jób 19,25–27). (Vö.: Zsolt 16,11; Zsolt 17,15¹).

¹ Zsolt 16,11: „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon;”

B./ Az Újtestamentumban bizonyos ígéretiünk van arra vonatkozóan, hogy látni fogjuk Istent. Jézus mondja: „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent” (Mt 5,8). János meg azt írja: „Olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában” (1Jn 3,2). (Vö.: 1Kor 13,12; 1Pét 1,8–9; Jel 22,4¹).

Isten meglátása számunkra elképzelhetetlen, lenyűgöző örömmel jár együtt. Ha előre örvendezünk ennek, annak következményei vannak hétköznapijainkra is: „Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta” (1Jn 3,3). (Vö.: 1Jn 2,28²).

Addig azonban még érvényes számunkra: „Mert hitben járunk, nem látásban” (2Kor 5,7). Hiszen ha megismerjük Jézust igéjében, már most látunk valamit Isten dicsőségéből. (Vö.: Jn 1,14; Jn 12,45; Jn 14,9–10; Zsid 1,3³.)

(e.)

Zsolt 42,4–11: „Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? / Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel

Zsolt 17,15: „Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölérdek.”

¹ 1Kor 13,12: „Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek;”

1Pét 1,8–9: „Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét;”

Jel 22,4: „És látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon.”

² 1Jn 2,28: „Mármost, gyermekeim, maradjatok meg őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetelekor.”

³ Jn 1,14: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal;”

Jn 12,45: „És aki lát engem, az azt látja, aki elküldött engem;”

Jn 14,9–10: Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát? / Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit;”

Zsid 1,3: „Akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az ÚR hirdetett először.”

vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot. / Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért! / Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről. / Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. / Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez. / Ezt mondom Istenemnek, köszá-lamnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? / Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?”

Zsolt 43,1–2: „Szolgáltass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet a hűtlen néppel szem-ben! Az alattomos és álnok emberektől ments meg engem! / Hiszen te vagy oltalmazó Istenem, miért taszítottál el engem? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?”

γ./ Az egész zsoltárban nyilvánvaló az imádkozó Isten iránti szeretete, és a vele való személyes viszonya. Elsősorban nem Isten javait óhajtja, hanem őt magát. Sóvárgása tárgya az élő Isten. Különben nem lenne olyan szomorú amiatt, hogy úgy tűnik, az Úr távol van tőle.

2./ A KÍSÉRTÉS

(a.) „Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal...” – Miért olyan bánatos ez az ember? Részben válaszol erre a zsoltáros, részben azonban rejtve marad számunkra a válasz.

α./ Tudjuk, hogy Jeruzsálemtől távol tartózkodik. „Istenem..., terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről” (Zsolt 42,7). Olyan emberek között volt, akik nem ismerték az élő Istent. Ez magányossá tette. Hiányzott neki azokkal az emberekkel való közösség, akik úgy szerették Istent, mint ő.

β./ Szorongatói naponkénti gúnyolódásáról beszél, ami leginkább ebben a kérdésben nyilvánul meg: „Hol van a te Istened?” (Zsolt 42,4), – nem a semmiben bízol? Nem magad-dal folytatott beszélgetés-e valamennyi imádságod? (Vö.: Zsolt 31,2–6; Zsolt 94,16–17.¹)

A zsoltáros által megtapasztalt támadások egyidejűleg Istenére vonatkoznak, és ez teszi még nehezebbé kísértését. Sír ahelyett, hogy táplálkozna: „*Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?*” (4.v.).

γ./ Legmélyebb ínsége ezekben a kérdésekben jut kifejeződésre: „*Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?*” (Zsolt 42,10).

δ./ Olyan könnyen Isten elismerésének tartjuk az elismerést és a sikert. Mégis, ha elutasítással és ellenségeskedéssel találkozunk, ezekből arra következtetünk, hogy Isten is ellenünk fordult. Ez a legmélyebb kísértés. Amikor Jézust körülvették ellenségei, és népe is elutasította, ő bizalommal ragaszkodott az Atya szeretetéhez. Nem sikerült az ellenségnek, hogy bizalmatlansággal éket verjen az Atya és Jézus közé. Így kísértések között készítette el Urunk a számunkra való utat, hogy lábnyomába léphessünk. (Vö.: Ef 6,16; 1Pét 2,19–21; 1Pét 4,12–16; Zsid 12,2–7.¹)

¹ Zsolt 31,2–6: „*Hozzád menekülök, URam, ne szégyenüljek meg soha! Ments meg engem irgalmasan! / Fordítsd felém füledet, siess, ments meg engem! Légy erős kősziklám, erős váram, segíts rajtam! / Mert te vagy az én sziklaváram; vezess, és terelgess engem nevedért! / Szabadíts ki a hálóból, amelyet titkon vetettek nekem, mert te vagy az erősségem. / Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, URam, igaz Isten!*”

Zsolt 94,16–17: „*Ki kel védelmemre a gonoszok ellen? Ki áll mellém a gonosztevőkkel szemben? / Ha az ÚR nem segített volna rajtam, én már a csend honában laknám.*”

¹ Ef 6,16: „*Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak;*”

1Pét 2,19–21: „*Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved. / De milyen dicsőség az, ha kitartóan tűritek a hibátok miatt kapott verést? Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót, és tűritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében. / Hiszen erre hívtatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek;*”

1Pét 4,12–16: „*Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. / Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek. / Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket a Krisztus nevéért, mert a dicsőség Lelke, az Isten Lelke megnyugszik rajtatok. / Közületek tehát senki se szenvedjen mint gyilkos, mint tolvaj, mint gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó. / Ha azonban valaki mint keresztyén szenved, ne szégyenkezzék, hanem dicsóítsa Istent ezzel a névvel;*”

Zsid 12,2–7: „*Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázzattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete. / Mert a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a végig, / és elfeledkez-*

(f.)

Zsid 42,9: „*Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez;*”

Jób 35,10: „*De nem mondják: Hol van az én teremő Istenem, aki éneket ad számba éjszaka.*”

(b.) „*Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez.*” Éppen az előbb jelentette ki a zsoltáros, hogy „*minden habod és hullámod átcsapott fölöttem*” (8.v.), és most ez a csodálatos igevers arról szól, ahogy körülveszi Isten szíves jóindulatában, és éjszaka folytatott énekléséről.

α./ Walther Lüthi közölte erről az igeversről: „*Éjjel és nappal is Istenről beszél,* aki kizárólagos Ura a nap mind a 24 órájának, Ura az időnek és életemben is.

β./ *Isten Ura a nappalnak* akkor is, ha szorongat a munka, hajszol a kötelesség, ha zakatol a gépek erős üteme, és elnémulnak az énekek, – éppen akkor érvényesíti az Úr jósága ígéreteit. Ő az Úr a lármákon és kötelességeken túl is. Kísérni akar, óvni és megerősíteni éppen az előtted álló napra vonatkozóan is. (Vö.: 2Krón 20,1–12.20–22; Zsolt 34,2–4.¹)

tetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: 'Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, / mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkiket, akit fiává fogad.' / Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja?'

¹ 2Krón 20,1–12.20–22: „*Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósáfát ellen a móábiak és az ammóniak a meúniak egy részével együtt. / Amikor megérkeztek, és jelentették Jósáfátnak, hogy a tenger túlsó széléről nagy sokaság jön ellene Edóm felől, és már Hacecón–Támárban, azaz Éngediben vannak, / megijedt Jósáfát, az URat kezdte keresni, és böjtöt hirdetett egész Júdában. / Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az ÚRtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az ÚR segítségét kérjék. / És felállt Jósáfát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében az ÚR házánál, az új udvar előtt, / és ezt mondta: URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezeden van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben. / Istenünk, te üztet ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt barátod, Ábrahám utódainak. / És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták: / Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség jön ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket! / De látod, az ammóniak és móábiak, Széír hegyvidékének a lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráélieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket, / ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és ki akarnak üzni bir-*

γ./ És eljön az éjszaka, amikor minden elcsendesedik, és rád tör a fáradtság, magadra eszmélsz és életedre, rád telepszik a kiábrándultság és vádol a lelkiismeret. Mikor reggelre a gondok tompán megterhelnek, Isten mégis újra és újra jelen van, mert ő az Ura az éjszakáknak is minden nehézségükkel és borzalmaikkal, kísértéseikkel és veszélyeikkel együtt.

δ./ „Éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez” (9.v.). Ő az Úr, aki – amint Jób mondja – „éneket ad számba éjszaka” (Jób 35,10). Az ilyen dicsérő énekek fegyverek a ’fekete seregekkel’ szemben, amik különösen is éjszakánként leselkednek ránk tudatunk és tudatalattink küszöbén.

Használjuk szorgalmasan e „fegyvereket” családi körben és gyülekezetben is. Isten jó-sága ígérete érvényes egészen életünk utolsó nappaláig és éjszakájáig.” „*Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz*” (Zsid 13,8). (Vö.: Zsolt 134,1–2; Zsolt 147,1–7; Zsolt 149,5–6; ApCsel 16,25–26.¹)

tokodból, amelyet birtokunkba adtál. / Istenünk, ítél meg őket! Mert nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk;”

Zsolt 34,2–4: „Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. / Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. / Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!”

¹ Zsolt 134,1–2: „Zarándokének. Áldjátok az URat mindnyájan ti, akik az ÚR szolgálói vagytok, akik az ÚR házában álltok éjjelente! / Emeljétek föl kezeteket a szentély felé, és áldjátok az URat!”

Zsolt 147,1–7: „Dicsérjétek az URat! Milyen jó Istenünkről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret! / Felépíti Jeruzsálemet az ÚR, összegyűjti a szétszóródott Izráelt. / Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket. / Megszabja a csillagok számát, nevet ad mindegyiknek. / Nagy a mi Urunk és igen erős, bölcsessége határtalan. / Támogatja az ÚR az alázatosokat, de porig alázza a bűnösöket. / Zengjétek hálaéneket az ÚRnak, énekeljétek hárfakísérettel Istenünknek!”

Zsolt 149,5–6: „Vigadnak a hívek e dicsőségben, ujjonganak pihenőhelyükön. / Szájuk Istent magasztalja, kezükben kétélű kard van;”

ApCsel 16,25–26: „Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket. / Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek.”

(g.)

3./ KÖZÖSSÉG

Zsolt 42,5: „Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot;”

Zsid 10,23–25: „A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett. / Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. / Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; anynyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.”

a./ „Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot.” A zsoltáros nélkülözi a más hívőkkel való közösséget. Sóvargással gondol erre.

α./ Vajon mindig így értékelte-e az istentiszteletet, mint most távoli országban? Vajon nem véljük-e úgy, hogy túlságosan is sok gyülekezeti alkalmunk van, meg felekezeti rendezvény? És mégis, Isten kegyelme és ajándéka, hogy tarthatunk ilyeneket. „Ami a magányos ember számára Isten kimondhatatlan kegyelme, azt a naponként ajándékban részesülő személyek könnyen figyelmen kívül hagyják, és semmibe sem veszik.

β./ Sokan könnyen elfelejtik, hogy a keresztyének közössége olyan Isten országából való kegyelmi ajándék, amiben naponta részesülhetünk. Ezért aki egy bizonyos ideig közös keresztyén életet gyakorolhat más keresztyénekkal, az szívből magasztalja Istent jóindulatáért, és ismerje fel: kegyelem az, és semmi más, csupán kegyelem, hogy manapság keresztyénekek együtt élhetnek közösségben” (Dietrich Bonhoeffer).

b./ Szükségünk van Isten vezetése alatt történő hiterősítő közösségre, mert „egyedül mindenki tönkremegy.” N.L. Zinzendorf mondta, a Hernnhuti Testvérgyülekezet alapítója:

α./ „Megállapítom, hogy közösség nélkül nincs keresztyénség.” Mert nélküle hiányzik a normális lelki növekedés. Ahogy a felnövekvő gyermeknek szüksége van a meleg családi

fészekre, a hitben kezdőnek ugyanúgy szüksége van lelki testvérekre, akik példaképei lehetnek, és akik bevonják a szentek közösségébe. (Vö.: Zsolt 16,3; Zsolt 119,63.¹)

ß./ Akkor is, ha már régen Krisztussal járunk, szükségünk van közösségre, egymás kölcsönös erősítésére, bátorítására és látóhatárunk bővítésére. Aki úgy véli, hogy boldogul más keresztyénnel való közösség nélkül is, jóllehet erre van lehetősége, létfontosságú gondoskodástól fosztja meg magát. (Vö.: Fil 1,7–9; 1Thess 3,8–12.²)

(h.)

4./ ISTEN VEZETÉSE

Zsolt 43,3: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba;”

Róm 8,14: „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”

„Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!”

a./ Azt kéri a zsoltáros, hogy ezek Isten jelenlétébe vezessék? A Sion-hegy a templommal együtt Isten jelenlétét fejezte ki a földön. – Éppen sok munkánk közepette, nehézségekben, zűrzavaros viszonyok között van szükségünk Isten közelségére és vezetésére, hogy mindig megtalálhassuk a helyes szót, és megfelelő döntéseket hozzunk.

¹ Zsolt 16,3: „A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségesekben telik minden kedvem;”

Zsolt 119,63: „Barátja vagyok mindazoknak, akik istenfélők, és megtartják utasításaidat.”

² Fil 1,7–9: „Így kell gondolkoznom mindnyájatokról, mert szívemben hordozlak titeket, mivel fogságomban is, az evangélium védelme és megerősítése közben is mindnyájan együtt részesültök velem a kegyelemben. / Mert tanúm az Isten, mennyire vágyódom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével; / és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel;”

1Thess 3,8–12: „Mert egyszerre feléledünk, ha ti szilárdan álltok az Úrban. / Hogyan is adhatnánk eléggé hálát Istennek értetek mindazért az örömért, amellyel megörvendeztetek minket a mi Istenünk előtt, / amikor éjjel és nappal buzgón könnyörgünk azért, hogy láthassunk benneteket, és kipótolhassuk hitetek hiányosságait! / De maga a mi Istenünk és Atyánk, és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse utunkat hozzátok, / titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket.”

α./ „Isten vezetése azt jelenti, hogy felismerjük, hogyan viszonyuljunk hozzá ínségeink közepette. A legrosszabb lenne Isten vezetése nélkül lenni. Dupla annyit figyeljünk Istenre, mint amennyit beszélünk!

β./ Isten vezetésében van kiigazítás és eligazítás is” (K. Bockmühl). (Vö.: Ézs 30,21; Ézs 42,16; Ézs 50,4–5.¹)

b./ Csendes időnk folyamán akarja közölni velünk Isten gondolatait. P. Howard bizonyágtétele bátorít arra, hogy legyünk várakozással tele az Istennel együtt töltött időnk folyamán.

„Mi történik, ha leülünk reggelenként csendesidőt tartani? Ez először is az Istenre való hallgatás, rácsodálkozás és Isten mélységes szeretetével való megtöltekezés ideje, amit nem nélkülözhetünk. Olyan ez, mintha aranyhalak raja vonulna át nagy sebességgel a szívünkön és értelmünkön – új gondolatok emberekért, új útmutatások a problémákkal való megbirkózásra, mély betekintések korunk hangulatába. Egyáltalán nem vagyok jó halász, de arra törekszem, hogy naponta fogjak legalább egy-két ilyen aranyhalat. (Zsolt 5,4; Zsolt 119,147–149; Zsolt 143,8–10; ApCsel 13,2; ApCsel 16,6–7.²)

¹ Ézs 30,21: „Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjetelek le!”

Ézs 42,16: „Vezetem majd a vakokat olyan úton, amelyet nem ismertek, ismeretlen ösvényeken viszem őket. A sötétséget világossággá változtatok előttük, a rögös utat simává. Ezeket a dolgokat véghezviszem, nem mulasztom el;”

Ézs 50,4–5: „Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. / Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.”

² Zsolt 5,4: „Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak;”

Zsolt 119,147–149: „Ébren vagyok virradatkor, és fohászkodom, igédben reménykedem. / Ébren van szemem az éjszakai őrváltáskor is, és elmélkedem ígéreteiden. / Hallgasd meg szavamat kegyelmesen! URam, döntéseiddel éltess engem!”

Zsolt 143,8–10: „Hadd halljam minden reggel, hogy hűséges vagy, hiszen benned bízom! Ismertesd meg velem, melyik úton járjak, mert hozzád vágyódik lelkem. / Ments meg ellenségeimtől, URam, nálad keresek oltalmat! / Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”

ApCsel 13,2: „Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: 'Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket;”

c./ Mert arról van itt szó: hogyan szabaduljunk meg minden terhünkötől. – Én olyannak érzem magamat, mint akinek sok fogyatékosága és gyengesége van. Azért imádkozom, hogy Isten változtasson meg. Ő viheti végre bennem, hogy más legyek holnap, mint ma vagyok. „Ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által (2Kor 3,18), ... de mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja” (1Kor 12,11).

(i.)

Zsolt 43,3: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba;”

Ézs 48,17–18: „Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. / Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.”

d./ „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!” – kéri a zsoltáros. – Berta Kempf nővér, aki több negyven évig készítette a Bibellesezettelt,¹ – ezt írta: ’Küld el világosságodat!’ Ezt a kérést az utóbbi hetekben majdnem naponta elmondtam imádságomban. Már sokszor kaptam Istentől meglepő választ, de

α./ az új döntésekhez mindig hiányzott a megfelelő tisztánlátás. Ezért terhelődött ennyire a szívemre ez a kérés. Korunk sürgető kérdéseket intéz hozzánk. Sok minden átláthatatlanná lett. Olyan sok eltérő nézőpont van, amiből egy ügy megítélhető. És úgy tűnik, mintha különböző igazsággal lehetne számolni. Mivel fontos lett számomra, Isten elé vittem kérésemet: küld el világosságodat, hogy helyes döntést hozzunk a ránk váró számos ügy vonatkozá-

ApCsel 16,6–7: „Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. / Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket.”

¹ <http://www.bibel.com/BLZ/>

sában. Igazságod, valóságod határozza meg döntéseinket. Nincs szükségünk idegen fényre, ami félrevezethet bennünket.

B./ A te világosságodra, fényedre és igazságodra van szükségünk, amik oda vezethetnek minket, ahol Istennek szüksége van ránk, ahol akarata szerint teljesedhetik be életünk, ahol hasznosak lehetünk kortársainknak, hogy rátaláljanak az Istenhez vezető útra.” (Vö.: Zsolt 67,1–3¹).

e./ Isten fényének és igazságának az az ismertetőjegye: hogy céljához vezet minket, azaz a magával való közösségbe és közelébe. Olyan látszólagos igazságok, amik ugyan tudatunknak egyértelműek, de nincsenek összhangban Isten igéjével, azok eltávolítanak tőle, és tévútra vezetnek. Mégis, ha Isten vezet minket, az igéjével való összhangban történik, és

f./ békessége nyugszik meg rajtunk. Ezért írja Pál: „*És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben*” (Kol 3,15). (Vö.: Zsolt 27,11; Zsolt 80,1–4; Ézs 58,8–12.²)

Mivel óráról órára szükségünk van Isten világosságára és igazságára, kérjük szüntelenül Urunkat: „*Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba.*”

¹ Zsolt 67,1–3: „A karmesternek: Húros hangszerre. Zsoltárének. / Legyen kegyelmes hozzánk az Isten, áldjon meg bennünket, és ragyogtassa ránk orcáját! (Szela.) / Ismerjék meg utadat a földön, szabadításodat a népek között!”

² Zsolt 27,11: „URam, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak!”

Zsolt 80,1–4: „A karmesternek: A 'Liliomok' kezdetű ének dallamára. Intelem, Ászáf zsoltára. / Figyelj ránk, Izráel pásztora, aki úgy terelgeted Józsefet, mint egy nyájat! Te, aki kerúbokon trónolsz, jelenj meg ragyogva / Efraimnak, Benjáminnak és Manassénak! Mutasd meg hatalmadat, jöjj segítségünkre! / Istenünk, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!”

Ézs 58,8–12: „Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az ÚR dicsősége lesz mögötted. / Ha segítségül hívod az URat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álno- kul, / ha kenyeret adsz az éhezőnek, és jól tartod a nyomorultat, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény. / Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz. / Fölpépítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régiek által lerakott alapokra; a rések befalazó- jának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá.”

(i.)

5./ A ZSOLTÁROS ÖNMAGA LELKIGONDOZÓJA

Zsolt 42,8.12: „Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem... / Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!”

Zsolt 93,3–4: „Zúgnak a folyamok, URam, hangosan zúgnak a folyamok, zúgva morajlanak a folyamok. / A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fenségesebb az ÚR a magasságban.”

a./ A zsoltáros kísértések között szenved. Hogyan száll szembe a lelkét megterhelő szomorú gondolatokkal? – Úgy, hogy saját magát lelkigondozza. „Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem” (8.v.).

Az imádkozó tudja, hogy semmi köze sincsen az anonim sorscsapásokhoz, hanem Isten habjai és hullámai csapnak át fölötte. (Vö.: Zsolt 66,10–12; Zsolt 69,2–4; Zsolt 88,8.¹)

b./ A zsoltáros önmagának mondja, közli a diagnózist: „elszomorodtál lelkem, megviseltek a gondok. Kérdést tesz fel: „Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?” Ezt így is fordíthatjuk: „Miért tombolsz bennem?” „Mit jajgatsz bennem?” „Miért háborogsz bennem?”

Mi is ismerjük azokat a „viharokat”, amik hirtelen támadhatnak lelkünkben. Ahogy Jézus annak idején lecsendesítette a vihart Genezáret taván, úgy nekünk is szükségünk van ar-

¹ Zsolt 66,10–12: „Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt. / Hálóba kerítettél minket, nehéz terhet raktál a hátunkra. / Embert ültettél a nyakunkra, hol tűzbe, hol vízbe jutottunk, de kivezettél, és felüdültünk;”

Zsolt 69,2–4: „Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek! / Feneketlen iszapba süllyedtem, nincs hol megállnom. Örvénylő vizekbe estem, elsodort az ár. / Belefáradtam a kiáltozásba, kiszáradt a torkom, szemem elhomályosodott, míg Istenemre vártam;”

Zsolt 88,8: „Rám nehezedett haragod, örvényeid mind lehúznak engem.”

ra, hogy parancsoljon lelkünk viharainak is, és ezt mondja: „*Hallgass el, némulj meg!*” (Mk 4,39.) (Vö.: Mk 4,35–41; Zsolt 65,8.¹)

c./ Hogy végzi a zsoltáros önmaga lelkigondozását?

α./ Bátorítja a lelkét: „*Bízzál Istenben!*” Ezzel korrigálja magát, és ezt mondja: Rossz irányba nézel, mert csak a bajokat látod. Ezért lettél szomorú, és megfosztod magadat Isten békességétől ahelyett, hogy reménységgel várnál Istenre és közbeavatkozására.

β./ Aztán bizalommal telve azt mondja: „*Mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek*” (12.v.). Isten nem hagyja, hogy megszegyenüljenek övéi, és nem is hagyja cserben őket. „*A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fenségesebb az ÚR a magasságban*” (Zsolt 93,4). (Vö.: Zsolt 46,2–6.11.12; Zsolt 89,9–10.²)

(k.)

Zsolt 43,5: „*Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*”

¹ Mk 4,35–41: „Ugyanezen a napon, amikor este lett, így szólt hozzájuk: 'Menjünk át a túlsó partra.' / Miután tehát elbocsátották a sokaságot, magukkal vitték őt, úgy, ahogy éppen a hajóban volt; de más hajók is voltak a nyomában. / Ekkor nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a hajóba, úgy, hogy az már kezdett megtelni. / Ő pedig a hajó hátsó részében volt, és a vánkoson aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: 'Mester, nem törödsz azzal, hogy elveszünk?' / Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: 'Hallgass el, némulj meg!' És elállt a vihar, és nagy csendesség lett. / Akkor ezt mondta nekik: 'Miért féltetek ennyire? Miért nincs hitetek?' / Nagy félelem fogta el őket, és így szóltak egymáshoz: 'Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?'”

Zsolt 65,8: „*Lecsillapítottad a tengerek zúgását, hullámaik zúgását, a nemzetek háborgását.*”

² Zsolt 46,2–6.11.12: „*Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. / Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; / ha háborognak és tájtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.) / Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait. / Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve... / Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. / A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela);*”

Zsolt 89,9–10: „*URam, Seregek Istene! Ki olyan erős, mint te, URam? Hűséged körülvesz téged! / Te uralkodsz a dühöngő tengeren; ha hullámai tornyosulnak, te lecsendesíted őket.*”

Zsolt 116,1–4.7–9: „Szeretem az URat, mert meghallgatja könyörgésem szavát. / Felém fordította fülét, ezért őt hívom segítségül, amíg csak élek. / Körülfontak a halál kötelei, a sírtól való rettegés fogott el engem, nyomorúságban és bánatban vagyok. / De az ÚR nevét hívom segítségül: Ó URam, mentsd meg életemet!.. / Légy újból nyugodt, lelkem, mert jól bánt veled az ÚR! / Megmentettél engem a haláltól, szememet a könnyhullatástól, lábamat az elbukástól, / az ÚR színe előtt járhatok az élők földjén.”

„Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!”

d./ Háromszor olvasható a 42–43. zsoltárban ez a biztatás. Nem fejezi-e ki ez a mi lelkünk felindultságát és nyugtalanságát is, amit nem lehet megnyugtani egyszeri vigasztalással?

A Zsolt 42,6-ban azt kérdezte önmagától a zsoltáros: „Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Aztán arra utasítja önmagát: „Bízzál Istenben!”

Mégis, újra elborítja a szomorúság következő hulláma (Zsolt 42,7–11¹). Folytatnia kell a megkezdett gondolatot, hogy kiöntse a szívét Isten előtt és megvallja neki, ami nyugtalanítja. (Vö.: Zsolt 62,9; Zsolt 142,2–4.²)

Majd ismét bátorítja a lelkét, hogy reménységgel várjon Istenre. Az első két imaegységben ínségét panaszolja el Istennek. A harmadikban viszont főleg arra kéri az URat: „Szolgáltass nekem igazságot, Istenem!” „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!” (Zsolt 43,1.4.)

¹ Zsolt 42,7–11: „Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről. / Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. / Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez. / Ezt mondom Istenemnek, köszálamnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? / Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?”

² Zsolt 62,9: „Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteiket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.);”

Zsolt 142,2–4: „Hangosan kiáltok az ÚRhoz, hangosan könyörgök az ÚRhoz. / Kiöntöm előtte panaszaomat, elmondom neki nyomorúságomat. / Amikor elcsügged a lelkem, te akkor is ismered utamat. Tört vetettek nekem az ösvényen, amelyen járok.”

e./ A kétszeri panaszt követően nyilvánvaló a kérés: hogy lelke lépésről megragadj azt, amit Isten ígért neki. Ezért: „*Bízzál Istenben!*”

α./ Tulajdonképpen már a Zsolt 43,4-el is lezárhatta volna imádságát. Itt már teljesen megvigasztalódva közli: „*Hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem!*” (4.v.)

β./ Mégis, a továbbiakra vonatkozóan is bele akarja vésni a lelkébe: „*Bízzál Istenben!*” Azzal bátorítja önmagát: „Kapaszkodj Isten hűsége és segítségé ígéretébe! Nem vagy bezárva szomorúságod börtönébe; az ajtó csak be van támasztva. Már most átléphetsz a küszöbön, és mindenféle aggodalmad fölött láthatod a holnap világosságát, hogy panaszod nyomán hálaadás és ujjongás fakadjon” (H. Lampartner). (Vö.: 2Tim 1,7; Zsolt 118,5–6; Zsolt 145,18–19; Ézs 12,2.¹)

¹ 2Tim 1,7: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét;”

Zsolt 118,5–6: „Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. / Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem?”

Zsolt 145,18–19: „Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja. / Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kívánságukat, és megsegíti őket;”

Ézs 12,2: „Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem.”

27./ ISTEN BÁRÁNYA

GOTTES LAMM

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

Bibellesezettel für das 2. Vierteljahr 1984 S. 57–61

1./ Bevezetés

Luk 22,1–2.7–8.: „Közeledett már a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet páskának neveztek. / A főpapok és az írástudók keresték a módját, hogyan öljék meg Jézust. Félték ugyanis a néptől... / Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amikor fel kellett áldozni a húsvéti bárányt. / Jézus ekkor elküldte Pétert és Jánost ezt mondva: „Menjetek el, és készítsétek el nekünk a húsvéti vacsorát, hogy megehessük;”

1Móz 3,1–21.¹

¹ 1Móz 3,1–21: „A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei állatnál, amelyet az ÚRisten alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? / Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, / csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsetek, mert meghaltok. / De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! / Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz. / Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett. / Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak. / Amikor azonban meghallották az ÚRisten hangját, amint szellős alkonyatkor járt–kelt a kertben, elrejtőzött az ember és a felesége az ÚRisten elől a kert fái között. / De az ÚRisten kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? / Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért rejtőztem el. / Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy mezítelen vagy? Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? / Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem. / Akkor az ÚRisten ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, azért ettem. / Akkor ezt mondta az ÚRisten a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden állat és minden mezei vad közt: hasadon járj, és port egyél egész életedben! / Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod. / Az asszonynak ezt mondta: Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szülsz gyermeked, mégis vágyakozol férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad. / Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! / Tövist és bogáncsot hajt neked, és a mező növényét eszed. / Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétet-

Isten Báránya legyen értelmünk és imádásunk középpontjában a passió és húsvét napjaiban. Jézus azt mondta Péternek és Jánosnak: „*Menjetek el, és készítsétek el nekünk a húsvéti vacsorát, hogy megehessük*” (Luk 22,8).

Mit jelent számunkra megenni a húsvéti bárányt? Nem azt jelenti-e, hogy fogadjuk el Jézus áldozatát és imádjuk őt? Isten Báránya válasz a bűneinkre (vö.: 2Kor 5,21; Zsid 9,11–12.24–28.¹)

Wilhelm Busch írja a „Nyomok a kereszthez vezetnek” című könyvében: „A névtelen állatok, amiket Isten Ádám és Éva bűne után ölt meg azért, hogy felöltöztesse őket, Isten Báránya, a megfeszített Úr Jézus előképei. *’Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket*’ (1Móz 3,21).

A vétlen állatok megölésekor, ennél a legelső halálnál ijesztően nyilvánvaló lett, milyen veszedelmet okoz és milyen félelmes valóság a bűn. Ha a bűneset nem történt volna meg, ezeknek az állatoknak sem kellett volna meghalniuk. És ha mi nem vétkeztünk volna, Isten Fiának sem kellett volna meghalnia.

Ádám bizonyára csodálkozhatott, amikor látta, hogy Isten megöli az állatokat. Vajon nem kellett-e arra gondolnia: igen, de hát mégis csak én vétkeztem. Kizárólag én vagyok az oka annak, hogy ezeknek meg kellett halniuk. Ez az „érettem” félreérthetetlenül nyilvánvaló Isten Báránya, Jézus krisztus halálakor is. *’Érettem ömlött ki Jézus drága vére, ezt elhiszem és megértem!’*

Ismerek olyan fiatalokat, akik szörnyen szenvednek sötét megkötöttségeik miatt. Hogy segíthetnék nekik? Mondjam ezt: *’Vétkezz tovább nyugodtan!’* Vagy azt tanácsoljam,

tél. Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba! / Az ember Évának nevezte el a feleségét, mert ő lett az anyja minden élőnek. / Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket.”

¹ 2Kor 5,21: „*Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk öböne;*”

Zsid 9,11–12.24–28: „*Krisztus pedig, mint a jövődő javak főpapja a nagyobb és tökéletesebb sátoron át jelent meg, amely nem emberkéz alkotása, azaz nem e világból való. / Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett... / Mert nem emberkéz alkotta szentélybe, az igazi képmásába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most megjelenjen az Isten színe előtt értünk. / Nem is azért ment be, hogy sokszor áldozza fel önmagát, ahogyan a főpap megy be évenként a szentélybe más vérével, / mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ kezdete óta. Most azonban egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. / És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik, / úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye; másodszor majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre.”*

hogy 'Változz meg!'? Nos, erre senki sem képes. Csak arról tehetek bizonyosságot: Jézus meghalt érted, ezt értsd meg elsősorban!' Értem, érettem, és akkor beárad Isten fensége az életembe!" (Vö.: Gal 1,3–4; 1Tim 1,15; Tit 2,14; 1Pét 3,18a.¹)

2./ A páskabarány

Luk 22,1–2.7–8.: „Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amikor fel kellett áldozni a húsvéti bárányt. / Jézus ekkor elküldte Pétert és Jánost ezt mondva: „Menjete el, és készítsétek el nekünk a húsvéti vacsorát, hogy megehessük;”

2Móz 12,1–23.²

¹ Gal 1,3–4: „Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint;”

1Tim 1,15: „Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvőztse, akik közül az első én vagyok;”

Tit 2,14: „Aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonosságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik;”

1Pét 3,18a: „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért.”

² 2Móz 12,1–23: „Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén: / Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz az első az év hónapjai között. / Mondjátok meg Izráel egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt, családonként és házanként egy bárányt. / Ha kevés a ház népe az egy bárányhoz, akkor a legközelebbi szomszédjával együtt vegyen a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud megenni a bárányból. / Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vegyetek, de vehettek kecskét is. / Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. / Vegyenek a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. / Ugyanazon az éjszakán egyék meg a tűzön sült húst, és egyenek hozzá kovásztalan kenyeret keserű füvekkel. / Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek. / Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessétek el. / Így egyétek meg: legyen a derekatok felővezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az ÚR páskája ez. / Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött – én, az ÚR. / De az a vér jel lesz házaitekön, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagyok benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét. / Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepeljétek meg az Úrnak nemzedékről nemzedékre. Örök rendelkezés ez, hogy megünnepeljétek! / Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek. Még az első napon távolítsátok el a kovászt a házatokból! Ki kell irtani Izráelből mindenkit, aki kovászosat eszik az első naptól a hetedik napig. / Az első napon tartsátok szent gyülekezést, és a hetedik napon is tartsátok szent gyülekezést. Semmiféle munkát ne végezzetek azokon; mindenkinek csak annyi munkát szabad végeznie, amennyi az étkezéshez szükséges. / Tartsátok meg a kovásztalan kenyér ünnepét, mert éppen ezen a napon hoztam

„Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott. / Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszaság és gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával” (1Kor 5,7–8).

Hogyan történt a páska akkor, amikor Izráel népe kivonult Egyiptomból? Mózes „*hit által rendelte el a paskát és a vérrel való meghintést, hogy a pusztító ne érintse elsőszülötteiket*” (Zsid 11,28).

Jobbak voltak-e az izráeliták, mint az egyiptomiak? Nem érdemelték-e meg az izráeliták is a halálos büntetést bűneik miatt? – Isten szent és igazságos. Népe bűnét sokkal kevésbé hagyhatja figyelmen kívül, mint az egyiptomiakét. *Ha Isten meg akarja kímélni saját népét, akkor önmagának kell bűnhődnie.* Ezért adta nekik a páskabarányt. „*De az a vér jel lesz házaikon, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket*” (2Móz 12,13). (Vö.: Róm 3,24–26; Kol 1,19–20; Jel 1,5–6¹.)

A páska megkímélést jelent. Mózes hitben ragadta meg Isten kegyelmes kezét, és így evett népével együtt a páskabarányból, ami örök időkre jel számukra arra vonatkozóan, hogy ők megváltott, vérrel megvásárolt, megszabadított nép!

ki seregeiteket Egyiptomból. Tartsátok meg tehát ezt a napot nemzedékről nemzedékre örök rendelkezés szerint. / Az első hónap tizennegyedik napjának estéjétől kezdve egyetek kovásztalan kenyeret a hónap huszonegyedik napjának estéjéig. / Hét napon át ne lehessen kovászt találni a házatokban; ki kell irtani Izráel közösségéből mindenkit, akár jövevény, akár az ország szülötte, aki kovászosat eszik. / Semmiféle kovászosat ne egyetek. Kovásztalan kenyeret egyetek bárhol laktok! / Azután összehívta Mózes Izráel összes véneit, és azt mondta nekik: Fogjatok hozzá, vegyetek magatoknak juhokat nemzetségenként, és vágjátok le a paskát. / Vegyetek egy köteg izsópot, és mártsátok az edényben levő vérbe, azután érintsetek meg az edényben levő vérrel a szemöldökfát és a két ajtófélfát. Senki se menjen ki közületek reggelig a háza ajtaján. / Amikor átvonul az ÚR, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az ÚR azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemerjen a pusztító a ti házatokba, és titeket is csapással sújtsa.”

¹ Róm 3,24–26: „Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. / Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte / türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz;”

Kol 1,19–20: „Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, / és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által;”

Jel 1,5–6: „És Jézus Krisztustól, a hű tanútól, aki elsőszülött a halottak közül, és a föld királyainak fedelme; aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, / aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.”

Isten Báránya által védelmet kaptunk a jelenre és az örökkévalóságra vonatkozóan is. Jézus Krisztus mentett meg a bűntől és a bűn hatalmától. Örökre megengesztelte Istent, és általa ismertük meg Istent! (Vö.: Róm 5,1–2; Ef 2,13¹).

Fontoljuk meg: a vér által megkímélt izráeliták készek voltak arra, hogy zarándokokként útra induljanak és elhagyják Egyiptomot, és bevonuljanak abba az országba, amelyet Isten készített el számukra (Kol 2,6–7²).

3./ A Bárány – értetek

Lk 22,14–22: *„Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, / és ezt mondta nekik: Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát. / Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a húsvéti vacsorából, amíg csak be nem teljesedik ez az Isten országában.” / Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: „Vegyétek, és osszátok el magatok között. / Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.” / És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és e szavakkal adta nekik: „Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” / Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: „E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki. / De íme, annak a keze, aki elárul engem, az enyémmel együtt van az asztalon. / Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint elrendeltetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt;”*

Jn 15,13: *„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért;”*

„Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, / és ezt mondta nekik: Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacso-

¹ Róm 5,1–2: *„Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. / Őáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében;”*

Ef 2,13: *„Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztu vére által.”*

² Kol 2,6–7: *„Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljétek is őbenne. / Gyökerezzetek meg és épüljétek fel őbenne, erősödjétek meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.”*

rát.” Ez volt az utolsó étkezése tanítványaival tőlük való elválása, halála előtt. Jézus azt akarja, hogy megértsék, elfogadhassák a maguk számára azt, amit értük tesz.

Ez az én testem, amely tiérettetek adatik! ... Ez én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki.” Így magyarázza meg Jézus tanítványainak, hogy szenvedése elkerülhetetlenül szükséges. „Az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell vettetnie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia” (Lk 9,22). (Vö.: Lk 22,37; Lk 24,7.26; Jn 3,14–16¹).

Annak érdekében, hogy érvényesüljön Isten szíve irántunk való kívánsága, Isten Bárányának vállalnia kell, hogy feláldozza magát értünk. *„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk... Szeret-teim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában”* (1Jn 3,1–2). (Vö.: 1Jn 4,9–10²).

„Vágyva vágytam arra...” Nem indít-e meg bennünket Isten irántunk való szívbeli vágyakozása? Jézus teljesen eleget tett azért, hogy ez a kívánság teljesüljön. Urunk emberként nagy félelmében háromszor is megkérdezte az Atyát ezen az estén: *„Atyám, ... nem távozzhat el tőlem ez a pohár?”* (Mt 26,42).

Azonban Jézus döntése határozott: *„Mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te”* (Mt 26,39). Jézus egységben van az Atyával az irántunk való szívbeli vágyakozás tárgyában is (Jn 16,26–27; Zsid 10,5–10.14³).

¹ Lk 22,37: *„Mert mondom nektek, hogy be kell teljesednie rajtam annak, ami meg van írva: És a bűnösök közé sorolták. Mert ami felőlem elrendeltetett, az most beteljesedik;”*

Lk 24,7.26: *„Az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszítettetnie, és a harmadik napon feltámadnia.” ... Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?”*

Jn 3,14–16: *„És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, / hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

² 1Jn 4,9–10: *„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. / Ez a szeretet, és nem az, ahogyan mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.”*

³ Jn 16,26–27: *„Azon a napon az én nevemben kértek, és nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek, / hanem maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem;”*

4./ A megöletett Bárány

Jn 1,29: „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!”

Jn 19,1–30.¹

Zsid 10,5–10,14: „Ezért, amikor eljön a világba, így szól: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem; / égő- és bűnért való áldozatot nem kedveltél. / Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok, amint a könyvtekercsben meg van írva rólam, hogy teljesítsem a te akaratodat, Istenem.” / Előbb azt mondta: „Áldozatokat és ajándékokat, égő- és bűnért való áldozatokat nem akartál, nem is kedveltél” (ezeket a törvény szerint mutatják be), / de azután így szólt: „Íme, itt vagyok, hogy teljesítsem a te akaratodat.” Megszünteti az elsőt, hogy helyébe állítsa a másodikat: / az ő akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra... / Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket.”

¹ Jn 19,1–30: „Akkor Pilátus elvitette Jézust, és megkorbácsoltatta. / A katonák tövisből koronát fontak, a fejére tették, és bíborruhát adtak rá; / oda járultak hozzá, és ezt mondták: „Üdvözlégy, zsidók királya!” – és arcul ütötték. / Pilátus ismét kiment az épület elé, és így szólt hozzájuk: „Íme, kihozom őt nektek. Tudjátok meg, hogy semmiféle bűnt nem találok benne.” / Ekkor kijött Jézus az épület elé, rajta volt a töviskorona és a bíborruha. Pilátus így szólt hozzájuk: „Íme, az ember!” / Amint meglátták Jézust a főpapok és a szolgák, így kiáltottak: „Feszítsd meg, feszítsd meg!” Pilátus pedig ezt mondta nekik: „Vegyétek át ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnösnek.” / A zsidók így válaszoltak neki: „Nekiünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát.” / Amikor Pilátus ezt meghallotta, még nagyobb félelem szállta meg. / Ismét bement a helytartóságra, és megkérdezte Jézust: „Honnan való vagy te?” De Jézus nem felelt neki. / Pilátus ekkor így szólt hozzá: „Nekem nem felelsz? Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak, de hatalmam van arra is, hogy megfeszíttesselek?” / Jézus így válaszolt: „Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked: ezért annak, aki engem átadott neked, nagyobb a bűne.” / Ettől fogva Pilátus igyekezett őt szabadon bocsátani, de a zsidók így kiáltottak: „Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja: aki királlyá teszi magát, az ellene szegül a császárnak.” / Amikor Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, kihozatta Jézust az épület elé, és a bírői székbe ült azon a helyen, amelyet Kövezett-udvarnak, héberül pedig Gabbatának neveztek. / A húsvétra való előkészület napja volt, délfelé járt az idő. Pilátus így szólt a zsidókhoz: „Íme, a ti királyotok!” / Azok pedig felkiáltottak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg!” Pilátus ezt mondta nekik: „A ti királyotokat feszítsem meg?” A főpapok így válaszoltak: „Nem királyunk van, hanem császáruk!” / Ekkor kiszolgáltatta őt nekik, hogy megfeszítsék. Átvették tehát Jézust, / ő pedig maga vitte a keresztet, és kiért az úgynevezett Koponya-helyhez, amelyet héberül Golgotának neveznek. / Ott megfeszítették őt, és vele másik kettőt, jobbról és balról, középen pedig Jézust. / Pilátus feliratot is készíttetett, és rátétette a keresztre. Ez volt ráírva: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. / A zsidók közül sokan olvasták ezt a feliratot, amely héberül, latinul és görögül volt írva, ugyanis közel volt a városhoz az a hely, ahol megfeszítették Jézust. / A zsidók főpapjai akkor szóltak Pilátusnak: „Ne azt írd: A zsidók királya! – hanem ahogyan ő mondotta: A zsidók királya vagyok.” / Pilátus így válaszolt: „Amit megírtam, megírtam.” / A katonák pedig, amikor megfeszítették Jézust, fogták felsőruháit, elosztották négy részre, mindegyik katonának egy részt. Fogták köntösét is, amely varratlan volt, felülről végig egybeszőve. / Ekkor ezt mondták egymásnak: „Ne hasítsuk el, hanem vessünk rá sorsot, hogy kié legyen!” Így teljesedett be az Írás: „Elosztották ruháimat maguk között, és köntösömre sorsot vetettek.” Ezt tették a katonák. / Jézus keresztiénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. / Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony,

„Nézd az Isten Bárányát,
 aki elhagyatott és emberektől megvetett.
 Szégyen, gúny és megvetés borítja el.
 Semmire sem becsültük,
 mégis, ő fizetett bűneinkért.
 Ő, ő viselte vétkeinket,
 igazságtalanságunk miatt.
 Megsebesítették és megverték,
 még Isten is elhagyta,
 emiatt is szenvedett.”

Ézsaiás próféta úgy ábrázolja a megígért Messiást, mint bárányt, amelyet vágóhídra visznek: *„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínoztta. / Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. / Mindnyáján tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. / Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját”* (Ézs 53,4–7). (Vö.: 1Pét 1,18–19; 1Pét 2,24; 1Jn 3,5.¹)

Ez így történt Jeruzsálemben: *„A húsvétra való előkészület napja volt, délfelé járt az idő. Pilátus így szólt a zsidókhoz: „Íme, a ti királyotok!” / Azok pedig felkiáltottak: „Vidd el,*

íme, a te fiad!” / Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány. / Jézus ezek után tudva, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: „Szomjazom.” / Volt ott egy ecettel tele edény. Egy szivApCselot ecettel megtöltve izsópra tűztek, és odatartották a szájához. / Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: „Elvégeztetett!” És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.”

¹ 1Pét 1,18–19: *„Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, / hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén;”*

1Pét 2,24: *„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg;”*

1Jn 3,5.: *„Azt pedig tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy el vegye a bűnöket, és hogy őbenne nincsen bűn.”*

vidd el, fessítsd meg!” (Jn 19,14–15) A bűnnel terhelt Bárány – megterhelve az én bűnömmel – elszenvedi Isten ítéletét.

„Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, éli, lamá sabaktáni!” azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Mt 27,46) – Milyen borzalmas mélységbe kellett jutnia Jézusnak, amikor így kiáltott. Mi mindent kellett vállalnia értünk! Milyen halálos sötétség terhelődött rá, ami ilyen szavakat kényszerített ki belőle. Ki lenne képes felmérni ennek a szenvedésnek a mélységét! (Vö.: Zsolt 22,1kk; Zsid 2,10.¹)

„Én, én és bűneim – amiknek száma annyi, mint tengerparton a homok – okozták neked ezt a nyomorúságot, ami sújt tégedet.” „Mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből” (Jel 5,9). (Vö.: Jel 5,6.9–10.²)

5./ A védtelen Bárány

ApCsel 8,32: „Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhot levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját;”

Ézs 42,1–2: „Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmél ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek / Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán.”

¹ Zsolt 22,1kk.: „A karmesternek: „A hajnali szarvas” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára. / Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! / Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. / Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei. / Benned bíztak őseink, bíztak, és megmentetted őket. / Hozzád kiáltottak segítségért, és megmenekültek, benned bíztak, és nem szégyenültek meg. / De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. / Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: / Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!”

Zsid 2,10: „Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.”

² Jel 5,6.9–10: „És láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek; hét szarva volt, és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre.../ és új éneket énekeltek ekképpen: „Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; / és királlyá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

Jézus védtelenül érkezett hozzánk, emberekhez, akik Isten ellenségeiként viszonyultunk hozzá. *„Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által”* (Róm 5,10).

Képes-e e védtelen Bárány bármit is véghezvinni ebben a világban? Cserben hagyták, foglyul ejtették.

Mikor Jézus elfogatásakor Péter kardot rántott, Jézus meggyógyította Málkus fülét. Bár védekezhetett volna Urunk, mégsem tette. *„Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? / De miképpen teljesednének be akkor az Írások, hogy ennek így kell történnie?”* (Mt 26,53–54)

Amikor a főpapok hamis tanúkat állítottak vele szembe: *„Jézus azonban hallgatott”* (Mt 26,63). Nem védekezett.

Amikor pedig Pilátus előtt kellett volna igazolnia magát: *„Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem”* (Mt 27,14). (Vö.: Mt 26,52.62–63; 27,14; Mt 11,19; Zsolt 38,12–17.¹)

Látjuk, hogy hallgat Jézus minden vele szemben elkövetett igazságtalanság ellenére is. Ez volt az egyetlenegy ember hallgatása, aki bűn nélkül, tökéletes összhangban állt Istennel, és a szabadítás napján is tökéletesen alárendelte magát Isten akaratának.

Jézus Krisztus a büntelen, hibátlan, védtelen Bárány! *„Ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. / Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk”* (1Pét 2,22–24).

¹ Mt 26,52.62–63: *„Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el... / A főpap felállt, és így szólt hozzá: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?” / Jézus azonban hallgatott. A főpap ekkor azt mondta neki: „Az élő Istenre kényszerítelek, mondd meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia!”*

Mt 27,14: *„Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem, úgyhogy a helytartó nagyon elcsodálkozott;”*

Mt 11,19: *„Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és ezt mondják: Íme, falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja! De cselekedetei által nyert igazolást a bölcsesség;”*

Zsolt 38,12–17: *„Szeretteim és barátaim félreállnak, mert csapás ért, rokonaim is elhúzódnak tőlem. / Tört vetettek, akik életemre törnek, akik vesztemet akarják, arról beszélnek, hogyan ártsanak nekem, és csalárd terveken gondolkoznak mindennap. / De én meg sem hallom, mintha süket volnék, olyan vagyok, mint egy néma, aki nem nyitja ki száját. / Olyan vagyok, mint aki nem hall, és szájában nincs ellenvetés. / Mert benned reménykedem, URam, te majd megfelelsz nekik, Uram, Istenem! / Bárcsak ne nevetnének rajtam, ha lábam meginog – gondoltam –, ne lennének dölyfösek velem szemben!”*

6./ A győztes Bárány

1Kor 15,20.55: „Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje.../ Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”

Lk 24,1–48¹.

¹ Lk 24,1–48: „A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. / A követ a sírbolt elöl elhengerítve találták, / és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. / Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. / Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Mit keresitek a holtak között az élő? / Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: / az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.” / Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira, / és visszatérve a sírtól, híriül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. / A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, / de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. / Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.) / Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, / és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. / Közben beszélgettek, és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. / Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt. / Ő pedig így szólt hozzájuk: „Miről beszélgettek egymással útközben?” Erre szomorúan megálltak. / Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban?” / „Mi történt?” – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: „Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tetteiben hatalmas Isten és az egész nép előtt; / hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. / Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. / Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, / de nem találták ott a testét; eljöttek és azt beszéltek, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. / El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszélték; őt azonban nem látták.” / Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! / Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” / És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt. / Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. / De azok unszolták és kérték: „Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már!” Belement hát, hogy velük maradjon. / És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. / Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük. / Ekkor így szóltak egymásnak: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?” / Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. / Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. / Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről. / Közben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: „Békeség nektek!” / Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. / Ő azonban így szólt hozzájuk: „Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? / Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok. Tapintsatok meg, és lássatok. Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.” / És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezét és a lá-

„Isten Báránya / Te ott a Golgotán
 Teljes győzelmet / Vettél a harc után.
 Üdvöt találhat már / Az egész világ,
 Mert megfizetted ott / Bűnünk váltságdíját;
 Fennszóval hirdetéd / A kereszten:
 'Elvégeztem, / Elvégeztem.'

Győzelmi szózat! / Sátán ha jön felém,
 Ki őt eltiprá, / A hősré nézek én.
 Szent vére által / Szabad lett életem,
 Hangos halálszava / Győzelmi énekem.
 Nem tarthat fogva már / Sátán keze
 Jézus mindent / Elvégeze.”¹

„Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljetek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. / Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. / És menjete el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek!” / Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak” (Mt 28,5–8).

Az asszonyok lettek húsvét hajnalán a Feltámadott követői, miközben már nyilvánvalóvá lett számukra valami Jézus élete erejéből: öröm és bátorság a feltámadásról szóló örömhír továbbadására! Húsvéti öröm és a győzelemből fakadó erő!

Jézus feltámadása diadal a bűn és a Sátán, a test, a világ és a halál fölött.

bát. / Mikor pedig még mindig nem mertek hinni örömükben, és csak csodálkoztak, megkérdezte tőlük: „Van-e itt valami ennivalótok?” / Erre adtak neki egy darab sült halat. / Elvette és szemük láttára megette. / Majd így szólt hozzájuk: „Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárokban.” / Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, / és így szólt nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, / és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. / Ti vagytok erre a tanúk.”

¹ Hallelujah énekeskönyv. 79. ének 1. és 3. versszaka. Dallam: Dóra Rappard, szöveg: Vargha Gyuláné.

A Feltámadott találkozik ezen a napon az asszonyokkal, aztán két, Emmaus felé haladó tanítvánnyal, a zárt ajtók mögött lévő tanítványi közösséggel, és az egyedül lévő Péterrel.

A Feltámadottal való találkozás a szomorúságot és reménytelenséget békességre és húsvéti bizonyossággá megváltoztatja: Jézus él!

Jézus húsvéti győzelméből következik a húsvéti élet, amiben a Feltámadottal való kapcsolat által részesülünk. Létünk, magatartásunk és beszédünk által, ami a Jézus Krisztus feltámadása erejéről szóló tanúbizonyságtétel!

„Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban (Róm 6,10–11). (Vö.: Róm 6,5–11; Kol 3,1–3. 12–15.¹)

7./ A Bárány követői

Jel 7,9.10.13–17: *„Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, amelyet megszámolni senki sem tudott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből; a trónus előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, / és hatalmas hangon kiáltottak: „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé!”... / Ekkor megszólalt egy a vének közül, és megkérdezte tőlem: „Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek?” / Ezt mondtam nekik: „Uram, te tudod”. Mire ő így válaszolt: „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében. / Ezért vannak az Isten trónusa előtt, és szolgálják őt éjjel és nappal az ő templomában, és a trónuson ülő ve-*

¹ Róm 6,5–11: *„Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is. / Hiszen tudjuk, hogy a mi őemberünk megfeszítettetett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. / Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. / Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. / Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban;”*

Kol 3,1–3. 12–15: *„Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. / Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel. / Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.../ Öltöztetek tehát magatokra – mint Isten választottai, szentek és szeretettek – könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. / Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. / Mindezek fölé pedig öltöztetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent. / És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyenek háládatosak.”*

lük lakik. / Nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más hőség, / mert a Bárány, aki középen a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és az Isten letöröl szemükről minden könnyet;”

Jel 14,1–5: „És láttam: íme, a Bárány ott állt a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezren, akiknek a homlokára az ő neve és Atyjának a neve volt felírva. / Hallottam egy hangot a mennyből, mint nagy vizek zúgását, és mint hatalmas mennydörgés hangját; és a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hárfásoké, amikor hárfán játszanak. / És új éneket énekelnek a trónus előtt, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem tudta megtanulni ezt az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről: / ezek nem szennyezték be magukat nőkkel, mert szüzek, ezek követik a Bárányt, ahova megy, ezek vétettek meg áron az emberek közül első zsengeül az Istennek és a Báránynak, / és szájukban nem találtatott hazugság: ezek feddhetetlenek.”

A Jelenések könyve irányítja rá figyelmünket a Bárány követőire. *„Hatalmas hangon kiáltottak: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé!... Ezek azok, akik ... megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében... A Bárány, aki középen a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz.”*

És egy másik kép a Jelenések könyvéből: *„A kiknek a homlokára az ő neve és Atyjának a neve volt felírva... Ezek követik a Bárányt, ahova megy, ezek vétettek meg áron az emberek közül első zsengeül az Istennek és a Báránynak.”*

János látja, hogy a Bárány követői célba érkeztek. De vajon csupán a mennyi világra érvényes ez a kijelentés? – Ami itt elhangzott, az olyan igazságot tartalmaz, ami a Bárány földön lévő követői útjára vonatkozóan is érdekfeszítő és roppant hathatós:

- Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé – ApCsel 4,12¹.
- Megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében – 1Jn 1,7; 1Kor 6,11².

¹ ApCsel 4,12: *„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.”*

² 1Jn 1,7: *„Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől;”*

- Elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz – Jn 4,14; 7,37–38; Kol 2,9–10¹.
- Homlokukra van írva Jézus és Atyjának a neve – 2Kor 3,3; Fil 2,14–16a².
- Követik a Bárányt, ahova megy – 1Pét 2,21–23; Zsid 13,12–13³.

Lukács közli velünk azt az ígét, amelyet az Úr adott útravalóul tanítványainak kiküldetésük során: „*Menjete el! Íme, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé*” (Lk 10,3). Jézus teljesen tudatában van annak – most a mennyben is – mit jelent követése manapság! (Vö.: Mt 10,16–20; Róm 8,31–39.⁴)

1Kor 6,11: „*Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.*”

¹ Jn 4,14: „*De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne;*”

Jn 7,37–38: „*Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! / Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”*

Kol 2,9–10: „*Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, / és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.*

² 2Kor 3,3: „*Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira;*”

Fil 2,14–16a: „*Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, / ha az élet ígéjére figyeltek.*”

³ 1Pét 2,21–23: „*Hiszen erre hívtatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: / ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél;*

Zsid 13,12–13: „*Ezért Jézus is, hogy megszentelje a népet tulajdon vére által, a kapun kívül szenvedett. / Menjünk ki tehát őhozá a táboron kívülre, az ő gyalázatát hordozva.*

⁴ Mt 10,16–20: „*Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. / Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvénszékeknek, és megkorbácsolnak zsinagógáikban, / sőt helytartók és királyok elé hurcolnak énniattam, tanúbizonyságul nekik és a pogányoknak. / Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. / Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok;*”

Róm 8,31–39: „*Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? / Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? / Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít. / Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk? / Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy meztelenség, vagy veszed-*

*Jézus előtted megy,
Ahogy megígérte,
Jól ismeri az utat,
Elég neked Igéje,
Csak követned kell.
Ó, semmit se félj,
Csak bízzál Benne!*

lem, vagy fegyver? / Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.” / De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. / Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban;”

28./ A GOLGOTA KERESZTJE: A VILÁGTÖRTÉNELEM KÖZÉPPONTJA

Die Mitte der Weltgeschichte: das Kreuz von Golgotha

2/2012 – Zeit mit Gott S. 5–14

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

1./ Jézus mellett vagy ellene

Mk 15,1–6: *„Korán reggel haladéktalanul határozatot hoztak a főpapok a vénekkel, az írástudókkal és az egész nagytanáccsal együtt. Azután Jézust megkötözve elvitték, és átadták Pilátusnak. / Pilátus pedig megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Ő így válaszolt neki: „Te mondd.” / A főpapok hevesen vádolták őt. / Pilátus ismét megkérdezte tőle: „Nem felelsz semmit? Nézd, mennyire vádolnak!” / Jézus pedig többé semmit sem válaszolt, úgyhogy Pilátus nagyon elcsodálkozott. / Ünnepenként el szokott bocsátani nekik egy foglyot, akit ők kívántak.”*

A zsidók legfőbb kormányzati és bírói testülete előtt történt éjszakai kihallgatás folyamán Jézust bűnösnek ítélték istenkáromlás vádjában. Ezért szerintük méltó a halálra (Mk 14,53–65¹).

Reggel 6 óra tájban a nagytanács tagjai rövid tárgyalására került sor, hogy megbeszéljék, milyen indoklás alapján indítványozzák a kivégzést Pilátusnál, a római helytartónál. A

¹ Mk 14,53–65: *„Ekkor Jézust a főpaphoz vitték, és oda gyülekeztek a főpapok, a vének és az írástudók is mind. / Péter távolról követte őt, be egészen a főpap palotájának udvarába, és ott ült a szolgálkkal, melegedett a tűznél. / A főpapok pedig az egész nagytanáccsal együtt bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák; de nem találtak. / Sokan tettek ugyan ellene hamis tanúvallomást, a vallomások azonban nem egyeztek. / Ekkor előálltak néhányan, és ezt a hamis vallomást tették ellene: / „Mi hallottuk, amikor ezt mondta: Én lerombolom a kézzel alkotott templomot, és három nap alatt mást építek, olyat, amit nem emberi kéz alkotott.” / De vallomásuk így sem egyezett. / A főpap ekkor közöpre állt, és megkérdezte Jézustól: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?” / Ő azonban hallgatott, és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte őt a főpap, és így szólt hozzá: „Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?” / Jézus ezt mondta: „Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.” / A főpap erre megszaggatta a ruháit, és így szólt: „Mi szükségünk van még tanúkra? / Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra. / Akkor némelyek elkezdtek őt köpdöszni, arcát betakarni és ütlegetni őt, és ezt mondták neki: „Most prófétáld!” A szolgálk is arcul verték őt.”*

zsidó kormányzati és bírói testület tisztával volt azzal, hogy a római jog szerint nem kérhet halálos büntetést az „istenkáromlás” vallási indoklásával.

Mk 15,2-ből¹ közvetve kiderül, hogy a nagytanács tagjai az Úr messiási igényét világpolitikai síkra terelték: azt állítja, hogy ő a Messiás, a zsidók királya – tehát lázadó a római császárral szemben. Pilátus felismerte ezt a csalást (15,10²). Mégis, politikai számításból engedett a zsidóknak. (Vö.: Lk 23,1–4; Jn 19, 12–16.³)

Személyesen mély benyomást tett Jézus Pilátusra, aki nyilvánosan kijelentette, hogy ártatlan, de már nem tudott kimászni ebből a kutyaszorítóból. „A páska-amnesztia szokása lehetővé tett Pilátusnak, hogy esetleg mégis érvényt szerezzen római igazságérzetének. De ez is meghiúsul a nagytanács tagjai eltökélt szándéka miatt. Senki sem ússza meg az egyértelmű állásfoglalást Jézus mellett vagy ellene” (J. Blunk)! (Vö.: ApCsel 24,24–25; 26,27–28; 1Kir 18,21.⁴)

¹ Mk 15,2: „Pilátus pedig megkérdezte tőle: 'Te vagy a zsidók királya?' Ő így válaszolt neki: 'Te mondd.'”

² Mk 15,10: „mert tudta, hogy irigységből szolgáltatták ki Jézust a főpapok.”

³ Lk 23,1–4: „Ezután elindult az egész testület, és elvitték őt Pilátushoz. / Ott így kezdték vádolni: „Megállapítottuk, hogy félrevezeti népünket, ellenzi, hogy adót fizessünk a császárnak, és azt állítja magáról, hogy ő a felkent király.” / Pilátus megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Ő pedig ezt felelte: „Te mondd.” / Pilátus erre így szólt a főpapokhoz és a sokasághoz: „Semmi bűnt nem találok ebben az emberben;”

Jn 19, 12–16: „Ettől fogva Pilátus igyekezett őt szabadon bocsátani, de a zsidók így kiáltottak: „Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja: aki királlyá teszi magát, az ellene szegül a császárnak.” / Amikor Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, kihozatta Jézust az épület elé, és a bírói székbe ült azon a helyen, amelyet Kövezett-udvarnak, héberül pedig Gabbatának neveztek. / A húsvét-ra való előkészület napja volt, délfelé járt az idő. Pilátus így szólt a zsidókhöz: „Íme, a ti királyotok!” / Azok pedig felkiáltottak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg!” Pilátus ezt mondta nekik: „A ti királyotokat feszítsem meg?” A főpapok így válaszoltak: „Nem királyunk van, hanem császáruk!” / Ekkor kiszolgáltatta őt nekik, hogy megfeszítsék. Átvették tehát Jézust.”

⁴ ApCsel 24,24–25: „Néhány nap múlva pedig megjelent Félix a feleségével, Druzillával, aki zsidó származású volt. Magához hívatta Pált, és meghallgatta őt a Krisztus Jézusban való hitről. / De amikor az igazságról és önmegtartóztatásról meg a jövőendő ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémült, és így szólt: „Most menj el, de ha alkalmat találok, majd ismét hívatlak;”

ApCsel 26,27–28: „Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.” / Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem is, hogy kereszténynek legyek!”

1Kir 18,21: „Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem.”

Milyen bizonyágtételt, milyen egyértelmű hitvallást tesz Jézus! „*Te vagy...?*” „*Te mondd!*” Bármilyen grémium előtt áll is Jézus, bizonyágtétele mindenképpen igaz (Jn 8,14¹). Ilyen szerényen, ilyen egyszerűen és egyúttal hatalmas módon viszonyul Jézus önmagához és az Atya akarata iránt. Elhatározta, hogy engedelmeskedik Atyjának. Így „*szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget*” (Zsid 5,8).

Mennyire vagyok egyértelmű, ha arról van szó, hogy hitvallást tegyek Jézusról?

2./ Jézus hallgatása

Mk 15,3–11: „*A főpapok hevesen vádolták őt. / Pilátus ismét megkérdezte tőle: „Nem felelsz semmit? Nézd, mennyire vádolnak!” / Jézus pedig többé semmit sem válaszolt, úgyhogy Pilátus nagyon elcsodálkozott. / Ünnepenként el szokott bocsátani nekik egy foglyot, akit ők kívántak. / Barabbás is fogságban volt azokkal a lázadókkal együtt, akik a lázadás idején gyilkosságot követtek el. / A sokaság tehát felmenve Pilátus elé, kérte tőle azt, amit mindig megtett nekik. / Ő pedig megkérdezte tőlük: „Akarjátok, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?” – / mert tudta, hogy irigységből szolgáltatták ki Jézust a főpapok. / A főpapok azonban felbujtották a sokaságot, hogy inkább Barabbás elbocsátását követeljék.*”

Jézus két szót mondott: „*Te mondd*” – , és ez páratlan provokációnak minősült a főpapoknak, akik még egyszer hevesen és nyomatékosan vádolták. „Sok mindennel megvádolták.”

Pilátus felettébb csodálkozott: „*Nem felelsz semmit? Nézd, mennyire vádolnak!*” „*Jézus pedig többé semmit sem válaszolt.*” Milyen sajtóságos ez a hallgatás!

Nem kellene-e félbeszakítani ezt az igazságszolgáltatást? Nincs itt védőügyvéd. És Jézus maga sem védekezik – csendben hallgat. Olykor a hallgatás többet mond sok szónál. Az Úr hallgatása nem félelemből történik. Ez nem is keserű, rezignált, hanem engedelmisség alapján történő hallgatás. Jézus beleegyezik, hogy Bárány legyen, aki nem nyitja ki a száját mikor vágóhídra viszik (Ézs 53,7²).

¹ Jn 8,14: „*Jézus így válaszolt nekik: „Még ha én önmagamról teszek is bizonyágot, akkor is igaz a bizonyágtételem, mert tudom, honnan jöttem, és hová megyek, ti azonban nem tudjátok, honnan jötek, vagy hová megyek.*”

² Ézs 53,7: „*Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.*”

Egy magyarázó megjegyzi ezzel kapcsolatban: „Jézus csendesen szenved, és magára vállalja a szenvedést a világért, akiről az Ézs 42,1–4-ben olvasunk¹. Ő a föld sója, nem vonja magára a közvélemény figyelmét; Ő a világ világossága, aki szótlanul, de erőteljesen világít. Aki ilyen módon akar meghalni, az nem akar senki életére sem törni.”

Pilátus mindenesetre megpróbálja megmenteni a „zsidók királyát”. Itt van valaki, aki Jézus helyére kerülhetne: Barabbás, Abba fia. Régi kéziratok szerint „Jézus”-nak hívták. Mindketten Izráel felszabadításáért küzdöttek. Egyikük erőszakosan harcolt a rómaiak rémuralma ellen. A másik Isten Bárányaként a Sátán rémuralma ellen küzdött. Az egyik még súlyosabbá teszi a bűnt, a másik elveszi a világ bűnét.

Hogyan választ a nép? Miért? Gondolkozzunk el ezen a Lk 13,34 és 19,41–44 alapján².

3./ Fájdalmak férfija

Mk 15,11–24: *„A főpapok azonban felbujtották a sokaságot, hogy inkább Barabbás elbocsátását követeljék. / Pilátus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Mit tegyek akkor azzal, akit a zsidók királyának mondotok?” / Azok ismét felkiáltottak: „Feszítsd meg!” / Pilátus megkérdezte tőlük: „De mi rosszat tett?” Azok pedig még hangosabban kiáltottak: „Feszítsd meg!” / Pilátus eleget akart tenni a sokaság kívánságának, és szabadon bocsátotta nekik Barabbást; Jézust pedig miután megostoroztatta, kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék. / A katonák elvitték őt a palota belsejébe, a helytartóságra, és összehívták az egész csapatot. / Felöltöztették bíborba, tövisből font koronát tettek a fejére, / és elkezdték köszönteni: „Üdvözlégy, zsidók királya!” / Nádszállal verték a fejét, leköpdösték, és térdhajtással hódoltak előtte. / Miután kigú-*

¹ Ézs 42,1–4: *„Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemet ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. / Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. / A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölő méceszt nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt. / Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.”*

² Lk 13,34: *„Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. De mondom nektek, nem láttok addig engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében!”*

Lk19,41–44: *„Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, / és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. / Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; / földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ követ, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”*

nyolták, levették róla a bíborruhát, felöltöztették saját ruhájába, és kivitték, hogy megfeszítsék őt. / Kényszerítettek egy arra menő embert, cirénei Simont, Alexander és Rufusz apját, aki a mezőről jött, hogy vigye a keresztet. / Elvitték őt a Golgota nevű helyre, ami ezt jelenti: Koponya-hely, / és mirhás bort adtak neki; de ő nem fogadta el. / Ekkor keresztre feszítették, és megosztottak a ruháin, sorsot vetve, hogy ki mit kapjon.”

Amit Jézus előre megmondott a Mk 10,33-ban¹, az most teljeseedik be: *„Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik, és átadják a pogányoknak.”*

Napi szakaszunk nyilvánvalóan mutatja: milyen szorosan együttműködnek ebben az esetben zsidók és pogányok – egészen Pilátusig, aki beadja a derekát, és kiszolgáltatja Jézust, hogy megkorbácsolják és megfeszítsék. Jézus elviseli, hogy közveszélyes bűnözőként bánjanak vele Barabbásért és „sokakért” (Mk 10,45; 14,24²).

A testi kínokhoz járult a maró gúny is. A katonák igazat mondtak (Jézus a „zsidók királya”), de nevetségessé tették és szórakoztak a tehetetlen zsidók királyán.

A keresztre feszítéshez vezető úton Jézus mindenféle kegyetlenséget elszenvedett, amiket emberek követhetnek el egymás ellen.

Amilyen mérhetetlen volt a szenvedése, olyan erős a vigasztalása minden szenvedő érdekében – ma is. Senki sem képes úgy megérteni minket és vigasztalni, mint a „fájdalmak férfia” (vö.: Ézs 53,4, Jn 16,22, Jn 20,19–21³).

¹ Mk 10,33: *„Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik, és átadják a pogányoknak.”*

² Mk 10,45: *„Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért;”*

Mk 14,24: *„És ezt mondta nekik: „Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik.”*

³ Ézs 53,4: *„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza;”*

Jn 16,22: *„Így most titeket is szomorúság fog el, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek;”*

Jn 20,19–21: *„Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: „Békesség néktek!” / És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. / Jézus erre ismét ezt mondta nekik: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.”*

És mégis, egyedülálló a Jézus szenvedése, mivel ez engesztelő szenvedés az Istennel való megbékéltetésre. Ezt később a tanítványok is megértették – valószínűleg Cirénei Simon is (vö.: ApCsel 2,1.9–11; ApCsel 11,20¹). Őt arra kényszerítették, hogy vigye az elgyötört Jézus keresztyét. Azonban ez a szükség- és kényszerhelyzet áldássá lett neki és családjának is.

Voltak-e olyan helyzetek a mi életünkben is, amiket egyáltalán nem kedveltünk, amikről úgy éreztük, hogy belekényszerítettek bennünket, amik által azonban áldásban részesültünk? (Vö.: Jóh 33,28; 42,5; ApCsel 12,1–2.5–7.24; Róm 8,28.²)

„A legsötétebb út, amire bárki is elindult valaha a földön, az Emberfia Golgotára vezető útja, ami mindenképpen Isten szeretete legtündöklőbb ragyogásában áldást ajándékozó és békességre vezető útként tündököl, aminek alapján bizonyosan tudhatjuk, hogy legsötétebb útjaink még egyszer Isten szeretete tündöklő fényében ragyognak majd” (F. von Bodelschwingh).

4./ Kivitték, hogy megfeszítsék

Mk 15,20b.22–27: *„Kivitték, hogy megfeszítsék őt.../ Elvitték őt a Golgota nevű helyre, ami ezt jelenti: Koponya-hely, / és mirhás bort adtak neki; de ő nem fogadta el. / Ekkor keresztre*

¹ ApCsel 2,1.9–11: *„Amikor pedig eljött a pünkösdi napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen.../ pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, / Frígiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, / zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól;”*

ApCsel 11,20: *„Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfi. Mikor űk eljutottak Antiókhiaiba, a görögökhöz is szóltak, és hirdették az Úr Jézust.”*

² Jóh 33,28: *„Megváltott engem, hogy ne jussak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjek;”*

Jóh 42,5: *„Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak;”*

ApCsel 12,1–2.5–7.24: *„Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. / Jakobot, János testvérét pedig karddal kivégeztette.../ étertet tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez./ Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezetetni, Péter – két bilincessel megkötözve – két katona között aludt, az ajtó előtt pedig őrk őrizték a börtönt. / És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. / Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt;”*

Róm 8,28 : *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.”*

feszítették, és megosztottak a ruháin, sorsot vetve, hogy ki mit kapjon. / Kilenc óra volt, amikor megfeszítették. / Felirat is volt a kereszten az ellene emelt vádról, amely így szólt: A ZSIDÓK KIRÁLYA. / Vele együtt feszítettek keresztre két rablót, egyet jobb, egyet pedig bal keze felől;”

Zsid 13,12: *„Ezért Jézus is, hogy megszentelje a népet tulajdon vére által, a kapun kívül szenvedett.”*

„Kivítették” – el vele! Ki vele! Zsidó gyakorlat szerint a kivégzés „a táboron kívül”, a zsidó népközösségből való teljes kitaszítottságot jelentette (vö.: 3Móz 24,14; Mk 14,64¹).

Jézus „Isten Bárányaként” való kivezetése a nagy engesztelés napjára emlékeztet, amikor egy „bűnért való bakot” kellett kivinni a pusztába (3Móz 16,21–22²).

Jézus, a szenvedő Isten szolgája, akit összetörtek bűneinkért: „... Az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért” (Ézs 53,5–6³).

Mindvégig viselte a fájdalom teljes súlyát, elutasította a fájdalmat enyhítő italt is. Nem akarta, hogy bódultan adja magát Istennek.

Jézus egyedülálló módon és igazán szabad volt. Cirénei Simon kényszerből cselekedett, a katonák parancs alapján, és vágytól megszállottan kockáztak néhányan Jézus ruhadarbjáért.

Teljesen megszégyenítve feszítették meg a „zsidók királyát” jobbról és balról két rabló között (ez korabeli kifejezés a gerilla harcosokra, akik lázadó zélóták). Ezzel Jézust nyilvánosan rebellis vezérnek bélyegezték. Milyen gonosz félreismerés ez! Hiszen Jézus igaz király, aki országát nem alattvalói vérével, hanem a sajátjával alapozta meg. Természetesen zavarja e

¹ 3Móz 24,14: *„Vidd ki az átkozódót a táboron kívülre, és tegyék fejére a kezüket mindazok, akik halották, azután kövezzék meg az egész közösség;”*

Mk 14,64: *„Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” Azok pedig együttesen ki-mondták az ítéletet, hogy méltó a halálra.”*

² 3Móz 16,21–22: *„Tegye rá Áron mindkét kezét az élő bak fejére, és vallja meg fölötte Izráel fiainak minden bűnét és minden vétkes hitszegését. Helyezze azokat a bak fejére, azután küldje el egy odarendelt emberrel a pusztába, / hadd vigye magával a bak minden bűnüket egy távol eső földre. Így küldje el a bakot a pusztába.”*

³ Ézs 53,5–6: *„Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. / Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.”*

világ uraságait egy teljesen más jellegű úr, azonban ő újra és újra olyan szolgákat nyer meg magának, akik jobban szeretik őt, mint saját életüket. (vö.: Jel 12,11; ApCsel 20,24.¹)

Mi lett Barabbásból? Jézus az ő helyén halt meg. Így lett szabad a bűnös és halálra ítélt ember. Vajon megértette-e Barabbás ennek a cserének a mély értelmét? És mi megértettük-e? „*Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket*” (1Pt 3,18). (Vö.: Róm 5,6–8; 1Kor 15,3; 1Pt 2,22–25²).

5./ Gúnyolták és káromolták

Mk 14,58: „*Mi hallottuk, amikor ezt mondta: Én lerombolom a kézzel alkotott templomot, és három nap alatt mást építek, olyat, amit nem emberi kéz alkotott;*”

Mk 15,29–32: „*Az arra járók fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: „Nosza te, aki lerombolod a templomot, és felépítéd három nap alatt, / mentsd meg magadat, szállj le a keresztről!” / Hasonlóan csúfolódtak a főpapok is maguk között az írástudókkal együtt, és így szóltak: „Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni. / A Krisztus, az Izráel királya, szálljon le a keresztről, hogy lássuk, és higgyünk.” Azok is gyalázták, akik vele együtt voltak megfeszítve;*”

Zsolt 109,25: „*Gyalázatos lettem az emberek előtt, néznek rám, és fejüket csóválják.*”

¹ Jel 12,11: „*Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig;*”

ApCsel 20,24: „*De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyágot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.*”

² Róm 5,6–8: „*Mert amikor még erőtleneke voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért. / Hiszen még az igazért is aligha halna meg valaki, bár a jóért talán még vállalja valaki a halált. / Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk;*”

1Kor 15,3: „*Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint;*”

1Pt 2,22–25: „*Ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. / Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. / Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.*”

Folyamatosan jöttek-mentek azok, akik a megkínzott Jézust bántalmazták és gúnyolták. „*Fejüket csóválva káromolták*”, elutasították (Zsolt 22,8¹).

Számukra Jézus visszataszító. Maró gúnnyal illették a templomról mondott szavai miatt (Jn 2,19²). Rosszul idézik, miközben azt állítják, azzal fenyegette meg őket, hogy lerombolja szeretett templomukat és három nap alatt ismét felépíti. Ez határtalan beképzeltségre és elbizakodottságra vall.

És aztán tényleg megmutatták ördögi tudásukat: Ha tényleg olyan erős vagy, hogy minden további nélkül le tudod rombolni, majd felépíteni a templomot, akkor „*mentsd meg magadat, szállj le a keresztről*” (Mk 15,30). Mi lett volna Isten megváltása tervéből, ha hallgatott volna Jézus ezekre a hangokra?

Jézus Krisztus utolsó leheletéig megpróbálja szétrombolni az „összezavaró” a Megmentő életművét; „*Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet*” (Lk 19,10). A Sátán retteg attól az órától, amiben beteljesedik Isten ígérete: „*Ő (Jézus) a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod* (1Móz 3,15).

Ahogy elszenvedi a vétlen Jézus a halálbüntetést, az félelmetes. A legborzalmasabb azonban az lenne, ha most valóban leszálna a keresztről. Azonban hű marad küldetéséhez, mert nem azért jött, hogy magát, hanem hogy ez elveszetteket megmentse. Milyen egyedülálló, önzetlen szeretet!

Nem tudunk eléggé hálát adni neki, hogy „*megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig*” (Fil 2,8).

Mit jelent az Úr engedelmessége a vele való gyakorlati életemre vonatkozóan? (Vö.: Lk 9,23–26; Ef 6,12–17; Zsid 13,20–21; 1Pt 5,6–10.³)

¹ Zsolt 22,8: „Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják.”

² Jn 2,19: „Jézus így felelt nekik: „Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.”

³ Lk 9,23–26: „Azután így szólt mindnyájukhoz: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem. / Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt. / Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi? / Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében;”

Ef 6,12–17: „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. / Éppen ezért vegyetek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdvé megállhassatok.”

6./ „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Mk 15,33–34: „Amikor tizenkét óra lett, sötétség támadt az egész földön három óráig. / Három órákor Jézus hangosan felkiáltott: „Elói, elói, lámá sabaktáni!” – ami ezt jelenti: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Zsolt 22,2.7–9.15–16: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok!.../ De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. / Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyesztik, fejüket csóválják: / Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!”

Fényes nappal „sötétség támadt az egész földön.” Amióta világ a világ a sötétség és fény a baj és üdvösség jelképei. „Akit sötétség vesz körül, az a vádlottak padján ül, és Isten is elfordult tőle...” (A. Pohl).

Találó példa olvasható a 2Móz 10,21–23-ban¹. Miközben Isten háromnapos sötétséggel bünteti meg Egyiptomot, Isten népe házaiban világos volt. Ott súlyos ítélet érvényesül, – itt élet és fény honol.

Háromórás sötétség volt, miközben Jézus haldoklott a kereszten, ami azt jelzi: Isten is elfordult tőle. Kitöltötte haragját a bűnre. Azon ítélte meg, akit most bűnné tett (2Kor 5,21¹).

satok. / Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, / felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. / Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kioltathjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. / Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde;”

Zsid 13,20–21: „A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztort, / tegyen képessé titeket minden jóra, akaratainak teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves öelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen.”

1Pt 5,6–10: „Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. / Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok. / Legyetek józanok, vigyázatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: / álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban. / A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni.”

¹ 2Móz 10,21–23: „Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az ég felé, és akkor olyan sötétség lesz Egyiptom földjén, hogy tapintani lehet a sötétséget! / Mózes kinyújtotta kezét az ég felé, és sűrű sötétség támadt egész Egyiptomban három napig. / Az emberek nem látták egymást, és három napig senki sem tudott kimozdulni a helyéről. De ahol Izráel fiai laktak, mindenütt világos volt.”

Ez a pillanat a legeslegfélelmetesebb az Isten Fia számára. Belekiált Jézus az éjszakába: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” (Mk 15,34). Isten elhagyja, és kiszolgáltatja, hogy elítéljék. Hogy mit jelenthetett ez Jézusnak a Jn 8,29 és 10,30² összefüggésében, azt csak sejthetjük.

A haldokló Úr imádsága egyúttal vigasztaló imádság. Jézus megtart az ítéletben, amit ő is mindenestől végigszenvedett, miközben Istenéhez ragaszkodott: „*Én Istenem, én Istenem...*”

Ha aggodalmaskodás vagy szenvedés töri is össze a szívünket, ha nem tudunk felemelkedni tönkrement életünk romjaiból, ha nyomasztanak a „miért”-ek, akkor arra a férfira tekinthetünk a kereszten, és cselekedjünk mi is úgy, ahogy a Zsidókhoz írt levél szerzője: „*Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedeő terhet, és a bennünket megkörményező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. / Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete*” (Zsid 12,1–3). (Vö.: Zsid 10,34.39; Zsolt 25,1–8.11.15–17.20.³)

¹ 2Kor 5,21: „*Mert azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk öböne.*”

² Jn 8,29: „*És aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves;*”

Jn 10,30: „*Én és az Atya egy vagyunk.*”

³ Zsid 10,34.39: „*A foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását is örömmel fogadtátok, mivel tudtátok, hogy nektek értékesebb és maradandóbb vagyonotok van... / De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk;*”

Zsolt 25,1–8.11.15–17.20: „*Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben! / Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! / Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! / Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. / Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. / Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam! / Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat... / A te nevedért, ó URam, bocsásd meg bűnemet, mert sok van!... / Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából. / Fordulj felém, és könyörülj rajtam, mert magányos és nyomorult vagyok. / Enyhítsd szívem szorongását, szorult helyzetemből szabadíts ki!... / Tartsd meg életemet, ments meg, ne szégyenüljek meg, mert hozzád menekültem!*”

7./ Jézus sírba helyezése

Mk 15,42–47: „Amikor beesteledett, mivel az előkészület napja, vagyis szombat előtti nap volt, / eljött arimátiai József, a nagytanács tekintélyes tagja, aki maga is várta az Isten országát; bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. / Pilátus csodálkozott azon, hogy már meghalt, ezért hívatta a századost, és megkérdezte tőle, hogy meghalt-e már. / Amikor ezt megtudta a századostól, kiadatta a holttestet Józsefnek. / Ő pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, begöngyölte a gyolcsba, elhelyezte egy sziklába vágott sírboltba, és követ hengerített a sírbolt bejárata elé. / A magdalai Mária és Mária, a József anyja pedig figyelte, hova helyezték őt;”

Jn 19,38–42: „Ezután az arimátiai József, aki Jézus tanítványa volt – de csak titokban, mert félt a zsidóktól –, megkérte Pilátust, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus megengedte neki. Elment tehát, és levette Jézus testét. / Eljött Nikodémus is, aki először éjszaka ment hozzá, és mirhából és aloéból készült kenetet hozott, mintegy száz fontnyit. / Fogták tehát Jézus testét, és leplekke takarták az illatszerekkel együtt, ahogyan a zsidóknál szokás temetni. / Azon a helyen, ahol Jézust megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem helyeztek. / Mivel közel volt a sír, a zsidók ünnepi előkészülete miatt ott helyezték el Jézust.”

Miért olyan fontos mind a négy evangélistának – Máténak, Márknak, Lukácsnak és Jánosnak – , hogy írásban rögzítsék Jézus sírba helyezését? Mivel sírba csak valóban meghalt személyt helyeznek. Amikor eltemették Jézust, tényleg halott volt. Csak így győzte le feltámadásával valóban és igazán a halált. Egyik magyarázó megjegyzi: „Az Úr holtteste úgyszólván Isten fegyvereként szolgált, hogy velejéig megrendítse a halál világát; vagy emelőnek, amit Isten egészen mélyen helyezett el, s megsemmisítette általa az utolsó ellenséget.”

Római szokás szerint hagyták, hogy a kivégzett személy teste a kereszten függjön és rothadásnak induljon. A zsidók számára ez elképzelhetetlen volt. „Kötelességünknek tartjuk eltemetni az ellenséget is”, magyarázta Josephus, a zsidó történész.

Ezért nagy bátorság és határozottság kellett ahhoz – különösen a megfeszített Jézus esetében – , hogy valaki a holttest kiadatását kérje a római helytartótól. A tanítványok feladata lett volna tulajdonképpen, hogy tisztességesen eltemessék a halott Mestert (vö.: Mk 6,29¹).

¹ Mk 6,29: „Amikor ezt meghallották a tanítványai, eljöttek, elvitték a holttestét, és egy sírboltba helyezték.”

De nem voltak a megfelelő helyen. Így arimátiai József, a nagytanács egyik előkelő tagja végezte el a temetést a megrendült tanítványi közösség és a tehetetlen asszonyok helyett.

Egy „titkos tanítvány” legyőzte az emberektől való félelmét, bátran előlépett rejtettségéből, miközben hivatalosan, céltudatosan gondoskodott a halott Mester eltemetéséről.

Kiket nevezünk ma „titkos tanítványoknak?” Azokat a keresztyéneket, akik rejtett helyeken vesznek részt istentiszteleteken, mivel megalázzák őket és kegyetlenül bánnak velük hitük miatt. Imádkozhatunk értük, és egyúttal bátran és állhatatosan használjuk ki szabadságunkat annak érdekében, hogy beszéljünk a Szabadítóról az embereknek. *„Az erőtlennek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket: mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket”* (1Kor 9,22). (Vö.: Róm 1,16; 10,10–13; 1Kor 9,16.¹)

8./ „Feltámadt az Úr!” – „Valóban feltámadott!”

Mk 16,1–8: *„Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salomé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét. / A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírbolthoz, / és erről beszéltek egymás között: „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?” / Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt. / És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. / De az így szólt hozzájuk: „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. / De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.” / Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek;”*

¹ Róm 1,16: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvössége, elsőként zsidónak, de görögnek is;”*

Róm 10,10–13: *„Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözlünk. / Az Írás is így szól: „Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg.” / Nincs különbség zsidó és görög között, mert mindenkinek ugyanaz az Úr, és ő bőkezű mindenkire, aki segítségül hívja; / amint meg van írva: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözl.”*

1Kor 9,16: *„Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!”*

1Kor 15,12–22: *„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? / Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. / Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. / Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. / Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel. / Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. / Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el. / Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. / Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje. / Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. / Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.”*

„Feltámadt az Úr!” – kiáltják néhányan – „Valóban feltámadott!” – válaszolják a többiek.¹ A keleti egyháznak ezzel a köszöntésével juttatja kifejezésre sok keresztyén, hogy Jézus legyőzte a halált.

Ma ünnepeljük Jézus Krisztus halálból való feltámadását. Ez hitünk fundamentuma. Ebben látjuk a biztosítékát annak, hogy győz az élet a halál fölött, az igazság a hazugság, igazságtalanság és gyűlölet fölött. Vegyük szívünkre ezt a tényt számtalan szenvedés és tömeges méretű igazságtalanság láttán!

Alapos okunk van az örömré és Jézus Krisztus imadására. És mégis előfordulhat, hogy húsvét hajnalán aggodalommal tele és megrettenve bámulunk magunk elé, mint ahogy az aszszonyok néztek az üres sírba annak idején.

De ha csupán üres sírunk lenne, a bűn foglyai maradtunk volna, akkor nem lenne békességünk Istennel, akkor reménységünk és jövőnk se lenne. Akkor örökre az önzés, akaratosság, harag, igazságtalanság, vitatkozás és irigység rabjai maradtunk volna.

Mégis: „Valóban feltámadt az Úr!” Az üres sír nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a feltámadást nem jelképesen, hanem testileg és valóságosan kell érteni. Ez ténylegesen új életet ajándékoz számunkra, ami már nem a bűn és halál parancsuralma alatt áll.

¹ Lk 24, 34: „Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak.”

A külső körülmények változatlanok velünk született tulajdonságaink és gyenge pontjainkkal együtt. De azokban van a feltámadás ereje, és azok életében bontakozik ki, akik bizalmukba fogadták Jézus Krisztust, és teret adnak az új életnek.

Formáljuk imádsággá az Ef 3,16-ot: „Úr Jézus, ajándékozz meg erővel dicsőség gazdagsága szerint, hogy megerősödjem a belső emberben a Szentlélek által.”¹ Így kezdődik el az Ef 4,25–32-ben² ábrázolt őszinte, a korábbi életformával élesen szemben álló életfolytatás.

9./ A feltámadott Jézus megjelenései

Mk 16,9–14: *„A hét első napján, korán reggel, miután feltámadt, először a magdalai Máriának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki. / Ő elment, és megvitte a hírt követőinek, akik gyászoltak és sírtak. / Amikor ezek meghallották, hogy ő él, és hogy Mária látta, nem hitték el. / Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek. / Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek. / Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt;”*

1Kor 15,3–7: *„Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. / Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon, / és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek. / Azután megjelent több, mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak. / Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak.”*

¹ Ef 3,16: *„Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által.”*

² Ef 4,25–32: *„Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. / „Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, / helyet se adjatok az ördögnek. / Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek. / Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. / És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. / Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonossággal együtt. / Viszont legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.”*

Szorosan összezsúfolva foglalja össze Márk evangélista a feltámadott Jézus megjelenéseit, a tanítványok kiküldetését és az Úr mennybemenetelét.

Feltámadása után találkozik Jézus:

a./ Mária Magdalénával (pontosabban: Magdalai Máriával). Kettős szabadulás részese volt. Megszabadult a sátáni hatalmasságok bűvköréből, és képességeit s erejét más asszonyokkal együtt szabadító Ura rendelkezésére bocsátotta. (Vö.: Lk 8,1–3.¹) Mária Magdaléna a rémülettől és megrendüléstől megszabadulva a gyászoló tanítványok körében tett bizonyosságot arról, hogy feltámadott az Úr.

b./ Kleopással és egy másik tanítvánnyal az Emmausba vezető úton. Lukács evangélista részletesen tudósít arról, milyen türelmesen nyitotta meg a szemüket a megváltásra az „idegen vándor” úgy, ahogy azt Isten eltervezte, és a Messiás által meg is valósította (Lk 24,13–31²).

¹ Lk 8,1–3: „Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő / és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadított meg, és betegségek-ből gyógyított meg: Mária, akit Magdalainak neveztek, akiből hét ördög ment ki, / Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének felesége, és Zsuzsánna, de sok más asszony is, akik szolgáltak neki vagyounukból.”

² Lk 24,13–31: „Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, / és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. / Miközben beszélgettek, és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. / Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt. / Ő pedig így szólt hozzájuk: „Miről beszélgettek egymással útközben?” Erre szomorúan megálltak. / ajd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban?” / „Mi történt?” – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: „Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt; / hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. / Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. / Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírban, / de nem találták ott a testét; eljöttek és azt beszéltek, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. / El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszéltek; őt azonban nem látták.” / Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ő, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! / Hát nem ezt kellett-e elszenviednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” / És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt. / Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. / De azok unszolták és kérték: „Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már!” Bement hát, hogy velük maradjon. / És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. / Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.”

c./ A tizenegy apostollal. Őket választotta ki Jézus arra, hogy egyháza „fundamentuma” legyenek (Ef 2,20¹). Úgy tűnt, teljesen megfélemedtek a felelősségükről. Olyan félelem és kétségbeesés uralkodott el bennük, mint korábban még soha sem. Erősebb volt hitetlenségük, mint az asszonyok bizonyágtétele, és nagyobb, mint az Úr első megjelenései (Jn 20,24–25²). Jézus kíméletlenül „szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívűségüket” (Mk 16,14). A tanítványok tehát segítséget kaptak.

A feltámadott Jézussal való személyes találkozás során újra lángra lobbant a hitük, és meg is erősödött. Hogyan?

Máriát néven szólítja, az emmausi tanítványoknak kenyeret adott, a tíz tanítványt megáldotta békességgel, és Tamásnak lehetővé tette, hogy megérintse sebhelyeit.

Jézusnak sok lehetősége van arra, hogy megérintsen minket sebeket hordozó állapotunkban, egyedüllétünkben és félelmünkben.

„Maga az ÚR megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!” (5Móz 31,8)

10./ Küldetésben

Mk 16,15: *„Ezután így szólt hozzájuk: „Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek;”*

Jn 20,21: *„Jézus erre ismét ezt mondta nekik: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket;”*

Róm 1,16: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is.”*

¹ Ef 2,20: *„Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus.”*

² Jn 20,24–25: *„Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, éppen nem volt velük, amikor megjelent Jézus. / A többi tanítvány így szólt hozzá: „Láttuk az Urat.” Ő azonban ezt mondta nekik: „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.”*

Mielőtt Jézus kiküldi tanítványait a világba, békességét ígéri nekik. Ez mutatja, hogy milyen fontos az Úr békessége övéinek. „Jézus békességével megajándékozva lehet elkezdni a missziót” (G. Meier). (Vö.: Mt 5,13a.14; 1Tim 2,4; Tit 2,11.¹)

A missziói parancs a legfontosabb megbízatás, amit Jézus feltámadása után adott a tanítványoknak. Ezért ez megtalálható mind a négy evangéliumban és az ApCselben is (1,8²).

Figyelemreméltó, hogy Jézus összehasonlítja tanítványai világba való küldését saját, e világba való küldetésével: „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket” (Jn 20,21). Ez megtalálható az Úr főpapi imádságában is (Jn 17,18³).

„A zsidó és bibliai jog szerint a küldött olyan, mint a küldő. A küldő tekintélye a küldöttre száll, és a küldetésben maga a küldő jár el” (G. Meier). „Aki titeket hallgat, engem hallgat” (Lk 10,16). (Vö.: Mt 10,40; Jn 13,20.⁴)

Azt is mondhatjuk: a küldetés folyamán maga Jézus megy az emberekhez. Ennek során a tanítványok nem prédikálhatnak és cselekedhetnek önmaguktól, mint ahogy Jézus is kizárólag az Atya akaratán tájékozódott (vö.: Jn 4,34; 5,30⁵). Így az Úr küldöttei sem vihetnek másoknak semmi mást, mint amit maga az Úr hozott.

Az Úr küldöttjének mindig sorsdöntően fontos, hogy maga Jézus a megbízója. Az Úr elhív, megbízatást és felhatalmazást ad. A küldött neki tartozik számadással.

Talán el kellene gondolkoznunk azon:

¹ Mt 5,13a.14: „Ti vagytok a föld sója..../ Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város;”

1Tim 2,4: „Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére;”

Tit 2,11: „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.”

² ApCsel 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”

³ Jn 17,18: „Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba.”

⁴ Mt 10,40: „Aki titeket befogad, az engem fogad be, és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem;”

Jn 13,20: „Bizony, bizony, mondom néktek: aki befogadja azt, akit elküldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.”

⁵ Jn 4,34: „Jézus ezt mondta nekik: 'Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját;”

Jn 5,30: „Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem.”

Hol akar használni az Úr?

Mik akadályoznak meg abban, hogy engedelmeskedjem megbízatásának?

Milyen gyakorlati lépéseket kell tennem annak érdekében, hogy az emberek megismerjék az Urat?

Hogy járjak el, ha nem eléggé hatékony hitből fakadó bizonyoságtételem?

29./ JÉZUS ÁLL A PARTON

JESUS STEHT AM UFER

Bibellesezettel für das 2. Vierteljahr 1984 S. 61–67

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

1./ Jézus a parton áll, és vár reánk, tanítványaira

Róm 15,4: „Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk;”

Jn 21,1–14.¹

Vannak napok és hetek életünkben, amikbe úgy tagolódik bele néhány esemény, amik számunkra egyáltalán nem helyénvalók. Sőt, olyan ez, mint káosz a bajban és rémületben, és egymás-ellenességben s gáncsoskodásokban is. Ilyenek a napról napra átélt új megszégyenülések, és aggodó kérdéseink is: Uram, mit kívánsz tőlem? Hogy gondolod ezt? Hogy érvénye-

¹ Jn 21,1–14: „Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: / együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő. / Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. / Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt. / Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!” Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felső ruháját, mert mezítelen volt, és belevetette magát a tengerbe. / A többi tanítvány pedig a hajón jött ki, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és kivonták a hálót a halakkal. / Amint kiszálltak a partra, paraszt láttak ott, rajta halat és kenyeret. / Jézus így szólt hozzájuk: „Hozzatok a most fogott halakból!” / Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló. / Jézus erre ezt mondta nekik: „Jöjjetek, egyetek!” A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: ki vagy te? Tudták ugyanis, hogy az Úr ő. / Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik; ugyanúgy a halat is. / Ez már a harmadik alkalom volt, hogy Jézus megjelent a tanítványoknak, miután feltámadt a halottak közül.”

süljön akaratod? Megígérted, hogy előttem jársz, és egyengeted az utat, hogy fogod ezt véghezvinni? (Vö.: Ézs 50,10; Zsolt 25,4–7.¹)

Egy ilyen napon néhány információs lapot olvastam, és ennek során tekintetem az egyik szakasz feliratára esett: „Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton” (Jn 21,4). Azóta ez a boldog bizonyosság tölti be a szívemet: Jézus a parton áll, és vár rám, ránk, tanítványaira! Ő az Úr, a Feltámadott, elkészíti amire szükségem van. Gondoskodik minden szükségletünkről.

Mivel Jézus ismeri emberi és lelki hiányainkat, *a parton vár, hogy csalódást okozó tapasztalataink és aggasztó felismeréseink éjszakái után fogadjon bennünket és szolgáljon nekünk!* „Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton!” (Vö.: Mt 14,16–20; Fil 4,19; Zsolt 23,1–6²).

*Ha már elfáradtatok az evezésben,
És látszik is, hogy kimerültetek,
Az irgalmas Krisztus látja mindezt,
Amint a parton áll.*

¹ Ézs 50,10: „Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!”

Zsolt 25,4–7: „Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. / Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. / Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondoldj rám, mert te jóságos vagy, URam!”

² Mt 14,16–20: „Jézus azonban ezt mondta nekik: „Nem kell elmenniük: Ti adjatok nekik enni!” / Ők pedig így válaszoltak: „Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.” / Ő pedig ezt mondta: „Hozzátok ide nekem azokat!” / Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a füre, aztán vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte a kenyereket és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. / Miután valamennyien ettek és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat, tizenkét tele kosárral;”

Fil 4,19: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban;”

Zsolt 23,1–6: „Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. / Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. / Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. / Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. / Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. / Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.”

*Ha egyre mélyebbre ereszkednek is a felhők,
És már fény sincs körülöttünk,
Krisztus szent szeretetével
Őrködve mégis megáll a parton.*

*Ha egyre magasabbra tornyosulnak a hullámok,
Annyira, hogy elborítják a kis hajót,
Legyél nyugodt, a viharok Ura
Most is megáll a parton.*

*Igen, a te szívedet is be akarja
Tölteni békességével szelíden.
Úgy tűnik ugyan, sötét még a víz,
De Jézus állandóan a parton áll.*

*Ha már elfáradtatok az evezésben,
És látszik is, hogy kimerültetek,
Emeljétek fel tekinteteket
S teljen meg szívetek bizalommal,
és lássátok meg a parton álló Urat!*

2./ Jézus nem hagy egyedül

Jn 21,1–6: „Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: / együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő. / Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. / Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt;”

Jer Sir 3,22–26: „Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: / minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! / Az ÚR az én osztályrészem – mondom magamban –, ezért benne bízom. / Jó az ÚR a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhoz. / Jó csendben várni az ÚR szabadítására.”

Néhány olyan üzenetet kívánok megosztani Testvéreimmel, amik nekem is csodálatosan segítettek. „Nagypéntek és húsvét napjai nehéz és felkavaró tapasztalatai után a tanítványok ismét galileai hazájukba tértek vissza, és halászmesterségüket folytatták. Fáradtan és anélkül, hogy fogtak volna valamit, hajnalban a part felé közelítettek hajójukkal. És akkor úgy állt ott valaki a parton, mintha rájuk várt volna. Odakiáltott nekik és tanáccsal látta el őket: vessék ki még egyszer a hálót, és akkor sok halat fognak.

‘Ez az Úr’ – kiáltotta egyikük. Ebben a pillanatban a tanítványoknak mintha minden tevékenységük új megvilágításba került volna. Minden rosszkedvük elmúlt. Csodálkozva döbbennek rá: Ő Jézus, a Mesterünk, a Feltámadott. Anélkül, hogy láttuk volna, egészen eddig a pillanatig velünk volt. Itt van.”

Jézus nem hagy egyedül! Megengedi, hogy éjszaka legyen, de közeleg a reggel. „Nem maradunk sötétségben...” (Vö.: Ézs 8,23; 9,1; Jób 35,14; Jób 37,21¹.)

„Ahogy a tanítványok már korábban is megtapasztalhatták: Jézus megteheti, hogy sikertelen éjszaka után áldott, gyümölcsöző reggel következzen (Lk 5,1–11²).

¹ Ézs 8,23: „De nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van. Először megalázta Zebulon és Naftáli földjét, de végül megdicsőíti a tenger felé vivő utat, a Jordánon túli részt, a pogányok területét;”

Ézs 9,1: „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.”

Jób 35,14: „Akkor sem, ha azt mondd, hogy nem veszed észre, előtte van ügyed, de várnod kell.

Jób 37,21: „Még nem látják a napfényt, bár az ragyog a fellegek mögött, de szél támad, és kitisztul.”

² Lk 5,1–11: „Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. / Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. / Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. / Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” / Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.” / S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; / ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira / megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. / Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” / A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; / de ugyanígy Ja-

Ezt megteheti Jézus és meg is akarja tenni napjainkban is. Ami annak idején a Tibériás-tengeren történt, csak egy kis jel arra vonatkozóan, amit közölni akart övéivel: ne felejtsetek el, hogy veletek vagytok minden napon és mindenütt!” (Hans Schäfer). *„Íme, én veletek vagytok minden napon a világ végezetéig”* (Mt 28,30). *„Hiszen nincs is messzire egyiküktől sem”* (ApCsel 17,27). (Vö.: 1Pt 5,7; Mt 6,8.¹)

3./ A Feltámadott kijelentette magát

Jn 21,1–2.14: *„Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: / együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő.../ Ez már a harmadik alkalom volt, hogy Jézus megjelent a tanítványoknak, miután feltámadt a halottak közül.”*

Jézus többször is kijelentette magát – közli a 14. vers –, miután feltámadt a halálból.

Nekem is közöm van a Feltámadotthoz, ki akarja jelteni magát a maga idejében és módján. Jézus megígérte azoknak, akik őt szeretik: *„Aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat”* (Jn 14,21). (Vö.: Ef 3,17.²)

Hogy jelent meg Jézus annak idején? Mit várhatunk ma tőle?

János így ábrázolja, hogy tapasztalták ezt meg a tanítványok: *„Együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő”* (Jn 21,2). Heten voltak együtt.

Olykor előfordul, hogy néhányan nem igen kedvelik az együttléteket, Jézus azonban az összejövetelre és együttlétekre vonatkozóan adta ígéretét: *„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük”* (Mt 18,20).

Hogy egymás számára vagyunk, az felséges ajándék! Isten ezzel az egymással együtt lévő közösséggel közli kijelentését és megbízatásait.

kabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!” / Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.”

¹ 1Pt 5,7: *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok;”*

Mt 6,8: *„Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.”*

² Ef 3,17: *„Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.”*

Annak idején ők is igen különbözőek voltak – Péter, Tamás, Nátánael, mennydörgés fiaí és még ketten, akik nincsenek megnevezve. És mégis kitartottak az együttlétben, mivel Jézushoz tartoztak.

Keresztyénekként minket is egy közösségbe hívott el Isten. Az egymással való közösség és együttlét követelményeket támaszt, *de ebbe a közösségbe, mintegy edénybe adja Urunk áldását, ajándékait, küldetésre szóló megbízatásait!* (Vö.: ApCsel 13,1–3; Zsolt 133; Zsolt 119,68; Mal 3,16–17.¹)

4./ Jézus nélkül – nem fogtak semmit

Jn 21,3: „Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak;”

Zsid 10,23: „A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett.”

„Elindultak és beléptek a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak.” A tanítványok úgy érzik magukat, mint ha magukra hagyták volna őket. Anélkül, hogy bármit is kérdeznének, elindulnak halászni. Egyedül vannak, már jó ideje ez jellemzi helyzetüket.

¹ ApCsel 13,1–3: „Antióchiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernak is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. / Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” / Akkor böjtölés, imádkozás és kézzelrakás után elbocsátották őket;”

Zsolt 133,1–3: „Zarándokének. Dávidé. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! / Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. / Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor;”

Zsolt 119,6: „Barátja vagyok mindazoknak, akik istenfélők, és megtartják utasításaidat;”

Mal 3,16–17: „Amikor erről beszélgettek egymás között azok, akik félik az URat, az ÚR figyelt, és meghallotta. És beírták egy könyvbe az ÚR előtt emlékezetül azokat, akik őt félik és megbecsülik nevét. / Az én tulajdonommá lesznek – mondja a Seregek URa – azon a napon, amelyet elhozok. Könyörületes leszek hozzájuk, amilyen könyörületes az ember a fiához, aki tiszteli őt.

Mi történik most velük Jézus nélkül? – Nem fognak semmit sem. Nem látunk-e olykor mi is úgy munkához, hogy arra számítunk, majd csak lesz valahogy. De a halak egyre távolabbra kerülnek tőlünk. Olykor mi is úgy érezzük magunkat, hogy nincs bennünk lendület és erő – vajon nem azért van-e ez, mivel egyedül indultunk el, Jézus nélkül? (Vö.: Jn 15,5; Zsid 3,12–14; Zsid 6,11–12.¹)

W. Lüthi lelkipásztornak van egy prédikációja a Tibériás-tengeren lévő tanítványok élményéről, ami számunkra is fontos üzeneteket tartalmaz: „Figyeljétek meg ezt a hét férfit, akikről az evangélium tudósít. Milyennek látjuk ezt a hét embert? Olyannak, mint ahogy szeretnénk elképzelni a húsvéti követeket? Nemde – emberileg szólva – minden húsvéti követet ujjongó, diadalmas, halleluját éneklőnek képzelünk? Olyanoknak, mint akik magukon kívül vannak a győzelmi lelkesedés miatt. Ha azt láthattuk és hallhattuk volna, amit ez a hét férfi látott és hallott és kezükkel megtapintott, akkor sietve kellene kivonulnunk az utcákra, és a háztetőkről kellene hirdetnünk a világba: Krisztus feltámadott és megjelent tanítványainak!” (Vö.: Zsolt 126,1–3; Zsolt 40,4; Ézs 61,1–3; Mt 28,8.²)

¹ Jn 15,5: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni;”

Zsid 3,12–14: „Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. / Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától. / Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk;”

Zsid 6,11–12: „De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik, / hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklik az ígéretek.”

² Zsolt 126,1–3: „Zarándokének. Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók. / Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR! / Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk;”

Zsolt 40,4: „Akkor így szóltam: Íme, megjelentem, a könyvtekercsben írva van rólam;”

Ézs 61,1–3: „Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. / Hirdetem az ÚR kegyelmének esztendejét, Istenünk boszszuállása napját, vigasztalok minden gyászolót. / amu helyett fejdísz adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, a csüggedés helyett örömeiket. Igazság fáinak nevezik őket, az ÚR ültetvényének: őt ékesítik;”

Mt 28,8: „Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak.”

Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet!

Ugyan, bocsássátok be az örömet!

Isten Fia feltámadt és üresen áll a sírja.

Gyertek hát! Nincs ott a kő.

Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet!

Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet!

Aki kételkedett és sírt,

Jó hírt fogadhat az őt gyűlölő ellenség ellenére is.

Gyertek, boldogok lehetünk!

Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet!

Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet!

Akit egykor bűn és szégyen kötözött meg,

Megváltott életet folytat,

Adjunk hát dicsőséget Istennek,

Jézus új lényét hordozva.

Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet!

5./ Semmink sincs önmagunkban

Jn 21,3: „Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak;”

Ézs 49,4a: „Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet.”

„Elmegyek halászni!” – Hálásak vagyunk Jánosnak, aki a tényállásnak megfelelően mutatta meg nekünk az első húsvéti tanúkat.

Olyan helyzetben és lelkiállapotban látjuk őket, akik tekintetbe veszik azt a tényt, hogy a halál az élet felett áll, mint a dér a tavaszi éjszakában. Kishitűek ezek a húsvéti követek. Tanácstalanok és zavartak.

Úgy tűnik, Péter már nem tudja elviselni ezt a nyomorúságos helyzetet, és kijelenti: „Elmegyek halászni.” A többi hat csatlakozik hozzá. Gondoljunk csak bele, mit jelent ez. *Ezek a férfiak olyan üzenet hordozói, ami minden népet riadóztatni fog, olyan üzeneté, ami behatol a sírokba is,— és most halászni akarnak!*

Igazán értetlen, hogy lehetnek húsvéti követek azok, akik egyúttal egész éjszaka hiába halásznak. Így találjuk a tanítványokat, nagy szegénységben és megütközést keltő erőtlenségben (vö.: 1Kir 19,1–18¹).

A partról kiált nekik valaki: „*Nincs valami ennivalótok?*” (Jn 21,5). Nem ismerik az idegent, és azt sem feltételezik, hogy ő szeretne enni adni nekik, hogy csillapítsa éhségüket.

És válaszolniuk kell: Nincs! Nekik, a húsvéti követeknek azt kell mondaniuk, hogy önmagukban semmijük sincs, ezért adni sem tudnak. *Ebben a rendkívüli szegénységben és megbízottai gyengeségében akarja kijelenteni magát a Feltámadott teljes túláradó dicsőségében!* (ApCsel 1,8; 1Kor 15,10; 2Kor 3,5–6; 2Kor 9,8; 1Tim 1,12–14.²)

¹ 1Kir 19,1–18: „Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, / Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! / Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába. Legényét ott hagyta, / ő pedig elment a pusztába egy napi járóföldre. Odaérve egy rekettyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! / Azután lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! / Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt. / Az ÚR angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! / Ő fölkelt, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hóreb-ig. / Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés? / Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. / Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a földrengésben. / A földrengés után tűz támadt; de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang halatszott. / Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés? / Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. / Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. / Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! / És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. / De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg azt.”

Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet!

Ugyan, bocsássátok be az örömet!

Mert a győzelem már eldőlt,

És Isten Szentlelke kiáradt,

Győzelme részesévé tesz bennünket!

Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet!

Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet!

Jézus vére által szabadok vagyunk,

Erőt kapunk a Sátánnal szemben,

Hogy ne sanyargathasson bennünket.

Senki se legyen hát egyedül.

Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet!

6./ Nem tudták, hogy Jézus áll a parton

Jn 21,4–6: „Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt;”

² ApCsel 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig;”

1Kor 15,10: „De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme;”

2Kor 3,5–6: „Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van. / Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megéleveníti;”

2Kor 9,8: „Amint meg van írva: „Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké;”

1Tim 1,12–14: „Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. / Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitelenségemben tudatlanul cselekedtem. / De bőszesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.”

Ézs 54,7–8.10: *„Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. / Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked – mondja megváltó URad.../ Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő URad.”*

„Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az.” Ha nagyon elszigetelődve, magunkra hagyatva érezzük is magunkat, mintegy ködbe burkolva –, mégis a Feltámadott úgy vár ránk, mint ahogy annak idején a parton állt. Vele, a Feltámadottal való közösség hiánya az oka eredménytelen fáradozásunknak. A tanítványok „nem tudták, hogy Jézus az”, aki a parton áll (vö.: Lk 24,15–16, 30–31¹). Jézus a közelükben volt, egész éjszaka, de nem tudtak róla.

Gyakran mi sem tudjuk a csalódás vagy gyengeség éjjelén, hogy Jézus éppen e szükséghelyzet partján áll. Ő, a Feltámadott. Aki mindent meg tud változtatni. Ő az Úr minden hullám és vihar fölött! (Vö.: Jób 35,14; Jób 36,15–16; Ézs 63,7.²) Ki kell bírni az éjszakát.

„Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” Jézus kérdésében benne rejlik, hogy így akar rávezetni önmagunk megismerésére. A tanítványoknak rá kell döbbernüik és ki kell mondaniuk: Nincs, egyetlenegy halunk sincs. A halászoknak még csak egy hala sincs.

Jézusnak a parton parázson sült hala volt – így mutatkozik azután. Most azonban mégis – milyen irgalmas! – megszabadítja tanítványait sikertelenségüktől. Így szólt hozzájuk: *„Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!”* Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt!”

¹ Lk 24,15–16, 30–31: *„Miközben beszélgettek, és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. / Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt... És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. / Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.”*

² Jób 35,14: *„Akkor sem, ha azt mondd, hogy nem veszed észre, előtte van ügyed, de várnod kell;”*

Jób 36,15–16: *„A nyomorultat a nyomorúság által menti meg, és a sanyargatás által nyitja meg fülüket az Isten. / Téged is kivezetne a nyomorúság torkából tágas helyre, ahol nincs szorultság, és bőven kerülne asztalodra zsíros étel;”*

Ézs 63,7: *„Az ÚR hűségét magasztalom, az ÚR tetteit dicsérem: mindazt, amit az ÚR tett értünk, sok jótéteményét Izráel háza iránt, mert irgalmasan bánt velünk, nagyon hűségesen.”*

A tanítványok azon az éjszakán útmutatás nélkül láttak munkához. Pedig Jézus *útmutatása* vezet sikerre (vö.: Józs 1,8; Péld 4,11–13; Ézs 48,17–18.¹)

7./ „Semmit sem tudtok”

Jn 21,4–6: *„Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt;”*

Mt 7,7–8: *„Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik.”*

E halfogás prédikációja így hangzik: semmit sem tudtok. *„Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni”* (Jn 15,5). Még halászni sem tudtok! Nekünk is van ilyen tapasztalatunk, hogy gyakran a legkisebb feladatot sem tudjuk megoldani eredményesen, ha nem keressük a Jézussal való kapcsolatot, vagy ha nem rendezett a vele való közösségünk.

„Semmitek sincs, magatokban semmi, ezért hát semmit sem tudtok adni. De mivel Jézus feltámadt és él, ezért ő többet is tud adni nektek azon felül, amit kérni tudtok tőle és amit meg tudtok érteni.

Nézzetek ide, tele van halakkal a háló! Százötvenhárom darab hal van benne! Legyetek nyugodtan kiszolgáltatottak vagy akár alkalmatlanok, olyan gazdag Úrnak szolgáltok, akinek hatalma van a tenger és teljes titokzatos mélysége és szélessége fölött!

Húsvétkor döntésre került sor Jézus végső győzelméről, Jézus vívta meg a döntő csatát és senki más!” (Vö.: Jn 14,13–14; Jn 15,7.16; Ef 3,20; Fil 4,19.¹)

¹ Józs 1,8: *„Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel–nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz;”*

Péld 4,11–13: *„A bölcsesség útjára tanítottalak, helyes ösvényen vezettelek téged. / Jártodban semmi sem gátolja lépteidet, és ha futsz, nem botlasz el. / Ragaszkodj az intellemez, ne térj el tőle, vigyázz rá, mert ez a te életed!”*

Ézs 48,17–18: *„Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetelek, amelyen járnod kell. / Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.”*

Vajon emlékeztek-e a tanítványok arra a bizonyos másik halfogásra a sikertelen éjszaka után? Jézus azt mondta annak idején Simon Péternek: „*Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!*” (Lk 5,10). Sejtették-e a tanítványok, hogy a halakkal tele háló Jézus ígéretére utalt? Hogy emberhalászatra való elhívásukról van szó! (Vö.: Mt 28,18–20; ApCsel 2,21–41.²)

¹ Jn 14,13–14: „*És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; / ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem;*”

Jn 15,7.16: „*Ha megmaradtok én bennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.../ Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek;*”

Ef 3,20: „*Aki pedig mindent megtehet sokkal bőszegesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint;*”

Fil 4,19: „*Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteke az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.*”

² Mt 28,18–20: „*Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. / Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, / tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig;*”

ApCsel 2,21–41: „*ki azonban segítségül hívja az Úr nevé, üdvözül. / Izráelita férfiak, halljátok meg ezeket az ígéte! A názáreti Jézust, azt a férfit, akit az Isten igazolt előtte erőkkel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, / azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegezéte és megöltéte. / De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. / Mert ezt mondja róla Dávid: Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbm felől van, hogy meg ne inogjak. / Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reményességben fog nyugodni, / mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson. / Megismertetted velem az élet útjait, betöltesz engem örvendezéssel a te orcád előtt. / Atyámfiak, férfiak! Nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig. / De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára; / ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást. / Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. / Miután tehát felemeltetett az Isten jobbára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is. / Mert nem Dávid ment fel a mennyekbe, hiszen ő maga mondja: Így szólt az Úr az én uramhoz: Ülj az én jobbmra, / amíg ellenségeidet lábad számolyává teszem. / Tudja meg tehát Izráel egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítetete. / Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiak, férfiak?” / Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. / Mert tiéte ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” / Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérlete őket: „Szabaduljátok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” / Akik pedig hitte a beszédének, megkeresztelkedete, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.”*

*Ha tombol is a tenger, bár hallgat Isten, de képes arra,
Hogy a habok között is megmutassa hatalmát.*

*Teljesen kimerültél? – Isten ad új erőt.
A kereszt árnyékában nyilvánul meg mindenható ereje.*

*Nem akar engedni a nyomás? Isten képes rá, hogy megszabadítson.
A kereszt jelében mindent újjá tesz.*

*Nem láthatod az utat? Isten látja, és világosságot gyújt.
Van amit nem érthetsz? Hidd el, amit megígért!*

*Isten mindenre képes! Neki semmi sem lehetetlen.
Ó bíz benne igazán!*

(H.E. Alexander)

8./ A szeretet felismeri Jézust

Jn 21,7–8: „Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!” Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felső ruháját, mert mezítelen volt, és belevetette magát a tengerbe. / A többi tanítvány pedig a hajón jött ki, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és kivonták a hálót a halakkal;”

2Thess 3,5: „Az Úr pedig irányítsa szíveteket az Isten szeretetére és a Krisztus állhatatosságára.”

„Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!” János észreveszi: Ő az Úr. Valami csodálatos lehetett: az éjszakából, hiábavaló erőfeszítésből érkezve, vizesen és éhesen – és egyszerre rádöbben János: „Az Úr az!” Az Úr áll a parton! (Vö.: Jn 20,20b; Zsolt 34,6–7.¹)

¹ 20,20b: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket;”

Zsolt 34,6–7: „Öröme derülnek, kik rátekinenek, nem pirul az arcuk. / Kiáltott a nyomorult; az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította.

Nem Péter, nem a tettek embere ismerte fel leghamarabb a Mestert, hanem János, a szeretet embere. A szeretet a legapróbb jelekből is felismeri Jézust. *Ha szeretjük Őt, látjuk a kezét, halljuk a hangját éppenséggel a legsötétebb, legnyomasztóbb éjszakában, veszteségben, fájdalomban is. Ő az Úr!*

„Amikor Simon Péter meghallotta ...” Megértve János szavait, egy pillanatig sem této-
vázott, „magára vette felső ruháját, mert mezőtelen volt, és belevetette magát a tengerbe.” A munkához ugyanis levette a felsőruháját. Mintegy száz méterre voltak a parttól. „A többi tanítvány pedig a hajón jött ki... és kivonták a hálót a halakkal;”

Mindnyájan szívesen megtudtuk volna, hogy érkezett Péter Jézushoz, mit mondott, mit válaszolt Jézus neki. (Vö.: Mt 14,28–31.¹)

Nem ez volt első találkozásuk Péternek a főpap udvarában történt tagadása után. Már húsvétkor kijelentette magát az Úr Péternek. Egyébként Péter bizonyára nem ugrott volna olyan gyorsan a vízbe, hogy Jézushoz érjen. *Megbocsátott neki Jézus!* (Vö.: Lk 24,32; Jer Sir 3,21–23.31–32.²)

És mégis, az volt az Úr terve, hogy éppen Péterrel még egy beszélgetést folytasson szeretetről és a pásztori szolgálatról. Szükségesnek tartotta, hogy kérdéseket intézzon Péterhez szeretetével kapcsolatban (Jn 21,15–17³).

¹ Mt 14,28–31: „Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízben.” / Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízben, és Jézus felé ment. / Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „URam, ments meg!” / Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

² Lk 24,32: „Ekkor így szóltak egymásnak: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?”

Jer Sir 3,21–23.31–32: „De ha újra meggondolom, reménykedni kezdek: / Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: / minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!.. Mert nem vet el örökre az Úr. / Még ha megszorít is, irgalmaz, mert nagyon szeret.”

³ Jn 21,15–17: „Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” / Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” / Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat!”

9./ Veszély fenyegeti elhívásunkat

Jn 21,3: „Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak;”

Zsid 10,35–39: „Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van. / Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígélet. / Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik. / Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.” / De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.”

Péter kijelentette: „Elmegyek halászni.” Jóllehet, magától értetődőnek tarthatjuk, hogy a tanítványok megélhetésük érdekében mindennapi foglalkozásuknak szentelték magukat, és mégis, – nem került-e veszélybe az, hogy maguk mögött hagyják emberhalászatra szóló elhívásukat? (Vö.: Jn 20,21.¹)

Veszély fenyegeti elhívásunkat! A Sátán mindig azon fáradozik, hogy összezavarja az Isten által elhívott életeteket. Megfigyelhetünk bizonyos dolgokat az emberek lábára tekeredő „kígyókról és skorpiókról”.

Aki így jár, ne csodálkozzon rajta, de rá is vonatkozik: *a Feltámadott imádkozott érted és ma is imádkozik!* Gyere csak vissza teljes szívből az Úrhoz, ahogy Péter is tette (vö.: Lk 10,19; Lk 22,31–32; 1Pét 5,8–9; Zsid 7,24–25; Róm 8,34²).

¹ Jn 20,21: „Jézus erre ismét ezt mondta nekik: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.”

² Lk 10,19: „Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”

Lk 22,31–32: „„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, / de én könnyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait;”

1Pét 5,8–9: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerete, keresve, kit nyeljen el: / álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban;”

„Amint kiszálltak a partra, parazsat láttak ott, rajta halat és kenyeret” (Jn 21,9). Milyen meglepetés volt ez mind a hét tanítványnak. „Látták” a parazsat, halat és kenyeret. A Feltámadott gondoskodik tanítványai mindennapi szükségletéről.

Jézus megkérdezte őket: „*Fiaim, nincs valami ennivalótok?*” (Jn 21,5) Mikor még csak meg sem ismerték, már gondoskodott ételükről.

„*Fiaim!*” – ilyen gyengéden bánik velük. Milyen jó, hogy ezt mi is tudjuk! (Vö.: Zsolt 103,13–14; Zsolt 34,9–11.¹)

Jézus készítette el a reggelijüket. Gondoskodott arról, hogy legyen parázs, és ne hiányozzon se hal, se kenyér. Hogy mindenről gondoskodik a Feltámadott, ebből felismerhetjük, hogy úgy törődik övéivel, mint annak idején, amikor 24 órában együtt élt velük. Ilyen a Feltámadott! Így cselekszik értünk ma is! „*Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok!*” (1Pt 5,7).

10./ A Feltámadott törődik mindennapi dolgainkkal

Jn 21,9: „Amint kiszálltak a partra, parazsat láttak ott, rajta halat és kenyeret;”

Zsolt 33,5b.18: „Az ÚR szeretetével tele van a föld.../ De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak.”

Tudósításunkban Jézus emberi testben, „más alakban” jelenik meg megrendült tanítványainak, ahogy ezt egykor Márk is kifejezésre jutatta (Mk 16,12²). A földi, emberi test csodálatos módon természetfelettil van összekapcsolva. Hogy az emberiséget megváltsa, Isten

Zsid 7,24–25: „Ő viszont, mivel megmarad örökké, átruházhatatlanul viseli a papságot. / Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzek értük;”

Rm 8,34: „Ki ítélne kárhozzatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?”

¹ Zsolt 103,13–14: „Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz. / Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk;”

Zsolt 34,9–11: „Éreztétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. / Féltétek az URat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők. / Az oroszlánok is sínylődnek, és éheznek, de akik az ÚRhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót.”

² Mk 16,12: „Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek.”

Fia személyében emberré lett. Dániel is „Emberfiaként” ábrázolja őt könyvében látogatásakor (Dán 7,13¹).

Jézus úgy látható itt, mint aki reggelit készít tanítványainak. Ezért egészen gyakorlati módon, szeretetből fakadó cselekedetet visz véghez értük a vízparton, és ezzel megérinti a szívüket, – az enyémet is. *Jézus szeretete közel van, személyes, hatása van életünkben, hat körülményeinkre, amikben vagyunk.*

Csodálatos mindazt látni, ahogy Jézus, a feltámadott Úr törődik tanítványai mindennapi elvégzendő dolgaival, ahogy hat leghétköznapibb kérdéseinkben (Zsolt 56,4; 55,23; 68,20–21a; Zsid 13,5–6²).

Nem feddással fogadja őket azért, amiért semmit sem fogtak, és mivel megkérdése nélkül mentek el halászni ezen az éjszakán. Parázssal, hallal és kenyérrel fogadja őket.

A tanítványok semmit sem éreztek a Feltámadott jelenlétéből, amikor a vízen csónakjukban ültek. Az eredménytelen munkától bágyadtan hallották a kérdést: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” (Jn 21,5)

Ha mi is hasonló állapotban vagyunk, Jézus azt szeretné, hogy mi is döbbenjünk rá arra, mi a valós helyzet személyünket és munkánkat illetően. Hogy önmagunkban semmiféle segítséggel nem rendelkezünk. Nekünk semmink sincs! És ugyanebben a pillanatban felismerhetjük, hogy Jézus azért áll a parton, hogy segítsen rajtunk (Mt 11,28; 1Kor 10,13³).

¹ Dán 7,13: „Láttam az éjszakai látomásban: Jött valaki az ég felhőin, aki emberfiához hasonló volt; az öregkorú felé tartott, és odavezették hozzá.”

² Zsolt 56,4: „Ha félek is, benned bízom!”

Zsolt 55,23: „Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz;”

Zsolt 68,20–21a: „Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk. / Isten a mi szabadító Istenünk.”

Zsid 13,5–6: „Ne legyetek pénzsóváarak, érvétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” / Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”

³ Mt 11,28: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek;”

1Kor 10,13: „Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.”

11./ Nem szakadt el a háló

Jn 21,10–13: „Jézus így szólt hozzájuk: „Hozzatok a most fogott halakból!” / Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló. / Jézus erre ezt mondta nekik: „Jöjjetek, egyetek!” A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: ki vagy te? Tudták ugyanis, hogy az Úr ő. / Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik; ugyanúgy a halat is;”

Zsid 3,1: „Ezért, szent testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljete hitvallásunk apostolaira és főpapjára, Jézusra!”

Zsid 12,2–3: „Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.”

„Jézus így szólt hozzájuk: 'Hozzatok a most fogott halakból!' / Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló.” Attól a pillanattól kezdve, amikor János azt mondta: „Az Úr az!”, a tanítványok minden gondolata és mozdulata a partra irányult. Mint ahogy egy mágnes hatással van a rendezetlen vasrészecskékre, úgy hat az Úr a tengeren lévő hét férfi tudatára.

Ne gyengeségeinkre nézzünk, vagy ami még rosszabb, erősségeinkre. Nézzünk Jézusra! Ne is a hálónál lévő szomszédunkra tekintsünk. Hogy tönkretesz bizonyos tevékenységeket a gyülekezeten belüli irigykedés. Csak ha arra tekintünk, aki a parton áll, akkor húzzuk helyes irányba a hálót, mert vannak, akik maguk felé vonják a hálót ahelyett, hogy az Úr felé húznák. Ez nagyravágás és helytelen szeretet.” (Vö.: Zsolt 115,1; Ef 4,15–16.¹)

¹ Zsolt 115,1: „Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!”

Ef 4,15–16: „Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. / Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok

„Nem szakadt el a háló!” Isten meg akarja őrizni életünk hálóját, hogy sehol se szakadjon el. Közösségünk hálója, közös tanúbizonyságtévő szolgálatunk hálója, bizalmunk hálója!

Jézus maga készít ételt övéinek. Ő gondoskodik rólunk. Ő szolgál nekik. „Az Úr tudja, milyen szívós, ellenséges világba küldi követeit, ezért tartja fontosnak, hogy megerősítse őket küldetésük előtt.

Mindenkor megerősítésre szorulnak az övéi. Gyakran figyelemreméltóan kevés erővel is boldogulunk. Ez nem jól van így. Az *emberhalász abból a tűzből él, amit a parton gyűjtanak meg neki, és abból az ételből él, amit a dicsőség Úra készít neki!*” (W. Lüthi) (Vö.: 5Móz 8,3; Jn 6,27.32–35; Jer 15,16.¹)

12./ Mindig várja az Úr, hogy odaforduljunk hozzá

Jn 21,10–14: „Jézus így szólt hozzájuk: „Hozzatok a most fogott halakból!” / Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló. / Jézus erre ezt mondta nekik: „Jöjjetek, egyetek!” A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: ki vagy te? Tudták ugyanis, hogy az Úr ő. / Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik; ugyanúgy a halat is. / Ez már a harmadik alkalom volt, hogy Jézus megjelent a tanítványoknak, miután feltámadt a halottak közül;”

Zsolt 46,6: „Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve.”

segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

¹ 5Móz 8,3: „Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az ÚR szájából származik;”

Jn 6,27.32–35: „Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Isten.../ Jézus pedig így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. / Mert az Isten kenyeré a mennyből száll le, és életet ad a világnak.” / Erre ezt mondták neki: „Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!” / Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyeré: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha;”

Jer 15,16: „Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene.”

„Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton” (Jn 21,4). Emlékezzünk arra, hogy Izráel fiait még a Jordán sebes hullámai sem tudták megakadályozni abban, hogy száraz lábbal keljenek át túlsó partjára (Józs 3,1–17¹).

Jézus a parton áll. Ahogy az Úr kijelentette magát a tanítványoknak, ma is úgy láthatjuk őt. „Mindig várja Urunk, hogy odaforduljunk hozzá.” Minden új nap kezdetén már korán reggel a parton áll, és készenlétben van arra, hogy jó vagy rossz éjszaka után kapcsolatba lépünk vele. Hogy egész napon át velünk legyen, munkánkban, szabadidőnkben, az íróasztalnál vagy a munkagép mellett. Vár arra, hogy beszélgessünk vele, és előre örül ennek (vö.: Zsolt 5,4; Zsolt 43,3–4; Zsolt 81,9²).

¹ Józs 3,1–17: „Józsue másnap korán reggel fölkelt, fölkerekedtek Sittímből, és eljutottak a Jordánhoz; ő meg Izráel fiai mindnyájan. Ott táboroztak, mielőtt átkeltek volna. / Három nap múlva végigmentek az előljárók a táboron, / és ezt parancsolták a népnek: Ha azt látjátok, hogy a lévita papok fölemelik Isteneteknek, az Úrnak szövetségládáját, akkor ti is kerekedjete föl, és menjete utána. / De legyen mintegy kétezer könyök távolság köztetek és közte; ne menjete közel hozzá. Így tudjátok majd az utat, amelyen mennetek kell, hiszen nem jártatok még soha ezen az úton. / Józsue ezt mondta a népnek: Szenteljete meg magatokat, mert holnap csodákat tesz köztetek az ÚR. / A papoknak pedig ezt mondta Józsue: Vegyéte föl a szövetség ládáját, és vonuljate a nép előtt! Fölvették tehát a szövetség ládáját, és mentek a nép előtt. / Az ÚR pedig ezt mondta Józsueának: A mai napon kezdelek nagyra tenni az egész Izráel előtt, hadd tudják meg, hogy veled leszek, ahogyan Mózes-sel is vele voltam. / Te azért parancsolt meg a szövetség ládáját vivő papoknak: Amikor odaérte a Jordán vízének a széléhez, álljatek bele a Jordánba. / Azután ezt mondta Józsue Izráel fiainak: Jöjjetek ide, és hallgassátek meg Isteneteknek, az Úrnak beszédét! / Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek – mondta Józsue –, és hogy ő valóban elűzi előletek a kánaániakat, a hettitákat, a hivvieket, a perizzieket, a girgásiakat, az emóriakat és a jebúsiakat: / Íme, az egész föld Urának a szövetségládája átmegy előttetek a Jordánon! / Most tehát válasszatek ki tizenkét férfit Izráel törzseiből, törzsenként egy-egy férfit. / És miheylt a Jordán vizét érinti a papok lába, akik az Úrnak, az egész föld Urának a ládáját viszik, a Jordán vize kettéválk, a felülről lefelé folyó víz megáll, mint egy gát. / Akkor fölkerekedett sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a szövetség ládáját a nép előtt. / A ládát vivők megérkeztek a Jordánhoz, és a ládát vivő papok lába a folyó szélén belemerült a vízbe. A Jordán medre pedig az aratás idején mindvégig egészen tele volt. / Egyszerre csak megállt a fölülről lefelé folyó víz, gátként feltornyosult egy nagy szakaszon Ádámnál, annál a vároznál, amely Cárétán mellett volt. A pusztai tenger, azaz a Sós-tenger felé folyó víz pedig teljesen különvált. Így kelt át a nép Jerikóval szemben. / Az ÚR szövetségládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében. Egész Izráel átkelt, és mindaddig száraz volt a meder, amíg az egész nép mindenestül át nem kelt a Jordánon.”

² Zsolt 5,4: „Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak;”

Zsolt 43,3–4: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, / hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem!”

Zsolt 81,9: „Hallgass meg, népem, hadd intselek! Bárcsak hallgatnál rám, Izráel!”

A vele való eszmecserében tudatára ébredünk annak, milyen szeretettel van irántunk, de arra is, hol vallottunk kudarcot. Nyilvánvalóvá teszi, hogy önkényes tevékenységeink csak sikertelen éjszakákat eredményeznek, ráadásul bűnösöknek nyilvánulunk vele való kapcsolatunkat illetően is.

De azt is megmutatja, hogy naponként újra kérhetjük minden ügyünkre vonatkozóan, és akkor bocsánatot és felhatalmazást, életet és boldogságot is kapunk tőle. Így lesz minden nap fénnel tele, amikor nem kell hiába várnia ránk. Ő tölti meg a hálónkat mindennel, amire szükségünk van, nehéz időkben is, és lehetővé teszi, hogy általunk mások is az ő hálója „zsákmányai” legyenek” (Hans Schäfer). (Vö.: Ézs 50,4–5; Zsid 10,19–22; Zsid 4,16¹.)

*Hatalmas Úr, törd meg nekem az élet kenyerét,
Ahogy megtörted a kenyeret egykor a csendes tengernél.
Igédben kereslek téged, az élő igében,
Sóvárog utánad a lelkem.*

*Te magad vagy Uram az élet kenyere.
Drága véred megszabadít bűntől és haláltól.
Fényed fentről mutatja az utat,
Hogy teljesítsem igédet dicsőségedre.*

*Add áldásodat Uram igédre,
Ahogy ott megáldottad a földi kenyeret!
Akkor lehullanak a láncok, s szabad leszek,
És boldogan megismerem békességedet!*

¹ Ézs 50,4–5: „Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. / Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg;”

Zsid 10,19–22: „Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; / és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: / járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől;”

Zsid 4,16: „Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.”

30./ NYOLC BOLDOGMONDÁS

Chr. von Viebahn

ACHT GLÜCKSELIGKEITEN

Bibellesezettel für das 3. Vierteljahr 1972 S. 89–95

Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

a./ A BOLDOG ISTEN EVANGÉLIUMA

1Tim 1,11: „*Ez pedig a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium, amely énrám bízott;*”

1Tim 6,15: „*Ezt a maga idején megmutatja majd a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uraknak Ura.*”

Ma Isten egyik kimeríthetetlen témájából szeretnék néhány részletet közölni. Kérem az Urat, hogy életünk alkotóeleme maradjon ez a téma akkor is, amikor félretesszük ezt az írást.

Nyolc boldogmondás kerüljön most látóterünkbe. Adja Isten hogy *teret nyerjenek életünkben a „boldogságról” szóló üzenetek.*

„*Boldog Istennek*” nevezi Urunkat a Szentírás (1Tim 1,11). Ez nem véletlen, hiszen nem olyan kifejezés, aminek egyáltalán nincs jelentősége.

A pogányoknak voltak kegyetlen, néma, sőt irigy istenei is (vö.: 1Kir 18,25–29; Zsolt 115,4–8; Ézs 46,6–7¹).

1 1Kir 18,25–29: „Ezután így szólt Illés a Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok! / Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó Baal, felelj nekiünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek. / Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred. / Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. / Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem felelt, és nem figyelt rájuk senki.”

Mi úgy tekinthetünk Istenre, mint boldog Istenre. Pálnak az evangélium *„a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium”* (1Tim 1,11). *„Tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig. / Ezt a maga idején megmutatja majd a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uraknak Ura”* (1Tim 6,14k).

Luther így fordítja az angyal Józsefnek mondott szavait: *„Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő teszi boldoggá a népét”* (Mt 1,21).

Jézus többször is mondta: *„Azért jöttem, hogy boldoggá tegyem azt, aki elveszett”* (vö.: Mt 18,11; Lk 19,10; Jn 3,17; Jn 5,34b; Jn 10,9¹).

Engemet zavar, hogy a többi fordítás nem a *„boldog”*, hanem a *„megmenteni”* szót alkalmazza; csak Luther fordítása következetes. Isten szándéka és cselekedete, hogy megmentesen, boldoggá tegyen.

Egyik ének a *„teljes boldogság fényéről”* szól:

„Uram! Mikor nem lesz már sem hold, sem csillagok – talán nem is olyan sokára – ,

Ez fogja megvilágítani fényével mennyedet és a világmindenséget” (vö.: Ef 1,12k; Fil 1,28; 1Pét 1,5.9.10.²).

Zsolt 115,4–8: *„A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. / Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. / Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak. / Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon. / Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak;”*

Ézs 46,6–7: *„Kiöntik az aranyat az erszényből, kimérik az ezüstöt a mérlegen. Ötvöst fogadnak, hogy istent készítsen belőle, és leborulva imádják. / Vállra veszik, úgy hordozzák: ha helyére teszik, ott áll, el nem mozdul helyéről. Ha kiáltanak hozzá, nem válaszol, a nyomorúságból nem szabadít meg.”*

1 Mt 18,11: *„Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett;”*

Lk 19,10: *„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet;”*

Jn 3,17: *„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa;”*

Jn 5,34b: *„Azért mondom ezeket, hogy ti üdvözüljete;”*

Jn 10,9: *„Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál.”*

2 Ef 1,12k.: *”Hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk a Krisztus-ban / Őbenne pedig titeket is – miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívők lettetek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel;”*

Fil 1,28: *„Hogy semmiképpen meg nem rémültök az ellenfelektől. Ez nekik a kárhozat, nektek pedig az üdvösség jele lesz: mégpedig az Istentől;”*

b./ MI A BOLDOGSÁG?

5Móz 33,29: „*Boldog lehetsz, Izráel, van-e hasonló hozzád? Nép, amelyet védelmez az ÚR! Ő a te segítő pajzsod és dicsőséges kardod. Hízelegnek majd ellenségeid, és te azok magaslatain lépdelsz;*”

1Thess 5,9: „*Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által.*”

Fontos tudnunk, mit jelent Isten boldogsága. Hiszen ő boldog Isten.

A boldogság Isten állapota: „*Kiválasztott titeket az Isten kezdettől fogva az üdvösségre*” (2Thess 2,13¹).

Az mindenesetre bizonyos, hogy Jézus azért van jelen, *hogy boldoggá tegyen*. Ez a szándéka, és ezt meg is tudja valósítani. Boldoggá teheti azt, aki elveszett – elveszett a bűnben, önvádaskodásában, csalódásában, érzéketlenségében. Mindenki tudhatja magára vonatkozóan és megállapíthatja: Jézus ma azért van itt, hogy boldoggá tegyen (vö.: 1Tim 1,15; ApCsel 2,21. 47; ApCsel 11,13k; ApCsel 16,17. 30. 31; Zsid 7,25²).

1Pét 1,5.9.10: „*Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét. / Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak.*”

1 A szövegben alkalmazott Seligkeit szó „üdvösséget” és „boldogságot” is jelent.

2 1Tim 1,15: „*Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok;*”

ApCsel 2,21. 47: „*Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni. / Dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel;*”

ApCsel 11,13k.: „*Ő pedig elbeszélte nekiünk, hogy látta, amint az angyal megállt a házában, és ezt mondja neki: Küldj el Joppéba, és hívd át Simont, akit Péternek is neveznek: / aki olyan igéket hirdet neked, amelyek által üdvözülsz mind te, mind egész házad népe;*”

ApCsel 16,17. 30. 31: „*Követte Pált és minket, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgái, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!” / majd kivezette őket, és ezt kérdezte: „Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” / Ők pedig így válaszoltak: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!”*”

Zsid 7,25: „*Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzék értük.*”

A boldogság *határtalan öröm*. Így ábrázolja ezt U. Schaffer „Gondolatok és imádságok” című versében:

„Úr Jézus!
*Te vagy a legnagyobb öröm a világon,
 Benned boldog álmélkodásban telik életem,
 Benned van a legnagyobb öröm a világon.
 Benned nincs semmi keserűség,
 Te vagy az örömök kezdete,
 Megnyitod a látóhatárt,
 Te vagy az örömök centruma,
 Mert benned nem vagyok egyedül.
 Te vagy a szüntelen öröm,
 Mert te vagy életem értelme,
 És örömdben
 Haladok át a halál keskeny küszöbén.
 Tökéletes öröm van benned,
 Uram, te vagy az öröm,
 Olyan öröm, ami soha sem múlik el.”*

„Boldog lehetsz, Izráel, van-e hasonló hozzád? Nép, amelyet védelmez az ÚR!” (5Móz 33,29). „Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!” (Ézs 45,22). „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének” (ApCsel 4,12); „Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által (1Thess 5,9). (Vö.: Ézs 45,22; ApCsel 4,12; Róm 1,16; Róm 5,10.¹)

¹ Róm 1,16: „Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is;”

Róm 5,10: „Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által.”

1/a Az első boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ ISTEN SZEMÉLYES KÖZELSÉGE

Zsolt 65,5: *„Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!”*

Zsolt 89,14–17: *„Hatalmas a te karod, kezed erős, jobbod felséges. / Igazság és jog trónodnak támasza, szeretet és hűség jár előtted. / Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, URam! / Nevednek örvendeznek mindennap, és igazságod fölmasztalja őket.”*

Elhatároztuk, hogy közelebbről is megvizsgálunk néhány igehelyet a „boldogság” mással össze nem hasonlítható témájából. Nyolc boldogmondást, nyolc lépést a boldogsághoz, vagy még inkább nyolc lehetőséget ahhoz, hogy boldogok legyünk!

A Biblia boldogmondásai nem csupán arra valók, hogy rövid időre megcsodáljuk, hanem hogy elfogadjuk azokat.

Az első boldogmondás: *Boldoggá tesz, ha megérjük, mit rendelt számunkra Isten szent szeretete: személyes közelségét.* „Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!” (Zsolt 65,5). Az ígéret – „beteljesedik” –, nem csupán levegőbe mondott beszéd.

Jó tudatában lenni fáradozások vagy ínség közepette: *Isten szeme fénye vagyok.* „De nekem olyan jó Isten közelsége!” (Zsolt 73,28). „Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek... Az Úr közel!” (Fil 4,4k.). Vö.: 5Móz 4,7; Zsolt 34,18k; Zsolt 145,18; Zsolt 119,150k; Mt 1,23; Jn 14,23.¹⁾

¹ 5Móz 4,7: „Mert melyik nagy nemzethez vannak olyan közel az istenei, mint hozzánk a mi Istenünk, az ÚR, valahányszor kiáltunk hozzá?!”

Zsolt 34,18k.: „Akik az ÚRhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimentti őket minden bajból. / Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti;”

Zsolt 145,18: „Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja;”

Zsolt 119,150k.: „Közel vannak hozzám, akik galádul üldöznek, törvénytől viszont eltávolodtak. / De te is közel vagy, URam, és minden parancsolatod maradandó;”

Egyszer egy arab ember meghívásáról olvastam, aki a pusztában egy útról letért turistának mondta: „A sátram szegény és piszkos, így telepedj le szemem fényében.” Olykor nekünk is szegénynek és piszkosnak tűnik az élet, ami ki kell bírunk. De ajándékba kaptuk, *hogy Isten jelenléte fényében legyünk.*

Boldogság *Isten orcája világosságában* élni, bárhogyan alakulnak is a körülmények. „*Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon*” (Zsolt 16,11). „*Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, URam!*” (Zsolt 89,16). „*A király arcának ragyogása éltet, jóakarata olyan, mint a tavaszi esőt hozó felleg*” (Péld 16,15). Vö.: Jób 29,2–4; Zsolt 4,6k; Zsolt 21,6k.¹⁾

1/b Isten közelsége boldogsága

2Móz 33,11–15: „*Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózesrel, ahogyan egyik ember beszél a másikkal. Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból. / Majd ezt mondta Mózes az ÚRnak: Lásd, te azt mondd nekem, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és megnyerted jóindulatomat. / Ha valóban megnyertem jóindulatodat, ismerd meg velem a te utadat, hadd tudjam meg tőled, hogy megnyertem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped! / Az ÚR így felelt: Megnyugtatt téged, ha az orcám megy veletek? / Mózes azt mondta: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!*”

Zsolt 16,8: „*Az ÚRra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.*”

Mt 1,23: „*Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek*” – ami azt jelenti: *Velünk az Isten;*”

Jn 14,23: „*Jézus így válaszolt: 'Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítenk magunknak nála.'*”

1 Jób 29,2–4: „*Bárcsak olyan volnék, mint a hajdani hónapokban! Mint azokban a napokban, amikor Isten őrzött engem! / Amikor mécsese világított fejem fölött, sötétben is az ő világosságánál járhattam; / mint milyen ifjúkorom idején voltam, amikor Istennel közösségben élhettem sátramban;*”

Zsolt 4,6k.: „*Igaz áldozattal áldozzatok, és bízatok az ÚRban! / Sokan mondják: Bár jó napokat látunk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk!*”

Zsolt 21,6k.: „*Nagy a dicsősége, mert megsegítetted, fenséget és méltóságot adtál neki. / Bizony, áldottá teszed örökre, megvidámítod őt, örülhet előtte.*”

Mózes ismerte Isten közelsége boldogságát. Nem akart egy lépést sem tenni Isten nélkül: „Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!” (2Móz 33,15)

Isten mondta Mózesről: „*Órá az egész házam van bízva! / Szemtől szemben beszélek vele, világosan, nem rejtélyesen, az ÚR alakját is megpillanthatja*” (4Móz 12,7k.). „*Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózesrel, ahogyan egyik ember beszél a másikkal*” (2Móz 33,11).

Isten közelségét olykor közvetlen imameghallgatás vagy személyes vezetés által tanúsítja. Ez úgy megörvendezteti a szívet, hogy semmi másnak nincs hatalma fölötte. „*Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy*” (Zsolt 23,4). (Vö.: 2Móz 13,21k; Józs 1,5; Ézs 63,9¹.)

Hudson Taylor írta Kínából: „Ami a helyzetemet illeti, az valóban veszélyes. De ahogy Jeruzsálemet hegyek veszik körül, úgy vesz körül engemet védelmezőm, az Úr! Valóban benne bízom! Mikor hallom a fegyverropogást és golyók süvítése körülveszi a házamat, bizony olykor megrettenek, de azt mondja egy csendes hang: 'Kishitű, miért kételkedsz?'

Gyakran olyan ágyúdörgésre riadtam, hogy még a hajlékom is remegett. Akkor egyedül éreztem magamat, és keservesen panaszkodott a szívem, mivel nem tudtam, megostromolják-e lakóhelyemet. De az Úr Igéje – „*Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28,20) – lecsendesítette lelkemben a 'vad vizeket' és békességgel töltött el.” (Vö.: Zsolt 46,1–12; Ézs 8,10; Ézs 43,1–5a; ApCsel 18,9k.²)

¹ 2Móz 13,21k.: „*Az ÚR pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel–nappal mehessenek. / Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől;*”

Józs 1,5: „*Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, ahogy Mózesrel is vele voltam. Nem maradok el tőled, nem hagylak el;*”

Ézs 63,8k.: „*Ezért szabadította ki őket minden nyomorúságukból. Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva.*”

² Zsolt 46,1–12: „*A karmesternek: Kórah fiaié. Ének magas hangra. / Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. / Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; / ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.) / Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait. / Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve. / Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld. / A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.) / Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön. / Háborúkat szüntet meg a föld kerek ségén, újat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el. / Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. / A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)*”

*A sietséggel tele nap folyamán, és mindenféle nyugtalanság, teher közepette
Körülveszel nyugalmadban Jézus, békesség királya.*

*Ha sürget és hajszol a munka, nincs idő csendben maradni,
Akkor azt mondod nekem Uram: Békességemet adom neked!*

*A nyughatatlansággal tele világban, ahogy ma alakul és holnapra várható,
A viharban Jézus egyedül te vagy számomra biztonságos menedék.*

*Hol találnék támaszt nálad nélkül? Kormány nélkül sodródnék hamarosan
Értelmetlenül és céltalanul az élet vad tengerén.*

*Mégis, Királyom, bárhogyan legyen is, napról-napra csak benned lelek
Békességet, örömet, erőt és nyugalmat.*

2/a. A második boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ IGENT MONDANI JÉZUS MINDEN ÚTJÁRA

Mt 11,6: „Boldog, aki nem botránkozik meg énbennem;”

Jak 1,12: „Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.”

Ézs 8,10: „Szőjtek csak terveket, majd megghiúsulnak, tárgyaljatok csak, úgysem sikerül, mert velünk az Isten!”

Ézs 43,1–5a: „De most így szól az ÚR, a te teremtd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! / Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. / Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód! Kárpótlásul adom érted Egyiptomot, Etiópiát és Szebát adom helyetted. / Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket. / Ne félj, mert én veled vagyok!”

ApCsel 18,9k.: „Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: „Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: / mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.”

„*Boldog, aki nem botránkozik meg énbenem*” (Mt 11,6). Ez az ígét Jézus tulajdonképpen Keresztelő Jánoshoz intézi, aki a börtönben van. Jézus tudott a János bensőjében létező veszélyről. Nehéz volt Keresztelőnek megérteni Jézus útját. „*Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?*” (Mt 11,3).

Olykor tőlünk is elvárja Isten, hogy vállaljunk Jézussal valamit anélkül, hogy teljesen megértenénk Urunkat: Miért ez a betegség? Miért nekem kell mindig engedni? Talán máig elkísér egy ügy, amiben még mindig nem mondtam igent Istennek.

Az igen kimondása boldoggá tesz. Itt van például: *Isten nevelő szándéka elfogadása.* „*Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg!*” (Jób 5,17).

Aki nemet mond Istennek, az bizonytalanná, nyugtalaná, esetleg álmatlanná tesz, miközben az *igen békesség megtapasztalását eredményezi.* „*Megéred, hogy békesség lesz sátradbán, otthonodat vizsgálva, nem lesz benne vétek*” (Jób 5,24). (Vö.: Jób 5,17–24; Zsolt 94,12; Péld 3,11k; Zsid 12,5–11.¹)

Olykor azt mondják valakiről: Légvárat épít! Csak élvezetet, örömet és elismerést akar. Az Úrnak kimondott igen sokkal boldogítóbb, mint azok a „mazsolák”, amiket pillanatnyilag nem neki szánt.

¹ Jób 5,17–24: „*Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg! / Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít. / Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem. / Éhínségben megment a haláltól, háborúban a fegyveres kéztől. / Nyelvek ostarától rejtve leszel, nem kell félned, hogy pusztulás szakad rád. / Nevetsz a pusztuláson és éhségen, nem kell félned a föld vadjaitól, / mert a mező kövei is szövetségeseid, a mezei vadak is kibékiülnek veled. / Megéred, hogy békesség lesz sátradbán, otthonodat vizsgálva, nem lesz benne vétek;*”

Zsolt 94,12: „*Boldog az az ember, akit te megfenyítesz, URam, és megtanítasz törvényedre;*”

Péld 3,11k.: „*Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld! / Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel.*”

Zsid 12,5–11: „*És elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: „Fiam, ne vesd meg az ÚR fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, / mert akit szeret az ÚR, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” / Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? / Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. / Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteltben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? / Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítettek, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségben részesüljünk. / Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örömdetemesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcset hozza azoknak, akik megedződtek általa.*”

Az odaszánás, a szenvedés vállalása is boldoggá tesz. Ez tulajdonképpen ellentmondásos. De a belső boldogság a Jézussal való eggyé léttől függ. Amit aztán érte elviseltünk, az még szorosabban hozzá kapcsol. „De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok!” (1Pét 3,14). „Boldogok vagytok, ha énniattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok” (Mt 5,11). „Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (ApCsel 20,35). (Vö.: Jak 5,11; 1Pét 4,14.¹)

2/b Igen, Atyám, mert így láttad jónak!

2Sám 22,31–33: *„Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színgáz. Pajzsa ő mindazoknak, akik hozzá menekülnek. / Van-e Isten az ÚRon kívül, és van-e köszikla Istenünkön kívül? / Isten az én erős menedékem, ő vezeti útján a feddhetlent;”*

Mt 11,26: *„Igen, Atyám, mert így láttad jónak.”*

Volt egy munkatársunk egyik diakonissza otthonunkban. Nem választhatta azt a hivatást, amit szeretett volna, mivel nem volt hozzá megfelelő az egészsége. Nem volt könnyű ezt elviselnie. De igent mondott rá. „Örülök, hogy az Úrnak szolgálhatok, ha kevés is az erőm. Miközben itt írok, előttem van ez mondat: *Boldog, mivel Jézus akarja, hogy így legyen!*” (Vö.: 5Móz 32,3k; Zsolt 145,1–3. 17–21.²)

Testvérünk hirtelen hazamenetele igen megrendített minket. Leveleiben olvashattunk arról, mennyire ismerte az igaz boldogságot... „Tisztában vagy kudarcaimmal, de azt is tudod, milyen boldog vagyok, mikor rejtettségben imádkozva teljesíthetem feladataimat. Az Úr

¹ Jak 5,11: *„Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jó b állhatatosságáról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr;”*

1Pét 4,14: *„Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek.”*

² 5Móz 32,3k.: *„Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! / Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő;”*

Zsolt 145,1–3. 17–21: *„Dávid dicsérete. Magasztallak téged, Istenem, királyom, áldom nevedet mindörökké. / Mindennap áldalak téged, dicsérem nevedet mindörökké. / Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, nagysága felfoghatatlan... / Az Úrnak minden útja igaz, és minden tette jóságos. / Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja. / Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kívánságukat, és megsegíti őket. / Megtartja az ÚR mindazokat, akik őt szeretik, de a bűnösöket mind elpusztítja. / Az ÚR dicséretét hirdeti ajkam, áldja mindenki az ő szent nevét mindörökké!”*

szava reflektorfényében élni és szolgálni, ezt akarom egyre jobban megtanulni. És mennyire örülök, ha megtapasztalom, hogy meghallgatja az Úr imádságomat! .. Akkor következik az egész nap legszebb része, amikor bemegyek a szobámba és elcsendesedem Bibliámmal a kezemben szívbeli örömmel. Leírhatatlan örömet vált ki bennem, ha az ígére gondolkodom: „*Akkor fenntartom nevük emlékét házamban és falaimon belül, különbül, mint a fiak és a leányok*” (Ézs 56,5). Semmi mást nem tehetek, mint ezt egyszerűen megköszönöm, megköszönöm, megköszönöm.”

Egyszer ezt írta: „Szívből kérem az Urat, hogy dicsőségére élhessek hajlékában, és ő juttat majd célba is engemet! *'Nem lesz többé átok a városban, hanem az Isten és a Bárány trónusa lesz benne: szolgálói imádják őt, / és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon'* (Jel 22,3–4). Akkor kizárólag Jézus lesz örömöm és imádasom lényege!” (Vö.: Jel 7,15–17; Róm 8,18; 2Kor 4,16–18.¹)

3./ A harmadik boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ A BŰNBŐL VALÓ SZABADULÁS

Mt 5,6: „*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek;*”

Róm 4,6–8: „*Ahogy Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek az Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot: / „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztettek bűneik. / Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt.*”

„*Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét*” (Zsolt 32,1k.). A bűn bármilyen

¹ Jel 7,15–17: „*Ezért vannak az Isten trónusa előtt, és szolgálják őt éjjel és nappal az ő templomában, és a trónuson ülő velük lakik. / Nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más hőség, / mert a Bárány, aki középen a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és az Isten letöröl szemükről minden könnyet;*”

Róm 8,18: „*Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk;*”

2Kor 4,16–18: „*Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. / Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, / mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.*”

formája szorongató. Amíg érvényesül, addig nem tudunk örülni. És ha a tudatalattiba szorítjuk, akkor nagy károkat okoz.

De „*milyen pompásan felszabadulva érzi magát, aki megvallotta bűnét, és most tudja: nagyobb a bocsánat, mint a bűnöm; amit megvallottam, azt Isten meg akarja bocsátani!*

Milyen boldog az az ember, aki elmondhatja: *Isten nincs többé ellenem!* Akinek nem kell tovább *úgy tennie, mintha* nem lenne bűnös. Először azt gondoltam, senki se veszi észre bűnömet, senkire nem tartozik, amit teszek. De fellázkodt lelkiismeretem és beteg lettem, ideges a félelemtől, hogy mégiscsak kitudódhat ki vagyok valójában, és mit tettem. Most már világos előttem: ami szorongató, a karod volt, lelkileg hűvösre tettél. Amikor rájöttem erre, elhatároztam, hogy őszinte leszek, és abba hagytam a színészkedést. Azt mondtam magamban: semmi értelme sincs bármit is eltitkolni Isten elől. *Így csodálatos élményben volt részem, és most már tudom, mint jelent a bocsánat*” (a 32. zsoltár alapján).

Segítsen bennünket Dávid megtapasztalása, hogy *keressük a bűnből való szabadulást, megvalljuk a nyomasztó dolgokat, hogy Isten a megbocsátás tengerébe vethesse azokat.* (Vö.: Zsolt 51; Zsolt 103,1–12; Ézs 43,24b–26; Ézs 44,22; Mik 7,18k.¹)

¹ Zsolt 51: „A karmesternek: Dávid zsoltára, / abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. / Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. / Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem. / Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem. / Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó. / Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél. / Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet! / Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! / Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem egészséges legyen, / hogy taníthassam utaidra a hűtlenekeket, és a vétkesek megtérjenek hozzád. / Ments meg, mert vért ontottam, ó Isten, szabadító Istenem! És igazságodat újjongva hirdeti nyelvem. / Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám. / Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen. / Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! / Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait! / Akkor majd kedveled a helyesen bemutatott áldozatokat, az égőáldozatot és a teljes áldozatot. Akkor majd áldozhatnak oltárodon bikákat;”

Zsolt 103,1–12: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózes-szel, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket;”

4./ A negyedik boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ A FELEBARÁTTAL VALÓ TÖRŐDÉS

Zsolt 41,1–4: *„A karmesternek: Dávid zsoltára. / Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre, ha bajba kerül, megmenti az ÚR. / Az ÚR megőrzi, és életben tartja, boldog lesz a földön; nem engedi át ellenségei dühének. / Az ÚR enyhülést ad betegágyán, jobbulást ad neki, valahányszor betegen fekszik;”*

Mk 12,30k.: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. / A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.”*

„Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre” (Zsolt 41,1). A bennünket boldoggá tevő, Isten iránti szeretet mellé állítja Jézus a felebarát iránti szeretetet. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. / Ez az első és a nagy parancsolat. / A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat (akivel naponként dolgozol), mint magadat. / E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Mt 22,37–40).

A saját éntől való elfordulás, és odafordulás a másik szükségletéhez nagy felszabadulást eredményez. Ezt nem teljesíthetjük csupán magunktól, ha nem tudhatjuk: „többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20).

A bennem élő Krisztus fordul oda a felebaráthoz. A bennem lakozó Krisztus látja az ínségét. A bennem lévő Krisztus meghallja a kérését, a bennem lakó Krisztus szükségét érzi,

Ézs 43,24b–26: *„Hanem te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt. / Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem. / Ha emlékeztetni akarsz, akkor törvénykezzünk! Mondd el, amivel igazolhatod magad!”*

Ézs 44,22: *„Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!”*

Mik 7,18k.: *„Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. / Újra irgalmas lesz hozzánk, eltávoztak bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétkeinket!”*

hogy segítsen neki. Bátorítsuk egymást arra, hogy *mondjunk ellent folyamatosan saját énünk érvényesülésének.* (Vö.: 5Móz 15,7.8.11; 2Kor 9,8; 1Jn 3,16.18.¹)

Az Úr gondoskodik arról, aki nem magával, hanem másokkal törődik. Ő nem hagy cserben. Ezt olvashatjuk a 41. zsoltárban: *„Ha bajba kerül, megmenti az ÚR. / Az ÚR megőrzi, és életben tartja, boldog lesz a földön; nem engedi át ellenségei dühének. / Az ÚR enyhülést ad betegágyán...”* (2–4.v.).

Semmiféle kockázat nincs abban, ha nem magunkra ügyelünk, hanem odafor-
dulunk másokhoz létszükségletük érdekében (vö.: Zsolt 112,5–9; Péld 14,21; Péld 19,17; Zsolt 58,7.11²).

5./ Az ötödik boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ MINDEN, AMI ISTEN IGÉJÉBŐL VALÓ

1Kir 10,8: *„Boldogok az embereid, és boldogok azok a szolgák, akik állandóan előtted állnak, és hallgatják bölcs szavaidat;”*

¹ 5Móz 15,7.8.11: *„Ha valaki elszegényedik testvéreid közül valamelyik lakóhelyeden, abban az országban, amelyet Istened, az ÚR ad neked, ne légy kemény szívű és szűkmarkú szegény testvéreddel szemben, / hanem légy hozzá bőkezű, és adj neki szívesen kölcsönt, amennyire szüksége van, amiben segítséget szenved. / Mert a szegény nem fog el a földről, azért parancsolom neked, hogy légy bőkezű az országodban levő nyomorult és szegény testvéredhez;”*

2Kor 9,8: *„Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárássa rátok, hogy minde-
nütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljete minden jó cselekedetre;”*

1Jn 3,16.18: *„Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. / Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvél, hanem csele-
kedettel és valóságosan.”*

² Zsolt 112,5–9: *„A jó ember könyörületos, és kölcsönt ad, ügyeit törvényesen intézi. / Nem is fog meg-
inogni sohasem, örökre emlékezetes lesz az igaz. / Nem fél a rossz hírtől, erős a szíve, bízik az ÚRban.
/ Rendületlen a szíve, nem fél, végül megvetéssel néz ellenségeire. / Bőven adakozik a szegényeknek,
igazsága örökre megmarad, hatalma dicsőségesen emelkedik;”*

Péld 14,21: *„Aki megveti felebarátját, vétkezik, de aki az alázatosokon könyörül, boldog lesz;”*

Péld 19,17: *„Aki könyörül a nincstelenen, az ÚRnak ad kölcsön, mert ő megtéríti jótéteményét;”*

Ézs 58,7.11: *„Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házadba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! / Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.”*

Jer 15,16: „Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene.”

Sába királynője azt mondta Salamonnak: „Boldogok az embereid, és boldogok azok a szolgák, akik állandóan előtted állnak, és hallgatják bölcs szavaidat.”

Mennyivel inkább érvényes ez Isten szava hallgatására: „Boldog ember az, aki hallgat rám...” (Péld 8,34). „Boldog ember az, aki az URat féli, sok örömet talál parancsolataiban” (Zsolt 112,1). Szava hallgatása, igéje olvasása, Isten beszéde cselekvése, az ige terjesztése – mindez a boldogság eszköze. „De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják” (Lk 11,28). (Vö.: Neh 8,12; Zsolt 119,111. 162; Péld 8,34.¹)

Kövesse tett Isten szava hallgatását. „De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete” (Jak 1,25). „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek” (Jn 13,17).

Itt Jézus az alázattal végzett szolgálatról beszélt, és maga is ezt gyakorolta. Teljesen különböző dolgok vannak, amik által hat bennünk az ő igéje. „Boldogok lesztek, ha így cselekesztek!” (Vö.: Jn 13,12–17; Jak 1,21–25; Ezsd 7,10²).

¹ Neh 8,12: „Ekkor elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak és másoknak is juttassanak belőle, és nagy örömmünnetet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket;”

Zsolt 119,111. 162: „Intelmeidet kaptam örökségül örökre, azok örvendeztetik szívemet.../ Úgy örülök beszédednek, mint aki nagy zsákmányra talál;”

Péld 8,34: „Boldog ember az, aki hallgat rám, ajtóm előtt vigyázva minden nap, ajtófélfáimat őrizve.”

² Jn 13,12–17: „Miután megmosta a lábukat, és felvette a felsőruháját, ismét letelepedett, és ezt mondta nekik: „Értitek, hogy mit tettem veletek? / Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. / Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. / Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. / Bizony, bizony, mondom néktek: a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte. / Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek;”

Jak 1,21–25: „Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott igét, amely meg tudja tartani lelketeket. / Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. / Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. / Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt. / De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete;”

És aztán a *boldogságnak ez az útja saját személyünkön is túlmegy*. Boldogok vagyunk, ha az *ige magját terjesztjük mindenütt*, ahol erre lehetőségünk van. „*Boldogok vagytok, akik mindenütt víz mellett vethettek*” (Ézs 32,20). Újra és újra meg lehet állapítani, hogy az *elhintett igemag egyszer, valamikor kikel akkor is*, ha gyakran az a benyomásunk, hogy nem is hallották meg az ígét és nem vették szívükre, – *Isten szava mégsem tér vissza üresen*. Ez Isten ígéretén alapszik. (Vö.: Ézs 55,10k; Préd 11,1.¹)

Isten ígéje az életünkben a boldogság eszköze. Boldoggá tesz, ha hallgatjuk, követjük és tovább adjuk.

6./ A hatodik boldogmondás:

MINDIG JELEN VAN ISTEN, AKIHEZ ODAFORDULHATUNK, AKI MEGHALLGAT MINKET

Zsolt 84,12k.: „*Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. / Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bíz!*”

Zsolt 146,5–10: „*Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az ÚRban van a reménysége, / aki az eget és a földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van; ő meg is tart hűségesen mindenkor. / Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad az éhezőknek, kiszabadítja a foglyokat az ÚR. / Az ÚR megnyitja a vakok szemét, az ÚR fölegyenesíti a görnyedezőket, az ÚR szereti az igazakat. / Az ÚR őrzi a jövevényeket, támogatja az árvát és az özvegyet; de a bűnösöket tévútra vezet.*”

Mindig odafordulhatunk Istenhez, aki meghallgat, aki hatalmas és kész arra, hogy cselekedjen értünk, aki szeret, és teljesen magához fogad, aki vezet és megajándékozott minket!

Esd 7,10: „*Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket.*”

¹ Ézs 55,10k.: „*Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, / ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem;*”

Préd 11,1: „*Szállíts élelmet a tengeren, mert idő múltával visszanyered azt!*”

Mária ebben a boldogságban élte életét Názáretben, amíg el nem jött az óra, amikor a bizalom szavát igényelték tőle. Akkor így szólt az Úr angyalának: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” (Lk 1,38). Erzsébet meg azt mondta Máriának: „Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki” (Lk 1,45). (Vö.: Lk 1,26–38. 45.¹)

„Aki megérti az igét, annak jó dolga lesz, és boldog az, aki bízik az Úrban” (Péld 16,20). Ez nagyon időszerű mindennapjainkra, az akadályokra, tanácstalanságra, ködös útszakaszokra vonatkozóan. Emberek vagyunk, akik gyakran semmit sem látunk. Akkor érvényes Jézus szava: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek” (Jn 20,29). (Vö.: 2Krón 20,1–24; Jn 11,40.²)

¹ „A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábiel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, / egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. / Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!” / Mária megdöbbsen ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. / Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! / Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. / Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.” / Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?” / Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékozik be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. / Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, / mert az Istennek semmi sem lehetetlen.” / Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal.... / Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”

² 2Krón 20,1–24: „Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósáfát ellen a móábiak és az ammóniak a meúniak egy részével együtt. / Amikor megérkeztek, és jelentették Jósáfátnak, hogy a tenger túlsó széléről nagy sokaság jön ellene Edóm felől, és már Hacecón–Támárban, azaz Éngediben vannak, / megijedt Jósáfát, az URat kezdte keresni, és böjtöt hirdetett egész Júdában. / Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az ÚRtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az ÚR segítségét kérjék. / És felállt Jósáfát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében az ÚR házában, az új udvar előtt, / és ezt mondta: URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezében van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben. / Istenünk, te üzted ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt barátod, Ábrahám utódainak. / És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták: / Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség jön ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket! / De látod, az ammóniak és móábiak, Széír hegyvidékének a lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráélieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket, / ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és ki akarnak űzni birtokodból, amelyet birtokunkba adtál. / Istenünk, ítélj meg őket! Mert nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk. / Eközben a júdaiak valamennyien ott álltak az ÚR színe előtt gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal együtt. / Akkor rászállt az ÚR lelke a gyülekezet jelenlétében Jahaziélre, aki Zekarjáhu fia, az Benájá fia, az Jeiel fia, az Mattanjá fia, Ászáf fiai közül való lévita volt, / és megszólalt: Figyeljete, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljete, és ne rettegjete ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti há-

Mózes a Zsid 11-ben, a hithősök listáján ezzel a megjegyzéssel említi: „*Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitartott, mint aki látja a láthatatlant*” (Zsid 11,27).

A bizalom összekapcsol a láthatatlan, élő Jézussal, ezért tesz ez kapcsolat olyan boldoggá. Ez hathatós eszköz jelenlegi helyzetünkre vonatkozóan. Egyszerűen ennyit mondhatok pillanatnyi állapotomban: „Megszabadítod azokat, akik jobboldhoz menekülnek” (Zsolt 17,7). Így boldogság tölti be a szívemet azért, mert ilyen Üdvözítőm van.

„*Boldog ember az, aki az ÚRba veti bizodalma*” (Zsolt 40,5). „*Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. / Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bíz!*” (Zsolt 84,12k.) (Vö.: Ézs 30,18; Ézs 50,10; Jer 17,7k.¹).

borútok ez, hanem Istené. / Holnap induljatok ellenük! Ők a Cíc-hágón vonulnak majd föl, és a völgy végénél, a Jerúél-pusztá előtt találkoztok velük. / Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az ÚR. Ne félj, és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az ÚR! / Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az ÚR színe előtt, és imádták az URat. / A keháti és kórahi lévíták pedig fölálltak, és egyre hangosabban dicsérték az URat, Izráel Istenét. / Kora reggel fölkeltek és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt Jósáfát, és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben, az ÚRban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok! / Miután tanácsot tartott a néppel, fölállította az ÚR énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonala előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az ÚRnak, mert örökké tart szeretete! / Amikor elkezdték az ujjongást és a dicséretet, az ÚR lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és a Széír-hegyvidék lakói között, és ezért vereséget szenvedtek. / Az ammóniak és a móábiak a Széír-hegyvidék lakóira támadtak, hogy kiirtsák és elpusztítsák őket. Amikor végeztek Széír lakóival, egymás pusztulását segítették elő. / Mire a júdabeliek a pusztai őrhelyhez érkeztek, és a sokaság felé fordultak, már csak az elesettek holttesteit voltak a földön, és senki sem menekült meg;”

Jn 11,40: „Jézus azonban ezt mondta neki: „Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?”

¹ Ézs 30,18: „*De még vár az ÚR, hogy megkegyelmezhesen, még hallgat, hogy irgalmazhasson. Mert bár ítélő Isten az ÚR, boldogok mindazok, akik benne reménykednek;”*

Ézs 50,10: „*Aki köztetek félt az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!”*

Jer 17,7k.: „*De áldott az a férfi, aki az ÚRban bíz, akinek az ÚR a bizodalma. / Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.”*

7./ A hetedik boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ A BŰN MEGTAGADÁSA

Zsolt 1,1–6: *„Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, / hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. / Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz. / Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél. / Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében. / Mert ismeri az ÚR az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész;”*

Zsolt 97,10–12: *„Ti, akik szeretitek az URat, gyűlöljétek a gonoszságot! Megőrzi ő híveinek életét, kimentti őket a bűnösök kezéből. / Fényözön árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. / Örüljétek, ti igazak, az ÚRban, magasztaljátok szent nevét!”*

A bűn megtagadása meghatározza azon embertársaink körét, akikkel kapcsolatot ápolunk. *„Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére”* (Zsolt 1,1)¹.

Ha igent mondtam Istenre, ebből az következik, hogy nemet mondok a gáncsoskodókra. A határozatlanság meghasonlottságot, boldogtalanságot eredményez (Vö.: 2Tim 2,19–22; Zsolt 139,21–24.)²

¹ A vers második fele a német fordítás szerint: *„Die verächtlich reden über Gott und spöttisch über Menschen, die an Ihn glauben.”* = *„Akik megvetően beszélnek Istenről és gúnyolódva azokról, akik hisznek benne.”*

² 2Tim 2,19–22: *„Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: „Ismeri az ÚR az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az ÚR nevét vallja!” / Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. / Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas. / Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld! Törekedj viszont az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat;”*

Zsolt 139,21–24: *„Ne gyűlöljem-e gyűlölőidet, URam? Ne utáljam-e támadóidat? / Határtalan gyűlölettel gyűlölöm őket, hiszen nekem is ellenségeimmé lettek. / Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! / Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”*

Az 1. zsoltárban tanács olvasható boldogságunkat illetően. *Nem jó, ha mindent mindenki megbeszélék.* Beszélgetéseinkre való tekintettel igen figyelniünk kell a belső hangra. Vannak gonosz tanácsok, gonosz kívánságok, gonosz szokások.

Ézsaiás mondja: „*Aki igazságosan él, és őszintén beszél, megveti a zsarolt nyereséget, nem fogad el megvesztegetést, hanem elhárítja a kezével, bedugja a fülét, hallani sem akar vérontásról, befogja a szemét, látni sem akar gonosztságot. / Az ilyen ember magas helyen lakik, sziklaerőd a fellegvára. Kenyerét megkapja, vize állandóan van*” (Ézs 33,15k.).

Roppant lényeges, amit *Isten a bűnt megtagadó emberről* mond: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent*” (Mt 5,8). (Vö.: Ézs 33,17.¹)

„*Boldog, aki szívébe fogadja Isten utasításait.*” Boldoggá teszi az embert, ha Jézus mellett dönt, bármit gondol is erről környezete, vagy bármibe kerül is. Árral szemben csak élő halak tudnak úszni. Olykor egyszerűen el kell határoznunk magunkat: *ebben a dologban nem veszek részt.* Más úton haladok tovább (vö.: 1Móz 39,2–112; Dán 3,16–18²).

8./ A nyolcadik boldogmondás:

ISMERJÜK ÉLETÜNK ÉRTELMÉT, ÉLETCÉLUNK: JÉZUS!

Fil 1,21: „*Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!*”

¹ Ézs 33,17: „*Saját szemeddel nézheted a király szépségét, láthatod tágas országodat.*”

² 1Móz 39,2–12: „*De az ÚR Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának a házában élt. / Látta az ura, hogy vele van az ÚR, és mindazt eredményessé teszi az ÚR, amihez hozzáfog. / Megnyerte József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát. / Attól fogva, hogy házának és egész vagyonának a felügyelőjévé tette, megáldotta az ÚR az egyiptomi ember házáat Józsefért, és az ÚR áldása volt egész vagyonán, ami a házban és a mezőn volt. / Ezért Józsefre bízta egész vagyonát, és semmire sem volt gondja mellette, legfeljebb csak arra, hogy megegye az ételt. – Józsefnek szép termete és szép arca volt. / Ezek után az történt, hogy Józsefre szemet vetett urának a felesége, és ezt mondta: Hálj velem! / Ő azonban vonakodott, és azt felelte ura feleségének: Nézd, az én uramnak semmi gondja sincs mellettem háza dolgaira, és rám bízta egész vagyonát. / Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mivel te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonosztságot, vétkezve az Isten ellen?! / Bár az asszony nap mint nap ezt mondogatta Józsefnek, ő mégsem hallgatott rá, hogy mellé feküdjék, és vele legyen. / Egy napon az történt, hogy bement József a házba a munkáját végezni, és a háznép közül senki sem volt a házban. / Ekkor megragadta őt az asszony a ruhájánál fogva, és azt mondta: Hálj velem! Ő azonban otthagya ruháját az asszony kezében, futásnak eredt, és kiszaladt;*”

Dán 3,16–18: „*Sadrak, Mésak és Abédnegó így válaszolt a királynak: Ó Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. / Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! / De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyoszor előtt, amelyet felállítottál!*”

Fil 3,7–9: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. / Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. / Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján.”

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” Talán az a legrosszabb az embernek, ha cél- és értelem nélküli életet kell élnie „reménység nélkül és Isten nélkül... a világban” (Ef 2,112).

Boldogság, hogy megismerhettük Istent, kapcsolatban vagyunk vele, őt várjuk vissza, aki életünk jövője. És ami a vele való teljes eggyé létből következik, azt nem is sejtethjük, ez örök boldogság! „Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára!” (Jel 19,9).

Isten terve: a vele való zavartalan közösség boldogsága. „Őt szeretitek, pedig nem látátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét” (1Pét 1,8k.). (Vö.: Jn 16,22; Kol 3,4; 1Ján 3,2k.¹)

A várakozást, ami egyébként kellemetlen állapot, itt már boldog állapotnak mondja az Írás: „Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik” (Lk 112,37). „Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak” (Jel 20,6).

¹ Jn 16,22: „Így most titeket is szomorúság fog el, de ismét meglátalak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömeidet senki sem veheti el tőletek;”

Kol 3,4: „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben;”

1Ján 3,2k.: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában. / Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.”

Ebben a boldogságban nyoma sincs a mulandóságnak. „Így fognak visszatérni az ÚR megváltottai is, és ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik” (Ézs 51,11). (Vö.: Ézs 35,10; Jel 14,13; Jel 16,15; Jel 19,9; Jel 20,6; Jel 22,14.¹)

c./ NYOLC BOLDOGMONDÁS – ÖSSZEFOGLALÁS

Zsolt 33,1. 12. 21: „Vigadjatok az ÚRban, ti igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret.../ Boldog az a nemzet, amelynek Istene az ÚR, az a nép, amelyet örökségül választott.../ Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk;”

Ézs 61,10: „Nagy örömöm telik az ÚRban, víg öröme indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrakja ékszereit.”

Boldoggá tesz Isten személyes közelsége;

Boldoggá tesz igent mondani Jézus minden útjára;

Boldoggá tesz a bűnből való szabadulás;

Boldoggá tesz a felebaráttal való törődés;

Boldoggá tesz minden, ami Isten igéjéből való;

Boldoggá tesz az Isten iránti bizalom;

¹ Ézs 35,10: „Amikor visszatérnek, akiket az ÚR kiváltott, ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik;”

Jel 14,13: „És hallottam egy hangot az égből, amely ezt mondta: „Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket;”

Jel 16,15: „Íme, eljövök, mint a tolvaj: boldog, aki vigyáz, és őrzi ruháját, hogy ne járjon mezítelenül, és ne lássák szégyenét;”

Jel 19,9: „Így szólt hozzám: „Írd meg: Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vApCselorájára!” Ezt is mondta nekem: „Ezek az Isten igaz igéi;”

Jel 20,6: „Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjai lesznek, és vele fognak uralkodni ezer esztendeig;”

Jel 22,14: „Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba.”

Boldoggá tesz a bűn megtagadása;

Boldoggá tesz, ha ismerjük életcélunkat – Jézust –, és ragaszkodunk is hozzá!

Isten arra hívott el bennünket, hogy *ragaszkodjunk mind a nyolc boldogmondás érvényesítéséhez*, mert ugyan mi értelme lenne, ha csupán egy kellemes órában örülnénk ezeknek, aztán pedig a következő reggel siránkozással, megkárosultan folytatnánk sivár hétköznapijainkat. *Ha Isten örömmel ajándékozik meg, miért ne tudnék mások örömére élni?*

Vajon örökké várakoznunk kell és aggódnunk, mivel mások nem úgy törődnek velünk, ahogy szeretnénk? Mennyit nyomnak a latba ezek a dolgok azzal a boldogsággal szemben, amit Isten ajándékozik?

Fogadd életedet első kézből, Jézus kezéből.

Aki teret ad a nyolc boldogságnak, abban nem marad hely boldogtalanságnak (vö.: 1Sám 2,1k; Zsolt 97,11k; Zsolt 118,14k; Hab 3,18.¹)

Egyik lexikon szerint: „A boldogság a legnagyobb, alig elképzelhető boldog állapot.” Isten boldog Isten, és az a szándéka – e földi és a mennyi létben is –, hogy *boldogsággal ajándékozzon meg*. „Hanem hirdetjük, amint meg van írva: 'Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett', azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. / Nekiünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is” (1Kor 2,9k.).

És ezt „most már” szeretném én is aláírni. Már most megköszönni Istennek, hogy boldogsággal ajándékozott meg! (Vö.: Jn 10,9–11; 2Kor 8,9; 2Pét 1,3k.²)

¹ 1Sám 2,1k.: „Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak. / Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk;”

Zsolt 97,11k.: „Fényözőn árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. / Örüljete, ti igazak, az ÚRban, magasztaljátok szent nevét!”

Zsolt 118,14k.: „Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik!”

Hab 3,18: „De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt.”

² Jn 10,9–11: „Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál. / A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” / „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért;”

31./ FELSZABADÍTÁS ÚJ ÉLETRE

A meggörnyedt asszony meggyógyítása

(Lk 13,10–17)

ZU NEUEM LEBEN BEFREIT

– Die Heilung der gekrümmelten Frau (Lukas 13,10–17)

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

Zeit mit Gott - Mit Gewinn die Bibel lesen 2/2013. S. 57–65

1./ Jézus meglátott egy meggörnyedt asszonyt a zsinagógában

Lk 13,10–12a. *„Egyszer valamelyik zsinagógában tanított szombaton. / Íme, volt ott egy asszony, akiben betegség lelke lakott tizennyolc éve, és annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni. / Amikor Jézus meglátta őt, előszólította...”*

Sok mindent átveszünk másoktól, ami aztán rövidebb-hosszabb ideig szokásunkká lesz. Van ami aztán úgyszólván véünnké válik.

Jézusnak is voltak szokásai. Ezek közé tartozott, hogy gyermekkorától zsinagógába járt: „Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, szokása szerint bement szombat napján a zsinagógába, és felállt felolvasni” (Lk 4,16). Erre nevelték szülei.

2Kor 8,9: *„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok;”*

2Pét 1,3k.: *„Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. / Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljeteek attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.”*

És szerette a mennyei Atyjával való közösséget. Szívesen időzött Atyja házában: „Mire ő így válaszolt: „Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?” (Lk 2,49).

Ezentúl gyakran megemlíti az evangéliumok, hogy Jézus „szombaton tanított zsinagógákban” (vö.: Lk 4,15.31; Mk 1,21¹).

Szokásom-e nekem is ugyanígy, hogy együtt legyek másokkal vasárnapi istentiszteleten, hogy az Úr napján Istent imádjam és igéjére hallgassak?

Még a farizeusok és írástudók Jézus ellen tanúsított *kritikai magatartása és ellenségeskedése* sem tartotta vissza Urunkat attól, hogy a zsinagógába menjen (vö.: Lk 6,7; 7,39; 10,25; 11,53k.²)

Vannak-e az én életemben is olyan akadályok és blokádok, amik újra és újra visszatartanak attól, hogy közösséget gyakoroljak más keresztyénekkal?

Nem tudjuk, hogy Jézus melyik zsinagógában tartózkodott azon a szombaton. Azt azonban mégis megtudjuk egy markáns eseményből, ami ezen a napon történt: A zsinagógában részt vevők között felfedezett Jézus egy *asszonyt, akinek gyötrelmes szenvedés határozta meg az életét*. Már messziről meg lehetett ismerni nyomorúságát meggörnyedt testtartása alapján. Jézus látta, hogy *gerincoszlopa meggörbülése* miatt nincs abban a helyzetben, hogy helyesen értékelje környezetét és szemmagasságban kommunikálhasson környezetével. Istennel való kapcsolata is „meggyengült”. Jézus meg akarja nyitni számára a „*mennyre való perspektívát*”, és ezzel újra lehetővé teszi, hogy *Istenhez járuljon*.

¹ Lk 4,15.31: „Tanított a zsinagógákban, és dicsőítette mindenki.../ Jézus lement Kapernaumba, Galilea egyik városába, és tanította őket szombaton;”

Mk 1,21: „Ezután elmentek Kapernaumba. Szombaton azonnal a zsinagógába ment, és tanított.”

² Lk 6,7: „Az írástudók és a farizeusok figyelték Jézust: gyógyít-e szombaton; hogy ily módon találjanak valamit, amivel vádolhatják;”

Lk 7,39: „Amikor pedig látta ezt az a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: „Ha ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér: bűnös;”

Lk 10,25: „Ekkor előállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: „Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Lk 11,53k.: „Amikor kiment onnan, az írástudók és a farizeusok hevesen támadni és mindenfélről faggatni kezdték őt, / és csak azt lesték, hogy beszédében valamin rajtakaphassák.”

2./ Egyáltalán nem volt képes felegyenesedni

Lk 13,11: „Íme, volt ott egy asszony, akiben betegség lelke lakott tizennyolc éve, és annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni;”

Zsolt 22,7–12.20–25: „De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. / Zúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyesztik, fejüket csóválják: / Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte! / Te hoztál ki engem anyám méhéből, biztonságba helyeztél anyám emlőin. / Már anyám ölében is rád voltam utalva, anyám méhében is te voltál Istenem. / Ne légy tőlem távol, mert közel van a baj, és nincs, aki segítsen!.../ Ó, URam, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre! / Ments meg engem a fegyvertől, életemet a kutyák hatalmából! / Szabadíts meg az oroszán szájából, és a bivalyok szarvai közül, engem, nyomorultat! / Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben. / Kik az URat félték, dicsérjétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítétek őt! Rettegjetelek tőle Izráel utódai mind! / Mert nem veti meg, és nem utálja a nyomorult nyomorúságát, nem rejti el orcáját előle, segélykiáltását meghallgatja;”

Zsolt 69,1–5.9.14–19: „A karmesternek: A „Liliomok” kezdetű ének dallamára. Dávidé. / Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek! / Feneketlen iszapba süllyedtem, nincs hol megállnom. Örvénylő vizekbe estem, elsodort az ár. / Belefáradtam a kiáltozásba, kiszáradt a torkom, szemem elhomályosodott, míg Istenemre vártam. / Hajam szálainál is többen vannak, akik ok nélkül gyűlölnek. Sok hazug ellenségem akar elnémítani engem. Azt kell visszaadnom, amit nem raboltam.../ Idegenné lettem testvéreim számára, anyám fiai sem ismernek rám.../ De én hozzád imádkozom, URam, a kegyelem idején, Istenem. Nagy szeretettel hallgass meg, hűségesen segíts meg! / Húzz ki a sárból, hogy el ne süllyedjek, hadd meneküljek meg gyűlölőimtől, az örvénylő vizekből! / Ne sodorhasson el a víz árja, ne nyelhessen el a mélység, ne záruljon be fölöttem a kút szája! / Hallgass meg, URam, jóságos szeretettel, nagy irgalmaddal fordulj hozzám! / Ne rejtse el orcádat szolgálád elől! Bajban vagyok, siess, hallgass meg! / Jöjj hozzám, és válts meg engem, ments meg ellenségeimtől!”

Azt olvassuk erről az asszonyról, hogy benne: „Betegség lelke lakott tizennyolc éve, és annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni.”

Ismerjük-e mi is ezt a görnyedt léte? Valaki egy súlyos, tragikus esemény után nem tud többé talpra állni. Más meg annyira megviseltek gyermekkori súlyosan tapasztalatai, hogy hiányos önbecsülése és sokféle szenvedés miatt szenved. Gyakran kárt okoznak a másokkal való kapcsolatok is.

Ilyen magukba roskadt emberek mondják: „Tegnap levertség gyötört.” „Többnyire nem vesznek rólam tudomást vagy keményen bánnak velem.” „A testvéreimet többre tartják a szüleim.” „Nem tudom kibontakoztatni Istentől kapott képességeimet.” Mások úgy érzik, nincsenek egy szemmagasságban a többiekkel. Beszűkült a látókörük, és inkább a ’köldöküket nézik’, mint azt, hogy milyen lehetőségek várnak rájuk az életben.

Milyen gyakran kételkedés és kísértés kínozza ezeket az embereket, ahogy ezt az összegörnyedt asszonyt is! Milyen gyakran előfordulhat, hogy olyanok életfeltételeik és életvitelük, mint egy örvény, ami könyörtelenül von maga után, vagy egy vihar, ami hatalmának tehetetlenül ki vannak szolgáltatva, és amiből nem tudnak kikeveredni. Milyen gyakran kiálthatnak Istenhez, és változásért esedeznek!

Egyik énekben arról van szó: „Te vagy a szem a viharban.” Minden vihar közepében vagy egy hely, ahol teljes csend van. Így szeretne Jézus korlátozott létünk és fájdalmunk legmélyebb belsejében helyet foglalni és lecsillapítani bennünket. „Megnyugvást találtok lelketeknek” (Mt 11,29). (Vö.: Mt 11,28; Mt 14,27; Zsolt 55,19; 2Móz 33,14.21.¹)

3./ Jézus irgalommal tekintett rá

Lk 13,13.16: „És rátette a kezét, mire ő nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.../ Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit tizennyolc éve megkötözött a Sátán, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton?”

¹ Mt 11,28: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek;”

Mt 14,27: „De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!”

Zsolt 55,19: „Megszabadít engem támadóimtól, hogy békességem legyen, bár sokan vannak ellenem;”

2Móz 33,14.21: „Az ÚR így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?.../ És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálam, állj a kősziklára!”

Úgy tűnik, *hirtelen fedezte fel* Jézus az asszonyt a zsinagógában. Magához hívatta, hogy rátegye a kezét. Meggörnyedt állapota miatt az asszony *távrolról nem érzékelhette igazán Jézust, aki irgalommal tele tekintett rá.*

Egészen a legkisebbekig ismeri Urunk övéi nyomorúságait, szívük legmélyebb zugában lévő terheit is. Egyenesen arra a pontra mutat, ami a leginkább érinti az asszonyt, akinek nincs mersze ahhoz, hogy gyógyulását kérje; de az Úr megkönyörül rajta.

Első lépésben kiszabadítja az asszonyt a Sátán uralma alól. Ezt a cselekedetet úgy kell elképzelnünk, mint egy fogoly kiszabadítását, vagy egy elképzelhetetlenül nagy kölcsön viszszafizetési kötelezettség alóli mentesítést (vö.: Mt 18,29¹).

A teológus Luther Márton beszélt a „*homo incurvus in se ipsum*”-ról². Az ilyen ember magára van utalva, elfogult és öntelt – elidegenült Istentől és felebarátjától. Ezt írja róla (a szöveg alkalmas csendes önvizsgálatra): „*Természetünk az első bűn terhe következtében olyan mélységesen deformálódott, hogy nem képes megragadni és élvezni Isten legkiválóbb ajándékait sem. Sőt, Istent is csak arra használja fel, hogy ajándékait óhajtja, sőt azt sem veszi észre, hogy azokat Isten ellenére, tőle elfordulva és balga módon csak a maga javára kívánja fordítani*” (vö.: Jak 4,1–4³).

Jézus legelőször feloldja az asszonyt megkötöttségéből, és megbocsátja a bűnét (vö.: Lk 5,17–26⁴). Belsőleg felszabadult élete lehet a továbbiakban – felszabadítva attól, hogy te-

¹ Mt 18,29: „Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlete: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked.”

² = magába roskadó ember

³ Jak 4,1–4: „Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket? / Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. / Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni. / Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik az Istennek.”

⁴ Lk 5,17–26: „Amikor az egyik napon tanított, és ott ültek a farizeusok és törvénytudók, akik Galilea és Júdea különböző falvaiból, továbbá Jeruzsálemből jöttek, az Úr ereje gyógyításra indította őt. / És íme, férfiak ágyon hoztak egy béma embert, és igyekeztek bevinni és letenni eléje. / Mivel a sokaság miatt nem találták módját, hogyan vigyék be, felmentek a háztetőre, és a cseréptetőn át eresztették le ágyastól Jézus elé a középre. / Ő pedig látva hitüket, így szólt: „Ember, megbocsáttattak a te bűneid.” / Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” / Jézus átlátta gondolataikat, és így válaszolt nekik: „Miről tanakodtok szívetekben? / Mi könnyebb: ezt mondani: Megbocsáttattak a te bűneid, – vagy pedig ezt mondani: Kelj fel és járj? / Azért pedig, hogy megtudjátok: van hatalma az Emberfiának bűnöket megbocsátani a földön: Neked mondom, – így szólt a bémához, – kelj fel, vedd az ágyadat, és menj

kintetét magára, bűnére és problémáira irányítsa; felszabadulva Isten és felebarátai iránti szeretetre. (Vö.: Jn 8,36; Gal 5,13a; 2Kor 3,17.¹).

4./ Jézus rátette a kezét

Lk 13,13: „És rátette a kezét, mire ő nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent;”

Zsid 12,1–2: „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fusunk meg az előttünk levő pályát. / Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.”

Második lépésként: Jézus újra helyreállítja a meggörnyedt asszony egészségét: Rátette a kezét (vö.: Mk 5,23; 7,32²), és az asszony abban a pillanatban felegyenesedett.

Johann Albrecht Bengel, sváb teológus írta: „A lefelé való meggörbülés egyúttal a testtartást is kifejezésre juttatja, amibe a Gonosz akar minket helyezni, hogy ne tekinthessünk fel többé a mennybe. Az asszony most csupán testileg felegyenesedett ember. A felfelé irányuló tekintet a Jézusra való közvetlen rátekintés által lehetséges ismét.

Az asszony olyan Úrnak ismerte meg Jézust, aki hatalmat kapott Atyjától a test és lélek felett (vö.: Lk 8,43–48; Lk 9,11–19.¹) Az asszony Isten magasztalása – ami a menny felé irányul – a legjobb bizonyíték arra, hogy Isten áll Jézus ezen csodatétele mögött.”

haza!” / Ez pedig szemük láttára azonnal felkelt; fogta ágyát, amelyen feküdt, és Istent dicsőítve hazament. Ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, megteltek félelemmel, és ezt mondták: „Hihetetlen dolgokat láttunk ma!”

Lk. 5,26: „Ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, megteltek félelemmel, és ezt mondták: „Hihetetlen dolgokat láttunk ma!”

¹ Jn 8,36: „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek;”

Gal 5,13a: „Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhíva;”

2Kor 3,17: „Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lélek, ott a szabadság.”

² Mk 5,23: „És esedezve kérte: „Kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon;”

Mk 7,32: „Ekkor egy dadogó süketet vittek hozzá, és kérték, hogy tegye rá a kezét.”

Hans és Sophie Scholl szülei ilyen *kincset adtak gyermekeiknek életútjukra*: „Egyenes derékkel éljétek az életet.” Ezt szokatlan módon valósították meg: A testvérek egyetemistaként *elkötelezték magukat „a fehér rózsza” müncheni ellenállási mozgalomban* a nemzeti szocialista diktatúrával szemben. *Hitükből fakadt ez a bizonyosság*, és ez adott nekik erőt annak ellenére is, hogy az általuk képviselt ügy elbukott, *hogy kiálljanak érte halálukig*.

Kivégzésük napján (1943. február 22.) még egyszer úrvacsoráztak a börtön lelkigondozójuk segítségével. Mély benyomást tett a börtöntisztviselőre *méltóságuk és nyugodtságuk*.

Hans Scholl ezt írta szüleinek búcsúlevelében: „*Teljesen erős és nyugodt vagyok ...*”

Fegyver- és elítélt társuknak, Christopp Probstnak, akivel közvetlenül haláluk előtt találkoztak, ezt mondták a Scholl testvérek: „*Néhány perc múlva ismét találkozunk az örökkévalóságban.*”

5./ Az asszony dicsőítette Istent

Lk 13,13b–4: „... *dicsőítette az Istent. / A zsinagógai előljáró azonban megharagudott, hogy szombaton gyógyított Jézus, és így szólt a sokasághoz: „Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek gyógyíttatni magatokat, ne pedig szombaton!?”*”

¹ Lk 8,43–48: „Ekkor egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásos volt (és minden vagyonát az orvosokra költötte), de senki sem tudta meggyógyítani, / odament, hozzáférkezve megérintette a ruhája szegélyét, és azonnal elállt a vérfolyása. / Jézus ekkor ezt kérdezte: „Ki érintett engem?” Amikor mindnyájan tagadták, Péter így válaszolt: „Mester, a sokaság szorongat és tolong körülötted!” / De Jézus ezt mondta: „Valaki érintett engem, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.” / Mikor az asszony látta, hogy nem maradhat észrevétlen, remegve előjött, eléje borult, és elbeszélte az egész nép előtt, hogy miért érintette meg őt, és hogy miként gyógyult meg azonnal. / Jézus pedig ezt mondta neki: „Leányom, hited megtartott téged, menj el békességgel!”

Lk 9,11–19: „De amikor a sokaság észrevette, utánament. Jézus örömmel fogadta őket; beszélt nekik az Isten országáról, és a gyógyulásra szorulókat meggyógyította. / Amikor a nap már hanyatlani kezdett, a tizenkettő odament hozzá, és ezt mondta neki: „Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a környező falvakba és településekre, hogy ott megszálljanak, és ételmet szerezzenek, mert itt lakatlan helyen vagyunk”. / Ő azonban ezt mondta nekik: „Ti adjatok nekik enni!” Ők így válaszoltak: „Nincs nálunk több, mint öt kenyér és két hal, haPcselak el nem megyünk, és nem veszünk eledelt ennek az egész sokaságnak”. / Ugyanis mintegy ötezer férfi volt ott. Jézus erre így szólt tanítványaihoz: „Ültessétek le őket csoportokba ötvenenként!” / Így tettek, és leültették valamennyit. / Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égbe, megáldotta, megtörte, és a tanítványoknak adta, hogy tegyék a sokaság elé. / Ettek és jóllaktak mindnyájan; azután összeszedték a megmaradt darabokat, tizenkét kosárral. / Történt, hogy amikor egyszer magában imádkozott, és csak a tanítványok voltak vele, megkérdezte tőlük: „Kinek mond engem a sokaság?” / Ők így válaszoltak: „Keresztelő Jánosnak, de némelyek Illésnek; némelyek pedig azt mondják, hogy a régiek közül támadt fel valamelyik próféta.”

Zsolt 22,23–26: „Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben. / Kik az URat féltetek, dicsérjétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítsétek őt! Rettegjetez tőle Izráel utódai mind! / Mert nem veti meg, és nem utálja a nyomorult nyomorúságát, nem rejti el orcáját előle, segélykiáltását meghallgatja. / Rólad szól dicséretem a nagy gyülekezetben, teljesítem fogadalmait az istenfélők előtt;”

Zsolt 69,31: „Isten nevét dicsérem énekkel, magasztalom hálaadással.”

Az asszony *legelső tette* gyógyulása után: *Isten dicsőítése*. Mit teszünk mi legelőször egy sikeres vizsga, eredményes műtét, jól megvalósított projekt, egy nehéz beszélgetés után...? Szakítunk-e időt arra, hogy szünetet tartsunk, és hálaadással s imádással Őrá tekint-sünk, aki mindenek mögött áll, aki életünknek is Ura? Őrá, aki örködik felettünk, aki vezet minket, igével és sikerrel ajándékoz meg? (Vö.: Zsolt 59,17k; Zsolt 35,9k; Lk 15,3–7.¹)

A textusunk szerinti asszonyt Jézus felszabadította minden más mellett új, életének értelmet adó tevékenységre: *Isten magasztalására*.

Nem is lehetne kirívóbb az *ellentét*: ugyanabban a helyiségben imádják Istent, ahol egyidejűleg *ingerültség hatalmasodik el a zsinagógai előljárón* azért, mivel a gyógyítás a nyugalom napján ment végbe. *Hivatás szombaton történő gyakorlása* – ebben az esetben az orvosé – *tilos* volt a törvény farizeusi végrehajtási utasítása szerint.

A zsinagógai előljáró vádjával nem közvetlenül Jézushoz fordul. Inkább távolságtartó és elkülönül tőle annak a tudatában, mivel Jézus az istentiszteletet vezető nézete szerint az ő zsinagógájában nem tartja be a törvényt.

¹ Zsolt 59,17k.: „Én pedig hatalmadról énekelek, magasztalom minden reggel hűségedet. Mert erős váram vagy, menedékem, mikor bajba jutok. / Te vagy az én erőm, rólad zeng énekem. Erős váram az Isten, az én hűséges Istenem!”

Zsolt 35,9k.: „Én pedig ujjongok az ÚRnak, és örvendezek szabadításának. / Minden porcikám ezt mondja: Ki volna hozzád fogható, URam? Mert megmented a nyomorultat az erőszakostól, a nyomorultat és szegényt a fosztogatótól;”

Lk 15,3–7: „Ő erre ezt a példázatot mondta nekik: / „Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztaiban, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? / És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, / hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetez velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. / Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.”

A zsinagóga vezetője szerint a legfontosabb „kegyesnek” látszani az emberek előtt, és a magatartással mély benyomást tenni Istenre. Szeretne igaz lenni Isten előtt, és nem akarja, hogy vádolhassák.

Mégis, hol van akkor lehetőség a szeretet gyakorlására? (Vö.: Mik 6,8.¹)

Gondolkodjunk el azon: „*Mi fontosabb nekünk, hogy minden a mi – talán „kegyes” – tervünk és elképzelésünk szerint történjen, vagy hogy felhasználjuk a helyzetet arra, hogy odaforduljunk a másik emberhez, figyeljünk egymásra, és így járuljunk hozzá a másik üdvösségéhez és jólétéhez?*”

Fontosabbak-e megszokott gondolataim, mint hogy Jézussal való új kezdeményezésekre vállalkozzam?

6./ Az istentisztelet megzavarása

Lk 13,14b–15: „Így szólt a sokasághoz: „*Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek gyógyítani magatokat, ne pedig szombaton!*” / Az Úr így válaszolt neki: „*Képmutatók, vajon szombaton nem oldja-e el mindegyikőtök a maga ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem vezeti-e ki itatni?*”

A zsinagógai előjáró az istentiszteleten jelen lévők előtti érvelésekor a tízparancsolatra hivatkozik, amit két helyen is rögzítettek a tórában (2Móz 20,8–11; 5Móz 5,12–15.²)

¹ Mik 6,8: „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az ÚR! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.”

² 2Móz 20,8–11: „Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt! / Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! / De a hetedik nap a te Istenednek, az ÚRnak nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon, se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálód, se állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény. / Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent. Azért megáldotta és megszentelte az ÚR a nyugalom napját;”

5Móz 5,12–15: „Tartsd meg a nyugalom napját, és szenteld meg azt, ahogyan megparancsolta neked Istened, az ÚR. / Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! / De a hetedik nap a te Istenednek, az ÚRnak a nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon, se te, se fiad, se lányod, se szolgád, se szolgálód, se ökröd, se szamarad és semmiféle állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény. Hadd pihenjen szolgád és szolgálód hozzád hasonlóan! / Emlékezzél arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, de kihozott onnan Istened, az ÚR, erős kézzel és kinyújtott karral. Ezért parancsolta neked Istened, az ÚR, hogy tartsd meg a nyugalom napját.”

A szombat törvény hat munkanapra utal. Miért kell akkor szombaton dolgozni, holott a törvény ezt kifejezetten megtiltja. Látszólag úgy tűnik, igaza van. Mégis: munkának számítnak a csodák? Megerőltető egy ember meggyógyítani?

Elszomorító, hogy az előljáró egy pillantást se vet az Istentől való csodára. Ehelyett a parancsolatokat mormolja magában, és az állítólagos vétségre szemrehányásra való okot talál Jézus ellen. Valószínű, hogy a parancsolatok betartására való kívánsága haragjával keveredik az istentisztelet folyamatának megzavarása miatt, és a hallatlan, igen, látszólagos istenkáromlás miatt. (Vö.: Lk 5,21; Jn 9,16; Mt 26,63b–66.¹)

Mégis, volt olyan munka, amit engedélyeztek szombaton is. Megengedték például szombaton a *templomi istentiszteletet* minden részletével együtt, és a *körülmetélés is engedélyezett* volt (4Móz 28,9k; Mt 12,5; Jn 2,22k.²) Ezt anélkül végezték rendszeresen a zsinagógai előljárók és a farizeusok, hogy aggódtak volna, vajon helyes-e ez Isten előtt? Mivel a vallási felelősség-hordozók saját törvényük mögé rejtőztek, hogy *elhárítsák a szeretet kötelességeit*, azt mondja nekik Jézus: „*Képmutatók vagytok!*”

¹ Lk 5,21: „Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?”

Jn 9,16: „Erre a farizeusok közül néhányan ezt mondták: „Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot.” Mások így szóltak: „Hogyan tehetne bűnös ember ilyen jeleket?” És meghasonlás támadt köztük;”

Mt 26,63b–66.: „A főpap ekkor azt mondta neki: „Az élő Istenre kényszerítelek, mondd meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia!” / Jézus ekkor így felelt: „Te mondtad. Sőt azt mondom nektek: mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbján ül, és eljön az ég felhőin.” / A főpap erre megszaggatta ruháját, és így szólt: „Istent káromolta. Mi szükségünk van még tanúkra? Íme, most hallottátok az istenkáromlást. / Mit gondoltok?” Azok így feleltek: „Méltó a halálra!””

² 4Móz 28,9k.: „A nyugalom napján két hibátlan egyesztendő báránymutatass be, ahhoz ételáldozatul kéttized véka finomlisztet, olajjal gyúrva, meg a hozzá tartozó italáldozatot. / Ezt a nyugalomnapon égőáldozatot be kell mutatni minden nyugalom napján az állandó égőáldozaton és a hozzá tartozó italáldozaton kívül;”

Mt 12,5: „Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek?”

Jn 2,22k.: „Minthogy a körülmetélést Mózes rendelte el nektek – nem mintha Mózesről volna, hanem az atyáktól van –, és szombaton is körülmetéletek az embert. / Ha körülmetéletek az embert szombaton, hogy ne sértsék meg Mózes törvényét, akkor miért haragusztok énám, hogy egy embert teljesen meggyógyítottam szombaton?”

Továbbá Jézus egy másik tevékenységre utal, amit szokás szerint *szombaton* is végeztek: Ezen a napon is *mindenki úgy gondoskodott az állatairól, ahogy kellett*. Ha már most így gondját viselik a munka során alkalmazott állatoknak, *mennyivel inkább törődni kell az ember meggyógyításával*, ami segíti, sőt, megjobbítja az életet!

Egy másik esemény keretében megjegyezte Jézus: „*Az ember pedig mennyivel többet ér a juhnál! Szabad tehát jól tenni szombaton!*” (Mt 12,12). (Vö.: Lk 14,5; Lk 12,24.¹)

7./ Tanúsítsunk szeretetet mások iránt

Lk 13,6: „*Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit tizennyolc éve megkötözött a Sátán, nem lett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton?*;”

2Kor 6,2: „*Mert ő mondja: „A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!”*

Újabb részletet tudunk meg az asszony betegségéről: *Jézus a Sátánra vezeti vissza a nő súlyos testi fogyatékoságát* (2Kor 12,7²). Egyetlen egy nap se teljen tovább a sátáni megkötöttség okozta kínokkal! (Vö.: Lk 8,29; Mk 9,20–22.³)

Nem arról van szó, hogy még nem jött el az ideje, hanem a legfőbb ideje annak, hogy *újra érvényesüljön életünkben Isten dicsőisége*, amit a Sátán hatalma késleltet bennünk.

¹ Lk 14,5: „*Hozzájuk pedig így szólt: „Vajon, ha közületek valakinek a fia, vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azonnal?”*

Lk 12,24: „*Nézzétek meg a hollókat: nem vetnek, nem is aratnak, nincsen kamrájuk, sem csűrük, Isten mégis eltartja őket. Mennyivel értékesebbek vagytok ti a madaraknál!*”

² 2Kor 12,7: „*Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.*”

³ Lk 8,29: „*Jézus megparancsolta ugyanis a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki ebből az emberből. Mivel az régóta tartotta megszállva, láncokkal és bilincsekkel kötözték meg, úgy őrizték, de ő elszagatta a kötelékeket, a gonosz lélek meg a pusztába hajtotta;*”

Mk 9,20–22: „*Odavitték hozzá, és amikor meglátta őt a lélek, azonnal megrázta a fiút, úgyhogy az a földre esve fetrengett és tájékozott. / Jézus megkérdezte a fiú apjától: „Mennyi ideje, hogy ő így van?” Mire ő ezt válaszolta: „Gyermekkora óta. / Sokszor vetette tűzbe is, meg vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!”*

Az Emberfia jog és törvény fölött áll. Ő legteljesebb mértékben betöltötte a törvényt (vö.: Mt 5,17k; Lk 6,9¹).

Jézus életével mutatta meg, *mi ténylegesen emberséges és irgalmas*, sőt azt is, hogyan kívánja kifejezésre juttatni Isten szeretetét.

Keresztyénként mi is vagyunk olyan helyzetekben, amikor elsősorban az érvényes, hogy *merészen cselekedjünk és szeretetet tanúsítsunk mások iránt*.

Egy ország kormánya megtagadta, hogy védelmet nyújtson a szomszédos ország menekülteinek. Erre egyik keresztyén szervezet a határrégióban kiépített egy hálózatot, és minden tőlük telhetőt megtettek, hogy segítsenek a menekülteknek. Több menekültet segítő házban kaptak *orvosi segítséget és ételt* alultáplált, gyakran beteg emberek.

Sokan keresztyének lettek közülük a felebaráti szeretet megnyilvánulása nyomán. Többen *teológiai képzésben* is részt vettek, és néhányan *misszionáriusokként* tértek vissza hazájukba.

Milyen fontos *megkedveltetni az emberekkel Isten szavát*, mert ez az egyetlen lehetőség arra, hogy *Üdvözítőjükként ismerhessék meg Jézust*.

Egy másik segélyakcióban *bajba jutott asszonyokat támogattak*. A szervezet munkatársnői közösen *tanulmányozták velük a Bibliát*, és arra tanították őket, hogy *lelkigondozva segítsenek más asszonyoknak*.

Fontoljuk meg: *hogyan tehetjük láthatóvá és érzékelhetővé életünkben Isten szeretetét és irgalmasságát mások számára?*

„Uram, azt parancsoltad, hogy szeressük egymást,

Elevenítsd meg kérünk a halott, tunya lelkeket!”

(Nikolaus Ludwig Graf von Zinzendorf)

(Vö.: Lk 10,30–37; Róm 13,8–10.²)

¹ Mt 5,17k.: „Ekkor kérni kezdték Jézust, hogy távozzék el a határukba. / Amikor azután beszállt a hajóba, kérlelte őt az előbb még megszállott ember, hogy mellette maradjon;”

Lk 6,9: „Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Mekérem tőletek: szabad-e szombatot jól tenni, vagy rosszat tenni, életet menteni vagy kioltani?”

² Lk 10,30–37: „Történetesen egy pap ment azon az úton, de amikor meglátta, elkerülte. / Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, és amikor meglátta, ő is elkerülte. / Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta; / odament, olajat és bort öntött sebére, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta. / Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadónak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még rá-

8./ Az örök szombat nyugalma

Lk 13,16: „Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit tizenennyolc éve megkötözött a Sátán, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton?”

1Móz 2,1–3: „Így készült el a menny és a föld és minden seregük. / A hetedik napra elkészült Isten a maga munkájával, amelyet alkotott, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után. / Azután megáldotta és megszentelte Isten a hetedik napot, mivel azon pihent meg Isten egész teremtvő és alkotó munkája után.”

Ennek az asszonynak a meggyógyítása Jézus számára *nem a szombat megtörését, megszüntetését, sokkal inkább a szombat betöltését* jelenti. Isten lehetővé akarja tenni nektek, akik Isten szövetséges népéhez tartoztok („Ábrahám leánya”), hogy *Jézus megszabadítson benneteket*: Hogy teljes szívből magasztaljátok Istent.

A szombaton történt gyógyítás *mély értelme*, hogy ez az utalás az idők végén érvényesülő örök szombati nyugalmat ábrázolja. „Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba” (Zsid 4,3¹).

költesz, amikor visszatérek, megadom neked. / Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?” / Ő így felelt: „Az, aki irgalmas volt hozzá.” Jézus erre ezt mondta neki: „Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj.”

Róm 13,8–10: „Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. / Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az ige foglalja össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” / A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.”

¹ Zsid 4,1–11: „Mivel még nem teljesedett be az ő nyugalma való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közülünk senki le ne maradjon erről. / Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is; de nekik nem használt a hirdetett ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták. / Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba, amint megmondotta: „Ezért megesküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én nyugalom helyére”. Munkái készen voltak a világ teremtvő óta, / és valahol így szól az Írás a hetedik napról: „És megnyugodott az Isten a hetedik napon minden alkotó munkája után.” / Itt viszont ezt mondja: „Nem mennek be az én nyugalom helyére.” / Mivel tehát még várható, hogy némelyek bemennek abba, és akiknek előbb hirdették az evangéliumot, nem mentek be engedetlenségük miatt, / egy napot ismét „mának” jelöl ki. Ekkor Dávid által annyi idő múlva így szól, ahogyan előbb mondtuk: „Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!” / Mert ha Józsue bevitte volna őket a nyugalom helyére, nem szólna azután egy másik napról. / A szombati nyugalom tehát még ezután vár az Isten népére. / Aki ugyanis bement az Isten nyugalma, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten is a magáétól. / Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy senki el ne essék az ehhez hasonló engedetlenség következtében.”

Újra és újra értesülünk az evangéliumokban arról, hogy *Jézus szombaton gyógyított*; talán ez szándékosan történt a nyugalom napján, hogy utaljon vele Jézus az Istennel való nagyszerű jövőre. Ez gyakran vitához vezetett a farizeusokkal (vö.: Mk 3,1–6; Lk 14,1–6; Jn 5,16.18; Jn 9,16¹).

Gyakran segíthet nekünk, ha megkérdezzük: *Hogy töltjük el a vasárnapot?* Szívesen használjuk-e ezt a napot arra, hogy befejezzük azon feladatainkat, amiket a hét folyamán nem tudtunk elvégezni?

Talán nekünk is újra meg kellene tanulnunk Isten szavára, számunkra elkészített ajándékaira számítani. *Istentiszteleten ünnepelni, közösséget ápolni az Urral és egymással. Fellélegezni, kipihenni magunkat, visszatekinteni az elmúlt hétre. Tudatosan szünetet tartani és hálat adni, örvendezni, megcsodálni Isten teremtését. Valami szép dolgot tenni, amit már régen véghez akartunk vinni, de nem fordítottunk időt erre a tevékenységre, nem érvényesült kötelességtudatunk a tett véghezvitelére... és ösztönözzünk másokat is arra, hogy megünnepeljék „az Úr napját”.*

Így egészen megújult nyugalommal, higgadtsággal tapasztalhatjuk meg Isten beszédét, és azt, hogy Isten elfogadta és szereti életünket, és megfigyelhetjük, hogy ez a tapasztalat hatással van az új hétre vonatkozó terveinkre és igényekre vonatkozóan is. *„Ha a nyugalom napját gyönyörűségnek hívod, az ÚR szent napját dicsőségesnek, és azzal dicsőíted, hogy abbahagyod munkáidat, nem keresed kedvteléseidet, és nem tárgyalasz ügyeidről. / akkor gyönyörködni fogsz az Úrban”* (Ézs 58,13k.).

¹ Mk 3,1–6: *„Ezután ismét a zsinagógába ment. Volt ott egy sorvadttal kezű ember; / figyelték Jézust: vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádat emelhessenek ellene. / Ekkor ezt mondta a sorvadttal kezű embernek: „Állj ki középre!” / Hozzájuk pedig így szólt: „Szabad-e szombaton jól tenni, vagy rosszat tenni, életet megmenteni, vagy kioltani?” De azok hallgattak. / Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt; majd így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Erre az kinyújtotta, és meggyógyult a keze. / A farizeusok pedig kimenve, a Heródes-pártiakkal együtt azonnal arról tanácskoztak, hogyan végezzenek vele;”*

Lk 14,1–6: *„Amikor egyszer szombaton bement a farizeusok egyik vezetőjének a házába ebédelni, azok figyelték őt. / Íme, ott egy vízkóros ember került elébe. / Ekkor Jézus megkérdezte a törvénytudóktól és a farizeusoktól: „Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?” / De ők hallgattak. Erre kézenfogta a beteget, meggyógyította és elbocsátotta. / Hozzájuk pedig így szólt: „Vajon, ha közületek valakinek a fia, vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azonnal?” / Nem tudtak erre mit felelni;”*

Jn 5,16.18: *„A zsidók ezért üldözni kezdték Jézust, mert szombaton tette ezt.../ Ezért azután a zsidók még inkább meg akarták ölni, mert nemcsak megtörte a szombatot, hanem saját Atyjának is nevezte Istent, és így egyenlővé tette magát az Istennel;”*

Jn 9,16: *„Erre a farizeusok közül néhányan ezt mondták: „Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot.” Mások így szóltak: „Hogyan tehetne bűnös ember ilyen jeleket?” És meghasonlás támadt köztük.”*

9./ Kétféle reakció

Lk 13,13b. 17: „*Nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.../ Amikor ezt mondta, ellenfelei mindnyájan megszegyenültek, de az egész sokaság örült mindazoknak a csodáknak, amelyeket ő vitt véghez;*”

Róm 14,17: „*Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm.*”

Kétféle módon regálnak a Jézus és a zsinagógai előjáró közti vitára.

Mindenekelőtt megtapasztaljuk: „*Ellenfelei mindnyájan megszegyenültek.*” Ez kellemtelen helyzet – mindenekelőtt a zsinagógai előjárónak.

Az idők végén is lesz egy nagy és végérvényes megszegyenülés. Mindnyájan, akik nem hittek Jézusban, mint Megváltójukban, és ehelyett bálványokat imádtak, „szégyent vallanak és gyalázatba esnek, mindnyájan gyalázatra jutnak a bálványkészítők” (Ézs 45,16). (Vö.: Ézs 41,11k; Ézs 45,24b; Tit 2,8; Mt 25,41–46.¹)

Más részről meg arról van szó: „*Az egész sokaság örült mindazoknak a csodáknak, amelyeket ő vitt véghez;*” Ujjongtak az emberek, kifejezték tetszésnyilvánulásukat Jézus csodatetteiért.

Minden egyes emberhez szól a kérdés: *Jézust kritizáló vagyok, vagy valóban Jézussal akarok élni?*

¹ Ézs 41,11k.: „*Megszegyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnék téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. / Keresed, és nem találod azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak;*”

Ézs 45,24b.: „*Megszegyenülve mennek hozzá mind, akik gyűlölték őt;*”

Tit 2,8: „*Beszéded legyen feddhetetlen és egészséges, hogy megszegyenüljön az ellenfél, mivel semmi rosszat sem tud mondani rólunk;*”

Mt 25,41–46: „*Akkor szól a bal keze felől állókhöz is: Menjetek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. / Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, / jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. / Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? / Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.*”

A meggyógyított asszony *teljesen Jézusra bízta magát és magasztalta Istent. Lehullottak róla a terhek, Isten felegyenesítette.* Most már ő is odafordulhatott másokhoz, és *beszélhetett nekik az Isten Fia által történt megváltásról.*

Ha engedem, hogy *megszabadítson Jézus bűneimtől, és szívből követem őt, akkor rám is érvényes: „Fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet félitek, és sugarai gyógyulást hoznak”* (Mal 3,20). (Vö.: Ézs 45,17.22–24a.25; Lk 2,10k; Mt 25,34.¹)

Milyen sok okunk van arra, hogy *örvendezzünk Isten üdvösségének!* „*Annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben*” (Lk 10,20b).

Lukács evangélistánál tipikus, hogy evangéliumában hangsúlyozottan úgy beszél Jézusról, aki *megörvendezteti az ember szívét*, „Isten örömét” hirdeti, és Isten országát hozza közénk. Isten országa az öröm országa.

¹ Ézs 45,17.22–24a.25: „*Izráelt megszabadítja az ÚR örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha, soha többé.../ Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más! / Magamra esküdtem, igazság jött ki számon, szavam megmásíthatatlan.../ Az ÚR által boldogul, vele dicsekszik Izráel minden utóda.*”

Lk 2,10k.: „*Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: / Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában;”*”

Mt 25,34: „*Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljéte a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.*”

32./ IMÁDSÁG – MINT EGÉSZ ÉLETEN ÁT TARTÓ GYAKORLÓPÁLYA

EIN LEBENSLAGES ÜBUNGSFEND – DAS GEBET

Zeit mit Gott – Mit Gewinn die Bibel lesen

Diakonissenmutterhaus Aidlingen – BLZ Januar 2002

<http://www.bibel.com/BLZ/index-25.html>

http://www.auftanken.de/bl_aidlinger/2002-01/ - 2013. 10. 28.

a./ Uram, taníts minket imádkozni!

Lk 11,1: „Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: „Uram, taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította a tanítványait.”

Zsolt 65,3: „Te hallgatod meg az imádságot, hozzád fordul minden ember.”

A technikai haladásra és korunk sok változására tekintettel újra és újra előfordul, hogy azt mondják: *sohasem fejezzük be a tanulást*. Igen, folyamatosan tanulnunk kell, ha tartani akarjuk a vonalat. Nekünk, keresztyéneknek is van gyakorlóterünk, és nem mindegy, hogy *vállaljuk-e a küzdelmet vagy túltekintünk rajta* (Zsid 4,1k; 1Kor 9,24¹).

Foglalkozzunk *néhány gyakorlópályával*, különösen is *imaéletünkre* vonatkozóan.

Az imádkozás *Isten gyermekei ismertetőjele*. Akár az Ótestamentumot, akár az Újtestamentumot olvassuk, találkozunk *olyan személyekkel, akik imádkoznak*. Tanuljunk tőlük, mert igencsak tanulásra szorulunk különösen is az imádságra tekintettel.

¹ Zsid 4,1k.: „Mivel még nem teljesedett be az ő nyugalomába való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közülünk senki le ne maradjon erről./ Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is; de nekik nem használt a hirdetett ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták;”

1Kor 9,24: „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.”

„Uram, taníts minket imádkozni!” Először a tanítványoknak ezt a rövid kérését sajátítsuk el. „Az imaszolgálat Jézus gyülekezete és minden egyes keresztyén legfontosabb *hivatása és előjoga*” (G. Meier).

Az imádkozó *bízik Isten szeretetében, és számol az Úr korlátlan hatalmával.* (Vö.: Zsolt 115,3; Ef 3,20k; 1Jn 5,14k.¹)

A Bibliában *különböző imádkozókkal találkozunk*, olyanokkal, akik egészen egyszerűen *adnak hálát Istennek*, és másokkal, akik *egész életük folyamán Isten hatalma alatt állnak*. Felfedezünk olyan imádkozókat, akik *győzelemért imádkoznak* harci helyzetekben, másokat, akik *kudarok után bűnbánati imádságot* mondanak. Olyan imádkozó is található, aki *szent elégedetlenségét fejezi ki* imádságában Isten előtt. Vannak olyan imák, amiket *haláluk óráján mondanak el* az imádkozók, vagy olvasható a *hívők közös imádsága is*.

Az ima *nagyszerű segítség Isten követése útján*. Nem tudjuk milyen *helyzetekbe* kerülünk, de *imádkozva akarjuk ezeket megélni*. A zsoltáros vallja: „*De én imádkozom*” (Zsolt 109,4). (Vö.: Zsolt 138,3; Jer 29,13–14a; Jn 16,23k.²)

b./ Kérni és elfogadni

Mt 7,7–11: „*Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgetsetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik. / Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, / vagy ha halat kér, kígyót ad neki? / Ha*

¹ Zsolt 115,3: „*A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!*”

Ef 3,20k.: „*Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: / azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökön örökre. Ámen;*”

1Jn 5,14k.: „*Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. / Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.*”

² Zsolt 138,3: „*Énekelni fogok az ÚR útjairól, mert nagy az ÚR dicsősége;*”

Jer 29,13–14a: „*Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám. / Megtaláltok engem – így szól az ÚR –, jóra fordítom sorsotokat, összegyűjtlek benneteket minden nép közül és minden helyről, ahová szétszórtalak – így szól az ÚR;*”

Jn 16,23k.: „*És azon a napon nem kérdeztek értőlem semmit.*” „*Bizony, bizony, mondom néktek, hogy amit csak kértetek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. / Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjete és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.*”

tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?”

Jn 14,23: „Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála;”

Jn 15,7: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”

Az imádság Istentől adott eszköz arra, hogy elfogadjunk tőle valamit. *„Kérjétek, és adatik nektek... / Mert aki kér, mind kap...”* (Mt 7,7k.). Válasz ez arra a kérdésre, hogy miért gyötrődnek olyan gyakran keresztyéneket hiányosságok és erőtlenségek miatt. Jakab írja: *„Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek”* (Jak 4,2).

Miért van az, hogy kevés Isten szerinti változást állapítok meg önmagam vonatkozásában? Miért nem vagyok hajlamos az Úrhoz alkalmazkodni, de hajlok tévtanításokra és hitelenségre? *Hogy mindig sötéten látom a dolgokat, és nem vagyok merész Isten vonatkozásában?*

Nem egyszerűen arról van-e szó: hiányzik az imádság? *„Ha ezt mondod: Járuljatok szíнем elé! – szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam!”* (Zsolt 27,8¹). (Vö.: 2Móz 32,7–14; 1Móz 33,12–23; Jób 5,8k; Zsolt 50,15.²)

¹ Zsolt 27,8: *„Helyetted mondja a szívem: Az én orczámat keressétek! A te orczádat keresem, oh URam!”* (Károli fordítás;)

„Ha ezt mondod: Járuljatok szíнем elé! – szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam! (A Magyar Biblia Tanács által készített fordítás.)

² 2Móz 32,7–14: *„Ekkor így szólt az ÚR Mózeshez: Indulj, menj le, mert elromlott a néped, amelyet kihoztál Egyiptomból. / Hamar letértek arról az útról, amelyet megparancsoltam nekik. Borjúsobrot készítettek maguknak, az előtt borulnak le, annak áldoznak, és ezt mondják: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről. / Még ezt is mondta az ÚR Mózesnek: Látom, hogy ez a nép kemény nyakú nép. / És most hagyd, hogy fellángoljon ellenük haragom és végezzek velük! De téged nagy néppé teszelek. / Mózes azonban esedezett Istenéhez, az ÚRhoz, és ezt mondta: Miért gerjedsz haragra, URam, néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál ki Egyiptomból? / Ne mondassák az egyiptomiak: Vesztükre vitte ki őket az Isten, megölte őket a hegyek között, és eltörölte őket a föld színeről. Múlják el izzó haragod, szánd meg népedet, és ne hozz rá bajt! / Emlékezz szolgálódra, Ábrahámra, Izsákra és Izráelre, akiknek önmagadra esküdtél, és ezt ígérted: Úgy megsokasítom utódaitokat, amennyi az égen a csillag, és örökké birtokukban lesz az az egész föld, amelyről azt mondtam, hogy utódaitoknak adom. / Az ÚR szánalomra indult, és nem hozta rá népére azt a bajt, amit mondtott;”*

Mielőbb eltávozott Jézus tanítványaitól, még hangsúlyozottan rámutatott az imádság fontosságára: „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. / Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen” (Jn 16,23k.).

Pál sokat remélt az imádságtól, különösen is a közbenjáró imától, amiről ezt írta az Efézusi levélben: „Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért; / és értem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, / amelynek követe vagyok a bilincsből is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell” (Ef 6,18–20).

Ha szenvedésben van részünk, különösen is szükségünk van Isten kegyelmére, hogy kiartsunk, mellette maradjunk az ő dicsőségére. Jó ilyenkor, ha újra és újra gyakoroljuk magunkat abban, hogy bizalommal és nem aggodalmaskodva imádkozzunk az Úrhoz. „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Pét 1,5–7).

Az imádság segít, hogy békességre jussunk. (Vö.: Zsolt 55,23; Fil 4,6k.¹)

2Móz 33,12–23: „Majd ezt mondta Mózes az Úrnak: Lásd, te azt mondod nekem, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és megnyerted jóindulatomat. / Ha valóban megnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hadd tudjam meg tőled, hogy megnyertem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped! / Az ÚR így felelt: Megnyugtató téged, ha az orcám megy veled? / Mózes azt mondta: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket! / Mi másból tudnánk meg, hogy én és a te néped megnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz? Ez különböztet meg engem és a te népedet minden más néptől a föld színén. / Az ÚR így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert megnyerted jóindulatodat, és név szerint ismerlek. / Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet! / Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. Kegyelemzek, akinek kegyelemzek, és irgalmazok, akinek irgalmazok. / Orcámat azonban nem láthatod – mondta –, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. / És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálad, állj a kősziklára! / És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, amíg elvonulok. / Azután elveszem kezemet, és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg.”

Jób 5,8k.: „De én az Istenhez fordulok, Istenre bízom ügyemet, / aki hatalmas dolgokat művel, kiküszöbölhetetlenül, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul; „

Zsolt 50,15: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

¹ Zsolt 55,23: „Vesd az Úrra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz;”

Fil 4,6k.: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; / és Isten békességgel, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

1./ HÁLAADÓ IMÁDSÁG

Próbáld meg hálaadással!

Zsolt 28,7: „Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát;”

Ef 5,20: „Adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.”

Dávid sok zsoltárában található hálaadó imádság. Nem volt könnyű Dávid élete sem fiataalként, sem Izráel királyaként. Mi ösztönözte arra, hogy mégis hálát adjon? Tudta, hogy „az Úr ...nem hagyja el híveit” (Zsolt 37,28), és ezért adott gyakran hálát Istennek. „Hálát adok az ÚRnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet... Mert igazságot szolgáltattál ügyemben” (Zsolt 9,2,5). (Vö.: Zsolt 9,2–5; Zsolt 30,9–13.¹)

Mit teszünk, ha rosszra fordulnak életkörülményeink? Ugye mi is megtapasztaltuk már néhányszor nehéz időkben az Úr jelenlétét és csodálatos tetteit? „Ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2).

Nagyon fontos, hogy az erőtlenség óráiban ne akadjunk el gyengeségünkben, sokkal inkább számoljunk Isten ígéreteivel és erejével, és valljuk mi is mint Dávid: „Mindig benned reménykedem” (Zsolt 25,5).

Egy misszionárius – aki nehéz időket élt át és igen elbátortalanodott – néhány pihenőnapot töltött el egy vendégházban, ahol az egyik falon függött egy tábla ezzel a felirattal: „Próbáld meg hálaadással!” Ez döntő segítség lett számára. „Áldott az ÚR, mert meghallgat-

¹ Zsolt 9,2–5: „Hálát adok az ÚRnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet. / Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó Felséges! / Mert meghátráltak ellenségeim, elbuktak, és semmivé lettek előtted. / Mert igazságot szolgáltattál ügyemben, trónodra ültél mint igaz bíró.”
Zsolt 30,9–13: „Hozzád kiáltok, URam! Így esedezem az ÚRhoz: / Mit használ neked a vérem, ha le-szállok a sírgödörbe? Hálát ad-e neked, aki porrá lett, hirdeti-e hűségedet? / Hallgass meg, URam, kegyelmesen, légy segítségemre, URam! / Gyászomat örömmé fordítottad, leoldoztad gyászruhámot, és örömbé öltöztettél. / Ezért szüntelen zeng neked a szívem, örökké magasztallak, URam, Istenem!”

ta esedező hangomat. / Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített” (Zsolt 28,6k.). (Vö.: Zsolt 52,11; 57,8–12; 92,2–6; 107,1.2.19–22.¹)

Dávid hálát adott Istennek az életéért is, amit mi olyan magától értetődőnek veszünk: „Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt” (Zsolt 139,14). Sokan ismerik közülünk ezt az éneket: „*El ne feledd: Napfényed ő teneked! Őt áldjad örökké! Ámen* (264. ének, 5. vers. Református Énekeskönyv).

Nem lehetne-e ez a mai nap hálaadás napja? (Vö.: Zsolt 100,1–5; Zsolt 106,1k.²)

A hála közel von Istenhez, a neheztelés elsodor tőle

Zsolt 42,6.12: „*Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!... Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*”

¹ Zsolt 52,11: „*Hálát adok neked mindenkor, mert te munkálkods. Nevedben reménykedem, mert jó vagy híveidhez,*”

Zsolt 57,8–12: „*Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! / Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfá, hadd ébresszem a hajnalt! / Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengetek rólad a nemzetek közt, / mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!*”

Zsolt 92,2–6: „*Milyen jó hálát adni az ÚRnak, és zengeni neved dicséretét, ó Felséges, / hirdetni reggel szeretetedet, hűségedet minden éjjel / tízhúrú hangszeren és lanton, zengő hárfán! / Mert megörvendezettél tetteiddel, Uram, kezéd alkotásainak ujjongok. / Mily nagyok alkotásaid, Uram! Igen mélyek gondolataid!*”

Zsolt 107,1.2.19–22: „*Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből,... De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből. / Elküldte igéjét, meggyógyította, és a sír mélyéről kimentette őket. / Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, / mutassanak be hálaáldozatot, beszéljék el ujjongva tetteit!*”

² Zsolt 100,1–5: „*Hálaadó zsoltár. Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! / Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! / Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az ő népe és legelőjének nyája. / Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! / Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre,*”

Zsolt 106,1k.: „*Dicsérjétek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső tettetét?*”

Zsolt 43,4k.: „Hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem! / Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!”

Dávid megtapasztalta, hogy Isten gyakran egyedülálló segítő, ezért bátorítja magát, hogy számoljon Istennel a szomorúság és levertség idején is: „Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!” (Zsolt 42,12). Már akkor hálát ad az Úrnak, mielőtt még megtapasztalta segítségét. Hálás volt Istennek a szomorúságból az Úrhoz vezető útért, aki örömet és gyönyörűséget szerzett neki (vö.: Róm 15,13; Zsolt 25,1–5¹).

Egy anglikán teológus tette fel a kérdést: „Ki a legjobb keresztyén a világon? Nem az, aki legjobban imádkozik vagy böjtöl, nem is az, aki legtöbbet adakozik. Hanem az a legjobb keresztyén, aki mindig hálás Istennek. Aki minden vonatkozásban azt akarja, amit Isten akar. Aki mindent Isten jósága bizonyítékaként fogad, és akinek szívből fakadó igénye, hogy Istent magasztalja és áldja mindenért.” (Vö.: Kol 3,15; 1Thess 5,18.²)

A háládatosság az „olaj”, ami Istennel való életünket, imaéletünket is súrlódás nélküli mozgásban tartja. A hálaadás közvetíti azt az erőt, ami által meg lehet birkózni csalódásokkal és problémákkal.

Többnyire kicsiny, előre nem látott dolgok foglalkoztatnak minket: Mivel bármikor előfordulhat például, hogy elromlik egy mosógép, leereszt egy gépkocsi keréka broncs, váratlan vendég érkezik, s mindez felborítja terveinket. Az ilyen eseményekkel szembeni belső tartásunktól függ, hogy közelebb kerülünk Istenhez vagy elsodródunk tőle.

A hála közel von hozzá, a neheztelés elsodor tőle, és megkeserít.

¹ Róm 15,13: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által;”

Zsolt 25,1–5: „Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben! / Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! / Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! / Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem.”

² Kol 3,15: „És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak;”

1Thess 5,18: „Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”

A hálaadás olyan lelki légfrissítő, ami a kedvetlenség és keserűség áporodott szagát felcseréli a bizalom és hit friss illatára. (Vö.: Zsolt 103,1–13; Zsid 13,15.¹)

2./ BŰNBÁNATI IMÁDSÁG

Zsolt 51,3–6.12–14: *„Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.../ Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! / Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen;”*

Zsolt 79,9: *„Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te neved dicsőségéért! Ments meg minket, és nevedért bocsásd meg vétkeinket!”*

Dávid, az Isten szíve szerinti ember bűnös lett, mivel házasságtörést, csalást és gyilkosságot követett el (2Sám 11,1–17²). A Tízparancsolat öt parancsát hágta át a kísértés folyamataiban.

¹ Zsolt 103,1–13: *„Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózással, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz;”*

Zsid 13,15: *„Általa vigyünk Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevére vallást tévő ajkaink gyümölcset.”*

² 2Sám 11,1–17: *„Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt. / Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép termetű volt. / Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Uriás felesége. / Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony bement hozzá, ő pedig vele hált, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából. Azután hazament az asszony. / De az asszony teherbe esett. Ezért ezt az üzenetet küldte Dávidnak: Teherbe es-*

Az első parancsolat: „*Én, az ÚR, vagyok a te Istened, ...Ne legyen más istened rajtam kívül!*” (5Móz 5,6k.) Dávid nem hagyta, hogy Isten legyen élete Ura, sokkal inkább tudatosan magát és kívánságait ültette az első helyre.

A hetedik és tizedik parancsolatot a szép Betsabé megpillantásakor szegte meg: „*Ne paráználkodj!*” (5Móz 8,12); „*Ne kívánd felebarátod feleségét*” (5Móz 8,21).

Semmibe vette a nyolcadik parancsolatot, amikor Uriásnak, Betsabé férjének hamis ürügyre hivatkozott bűne eltitkolása érdekében: „*Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!*” (5Móz 5,20).

Végül áthágta a hatodik parancsolatot: „*Ne ölj!*” (5Móz 5,17)

Megrendülve kérdezhetjük: *Lehet bűnbocsánatot adni ennyi törvényszegésre?* (Vö.: Zsolt 51,9; Ézs 1,18.¹)

El kell tűnődnünk azon: *Hogy viszonyulunk Isten parancsolataihoz?* Ezek szerint élünk? Bűnnek valljuk törvényszegéseinket (Mt 5,21–48).

Dávid sokáig próbálta eltitkolni a bűnét. Isten azonban ezt nem tűrte el neki.

Azért nem tűri el ezt az Úr övéinél, mivel szereti őket, és szeretné megáldani őket. A bűn azonban blokkolja Isten áldását (Ézs 59,1k.²)

tem! / Akkor Dávid ezt üzenté Jóábnak: Küldd hozzám a hettita Uriást! Jóáb el is küldte Uriást Dávidhoz. / Amikor Uriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép és jól folyik-e a háború. / Azután ezt mondta Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Uriás kiment a királyi palotából, és utána vitték a király ajándékát. / De Uriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le urának a többi szolgájával együtt, és nem ment haza. / Amikor jelentették Dávidnak, hogy Uriás nem ment haza, ezt mondta Dávid Uriásnak: Hiszen útról jöttél! Miért nem mentél haza? / Uriás így felelt Dávidnak: A láda, meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálái pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és feleségemmel háljak? Az életedre, a lelkedre mondom, hogy nem teszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Uriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Uriás Jeruzsálemben aznap és másnap is. / Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgálival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza. / Reggel azután levelet írt Dávid Jóábnak, melyet Uriással küldött el. / Ezt írta a levélben: Állítsátok Uriást az arcvonalba, ahol legerősebb a harc, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és meghaljon! / Így történt a város ostrománál, hogy Jóáb Uriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok vannak. / Amikor kitörtek a városbeli férfiak, és megütköztek Jóábbal, néhányan elestek a hadinép közül, Dávid szolgálai közül. Meghalt a hettita Uriás is.”

¹ Zsolt 51,9: „Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó;”

Ézs 1,18: „Jöjjetek, szálljunk vitába! – mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké váhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gyapjú.”

² Ézs 59,1k.: Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, / hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.”

Amikor Nátán bement Dávidhoz, közölte vele, hogy látja őt Isten: „Te vagy az az ember!” – aki vétkeztél – (2Sám 12,7), többé nem tért ki a kérdés elől, azonnal megvallotta bűnét, és bűnbánatot tartott (2Sám 12,1–13¹).

A bűnbánat gyakorlásának ilyen szituációi a mi Krisztust követői utunkon sem hiányozhatnak. *Semmi sem maradhat életünkben sem elrejtve, sem titokban.*

Ha Isten *Lelke meggyőző* bennünket, mondjuk azonnal: „Uram, neked van igazad! Nem nekem. Bocsásd meg bűnömet.” Nincs olyan bűn és vétek, amit Jézus ne tudna eltörölni. (Vö.: Péld 28,13k; Ézs 43,24k.²)

„Vétkeztem az Úr ellen...”

Zsolt 32,1–11: „Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. / Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. / Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.) / Megvallottam neked vét-

¹ 2Sám 12,1–13: „Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. / A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. / A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. / Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember báránnyát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. / Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! / A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. / Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. / Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. / Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! / Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetettél engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. / Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálalni. / Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg.”

² Péld 28,13k.: „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. / Boldog ember, aki mindig istenfélő, de a kemény szívű bajba esik;”

Ézs 43,24k.: „Nem nekem vettél pénzért illatos nádat, nem engem árasztottál el véresáldozataid kövérjével. Hanem te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt. / Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”

kemet, bűnomet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnomet, amit vétettem. (Szela.) / Ezért hozzád imádkozzék minden hívő, amíg megtalálhat. Ha nagy vizek áradnak is, nem érik el őt. / Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel. (Szela.) / Bölccsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem. / Ne legyetek olyan oktanok, mint a ló vagy az öszvér, amelynek kantárral és zablával kell fékezni szilajságát, másképpen nem közelít hozzád. / Sok fájdalom éri a bűnöst, de aki bízik az ÚRban, azt ő szeretettel veszi körül. / Örüljete az Úrnak, ujjongjatok, ti igazak! Vigadjatok mind, ti igaz szívűek!”

Zsolt 34,19: *„Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.”*

Ne akadályozzon bennünket semmiféle hamis büszkeség abban, hogy megvalljuk bűnünket Isten és egy lelkigondozó előtt. Legyen példa ebben is Isten Igéje: *„Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen!” Erre azt mondta neki Nátán: „Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg” (2Sám 12,13). „Vétkeztem, mert görbévé tettem az egyenest, de Isten nem eszerint fizetett meg nekem./ Megváltott engem, hogy ne jussak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjek” (Jób 33,27k.). (Vö.: Mik 7,18k.¹)*

„Bűnbánatot tenni azt jelenti, visszatérni Isten kitárt karjaiba. Ehhez hozzátartozik, hogy megvalljuk a bűnt Isten előtt és bizonyos esetekben emberek előtt is. Bánjuk meg, gyűlöljük és hagyjuk el a bűnünket, és Jézusba vetett hitben folytassunk új életet” (M. Luther).

Egy rövid, de igaz bűnbánati imát közölt Jézus egy apáról és két fiáról szóló példázatban. Az egyik fiú, aki kicsapongó életfolytatása után nyomorúságba jutott, ilyen elhatározásra jutott: *„Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. / Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek...” (Lk 15,18k.).*

A bűnbánat több mint megbánás: de elhatározás a bűn megtagadására és megtérésre, Jézus Krisztusba vetett hittel való új életfolytatásra. Aki bűnbánatot gyakorol, sóvárog arra, hogy ismét rendeződjön az élete Istennel. De azt is tudja, hogy ez Isten kegyelméből valósulhat meg. Erről az új életlehetőségről volt szó, amikor így kiáltott Jézus haldoklásakor: „Elvégeztetett” (Jn 19,30).

¹ Mik 7,18k.: *„Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. / Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétküinket!”*

A bűnbánat következménye: van esély új életre. (Vö.: Róm 3,22b–26; 1Pt 1,18.19; 1Pét 2,24.¹)

A személyes megbocsátás hitünk lényege. Nélküle minden inog, és könnyen felüti a fejét bennünk a kételkedés.

Milyen gazdagság, ha tudjuk: „Ő megbocsátja minden bűnödöt” (Zsolt 103,2). Ez nagy öröm számunkra azért, mivel így szabad a pálya bennünk a kiteljesedő Isten szerinti életre (vö.: Zsolt 103,1–4²).

3./ AZ ISTENNEK ÁTADOTT ÉLETŰ EMBER IMÁDSÁGA

ApCsel 22,1–11: „Atyámfiak, férfiak és atyák, hallgassátok meg védekezésemet, amelyet most hozzátok intézek.” / Mikor hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek. Aztán így folytatta: / „Én zsidó ember vagyok, a ciliciai Tarzuszban születtem, de ebben a városban növekedtem fel; Gamáliél lábainál kaptam nevelést az ősi törvény szigora szerint, és én is így rajongtam Istenért, ahogyan ma ti mindnyájan. / E tanítás követőit halálra üldöztem, megkötöztem, és börtönbe juttattam férfiakat is, meg nőket is. / Tanúm erre a főpap és a vének egész tanácsa, akiktől levelet is kaptam a testvérekhez, és elmentem Damaszkuszba, hogy az odavalókat is megkötözve hozzam Jeruzsálembe, hogy megkapják büntetésüket. / Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. / A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? / Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. / Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem

¹ Róm 3,22b–26: „Mert nincs különbség: / mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. / Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. / Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte / türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz;”

1Pt 1,18.19: „Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódokból, / hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén;”

1Pét 2,24: „Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.”

² Zsolt 103,1–4: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.”

beszélő hangját nem hallották. / Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt. / Mivel pedig annak a fényességnek a ragyogása miatt nem láttam, a velem levők kézen fogva vezettek; úgy mentem be Damaszkuszba;”

1Tim 1,12–17: *„Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. / Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. / De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. / Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok. / De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak. / Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön örökké. Ámen.”*

„Mit tegyek, Uram?” (ApCsel 22,10). Ami a damaszkuszi kapuk előtti pillanatban történt, nem csak egy ember életét, de az egész világot megváltoztatta. Amikor ezt mondta Saul: „Ki vagy, Uram?” (ApCsel 22,8), legyőzöttként feküdt a földön.

Röviddel ezt megelőzően a nagytanács meghatalmazott küldöttje volt, a Jeruzsálemben lévő teológiai iskola kiválósága, a zsidó vezetőség reménysége, a keresztyén gyülekezet rettegett üldözője. Vakbuzgalmában dühöngött abban a téves felfogásban, hogy Jézus nem Isten Fia, és hogy joggal ítélték a Golgotán történő kivégzésre. Az „égből vakító fényesség” és a hang, amit hallott, meggyőzték elvakultságáról, és megmutatták neki, hogy ki az „Úr”.

Nem tehetett mást, mint hogy ennek az Úrnak adta át az életét. Ezért mondja ki döntő kérdésként: „Mit tegyek, Uram?” (ApCsel 22,10). Ezzel a rövid kérdéssel bizalommal helyezte életét Jézus kezébe. Hozzá akart tartozni, neki akart szolgálni! Ezt a magatartását Pál élete végéig megőrizte: „Nekem az élet Krisztus” (Fil 1,21). „Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. / Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem” (Gal 2,19k.).

Istennek sok lehetősége van arra, hogy utunkba álljon, felnyissa a szemünket, és helyrehozzon minket.

„Íme, imádkozik” (ApCsel 9,11). Ezekkel a szavakkal utalt az Úr a Damaszkuszban húzódozó Anániásnak a gyülekezet eddigi olyan önkényes üldözője megváltozására, akit fel kellett keresnie. És nem csak ebben az órában imádkozott Saul Damaszkuszban, akit később Pálnak hívtak. *Rövid imádságok az élet Jézusnak való átadása kezdetén hangzanak el.* Nekem csak egy fontos, hogy „Krisztust megnyerjem, / És találtsam Ő benne” (Fil 3,8k. Károli fordítás). (Vö.: Fil 3,7–14; 2Tim 4,6–8.¹)

Krisztus követése

Mt 16,24–26: „Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. / Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja. / Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?”

ApCsel 20,24: „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

Ezzel a kéréssel – „Mit tegyek, Uram?” (ApCsel 22,10), ami sajátos imádság volt – kiszolgáltatta Pál az életét Krisztusnak, hogy egészen hozzá tartozzon. Ezzel teljes uralkodócsere történt.

¹ Fil 3,7–14: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. / Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Óerte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. / Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján, / hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlónak lévén az ő halálához, / hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra. / Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. / Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, / de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért;”

2Tim 4,6–8: „Mert én nemsokára feláldoztatom, és elérkezett az én elköltözésem ideje. / Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, / végezetre eltételek nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”

Odaszánt életről beszélt Jézus tanítványainak, amikor elmagyarázta nekik, *mit jelent az ő követése*: „*Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. / Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja*” (Mt 16,24k.).

Válaszaink különbözőek a *Krisztus követésére* való tekintettel, azonban ez olyan következménnyel jár, amit Fr. R. Havergal így fogalmazott meg énekében:

„*Vedd át az életemet Jézus,
Átadom neked örökre.*”

Ha van valami, amit nem merünk kiszolgáltatni az Úrnak, vagy azt hisszük, hogy képtelenek vagyunk rá, akkor imádkozzuk: *'Uram, készíts fel arra, hogy életem teljesen és korlátozás nélkül átadhassam neked.'* Ő, aki olyan nagyon szeret minket, teljesíti kérésünket” (C.ten Boom). (Vö.: Zsolt 143,10; Róm 14,8; 2Kor 5,15¹).

Az *Ószövetségben* is találunk olyan imádságokat, amik *kifejezik a teljesen Isten rendelkezésére való készséget*. Isten felszólítására ugyanolyan *röviden és tömören válaszolnak* emberek, mint ahogy Pál is tette. Gyakran csak két szót mondanak: „*Itt vagyok.*”

Ábrahám azt mondta: „*Itt vagyok*”, amikor még egyáltalán nem tudta, mit akar tőle Isten (1Móz 22,1.11–14²).

Mózes azt mondta: „*Itt vagyok*”, és azután hangzott el Isten nagy megbízatása (2Móz 3,1–10³).

¹ Zsolt 143,10: „*Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!*”

Róm 14,8: „*Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk;*”

2Kor 5,15: „*És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.*”

² 1Móz 22,1.11–14: „*Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok... / kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok. / Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. / Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. / Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés.*”

„Itt vagyok, tegye velem, amit jónak lát!” (2Sám 15,26), mondta Dávid akkor, amikor igen nehéz idöket kellett átvészelnie. Ezt Isten kezéből fogadta, amikor gyűlölettel viseltettek iránta, és átkozódással illették (2Sám 16,5–12¹).

Bárcsak az önelkötelezés gyakorlóterére tekintettel mondanánk: Meg akarom tanulni, élni és mindig újra megállapítani, ha lazítás következik be életemben: Jézus tied az életem!

4./ SEGÍT-E, HA IMÁDKOZUNK VESZEDELMESEK ELLENSÉG LÁTTÁN?

2Móz 17,8–13: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben. / Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. / De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amar-

³ 2Móz 3,1–10: „Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. / Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. / Akkor ezt mondta Mózes: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor? / Amikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, kiáltott neki Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! / Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz! / Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor elrejtette Mózes az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre. / Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam kiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat. / Le is szálllok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejfel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és jebúsi nép helyére. / Bizony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak. /

Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból!”

¹ 2Sám 16,5–12: „Amikor Dávid király megérkezett Bahúrimba, kijött onnan egy ember, aki Saul rokonságából való volt, név szerint Simei, Géra fia, és amint ment, egyre ócsárolta őket. / Sőt kővel hajigálta Dávidot és Dávid király szolgálait, bár jobbról és balról ott volt az egész hadinép és az egész testőrség. / Így ócsárolta őt Simei: Gyere csak, gyere, te vérengző és elvetemült ember! / Megtorolja rajtad az ÚR Saul házának minden kiontott vérét, aki helyett te király lettél, és odaadta az ÚR a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy! / Akkor ezt mondta a királynak Abisaj, Cerúja fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét! / A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerúja fiai. Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt? / Majd ezt mondta Dávid Abisajnak és összes szolgájának: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki. / Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az ÚR, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem!”

ról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. / Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel;”

Zsolt 125,1: *„Zarándokének. Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll.”*

„Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt” (2Móz 17,8). Az izráeliták a pusztában vonultak, és csodák sokaságát élték át útjuk folyamán. Mindenesetre a szituációkat másként is lehet látni és magyarázni: Mivel egyik bajból a másikba kerültek, azért volt szükség csodákra, különben nem maradtak volna életben.

Sajnos az izráeliták rossz szemléleti irányt választottak, csak a nehézségeket és tehetetlenségüket látták, és ez elégedetlenné tette őket. Így megmentett és éneklő népből zúgolódó néppé lettek (2Móz 15,1–3.20–25; 16,1–3¹).

Más nehézség miatt is bajba kerültek az izráeliták. Ezúttal ellenség támadt rájuk, és harcolni kezdett ellenük. Izráel *nem volt felkészülve a harcra*. Sok asszony, gyermek és idős ember is volt a nép között. *Hogy harcoljanak sikeresen az ellenséggel szemben?*

Minket is hasonló kérdések foglalkoztatnak olykor, talán éppen ma is: *Hogy végezzem el ezt a munkát? Hogy birkózzak meg azzal, amit a jövő hoz? Hogy tanuljam meg, amit tudnom kell a vizsgán? Hogy viselkedjem, ha nehezen kezelhető emberekkel kell találkoznom?*

Milyen könnyen előfordul, hogy *mindenekelőtt a nehézségeket látjuk, és elfeledkezünk arról, hogy Isten minket már sokszor csodálatosan megsegített.* (Vö.: Zsolt 103,1k.¹)

¹ 2Móz 15,1–3.20–25: *„Akkor ezt az éneket énekelte Mózes Izráel fiaival együtt az ÚRnak: Énekelek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett. / Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom. / Az ÚR vitéz harcos, az ÚR: ez a neve.../ Ekkor Mirjám prófétanő, Áron nénje, dobott a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett! / Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Máraiba, de nem tudták meginni a vizet Maráiban, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Marának. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket;”*

2Móz 16,1–3: *„Azután útnak indultak Élímből. Megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztába, amely Élím és a Sínai között van, a második hónap tizenötödik napján, azután, hogy kijöttek Egyiptomból. / És zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában. / Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak haltunk volna meg az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret. Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok?”*

Nekünk *előjogunk van* arra vonatkozóan, hogy *átadhatjuk az Úrnak a nehézségeket és mindent, ami átláthatatlan számunkra*: Uram, ezt én nem tudom, segíts kérlek, vezess és ajándékozz meg engem. Nálad nélkül vereséget kell szenvednem.

Amikor az izráeliták szemben álltak az amálekítákkal, attól féltek, hogy *legyőzhetik őket a harcban*. Azonban *Isten csodálatos ígéretei érvényesülnek ilyen szituációkban*. (Vö.: Zsolt 50,15; 2Móz 14,14; 2Krón 20,15–22; Zsid 13,6.²)

„Istenhez kiáltok, és az ÚR megsegít engem”

2Móz 17,8–13: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben. / Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. / De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amar-

¹ Zsolt 103,1k.: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

² Zsolt 50,15: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem;”

2Móz 14,14: „Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!”

2Krón 20,15–22: „És megszólalt: Figyeljete, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljete, és ne rettegjete ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené. / Holnap induljatok ellenük! Ők a Cíc–hágón vonulnak majd föl, és a völgy végénél, a Jerúél–puszta előtt találkoztok velük. / Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az ÚR. Ne félj, és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az ÚR! / Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az ÚR színe előtt, és imádták az URat. / A keháti és kórahi lévíták pedig fölálltak, és egyre hangosabban dicsérték az URat, Izráel Istenét. / Kora reggel fölkeltek és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt Jósáfát, és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben, az ÚRban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok! / Miután tanácsot tartott a néppel, fölállította az ÚR énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonala előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az Úrnak, mert örökké tart szeretete! / Amikor elkezdtek az ujjongást és a dicséretet, az ÚR lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és a Széír–hegyvidék lakói között, és ezért vereséget szenvedtek.”

Zsid 13,6: „Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”

ról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. / Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel;”

Zsolt 118,1–16: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Mondja hát Izráel, hogy örökké tart szeretete! / Mondja hát Áron háza, hogy örökké tart szeretete! / Mondják hát, akik félik az URat, hogy örökké tart szeretete! / Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. / Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem? / Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. / Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. / Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni. / Sok nép vett körül engem, de az ÚR nevében szembeszállok velük! / Körülvettek, be is kerítettek, de az ÚR nevében szembeszállok velük! / Körülvettek, mint a méhek, de kialszanak, mint az égő bozót. Az ÚR nevében szembeszállok velük! / Durván eltaszítottak, hogy elessem, de az ÚR megsegített engem. / Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik! / Fölemelte jobbját az ÚR, az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik!”

Amikor az amálekíták közelebb vonultak az izráelitákhoz, Mózes tudta, hogy népe ezzel az ellenséggel szemben csak vereséget szenvedhet. Ezért megparancsolta Józsuénak: *Vegye fel a harcot az amálekítákkal szemben, miközben ő Áronnal és Húrral felment a hegyre, és mint népéért közbenjáró imádkozó foglalta el a helyét. „Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz”* (2Móz 17,9).

Miért van ilyen nagy jelentősége ennek a botnak? Mózes vezetésével összefüggésben ezt a botot újra és újra megemlíti a Szentírásban (2Móz 14,15–22; 2Móz 17,3–7¹).

¹ 2Móz 14,15–22: *„Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak. / Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. / Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain. / Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain. / Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. / Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka. / Mózes kinyújtotta kezét a tenger felé, az ÚR pedig egész éjjel visszafelé hajította a tengert erős keleti széllel, és szárazzá tette a tengert, úgyhogy a víz kettévált. / Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, és a víz jobbról–balról falként állt;”*

2Móz 17,3–7: *„De a nép szomjazott a vízre, ezért tovább zúgolódott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Azért hoztál föl bennünket Egyiptomból, hogy most szomjúsággal ölj meg minket gyermekeinkkel és jó-*

Nem csodatévő bot volt, sokkal inkább a hit jelképe. A hitetlenek azt mondhatták volna: Nevetségessé tenném magamat a nép előtt, ha a víz fölé tartanám a botot, vagy a sziklára ütnék vele. A hívő ember azonban abban a tudatban végzi feladatát, hogy Isten az, aki cselekszik, és az egyetlen, aki cselekedni is tud. Így tartja magasra a botot Mózes is Isten iránti bizalma jeleként, és Isten ad győzelmet.

Nekünk is gyakran van részünk győzelemben és vereségben is.

Jézus Krisztus követésének útja nem sétával, hanem küzdőtéren való futással hasonlítható össze. (Vö.: 1Kor 9,24; Fil 3,14; 2Tim 4,7k.¹)

Ha küzdőerőnkre vagy győzelmi esélyeinkre tekintünk, akkor belátjuk, hogy csak vereséget szenvedhetünk a mindennapok sok kihívásai közepette. De Isten népe tagjaiként az a kiváltságunk, hogy kapcsolatban állunk a dicsőség trónjával, és látszólagos kilátástalanságban magasra tartjuk a bizalom botját.

„Én pedig Istenhez kiáltok, és az ÚR megsegít engem” (Zsolt 55,17); „Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van” (Zsolt 56,10); „Fölemelte jobbját az ÚR, az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik!” (Zsolt 118,16), (Vö.: Zsolt 57,3k; Zsolt 118,14–17; Róm 8,37; 1Jn 5,4.²)

szágunkkal együtt?! / Ekkor segítségért kiáltott Mózes az ÚRhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek! / De az ÚR így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül, vedd kezébe botodat is, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj! / Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hórebén. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt. / Azután elnevezte azt a helyet Masszának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, mert így kísértették az URat: Közöttünk van-e az ÚR vagy sem?”

¹ 1Kor 9,24: *„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek;”*

Fil 3,14: *„De egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért;”*

2Tim 4,7k.: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, / végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”*

² Zsolt 57,3k.: *„A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. / Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűségét;”*

Zsolt 118,14–17: *„Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik! / Fölemelte jobbát az ÚR, az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik! / Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit!”*

Róm 8,37: *„De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket;”*

5./ IMÁDSÁG A HATÁROK KISZÉLESÍTÉSÉÉRT

1Krón 4,9k.: „*Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnak, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt! / Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért;*”

Bír 1,12–15: „*Akkor ezt mondta Káléb: Aki megveri és elfoglalja Kirjat-Széfert, annak adom a lányomat, Akszát feleségül. / Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fia foglalta el azt, és így neki adta a lányát, Akszát feleségül. / Amikor az asszony hozzáment, a férje rábeszélte, hogy kérjen mezőt az apjától. Amikor leszállt a számarról, Káléb megkérdezte tőle: Mi járatban vagy? / Az asszony ezt felelte neki: Ajándékozz meg engem! Ha a Délvidéken adtál férjhez, akkor adj nekem forrásokat is! És neki adta Káléb a Felső-forrásokat meg az Alsó-forrásokat.*”

Júda fiai nemzetségi lajstromában található *Jabéc*. Néhány vers alapján megtudunk valamit *élete titkáról*. Jabéz olyan ember volt, aki *világosan körülhatárolt kéréseket tárt Isten elé*.

Nem mondhatjuk, hogy szegény lett volna, *nem elégedett meg kevéssel*. Számolt az Úrral, „*aki bőkezű mindenkihez, aki segítségül hívja*” (Róm 10,12).

Vajon mire gondolt Jabéz, amikor ezt kérte Istentől: „*Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat!*”

Vannak, *akik tiltakoznak az ellen, hogy kijelölt határok között kell élniük*. De hát nem jobb-e, ha helyesljük ezt a tényt, és megelégszünk vele akkor is, ha nehezünkre esik?

Mi is *ismerjük saját határainkat*, és naponként megtapasztaljuk, *mit jelent korlátai között létezni*. Ismerjük *erőnk* határait, *képességünk* határait, és azokat a határokat is, amik az *életkor következményei*, s teljesen új módon kell számolni velük, mivel korábban nem léteztek.

Az ilyen határok esetében, amiket másokkal összehasonlításban és feladataink láttán igen komolyan érzékelünk, *sok ember sebesre lehorzsolja magát*, ami aztán külsőleg *békét-*

1Jn 5,4: „*Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.*”

lenség és keserűség formájában mutatkozik meg. Azonban áldássá is válhatnak azok határok, amik között élnünk kell, ha helyeseljük azokat, és engedjük, hogy formáljon Isten általuk (vö.: 2Kor 12,7–10¹).

De nem kell mindig korlátok között élnünk. Jabéz azt kérte Istentől, hogy szélesítse ki határait. Vajon azért kérte ezt, mivel nem volt megelégedve lelki életével? Vagy azt akarta, hogy ne legyen átlagos a lelki élete? Többet akart, mivel többre igyekezett, ezért teljesen és egészen ki akarta meríteni, amit Isten elkészített neki? (Vö.: 1Kir 3,5–13; Jer 33,3; 2Kor 9,8; Fil 4,19.²)

*Uram, adj többet életedből,
Természetedből, Lelkedből;
Hozzád emeljük szívünk és kezünk,
Mivel megengeded, hogy kérjünk Téged.*

¹ 2Kor 12,7–10: „Még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. / Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. / De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. / Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatgatásokban; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.”

² 1Kir 3,5–13: „Akkor éjjel megjelent Gibeóban az ÚR Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! / Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgálóddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. / És most URam, Istenem, te királlyá tettead szolgálódat az én apám, Dávid után. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. / És a te szolgáló választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy nem lehet számba venni; nem számlálható meg a sokasága miatt. / Adj azért szolgálódnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között, különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?! / Tetszett az Úrnak, hogy ezt kérte Salamon. / Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy nekem engedelmeskedve tudj kormányozni, / ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és értelmes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad sem. / Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagságot és dicsőséget is adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között;”

Jer 33,3: „Kiálts hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!”

2Kor 9,8: „Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárássa rátok, hogy mindeütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljete minden jó cselekedetre;”

Fil 4,19: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.”

*Köszönjük Neked, hogy szeretsz,
És mindenkinek adsz, aki kér tőled.*

Szorosságból tágasságba

1Krón 4,9k.: *Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnak, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt! / Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért;*

Ézs 55,1: *„Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért!”*

Jabéc kérése Isten szíve szerint való kérés volt. Más fordítás szerint: „Ó, gyarapítsd területemet”, vagy „bárcsak kiszélesítenéd...”

Túl szorosak voltak Jabéc határai, amik között élt, ezért kérte, hogy a szorosságból tágasságba vezesse az Úr. Bizonyára felismerte Isten nagyságát és az Úr ígéreteit, és most fájdalmasan érzekelte ezzel összehasonlítva korlátozott belső életét!? Isten áldás-ígéretei nagyobbak voltak attól, amivel eddig rendelkezett.

Megszegényedést jelent belső életünkre vonatkozóan, ha megelégedettek és elteltek vagyunk. De valami nagy dolog az, ha felismerjük lelki határainkat, szenvedünk korlátaik miatt, és beszélgetést kezdeményezünk erről mennyei Atyánkkal, „aki bőkezű mindenkihez, aki segítségül hívja” (Róm 10,12). Azt akarja, hogy előre haladjunk a hitben, hogy birtokba vegyünk, amit Jézus nagy áron szerzett meg nekünk. Egyik példázatban azt mondta az apa elégedetlen fiának: „Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied” (Luk 15,31).

Ismerjük-e ezt a szent elégedetlenséget? Az elégedetlenségnek ez a fajtája tetszik az Úrnak, és megajándékoz azzal, hogy kiszélesíti határainkat.

Ha elégedetlenek vagyunk lelki életünkkel, mivel nem felel meg annak, amit Isten lehetővé tett számunkra, akkor kérjünk tőle határbővítést: „bárcsak kiszélesítenéd határomat!”

Pál közölte az Efézusban élő keresztyénekkal, mit kért nekik Istentől: „Képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; / és így

megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig” (Ef 3,18k.). (Vö.: Ef 3,14–21; Jel 3,14–19¹.)

6./ KÖZÖS IMÁDSÁG

ApCsel 4,23–31: *„Amint elbocsátották őket, elmentek övéikhez, és elbeszélték, miket mondtak nekik a főpapok és a vének. / Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, / te mondtad atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdultak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? / Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen. / Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izráel népével, / hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezded és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék. / Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálódnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék ígéretet; / te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” / Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten ígését;”*

¹ Ef 3,14–21: *„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, / akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: / adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; / hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva / képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; / és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. / Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: / azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön örökké. Ámen;”*

Jel 3,14–19: *„A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtetésének kezdete: / Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! / Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból. / Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szálnalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: / tanácsolom neked, végy tőlem tűzben ízzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss. / Akit én szeretek, megfeddem és megfenyíttem: igekezz tehát, és térj meg!”*

Mt 18,19k.: „Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. / Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.”

„Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez” (ApCsel 4,23). Valami bátorító üzenetet hallott a Jeruzsálemben lévő gyülekezet? Nem – a két apostollal közölték a nagytanács parancsát, hogy „egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében” (ApCsel 4,18). Ez egyértelmű parancs volt. Nem kellett-e elfogadniuk a vallási többségnek ezt az utasítását?

A hit dolgaira vonatkozóan Péter és János magasabb illetékességi hatósággal számolt, akinek engedelmességgel tartoztak. „Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek” (ApCsel 5,29).

A legmagasabb helyről kaptak megbízatást arra, hogy feltámadott Uruk tanúi legyenek. Jóllehet nekik és a gyülekezetnek is ismerniük kellett a következményeket – mert Jézust magát állították vádlottként a nagytanács elé, és a vádlók elérték, hogy kivégeztessék –, mégsem hátráltak meg gyáván: „Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (ApCsel 4,20).

Határozott magatartásukkal nem állt egyedül a két apostol, egységben voltak a gyülekezettel. Szabadlábba helyezésük után a hívők: „egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez” (ApCsel 4,24a).

Először imádták az Urat: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van” (ApCsel 4,24b.). Nem lett volna most indokolt másfajta imádság? Most nem kérni kellett volna inkább, sürgetően imádkozni? Hiszen a helyzet több, mint komoly. Nem, imádták Istent, szükségleteiken és ínségükön túl, reá néztek, és dicsérték megfontoltságáért és hatalmáért.

Csak ezután kértek több hitbeli bátorságot Isten Igéje további hirdetésére.

Azok a keresztyének, akik Urukban bíznak, nem az őket elnyelni akaró szakadékba bámulnak. Jézusra néznek, aki elfoglalta helyét a mennyben, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Számolnak tetteivel. (Vö.: 1Kir 8,22–26; Zsolt 95,3–7a; Zsolt 113,5–7a; Zsolt 146,5k.¹)

¹ 1Kir 8,22–26: „Azután odaállt Salamon az ÚR oltára elé, Izráel egész gyülekezetével szemben, kiterjesztette kezét az ég felé, / és ezt mondta: URam, Izráel Istene! Nincs hozzád hasonló Isten sem fent az égben, sem lent a földön! Hűségesen megtartod a szolgáiddal kötött szövetséget, ha teljes szívűkkel

„Egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat Istenhez...”

ApCsel 4,23–31: „Amint elbocsátották őket, elmentek övéikhez, és elbeszélték, miket mondtak nekik a főpapok és a vének. / Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, / te mondtad atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdultak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? / Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen. / Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izráel népével, / hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezded és akarated előre elrendelte, hogy megtörténjék. / Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék ígéretet; / te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” / Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten ígését;”

1Pét 3,22: „Aki miután felment a mennybe, az Isten jobbján van, és alávettettek neki angyalok, hatalmasságok és erők.”

előttem járnak. / Megtartottad, amit ígértél szolgádnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon. / Most azért, URam, Izráel Istene, tartsd meg, amit szolgádnak, Dávidnak, az én apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki szíнем elől utódaid, aki Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és előttem járnak, ahogyan előttem jártál te is. /

Most azért Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amit szolgádnak, Dávidnak, az én apámnak tettél!”

Zsolt 95,3–7a: „Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött. / Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. / Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta. / Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! / Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk.”

Zsolt 113,5–7a: „Ki hasonlítható Istenünkhöz, az ÚRhoz, aki a magasban lakik, / és a mélybe néz, az égre is, a földre is? / Fölemeli a porból a nincstelent.../”

Zsolt 146,5k.: „Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az ÚRban van a reménysége, / aki az eget és a földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van; ő meg is tart hűségesen mindenkor.”

A Jeruzsálemben élő keresztyének tekintetüket *Urunk nagyságára és dicsőségére irányították.*

Ha imádkozásunk folyamán *a személyes kérés a legfontosabb, akkor könnyen csüggedten, kishitűen imádkozunk,* problémánk nagyságának megfelelően.

Ellenben várakozással tele imádkozhatunk, *Urunk nagyságának megfelelően,* mivel „*Bajod megmentődnél nagyobb nem lehet...*” (C. Malan: Bízz az Úrban lelkem..., 2. vers). „*De Isten megsegít engem, az Úr megtartja életemet*” (Zsolt 54,6).

Meghatározó tekintetünk iránya a kísértés és ínség idején. Ezért: „*Nézvén a hitnek fedelmére és bevégezőjére Jézusra, a ki azelőtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült / Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetelek lelkeitekben elalélván*” (Zsid 12,2k.). (Vö.: Zsolt 16,8; Zsolt 118,7; Ézs 50,7¹).

A jeruzsálemi keresztyének *nem sopánkodtak a nagy veszély miatt,* nem is tartottak hosszadalmas tanácskozást, hanem egy szívvel és lélekkel felemelték szavukat az Úrhoz.

Azért imádkoztak, hogy feloldják a beszédtilalmat, vagy hogy Isten zöld lámpát adjon, hogy elmenekülhessenek Jeruzsálemből? Nem! Hanem azért imádkoztak közösen, ami feltehetően még jobban megkeseríti majd életüket, mint eddig. De *nem akartak meghátrálni, hanem előre haladni.*

Együtt keresték az Urat és segítségét kérték, hogy azt tehessék, amit tulajdonképpen nem tettek, és nem is tehettek volna. (Vö.: ApCsel 20,24; 2Kor 5,14–16²).

Az Úr válaszolt gyülekezete imádságára: *Megrendült a hely, és mindnyájan megteltek Szentlélekkel.* Nem új pünkösdtől éltek át, de *újjáéledést.*

Nem kivételes eset volt, amit megtapasztalt Jeruzsálemben a gyülekezet.

¹ Zsolt 16,8: „Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van;”

Zsolt 118,7: „Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre;”

Ézs 50,7: „De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent.”

² ApCsel 20,24: „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról;”

2Kor 5,14–16: „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; / és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. / Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük.”

Talán olykor feltesszük a kérdést: *Miért mozdulatlan nálam, nálunk minden? Nem imádkozunk-e túl keveset egymással, vagy nem engedjük igazán, hogy Úr legyen az Úr?*

Hűségesek vagyunk a hittel tele imádságban?

Hűségesek vagyunk abban, hogy Isten trónja elé lépünk?

Ő pompásan kinyilvánítja hatalmát,

Csodálatosabban, mint valaha gondoltad volna.

7./ EGY IMÁDKOZÓ, AKIT BETÖLTÖTT JÉZUS KRISZTUS SZEMÉLYE

ApCsel 6,1–15: *„Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen, hogy mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat a mindennapi szolgálatban. / Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. / Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; / mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.” / Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikoláoszt, az antiókhiai prozelitát; / az apostolok elé állították őket, és miután imádkoztak, rájuk tették kezüket. / Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek. / István pedig – kegyelemmel és erővel telve – nagy csodákat és jeleket tett a nép között. / Megjelentek azonban néhányan a szabadosok, a ciréneiek és az alexandriaiak zsinagógájából, valamint néhányan a cilíciaiak és ázsiaiak közül, és vitatkoztak Istvánnal; / de nem tudtak szembeszállni azzal a bölcsességgel és Lélekkel, amellyel beszélt. / Ekkor felbujtottak emberek, akik ezt mondták: „Hallottuk, amikor káromolta Mózeset és az Istent.” / Ezzel fellázították a népet, a véneket és az írástudókat, rárohánva elfogták őt, és a nagytanács elé hurcolták. / Hamis tanúkat is állítottak, akik ezt mondták: „Ez az ember állandóan e szent hely és a törvény ellen beszél. / Hallottuk is, amikor azt mondta, hogy az a názáreti Jézus lerombolja ezt a helyet, és megváltoztatja azokat a szokásokat, amelyeket Mózes hagyott ránk.” / Ekkor a nagytanácsban ülők mind rátekintettek, és látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé;”*

ApCsel 7,54–60: „Amikor ezeket hallották, haragra gerjedtek szívükben, és fogukat csikorgatták ellene. / Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette a tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint az Isten jobbjára felől áll. / Ekkor így szólt: „Íme, látom az eget megnyílván, és az Emberfiát, amint az Isten jobbjára felől áll.” / Erre hangosan kiáltoztak, bedugták a fülüket, és egy akarattal rárohantak; / azután kiűzték a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lába elé tették le. / Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!” / Azután térdre esett, és hangosan felkiáltott: „Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!” És amikor ezt mondta, meghalt.”

„István, a hittel és Szentlélekkel teljes férfi” egyike volt annak a hét diakónusnak, akiket gyakorlati szolgálatok végzésére iktattak be a gyülekezetben. Életének egyetlen célja volt: *abszolút elkötelezte magát Jézus Krisztus iránt.* Ez határozta meg gyakorlati szolgálatát is.

Keresztyénként sok minden töltheti meg a szívünket: félelem, aggodalmaskodás, gondterheltség, becsvágyunk érdekében, de elégedetlenség és keserűség, gyűlölet és neheztelés is helyet talál bennünk.

Ami belsőleg megtölt, az formál minket, és ez megmutatkozik külsőleg is.

Istvánnak Jézussal volt tele az élete. Mi történik akkor, ha Jézus tölti meg egy ember életét?

Georg Steinbergnek úgy látszik *teljesen egyszerű volt a válasz* erre a kérdésre: „Az Úr iránti engedelmisség teszi lehetővé, hogy egyre több teret nyerjen bennünk.” (Vö.: Jn 14,23; Ef 5,15–20; Kol 1,9.¹)

¹ Jn 14,23: „Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítenk magunknak nála;”

Ef 5,15–20: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, / kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. / Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. / Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel, / mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak, / és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.”

Kol 1,9: „Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könnyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén.”

Gyakorlati szolgálata mellett *István rendszeresen járt a zsidók zsinagógáiba, hogy ott felolvasson az Írásból és magyarázza.* Így került nagy veszélybe. De számára is érvényes volt: „*Nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk*” (ApCsel 4,10).

Akkor sem hallgathatott Jézusról, ha ezzel veszélyben forgott az élete.

Mi sokkal inkább hallgatunk, mint beszélünk Jézusról. Mi ennek az oka? Mt 12,34-ben olvassuk: „*Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.*”

István életét teljesen Jézus lényé töltötte be.

Túl kevésnek tartjuk mi ehhez önmagunkat? Vagy túl sok más dolog tölti be a szívünket? Vagy szívesen beszélünk Jézusról, ha nem rettennénk vissza a következményektől?

Istvánt a városon kívül kövezték meg. *Utolsó szavaival imádkozott: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!”* Aki így imádkozik, az tudja, hogy Jézushoz érkezik. (Vö.: Zsolt 73,24; Lk 23,43; Jn 14,3; Fil 1,20–24.¹)

„Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet!”

ApCsel 7,54–59: „*Mikor ezeket hallották, haragra gerjedtek szívükben, és fogukat csikorgatták ellene. / Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette a tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint az Isten jobbjára felől áll. / Ekkor így szólt: „Íme, látom az eget megnyílván, és az Emberfiát, amint az Isten jobbjára felől áll.” / Erre hangosan kiáltoztak, bedugták a fülüket, és egy akarattal rárohantak; / azután kiűzték a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lába elé tették le. / Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!”*

¹ Zsolt 73,24: „*Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz;*”

Lk 23,43: „*Erre ő így felelt neki: 'Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban;'*”

Jn 14,3: „*És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is;*”

Fil 1,20–24: „*Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok. / Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség! / Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom. / Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; / de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.*”

Lk 23,32–46: *„Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket. / Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. / Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztózkodtak ruháin. / A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: „Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő az Isten választott Krisztusa!” / Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki, / és így szóltak: „Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat!” / Felírás is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA. / A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is.” / De a másik megróttá, ezt mondva neki: „Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! / Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.” / Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.” / Erre ő így felelt neki: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.” / Tizenkét órától egészen három óráig sötétség lett az egész földön. / A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig középen kettéhasadt. / Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: „Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!” És ezt mondva meghalt.”*

István teljes mértékben Jézusért élt, és így halálában is egészen átadta magát az Úr-nak: *„Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!”* (ApCsel 7,59). Utolsó szavaival pedig ellenségeiért imádkozott.

Jézus is így cselekedett, aki halálakor nem magára gondolt, hanem így imádkozott: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”* (Lk 23,34). Ahogy éltek, úgy haltak meg.

Meg lehet ezt tanulni és lehet-e gyakorolni, hogy mik lesznek utolsó szavaink, és mi lesz végső imádságunk? Lehet-e tennivalónk ilyenkor ezen a gyakorlópályán az előző gyakorlathoz és sok minden más egyébhez képest, amiket meg sem említettünk témánk folyamán?

Ha imádkozó életet folytattunk, akkor földi létünk végén és nagy gyengeségben is egyértelműen élő és valódi imádkozó életünk marad.

Manfred Siebald kérdezi egyik énekében:

*„Mik lesznek utolsó szavaim, szavaid,
Mi jut majd még eszünkbe földi létünk jó lezárásaként?*

*Vajon visszatükrözik-e akkor utolsó szavaink mindazt,
Ami formálta életünket és szüntelenül foglalkoztatott bennünket?”*

A hálaadó, az önmagunk Istennek való odaszánására mondott, a bűnbánati és a határok kiszélesítéséért mondott imádság, a közös ima, hogy Jézus lényével betöltött életünk legyen, – mindez *formál bennünket és felkészít arra, hogy halálunkkor bizonyosságban történjen hazamenetelünk.*

Megéri időt szakítani arra, hogy még egyszer *elgondolkodjunk az imádság különböző gyakorlati területeink:* Nem kellene-e teljesen újra *késznek lennünk arra, hogy ezt megtanuljunk, és eszerint is éljünk?:* „Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt” (1Tim 4,15). (Vö.: 1Tim 4,14; Ef 5,20; Róm 8,35.37; Zsolt 23,5k; ApCsel 2,42.¹)

*Légy éber a mindennapi sürgés-forgás közepette,
Mikor szorgos munkák sora vár.
Szakíts mindig elég időt arra, hogy csendben maradj,
És bízva s imádkozva tekints fel Jézusra!
Legyél mindig éber; természetesen ma is.*

¹ 1Tim 4,14: „Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézrátételével;”

Ef 5,20: „És adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében;”

Róm 8,35.37: „Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?... / De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket;”

Zsolt 23,5k.: „Áldást nyer az ilyen az ÚRtől, igazságot a szabadító Istentől. / Ilyen az a nemzedék, amely hozzá folyamodik, akik Jákób Istenének orcáját keresik;”

ApCsel 2,42: „Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.”

33./ AZ ETIÓP KINCSTÁRNOK MEGTÉRÉSE

– nagyon segítségre utalva – barátságos szolgálatban részesítve –
– gazdagon megajándékozva –

SEHR BEDÜRFTIG – FREUNDLICH BEDIENT – REICH BESCHENKT

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

Zeit mit Gott – Bibellesezettel für Januar 2012 – 1/2012; S. 63–76

<http://www.bibel.com/BLZ/index10.html>

Bevezetés

ApCsel 8,26–40: „Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: „Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.” / Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakének, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. / Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.” / Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” / Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. / Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhok levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. / A megaláztatásért elvételét róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.” / Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust. / Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt az udvari főember: „Íme, itt a víz! Mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem?” / (Ezt mondta neki Fülöp: „Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet.” Ő pedig így válaszolt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.”) / Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt. / Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján. / Fülöp pedig Azótoszba került, és végigjárva valamennyi várost, hirdette az evangéliumot, míg Cézáréába nem ért.”

Vakáció kezdete előtt olykor a médiában megtudható, hogy ismert személyiségek hol töltik szabadságukat. „A pénzügyminiszter Jeruzsálembe utazik” – ezt közölhette volna a hírszolgálat, amikor a kormánytisztviselő elindult Jeruzsálembe a mintegy 2000 km-es útra.

Tulajdonképpen a miniszter nem abból az országból indult el, amelyet ma Etiópia néven ismerünk, hanem arról a területről, amely körülbelül a mai Núbiának felel meg, és az Asszuán és Khartum közti területen található¹.

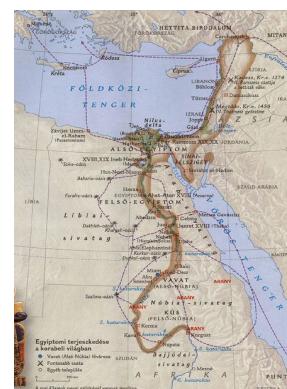
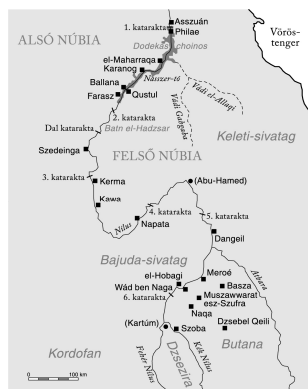
Ebben az országban királynők uralkodtak. A „kandaké” szó tisztséget jelölt, olyat, mint a „fáraó” is. A királynő udvarában a pénzügyi vezetőnek tekintélyes állása volt.

Nem valószínű, hogy utazását szabadságra való utazásnak nevezhettük volna. És mégis, megkérdezhették tőle honfitársai: „Ugyan mit akar Jeruzsálemben? Talán arra volt szüksége, hogy egy darabig távol legyen az udvari élettől, vagy egészen egyszerűen az eddigiektől eltérően valami mást akar látni és hallani, vagy egy kis kikapcsolódásra volt szüksége. Esetleg egyfajta kultúra- vagy élményszomja támadt.

Vagy valami teljesen más után sóvárgott. Esetleg belső nyugtalansága támadt, amit Augusztinus egyházatya – egy másik afrikai – , aki 400 évvel később saját tapasztalata nyo-

¹A fordító megjegyzése:

<http://www.google.hu/imgres?imgurl=http://m.blog.hu/nu/nubia/image/Nubiai%2520utazas/terkep.jpg>
http://www.google.hu/imgres?imgurl=http://pctrs.network.hu/clubpicture/9/9/_/etiopia_terkepe

mán így fejezett ki: „Óh Istenem! Nyugtalan a szívünk mindaddig, amíg meg nem nyugszik benned.” Ha valaki megtalálta ezt a nyugalmat, keresése véget ér. Elgondolható, hogy azért utazott a miniszter a zsidók sokat dicsért szent városába, mivel belsőleg megüresedett, és gazdagon beteljesedett életre vágyott (vö.: 1Krón 16,10; 5Móz 4,29; Zsolt 69,33¹).

Valamiképpen boldogtalannak érezhette magát. Tekintélyes állása és nagy gazdagsága ellenére szegény és *segítségre szorult ember* volt, nem külsőleg, de alapjában véve (vö.: Zsolt 107,1–9²).

1./ Nagyön segítségre utalva

a./ Mindnyájan vágyakozunk az élő Isten után

ApCsel 8,27: „Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni.”

Zsolt 38,10: „Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajvásom.”

Szudán határához közel, Asszuán közelében található Elefantine-sziget³, ahol már a perzsa időktől, évszázadok óta létezett egy zsidó kolónia. Talán a szomszédság révén támadt

¹ 1Krón 16,10: „Dicsőítsétek szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az URat;”

5Móz 4,29: „De ha keresni fogod ott az URat, a te Istenedet, megtalálod, ha teljes szívvel, lélekkel keresed;”

Zsolt 69,33: „Látják ezt az alázatosak, és örülnek. Ti, Istent keresők, éledjen szívetek!”

² Zsolt 107,1–9: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből, / és összegyűjtött a különböző országokból; keletről, nyugatról, északról és délről. / Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost. / Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük. / De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kimentette őket szorult helyzetükből. / A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak. / Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, / mert megítatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.”

³ A fordító megjegyzése:

<https://maps.google.hu/maps?safe=off&q=elefantine-sziget&bav>

érdeklődés a miniszterben a zsidók szent városa, temploma és Istenük iránt. Csupán az érdeklődés azonban túl kevés. Nyilvánvalóan érezte a pénzügyminiszter, hogy a legfontosabb hiányzott az életéből.

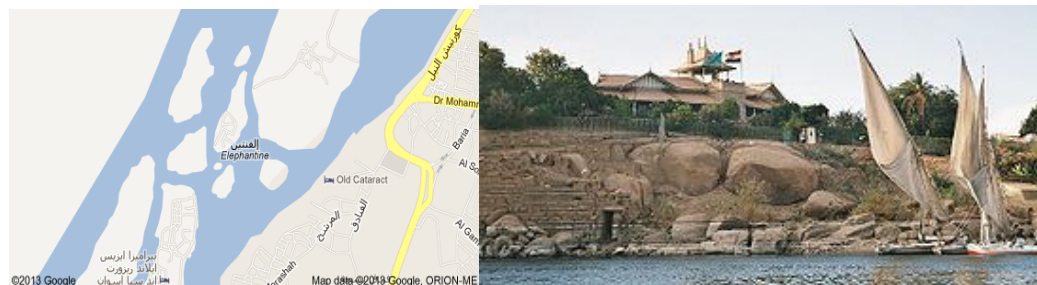
„Az Isten utáni kérdés, az igaz, élő Isten utáni vágyakozás – teremtetett létünk alapján – mindnyájunkban bennünk van. A pogány vallások képtelenek csillapítani ezt a vágyat, ezért voltak és vannak kereső emberek minden vallásban és világnézethez tartozók között. Ezt a sóvárgást nem pótolhatja sem gazdagság, sem méltóság, de művészet és ismeret sem” (W. de Boor).

Ezt az afrikai férfit ez ösztönözte Jeruzsálembe akkor is, ha „rászorultságát” szavakkal talán nem is tudta kifejezésre juttatni. Utólag persze mi tudjuk, mi hiányzott neki. Jézus segítségére volt szüksége, és ily módon nagyon segítségre utalt ember volt.

Vajon sejtette-e, hogy csak egy személy tud neki segíteni? Ez a rászorultság nem csak a pogányok és olyan emberek esetében létezik, akik keresztyén jellegű országban élnek Isten nélkül.

Olykor keresztyénekre vonatkozóan is meg kell állapítani, hogy belső üresség és sóvárgás van bennük. Adott esetben sok időbe kerül, amíg ezt keresztyénekként beismerjük. A „kegyes büszkeség” nem engedi meg, nehezünkre esik bevallani, hogy hiányzik belőlünk az öröm és békeség, hogy elfáradtunk, de nem azért, mert alváshiányunk van. A belső üresség ilyen időszakában úgy tűnik, igen távol vagyunk Jézustól.

Akkor segítségre utalt emberekként mi is útra kelhetünk, mint ahogy ez az Afrikából való ember is tette. Ennek során nem kell hosszú utat megtennünk; csak egy imádságra van távol tőlünk a mi Urunk, aki már régóta várakozik ránk. (Vö.: Zsolt 50,15; Zsolt 42,1–3.¹)

¹ Zsolt 50,15: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem;”

Zsolt 42,1–3: „A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye. / Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?”

b./ A Krisztusra mutató élet illata

2Kor 2,14–16: „*De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. / Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: / ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre?*”

Ha az Elefantine-szigeten élő zsidók megfontolásra és keresésre ösztönözték a minisztert, feltehetjük magunknak a kérdést: vajon mi, Jézus Krisztus követői eleven módon irányítjuk-e Urunkra a környezetünkben élők figyelmét? Vannak szomszédaink és munkatársaink, és sokféle kapcsolatot ápolunk mindennapjaink folyamán. Felelősnek tartjuk-e magunkat értük? Nem arról van szó, hogy megerőltessük magunkat, s „kegyesen” tevékenykedjünk. *Ha azonban Jézus tölti meg és határozza meg életünket, ez nem marad elrejtve. A keresők észreveszik ezt.* (Vö.: Mt 5,16; Fil 2,14k; 1Móz 26,28a.¹)

Az ismert példa teszi ezt érhetővé: egy misszionárius – igen megterhelten igehirdetése szerény visszhangja miatt – annak a vonatnak egyik fülkéjében ült, amelyik éppen befutott az állomásra. Hirtelen felriadt gondolataiból. A peronról zsemléssel tele tálcákkal fiatalok igyekeztek fel s le a vonaton. Zsömle vásárlásra unszolták az utazókat, de igen szerény eredménnyel. Amikor aztán a vonat ismét elindult, a fiúknak gyorsan le kellett szállniuk még tele tálcáikkal. Egy fiú azonban éppen ekkor lépett fel a mozgó vonat lépcsőjére. És már bent is volt a fülkében. Leült az egyik helyre, kiválasztott egy zsemlét, kettétörte és elkezdte enni. A mellette ülő férfi felnézett újságjából, mivel a megkezdett meleg zsemle pompás illatot árasztott. Nem sokáig tartott, mikor vásárolt is egy zsemlét, és elkezdte fogyasztani. Az illat szétáradt a fülkében. Az utasok egymást követően magukhoz hívták a fiút, hogy zsemlét vegyenek tőle. Amikor a fiú a következő állomáson leszállt a vonatról, már üres volt a tálcája. (Vö.: Ef 5,15–19; Kol 1,9; Kol 4,5.²)

¹ Mt 5,16: „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat;*”

Fil 2,14k.: „*Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, / hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban;*”

1Móz 26,28a.: „*De azok ezt felelték: Meg kellett látnunk, hogy az ÚR van veled.*”

c./ Hagyta, hogy betöltse az utasfülkét a frissen sült zömlék illata

1Pt 3,15: „Ellenben az Urat, a Krisztust tartsátok szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet;”

ApCsel 4,20: „Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”

A zsemlét kínáló fiú szavak nélküli üzenetet közvetített a misszionáriusnak. Miközben a többi árus hangosan kiáltozott, ő hatékony módszert alkalmazott arra, hogy vásárlásra bírja az utasokat. Egyszerűen leült a közelükbe, és hagyta, hogy betöltse az utasfülkét a frissen sült zömlék illata. Ez zsemlé iránti évágyat gerjesztett, és egyik a másik után megkívánta a ropogós zsemlét. Teljesen ehhez hasonlóan kelthetünk étvágyat kortársainkban az élet kenyerére iránt. (Vö.: Mt 5,13; 2Kor 9,2; 1Tim 4,12; Jn 6,35.¹)

Azok, akik Jézus áldozata által megengesztelődtek Istennel, kellemes illatuk van az élő Isten előtt. Így Isten elé nem a bűn és halál „rossz szaga” száll fel, hanem Krisztus illata.

² Ef 5,15–19: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, / kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. / Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. / Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel / mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak;”

Kol 1,9: „Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén;”

Kol 4,5: „Bölcsen viselkedjétek a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel.”

¹ Mt 5,13: „Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek;”

2Kor 9,2: „Hiszen ismerem készségeket, amelyért dicsekszem veletek a macedónoknak, hogy Akhája tavaly óta készen áll, és hogy a ti buzgóságotok magával ragadta a többséget;”

1Tim 4,12: „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban;”

Jn 6,35: „Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.”

Ő „önmagát adta értünk „áldozati ajándéku, az Istennek kedves illatként” (Ef 5,2). (Vö.: 1Jn 1,7; Ézs 53,5.¹)

Ezért létünkéből is fakadhat az, ami ilyen kellemes illattal összehasonlítható. Talán egyikünk-másikunk olyan illatot áraszt, mint amilyen az érett gyümölcsé, vagy mint pl. a tárolt almáé. Jó gyümölcsnek jó illata van.

Isten igéjéből tudjuk, hogy azért hozhatunk jó termést, mivel Jézusban élünk. Ha ő életünk Ura, megérezzük rajtunk Jézus illatát. Ott van jó illat, ahol Jézus jelen van. Ha Jézus töltötte meg életünket, akkor rádöbbennek a környezetünkben élő megfáradt keresztyének, hogy ők is egészen közel kerülhetnek Jézushoz. Akkor felhívhatjuk a figyelmüket arra, hogy segítségére utaltságukban rábízhatják magukat az Úrra. Segít olykor egy lelkigondozóval folytatott beszélgetés és imádság is. (Vö.: Zsolt 91,14–16; Mt 7,7k.²)

d./ Fejezetről fejezetre olvasta az irattekercset

ApCsel 8,27k.: „Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát;”

Zsolt 139,1–5: „A karmesternek: Dávid zsoltára. URam, te megvizsgálsz, és ismersz engem. / Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. / Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. / Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. / Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.”

¹ 1Jn 1,7: „Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség;”

Ézs 53,5: „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”

² Zsolt 91,14–16: „Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. / Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. / Megelégítem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban;”

Mt 7,7k.: „Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik.”

Az Etiópiából való miniszter azért utazott Jeruzsálembe, hogy Istent imádja. Most ismét visszautazik hazájába. A bibliai szövegből semmit sem tudunk jeruzsálemi tartózkodásáról. Vajon kapcsolatot teremtett-e hazája vezető államférfijaként a zsidó vezetőkkel?

A kegyes zsidók őt olyan pogánynak tartották, akivel semmiféle kapcsolatot nem áptak. A templom területén is csupán a pogányok udvarába mehetett be. Valószínűleg mindezt teljesen másként képzelte el. Így aztán üres maradt a szíve.

De nem így a keze. Amikor hazafelé indult, egy irattekercset tartott a kezében, amit drága pénzen szerzett Jeruzsálembe. Mivel keresett valakit, és tele volt a szíve kérdésekkel, nem sajnálta rá a pénzt.

Hogy belsőleg békességre jusson és válaszokat kapjon kérdéseire, sok ember manapság is nagy árat fizet. De mivel számos esetben rossz helyen keresik a békességet, ezért csalódnak, és még nagyobb lesz a lelkükben lévő üresség. Igen, egyre inkább segítségre vannak utalva, ha a világ üres kútjainál akarnak betelni. (Vö.: Ézs 2,3.¹)

Az Afrikából való férfi jó nyomon járt; mert az üdvösség a zsidók közül támad (Jn 4,22b.²). Mégis, ezt nem Jeruzsálembe, nem is az ézsaiási szövegben találta meg, amit maga előtt tartott, amit nem is igen értett. Ez plusz csalódást jelentett számára! De nem tette félre az irattekercset, hanem fejezetről fejezetre olvasta magában. Úgy elmélyült ebben a tevékenységében, hogy észre sem vette az út szélén haladó férfit. De ez hirtelen odafutott a kocsija mellé. Azért jött, mivel Isten akarta kielégíteni lelki szükségletét. (Vö.: Dán 2,22; Jn 2,25.³)

¹ Ézs 2,3: „Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk föl az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket utaira, hogy az ő ösvényein járjunk. Mert a Sionról jön a tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből.”

² Jn 4,22b.: „Mert az üdvösség a zsidók közül támad.”

³ Dán 2,22: „Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötéttségben, és nála lakik a világosság;”

Jn 2,25: „És nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.”

2./ Barátságos szolgálatban részesítve

a./ Istennek itt volt rá szüksége

ApCsel 8,26–33: „Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: *„Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.”* / Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. / Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: *„Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.”* / Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: *„Érted is, amit olvasol?”* / Erre az így válaszolt: *„Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?”* És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. / Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: *„Amint a juhok levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. / A megaláztatásért elvétellett róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.”*

Isten angyala Fülöpöt a samáriai zsenge gyülekezetekben folyó virágzó munkából hívta el, és elküldte a Gázába vezető útra. Sivár, unalmas út volt ez! De Istennek itt volt rá szüksége. Fülöp azonban egyáltalán nem tudta, hogy miért. (Vö.: Zsolt 86,11; Zsolt 32,8.¹)

Egyszerre rádöbbsent Fülöp, milyen precízen megtervezte Isten a feladatát. Ismét nyilvánvalóvá tette Urunk, hogy milyen szép, nagyon jól kivitelezett a munkája. Találkozás jött létre egy kereső és egy már Isten által megtalált ember között: egyikük nagyon segítségre volt utalva, a másikat meg Isten már gazdagon megajándékozta.

Az Úr azt mondta Fülöpnek: Csatlakozz ehhez a kocsinhoz. Ebben van a dolog magyarázata: Ennek az utazónak az érdekében vagy itt. Fülöp bizonyára csodálkozott, amikor meghallotta, mit olvas ez a férfi az előkelő kocsiban. Azonban világos lett számára: Ennek a személynek „vallásoktatásra” van szüksége.

„Érted is amit olvasol?” A megszólított felfigyelt. Mivel a kérdés láthatóan egészen pontos volt. Erre őszintén és nyíltan megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel mellé a kocsiba.

¹ Zsolt 86,11: „Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet;”

Zsolt 32,8: „Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.”

Werner de Boor hozzáfűzte ehhez: „Azonnal meg kell kedvelnünk ezt a pénzügymisztert. Nem fejezi ki rosszaságát a zavarás miatt, nincs felháborodva az idegen kérdése miatt, hanem őszintén válaszol a kérdésre, és meghívja Fülöpöt.”

„Kérlek, kiről mondja ezt a próféta?” (ApCsel 8,34). Ezzel a kérdéssel az afrikai férfi egészen közel került élete legnagyobb és legfontosabb felfedezéséhez, mert az előtte lévő irattekercsben Jézusról volt szó. Bár az Ótestamentum szerzői is szólnak Jézusról, mégis, a Jézusról való beszéd az evangélium lényege (Vö.: Ézs 53,1–12¹).

Jézus Isten szenvedő szolgája és „Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!” (Jn 1,29). Adjunk neki hálát ismét ezért.

b./ Az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust

ApCsel 8,34k.: „Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust.”

De boldog óra volt ez az országúton. Fülöp „szolgálhatott az afrikainak az evangéliummal”, és elmondhatta, mit tett értünk Jézus. Az evangéliumról szóló tanúságtétel a legfontosabb szolgálat, amit egyik ember a másik érdekében végezhet.

Isten megbízottjaként elmondta az afrikai férfinak Fülöp, hogy Jézus a mennyből a földre érkezett, nem azért, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és életét adja

¹ Ézs 53,1–12: „Ki hitte volna el, amit hallottunk, ki előtt volt nyilvánvaló az ÚR hatalma? / Mint veszőszál, sarjadt ki előttünk, mint gyökér a szikladt földből. Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhattunk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhattuk volna. / Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalom férfja, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele. / Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. / Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességiünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. / Mindnyáján tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. / Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. / Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétké miatt éri a büntetés?! / A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot, és nem beszélt álnokul. / Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az ÚR akarata célhoz jut vele. / Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. / Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétékét vállalta magára, és közbenjárta a bűnösökért.”

váltságul sokakért. Nincs nagyobb szolgálat annál, és nem tehetünk nagyobb szolgálatot a másik ember érdekében, mint hogy rámutatunk Jézusra, aki szeretetből értünk adta életét; és nincs nagyobb szeretet annál, mint mikor életét adja valaki barátaiért. (Vö.: Mt 20,28; Jn 15,13.¹)

Csatlakozzunk gondolatban Fülöphöz és az afrikaihoz, és gondoljunk a kereszten történt eseményre. Nem létezhetne a hitünk, ha nem lennénk kapcsolatban a kereszten értünk meghalt Jézussal.

Hans Memling, a festő úgy ábrázolta a kereszten történt eseményt, hogy szabadon hagyott egy rést a keresztet körülvevő emberek közösségében. Oda állsz, megérkeztél ide, a kereszt közelében éled keresztyén életedet? Isten gyermekei helye a kereszt alatt van, mivel abból élnek naponként, amit Jézus szerzett értük a kereszten.

Így élte ezt át gróf Zinzendorf, amit a következő szavakkal vallott meg: „Vannak olyan idők, amikor lélekben az örökkévalóságba jutok. De semmit sem vettem úgy a szívemre, mint amikor megérkeztem a Golgotára – legyen érte áldott Isten!”

Jézus nem csak azért jött, hogy kereszthalált haljon, hanem azért is, hogy itt maradjon. Hogyan élünk, hogy gyakoroljuk a krisztuskövetés szolgálatát? (Vö.: 1Pt 2,21–25.²)

c./ A kereszt alatt ismerjük fel Isten szeretete csúcspontját

ApCsel 8,32–35: „Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhok levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. / A megaláztatásért elvétellett róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.” / Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust;”

¹ Mt 20,28: „Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért;”

Jn 15,13: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.”

² 1Pt 2,21–25: „Hiszen erre hívtatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: / ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. / Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. / Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.”

Jn 3,16: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Amit Fülöp a pénzügyminiszternek mondott, az tartalmilag megegyezik azzal, amit Georg Steinberger írt „Jöjj a kereszthez” című könyvecskéjében: „A kereszthez szeretnék vezetni, hogy meggyógyuljanak sebeid, megnyugodjon lelkiismereted, békesség töltse be a lelkedet, és erő az életedet. A kereszt alatt és csak itt találkozhat egymással a Szentlélek és a bűnös ember; ott kerül sor békeszövetség kötésére aközött a bűnös között, akinek bűnei túl nehéz teherré váltak, és a kegyelmes s irgalmas Isten között. Ott helyezi rá az Üdvözítő átszegezett kezét a fájó szívre, ott tisztítja meg a bűnnel terhelt lelkiismeretet az engesztelés vérevel.”

Steinberger feltesz néhány kérdést is, amikre Isten Igéje alapján válaszol:

Mit látunk, ha megállunk a kereszt alatt?

/1./ A kereszt alatt ismerjük fel Isten szeretete csúcspontját. Ilyen nagy szeretetre volt szükség ahhoz, hogy megváltson minket. Isten azonban odaadta Fiát, és hozzájárult ahhoz, hogy keresztre feszítsék.

Amikor egy misszionárius hirdette az emberek között ezt az üzenetet, örvendező, de fájdalmas hangon megkérdezte egyik hallgató: 'Régóta tudjátok már ezt a hírt?' És a misszionárius 'igen' szavára megkérdezte: 'Hát akkor miért hallgattátok el előlünk ilyen sokáig?'

Tovább adjuk-e az összes között a legjobb jó hírt Isten feltétel nélküli szeretetéről, és hogy Isten tökéletesen megengesztelődött irántunk? Bizonyára a mai napon is van erre lehetőségünk!

A zenész Danny Plett vallotta a „Látod a sebeket és meggyógyítod szívemet” kezdetű énekével kapcsolatban: „Nem gyors, közhelyszerű válaszokat szeretnék közölni hallgatóimmal, hanem olyan reménységet akarok közvetíteni, amiben nekem is részen van.” (Vö.: ApCsel 4,12.20; Róm 1,14–17; Róm 10,14–17.¹)

¹ ApCsel 4,12.20: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk. / Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk;”

Róm 1,14–17: „Görögöknek és barbároknak, bölcsseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok. / Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok. / Mert

d./ Isten Jézusra helyezte minden bűnünket

Péld 14,34: „Az igazságosság felmagasztalja a népet, a bűn pedig gyalázatukra van a nemzeteknek;”

1Pt 1,18k.: „Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, / hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.”

„Mit látunk, ha a keresztt alatt állunk?”

/2./ Látjuk Jézus helyettes áldozatát!

Meg kellett váltani minket, ki kellett szabadítani bűneink uralma alól, amiknek hatalma volt felettünk. Valakinek magára kellett vállalnia a büntetést, hogy szabadok lehessünk. El kellett viselni valakinek a bűneink miatti büntetést, hogy eleget tegyen ezzel a szent Istennek. Ezt azonban kizárólag egyetlenegy személy vehette magára helyettünk, aki bűn nélküli volt: Jézus Krisztus. (Vö.: Róm 5,19; 2Kor 5,21.¹) Isten ráhelyezte minden bűnünket.

Mit látunk a keresztt alatt?

/3./ Látjuk, hogy milyen következményei vannak a bűnnek.

nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, / mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni;”

Róm 10,14–17: „De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? / És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: „Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!” / Csakhogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak, ahogyan Ézsaiás mondja: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek?” / A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.”

¹ Róm 5,19: „Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká.”

2Kor 5,21: „Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

Nagyon nyilvánvaló ez, ha a fájdalmak férfijára tekintünk, aki így kiáltott fel ínségében: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?*” (Mt 27,46). Az okozta megfeszített Urunk legnagyobb szenvedését, hogy a világ bűnének – amit Isten ráhelyezett – ebben az órában el kellett választania őt az Atyától (G. Steinberger).

J. S. Bach Máté passiójában ez így hangzik: „A világ áldása és üdvössége átokként keresztre lett szegezve..., a bűntelennek vétkesként kellett meghalnia.”

/4./ Egy negyedik tény is látható a keresztnél: Látjuk megváltásunkat.

Hogy megtudjuk, kik és milyenek vagyunk, a Megfeszítettre kell tekintenünk, akivel átokfára szegeztek minket. Ilyen bő mértékben érvényes ránk váltságműve. Ezzel megszabadított minden erőfeszítéstől, hogy megjobbítsuk és megváltoztassuk magunkat. Hitben tudhatjuk és elfogadhatjuk, hogy bűnös énünk, ami olyan sok ínséget okozhat nekünk, halálba adott Jézussal a kereszten.” (Vö.: Gal 2,19b–20; Róm 6,6–12; Róm 7,4–6.¹)

e./ Elvégeztetett

Jn 1,29.36: „*Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!... / és rátekintve Jézusra, aki arra járt, így szólt: „Íme, az Isten Báránya!”*

¹ Gal 2,19b–20: „*Hogy Istennek éljek. / Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem;*”

Róm 6,6–12: „*Hiszen tudjuk, hogy a mi emberünk megfeszítettet vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. / Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. / Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. / Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban. / Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete kívánságainak;*”

Róm 7,4–6: „*Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. / Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termettek gyümölcsöt. / Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgyhogy az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régiben.*”

Jn 19,30: „Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: „Elvégeztetett!” És fejét lehajtva, ki-lehelte lelkét.”

Georg Steinberger következő kérdése így hangzik:

/5./ „Mit hallunk a keresztt alatt? A legértékesebbet, amit valaha csak elmondhattak: 'Elvégeztetett!'"

Mond meg, mire van még szükséged akkor? Mit óhajtasz még, mióta Jézus mindent tökéletesen véghezvitt? Van-e olyan szükséges szót, amit nem mondtak ki? Van-e olyan szükség szerű vigasztalás, amit nem kaptál meg? Olyan békeüdvözet, amit nem kaptál ajándékba?" (H. Bezzel)

Jézus Krisztus mindent megszerzett nekünk, amire szükségünk van. Mindent!

„Nem létezik olyan rossz a Bárány számára,
Hogy ne tudná helyre hozni Istennel való kapcsolatodat,
Amit egyébként senki sem képes elszenvedni,
Amit minden ember elkerül, Te mindezzel hozzá jöhetsz,
Mert Jézus elfogad téged.
Krisztus véghezvitte azt, ami minket bűnösöket üdvözít,
Saját ajkáról hangzott a szó, amellyel közölte velünk végakarátát.
Íme, kimondta a szót érted, kimondta mindenkiért,
Kimondta értem: mindent, mindent véghezvitt,
Ami üdvözíti a bűnös ember.”

(L. Hofacker).

Mivel Jézus mindent véghezvitt értünk, mellette maradhatunk.

Ez egészen konkrétan azt jelenti:

- Elfogadni a bocsánatot, valahányszor szükségünk van rá (vö.: 1Jn 1,7–9¹);
- Szabadon élni, megszabadulva énünk béklyóitól (2Kor 5,15¹);

¹ 1Jn 1,7–9: „Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. / Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. / Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.”

- Megőrizni a hitbeli bizonyosságot (Róm 8,38k.²);
- Gyakran odajárulni a kegyelem trónusához (Zsid 10,19.20.22³);
- Tudatosan az Úr tulajdonaként élni, aki nagy árat fizetett értünk (Róm 14,7–9⁴);
- Nem akarni semmit sem tenni az Úr nélkül (Kol 3,17⁵);
- Hálásan élni, mivel olyan sok mindent elfogadtunk Istentől (vö.: Zsolt 103,1–13⁶).

Fülöp magával vitte az Afrikából való férfit Jézus Krisztus keresztje alá. Azt mondta neki, amit a hiányban szenvedő emberek látni, hallani és elfogadni szeretnének. És a hatalmas miniszter – akinek hazájában bizonyára igen sok mondanivalója volt – ezt vitte magával.

¹ 2Kor 5,15: „Azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”

² Róm 8,38k.: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

³ Zsid 10,19.20.22: „Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által;... / járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.”

⁴ Róm 14,7–9: „Mert közülnk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; / mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. / Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőknön uralkodjék.”

⁵ Kol 3,17: „Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.”

⁶ Zsolt 103,1–13: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvénytelen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózes-sel, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugtától, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.”

3./ Gazdagon megajándékozva

a./ Az afrikai férfi személyesen találkozott a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztussal.

ApCsel 8,36–38: „Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt az udvari főember: „Íme, itt a víz! Mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem?” / (Ezt mondta neki Fülöp: „Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet.” Ő pedig így válaszolt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.”) / Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt.”

Fülöp szavai jól előkészített szív talajába jutottak. Az evangélium meghallása után a főkamrás tudta: Megtalálta, amit keresett. Talán sokkal többet, mint amit várt. Mindenekelőtt felfedezte, hogy a kezében lévő írás a Jézus Krisztusban lévő örök üdvösségről tanúskodik.

Jeruzsálemben nem találkozhatott testi értelemben az Úrral, mert Jézus visszatért a mennybe az Atyához. És valószínűleg a tanítványok közül senkivel sem beszélhetett. Az üldözés miatt szétszórta őket. De egy diakónust – aki a diaszpórában munkálkodott – elküldött az Úr misszionáriusként, és ő lett neki az üdvösség követe. (Vö.: ApCsel 8,4–8.¹)

A Fülöppel való találkozás által személyesen találkozott a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztussal. Találkozhatnak-e Jézussal azok, akikkel mi találkozunk?

Az afrikai férfi megértette: Jézus meghalt értük, ezért élhetnek. Ehhez az Úrhoz akart tartozni, mert: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.” Az afrikai embernek ez a hitvallása mindent tartalmazott, ami megmenti az embereket. Aki ezt a tényt elismeri, az elfogadja az Istentől való új életet. Ez az, ami „a fentről való születéskor”, az újjászületéskor történik (Jn 3,3.7²).

¹ ApCsel 8,4–8: „Akik pedig szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét. / Fülöp lement Samária városába, és ott hirdette nekik a Krisztust. / A sokaság egy szívvel és egy lélekkel figyelt arra, amit Fülöp mondott, mivel hallották és látták azokat a jeleket, amelyeket tett. / A tisztátalan lelkek ugyanis sok megszállottból hangosan kiáltozva kimentek, sok béna és sánta is meggyógyult, / és nagy öröm volt abban a városban.”

² Jn 3,3.7: „Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” ./ Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek.”

Egy Istentől távol élő emberből Istenhez közel lévő ember lett, egy bűnösből Isten gyermeke. Az újjászületés ajándék. A keresztyén lét Jézussal való egységben történik.

Nem sokkal később az Etiópiából való férfi ismét egyedül maradt. Mégis, örömmel haladt az úton, mert aki a világban a leghatalmasabb, az vele volt.

Ki tudja azonnal felfogni vagy egyáltalán csak sejteni azt a gazdagságot, amivel megajándékozta őt Isten?

Köszönjük meg újra, hogy minket is ilyen gazdagon megajándékozott Jézus! (Vö.: Ef 3,14–21.¹)

b./ Miért haladhatott örvendezve az útján az afrikai férfi?

ApCsel 8,39: *„Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján;”*

Neh 8,10: *„Majd ezt mondták nekik: Menjetek, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunknak szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!”*

„Örvendezve haladt tovább az útján” (ApCsel 8,39). Aki bízik Jézusban, az számolhat azzal, hogy Isten maradandó örömmel ajándékozza meg a szívében. De olyan sokszor sikerül az ellenségnek kikezdeni az örömünket. Ennek során az Úrban való öröm és Isten közelsége tudata segít minket, hogy ne nyomasszon az utunk folyamán tapasztalt megterhelés, *„mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek”* (Neh 8,10).

Néhány ok arra, hogy az afrikai férfi örömmel haladhatott tovább az útján:

¹ Ef 3,14–21: *„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, / akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: / adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; / hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva / képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; / és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. / Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: / azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön örökké. Ámen.”*

- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mivel tudta: Valaki meghalt értem! De Ő él, ismer és szeret engem. Ezt mi is tudjuk. „Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róm 5,8).*
- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mert kezében tartotta Isten Igéjét és szívébe fogadta az Urat, Jézust. Krisztus hit által él a szívünkben (Ef 3,17¹).*
- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mert rendeződött az élete. Hallott Isten bűnbocsánatáról és elfogadta azt. „Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából” (Ef 1,7).*
- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mert most már tudta, hogy nyilvántartásba vették a nevét a mennyei polgárok jegyzékében. Örök hazája most már a mennyben van, és éppen oda tart. Jézus mondta: „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? / És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is” (Jn 14,2k.). (Vö.: Fil 3,20k.²)*

c./ A pénzügyi szakértő Isten örömében folytathatta életét

Fil 4,4–7: *„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete. / A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! / Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; / és Isten békesége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”*

- *A pénzügyi szakértő Isten örömében folytathatta életét: mert Isten megváltotta és megszabadította énje diktatúrájából. „Mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8,2).*
- *Örvendezve haladhatott az útján, mert megígérte Ura, hogy naponta vele lesz és vezeti. Fülöp egyszerre csak már nem volt vele. Tőlünk is elmehetnek olyan emberek, akik*

¹ Ef 3,17: *„Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.”*

² Fil 3,20k.: *„Nekiünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, / aki az ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testiünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”*

segítettek bennünket. De mi is elmondhatjuk hittél Ászáffal együtt: „*Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!*” (Zsolt 73,25k.)

- Az etióp kincstárnok *örvendezve haladhatott az útján*, mert a jelenlévő Úr kijelentette mindarra vonatkozóan, ami őt szorongatta és félelemmel töltötte el: Ne félj! (Vö.: Ézs 43,1¹). Ránk is vonatkozik Jézus szava: „*Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot*” (Jn 16,33).

- Az etióp kincstárnok azért *haladhatott örvendezve az útján*, mert olyan Ura volt, akitől elkérhetett mindent, és aki mindig is tudta, mire van szüksége. „*Mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle*” (Mt 6,8).

- Azért is *haladhatott örvendezve az útján* az etióp férfi, mert jó hírt vitt magával a környezetében lévő emberek számára, akikhez visszatért. A legjobb hírral tért haza. Sokan vannak, akik ezt óhajtják. „*De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetteidet*” (Zsolt 73,28).

d./ Az pénzügyminiszter új cél felé haladt.

Ézs 25,9: „*Ezt mondják azon a napon: Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, hogy megszabadít minket. Itt van az ÚR, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának!*”

Hab 3,18: „*De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt.*”

Az etióp pénzügyminiszter azért utazhatott örvendezve az útján, mert új célja lett életének: A mennyei dicsőség. Ezért haladhatunk Isten üdvözült gyermekeiként mi is örömmel. Örömmel élni nem azt jelenti, hogy mindig mosoly van az arcunkon.

Hogy mit jelent a keresztyének öröme, az egy kis történetből is nyilvánvaló.

Johannes Busch lekipásztornak (1905–1956) a háború után nagy családjával egy szűk lakásban kellett élnie és dolgoznia. Ott kellett sok szolgálatára felkészülnie. Íróasztala fölött

¹ Ézs 43,1: „*De most így szól az ÚR, a te teremtmőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*”

egyszerű, magakészítette tábla függött. Erre írta fel azt a kérést, ami jelezte, hogy Busch Urával élt – most is, nehéz körülmények között. A táblán ez állt: *„Adj hitbeli jókedélyt a féktelen nyüzsgés közepette is!”* Ezzel a Krisztus rejtettségében való kegyes higgadtságra gondolt.

Ez akkor is kitartott, amikor fájdalmasan korán kellett megállnia felesége sírjánál. Mellette állt hat gyermeke és nagy gyászoló gyülekezet. Feszülten várták az emberek, mi hangzik majd el a gyászszertartáson, ahol ő prédikálta Isten Igéjét.

Ünnepélyes hangon kezdte: „Sok gyászolónak hirdettem ebben a temetőben az élet üzenetét. Ennek során talán ti magatok is arra gondoltatok: Nem került még rád a sor, egyébként bizonyára másképpen beszélnél. De most rám került a sor. Ezért joggal kérdezitek: Megmaradsz-e ennél az üzenetnél?”

Néma csendben állt a gyászoló gyülekezet, amikor Busch megvallotta: „Igen, megmaradok Isten Jézus Krisztusban kijelentett szeretete üzenete mellett.”

Így tudunk gazdagon megajándékozva élni és szenvedni is. (Vö.: Zsolt 33,21; Zsolt 40,17; Zsolt 92,14–16; 5Móz 32,3k.¹)

¹ Zsolt 33,21: *„Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk;”*

Zsolt 40,17: *„Örüljenek, és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek. Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az ÚR!”*

Zsolt 92,14–16: *„Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. / Öreg korban is sarjat hajtának, dús lombúak és zöldek maradnak, / és hirdetik: Igaz az ÚR, kösziklám ő, akiben nincs álnokság!”*

5Móz 32,3k.: *„Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! / Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.”*

34./ TANÍTVÁNYOK KÉRDEZNEK – JÉZUS VÁLASZOL

JÜNGER FRAGEN – JESUS ANTWORTET

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

Zeit mit Gott – Mit Gewinn die Bibel lesen - 4/2013 S. 44–54

a./ Bevezetés

Jn 3,1–2: „Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. / Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten;”

Jn 7,14–17: „Már az ünnepi hét fele elmúlt, amikor Jézus felment a templomba, és tanítani kezdett. / csodálkoztak a zsidók ezen, és ezt kérdezték: „Hogyan ismerheti ez az Írást, hiszen nem is tanulta?” / Jézus erre így válaszolt nekik: „Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem. / Ha valaki kész cselekedni az ő akaratát, felismeri erről a tanításról, hogy vajon Istentől való-e, vagy én magamtól szólok.”

Sokszor olvassuk az evangéliumokban: „És Jézus tanította őket” (pl.: Mt 5,2; Mt 7,29; Mt 13,3; Mt 13,54). Ő a tanító, – mi pedig a diákok. Elfogatásakor mondta: „Mindennap a templomban ültem és tanítottam” (Mt 26,55).

Jézus mindenekelőtt tanítványai mestere volt, akitől minden vonatkozásban első kézből értesültek. A Hegyi Beszéd kezdetén olvasható: „Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre, és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. / Ő pedig megszólalt, és így tanította őket” (Mt 5,1k.).

A tizenkét tanítvány – akiket azért hívott el Jézus, „hogy vele legyenek” (Mk 3,14) – három évig járt Jézus „iskolájába.” Intenzív oktatásban volt részük, amiben lényeges volt az Úr tanítása és az ezen tájékozódó hitélet.

Nem mindig ült Jézus hallgatói előtt, ahogy a híres „Hegyi Beszéd” során tette, és ahogy ezt a rabbik is gyakorolták. Gyakran beszélt Jézus útközben tanítványaival.

Ennek során sok alkalom volt a Mester megkérdezésére. A tanítványi lét része a kérdés szabadsága. Ez ránk, Jézus követőire is érvényes, hogy tanulók vagyunk és maradunk, s kérdezhetjük Urunkat. Soha sem kell félnünk attól, hogy ez megterhelő neki. Éppen arra vár Isten, hogy kérdezzenek tőle övéi. (Vö.: 2Móz 18,15; 1Sám 10,22; 1Sám 30,8; Lk 7,19; Lk 9,54; ApCsel 1,6k.¹)

Foglalkozunk a következő napokban Simon Péter tanítvány három kérdésével. Ezek sajátjaink is lehetnének, mivel a keresztyének személyes életére vonatkoznak és nem idegenek tőlünk. Talán egyik-másik kérdés ezek közül éppen most nyugtalanít bennünket. A kérdéshez azonban hozzátartozik az is, hogy az Úr szavára koncentráljunk és órá figyeljünk. (Vö.: Zsolt 40,7; Mk 9,7; Zsid 3,7k.²)

1./ Mi lesz a jutalmam?

a./ Mindent megkérdezhetünk Jézustól

Mt 19,16–27: „Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: „Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” / Ő így válaszolt neki: „Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó.

¹ 2Móz 18,15: „Mózes ezt felelte apósának: Mert hozzám jön a nép, hogy megkérdezze Istent;”

1Sám 10,22: „Ekkor újból megkérdezték az URat, hogy eljött-e egyáltalán az az ember? És az ÚR ezt felelte: Igen, itt van. Elrejtőzött a holmik között;”

1Sám 30,8: „Dávid pedig megkérdezte az URat: Üldözzem-e azt a rablócsapatot? Utolérem-e őket? Ő pedig így felelt neki: Üldözd, mert biztosan utoléred, és még kiszabadíthatod őket;”

Lk 7,19: „És elküldte őket az Úrhoz ezzel a kérdéssel: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”

Lk 9,54: „Látva ezt tanítványai, Jakab és János így szóltak: „Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égessen meg őket!?”

ApCsel 1,6k.: „Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?” / Így válaszolt: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.”

² Zsolt 40,7: „Véresáldozatban és ételáldozatban nem telik kedved: nyitott fület adtál nekem. Égőáldozatot és vétekáldozatot nem kívánsz;”

Mk 9,7: „De felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!”

Zsid 3,7k.: „Ezért, amint a Szentlélek mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, / ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában.”

Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” / Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus így felelt: „Ezeket: ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, / tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!” / Az ifjú erre ezt mondta: „Ezt mind megtartottam, mi fogatkozás van még bennem?” / Jézus így válaszolt neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyondat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.” / Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. / Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: „Bizony, mondom nektek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába.” / Sőt azt is mondom nektek: „Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.” / Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbentek, és így szóltak: „Akkor ki üdvözülhet?” / Jézus rájuk tekintett és ezt mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.” / Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?”

Az igeszakaszunk szerinti gazdag ifjú szomorúan távozott Jézustól. Fontos kérdést tett fel neki, de túl keménynek tűnt számára a válasz. Túl nagy volt neki az ár, az út meg keskeny. Kegyesen nevelték, és azt akarta, hogy örök élete legyen. De annyira ragaszkodott nagy vagyonnal rendelkező életéhez, hogy nem akarta elhatározni magát arra, hogy mindentől megváljon, és teljesen Jézushoz csatlakozzon.

Ezzel a fiatal emberrel ellentétben Péter kifejezésre jutatta: *„Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?”* (Mt 19,27).

Talán tőlünk sem idegen ez a kérdés, és jól megértjük Pétert.

Tanítványai kérdezhetik Jézust. A feltett kérdéssel Péter arra utal, mintha közelebbről ismerte volna Jézust, és már régen követte őt. Hallotta és elhitte az Isten országáról szóló ige-hirdetést, és feltétel nélkül engedelmeskedett Jézus hívásának. Erről a Máté és Lukács írása szerinti evangéliumban olvashatunk (Mt 4,17–22; Lk 5,1–11¹): *„És mindent otthagya követék őt”* (Lk 5,11).

¹Mt 4,17–22: *„Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: „Térjetelek meg, mert elközelített a mennyek országa.” / Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és testvérét, Andrászt, amint hálójukat a tengerbe vetették, mivel halászok voltak. / Így szólt hozzájuk: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászként teszlek titeket.” / Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt. / Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálójukat, és őket is elhívta. / Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt;”*

Mindent elhagyni – ezt tanácsolta Jézus a gazdag ifjúnak;

Péter mindent elhagyott. Minden tanítvány elhatározta, hogy teljes szívből Jézusnak él: Jakab és János nem csak hálóikat hagyták hátra, azaz hivatásukat, de elhagyták apjukat, Zebedeust is. Péter házasemberként elhagyta házát és családját¹, amikor Jézus iskolájába ment². Máté feladta vámszedői tevékenységét és addigi baráti körét (Mt 9,9–13³).

Mit kaptak ezért? Péter bátran kimondja a kérdést: „*Mi lesz hát a jutalmunk?*” (Mt 9,27).

Az Úrral való személyes kapcsolatban minden kérdést, képtelenségeket is és minden más egyebet kimondhatunk, ami foglalkoztat bennünket. Isten hallja. (Vö.: Zsolt 62,9; 1Sám 1,13–20.⁴)

Lk 5,1–11: „Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. / Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. / Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. / Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” / Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálót.” / S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; / ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. / Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” / A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; / de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!” / Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.”

¹ Hogy Péter házasember volt, az kiderül a Mk 1,30-ból: „Simon anyósa lázasan feküdt, és mindjárt szólalt felőle Jézusnak.”

² Senki sem gondolja, hogy Péter elvált a feleségétől, amikor elhagyta családját, hanem volt olyan időszak, amikor úgyszólván Jézussal, bibliaiskolájába járt. Később, amikor apostolként állt szolgálatba, legalábbis időnként magával vitte a feleségét (1Kor 9,5: „Nincs-e szabadságunk arra, hogy keresztyén feleségünket magunkkal vigyünk, mint a többi apostol, meg az Úr testvérei és Kéfás?).

³ Mt 9,9–13: „Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az felkelt, és követte őt. / És történt, amikor Jézus asztalhoz telepedett a házban, sok vámszedő és bűnös jött oda, és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival együtt. / Meglátták ezt a farizeusok, és szóltak tanítványainak: „Miért eszik a ti mesteretek vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?” / Ő pedig, amikor ezt meghallotta, így szólt: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. / Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot. Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.”

⁴ Zsolt 62,9: „Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szívetekeket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.);”

1Sám 1,13–20: „Anna magában beszélt, csak ajka mozgott, de hangja nem hallatszott. Ezért Éli azt gondolta, hogy részeg, / és ezt mondta neki: Meddig tart még a részegséged? Józanodj ki mámorod-

b./ Jézus követésére való hívása mindig egyénre szabott

Mt 19,16–22. 27–30: „Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: „Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” / Ő így válaszolt neki: „Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” / Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus így felelt: „Ezeket: ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, / tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!” / Az ifjú erre ezt mondta: „Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem?” / Jézus így válaszolt neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.” / Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt... / Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?” / Jézus erre ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ti, akik követtek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel tizenkét törzse felett. / És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. / De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első;”

Róm 12,1k.: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”

A Jézusnak átadott élet és Urunk követése nem mindig azt jelenti, hogy mindent el kell hagyni úgy, ahogy az első tanítványok tették, és ahogy Jézus tanácsolta a gazdag férfinak.

ból! / Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy szeszes italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt. / Ne tartsd szolgálólányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. / Éli így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amit kértél tőle! / Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálólányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca. / Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkána a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá. / Egy idő múlva Anna teherbe esett, fiút szült, és elnevezte Sámuelnek, mert ezt mondta: Az ÚRtól kértem őt.”

Jézus hívására hallgatni azt is jelentheti, hogy az életkörülmények és külső feltételek úgy maradnak, mint eddig (Vö.: Lk 8,38k.¹)

Mikor Jézus azt mondta a gazdag házból való ifjúnak: „*Add el vagyonodat*”, ezzel azt akarta mondani neki: Szabadulj meg attól, ami uralkodik rajtad és megkötözi a szívedet. A szabadság azt jelenti: úgy kezelni a vagyont, hogy Isten van első helyen az életünkben, és tulajdonunk felett is rendelkezhet.

Jézus követésére szóló hívása mindig egyénre szabott. Ez érvényes arra útra is, amelyen Jézus azt akarja, hogy szándéka szerinti lelki személyiségekké érjünk. Van akit kivesz Jézus a családi és szakmai környezetből, mástól meg azt akarja, hogy ott lakjon, hogy hitelesen éljen új egzisztenciát „Krisztusban a régi körülmények között. Így kell ragyognia az evangélium fényének minden körülmények között.

Ehhez tartozik a Jézus iránti szenvedélyünk is. Vannak emberek, akiknek a művészet a szenvedélyük. Vannak, akiknek a hívnév, vannak, akiknek az arany. Az én szenvedélyem: a lélekmentés” (W. Booth).

Jézusnak való odaszánásunk nem akadhat el az elképzelésünkön, lényeges, hogy ez szívünk és életünk része legyen (vö.: Fil 4,8k; Mt 7,12²).

A gazdag ifjú, aki (még) nem tudott elválni földi javaitól, lemondott – legalábbis addig az időpontig – a mennyben lévő kincsről.

És mi van azokkal, akik „mindent elhagytak”? „Jézus megengedi, hogy kérdést intézenek hozzá a jutalommal kapcsolatban. Nem vág Péter szavába. Sokkal inkább megnevezi a követés jutalmát. A Biblia szerint az emberi cselekvésnek kifizetődő célra van szüksége” (G. Maier). (Vö.: Lk 12,13–21. 29–34.³)

¹ Lk 8,38k.: „Az az ember pedig, akiből kimentek az ördögök, arra kérte, hogy vele maradjasson. De Jézus elküldte, ezt mondva neki: / „Térj haza, és beszélj el, mit tett veled az Isten.” Ő pedig elment, és hirdette az egész városban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus.”

² Fil 4,8k.: „Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! / Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a béke Istene!”

Mt 7,12: „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.”

³ Lk 12,13–21. 29–34: „Ekkor így szólt hozzá valaki a sokaságból: „Mester, mondd meg a testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget!” / De ő így válaszolt: „Ember, ki tett engem bírónak vagy osztóvá köztetek?” / Azután ezt mondta nekik: „Vigyázzatok, és őrizzétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.” / Aztán példázatot mondott nekik: „Egy gazdag embernek bő termést hozott a földje, / ekkor így gondolkozott magában: Mit tegyek? Nincs ho-

c./ A tanítvány jutalma e földi létben

Mt 19,27–30: „Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?” / Jézus erre ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ti, akik követtek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel tizenkét törzse felett. / És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. / De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első.”

Jézus először is a tizenkét tanítvány jutalmáról beszél. Ha Urunk dicsősége trónján fog ülni, a tizenkettő is trónon fog ülni, és ők ítélik majd Izráelt. Ezzel elismerését juttatja kifejezésre Jézus. (Vö.: Jel 20,4–6; 1Kor 6,2.¹)

És amikor aztán százszoros jutalomról beszél, azzal minden követője jutalmáról szól: „És mindenki, aki elhagyta ... az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet” (Mt 19,29).

Az ilyen jutalmazás messze felülmúlja minden elképzelésünket.

va betakarítanom a termésemet. / Majd így szólt: Ezt teszem: lebontom a csűreimet, nagyobbakat építek, oda takarítom be minden gabonámat és javamat, / és ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál! / Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál? / Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.”... Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalankodjatok. / Mert mindezeket a világ pogányai kérdezzétek. A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre. / Inkább keressétek az ő országát, és ráadásul ezek is megadatnak nektek. / Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!” / „Adjátok el vagyonotokat, és adjátok alamizsnául, szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férkőzhet hozzá, a moly sem emészti meg. / Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.”

¹ Jel 20,4–6: „És láttam trónokat: helyet foglaltak rajtuk, és ítélő hatalmat kaptak azoknak a lelkei, akiknek fejüket vették a Jézusról való bizonyosságtételért és az Isten ígéjéért; akik nem imádták a fenevadat, sem az ő képmását, és nem vették fel az ő bélyegét a homlokukra és kezükre: ezek életre keltek, és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. / A többi halott nem kelt életre, míg el nem telt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. / Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjai lesznek, és vele fognak uralkodni ezer esztendeig;”

1Kor 6,2: „Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélkezni? És ha ti ítélkeztek a világ felett, arra talán méltatlanok vagytok, hogy jelentéktelen ügyekben ítélkezzetek?”

Állapítsuk meg először: Isten már ebben az életben is sok jót ajándékoz nekünk. Egyszer megkérdezte Jézus tanítványait: „*Volt-e hiányotok valamiben?*” Azt válaszolták: „*Semmi*ben” (Lk 22,35). (Vö.: Jak 1,17¹).

Vessünk most egy pillantást Péter földi életére azzal a kérdéssel, hogy vajon látható-e már valami ebből a gazdag jutalomból. Márk 10,28–30-ban² Jézus alaposan megmagyarázza, hogy valamennyi tanítványát Isten „*ebben a világban*” (Mk 10,30) jó adományokkal, és különösen is hitbeli barátokkal ajándékozta meg, még súlyos üldöztetések idején is: „*Mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek*” (Mt 6,8). (Vö.: Mt 7,7–11.³)

Olyan Istenünk van, aki szívesen és nagyvonalúan ajándékozta meg családját. Sőt, olyan sokat ad, hogy megoszthatjuk egymással javait. Az Úr Jézus gyülekezete tekintettel és figyelemmel van azokra, akik anyagi nehézségekkel küzdenek (vö.: ApCsel 2,44k.⁴). „*Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete?*” (1Jn 3,17).

Köszönetet mondunk-e azért a sok kis és nagy ajándékért, amikkel megajándékozott minket az Úr, és azokért az emberekért is, akiket mellénk rendelt? Ne gyengeségeikről és hiányosságaikról beszéljünk, hanem adjunk hálát értük Istennek, és nekik is mondjunk köszönetet. (Vö.: Fil 1,3k; Filem 4–7; 1Thess 5,18.⁵)

¹ Jak 1,17: „*Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.*”

² Mk 10,28–30: „*Péter megszólalt, és ezt mondta neki: „Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk.” / Jézus így szólt: „Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért.*”

³ Mt 7,7–11: „*Kérjetelek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik. / Ugyan ki az köztetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, / vagy ha halat kér, kígyót ad neki? / Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?*”

⁴ ApCsel 2,44k.: „*Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. / Vagyonukat és javaikat eladták, széosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá.*”

⁵ Fil 1,3k.: „*Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, / és mindenkor minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért;*”

Filem 4–7: „*Hálát adok mindenkor az én Istenemnek, amikor megemlékezem rólad imádságaimban, / mert hallok a te hitedről és szeretetedről, amely az Úr Jézus és minden szent iránt van benned, / és imádkozom azért, hogy a hitünkben való közösséged eljuttasson téged mindannak a jónak a megismerésére, amely Krisztusért van bennünk. / A te szeretettedben sok örömünk és vigasztalásunk volt, mert a szentek szíve felüdült általad, testvérem;*”

d./ Isten legnagyobb ajándéka az örök élet

Mk 8,36: „Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?”

Mk 10,30: „És ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet.”

Isten legnagyobb ajándéka „a jövő világban az örök élet” (Mk 10,30). „Akié a Fiú, azé az élet” (1Jn 5,12). Ezenkívül azonban az is érvényes: Aki Jézusé, nehézségekben is lesz része ebben az életben. Az Úr józanul beszél erről a tényről: Mt 10,34–39¹.

Bizonyos, hogy Jézus békességet hozott a földre (Lk 2,14²). Mindenekelőtt az Istennel való békességet. Aki ezt megtalálta, az újra és újra konfliktusba kerül a világgal, sőt, olykor családjával is. Ez akár halálhoz is vezethet. Péter apostol is mártírhálált halt.

De a „jutalmat” tartotta szeme előtt. A diaszpórában élő keresztyéneknek írt első levelében olvasunk erről. Mielőtt Péter tulajdonképpen a „sz szenvedésről” szól, Isten felülmúlhatatlan adományáról és szabadításáról beszél. Eközben jut el Isten magasztalására és imádására. Csatlakozzunk mi is Isten imádásba: 1Pét 1,3–9³!

1Thess 5,18: „Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”

¹ Mt 10,34–39: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. / Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, / és így az embernek ellensége lesz a háza népe. / Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; / és aki nem veszi fel keresztyét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. / Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.”

² Lk 2,14: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

³ 1Pét 1,3–9: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, / arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. / Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben. / Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, / hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre. / Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztetek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.”

Isten irgalmassága, az új élet, az élő reménység, az elmúlhatatlan örökség, Isten megőrzése és ereje nem állnak arányban a földi javakkal. „Mi jellemzi az élet javait? Olyan ez, mint egy marék por, amik miatt sokat aggodalmaskodunk. De ott vannak az értékes ajándékok, ahol Krisztus, a pásztorom végtelenül felüdít” (P. Gerhardt).

Paul Gerhardt énekében így fejezte ki Istenbe vetett bizonyosságát:

*„Örökkévaló javakkal pótolod ki életünk hiányait,
És mennyei hajlékba vezetsz, ha eltávoztunk e földről.
Nos hát, énekelj és ujjongj szívem vidáman!
Istened, a mindenség Teremtője javadat akarja.
Ő a te kincséd, örökséged, örökrészed,
Fényed és boldogságod, oltalmad és pajzsod,
Segítséged és üdvösséged, aki tanácsol és nem hagy el.¹”*

2./ „Hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki?”

a./ „Hetvenszer hétszer is”

Mt 18,21k.: „Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: „Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?” / Jézus így válaszolt: „Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.”

Minden embernek fontos a sikeres együttélésre vonatkozó kérdés. Gyakran nem sikerül jó együttélés házasságban, családban, munkahelyen, de Jézus gyülekezetében sem.

Jézus és Péter beszélgetésében a hitbeli testvérekről van szó. Sok baj van keresztyének között. Rosszat beszélnek egymásról, állításként közölnek feltevést, haragot tartanak, ragaszkodnak saját, jónak vélt igazukhoz, a többieket hibáztatják.

Péter ismerte a Miatyánk kérését: „*És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*” (Mt 7,12).

¹ Ha nem tudja Istent magasztalni, vagy nincsenek saját szavai, amikkel köszönetet mondhatna Istennek, akkor kitűnő minta Önnek Paul Gerhardt „Szívvel és lélekkel énekelek” kezdetű éneke. (Vö.: <http://www.scherfl.de/pg027.html> – a fordító megjegyzése.)

Az egymással való közösség gyakorlása azonban komplikált. Gyakran megsértjük egymást.

Hirdetjük a megbocsátást. Csak hát milyen gyakran kell „megbocsátani felebarátomnak, aki ellenem vétkezett?” Háromszor? Ezt tanították a farizeusok.

Péter tovább megy: Hétszer? – jól tudva, hogy a hetes Isten száma. A megbocsátás összefüggésben van az Atyával a mennyben. Olvassuk el ehhez, hogy magyarázta Jézus a Mi-
atyánk ötödik kérését: Mt 6,14k.¹

Milyen szigorú mérce! Ilyenkor félelem támadhat bennünk. Tőlünk teszi függővé bocsátását az Atya? És van-e Jézusnak más ilyen szigorú követelménye is a Péterrel folytatott beszélgetése elején, ami így elcsüggeszthet bennünket?

Teljesen igaza van Péternek a hetes számmal kapcsolatban, ugyanakkor helytelenül jár el.

Abból kell kiindulnunk, hogy Jézus az Ószövetség egyik eseményére emlékeztet a „hetvenszer hétszer” követelménnyel. Ez az 1Móz 4,23k.-ban található².

Láamek a végtelen bosszú prototípusa. Egyetlen sértésre gyilkossággal reagál. A bosszú törvénye azóta meghódította a világot. És ez rejtőzik a mi szívünkben is. Ezt a tényt minde-
nekelőtt fel kell ismernünk és el kell viselni a feszültséget. De csak az helyes, ha Jézushoz megyünk vele, aki szembeállítja a bosszú törvényét Isten megbocsátó szeretetével. (Vö.: Róm 12,19k.³)

b./ Jézus a megbocsátással összekapcsolja a rendreutasítást és megbánást

Lk 17,3k.: *„Vigyázzatok magatokra!” Ha vétkezik ellened atyádfia, figyelmeztess, és ha megbánja, bocsáss meg neki. / És ha naponta hétszer vétkezik ellened, és hétszer tér vissza hozzád ezt mondva: Megbántam – bocsáss meg neki.”*

¹ Mt 6,14k.: *„Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok. / Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”*

² 1Móz 4,23k.: *„Egyszer ezt mondta Láamek a feleségeinek: Ádá és Cillá, hallgassatok szómra! Láamek asszonyai, figyeljete mondásomra! Embert ölök, ha megsebez, gyermeket is, ha megüt. / Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Láamekért!”*

³ Róm 12,19k.: *„Ne álljatok bosszút önmagatokért, szerettem, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” – így szól az Úr. / Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére.”*

1Jn 1,7–9: *„Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. / Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.”*

A gyűlölet törvényével Jézus Isten örök szeretetét állítja szembe, sőt inkább megsemmisíti azt. A határtalan gyűlöletet a határtalan szeretet győzi le, amely megbocsát. Egyszerűen így? Csendben? Szó nélkül? Bizonyára nem.

Jézus a megbocsátással összekapcsolja a rendreutasítást és megbánást. Nem az Úr kedve szerint való hevesen közölni másokkal a véleményünket. Ehelyett figyelj magadra, mielőtt kinyitod a szád. Te sem vagy jobb a Deákné vásznánál. Te is bűnös ember vagy. Ne a másik személyére támadj, hanem közöld vele a tényállást. Mond el neki alázatosan, mit vétett ellened. A bűnt minden esetben komolyan kell venni. Ezért is helyénvaló komoly figyelmeztetés alkalmazása. Erre sokan nem figyelnek, mert önfejük és magyarázkodnak.

Mit tegyünk? Még egyszer megpróbálhatjuk, hogy figyelmeztetjük őket, és ennek során újra és újra az egész ügyet Isten elé tárjuk imádságban. Imádkozhatunk a Szentlélek munkálkodásáért; hiszen mi nem tudunk embereket megváltoztatni. Isten Szentleke viszont képes erre. Mindenesetre senkit sem rohan le.

Mindenki a maga tetteért felelős.

Hozzá tartozik a megbocsátáshoz a megbánás is. Ez – aminek első fázisa a bűn felismerése, ami bűnvalláshoz vezet – kapcsolódik ahhoz az elhatározáshoz, hogy elfordulok a bűntől: „Sajnálom. Kérlek bocsáss meg. Isten segítségével másként akarok élni.”

Bűnvallás nélkül megbocsátásra sem kerülhet sor. Ahol azonban őszintén megbánják a bűnt, fenntartás nélkül bocsánatot kell adni, valahányszor kéri.

Gondoljunk arra: Jézus keresztfán történt szenvedése és halála által tökéletes bűnbocsánatot szerzett nekünk. Ő, a bűntelen életével fizetett bűneinkért. Nekünk bűnvallásba, illetőleg a megbocsátásra való készségbe kerül a bűnbocsánat. Mivel Jézus bocsánatából élhetünk, ezért testvéreinknek is megbocsáthatunk. (Vö.: Ef 4,26–28; Kol 3,13.¹)

¹ Ef 4,26–28: *„Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, / helyet se adjatok az ördögnek. / Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek;”*

Kol 3,13: *„Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.”*

c./ „Miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek”

Mt 18,23–35: *„Ezért hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki számadást akart tartani szolgálóival. / Amikor hozzákezdett, vittek eléje egy szolgát, aki tízezer talentummal volt adósa. / Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és fizessen. / A szolga erre leborult előtte, és így esedezett: Légy türellemmel hozzám, és mindent megfizetek neked. / Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát. / Amikor azonban eltávozott az a szolga, összetalálkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol! / Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türellemmel hozzám, és mindent megfizetek neked. / De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe vettette őt, amíg meg nem fizeti tartozását. / Amikor szolgatársai látták, hogy mi történt, nagyon felháborodtak. Elmentek, és jelentették uruknak mindazt, ami történt. / Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. / Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad? / Ekkor haragra lobbant ura, és átadta őt a hóhéroknak, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozást. / Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának;”*

Jak 2,13: *„Mert az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot, az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.”*

Jézus példázattal szemlélteti a megbocsátás központi témáját. A szituáció világos: Egy király elszámolásra rendeli birtokait igazgató szolgálóit. Azonnal a példázat elején egy abszolút fizetéseképtelen szolgának kell felelnie a király előtt. A szigorú királyi parancs szerint el kell adni az adós családját, ami rádöbbeníti a szolgát annak a felismerésére, hogy megfizethetetlenül nagy a tartozása. Egyedül – ha egyáltalán – az segíthetne a helyzetén, ha amnesztiáért folyamodna. De a szolga saját maga akar megszabadulni az adósságtól. Rosszul ítéli meg a helyzetét. És mégis szabadon bocsátja Ura, elengedi neki ezt a hihetetlenül nagy kölcsönt. Merő irgalomból! Érthetetlen.

Aztán meg tehetetlenül áll mindenki az előtt a tény előtt, hogy ez a szolga kökemény, brutális, erőszakos intézkedéseket foganatosít, amikor egyik kollegája rendkívül csekély tar-

tozása behajtása kerül szóba. Ez azt jelenti: „Óriási nagy Istennel szembeni bűnünk nekünk, embereknek, sokkal nagyobb, mint felebarátainkkal szembeni bűnünk; ez váltja ki Isten ítéletét; de kegyelmet kérhetünk Istentől; ő minden értelmet meghaladóan irgalmas; de nem hagyja, hogy ne törődjünk vele; tőlünk is irgalmasságot vár; ha ez elmarad, akkor ítéletével sújt.

A példázat azt mutatja meg nekünk, hogy vagy a kegyelem útján járhatunk, vagy jogi útra léphetünk Istennel szemben. A kegyelem útján megvalljuk bűnünket, és teljesen Isten irgalmában bízunk. Jogi út esetében mindent felszámíthatunk. Akkor azonban nekünk is mindent felrónak” (G. Maier).

Nem retten-e meg Ön is a példázat rettenetes vége hallatán? Az jó jel, ha még megrémülhetünk. Isten Lelke szól itt lelkiismeretünkhöz és figyelmeztet minket, hogy fogadjuk el Isten számunkra elkészített bocsánatát, és bocsássuk meg az ellenük vétkezők bűnét is. (Vö.: Zsolt 103,2–5. 8–14; Lk 6,36k; Róm 4,7k.¹)

3./ Mi lesz velem?

a./ „Jobban szeretsz-e engem, mint ezek?”

Jn 21,15–17: „Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” / Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” / Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte

¹ Zsolt 103,2–5. 8–14: „Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.../ Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz. / Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk;”

Lk 6,36k.: „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.” / „Ne ítéljetez, és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik;”

Róm 4,7k.: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. / Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bünt.”

tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat!”

Hogy alakul tovább az életem? A harmadik kérdést, amit Péter vetett fel, tulajdonképpen nem is fejezte ki nyomatékosan. Csak Jézus válasza áll rendelkezésünkre, ami Péter jövőjére vonatkozott.

Nagypéntek éjszaka élte át Péter élete legsötétebb óráit. Nem sokkal ezelőtt Jézus iránti feltétlen hűségével dicsekedett: *„Ha mindenki meg is botránkozik benned, én soha meg nem botránkozom... Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg”* (Mt 26,33.35).

Mégis néhány órával később Péter egyáltalán nem bizonyult erős férfinak. Életéért való félelemből letagadta, hogy Jézushoz tartozik: *„Nem ismerem őt!” „Nem vagyok.” „Nem tudom, mit beszélsz”* (Lk 22,57k.60.).

Háromszor mondta ki határozottan, merő félelemből, hogy nem. (Vö.: Lk 22,54–62.¹)

Mégis, akkor rettent meg Péter önmaga miatt azért, amit csak úgy kijelentett! Bűnbánat vett erőt rajta és keservesen sírt.

Mi lesz most? Minden teljesen véget ért? Jézus meghal, és mi lesz ezután? Ezzel a tterherrel kell élnie egyszer s mindenkorra?

Jézus azonban feltámadt a halottak közül. És Simon ezt képtelen volt felfogni, csak csodálkozni tudott (Lk 24,9–11²).

Nem sokkal később azonban két tanítvány is tanúsította Jézusról: *„Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak”* (Lk 24,34³). (Vö.: 1Kor 15,3–5.⁴)

¹ Lk 22,54–62: *„Miután pedig elfogták őt, elvitték és bekísérték a főpap házába. Péter pedig távolról követte. / Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük. / Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt: „Ez is vele volt.” / Ő azonban letagadta, ezt mondva: „Asszony, nem ismerem őt!” / Röviddel ezután más látta meg, és rászólt: „Te is közülük való vagy!” De Péter így válaszolt: „Ember, nem vagyok!” / Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: „De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való.” / Péter azonban ismét tagadta: „Ember, nem tudom, mit beszélsz.” Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas. / Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” / Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.”*

² Lk 24,9–11: *„És visszatérve a sírtól, híriül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. / A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, / de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik.”*

³ A négy evangélista közül csak Lukács utal erre.

Talán az volt a célja Jézus ezen megjelenésének, hogy ezzel készítse elő Péternek a Feltámadottal való „nyilvános” találkozását Genezáret tavánál. Simon nyilvánosan megtagadta Urát, most tehát Jézus nyilvánosan, a többi tanítvány jelenlétében érdeklődik a szeretetéről.

És Péternek mások előtt kell vallania arról, hogy mi van a szívében. Tanúk között Péter hitvallástételének és pásztori szolgálatra való megbízatásának jelentős súlya volt. Most tudhatja már Péter: Jézus megbocsátotta bűnomet. (Vö.: Ézs 43,25; Ézs 44,22; Zsolt 103,12; 1Pét 2,24k.¹)

b./ Péter elkövetkező szolgálata jellemzése

Ézs 53,11k.: *„Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgálóm sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. / Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkeit vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért;”*

Jn 21,18k.: *„Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.” / Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsőíti meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem!”*

Jézus nem csak Péter tanítványa szolgálatra szóló megbízatását újítja meg. Jellemzi az ezt követő időben történő szolgálatát is.

⁴ 1Kor 15,3–5: *„Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. / Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon, / és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek.”*

¹ Ézs 43,25: *„Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem;”*

Ézs 44,22: *„Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!”*

Zsolt 103,12: *„Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket;”*

1Pét 2,24k.: *„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. / Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.”*

– (1.) Fontos, hogy ez Isten vezetésével történjen. A Jézus követésére vonatkozó minden szolgálatkészség során Péter eddig saját mértéke szerint járt el. De meg kell tanulnia, hogy Isten akarata szerint tudakozódjon és éljen. Újra itt az ideje, hogy csendben legyen az Úr előtt, kitárja előtte a kezét és így imádkozzon: „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?*” (ApCsel 9,6¹)

Ebből következik: engedelmeskedni az Úr utasításának. Ez nem mindig könnyű. (Vö.: ApCsel 10,9–23.²)

A Jézusért vállalt szolgálatban nincs kiiktatva saját akaratunk. De be kell tagolódnia Isten akaratába: Akkor meg kell szabadulni az önfejlőségtől, háttérbe kell szorítani esetleg személyes kívánságainkat, korrigálni kell elképzeléseinket.

– (2.) A szolgálati megbízatást az Úrért vállalt szenvedések között is teljesíteni kell. „*De amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akartod*” (Jn 21,18). Természetes módon félünk a szenvedéstől, mert ez rendkívüli fájdalommal járhat. De imádkozhatunk a szenvedés enyhítéséért, és a szenvedéstől való megszabadulásért – mások vonatkozásában is.

És egyúttal ragaszkodjunk ahhoz a tényhez, hogy Isten egyáltalán nem követ el hibát.

¹ ApCsel 9,6: „Remegve és ámulva monda: *Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?* Az Úr pedig monda neki: *Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned*” (Károli fordítás).

² ApCsel 10,9–23: „Másnap, amíg ők úton voltak, és a városhoz közeledtek, Péter déltájban felment a ház tetejére imádkozni. / Közben azonban megéhezett, és enni kívánt. Amíg az ételt készítették, révületbe esett, / és látta, hogy az ég megnyílik, és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló, amely négy sarkánál fogva ereszkedett le a földre. / Benne volt ebben a föld mindenféle négylábú és csúszómászó állata, és az ég mindenféle madara. / Ekkor hang hallatszott: „*Kelj fel, Péter, öld és egyél!*” / Péter azonban így szólt: „*Semmiképpen nem, Uram, mert soha nem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant.*” / De másodszor is szólt hozzá a hang: „*Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak.*” / Ez pedig három ízben is így történt, és azután az egész azonnal felemelkedett az égbe. / Amint pedig Péter azon tűnődött magában, hogy mi lehet az a látomás, amelyet látott, azok a férfiak, akiket Kornéliusz küldött, Simon háza után kérdezősködve megálltak a kapu előtt, / és bekiáltva érdeklődtek, hogy ott van-e szálláson Simon, akit Péternek is hívnak. / Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: „*Íme, három férfi keres téged: / kelj fel, menj le, és eredj el velük. Semmit ne tétovázz, mert én küldtem őket!*” / Péter tehát lement a férfiakhoz, és így szólt hozzájuk: „*Íme, én vagyok az, akit kerestek. Milyen ügyben jártok itt?*” / Azok így feleltek: „*Kornéliusz százados, igaz és istenfélő ember, aki mellett bizonyosságot tesz az egész zsidó nép, egy szent angyaltól azt az utasítást kapta, hogy hívasson téged a házába, és hallgassa meg, amit te mondasz.*” / Erre Péter behívta, és vendégül látta őket. Másnap aztán velük együtt útra kelt, és a joppéi testvérek közül is vele tartottak néhányan.”

A szenvedés Krisztus követésével jár – amíg nem érkezünk meg dicsőségébe. De Urunk olyan közel van hozzánk fájdalmaink során, hogy ebben nyilvánvaló dicsősége, és mi is megtapasztalhatunk valamit „a minden fájdalomban lévő örömből.” És ezentúl szolgálatunk által embereket hív el Jézus Krisztus a maga követésére és gyülekezete építésére. (Vö.: ApCsel 5,40–42; ApCsel 6,7; ApCsel 12,1–3.24; Mt 5,10–12.¹)

Már most örülhetünk annak, hogy az Úr betölti ígétét: *„És letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” / A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”* (Jel 21,4–5a).

c./ Te kövess engem!

Jn 21,19–22: *„Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsőíti meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem!” / Péter ekkor megfordult, és látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsorán ráhajolt a keblére, és megkérdezte: „Uram, ki az, aki elárul téged?” / Őt látta tehát Péter, és megkérdezte Jézustól: „Uram, hát vele mi lesz?” / Jézus pedig így szólt hozzá: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!”*

Zsolt 32,8: *„Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem;”*

¹ ApCsel 5,40–42: *„Előhívták az apostolokat, megverették őket, azután megparancsolták nekik, hogy ne szóljanak Jézus nevében, és azzal elbocsátották őket. / Ők pedig örömmel távoztak a nagytanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyalázatot szenvedjenek az ő nevéért; / és nem hagytak fel a naponkénti tanítással, és hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként;”*

ApCsel 6,7: *„Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek;”*

ApCsel 12,1–3. 24: *„Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. / Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette. / Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak... / Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt;”*

Mt 5,10–12: *„Boldogok, akiket az igazságért üldöznek, mert övék a mennyek országa. / Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. / Örüljete és ujjongjatek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik elöttetek éltek.”*

Zsolt 48,15: „Bizony, itt van Isten, a mi Istenünk örökkön örökké, ő vezet minket mindhalál-
lig.”

Péter már most tudja, mi vár rá. A részleteket nem ismeri. Jézus nem direkt közli vele, hogy mártírhálállal fog meghalni.

Fontos, hogy Péter Ura nyomdokában maradjon. Ezért hangsúlyozza Jézus egyértelműen – szó szerint fordítjuk: „*Te kövess engem!*” (Jn 21,22). Haladj Péter azon az úton, amit mutatok neked!

És mi lesz Jánossal? Simon tudni akarja, mit tervez Jézus a másik tanítvánnyal? Itt van a harmadik, tanításunkra szolgáló üzenet.

– (3.) Ne hasonlítsd össze magadat másokkal, és szolgálati megbízatásodat másokéval! Jézus mindenkit egyformán szeret. Az Úr mindenkit személyesen vezet, és olyan feladatokkal lát el, amilyenekkel akarja.

Ez nem azt jelenti, hogy nem tudhatunk egymásról és a különböző szolgálatokról s adományokról. Egyet azonban kerüljünk el az Úr Jézus Krisztus követése örömében és ereje vonatkozásában: a negatív összehasonlítást. „Ha másokkal hasonlítod össze magadat, megkeseredhetsz és jelentéktelennek érezheted magadat; mert mindig lesznek olyanok, akik jelentősebbek és szerényebbek, mint te vagy” (J. Joubert; francia esszéista).

Az összehasonlításból féltékenység és irigység támad. Ezek szabályosan megbetegíthetnek: „Az indulat ... rothasztja a csontokat (Péld 14,30b¹). A gyulladás terjed, olykor igen gyorsan: Jak 3,16².

Az Úr éles rendreutasítása, akaratára való utalás és ismételt felszólítása – „*Te kövess engem!*” – Péternél elérte a célját. Nem sokkal később Jánossal közösen végezték feladatukat az evangélium szolgálatában (ApCsel 3,1–11³).

¹ Péld 14,30b: „A szelíd szív a testnek élete; az irigység pedig a csontoknak rothadása” (Károli fordítása); „A féltékenység olyan, mint gennyesedés a csontokban” (Luther Márton fordítása). (A fordító megjegyzése.)

² Jak 3,16: „Mert ahol irigység van, és viszálykodás, ott zűrzavar és mindenféle gonosz tett található.”

³ ApCsel 3,1–11: „Péter és János felment a templomba, a délutáni imádkozás idejére, délután három órára. / Arra vittek egy születése óta sánta férfit, akit napról napra letettek a templomnak abba a kapujába, amelyet Ékes-kapunak hívtak, hogy alamizsnát kérjen a templomba menőktől. / Amikor meg-

Péter megtanulta a döntően fontos dolgokat.

Gyakorlati ösztönzés: A legjobb orvosság irigység ellen a háládatosság azért, hogy Isten alakítja életünket, személyes adományainkért és felebarátainkért.

látta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. / Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: „Nézz ránk!” / Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. / Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!” / És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, / felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. / Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent. / Felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom Ékes-kapujában. És félelemmel telve csodálkoztak azon, ami vele történt. / Mivel ez az ember feltartóztatta Pétert és Jánost, az egész nép megdöbbenve futott össze hozzájuk a Salamon csarnokába.”

CHR. VON VIEBAHN

35./ MIRJÁM – KESERŰSÉG! MIRJÁM – ISTEN IMÁDÁSA!

MIRJAM – BITTERNIS! MIRJAM – ANBETUNG!

Bibellesezettel für das Vierteljahr 1975.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

BLZ I/1975 S. 18–25

Bevezetés

2Móz 2,1–3: *„Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. / Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. / De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé;”*

2Móz 15,20–21: *„Ekkor Mirjám prófétanő, Áron néneje, dobot vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”*

4Móz 12,1–15: *„Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt a kúsi asszony miatt, akit feleségül vett. Mert Mózes kúsi asszonyt vett el. / Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az ÚR? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az ÚR meghallotta. / Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb. / Az ÚR mindjárt ezt mondta Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak: Menjetek ki mindhárman a kijelentés sátrához. Ki is mentek mindhárman. / Akkor az ÚR szállt felhőoszlopban, megállt a sátor bejáratánál, és szólította Áront és Mirjámot, ők ketten pedig odamentek. / Az ÚR ezt mondta: Halljátok meg beszédeimet: Ha van az ÚRnak prófétája köztetek, azzal látomásban ismertetem meg magam, álomban beszélek hozzá. / De nem ilyen Mózes, a szolgám! Őrá az egész házam van bízva! / Szemtől szemben beszélek vele, világosan, nem rejtélyesen, az ÚR alakját is megpillanthatja. Hogy mertetek hát beszélni szolgám, Mózes ellen?! / Az ÚR haragra gerjedt ellenük, és elment. / Amikor a felhő eltávozott a sátorról, Mirjám egyszerre poklos lett, olyan, mint a hó. Áron Mirjám felé fordult, és látta, hogy poklos. / Akkor ezt mondta Áron Mózesnek: Kérlek, uram, ne ródd föl nekünk ezt a vétet, hogy esztelenül vétkeztünk! / Ne legyen olyan Mirjám, mint a halvaszületett, akinek a teste félig már oszlásnak indult! / Ezért így kiáltott Mózes az ÚRhoz:*

Istenem, gyógyítsd meg őt! / Az ÚR azonban ezt mondta Mózesnek: Ha csak az apja köpte volna is arcul, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig. Zárják ki a táborból hét napra, és csak azután fogadják vissza. / Ki is zárták Mirjámot a táborból hét napra. A nép nem indult tovább addig, amíg vissza nem fogadták Mirjámot.”

Ha Mirjámra, Mózes testvérére gondolunk, elképzeljük a fiatal lányt a Nílus partján, vagy amint énekel, dobol, körtáncot jár, esetleg gondolunk a pusztában féltékenyen viselkedő Mirjámra is.

Úgy vélem, valójában csak most ismertem meg jobban Mirjámot és megváltozása folyamatát. A megkeseredett, szomorú lányból, éneklő, hálaadó, Istent imádó nő lett.

Minél tovább foglalkoztam vele, annál jelentősebb lett számomra ez a csoda, és annál többet tudtam meg róla.

Olykor Máriának is hívják, ami a neve másik formája.

Milyen sok keserűség volt Mária, Jézus anyja életében Jézus születése előtt és után. Már a gyermek bemutatásakor, akit Isten a világ üdvözítőjének rendelt, kijelentette az Úr Máriának: „*A te lelkedet is éles kard járja majd át!*” (Lk 2,35) Ő nem őrizhette a fiát, mint ahogy Mirjám a testvérét, sőt, látta meghalni a kereszten (vö.: Lk 2,34k; Jn 19,25–30¹).

Ha a többi bibliai Máriára gondolunk, tudjuk, hogy mindnyájuknak része volt abban, hogy keserűséget hordozzanak – felebarátaik vagy a tanítványok értetlensége, kritikája és megvetése odaszánt életük és fáradozásuk miatt (vö.: Mt 26,6–13; Lk 10,38–42²).

¹ Lk 2,34k.: „*Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, / – a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.”*

Jn 19,25–30: „Jézus keresztyénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. / Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” / Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány. / Jézus ezek után tudva, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: „Szomjazom.” / Volt ott egy ecettel tele edény. Egy szivApCselot ecettel megtöltve izsópra tűztek, és odatartották a szájához. / Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: „Elvégeztetett!” És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.”

² Mt 26,6–13: „*Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt, / odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére. / Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak, és ezt mondták: „Mire való ez a pazarlás? / Hiszen el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és azt a szegényeknek juttatni.” / Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük: „Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jól tett velem, / mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. / Mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, temetésemre készített elő. / Bizony, mondom néktek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére!”*

Naomi jelenik meg lelki szemeim előtt az elhagyott Ígéret Földje utáni sóvárgásával: „Nagyobb az én keserűségem, mint a tiétek,... / Ne hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert nagyon megkeserített engem a Mindenható” (Ruth 1,13.20).

1./ Anna keserűsége

a./ Vetélytársa bosszantotta és ingerelte

1Sám 1,1–2: „Volt egy Rámátaim-Cófimból, az Efraim hegyvidékéről való ember, akinek Elkána volt a neve; efráta volt, Jeróhámnak a fia, aki Elihú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. / Két felesége volt; egyiknek a neve Anna, másiknak a neve Peninná volt. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei.”

Anna személyében is találkozunk Mirjámmal. „Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az ÚR bezárta a méhét. / Így történt ez évről évre, valahányszor fölment az ÚR házába, így bosszantotta őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit.../ Az asszony lelke mélyéig elkeseredve könyörgött az ÚRhoz, és keservesen sírt” (1Sám 1,6–7.10).

Anna azonban minden piszkálódás, szidalmazás és szíve nehéz megfontolásai során sem keseredett meg, hanem kiöntötte szívét az Úr előtt. Ez volt öröme vezető útja titka.

Aztán ő is, mint Mária és Mirjám énekkel magasztalta az Urat: „Örvendez szívem az ÚRban... Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak” (1Sám 2,1).

A keserűség és szomorúság elkeseredéshez, megkeseredéshez vezethet, de nem kell feltétlenül így lennie. Vezessen a keserűség és szomorúság a szabadulás megtapasztalásához és Istent magasztaló énekléshez (vö.: Zsolt 57; 71; Róm 5,3¹).

Lk 10,38–42: „Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony a házába fogadta. / Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét. / Márta pedig teljesen lefoglalta magát a sokféle szolgálattal. Ezért előállt Márta, és így szólt: „Uram, nem tördsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálatban? Mondd hát neki, hogy segítsen!” / Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggodsz és nyugtalankodsz, / pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”

¹ Zsolt 57,1–12: „A karmesternek: A „Ne vesztés el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul elől a barlangba menekült. / Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem. / A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. / Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűségét. / Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön! / Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de

Ma is vannak megkeseredett életek – keserűséget hordoznak személyes életükben, keserves terheket olyan emberek, akiket ismerünk és szeretünk, keserű szenvedéseket Keleten, és más módon Nyugaton.

Mit érzünk keserűnek saját életünkben? Kis csipkelődéseket, amiket a többiek át se gondolnak, amik keserű ízt adhatnak az életnek. Elkeserítő, ha jogtalanságot követnek el velünk szemben. Keserves némelyeknek, ha mások sikeresebbek tőlük. Talán ugyanaz a szolgálati megbízatásuk, amit rendkívüli erőbevezetéssel végeznek, és mégis egyesek úgy vélik, úgy látják, hogy a többieknek könnyebb, sikeresebben oldják meg a feladatokat. Az Úr azonban csak engedelmes odaszánást kíván tőlünk (vö.: 1Kor 3,8; 1Kor 4,2; Lk 19,17¹)!

maguk estek bele. (Szela.) / Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! / Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfá, hadd ébresszem a hajnalt! / Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, / mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!”

Zsolt 71,1–24: „Hozzád menekülök, URam, ne szégyenüljek meg soha! / Ments meg, szabadíts meg irgalmasan! Fordítsd felém füledet, és segíts meg! / Légy erős kősziklám, ahova mindig mehetek, melyet segítségemre rendeltél, mert te vagy az én sziklaváram. / Istenem, ments meg a bűnösök kezéből, az álnok és erőszakos emberek markából! / Mert te vagy, Uram, reménységem, te vagy, URam, bizodal-mam ifjúkorom óta. / Te voltál támaszom születésem óta, te hoztál ki anyám méhéből, téged dicsérlek szüntelen. / Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam. / Szám dicséreteddel van tele, dicsőítlek mindennap. / Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el! / Mert ellenségeim azt mondják rólam, akik életemre törnek, így tanácskoznak: / Elhagyta őt Isten, üldözzétek, fogjátok meg, mert nincs, aki megmentse! / Ó Isten, ne légy távol tőlem, Istenem, siess segítségemre! / Megszégyenülve vesszenek el, akik ellenem támadnak! Borítsa szégyen és gyalázat azokat, akik vesztémre törnek! / Én pedig szüntelenül remélek, és folyton dicsérlek téged. / Igazságodról beszél a szám és szabadító tetteidről mindennap, bár nem tudom felsorolni őket. / Az ÚRnak, az én Uramnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a te igazságodat emlegetem. / Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat. / Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek. / Istenem, igazságod a magas égig ér, mert hatalmas dolgokat vittél véghez. Van-e hozzád hasonló, Istenem? / Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem. / Igen naggyá teszel, hozzám fordulsz, és megvigasztalsz. / Én is magasztallak hárfával, hűségédért, Istenem! Lantot pengetve éneklek neked, Izráel Szentje! / Ujjong az ajkam, ha tenéked zenghet, lelkem is, amelyet megváltottál. / Nyelvem is mindennap emlegeti igazságodat, mert szégyen és gyalázat érte azokat, akik vesztémre törtek;”

Róm 5,3: „De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot.”

¹ 1Kor 3,8: „Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan;”

1Kor 4,2: „Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon;”

Lk 19,17: „Az erre így szólt: Jól van, jó szolgám, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött.”

b./ „Ha elesem is, fölkelek!”

1Sám 1,15–18: „Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy szeszes italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt. / Ne tartsd szolgálólányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. / Éli így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amit kértél tőle! / Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálólányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca;”

Ézs 63,9: „Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva.”

„...A lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt... nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig... Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca.” (1Sám 1,15–16.18). Az Úr rokonszenves módon akarja elvégezni, hogy ne gyötrődjünk gonosz dolgok miatt, hanem öntsük ki a szívünket előtte! „Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat” (Zsolt 142,3). (Vö.: Zsolt 62,9; Zsolt 102,1–2; Zsolt 142,2–3; Jer. Sir. 2,19.¹)

A sikertelenségek és csalódások keserű tapasztalatokat eredményeznek, amik miatt beteg állapotba kerülhetünk. Le kell győzni ezeket. „Ha elesem is, fölkelek!” (Mik 7,8).

Ha hozzászoktunk ahhoz, hogy felelősen együtt gondolkodjunk, és alkalmaznak, majd pedig hirtelen félreállítanak, más véleményét kérdezik és őt alkalmazzák, milyen elkeserítő dolog ez. És mégis, senki sem veheti el tőlünk azt az értéket, ami Istennél van elrejtve. (Vö.: Ézs 43,4; Jer 31,3; Mt 6,26b; Mt 10,30k.²)

¹ Zsolt 62,9: „Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.);”

Zsolt 102,1–2: „A nyomorult imádsága, amikor elcsügged, és kiönti panaszát az ÚR előtt. / Hallgasd meg, URam, imádságomat, jusson hozzád kiáltásom!”

Zsolt 142,2–3: „Hangosan kiáltok az ÚRhoz, hangosan könyörgök az ÚRhoz. / Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat;”

Jer. Sir. 2,19: „Kelj föl, jajgass az éjszakában, az örökös kezdetén! Öntsd ki szívedet, mint a vizet, az Úr színe előtt! Emeld föl hozzá kezeidet gyermekeid életéért, akik elalélta az éhségtől minden utcáron.”

Megkeserítheti az életet betegség, fizikai erők csökkenése, mikor már nem tudunk úgy dolgozni, mint a többiek. Határok, korlátozások is fájdalmasan érintenek. És aztán az Isten nélkül élő emberek tömege, a világban – a vallási világban is – végbemenő szerény fejlődés is csak keserű bánattal szemlélhető. Mi gyakran túl keveset látunk mindebből, de a 2Kir 14,26-ban ez olvasható: *„Meglátta az ÚR Izráel igen keserves nyomorúságát, hogy végét járja már apraja-nagyja egyaránt, és nincs segítője Izráelnek.”*

Mindig tudhatjuk, akár kicsi, akár nagy a szomorúság, Isten látja. Ezért felsóhajthatunk. Mi nem maradhatunk mindig talpon a teherrel, ínséggel, szomorúsággal szemben, Isten ellenében azonban semmi sem állhat meg! (Vö.: Zsolt 31,8; Jób 23,10a; Jób 28,23k; Ézs 43,2.¹)

2./ Isten célja: népe megmentése

2Móz 1,6–22: *„Azután meghalt József és valamennyi testvére, meg az az egész nemzedék. / Izráel fiai pedig szaporodtak, gyarapodtak, megsokasodtak, nagyon megerősödtek, és megtelt velük az ország. / Új király került azonban Egyiptom élére, aki már nem ismerte Józsefet. / Az pedig ezt mondta népének: Lám, az izráeli nép nagyobb és erősebb, mint mi. / Bánjunk csak okosan vele, hogy még többen ne legyenek, mert ha háború támad, ő is ellenségeinkhez csatlakozik, ellenünk harcol, és kivonul az országból. / Ezért munkafelügyelőket rendeltek föléjük, hogy kényszermunkával sanyargassák őket. Raktárvárosokat kellett építeniük a fáraó számá-*

² Ézs 43,4: *„Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket;”*

Jer 31,3: *„A messzeségben is megjelent az ÚR: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen;”*

Mt 6,26b: *„Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?”*

Mt 10,30k.: *„Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva. / Ne féljetez tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok.”*

¹ Zsolt 31,8: *„Ujjongva örülök hűségednek, mert látod nyomorúságomat, ismered lelkem szorongásait;”*

Jób 23,10a: *„Csak ő tudja, milyen úton járok;”*

Jób 28,23k.: *„Isten ismeri az ahhoz vezető utat, ő tudja annak lelőhelyét. / Mert ő ellát a föld széléig, mindent lát az ég alatt;”*

Ézs 43,2: *„Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.”*

ra: Pitómot és Ramszeszt. / De mennél jobban sanyargatták őket, annál inkább szaporodtak és terjeszkedtek, úgyhogy félni kezdtek Izráel fiaitól. / Ezért kegyetlenül dolgoztatták az egyiptomiak Izráel fiait. / Kemény munkával keserítették az életüket: sárkeveréssel, vályogvetéssel és mindenféle mezei munkával; sokféle munkával kegyetlenül dolgoztatták őket. / Azután parancsot adott Egyiptom királya a héber bábáknak, akik közül az egyiknek Sifrá, a másiknak Púá volt a neve. / Ezt mondta: Amikor a héber asszonyok szülésénél segédkeztek, figyeljétek a szülés lefolyását: ha fiú lesz, öljétek meg, ha leány, hagyjátok életben! / De a bábák félték az Istent, és nem cselekedtek úgy, ahogyan Egyiptom királya meghagyta nekik, hanem életben hagyták a fiúgyermekeket. / Ezért Egyiptom királya magához hívatta a bábákat, és ezt mondta nekik: Miért teszitek ezt, miért hagyjátok életben a fiúgyermekeket? / A bábák pedig ezt felelték a fáraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az egyiptomiak, hanem életerősek. Mire a bába odaér hozzájuk, már meg is szültek. / Ezért jót tett Isten a bábákkal. A nép pedig szaporodott, és igen megerősödött. / És mivel a bábák félték az Istent, Ő tovább szaporította Izráel házát. / Ekkor megparancsolta a fáraó egész népének: Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!”

Róm 4,20k.: *„Isten ígéretét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, / és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.”*

Nem azért foglalkozunk az élet keserőségeivel, hogy megállapítsuk létezésüket, hanem hogy megismerjük az Istentől való utat, aminek során elérjük célunkat. *A cél tehát nem keserűség, hanem szabadulás, Isten magasztalása.*

Hogy találta meg az utat Mirjám keserűségéből az éneklésre, hálaadásra és Isten imádására?

Ezt azért kérdezzük, mivel magunk is ezen az úton akarunk járni, amin mások segítségére lehetünk, és Istent magasztaljuk: *„Mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok”* (Fil 1,20).

Olvassuk el, amit a Biblia állapított meg Mirjámról. Azt a korszakot, amiben élt, szülői házát, fiatalságát a 2Móz 1,14 így jellemzi: Az egyiptomiak *„kemény munkával keserítették az életüket.”*

Amikor nevet akartak neki adni, a Mirjám nevet kapta, ami azt jelenti: keserűség. Tulajdonképpen akkor keletkezett ez a név, amikor az egész élet keserű volt? Izráel keserű sze-

génységben élt, kényszermunkát kellett végeznie, megvetették, elnyomták, fenyegették, pusztulásra ítélték. „*Ekkor megparancsolta a fáraó egész népének: Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!*” (2Móz 1,22). (Vö.: 2Móz 2,1–8.¹)

Mózes szülőházában mégsem voltak elcsüggedve, hanem hittek, nyitottak voltak Isten iránt. Erről vall számunkra Mózes édesanyja szilárd hitből fakadó cselekedete, és ezt erősíti meg az éber, bátor lány is a Nílus partján.

Aztán szembeötlő az is, hogy jelentette ki magát Isten később a Hóreben: „*Én vagyok atyádnak Istene*” (2Móz 3,6). Amrám, Mózes édesapja beszélt gyermekeinek Istenről, és minden keserőséggel szemben ez tartotta az egész családot az ígéret beteljesedésébe vetett hitben. (Vö.: 1Móz 15,13–16; 1Móz 50,24k; Zsolt 27,13k; Zsid 6,12.²)

3./ Mirjám, mint próféta

2Móz 2,1–8: „*Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. / Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejte-*

¹ 2Móz 2,1–8: „*Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. / Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. / De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. / A gyermek nénye pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. / A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, szolgái meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a cselédjét, és kihozatta azt. / Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. / A kisfiú nénye pedig ezt mondta a fáraó leányának: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja a gyermeket? / A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda.*”

² 1Móz 15,13–16: „*Ekkor az ÚR azt mondta Abrámnak: Tudd meg, hogy a te utódaid jövevények lesznek egy olyan országban, amely nem az övék: rabszolgákká teszik, és nyomorgatják őket négyszáz évig. / De ítéletet tartok azon a népen is, amelyet szolgálnak, és azután nagy vagyonnal jönnek ki. / Te pedig békességgel térsz őseidhez, és késő vénségedben temetnek el. / Csak a negyedik nemzedék tér vissza ide, mert az emóriak gonoszága még nem telt be;*”

1Móz 50,24k.: „*Azután József ezt mondta testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonyosan rátok tekint, és majd elvezet benneteket ebből az országból arra a földre, amelyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. / Meg is eskette József Izráel fiait, és azt mondta: Bizonyosan rátok tekint Isten, és akkor vigyétek el innen az én csontjaimat;*”

Zsolt 27,13k.: „*De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. / Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!*”

Zsid 6,12: „*Ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklik az ígéreteket.*”

gette. / De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szu-
rokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. / A
gyermek nénye pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. / A fáraó leánya éppen
odament, hogy megfürödjék a Nílusban, szolgálói meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpil-
lantotta a kosarat a sás között, odaküldte a cselédjét, és kihozatta azt. / Fölnyitotta, és meglát-
ta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül
való ez. / A kisfiú nénye pedig ezt mondta a fáraó leányának: Ne menjek, és ne hívjak egy
szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja a gyermeket? / A fáraó leánya így felelt:
Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda.”

Zsolt 25,15–22: „Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából. /
Fordulj felém, és könyörülj rajtam, mert magányos és nyomorult vagyok. / Enyhítsd szívem
szorongását, szorult helyzetemből szabadíts ki! / Lásd meg nyomorúságomat és gyötrődése-
met, és bocsásd meg minden vétkeket! / Nézd, mennyi ellenségem van! Gyűlölnék kegyetlen
gyűlölettel. / Tartsd meg életemet, ments meg, ne szégyenüljek meg, mert hozzád menekültem!
/ Feddhetetlen becsület őrizzen engem, mert benned reménykedem. / Szabadítsd ki, ó Isten,
Izráelt minden nyomorúságából!”

Képek Mirjám életéből:

1. kép: Mirjám neve jellemzi családja helyzetét és állapotát. Olyan néphez tartozott, amelynek megkeserítették az életét. Mégis hitt Istenben az egész család.
2. kép: Mirjám kosárkába rejtve örzi testvérét a Nílus partján, és megtapasztalja Isten csodáját. Hitére és merészségére Isten csodával válaszolt.
3. kép: A 2Móz 15,20 ábrázolja Mirjámot, mint prófétanőt¹.

A Nílus partján átélt csoda nyomán lett Mirjamból igehirdető? Bizonyára nem nagy létszámú gyülekezetek előtt prédikált, de bizonyágtétele nyomán szájról szájra terjedt: Ábrahám Istene ma is tesz csodát! Nem hagyott el bennünket. Velünk van a keserűségben. Nem feledkezett el ígéretéről!

¹ Ekkor Mirjám prófétanő, Áron nénye, dobott a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva.”

Volt mersze Mirjámnak ahhoz is, hogy ismét hangoztassa az Ábrahámnak és a népnek adott ígéretet. És sokan merítették erőt ebből, sok édesanya is, aki a hit útjára tanította gyermekeit. (Vö.: Zsolt 33,8–22; Zsolt 66,16–20.¹)

a./ Isten szabadítása hírnöke

ApCsel 7,20–35: *„Amikor pedig kitették, a fáraó leánya felvette, és saját fiaként neveltette. / Megtanították Mózeszt az egyiptomiak minden bölcsességére, és kiváló volt mind szavaiban, mind tetteiben. / Amikor pedig betöltötte a negyvenedik életévét, az a gondolat támadt szívében, hogy meglátogatja testvéreit, Izráel fiait. / Amikor meglátta, hogy az egyiket bántalmazták, védelmére kelt, bosszút állt az elnyomottért, és leütötte az egyiptomit. / Azt gondolta, megértik a testvérei, hogy Isten az ő keze által szabadítja meg őket. De nem értették meg. / Másnap éppen veszekedtek, amikor megjelent közöttük, békességre intette őket, és ezt mondta: Férfiak, testvérek vagytok, miért bántjátok egymást? / De aki bántalmazta felebarátját, elutasította őt, és ezt mondta: Ki rendelt fölénk téged fejedelemmé és bírónak? / Talán meg akarsz ölni bennünket, mint ahogyan tegnap megölted az egyiptomit? / Mózes ezt a beszédet meghallva elmenekült, és jövevény lett Midján földjén, ahol két fia született. / Negyven esztendő elteltével a Sínai-hegy pusztájában megjelent neki egy angyal csipkebokor tüzének lángjában. / Amikor Mózes meglátta, csodálkozott a látomáson, de amint feléje tartott, hogy megnézzé, megszólalt az Úr hangja: / Én vagyok a te atyáid Istene, Ábrahám, Izsák és Jákób Istene. Mózes megrémült és nem mert odanézni; / az Úr pedig ezt mondta: Oldd le a sarut a lábadról, mert ez a hely, amelyen állsz, szent föld. / Látván láttam népem nyomorúságát Egyiptomban,*

¹ Zsolt 33,8–22: *„Féljen az ÚRtól az egész föld, rettegjen tőle a világ minden lakója, / mert amit ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott. / Semmivé teszi az ÚR a nemzetek tervét, megghiúsítja a népek szándékait. / De az ÚR terve örökké megmarad, szívének szándéka nemzedékről nemzedékre. / Boldog az a nemzet, amelynek Istene az ÚR, az a nép, amelyet örökségül választott. / Letekint a mennyből az ÚR, és lát minden embert. / Lakóhelyéből rátekint a föld minden lakójára. / Ő formálta mindnyájuk szívét, ismeri minden tettüket. / Nem a nagy sereg segíti győzelemre a királyt, nem a nagy erő menti meg a hőst. / Csalódik, aki lovaktól vár segítséget, mert nagy erejük nem ment meg. / De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak. / Megmenti őket a haláltól, éhínség idején is megtartja életüket. / Lelküink az URat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. / Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk. / Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!”*

Zsolt 66,16–20: *„Jertek, halljátok, ti istenfélők mind, hadd mondjam el, mit tett velem! / Szám hozzá kiáltott, nyelvem őt magasztalta. / Ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr. / De Isten meghallgatott, figyelt imádságom szavára. / Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem.”*

és meghallottam sóhajtozását, le is szálltam, hogy megszabadítsam őket. És most jöjj, elküldelek Egyiptomba. / Ezt a Mózes, akit megtagadtak, amikor ezt mondták: Ki tett téged fejedlemmé és bíróvá? – ezt küldte el az Isten fejedelmül és szabadítóul az angyal által, aki megjelent neki a csipkebokorban.”

Évek teltek el azóta, hogy Mirjámnak csodálatos átélése volt a Nílus partján. Először volt néhány boldog éve, amíg a gyermek Mózes a szülői házban maradhatott, aztán pedig míg Mózes a „fáraó lánya fiaként élt”, majd pedig megszületett a döntés Mózes szívében, és „inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyaláztatot, mert a megjutalmazásra tekintett” (Zsid 11,26–27).

Aztán elkövetkezett az idő, amikor Mózes pásztorként Jetró nyájait őrizte a pusztában. De aztán eljött az Egyiptomba való visszatérés ideje, ahová Istennek az égő csipkebokornál kapott kijelentésével és az Egyiptomból való kiszabadítás hírével érkezett meg.

Ebben az időben azt mondta Isten Mózesnek: „Testvéred, Áron pedig a prófétád lesz. / Te mondd el neki mindent, amit én parancsolok neked. Testvéred, Áron meg beszéljen a fáraóval, hogy bocsássa el országából Izráel fiait” (2Móz 7,1b–2).

Amikor Mirjámot prófétanőnek nevezték, az ő megbízatása is bizonyára erre az időre tehető, hogy Isten izgalmas üzenete hírnöke legyen: „Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam kiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat. / Le is szállok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre” (2Móz 3,7–8a). (Vö.: 2Sám 23,2; Mik 3,8; 2Pét 1,21.¹)

Amit Mózes Istenről és az Egyiptomból való szabadulásról hallott, és napról napra hallott, erről beszélt Áron a próféta, és erről beszélt Mirjám a prófétanő is. Még nem történt meg a szabadulás, a Nílusnál végbement csoda azonban menekülésük zálog volt. Nem tudjuk,

¹ 2Sám 23,2: „Az ÚR lelke beszélt általam, az ő szava volt nyelvemen;”

Mik 3,8: „Engem azonban betölt az ÚR lelke erővel, igazsággal és hatalommal, hogy megmondjam Jákóbnak a bűnét, Izráelnek a vétkeit;”

2Pét 1,21: „Mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek.”

hogyan volt Mirjám prófétanő a kemény munka mellett megvetett, szegény élete keserűségében, de prófétanő volt.

Isten nekünk is kegyelmét akarja ajándékozni, hogy őrhelyünkön mintegy Mirjámokká legyünk, akik az evangélium és az elveszettségből s a rabszolgaságból való szabadulás hirdetői. (Vö.: ApCsel 4,20; 2Kor 5,19k.¹)

b./ Énekléssel, teljes hálával és örömmel imádja Istent

2Móz 14,1–31: *„Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: Szólj Izráel fiaihoz, hogy forduljanak meg, és verjenek táborn Pí-Hahírót előtt, Migdól és a tenger között, Baal-Cáfón előtt. Vele szemben táborozzanak a tengernél. / Hátha azt gondolja a fáraó, hogy eltévedtek Izráel fiai ezen a földön, körülzárta őket a pusztá! / Én pedig megkeményítem a fáraó szívét, hogy üldözőbe vegye őket, és megmutatom dicsőségemet a fáraón és egész haderején. Akkor megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR. És így cselekedtek. / Amikor jelentették Egyiptom királyának, hogy elmenekült a nép, megváltozott a fáraónak és szolgálóinak indulata a nép iránt, és ezt mondták: Mit tettünk?! Elbocsátottuk Izráelt a szolgálatunkból! / Befogatott a fáraó a harci kocsijába, és maga mellé vette a hadseregét. / Maga mellé vett hatszáz válogatott harci kocsit, az összes egyiptomi harci kocsit. Három ember volt mindegyiken. / Az ÚR megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának a szívét, és az üldözőbe vette Izráel fiait, Izráel fiai pedig hatalmas kéz segítségével vonultak ki. / Az egyiptomiak tehát üldözték őket – a fáraó minden lova, harci kocsija, lovasa és hadereje – és utolérték őket, amikor a tenger mellett táboroztak Pí-Hahírónál, Baal-Cáfónnal szemben. / A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az ÚRhoz. / Mózesnek pedig ezt mondták: Nincs talán elég sír Egyiptomban, hogy a pusztába hoztál bennünket meghalni? Mit tettél velünk, miért hoztál ki bennünket Egyiptomból?! / Nem megmondtuk neked még Egyiptomban, hogy hagyj nekünk békét, hadd szolgáljuk az egyiptomiakat?! Mert jobb nekünk, ha az egyiptomiakat szolgáljuk, mint ha a pusztában halunk meg! / De Mózes így felelt a népnek: Ne féljete! Álljatok helyt, és meglátjátok, hogyan szabadít meg ma az ÚR benneteket! Mert ahogyan ma látjátok az egyip-*

¹ ApCsel 4,20: „Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk;”

2Kor 5,19k.: „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. / Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!”

tomiakat, úgy soha többé nem fogjátok látni őket. / Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg! / Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak. / Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. / Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain. / Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain. / Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. / Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka. / Mózes kinyújtotta kezét a tenger felé, az ÚR pedig egész éjjel visszafelé hajtotta a tengert erős keleti széllel, és szárazzá tette a tengert, úgyhogy a víz kettévált. / Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, és a víz jobbról-balról falként állt. / Az egyiptomiak üldözőbe vették őket, és bement utánuk a tenger közepébe a fáraó összes lova, harci kocsija és lovasa is. / A hajnali őrsvéltás idején rátekintett az ÚR a tűz- és felhőoszlopból az egyiptomiak táborára, és megzavarta az egyiptomiak táborát. / Akadályozta a harci kocsik kerekeit, és nehezen vonszolták azokat. Ekkor azt mondták az egyiptomiak: Meneküljünk Izráel elől, mert az ÚR harcol értük Egyiptom ellen! / Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tenger felé, és a víz visszatér az egyiptomiakra, a harci kocsikra és lovasokra. / Mózes kinyújtotta a kezét a tenger felé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az ÚR az egyiptomiakat a tenger közepébe. / Visszatért a víz, és elborította a harci kocsikat és lovasokat, a fáraó egész haderejét, amely utánuk ment a tengerbe. Egy sem maradt meg közülük. / Izráel fiai viszont szárazon mentek át a tenger közepén, és a víz falként állt jobbról és balról. / Így szabadította meg az ÚR azon a napon Izráelt Egyiptom hatalmából. És látta Izráel az egyiptomiakat holtan a tenger partján. / Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek.”

Itt nem foglalkozunk külön sem az egyiptomi csapások, sem pedig a reménységek és csalódások állandó váltakozása idejével. Átélték a páska-éjszakát, a kivonulást, a kiszolgáltatót létet a tenger és az őket üldöző egyiptomi haderő között – és aztán Isten csodálatos tettét. „Mózes kinyújtotta a kezét a tenger felé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az ÚR az egyiptomiakat a tenger közepébe. / Visz-

szatért a víz, és elborította a harci kocsikat és lovasokat, a fáraó egész haderejét, amely utánuk ment a tengerbe. Egy sem maradt meg közülük. / Izráel fiai viszont szárazon mentek át a tenger közepén, és a víz falként állt jobbról és balról. / Így szabadította meg az ÚR azon a napon Izráelt Egyiptom hatalmából. És látta Izráel az egyiptomiakat holtan a tenger partján. / Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek” (2Móz 14,27–31).

Ezzel ismét egy – a Biblia által megőrzött – *Mirjámra jellemző képhez* érkeztünk: *Ez az éneklő, teljes hálaadással és örömmel Istent imádó Mirjámot ábrázolja! „Ekkor Mirjám prófétanő, Áron néneje, dobot vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”*(2Móz 15,20–21). (Vö.: Zsolt 81,1–5; Zsolt 149,1–6; Ézs 51,10k; Bír 5,1–3.10–12.¹)

¹ Zsolt 81,1–5: „A karmesternek: „A szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Ászáfé. / Vigadjatok a mi erős Istenünk előtt, ujjongjatok Jákób Istene előtt! / Kezdjétek zsoltárba, szólaltassátok meg a dobot, a szép hangú citerát és lantot! / Fújjátok meg a kürtöt újholdkor, holdtöltekor is, ünnepünk napján! / Mert Izráelnek szóló rendelkezés ez, Jákób Istenének törvénye;”

Zsolt 149,1–6: „Dicsérjétek az URat! Énekeljete az ÚRnak új éneket, dicséretet a hívek gyülekezetében! / Örüljön alkotójának Izráel, Sion lakói örvendezzenek királyuknak! / Dicsérjétek nevét körtáncot járva, énekeljete neki dob és hárfakísérettel! / Mert gyönyörködik népében az ÚR, győzelemmel ékesíti fel az elnyomottakat. / Vigadnak a hívek e dicsőségben, ujjonganak pihenőhelyükön. / Szájuk Istent magasztalja, kezükben kétélű kard van;”

Ézs 51,10k.: „Te szarítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, te készítettél utat a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak! / Így fognak visszatérni az ÚR megváltottai is, és ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik;”

Bír 5,1–3.10–12.: „Azon a napon így énekelt Debóra és Bárák, Abínóam fia: / Feltámadt az életkedv Izráelben, önként fölkelt a nép, áldjátok hát az Urat! / Halljátok, királyok, figyeljete, fejedelmek! Én most az ÚRnak éneket mondok, zsoltárt zengek az ÚRnak, Izráel Istenének... / Akik fehér szamarakon nyargaltok, akik szőnyegekben ültök, vagy úton jártok, emlegessétek! / Pásztorok hangján az itatóvályúknál, ott csendülnek fel az ÚR igaz tettei, vezetésének igaz tettei Izráelben. Így vonult a kapukhoz az ÚR népe. / Serkenj, serkenj föl, Debóra, serkenj, serkenj, mondj éneket! Kelj föl Bárák, fogd foglyaidat, Abínóam fia!”

c./ Győzelmi ének a szabadulás után

2Móz 15,20k.: *„Ekkor Mirjám prófétanő, Áron néneje, dobot vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”*

Zsolt 103,1–4: *„Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.”*

A Vörös-tengeren való átmenetel, s az egyiptomi sereg elpusztulása után Mirjám énekelni kezdett Istenről, a megmenekülés és megszabadulás énekét!

Át tudjuk-e érezni Mirjám ujjongását? Tudunk-e mi is így örvezendzni? *„Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”* (2Móz 15,21).

Akkor tehetjük meg ezt, ha Megváltónkként ismertük meg Jézust. Örömmel tölt el megváltottnak lenni! Öröm a rabszolgaságból megszabadulva élni, a bűn terhétől szabadon élni. Öröm Jézussal élni!

Mi akadályoz téged ma abban, hogy ujjongj Isten szabadításának, amiben Isten részesített, és amit másoknak is elkészített? (Vö.: Jel 1,5b–6; Zsolt 71,20–23; Zsolt 98,1–6¹).

¹ Jel 1,5b–6: *„Vére által megszabadított bűneinktől, / aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen;”*

Zsolt 71,20–23: *„Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem. / Igen nagyvá teszel, hozzám fordulsz, és megvigasztalsz. / Én is magasztalak hárfával, hűségédért, Istenem! Lantot pengetve éneklek neked, Izráel Szentje! / Ujjong az ajkam, ha tenéked zenghet, lelkem is, amelyet megváltottál;”*

Zsolt 98,1–6: *„Zsoltár. Énekeljete az ÚRnak új éneket, mert csodákat tett! Szabadulást szerzett jobbjára, az ő szent karja. / Megmutatta szabadító erejét az ÚR, a népek szeme előtt nyilvánvalóvá tette igazságát. / Hűséggel és szeretettel gondolt Izráel házára, és látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását. / Ujjongjatek az ÚR előtt az egész földön! Örvezendve vigadjatek, zsoltárt énekeljete! / Énekeljete az ÚRnak hárfakísérettel, hárfakísérettel zengő éneket! / „Harsonákkal és kürtzengéssel ujjongjatek a király, az ÚR előtt!”*

A 2Móz 1–15 fejezeteiben sehol sem olvasunk arról, hogy Izráel fiai magasztalják az Urat. Olvashatunk ezekben a fejezetekben: hajcsárok elnyomása miatti sóhajtozásról, jajkiáltásról, panaszkodásról – „és Isten tudomást szerzett erről”!

Olvashatunk Izráel fiai hitetlen beszédeiről és követelődzéseikről is, amikor legyőzhetetlennek látszó nehézségek alatt látták magukat.

Csak amikor megmenekültek, a másik parton voltak Isten szabadító tette bizonyítéaként, akkor kezdett az egész gyülekezet győzelmi és Istent imádó éneklésbe (vö.: 2Móz 15,1–21¹).

Így van ez velünk is. Annak az átélése, hogy Jézus halála és feltámadása győzelmet adott nekünk, öröme és hálával tele éneklésre szabadít fel minket. „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja,... Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából” (Ef 1,3.7).

d./ Megszabadultunk!

2Móz 15,20k.: „Ekkor Mirjám prófétanő, Áron nénye, dobott vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az Úrnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”

¹ 2Móz 15,1–21: „Akkor ezt az éneket énekelte Mózes Izráel fiaival együtt az Úrnak: Énekelek az Úrnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett. / Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom. / Az ÚR vitéz harcos, az ÚR: ez a neve. / A fáraó szekereit és hadát tengerbe vetette, válogatott harcosai a Vörös-tengerbe fúltak. / Mélység borította be őket, kőként merültek az örvénybe. / Jobbod, URam, erőtlől dicső, jobbod, URam, ellenséget zúz szét. / Nagy fenséggel söpröd el támadóidat. Ha elszabadul haragod, megemészti őket, mint a tarlót. / Haragod szelétől tornyosult a víz, gátként megálltak a futó habok. Megmerevedett a mélység a tenger szívében. / Üldözöm, elérem! – mondta az ellenség. Zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtuk. Kirántom kardomat, kezem kiirtja őket. / Ráfújtál szeleddel, a tenger elborította őket. Elmerültek, mint ólom a hatalmas vízben. / Ki olyan az istenek között, mint te vagy, URam? Ki olyan felséges, mint te vagy szentségedben? Dicső tetteiben félelmetes, csodákat cselekvő. / Kinyújtottad jobbod, föld nyelte el őket. / Hűségesen terelgeted e megváltott népet, erőddel vezeted szent legelődre. / Népek hallják, s megremegnek, fájdalomban vonaglanak Filisztea lakói. / Megzavarodnak majd Edóm fejedelmei, Móáb hatalmasait rettegés fogja el, kétségbe esik Kánaán minden lakosa. / Rettentő félelem szakad rájuk, hatalmas karodtól néma kővé válnak, míg átvonul a néped, URam, míg átvonul ez a nép, amelyet szerzettél. / Beviszed, és elülteted őket tulajdon hegyeden, melyet lakhelyül készítettél, URam, a szent helyen, URam, mit kezded tett szilárdá. / Az ÚR uralkodik örökkön örökké! / Amikor a fáraó lovai a harci kocsikkal és a lovasokkal együtt a tengerbe értek, visszafordította rájuk az ÚR a tenger vizét, de Izráel fiai szárazon mentek át a tenger közepén. / Ekkor Mirjám prófétanő, Áron nénye, dobott vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az Úrnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”

Ef 5,19k.: „Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljete és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak, / és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.”

Énekeljete az Úrnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!” 2Móz 15,21). A gyülekezet legszerényebb tagjának is joga van tudni, hogy helyettünk halt meg Jézus a kereszten, és hogy ott mindnyájunk bűne miatt ítéltetett halálra, és engesztelést szerzett, hogy ott a Sátán bilincseit kettétörje! Semmi kétség, semmi bizonytalanság, megmentett minket. Legyőzte Jézus a minket üldöző ellenséget. „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róm 8,28k.). (Vö.: Kol 1,12–14; Kol 2,13k; Jel 5,9k.¹)

Megszabadultunk – ez az oka Mirjám és az egész nép örömujjongásának.

Jézus megváltott minket – ez a mi örök üdvösségünk alapja. Ha valakinek van oka éneklésre és örvendezésre, akkor nekünk van, akiket Jézus megváltott! „*Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, URam! / Nevednek örvendeznek mindennap, és igazságod fölmagasztalja őket*” (Zsolt 89,16k.).

Mirjám a szabadulás utáni öröm megtestesítője, annak az örömnak, amely felülmúl és maga mögött hagy minden keserűséget. (Vö.: Zsolt 95,1–7; Zsolt 107,1–9.²)

¹ Kol 1,12–14: „Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete. / Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, / akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata;”

Kol 2,13k.: „És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmetéletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünet. / Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára;”

Jel 5,9k.: És új éneket énekeltek ekképpen: „Mélto vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; / és királlyá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

² Zsolt 95,1–7: „Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt! / Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! / Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött. / Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. / Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta. / Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! / Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát;”

*A Bárány vére megváltott.
Uram Jézus javamra halt meg.
Eltörölte bűneimet – Isten megváltott!*

*Jézus a Barátom, közelében élek,
Semmi sem választ el többé tőle – hallelujah!
Eltörölte bűneimet – Isten megváltott!*

*Megyek tehát ameddig tudok,
Hogy elmondjam mindenkinek:
Eltörölte bűneimet – Isten megváltott!*

*Jézus hamarosan visszajön e világba,
Hogy mindenki megkapja a jutalmát,
Eltörölte bűneimet – Isten megváltott!*

(szájhagyomány nyomán)

4./ Máraában

2Móz 15,22–25: „Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Máraába, de nem tudták meginni a vizet Máraában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Máraának. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket.”

Zsolt 107,1–9: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből, / és összegyűjtött a különböző országokból; kelet-ről, nyugatról, északról és délről. / Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost. / Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkiük. / De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kimentette őket szorult helyzetükből. / A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak. / Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, / mert megítatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.”

1Kor 10, 10.13: *„De ne is zúgolódjatok, mint ahogyan közülük némelyek zúgolódtak, és elvesztette őket a pusztító angyal... / Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtkön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.”*

Izráel útja folyamán Mára volt a következő állomás. Ebben a történetben Mirjám nincs megemlítve, de Isten csodálatos cselekedetét ő is átélte a többiekkel együtt.

Összefüggésben van Mirjám neve jelentése = keserűség a Mára szó jelentésével = keserű. A „Mirjám a Marában talált víznél” című kép vezet minket a következő kérdéshez: Mi történt Marában? Mit jelent Mára? Hogy változott a keserű víz édessé?

El tudjuk-e képzelni, hogyan vonult Mirjám a pusztába örömujjongással és énekléssel. És azt is, hogy milyen félelmetes volt számára a keserű víz és a nép zúgolódása miatti csalódása. Prófétanő volt, kitarzott Isten ígéretei mellett, Mózesrel tartott, és vállalta is az ennek nyomán reá háruló felelősséget. Minél nagyobb erővel terhelődött rá az egész múltbeli események sora, úgy érte el a csúcspontját benne a keserűség.

Az Egyiptomban töltött élet is keserű volt, de a pusztában bekövetkező halál még keserűbb volt. Lehetséges-e, hogy Istennek csak élvezhetetlen vize van népe számára? Vagy hogy Mirjámot, az éneklőt Isten ismét régi nevének megfelelően keserűségbe taszítja? Mindennek vége...?

Bizonyára ő is az Úrhoz kiáltott, mint testvére Mózes tette! (Vö.: Zsolt 99,6; Zsolt 50,15; Zsolt 91,15k; Ézs 43,19k; Mt 6,25–32.¹)

¹ Zsolt 99,6: *„Mózes és Áron a papokkal együtt, Sámuel és akik nevét segítségül hívták, segítségül hívták az URat, és ő válaszolt nekik;”*

Zsolt 50,15: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem;”*

Zsolt 91,15k.: *„Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. / Megelégítem hosszú élettél, gyönyörködhet szabadításomban;”*

Ézs 43,19k.: *„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok. / Még a mezei vadak is dicsőíteni fognak engem, a sakálok és a struccok is, mert vizet fakasztok a pusztában és folyókat a sivatagban, hogy inni adjak választott népemnek;”*

Mt 6,25–32: *„Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? / Né-
z-*

a./ Nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt

2Móz 15,22–25: „Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Marába, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Marának. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket;”

Róm 15,4: „Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.”

„Megérkeztek Marába, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt... / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk?” (2Móz 15,23k.)

Bűneinktől való megszabadulásunk és Isten által való elfogadásunk a legnagyobb boldogság ideje. De aztán helyt kell állnunk a hit útján is. Ahol sor kerül kísértésekre, talán vereségekre, csalódásokra önmagunk és mások miatt is.

Mindnyájan érkezünk keserű vizekhez. Mi történik akkor? Elcsüggedünk? Megkeseredünk? Nem vesszük már komolyan Isten igéjét? Zúgolódunk, mint Izráel?

Nagy a veszélye annak, hogy azt gondoljuk: Túl sokat kívánnak tőlem, nem értenek meg, hálátlanok az emberek. Vagy a múltba gyökerezünk keserű élményeinkkel, mivel akkor igazságtalanság történt velünk! Vagy nem vállaljuk az áldozatot, a másokkal való együttélés és közös munka követelményét. Így aztán felnövekedik bennünk a keserűség gyökere.

zének meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok el-tartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk? / Aggódásával pedig ki tudná közölni meg-hosszabbítani életét csak egy arasznyival is? / Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mezei liliomokat, hogyan nővekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, / de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. / Ha pedig a mező füvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhi-tűek?” / „Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? / Mindezt a pogányok kérdezzetik; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.”

Gyakran azért nem tudnak örülni egyesek, akik pedig erejüket is latba vetik, mivel nem tudnak győzedelmeskedni keserőségeik felett. (Vö.: Ef 4,31k; Fil 2,14k; Zsid 12,15; Jak 3,14; Jer. Sir 3,39–41.¹)

Hogy győzték le a keserűséget Márában?

Mózes „az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz” (2Móz 15,25).

Az a fa, ami a keserű vizet édessé tette, utalás nekünk arra, hogy Jézus keresztje megszüntethet az élet során megtapasztalt minden keserűséget. „Ha hozzá fordítod szívedet, és felé terjeszted kezedet.../ Elfelejtet a nyomorúságot, úgy gondolsz rá, mint elmúlt árvízre.../ Fényesebbé lesz élted a déli verőfénynél, a homály is olyan lesz, mintha reggel volna. /Akkor majd bízol, mert lesz reménység” (Jób 11,13. 16–18). (Vö.: Zsolt 34,1–5; Ézs 44,22.26.²)

¹ Ef 4,31k.: Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonoszsággal együtt. / Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban;”

Fil 2,14k.: Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, / hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban;”

Zsid 12,15: „Ügyeljete arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön;”

Jak 3,14: „Ha pedig keserű irigység és viszálykodás van a szívetekben, ne kérkedjete, és ne hazudjatok az igazsággal szemben;”

Jer. Sir 3,39–40: „Miért siránkozik az élő ember, a férfi, ha vétkezett? / Inkább kutassuk, vizsgáljuk meg útjainkat, és térjünk meg az ÚRhoz! / Emeljük föl szívünket és kezünket Istenhez, aki a mennyekben van.”

² Zsolt 34,1–5: „Dávidé, abból az időből, amikor eszelősnek tette magát Abimeleknél, aki aztán elkergette, ő pedig elment. / Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. / Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. / Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét! / Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegtem;”

Ézs 44,22.26: „Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!.../ Én váltom valóra szolgálaim beszédét, és megvalósítom követeim tanácsát. Én mondom, hogy lakjanak Jeruzsálemben, és építsék föl Júda városait, mert helyreállítom romjait.”

b./ Hogy lesz a keserű víz édes?

2Móz 15,22–25: „Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Mára, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Marának. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig az Úrhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket;”

1Pét 3,18: „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz, a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint.”

Sok magyarázó Izráel Mára keserű vizeinél való élménye jelentőségét olyannak tulajdonítja, ami a Golgota keresztyén átmai zárándoklásunkra is érvényes. Izráel csodálatos ígéretet kapott itt a Golgota keresztyénre vonatkozóan, amelyen értünk halt meg Isten Fia.

Mert a keresztyén fája édesíti meg a keserű vizet. De figyeljünk arra, hogy ez a keresztyén legyen. Nem akármilyen vallás! Sok állítólagos keresztyén van, aki „mindenki-barátja keresztyénséget” folytat. De éppen ez bukik meg a keserű vizeknél. Mert itt csak a keresztyén segít. (Vö.: ApCsel 4,12; Róm 3,23–25; 1Kor 2,2; 1Kor 3,11; Ef 2,8k.¹)

Hogy kell behelyeznünk végül is a keresztyént a keserű vízbe? Nos úgy, hogy szomorúságunkban és kísértéseinkben hitben feltekintünk a megfeszített Megváltóra. Így lesz a keserű víz édes.

¹ ApCsel 4,12: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk;”

Róm 3,23–25: „Mindenki vétkezett, és hűjával van az Isten dicsőségének. / Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. / Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte;”

1Kor 2,2: „Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közzétenni másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről;”

1Kor 3,11: „Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus;”

Ef 2,8k.: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; / nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.

„Ez különbözőféleképpen történik: Megvilágosodik számunkra, hogy olyan Urunk van, aki a keresztet hordozta. Többet akarunk-e mi mint Ő?

Vagy felismerjük, hogy Jézus kereszttje által szerzett nekünk engesztelődést Istennel. Aztán örvendezünk, mivel tudjuk: Mindenek ellenére Isten gyermeke vagyok, akiért drága árat fizetett Jézus Krisztus és kiengesztelte értem Istent! (Vö.: Lk 23,33.39–43; 1Pét 1,18–21.¹)

Vagy teljesen felragyog Isten nagy szeretete számunkra, akik engedetlenek voltunk. Az a szeretet, amely olyan nagy, hogy egyszülött Fiát adta értünk. (Vö.: Jn 3,16k; 1Jn 4,9.10.14²).

Vagy rájövünk a keresztt alatt, hogy úgy fest az örök életre vezető út, hogy régi természetünk kívánságaival együtt Krisztussal együtt megfeszítetik. (Vö.: Gal 2,20; Gal 6,14.³)

¹ Lk 23,33.39–43: „Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya–helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől... / A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is.” / De a másik megróttá, ezt mondva neki: „Nem feled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! / Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.” / Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.” / Erre ő így felelt neki: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban;”

1Pét 1,18–21: „tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, / hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén. / Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetek, / akik általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen.”

² Jn 3,16k.: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. / Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa;”

1Jn 4,9.10.14: „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.

1Jn. 4,10

Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.. / És mi láttuk, és mi teszünk bizonyosságot arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül.”

³ Gal 2,20: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem;”

Gal 6,14: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus kereszttjével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.”

Mindenesetre tanuljuk meg azt, ami a 34. zsoltárban így olvasható: „*Örökre derülnek, kik rátekintenek (ahogy a kereszten függ értünk), nem pirul az arcuk (felüdülnek)*” (Zsolt 34,6).” (W. Busch).

c./ A kereszten készítette el Jézus az Istenhez vezető utat

2Móz 15,22–25: „*Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Mára, de nem tudták meginni a vizet Máraiban, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Marának. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket;*”

1Pét 2,24: „*Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.*”

A keresztre tekintünk, és így belehelyezzük azt az önvád és a magunkkal szembeni szemrehányás keserű vizébe. A kereszten Jézus megengesztelte Istent irántunk, és elkészítette az Istenhez vezető utat.

Isten gyermeke vagyok és az is maradok! A keserűség elmúlik, mint az elpárolgó víz, és az öröm érvényesül.

„*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve!*” (Gal 2,20)

Helyezzük bele a keresztet az egyedüllét keserű vizébe! Azért vagyok egyedül, mivel nincs emberem? Jézus kinyilvánította irántam szeretetét. Amellyel vállalta értem a halált. Ilyen kedves vagyok Isten számára (vö.: Róm 5,8; Róm 8,32; Tit 3,4k; 1Jn 3,1.16a; Jer 31,3; Jn 13,1¹).

¹ Róm 5,8: „*Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk;*”

Róm 8,32: „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*”

Tit 3,4k.: „*De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, / nem az általunk véghez vitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászültő és megújító fürdője a Szentlélek által;*”

Keserű vizek gyűlhetnek fel bennünk, ha nem ismerjük fel magunkban a bűnt, hanem másokra hárítjuk azokat. Ne babusgasd keserűségedet, fogadd el a keresztet.

Olyan a rejtett keserűség, mint a mérgezett vizű tó, aminek a partjain átbukik a víz és megfertőz sokakat. Tekints Megváltódra, aki tökéletesen véghezvitte megváltásodat. Így helyezd a keresztfát keserű vizedbe, és édes lesz. (Vö.: Róm 6,6–11; Gal 5,24; 1Kor 1,18.¹)

Mit látott Mirjám Mára vizeinél? – A fát, ami által a keserű víz édes lett.

Ez sokkal nyilvánvalóbb lett számunkra: Jézus kiitta a keserű pohár tartalmát érettünk.

Ha a keresztre tekintünk, ez segít abban, hogy megbirkózzunk a Krisztus követésével járó keserű dolgokkal. Jézus magára vette a keserűséget, és örömmel, igazsággal és szabadsággal ajándékozott meg bennünket! Keserű halál helyett csodálatos életet adott, amit teljes egészében csak később fogunk megismerni. „Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van” (Jel 2,7). (Vö.: Jel 22,2.14 ; Zsid 12,2.3.)²

1Jn 3,1.16a: „Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt... / Aból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk;”

Jer 31,3: „A messzeségben is megjelent az ÚR: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen;”

Jn 13,1: „A húsvét ünnepe előtt Jézus jól tudva, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához, jóllehet szerette övét e világban, szerette őket mindvégig.”

¹ *Róm 6,6–11: „Hiszen tudjuk, hogy a mi őemberünk megfeszítettet vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. / Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. / Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. / Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban;”*

Gal 5,24: „Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt.”

1Kor 1,18: „Aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján.”

² *Jel 22,2.14: „A város főútjának közepén, a folyó két ága között van az élet fája, amely tizenkétszer hoz termést, minden egyes hónapban megadja termését, és a fa levelei a népek gyógyítására szolgálnak... / Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba;”*

Zsid 12,2.3: „Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázzal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondolatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.

5./ Mirjám: kritizál és féltékeny

4Móz 12,1–15: „Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt a kúsi asszony miatt, akit feleségül vett. Mert Mózes kúsi asszonyt vett el. / Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az ÚR? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az ÚR meghallotta. / Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb. / Az ÚR mindjárt ezt mondta Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak: Menjetek ki mindhárman a kijelentés sátrához. Ki is mentek mindhárman. / Akkor az ÚR szállt felhőoszlopban, megállt a sátor bejáratánál, és szólította Áront és Mirjámot, ők ketten pedig odamentek. / Az ÚR ezt mondta: Halljátok meg beszédemet: Ha van az ÚRnak prófétája köztetek, azzal látomásban ismertetem meg magam, álomban beszélek hozzá. / De nem ilyen Mózes, a szolgám! Őrá az egész házam van bízva! / Szemtől szemben beszélek vele, világosan, nem rejtélyesen, az ÚR alakját is megpillanthatja. Hogy mertetek hát beszélni szolgám, Mózes ellen?! / Az ÚR haragra gerjedt ellenük, és elment. / Amikor a felhő eltávozott a sátorról, Mirjám egyszerre poklos lett, olyan, mint a hó. Áron Mirjám felé fordult, és látta, hogy poklos. / Akkor ezt mondta Áron Mózesnek: Kérlek, uram, ne ródd föl nekünk ezt a vétet, hogy esztelenül vétkeztünk! / Ne legyen olyan Mirjám, mint a halvaszületett, akinek a teste félig már oszlásnak indult! / Ezért így kiáltott Mózes az ÚRhoz: Istenem, gyógyítsd meg őt! / Az ÚR azonban ezt mondta Mózesnek: Ha csak az apja köpte volna is arcul, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig. Zárják ki a táborból hét napra, és csak azután fogadják vissza. / Ki is zárták Mirjámot a táborból hét napra. A nép nem indult tovább addig, amíg vissza nem fogadták Mirjámot;”

Fil 2,1–4: „Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, / akkor tegyétek teljessé örömeimet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete. / Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbséget tartásotok egymást magatoknál; / és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.”

Olyan képet tár elénk most a Biblia Mirjámról, amit szívesen kihagytunk volna: A kritizáló és féltékeny Mirjám képét. Áront is bevonta bűnébe. Ezért lett Mirjám leprás beteg!

Hol van hitbeli bátorságod, éneklésed, Isten imádásod? Hol van életedben, hogy a keserű vizek átváltoznak édes vízzé? Prófétanő! Hol van a bizonyágtételed?

Jóllehet nem vethetjük meg Mirjámot, de legyen intő példa számunkra. Amíg élünk, fennáll a veszélye annak, hogy bűnt követünk el. Mirjám, aki eddig vezető volt Isten imádságában, most a Mózes ellen beszélők vezetője lesz (vö.: Zsolt 34,13–15; 39,1–2; Zsolt 141,3; Péld 10,19; Péld 21,23; Róm 14,4.10.13.¹).

Hogy Mózes milyen szoros kapcsolatban maradt nővérével, az megmutatkozik a *Mirjá mért való közbenjáró imádságában* is: „Istenem, gyógyítsd meg őt!” (4Móz 12,13).

Isten nem hunyt szemet Mirjám vétke felett mintegy pozíciója, eddigi bizonyágtételei miatt.

Sőt, minél inkább megvalljuk Jézust szóval és énekléssel, annál tisztábbnak kell lennie életünknek. De meghallgatta Isten Mózes kérését. (Vö.: Gal 6,1k; Jak 5,19k.²)

Azt mondta az Úr: „*Ha csak az apja köpte volna is arcul, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig*” (4Móz 12,14).

Az apja! – Mégis, Isten Atyánk marad! Bűnös állapotában úgy fegyelmezi meg Isten Mirjámot, mint édesatyá.

¹ Zsolt 34,13–15: „*Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeretne jó napokat látni? / Vigyázz, hogy nyelved ne szóljon rosszat, és ajkad ne beszéljen csalárdságot! / Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt!*”

Zsolt 39,1–2: „*A karmesternek, Jedútúnak: Dávid zsoltára. / Ezt határoztam: vigyázok szavaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel, megzabolázom számat, ha gonosz ember kerül elé;*”

Zsolt 141,3: „*URam, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását!*”

Péld 10,19: „*A sok beszédnél elkerülhetetlen a tévedés, de az eszes ember vigyáz a beszédre... / Az igaznak az ajka sokakat vezet, a bolondok pedig meghalnak esztelenségük miatt... / Az ostobának a galádságban telik öröme, az értelmes embernek pedig a bölcsességben;*”

Péld 21,23: „*Aki vigyáz a szájára és a nyelvére, életét őrzi meg a nyomorúságtól;*”

Róm 14,4.10.13: „*Ki vagy te, hogy más szolgálja felett ítélsz? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa... / Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé... / Többé tehát ne ítélezzünk egymás felett, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást.*”

² Gal 6,1k.: „*Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az illet szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél. / Egy- más terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét;*”

Jak 5,19k.: „*Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, / tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.*”

És most szégyenkeznie kell. Hét napig tart a büntetése. Legyen teljes Mirjám bűnbánata, hogy teljesen megragadhasa a kegyelmet is. Ha Isten kegyelmet gyakorol, teljes mértékben teszi. Nem zárják ki és nem hagyják el végleg Mirjámot – nem kerekedik útra a nép addig, amíg ismét vissza nem fogadják.

Ezékiás mondta: „Bizony, javamra vált a nagy keserűség” (Ézs 38,17). Ezt itt Mirjám is megtapasztalta. „Vidámíts meg újra szabadításoddal” (Zsolt 51,14). (Vö.: Jób 5,17–19; Péld 3,11k.¹)

6./ Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát

4Móz 20,1: „Izráel fiai, az egész közösség megérkezett a Cin-pusztába az első hónapban, és letelepedett a nép Kádésban. Ott halt meg Mirjám, és ott temették el;”

2Kor 5,1–5: „Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. / Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat, / ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek. / Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felöltöni rá amaszt, hogy a halandót elnyelje az élet. / Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.”

A 4Móz 20-ban találkozunk még egyszer Mirjám nevével, ahol a pusztában bekövetkezett haláláról tudósít a Szentírás: „Ott halt meg Mirjám, és ott temették el” (4Móz 20,1).

Nem tekintjük csúcspontnak a pusztában bekövetkezett halált, de ez mégis az Isten dicsőségébe való bemenetelt jelentette! „Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát” (Zsolt 116,15). (Vö.: 1Kor 15,54k; 1Pét 1,3–9.²)

¹ Jób 5,17–19: „Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg! / Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít. / Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem;”

Péld 3,11k.: „Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld! / Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel.”

² 1Kor 15,54k.: „Amikor pedig (ez a romlandó romolthatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halthatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött! / Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”

Aztán figyeljünk a Mik 6,4-re, amely sok-sok évvel Mirjám földi élete befejezését követően keletkezett: „*Én népem, ... kihoztalak Egyiptom földjéről, kiváltottalak a szolgaság házából. Elküldtem Mózes, Áront és Mirjámot, hogy vezessenek*” (Mik 6,3a–4).

Ez az utolsó kép, amit Mirjámról ismerünk: Megfelelt elhívásának, aki mások előtt haladt! Ez tehát Mirjám – Isten minősítése szerint! (Vö.: 1Tim 4,12; 1Pét 5,1–4.¹)

Tekintsük meg még egyszer a Mirjámról szóló képeket:

Mirjám – neve azt jelenti: keserűség. Neki, családjának s népének az egyiptomiak „keserítették az életüket” (2Móz 1,14);

Mirjám – az éber és bátor, hívő és cselekvő lány a Nílus partján;

Mirjám – bizonyoságtévő súlyos körülmények között;

Mirjám – a megmentett, az éneklő, teljes szívből hálát adó, Istent imádó és örvendező;

Mirjám – aki átéli Marában, hogyan teszi édessé a keserű vizet az Isten által megmutatott fa;

Mirjám – a féltékeny és kritizáló, aki kegyelmet kapott Istentől;

Mirjám – aki mások előtt járt.

1Pét 1,3–9: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, / arra az el em múló, szep-lőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. / Titeket pedig Is-ten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó idő-ben. / Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszomorodtatok különféle kí-sértések között, / hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre. / Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.”

¹ 1Tim 4,12: „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, maga-viseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban;”

1Pét 5,1–4: „A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: / legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkeedésből, hanem készségesen; / ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak. / És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeri-tek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját.”

Mirjám elvégezte futását, és Annál van, akinek így énekelt: „*Énekelek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett*” (2Móz 15,1). Előttünk haladt azon az úton, amit mi is megtehetünk, ami keserűségből éneklésre és Isten imádására vezet.

CHR. VON VIEBAHN

36./ JELEN VAGYOK!

ICH BIN DA!

Bibellesezettel für das Vierteljahr 1973.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

BLZ I/1973 S. 40–43

Bevezetés

Ézs 48,16: *„Jöjjetek ide hozzám, halljátok meg ezt! Régen sem beszéltem rejtélyesen, amióta ez történik, jelen vagyok. Most pedig az én Uram, az ÚR elküldött engem és lelkét adta nekem;”*

Ézs 52,6: *„Ezért majd megismeri népem a nevemet azon a napon, hogy én vagyok az, aki így szólt: Itt vagyok!”*

„Mert így szól az én Uram, az ÚR: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat. / Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhai között, amelyek szét voltak szóródva, úgy viselem gondját juhaimnak. Kiszabadítom őket mindenünnen, ahová csak szétszóródtak egy felhős, borús napon” (Ez 34,11k.).

Jézus kijelentése mindig igaz, minden helyen, minden körülmények között: „Jelen vagyok!” És megváltozik állapotunk, ha arra gondolunk amit Jézus mondott: *„Ott vagyok közöttük”* (Mt 18,20).

Isten jelenléte a legkülönbözőbb módon érvényesül.

1./ Isten felettünk van

Felettünk van a boldog, mindenható Isten, aki felette van mindenknek! Ő a *mi Urunk* és egyúttal *mindenek Ura*. (Vö.: Zsolt 113,4–6; Zsolt 138,6; Ézs 40,22k; Ézs 57,15.¹)

A Sátánról nincs ilyen kijelentés, hogy felettünk lenne: Őt a lábunk alá kell és lehet tiporni! (Vö.: Lk 10,19k; Róm 16,20.²)

Isten felettünk van. „*Ó, dicső trónus, kezdettől fogva felséges a hely, hol szentélyünk van!*” (Jer 17,12) „*A mi Urunk Jézus Krisztus Istene... / az ő lábai alá vetett mindent, és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban*” (Ef 1,17.22). (Vö.: Ef 1,17–23.³)

Előfordul, hogy embereket látunk magunk fölött. Úgy tűnik, ők határozzák meg, ami velünk történik, és olykor gyámoltalannak és kiszolgáltatva érezzük magunkat. Ilyen ínségben akarja Isten hangoztatni: „*Jelen vagyok... / azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell*” (Ézs 48,17k.). Nem emberek vannak fölöttünk, hanem Isten.

¹ Zsolt 113,4–6: „*Magasan fölötté van az ÚR minden népnek, dicsősége fölötté van az egeknek. / Ki hasonlítható Isteniünkhöz, az ÚRhoz, aki a magasban lakik, / és a mélybe néz, az égre is, a földre is?*”

Zsolt 138,6: „*Bár fenséges az ÚR, meglátja a megalázottat, és messziről megismeri a fennhéjázót;*”

Ézs 40,22k.: „*Az, aki ott trónol a föld pereme fölött, melynek lakói csak sáskáknak tűnnek, az eget fátyolként teríti ki, kifeszíti, mint lakósátrat. / Semmivé teszi a fejedelmeket, a föld béráit megsemmisíti;*”

Ézs 57,15: „*Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magaságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörttek szívét.*”

² Lk 10,19k.: „*Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek. / De ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.*”

Róm 16,20: „*A békesség Istene pedig összeűzsa a Sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!*”

³ Ef 1,17–23: „*És kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; / és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, / és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével / munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben, / feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnél is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. / „Az ő lábai alá vetett mindent”, és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban, / amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenkben.*”

Hozzá mehetünk. Nála meghallgatásra találnak kifakadásaink, kétségeink, félelmeink, kéréseink. Tudatosítsuk ezt valamennyien magunkban már a nap kezdetén azon a helyen, ahol vagyunk. Jézus közli velünk: Ő jelen van! Fölöttünk van! (Vö.: Zsolt 57,1–12; Zsolt 93,2–4; Zsolt 102,17–21.¹)

2./ Isten alattunk van

5Móz 33,26k.: *„Nincs Jesurún Istenéhez fogható! Az égen át száguld segítségedre, a fellegeken fenségesen. / Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak. Kiűzte ellenségedet, és ezt mondotta: pusztítsd!”*

2Móz 19,4: *„Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sas-szárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket.”*

„Örökkévaló karjai tartanak! (5Móz 33,27) Jóllehet eleshetünk, de alattunk vannak Isten karjai, amik felfogják az esést. Isten alattunk van. Ő a védelem a letről való hatalmakkal szemben.

Jézus kettévágta a lefelé húzó köteléket. *„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3,8). (Vö.: Kol 2,15.²)*

¹ Zsolt 57,1–12: *„A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul elől a barlangba menekült. / Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem. / A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. / Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűségét. / Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön! / Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de maguk estek bele. (Szela.) / Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! / Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! / Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, / mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!”*

Zsolt 93,2–4: *„Szilárdan áll trónod ősidők óta, öröktől fogva vagy te. / Zúgnak a folyamok, URam, hangosan zúgnak a folyamok, zúgva morajlanak a folyamok. / A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fenségesebb az ÚR a magasságban;”*

Zsolt 102,17–21: *„mikor felépíti Siont az ÚR, és megjelenik dicsőségesen. / Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat. / Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek, hogy dicsérje az URat az újjáteremtett nép. / Mert letekintett az ÚR a szent magasságból, lenézett a mennyből a földre, / hogy meghallja a foglyok sóhajtasát, és megszabadítsa a halálraítélteket.”*

Jézus fizetett a bűnért, általa igazultunk meg, Ő vetette halálba óemberünket. Nem szakadék van alattunk. Nem, hanem Isten van alattunk! (Vö.: Ézs 53,4.12; Zsid 9,28.¹)

És ha esetleg repülővel való utazásra vállalkozunk, tudhatjuk, hogy kiterjeszti alattunk szárnyait, ahogy a sas kicsinyei alatt; hogy ő emel fel minket, és szárnyain hordoz. „Hallgass rám... akiket születésetek óta hordozok, világra jöveletek óta viszlek: / Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg” (Ézs 46,3–4). „Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk” (Zsolt 68,20).

Hogyha terheinkkel felemel minket, azok nem tudnak összeroppantani! (Vö.: 5Móz 1,31; 5Móz 32,11; Ézs 31,5; Ézs 40,11; Ézs 46,3k; Ézs 63,9; Hós 11,3; Zsolt 28,9²).

² Kol 2,15: „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”

¹ Ézs 53,4.12: „Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínoztta... / Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket;”

Zsid 9,28: „Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye; másodszor majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre.”

² 5Móz 1,31: „A pusztában is láttad, hogy úgy vitt téged Istened, az ÚR, ahogyan fiát viszi az ember, az egész úton, amelyen jártatok, míg el nem érkeztek erre a helyre;”

5Móz 32,11: „Mint mikor a sas kirebbenti fészkrét, és fiókái fölött repdes, kiterjesztett szárnyára veszi, evezőtollán hordozza őket.”

Ézs 31,5: „Mint repdeső madársereg, úgy oltalmazza a Seregek URa Jeruzsálemet: oltalmazza és megmenti, megvédi és megtartja;”

Ézs 40,11: „Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti;”

Ézs 46,3k.: „Hallgass rám, Jákób háza, és Izráel házának egész maradéka, ti, akiket születésetek óta hordozok, világra jöveletek óta viszlek: / Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg;”

Ézs 63,9: „Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva;”

Hós 11,3: „Pedig én tanítottam járni Efraimot, kézen fogtam őket, de ők nem tudták, hogy én viseltem gondjukat;”

Zsolt 28,9: „Segítsd meg népedet, áldd meg örökségedet, légy pásztora, és gondozd örökké!”

*Sasszárnyak hordanak engem az életnek árja fölött.
 Sasszárnyak visznek előre, oda, hol az élet örök.
 Át halmokon, völgyeken, szállok föl, föl, hol a menny int felém.
 Erősek e szárnyak, hol állok, fölöttük bizton vagyok én.*

*Mily nagy csoda, éppen e szárnyak oltalmat is nyújtanak ám!
 Alattuk jó pihenő van, alattuk van biztos tanyám.
 Az ellenség ott van fölöttem, rám les, egyre célóz felém.
 Erősek a szárnyak, befednek, alattuk nyugtot lelek én.*

*Igen, amíg visznek e szárnyak, míg ez a két szárny befedez,
 Oly boldog örömteli út és jó pihenő nekem ez.
 E bizonytalan életen át lelkem biztos révbe halad,
 Mert e szárnyakon nagy erő van, és béke e szárnyak alatt .*

A. von Viebahn – Ai 631. sz. hanglemez.¹

¹ A fordító megjegyzése: Itt is megköszönöm az ének szövegét Soproni Jánosnak, a HÁRFA Evangéliumi Kiadó Alapítvány munkatársának.

A német szöveg fordítása:

*Sasszárnyakon hordozott az idő viharzó tengere felett.
 Sasszárnyakon visz be az örökkévalóságba!
 Hegyek, völgyek és földek felett, egyre feljebb, a mennyei magasságba,
 Mert erősek a szárnyak, amelyek hordoznak, amelyeken állok.*

*És ugyanezen szárnyak alatt csodálatosan kipihenem magamat,
 Mivel ez a menedékem, stabil, biztos hajlékom.
 Körözhet fölöttem az ellenség, célózhat, kémlelhet, ahogy akar:
 A szárnyak, amelyek betakarnak, erősek, és a szárnyak alatt csendben maradok.*

*Igen, a szárnyak alatt rejtve, és a szárnyakon védelemben vagyok,
 Lelki nyugalommal jár ez a boldog utazás.
 Biztos ismerettel jár ez a változó zarándoklat folyamán;
 Mert a szárnyak erősek, alattuk békesség honol!*

Kapcsolódó református énekeskönyvi énekek: (Református Sajtóosztály, Budapest, 1971.)

165/ 5. Egyszerűvé formálj Belső, lelkiképpen, békességben, csöndességben. ∴: Tisztogasd meg szívem: Tisztaságod lássam Lélekben és igazságban. Szívemmel Mindig fel– Szállhassak sasszárnyon: Csak Te légy világom!

3./ Isten előttünk van

Zsid 2,10: „Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicssőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé;”

Ézs 45,2: „Én megyek előtted, a rögs utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszarakat leverem.”

Luther így fordítja a Zsid 2,10-ben az „üdvösségünk fejedelme” kifejezést, hogy Jézus „üdvösségünk hercege.” Ő a mi üdvösségünk szerzője, alapítója, feje! Előttünk küzdött meg az ellenséggel, és győzedelmeskedett. (Vö.: Jn 1,14–16.29k; Zsid 2,14k.¹)

Előttünk kelt át a félelem tengerén. „Aggódva kelnek át a tengeren, de az ÚR megveri a tenger hullámait, egészen kiszárad a Nílus mély vize. Letűnik Asszíria gögös uralma, vége lesz Egyiptom hatalmának. / Hatalmassá lesznek az ÚR által, és az ő nevében bízva élnek – így szól az ÚR” (Zak 10,11k.). (Vö.: Józs 3,8–17.²)

264/2 2. Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett! :/: Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. Nagy irgalmát Naponként tölti ki rád: Áldását mindenben érzed.

425/4 4. Megesküvél, Uram, És ígédben bízom, Hogy égbe viszed gyermeked sasszárnyakon. Meglátom Jézusom És áldom hatalmát, Szent kegyelmének énekek halleluját.

¹ Jn 1,14–16.29k.: Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. / János bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: „Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.” / Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. / Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét! / Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én;”

Zsid 2,14k.: „Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; / és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.”

² Józs 3,8–17: „Te azért parancsolt meg a szövetség ládáját vivő papoknak: Amikor odaértek a Jordán vizének a széléhez, álljatok bele a Jordánba. / Azután ezt mondta Józsué Izráel fiainak: Jöjjetek ide, és hallgassátok meg Isteneteknek, az ÚRnak beszédét! / Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek – mondta Józsué –, és hogy ő valóban elűzi előletek a kánaániakat, a hettitákat, a hivvieket, a perizzieket, a girgásiakat, az emóriakat és a jebúszíakat: / Íme, az egész föld Urának a szövetségládája átmegy előttetek a Jordánon! / Most tehát válasszatok ki tizenkét férfit Izráel törzseiből, törzsenként egy-egy férfit. / És mihelyt a Jordán vizét érinti a papok lába, akik az ÚRnak, az egész föld Urának a ládáját viszik, a Jordán vize kettéválk, a felülről lefelé folyó víz megáll, mint egy gát. / Akkor fölker-

Előttünk egyengette az utat Jézus Istenhez, az Atyához. Előttünk tárult fel szeretete, előttünk imádkozott, előttünk szerzett győzelmet a Sátán felett! Ha megnyílnának szemeink a láthatatlan valóságra, mindenki láthatná közülünk, hogy Jézus Krisztus előttünk halad.

Nincs előkészítetlen szituáció. Isten mindenben előttünk van, ami kihívást jelent számunkra. Töltsön be szent bizonyossággal, hogy ő jelen van! Előttünk van! (Vö.: 2Móz 13,21k; 2Móz 23,20.23; Neh 9,19.¹)

Mint pásztor „előttük jár, és a juhok követik, mert ismerik a hangját” (Jn 10,4).

Útkészítőként legyőz előttünk mindent, ami feltartóztathatna. „Előttük megy, aki utat tör, áttörnek, átmennek a kapun, és kivonulnak. Előttük megy át királyuk, élükön maga az ÚR” (Mik 2,13).

Így vállalkozhatunk a bűn fogságából való kitörésre, sőt rátámadhatunk lelkünk ellenségére minden szívben, ahová elsáncolta magát. Nem kell a lehetetlenségek terhe alatt maradnunk! A Király előttünk van – az ÚR az első sorban áll! (Vö.: 1Krón 14,13–16; 5Móz 20,1–4.²)

kedett sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a szövetség ládáját a nép előtt. / A ládát vivők megérkeztek a Jordánhoz, és a ládát vivő papok lába a folyó szélén belemerült a vízbe. A Jordán medre pedig az aratás idején mindvégig egészen tele volt. / Egyszerre csak megállt a fölülről lefelé folyó víz, gátként feltornyosult egy nagy szakaszon Ádámnál, annál a városnál, amely Cáretán mellett volt. A pusztai tenger, azaz a Sós-tenger felé folyó víz pedig teljesen különvált. Így kelt át a nép Jerikóval szemben. / Az ÚR szövetségládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében. Egész Izráel átkelt, és mindaddig száraz volt a meder, amíg az egész nép mindenestül át nem kelt a Jordánon.”

¹ 2Móz 13,21k.: „Az ÚR pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel–nappal mehessenek. / Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől;”

2Móz 23,20.23: „Íme, én angyalt küldök előtted, hogy megőrizzen az úton és bevigyen arra a helyre, amelyet kijelöltem... / Mert az én angyalom előtted megy, és bevisz az emóriak, hettiták, perizziek, kánaániak, hivviek és jebúsziaik közé, és kiirtom őket;”

Neh 9,19: „De te nagy irgalmadban nem hagytad el őket a pusztában. Nem távozott el tőlük a felhőoszlop nappal, hogy vezesse őket az úton, sem a tűzoszlop éjjel, hogy világítson nekik az úton, amelyen jártak.”

² 1Krón 14,13–16: „Később ismét ellepték a filiszteusok a völgyet. / Dávid újra megkérdezte az Istent, és az Isten azt felelte neki: Ne vonulj közvetlenül utánuk, hanem kerüld meg őket, és a szederfák irányából támadj rájuk. / És ha majd lépések neszt hallod a szederfák teteje felől, akkor vonulj ki a harcra, mert előtted megy az Isten, hogy megverje a filiszteusok táborát. / Dávid úgy tett, ahogyan az Isten megparancsolta neki, és vágták a filiszteusok seregét Gibeóntól Gézerig;”

5Móz 20,1–4: „Ha háborúba vonulsz ellenséged ellen, és látsz lovakat, harci kocsikat és nálad nagyobb sereget, ne félj tőlük, mert veled lesz Istened, az ÚR, aki felhozott téged Egyiptomból. / Amikor készültek az ütközetre, lépjen elő a pap, és beszéljen a néphez. / Ezt mondja nekik: Halld meg, Izráel!

*„Tétovázás nélkül, frissen előre!
Isten életek része;
Lelkéből ad azoknak,
Akiket neve által szabadíthat meg.”*

H. E. Alexander

4./ Isten mögöttünk van

2Móz 14,19k.: *„Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. / Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka;”*

Ézs 52,12: *„De nem kell sietve vonulnotok, nem kell futva mennetek, mert az ÚR jár elöttetek, Izráel Istene lesz mögöttetek is.”*

Gondoljunk Izráel Egyiptomból való kivonulására és a pusztában történt vonulására.

Izráel népe parancsot kapott, hogy vonuljon előre: *„Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak. / Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. / Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain. / Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain”* (2Móz 14,15–18).

Isten utóvédként vállalta a védelmet a népe ellen vonuló ellenséggel szemben, amely Egyiptomba, munkaszolgálatba akarta visszavinni Izráelt.

Ne szabad lebecsülni az utánunk nyomuló ellenfelet.

Óriási a visszahúzó hatás régi megkötözöttségünkbe, óemberi életünkbe.

De az Úr mögöttünk áll, az ellenség és miközöttünk. Jelenléte az ellenségnek felhő és sötétség, Izráelnek azonban világosság az éjszakában. *„Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világí-*

Ti most készültök megütközni ellenségeitekkel. Ne lágyuljon meg a szívetek, ne féljete, ne rettegjete, és ne rémüljete meg tőlük! / Mert Istenetek az ÚR veletek megy, harcol értetek ellenségeitek ellen, és megsegít benneteket.”

tani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka” (2Móz 14,19k.). (Vö.: 2Krón 13,14–16; Zsolt 78,65k; Zsolt 139,5.¹)

Azoknak, akik nyugtalankodnak a múltbeli események miatt, vagy elbátortalanodtak önmagukkal kapcsolatos rossz tapasztalataik következtében, az egyetlen pompás üzenet: *Jézus választja el egymástól a múltat és a jelent!*

Szabadságra hívtunk el. *„Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” (Jn 8,36).* Nem érhet utol bennünket az ellenség, amíg előre tartunk, és az Úr védelmében bízunk. Hittel vegyük tudomásul, hogy Urunk jelen van. Mögöttünk van! (Vö.: Ézs 44,25; Fil 3,12–14².)

A Bárány tett eleget régi adósságunk miatt;

Jézus mindent jóvá tett, Isten megajándékoz kegyes jóindulatával.

Diadalmasan megtörte a Bárány a Sátán hatalmát.

A keresztfán kifolyó vére által mindnyájan szabadok vagyunk!”

/Új énekek/

5./ Isten velünk van

2Krón 32,7k.: *„Legyetek erősek és bátrak, ne féljete, és ne rettegjete az asszír királytól, meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele. / Ővele emberi erő*

¹ 2Krón 13,14–16: *„Amikor a júdaiak körülnéztek, látták, hogy elől is, hátul is harc vár rájuk, ezért az Úrhoz kiáltottak segítségért, a papok megfújták a trombitákat, / a júdaiak pedig harci kiáltásban törtek ki. És miközben a júdaiak harci kiáltása hangzott, megverte az Isten Jeroboámot és egész Izráelt Abijjá és Júda előtt. / Futásnak eredtek Izráel fiai Júda elől, de Isten a kezükbe adta őket;”*

Zsolt 78,65k.: *„Akkor, mint aki addig aludt, fölébredt az Úr, mint egy bortól ujjongó hős, / és visszaverte ellenségeit, gyalázatba döntötte őket örökre;”*

Zsolt 139,5: *„Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.”*

² Ézs 44,25: *„A csalók jeleit semmivé teszem, és a varázslókat bolondokká, a bölcseket meghátrálásra kényszerítem, leleplezem, hogy tudományuk bolondság;”*

Fil 3,12–14: *„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. / Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, / de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”*

van, mivelünk pedig Istenünk, az ÚR, aki megsegít bennünket, és velünk együtt harcol harcainkban. És megbátorodott a hadinép Ezékiásnak, Júda királyának a beszédétől;”

Mt 28,20: „Tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

„Ne rettegjete az asszír királytól, meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele” (2Krón 32,7). Vele emberi erő van; de velünk van az Úr, Istenünk, aki segít minket és vezet küzdelmeinkben.

Van egy gyermekimádság, amit közülünk is ismerhetnek: „Menésemben, jövésemben, Uram Jézus légy mellettem.” Ezzel az imával bocsátották útra, engedték iskolába az édesanyák gyermekeiket.

Valóban így van: „És aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül” (Jn 8,29). Ez védettséget biztosít és örömmel tölt el. Isten velem van minden úton, ő az Úr, akinek semmi sem lehetetlen. (Vö.: 2Móz 33,12–14; Zsolt 46,1–12; Ézs 41,10.¹)

Hogy Isten velünk van, ez azt is jelenti, hogy nem ellenünk van, hanem oldalunkra áll. Értünk van!

Dávid így kezdi egyik énekét: „Ha nem lett volna velünk az ÚR...” (Zsolt 124,1). Ehhez tartja magát: „Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van” (Zsolt 56,10).

¹ 2Móz 33,12–14: „Majd ezt mondta Mózes az ÚRnak: Lásd, te azt mondod nekem, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és megnyerted jóindulatomat. / Ha valóban megnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hadd tudjam meg tőled, hogy megnyertem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped! / Az ÚR így felelt: Megnyugtát téged, ha az orcám meggy veletek?”

Zsolt 46,1–12: „A karmesternek: Kórah fiaié. Ének magas hangra. / Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. / Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; / ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.) / Egy folyó ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait. / Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve. / Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld. / A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.) / Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön. / Háborúkat szüntet meg a föld kerekiségén, fát tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el. / Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. / A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.);”

Ézs 41,10: „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobбомmal támogatlak.”

Pál írja: „*Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?*” (Róm 8,31). (Vö.: Zsolt 56,10; Róm 8,31k; 2Tim 4,16k.¹)

Jézusban Isten egészen nyilvánvalóan megmutatatta, hogy velünk van. „*Íme egy fiatal nő teherben van, és fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezik el*” (Ézs 7,14).

A gyakorlatban megtörténhet, hogy valaki napokig, hetekig mintegy sötét felhő alatt él, és az az érzése: Isten ellenem van. Ez képzelődés? Vagy mi az oka ennek? Lehet rendezetlen bűn, engedetlenség, vagy balsiker, nehéz ínség, ami e felhő alá akar kényszeríteni.

De Isten velünk van, ha rémülten állunk a bűn előtt. Ha megbénít a kudarc vagy csalódás, ha elárasztanak a gondok – éppen akkor igazodhatunk Őhöz. Szándéka szerint: Íme, jelen van! Veled van! „*Ha Isten segít, a falon is átugrom*” (2Sám 22,30).

*Csak légy erős, ne félj
Semmiféle rémítő dologtól,
Isten veled van, ne hátrálj meg!
Kegyelme befedez, világosságában jársz.*

*Légy nyugodt, ne rettegj
Menj és vállald Urad harcát!
Boldog bizalomban
Győzelemről győzelemre haladsz.*

*Mindenütt, ahol jársz,
Istened az Úr, közel van hozzád,
Ha kapcsolatban maradsz vele,
Segítségére van jelen.*

¹ Zsolt 56,10: „*Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van;*”

Róm 8,31k.: „*Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? / Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*”

2Tim 4,16k.: „*Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. – Ne számítson ez bűneik közé! / De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését, és a pogányok valamennyien meghallják azt. Azután megszabadultam az oroszlán torkából.*”

6./ Isten közöttünk van

Zsolt 139,1–6: *„A karmesternek: Dávid zsoltára. URam, te megvizsgálsz, és ismersz engem. / Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. / Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. / Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. / Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. / Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni;”*

Jób 1,9k.: *„A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! / Hiszen te oltalmazod őt, a házáét és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön.”*

„Minden oldalról körülfogtál” (Zsolt 139,5). Ha környezetünkéről beszélünk, sokszor éppen az ellenkezőjére gondolunk: a nehéz körülményekre, emberekre, akik nehezzé teszik életünket. Azokra a körülményekre, amik akadályoznak és megterhelnek. Kritikára, gúnyra, pocskondiázó hatásokra. Azokra a követelményekre, amiket irántunk támasztanak. *„Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lánczsa és nyíl, nyelvük éles kard”* (Zsolt 57,5). (Vö.: Zsolt 22,17k.¹) Ez Dávid környezete realitása.

Gondoltunk-e már arra, hogy mindenekelőtt Isten van környezetünkben? Ő van hozzánk legközelebb. Közelebb van, mint bármi, amit megemlíthetnénk.

Pál azt mondja: *„Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk”* (ApCsel 17,28). És fontos ez a titokzatos kifejezés: *„A ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben”* (Kol 3,3).

Ez az Isten által körülvett lét valóság, aminek tudatában kell lennünk. Valójában mindenekelőtt Istent találja el először mindaz, ami minket akar elérni. Átala mindennel megbirkózhatunk. *„Gyűlölködő szavakkal vettek körül, ok nélkül harcolnak ellenem. / Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom”* (Zsolt 109,3k.).

Azoknak a dolgoknak, amik valóban elérnek minket, Isten akarata szerint javunkat kell szolgálniuk. *„Én magam oltalmazom mindenfelől – így szól az ÚR –, mint egy tüzes fal,*

¹ Zsolt 22,17k.: *„Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlukasztották kezemet, lábamat. / Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám.”*

és ott leszek benne dicsőségesen” (Zak 2,9). (Vö.: Zsolt 34,7k; Zsolt 125,1k; 2Kir 19,32–34; Dán 6,21–24.¹)

„Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömével. (Szela.).../ de aki bízik az ÚRban, azt ő szeretettel veszi körül” (Zsolt 32,7.10). (Vö.: Zsolt 27,5.²)

7./ Isten körülöttünk és bennünk van

Ef 3,17–19: „A Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva / képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; / és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig;”

Jn 14,20.23: „Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek... / Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála.”

¹ Zsolt 34,7k.: „Kiáltott a nyomorult; az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította. / Az ÚR anyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket;”

Zsolt 125,1k.: „Zarándokének. Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. / Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké;”

2Kir 19,32–34: „Azért ezt mondta az ÚR Asszíria királyáról: Nem jut be ebbe a városba, és nyilat sem lő rá; nem fordít feléje pajzsot, töltést sem emel ellene. / Azon az úton tér vissza, amelyen jött, de ebbe a városba nem jut be, így szól az ÚR. / Pajzsa leszek ennek a városnak, és megszabadítom önmagamért, meg szolgálomért, Dávidért;”

Dán 6,21–24: „Amikor odaért a veremhez, szomorú hangon kiáltott Dánielnek. Így szólt Dánielhez a király: Dániel, aki az élő Isten szolgálója vagy! A te Istened, akit te állhatatosan tisztelsz, meg tudott-e menteni az oroszlánoktól? / Dániel így felelt a királynak: Király, örökké élj! / Az én Istenem elküldte angyalát, és az bezárta az oroszlánok száját, úgyhogy nem bántottak engem. Mert ő ártatlannak talált engem, és téged sem bántottalak meg, ó király, semmivel. / Akkor a király nagyon megörült, és kihúzatta Dánielt a veremből. Ki is húzták Dánielt a veremből, és semmi sérülés nem volt rajta található, mert hitt Istenében.”

² Zsolt 27,5: „Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem.”

Hogy mi minden fog feltárulni számunkra Jézus belső jelenlétében, azt bizonyára alig sejtjük. Jézus ezt mondja tanítványainak: *„Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála”* (Jn 14,23). (Vö.: 1Jn 3,24; 1Jn 4,1; 1Kor 3,16; 2Kor 6,16.¹)

Isten az önmaga és velünk való közösséget szava meghallása, szeretete, tervei kijelentése, élete üzenete által bennünk és általunk szeretné megvalósítani legbensőségesebben Jézussal és az Atyával!

Bizonyos, hogy számunkra az a legcsodálatosabb és legboldogítóbb, hogy Isten bennünk lakik, hogy olyan bensőségesen egyesül velünk, amire semmiféle más lény nem képes. *„Azt a titkot, amely örök idők és nemzedékek óta rejtve volt, de amely most kijelentetett az ő szentjeinek, / akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag ennek a titoknak dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek”* (Kol 1,6k.).

Pál levonja a következtetést önmaga számára: *„Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem”* (Gal 2,20).

A korinthusiaknak ezt írja Pál: *„Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?! Önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok”* (2Kor 13,5).

Csak azért vagyunk kipróbált keresztyének, mivel Krisztus él bennünk. Íme, jelen van, benned van! (Vö.: Jn 17,23; Róm 8,10k.²)

¹ 1Jn 3,24: *„Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekiünk;”*

1Jn 4,1: *„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba;”*

1Kor 3,16: *„Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.”*

2Kor 6,16: *„Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek.”*

² Jn 17,23: *„Én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted;”*

Róm 8,10k.: *„Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek életet ad az igazság által./ Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az,*

CHR. VON VIEBAHN

37./ A SZENTLÉLEK LELKIGONDOZÁSA

DIE SEELSORGE DES HEILIGEN GEISTES

Bibellesezettel für das 3. Vierteljahr 1973.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

BLZ III/1973 S. 104–113

Bevezetés

2Kor 13,13b: „A Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!”

Jn 14,16k.: „Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: / az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”

Csodálatos segítség tudni azt, hogy Isten Szentlelke állandóan velünk van, hogy mindnyájunkért végezze munkáját. Törődik a lelkünkkel.

Miközben azzal foglalkoztam, hogy mit tanít a Biblia a Szentlélekről, feltűnt számomra a Szentlélek négy lelkipozíciós célja. Ezek: a bűntől való megtisztítás, megszentelés, vezetés, és hogy be akarja tölteni életünket.

1./ A Szentlélek megtisztít

A Szentlélek lelkipozíciós tevékenysége a megtisztításra irányul. Bizonyára nekünk is feltűnt már, hogy mikor valaki segítséget kérve ment oda Jézushoz bizonyos nyomorúságával, előfordult, hogy Jézus nem a bajával foglalkozott, hanem azt mondta neki: „Megbocsáttattak bű-

aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.”

neid!¹” Jézus közvetlenül a lelki problémára fordította a figyelmét, és így nyújtott segítséget a jelenlévő problémára is.

A bűn a legkomiszabb baj, ami a lélek legsúlyosabb terhe. Jézus önmaga vállalta a halált azért, hogy megtisztítson bűneinktől.

Jézus a Szentlélekre bízta azt a feladatot, hogy az emberek figyelmét a bűnükre irányítsa. Hogy megtapasztalják a vétkeikből való megtisztulást, és bocsánatot nyerhessenek. A Jn 16,7–9-ben olvassuk: *„Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. / És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. / A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.”* (Vö.: Zak 12,10; Zsolt 51,12–14; Ez 36,26k.²)

Nagy dolog az, hogy végzi a Szentlélek a maga lelkigondozói munkáját az egész világban. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”* (Jn 3,16). (Vö.: Tit 3,5; Jn 3,5–8.³)

a./ Leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn

Jn 16,7–9: *„Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. / És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. / A bűn az, hogy nem hisznek énbennem;”*

¹ Vö.: Mt 9,5; Mk 2,5; Lk 5,23; 7,48.

² Zak 12,10: *„Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könyörület és a könyörgés lelkét. Rátékitenek arra, akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak;”*

Zsolt 51,12–14: *„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! / Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen;”*

Ez 36,26k.: *„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. / Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek.”*

³ Tit 3,5: *„Az ő irgalmából üdvözített minket újjászülő és megújító fürdője a Szentlélek által;”*

Jn 3,5–8: *„Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. / Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. / Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újjonnan kell születnetek.”*

ApCsel 2,22–41: „Izráelita férfiak, halljátok meg ezeket az igéket! A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, / azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. / De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. / Mert ezt mondja róla Dávid: Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbam felől van, hogy meg ne inogjak. / Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni, / mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson. / Megismerttetted velem az élet útjait, betöltesz engem örömezzéssel a te orcád előtt. / Atyámfiak, férfiak! Nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig. / De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára; / ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást. / Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. / Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is. / Mert nem Dávid ment fel a mennyekbe, hiszen ő maga mondja: Így szólt az Úr az én uramhoz: Ülj az én jobbmra, / amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. / Tudja meg tehát Izráel egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettétek.” / Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiak, férfiak?” / Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. / Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” / Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérlelte őket: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” / Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.”

Jézus örökérvényű megváltást szerzett. Ezért van felmentés a bűn alól, megszabadulás a bűn általi megkötöttségből, és van igazságban való új élet, és hatalom a lelkek ellensége felett. A megváltás ezen következményét akarja közölni a Szentlélek minden emberrel.

Ő győz meg a bűnről. Mert mindenki bocsánatot kaphat hit által.

Ő győz meg az igazságról. Jézus mindnyájunkat megigazított, hogy új életet folytassunk.

A Szentlélek meggyőz az ítéletről is. Meglepő módon a Lélek lelkipendozói tevékenysége nem a mi ítéletünkre vonatkozik, hanem a Sátán fölötti ítéletre. Jézus hangsúlyozza: „*E világ fejedelme megítéltetett*” (Jn 16,11).

Csodálatos tény, amit közölt a Szentlélek. Nem a bűnnel foglalkozik, hanem azt akarja, hogy megtisztuljunk, mivel olyan új életre akar vezetni, ami helyes Isten előtt.

És a Lélek Jézusnak a Sátán felett a Golgotán kivívott győzelmét teszi nyilvánvalóvá, s minket is részesíteni akar ebben a győzelemben. (Vö.: Róm 3,21–26; Jn 5,22–24; Jn 12,31k; Kol 2,15.¹)

Az 1Móz 1,2-ben olvassuk: „*A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.*” Némelyek ezt a verset így fordítják: „*Kotlott a vizek fölött.*”

Ahogy a Szentlélek részt vett abban, hogy Isten a káosz után akarata szerint megteremtse a világot, úgy akar kivezetni saját bűnös emberi egzisztenciánk káoszából is, és azon munkálkodik, hogy megtisztítson, megszenteljen és betöltsön. Magas célt tűzött ki, és azt is tudja, mit kell cselekednie, s hogyan érje el velünk a célját. (Vö.: 1Kor 6,9–11; Ez 37,1–14.²)

¹ Róm 3,21–26: „*Most pedig a törvény nélkül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonysgot is tesznek a törvény és a próféták. / Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség: / mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. / Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. / Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte / türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz;*”

Jn 5,22–24: „*Az Atya nem is ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta át, / hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte. / Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe;*”

Jn 12,31k.: „*Most megy végbe az ítélet e világ felett, most vettetik ki e világ fejedelme. / Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket;*”

Kol 2,15: „*Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.*”

² 1Kor 6,9–11: „*Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Isten országát? Ne tévelygjetek: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, / sem tolvajok, sem nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmozók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát. / Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtetek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által;*”

b./ Megtisztító munkája üdvösségünkre szolgál

Zsolt 139,23k.: *„Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! / Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”*

Ézs 52,1k.: *„Ébredj, ébredj, Sion, szedd össze erődet! Öltözz ékes ruhába, Jeruzsálem, te szent város, mert nem jön már ide többé körülmetéletlen és tisztátalan. / Rázd le magadról a port, kelj föl, fogságba vitt Jeruzsálem, oldd le nyakadról bilincsedet, Sion fogságba vitt lánya!”*

Penn-Lewisné elmondta, hogy ítélte s tisztította meg a Szentlélek, hogy csupán egy halom foszlány maradt az életéből. A Lélek megtisztító munkája üdvösségére szolgált. Menynyire betöltötte Isten élete edényét! Sok embernek hatékony segítséget adott Isten országában, hogy hiteles szolgálatot végezzenek. (Vö.: 2Kor 7,1; 2Tim 2,20k.¹)

Ez 37,1–14: *„Az ÚR megragadott engem; elvitt engem az ÚR lélek által, és letett egy völgyben. Tele volt az csontokkal. / Végigvezetett köztük körös-körül, és láttam, hogy nagyon sok csont volt a völgyben, és már nagyon szárazak voltak. / Megkérdezte tőlem: Emberfia! Életre kelnek-e még ezek a csontok? Én így feleltem: Ó, Uram, URam, te tudod! / Akkor ezt mondta nekem: Prófétáld e csontokról! Mondd nekik: Ti száraz csontok, halljátok az ÚR igéjét! / Így szól az én Uram, az ÚR ezekhez a csontokhoz: Én lelket adok belétek, és életre fogtok kelni. / Inakat adok rátok, húst rakok rátok, és beborítalak benneteket bőrrel, azután lelket adok belétek, hogy életre keljeteek. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. / Én tehát prófétáltam, ahogyan megparancsolta nekem. Amint prófétálni kezdtem, hirtelen dörgő hang támadt, a csontok pedig egymáshoz illeszkedtek. / Láttam, hogy inak kerültek rájuk, majd hús növekedett, és végül bőr borította be őket, de lélek még nem volt bennük. / Akkor ezt mondta nekem: Prófétáld a léleknek, prófétáld, emberfia, és mondd a léleknek: Így szól az én Uram, az ÚR: A négy égtáj felől jöjj elő, lélek, és lehelj ezekbe a megöltekbe, hogy életre keljenek! / Én tehát prófétáltam, ahogyan megparancsolta nekem. Akkor lélek szállt beléjük, életre keltek, és talpra álltak: igen-igen nagy sereg volt. / Akkor ezt mondta nekem: Emberfia! Ez a sok csont Izráel egész háza, amely most ezt mondja: Elszáradtak a csontjaink, és elveszett a reménységünk, végünk van. / Azért prófétáld, és ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Én felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek benneteket Izráel földjére. / Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem! / Lelkemet adom belétek, életre keltek, és letelepítelek benneteket a saját földetekben. Akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR, meg is teszem, amit megmondtam – így szól az ÚR.”*

¹ 2Kor 7,1: *„Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket;”*

2Tim 2,20k.: *„Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. / Ha tehát valaki meg-*

Nem mindig nagy dolgokról van szó. Életünk sok apró dologból tevődik össze. Talán azt közli a Szentlélek: Mérgelődteél, sőt már gyűlölet van benned. Nem bocsátottál meg, haragot tartasz!

Lehetséges, hogy a másik fél volt hibás – vagy nem is lehet tudni igazán, hogy alakult így a dolog? De most ez az ügy marja a szívedet. A légkör feszült, bátortalannak érzed magadat, fáradtnak, túlterheltnak. Hogy lehet kikecmeregni ilyen gödörből, hogy lehet megtisztulni?

Miközben imádkozunk érte? Igen, ez az első, hogy alázzuk meg magunkat az Úr előtt, és kérjük a bocsánatát.

De ha tovább emészt a dolog, ha újra és újra a szívembe nyilallik, ha meglátom a másikat vagy rá gondolok? Akkor bizonyára Jézus ígéje érvényes erre az esetre vonatkozóan: *„Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával”* (Mt 5,23k.). (Vö.: Ef 4,30–32; Péld 28,13k.¹)

Egyik nőtestvérünk mondta el, hogy kapott segítséget Modersohn lelkipásztortól, aki azt közölte vele: Ha szeretetlen volt valaki Ön iránt, annak meg kell bocsátania!

Olyan sok szeretetlenséget követtünk el édesapánk, édesanyánk ellen, meg mások iránt is. A bűntől való megszabadulás életünkben a megbocsátásra való készséggel kezdődik. *„Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened”* (Lk 15,18). (Vö.: Lk 15,11–24.²)

tisztítja magát ezekről, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.”

¹ Ef 4,30–32: *„És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. / Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonosszággal együtt. / Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban;”*

Péld 28,13k.: *„Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. / Boldog ember, aki mindig istenfélő, de a kemény szívű bajba esik.”*

² Lk 15,11–24: *„Azután így folytatta: „Egy embernek volt két fia. / A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyont rám eső részét. Erre megosztotta köztük a vagyont. / Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott. / Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. / Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. / Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.” / „Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérése bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! / Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. / Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezze-*

c./ Bocsássatok meg egymásnak!

Mt 6,12: „*És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;*”

Kol 3,13: „*Viseljétek el egymást, és, ha valakinek panaszja volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.*”

Egy újságíró megkérdezte korunk egyik vezető politikusát: Mit érez akkor, amikor szembe kell állnia azzal az emberrel, akinek a kormányzati ideje alatt több évig börtönbe zárták? Ezt válaszolta: Naponta elimádkozom a Miatyánkot!

Ebben az imádságban, amelyben Jézus tanította tanítványait, van egy ilyen kérés: „*És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*” (Mt 6,12).

A bűn olyan akadály, amit nem lehet alábecsülni. Elbagatellizálása nem segítene. Menj oda ahhoz, aki ellen vétettél, valld meg a bűnödöt, vagy írd neki egy bocsánatkérő levelet. Vagy alázd meg magadat valaki előtt, akivel Isten elé viszed a bűneidet. (Vö.: 2Sám 22,27b–12,13; Zsolt 32,1–5.¹)

nek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. / És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. / A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. / Az apa viszont ezt mondta szolgáinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! / Azután hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, / mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigádozni kezdtek.”

¹ 2Sám 22,27b–12,13: „*De az Úrnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett. / Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. / A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. / A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. / Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnálta a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. / Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő Úrra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! / A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. / Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. / Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. / Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! / Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól,*

A Szentlélek gondot fordít arra, hogy feltárja a bűnt, és megszabadítson tőle. Rámutat a szívünkben, hogy mi a megtisztulás útjára.

Nyugodtabb és gyümölcsözőbb lenne közösségünk, ha mindig azonnal igénybe vennénk a Lélek bűntől való megtisztítását. Ebben az összefüggésben fontos az 'azonnal' szó. Nem ok nélkül olvasható az Ef 4,26k.-ban: *„Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, helyet se adjatok az ördögnek.”*

Előfordul, hogy Isten gyermekei napok, hetek, sőt évek után is haragot és ingerültséget hordoznak a szívükben mások miatti. Sokszor lement a nap anélkül, hogy tisztázták volna a harag bűnét.

Talán a másik ember, aki miatt még mindig indulatosak vagyunk, régen megbánta már a tettét, és Isten is elfelejtette bűnét, mi azonban felmelegítjük, s újra és újra felizgatjuk magunkat miatta. *„Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas. / „Ne ítéljetelek, és nem ítéltetek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok” (Lk 6,36k.). (Vö.: Lk 17,3k; Mt 7,3–5; 1Pét 4,8.¹)*

mivel megvetetted engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. / Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni. / Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkedet, nem halsz meg;”

Zsolt 32,1–5: „Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. / Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. / Mert éjjel–nappal rám nehezedett kezed, erőm el-lankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.) / Megvallottam neked vétkeket, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. (Szela.).”

¹ Lk 17,3k.: *„Vigyázzatok magatokra!” Ha vétkezik ellened atyádfia, figyelmeztess, és ha megbánja, bocsáss meg neki. / És ha naponta hétszer vétkezik ellened, és hétszer tér vissza hozzád ezt mondva: Megbántam – bocsáss meg neki;”*

Mt 7,3–5: „Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem? / Vagy hogyan mondhatod akkor atyádfiának: Hadd vegyem ki szemedből a szálkát! – mikor a magad szemében ott a gerenda. / Képmutató, vedd ki előbb saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd atyádfia szeméből a szálkát;”

1Pét 4,8: „Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez.”

d./ Isten naponként megtisztít igéje által

Zsid 4,12k.: *„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. / Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk;”*

1Ján 2,26k.: *„Ezt azokról írtam nektek, akik megtévesztenek titeket, / de bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; sőt amire az ő kenete tanít meg titeket, az igaz, és nem hazugság; és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.”*

„Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság” (Jn 17,17). Milyen nagy az Isten igéje által való, naponkénti megtisztítás kegyelme. Jézus azt mondta Péternek: *„Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám”* (Jn 13,8). (Vö.: Jn 15,3; Ef 5,26.¹)

Isten Lelke érvényesül bennem az igeolvasással, mert jelen van! Így már érzékenysé-
günket, gondolatainkat, és egész magatartásunkat is kitesszük megtisztító hatalmának. Milyen sokat veszítettünk volna, ha nem érhetne el bennünket Jézus naponként igéje által.

Ennek során egy kép jutott eszembe, amit némelyek bizonyára már jól ismernek: a folyóvíz által megtisztított kosár képe. A kosár képtelen tárolni a vizet, de mikor az keresztülfo-
lyik rajta, akkor megtisztul. Ha emlékezetünk nem is őríz meg sokat a reggelenkénti igeolva-
sásból, általa mégis megtisztulunk. És a megtisztulás felszabadító, és boldogító módon hat.

A keresztyénekről olykor azt mondják, hogy szűklátókörűek. De valójában akkor va-
gyunk szűklátókörűek, ha semmit se mondott Isten Szentlelke, ha mindenen fennakadunk,
ami a természeti embertől származik, és ez a szűklátókörűség befészke-
li magát az életünkbe.

Mások ezt már régóta látják, és el kell viselniük, miközben mi mit sem sejtve kegye-
sen beszélünk. A Szentlélek meg akar szabadítani minket a másokat taszító, istenellenes, önző
viselkedésünktől.

¹ Jn 15,3: *„Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek;”*

Ef 5,25k.: *„Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, / hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje.”*

Ahol egykor a lélek mélyén romlás honolt, oda gyógyulást hoz a Szentlélek, mert meggyógyít Jézus átszegezett keze! (Vö.: Zsolt 19,8–12; 37,30k; 94,12; 119,9–11. 33–36. 130. Péld 6,23; Kol 3,16.¹)

2./ A Szentlélek megszentel

1Thess 4,1–3. 7k.: „Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intiünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is –, ebben jussatok még előbbre. / Hiszen tudjátok: milyen rendelkezéseket adtunk nektek az Úr Jézus nevében. / Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjatok a parázناسágtól... / Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre. / Aki tehát ezt megveti, az nem embert vet meg, hanem az Istent, aki Szentlelkét is reátok árasztja;”

Róm 6,19: „Emberi módon beszélek, mivel erőtlene vagytok. Ahogy tehát átadtátok tagjaitokat a tisztátalanságnak és a törvénytelenségnek a törvénytelenség szolgálatára, úgy most adjátok át tagjaitokat az igazság szolgálatára, hogy szentek legyetek.”

¹ Zsolt 19,8–12: „Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt. / Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. / Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, / kíváncsabbak az aranyból, sok színaranyból is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. / Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges;”

Zsolt 37,30k.: „Bölcsen beszél az igaznak a szája, és a nyelve igazat mond. / Isten törvénye van a szívében, nem ingadoznak léptei;”

Zsolt 94,12: „Boldog az az ember, akit te megfenyítesz, URam, és megtanítasz törvényedre;”

Zsolt 119,9–11. 33–36. 130: „Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igéjét. / Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól! / Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened... / Taníts, URam, rendelkezéseid céljára, hogy megfogadjam azokat mindvégig! / Tégy értelmessé, hogy megfogadjam törvényedet, és megtartsam teljes szívvel. / Vezess parancsolataid útján, mert abban gyönyörködöm. / Add, hogy szívem intelmeidre hajoljon, ne a haszonlesésre!.. / Igéd kijelentése világosságot gyűjt, értelmessé teszi az együgyűket;”

Péld 6,23: „Mert lámpás a parancs, világosság a tanítás, az élet útja a figyelmeztető intés;”

Kol 3,16: „A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcses-séggel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljete szíve-tekben az Istennek.”

A Szentlélek második lelkigondozói szándéka: a megszentelés! A Szentlelket nem csupán természete alapján hívják szentnek, hanem azért is, mivel megszentelő módon hat. Ahol jelen van, ott megszentelődés történik. Ő a szerzője minden tényleges személyiségváltásnak, ami a hívők megszentelését jelenti.

Gyakran mondtuk: szentnek lenni azt jelenti, Istenhez tartozni. És azokhoz, akik hozzá tartoznak. Isten mondja: *„Legyetek szentek, mert én szent vagyok!”* (3Móz 11,44)

Isten azt akarja, hogy teljesen részesedjünk abban, ami az övé. Ez a terve, ez a szándéka.

De milyen lehetetlen az embernek, hogy önmaga megszentelődjön. Előttünk már sokan megpróbálták, és magunk is bizonyára sokszor megkíséreltük, hogy jobbak és mások legyünk. De hogy ez semmire sem vezet, azt mindnyájan tudjuk.

A megszentelést Jézus szerezte meg nekünk. Áldozata nélkül soha sem jutottunk volna ki a sötétség uralma alól. *„Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket”* (Zsid 10,14). (Vö.: Zsid 2,10k; Zsid 10,14; Jn 17,19.¹)

Ezt Jézus vitte véghez! Isten részéről ehhez semmit sem lehet hozzátenni. De éppen ezért most az én és te felelősséged, hogy ténylegesen komolyan vegyük a megszentelődést. *„Törekedjetek mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat”* (Zsid 12,14). Törekedni – milyen szemléletes kép! Igyekezni arra, hogy mássá legyünk, akarni az új életet, az átfarmálódást. Helyzetünkben Isten szerinti életre törekedjünk!

Valóban ezt tesszük? Tényleg olyan fontos számunkra, hogy Jézushoz hasonlók legyünk? Ezért érdemes meghozni minden áldozatot! (Vö.: 1Pét 1,14–17; 1Thess 5,23k.²)

¹ Zsid 2,10k.: *„Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. / Mert a megszentelő és a megszenteltek mind egytől származnak, ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni;”*

Jn 17,19: *„Én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.”*

² 1Pét 1,14–17: *„Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, / hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, / úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” / Ha pedig mint Atyákatok hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövevényiségetek idejét,*

1Thess 5,23k.: *„Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelkeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. / Hű az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt.”*

a./ Felség, ez nem illik!

2Kor 7,1: *„Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket;”*

2Pét 3,10–12: *„De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek re-
csegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is
megégnék. / Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek él-
netek, / akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövételét, amikor majd az egek lángolva
felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!”*

Nem mondjuk-e olykor saját mentségünkre: Állandóan provokálják az óemberemet, aztán meg bemocskolom magam! Lehet, hogy igazunk van, de van kiút ebből a helytelen reagálásból. A bennünk lévő Szentlélek segít Krisztus szerinti módon válaszolni úgy, ahogy ez megfelel Isten családjának.

Zinzendorf nevelési módszeréből ismerős a figyelmeztetés: Felség, ez nem illik! És Isten újjászületett gyermekeiként mi valamennyien Isten fiai, leányai vagyunk. Jézus Krisztus Istenünk és Atyánk királysága tagjaivá tett minket! És ebben a tisztünkben ez a döntő: *„Azok, akik bőszesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által”* (Róm 5,17). (Vö.: Luk 10,19; Róm 5,19; Róm 6,12–14; 2Tim 2,11–12a.¹)

¹ Luk 10,19: *„Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”*

Róm 5,19: *„Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká;”*

Róm 6,12–14: *„Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete kívánságainak. / Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek. / Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltetek;”*

2Tim 2,11–12a.: *„Igaz beszéd ez: Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. / Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is.”*

Ne bátortalanodj el! Az ige helyek szerint, amik az ige gazdagságából adódnak, a Szentlélek lelkigondozása abból áll különösen, hogy némelyekben érvényre juttathassa az új élet ajándékát. Mindennapi csoda az, hogy nem vagyunk kiszolgáltatva régi életünknek, hanem újjá leszünk, új életben járhatunk, teljesen másként, mint korábban!

Milyen gyorsan ajkunkon van ez a mondat: Én már csak ilyen vagyok, engem így kell elfogadni, ilyen a természetem. Ez belenyugvás. Aki így beszél, az nem hisz a személyiség alapvető megváltozása lehetőségében. Az ilyen felfogás egyértelműen ellentmond a Biblia tanításának. Ahogy Isten Jákóbot Izráellé, Simont Péterré, Saulat Pállá formálta, úgy a történelem folyamán számtalan embert megváltoztatott! (Ef 5,8–14; Kol 1,12k. 21–23; Tit 2,11–14.¹)

b./ A Lélek megváltoztat

2Kor 3,17k.: *„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Leke, ott a szabadság. / Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Leke által dicsőségről dicsőségre;”*

Gal 5,16. 22–25: *„Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek... / A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, / szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. / Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet*

¹ Ef 5,8–14: *„Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljete úgy, mint a világosság gyermekei. / A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. / Ítéltétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, / és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább lepleztétek le ezeket. / Mert amiket titokban tesztek, azokról még beszélni is szégyen, / de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz. / Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus;”*

Kol 1,12k. 21–23: *„Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete. / Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába... / Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtek, és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, / most viszont megbékéltetett emberi testében, halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé. / Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és egyenesen, el nem tántorodva az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt, és amelynek én, Pál, szolgájává lettem;*

Tit 2,11–14: *„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, / és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, / mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, / aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonosztságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.”*

megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. / Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint.”

A Szentlélek a megváltoztatás Lelke. Olyan ereje van, ami személyiség-átalakulást végez Isten népe tagjaiban. A keresztyén élet merész vállalkozás Isten eddig ismeretlen országában.

Nem régen találkoztam egy hölgygel, akit már régóta ismertem. Nem folytattunk lényegre törő beszélgetést, de valami olyat mondott, amit soha sem szeretnék elfelejteni. Egy asszonyról kezdtünk beszélgetni. Látogatóm öt lánykora óta ismerte, és közvetlenebb kapcsolatban állt vele, mint én. Ennek során történt, hogy látogatóm – aki tulajdonképpen könnyen alkotott lekicsinylő véleményt – azt mondta: Ez az asszony teljes átalakuláson ment át. Korábban elkényeztetett, gögös volt! És most? Tulajdonképpen össze sem lehet hasonlítani korábbi önmagával – teljesen megváltozott!

Ha megszentelődésre, megújulásra, átalakulásra vágyunk, teljesen a Biblia talaján állunk. *„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre”* (2Kor 3,18). Ezt az Úr végzi el, Lelke viszi véghez!

„Az ő irgalmából üdvözített minket újjászülő és megújító fürdője a Szentlélek által” (Tit 3,5). Munkája által emelt ki a bűn világából a Szentlélek! Felbátorító ilyen ígéret olvasni.

Bármelyikünk megújulásban részesülhet akármilyen területen. A megváltásnak nincsenek határai. Nem rendelkezhetünk minden adománnyal, amit mások kaptak, de a bűnből minden területen teljes szabadulásban részesülhetünk az új ember javára, teljes képességeivel együtt. (Vö.: Róm 8,2; 1Tim 1,13–17; Zsid 7,25; 1Ján 3,5–9.¹)

¹ Róm 8,2: *„Mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől;”*

1Tim 1,13–17: *„Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. / De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. / Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok. / De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak. / Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön örökké. Amen;”*

Zsid 7,25: *„Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzek értük;”*

c./ Aki Krisztusban van, az új teremtés

2Kor 5,17: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre;”

Zsolt 143,10b: „A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”

Nem kell félnünk attól, hogy Jézus ne tudná megoldani bármelyik emberi problémánkat. A Szentlélek azonban csak akkor boldogul velünk, ha lépésről lépésre vele haladunk.

Egy lépést sem tesz akaratumk nélkül. Ha kétségeskedünk gyenge akaratumk miatt, kérhetjük az Urat: győzzél meg! Teljes mértékben rendelkezél velem. Engedd, hogy életem a te dicsőségre szolgáljon! Én készen állok erre!

Ha átadhatjuk magunkat a Szentlélek figyelmeztetésének, megvilágosításának és erősítésének, akkor vehet közösségébe. Ez a mi felelősségünk. (Vö.: Róm 12,1k; vö.: Ez 1,12.¹)

Senki sem írhatja más terhére a bűneit, gyengeségeit, maradiságát. Nem tehetjük ezekért felelőssé sem szüleinket, sem örökségünket, sem körülményeinket, sem bármilyen aszociális magatartású egyént. Nem, a Szentlélek megajándékoz új élettel, ha ezt most akarod. Ha adottságként tekintjük ömberünket, nem lehet segíteni rajtunk. Ha másokat hibáztatunk, ugyanolyan kevéssé lehet rajtunk segíteni.

Csak az igazság Lelke segíthet nekünk, és ő meg is teszi ezt, miközben szembesít az igazsággal önmagunkkal kapcsolatban, és megmutatja a teljes megváltás valóságát. „*Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazulta-*

1Ján 3,5–9: „Azt pedig tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket, és hogy őbenne nincsen bűn. / Aki őbenne marad, az nem vétkezik: aki vétkezik, az nem látta őt, és nem is ismeri őt. / Gyermekeim, senki meg ne tévesszen titeket: aki az igazságot cselekszi, az igaz, mint ahogyan ő is igaz. / Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. / Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született.

¹ Róm 12,1k.: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes;”

Ez 1,12: „Mindegyik előre nézve tudott menni. Ahova a lélek akart menni, oda mentek, nem kellett megfordulniuk, amikor jártak.”

tok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által” (1Kor 6,11). (Vö.: 1Pét 1,18; 1Pét 4,6; Zsid 9,12–14; Róm 6,6–11.¹)

d./ Isten Lelke leleplezi a bűnt

2Sám 12,1–13: „Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. / A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. / A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. / Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. / Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! / A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. / Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. / Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. / Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! / Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetettél

¹ 1Pét 1,18: „Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból;”

1Pét 4,6: „Mert a holtaknak is azért hirdettetett az evangélium, hogy testben, emberi mértékek szerint ítéltessenek meg, de éljenek Isten szerint lélekben;”

Zsid 9,12–14: „Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett. / Mert ha bakok és bikák vére és tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel, vagyis külsőleg tisztává tesz, / akkor a Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek;”

Róm 6,6–11: „Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettetett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. / Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. / Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. / Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.”

engem, és elvetted a hettita Uriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. / Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálalni. / Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg;

Jn 16,8: *„És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet.”*

Az Úr elküldte Nátánt Dávidhoz egy történettel, amiben magára kellett ismernie. *„Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember!... / Miért vetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?!... / Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg”* (2Sám 12,7. 9a. 13).

A lelkigondozás nem feltétlenül kellemes. Megszégyenítő, ha rábizonyítják valakire a bűnét, és kínos a bűnt bevallani. Mégis, a lelkigondozói beszélgetés az egész emberre enyhítően, felszabadítóan hat. *„Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek”* (Jn 8,36). (Vö.: 2Kor 3,17.¹)

Megéri tehát minden a megszégyenülés, és a rólunk szóló jó vélemény lerombolása, ha így megragadhatjuk az új, szabad, Istennek tetsző életet.

Határozatlan lelkigondozás nem szolgálja a javunkat. Szeretetlen a hamis vigasztalás, a bűn eltusolása, elbagatellizálása. A lelkigondozás nem arra való, hogy tartósan szemünk elé tárja kudarcunkat, hanem hogy megszabadítson annak terhétől. (Vö.: 1Jn 1,7–9; Ézs 43,25; Ézs 44,22.²)

¹ 2Kor 3,17: *„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.”*

² 1Jn 1,7–9: *„Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. / Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. / Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól;”*

Ézs 43,25: *„Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem;”*

Ézs 44,22: *„Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!”*

Mennyivel irgalmasabb, ha kihúznak egy gennyes fogat, mint hogy tablettával és kedves szavakkal becsapjanak a hibás foggal kapcsolatosan. „Azért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. / Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megölitek a test cselekedeteit, élni fogtok” (Róm 8,12k.).

Pál írja a korinthusiaknak: „De most már örülök. Nem annak, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg: mert Isten szerint szomorodtatok meg, és miatunk semmiben nem vallotok kárt. / Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre” (2Kor 7,9k.). (Vö.: Lk 3,8. 10–14; Jel 3,19k; Ézs 1,16–18.¹)

3./ A Szentlélek vezet és kísér bennünket

Jn 14,26: „A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek;”

Jn 16,13: „Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek;”

A Szentlélek lelkigondozásának a része, hogy vezet és kísér bennünket. „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai” (Róm 8,14). Milyen gyakran vezetésre van szükségünk,

¹ Lk 3,8. 10–14: „Teremjetez hát megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne kezdjétek azt mondogatni magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiaikat támasztani Ábrahámnak / ...A sokaság pedig megkérdezte tőle: „Akkor hát mit tegyünk?” / János így válaszolt nekik: „Akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék.” / Vámszedők is mentek hozzá, hogy keresztelje meg őket. Ezek szintén megkérdezték tőle: „Mester, mit tegyünk?” / Nekik ezt mondta: „Semmivel se hajtsatok be többet, mint amennyi meg van szabva.” / Megkérdezték tőle a katonák is: „Mi pedig mit tegyünk?” Nekik viszont ezt felelte: „Senkit ne bántalmazzatok, meg ne zsaroljatok, és elégedjetez meg a zsoldotokkal.”

Jel 3,19k.: „Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg! / Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vApCselorálok, ő pedig énvelem;”

Ézs 1,16–18: „Mossátok tisztára magatokat! Vigyétek el szemem elől gonosz tetteiteket! Ne tegyetek többé rosszat! / Tanuljatok jót tenni, törekedjetez igazságra, térítsétek jó útra az erőszakoskodót! Védjétek meg az árvák jogát és az özvegyek peres ügyét! / Jöjjetek, szálljunk vitába! – mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gyapjú.”

tulajdonképpen egész nap, hogy semmit se tegyünk rosszul, és csak a menny áldás-atmoszférájában maradjunk!

Az életet gyakran olyan úttal hasonlítják össze, amelyik örömünkre szolgál ugyan, de fárasztó is és erőt igényel. Nem veszély nélküli. Döntenünk kell, hogy jobbra vagy balra megyünk tovább? A várnál is tovább tarthat, – de célba visz.

Jézus maga előtt látta tanítványai életútját, amikor eltávozott tőlük. Tudta, hogy alakulhat az életük, és melyik országban fognak érte élni és meghalni. Tanítványaival folytatott utolsó beszédében felkészítette őket elmenetelére és egyúttal a Szentlélek fogadására.

Beszélt Jézus a Lélek eljövételéről, bemutatta nekik, hozzá utalta őket: *„Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: / az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz. / Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok”* (Jn 14,16–18). (Vö.: 1Kor 2,9k; 1Jn 2,20.27.¹)

A Szentlélek nem helyettes. Jézus új módon lesz jelen, sőt, bennük lesz. Ez titok, ez az egység és ez az együttműködés a Szentlélek, a Fiú és az Atya között. Emberi értelmünkkel ezt mi nem is tudjuk összeegyeztetni.

De azt erőteljesen közölte Jézus, hogy a Szentlélek vezet és kísér bennünket. *Nekiünk adatott, benniünk van!* (Vö.: 2Kor 1,21k; Ef 3,15k; ApCsel 10k; ApCsel 11,12–15; ApCsel 16,6–10; ApCsel 20,22.23.²)

¹ 1Kor 2,9k.: *„Hanem hirdetjük, amint meg van írva: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. / Nekiünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is;”*

1Jn 2,20.27.: *„Nektek pedig kenetek van a Szenttől, és ezt tudjátok is mindnyájan. / ... de bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; sőt amire az ő kenete tanít meg titeket, az igaz, és nem hazugság; és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.”*

² 2Kor 1,21k.: *„Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az. / Ő pecsétjével el is jegyzett minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe;”*

Ef 3,16k.: *„Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; / hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva;”*

ApCsel 10k.: *Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: „Íme, három férfi keres téged: / kelj fel, menj le, és eredj el velük. Semmit ne tévovázz, mert én küldtem őket!”*

ApCsel 11,12–15.: *„A Lélek pedig azt mondta nekem: menj velük, és ne tégy semmilyen különbséget. Eljött azonban velem ez a hat testvér is, akikkel bementünk annak a férfinak a házába. / Ő pedig el-*

a./ Bizonyságot tesz Jézus Krisztusról

Jn 15,26k.: „„Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot énrólam; / de ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok;”

2Sám 23,2: „Az ÚR lelke beszélt általam, az ő szava volt nyelvemen.”

Aki helyet ad önmagában a Szentléleknek, az egyáltalán nem marad Jézusról szóló bizonyosságtétel nélkül. Az Evangéliumi Karmelmisszió lapja egyik tudósítása példaként szolgál arra, hogyan vezet a Szentlélek, és hogy érvényesül tanúságtétele.

Tirani testvér írja: „...Így egyedül maradtam az iratmisszió központjában. Elhoztam a napi postát és válaszoltam a levelekre. Majd megcímeztem a borítékokat és leragasztottam mindegyiket, aztán pontos mérés után megállapítottam, hogy mennyi postaköltséget kell fizetni az egyes küldeményekért. Ez azonban a szolgálat formalitása volt csupán.

Valójában kétségbe voltam esve, és sokat imádkoztam, hogy minden feladatomat helyesen végezzem el. Így egyszerűen Istenre bíztam magamat, és éreztem a jelenlétét, ahogy segített és bátorított, hogy késedelem nélkül eleget tegyek minden arab országból érkező kérésnek. Az Úr önbizalmat adott és bátorságot a Jézus Krisztus nevében végzett munkához. Ő volt a pásztorom, ezért semmiben sem szenvedtem hiányt. (Vö.: Lk 11,13; Lk 12,12; Mt 10, 19; Ézs 30,21.¹)

beszélte nekünk, hogy látta, amint az angyal megállt a házában, és ezt mondja neki: Küldj el Joppéba, és hívd át Simont, akit Péternek is neveznek: / aki olyan igéket hirdet neked, amelyek által üdvözölsz mind te, mind egész házad népe. / Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szentlélek, ahogyan ránk is leszállt kezdetben;”

ApCsel 16,6–10: „Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. / Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. / Erre Mízián áthaladva lementek Tróászba. / Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!” / A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívt minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot;”

ApCsel 20,22.23: „És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, és hogy mi ér ott engem, nem tudom; / csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonyosságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám.”

Egy fiatalember azt írta Egyiptomból: Nem tudok bízni az emberekben, mindnyájan hazugok, de mióta hiszek Krisztusban, gyűlöletem nehézséget okoz számomra. Hogy győzhetem le az emberekkel szembeni ellenszenvemet? Azt válaszoltam neki: Minden ember elpártolt Istentől, mindenki bűnös. Olvasd el a Római levelet, ott világos választ kapsz. Semmi erőnk és reménységünk nincs önmagunkban, csak Jézus Krisztusban. De figyelj arra, hogy ne a szálkát lásd meg testvéred szemében, hanem ismerd fel a gerendát saját szemedben, és valld meg szégyenedet és bűnödét Jézusnak, akkor megszabadulsz érzékenységedtől, és új ember leszel, aki a gyűlöletet szeretetre cseréli föl, és az érzékenységet türelemre. Akkor a Szentlélek hatni fog benned. Jézus vezet a többiek bűne megbocsátására úgy, ahogy az Úr neked bocsátja meg naponként minden bűnödöt.’ (Vö.: ApCsel 4,8.12; 7,55–60; 8,29–40¹).

¹ Lk 11,13: „Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?”

Lk 12,12: „Mert a Szentlélek abban az órában megtanít majd titeket arra, amit mondanotok kell;”

Mt 10, 19: „Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. / Mert nem ti vagytok, akik beszéltok, hanem Atyátok Lelke szól általatok;”

Ézs 30,21: „Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjetelek le!”

¹ ApCsel 4,8.12: „Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: „Népiünk vezetői, Izráel vénei!.../ és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk;”

ApCsel 7,55–60: „Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette a tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint az Isten jobbra felől áll. / Ekkor így szólt: „Íme, látom az eget megnyílván, és az Emberfiát, amint az Isten jobbra felől áll.” / Erre hangosan kiáltottak, bedugták a fülüket, és egy akarrattal rárohantak; / azután kiűzték a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lába elé tették le. / Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!” / Azután térdre esett, és hangosan felkiáltott: „Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!” És amikor ezt mondta, meghalt;”

ApCsel 8,29–40: „Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.” / Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” / Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. / Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhott levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. / A megaláztatásért elvételét róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.” / Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust. / Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt az udvari főember: „Íme, itt a víz! Mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem?” / (Ezt mondta neki Fülöp: „Ha teljes szívvedből hiszel, akkor lehet.” Ő pedig így válaszolt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.”) / Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresz-

b./ Lelki emberré formál, hogy segíthessünk másoknak

Gal 6,1: „Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél;”

1Thess 1,5k.: „Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdektekben, / ti pedig a mi követőinké lettetek, és az Úréi, amikor sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömeivel fogadtátok be az ígét.”

Életutunkon másokkal haladunk együtt, akiknek velünk együtt kell célba érkezniük. A Szentlélek bennünk végzett lelkigondozásának az a célja, hogy mások lelki segítőivé formáljon, lelkigondozókká tegyen. (Vö.: Ézs 61,1–3; Jak 5,19k.¹)

A Szentlélek bizonyosságot ad. A bizonytalanság nyugtalanságot és gondot okoz a léleknek. A bizonyosság viszont örvendezővé és merésszé tesz. „Őbenne pedig titeket is – miután hallottátok az igazság ígétjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, / örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására” (Ef 1,13k.). „Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk” (Róm 8,16). Ez a bizonyosság alapvető lelki egészségünk számára. (2Kor 1,22; 2Kor 5,5; Jn 10,27–30.²)

telte őt. / Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján. / Fülöp pedig Azótoszba került, és végigjárva valamenyi várost, hirdette az evangéliumot, míg Cézaréába nem ért.”

¹ Ézs 61,1–3: „Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosaknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. / Hirdetem az ÚR kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszúállása napját, vigasztalok minden gyászolót. / Hamu helyett fejdíszot adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, a csüggedés helyett örömeiket. Igazság fáinak nevezik őket, az ÚR ültetvényének: őt ékesítik;”

Jak 5,19k.: „Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, / tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.”

A Szentlélek fegyvereket biztosít a lelki harchoz útközben. „Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. / Minden imádságotokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által” (Ef 6,17k.). (Vö.: Ef 6,10–18; 2Kor 10,3–5; 1Thess 5,8.¹)

A Szentlélek a levert lelket megerősíti reménységgel. „A reménység Istene pedig töltson be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által” (Róm 15,13).

A reménység valami nagyszerű dolog! Soha nem kell reménység és várakozások nélkül elkezdenünk egy új napot, vagy munkához látnunk. Ha „Isten nélkül” lennénk a világban, reménység nélkül lennénk. Ámde „Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek” (Kol 1,27). (Vö.: Zsolt 71,5–7; Zsolt 119,116; Ef 1,18; Ef 4,4; 1Tim 1,1; 1Pét 1,3²).

² 2Kor 1,22: „Ő pecsétjével el is jegyezt minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe;”

2Kor 5,5: „Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket;”

Jn 10,27–30: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. / Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. / Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. / Én és az Atya egy vagyunk.”

¹ Ef 6,10–18: „Végül pedig: erősödjétek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. / Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. / Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. / Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdv megállhassatok. / Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, / felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. / Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kioltathatók a gonosznak minden tüzes nyílát. / Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. / Minden imádságotokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért;”

2Kor 10,3–5: „Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; / hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erők az Isten kezében erődtítmények lerombolására. / Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre;”

1Thess 5,8: „Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által.”

² Zsolt 71,5–7: „Mert te vagy, Uram, reménységem, te vagy, URam, bizodalmam ifjúkorom óta. / Te voltál támaszom születésem óta, te hoztál ki anyám méhéből, téged dicsérlek szüntelen. / Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam;”

c./ Megerősít a félelemmel szemben

Hag 2,5: „Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek maradt! Ne féljetelek;”

2Tim 2,1: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”

Sok embert kínozik ma a félelem, köztük keresztyéneket is. Mindig újra törődünk azzal, hogy legyen tere bennünk a Léleknek, hogy megtapasztalhassuk félelemtől megszabadító munkáját. (Vö.: Jn 16,33; 2Kor 12,10.¹)

Hogy a Szentlélek kísért bennünket, ez lehetővé teszi az egymással való közösséget is. A Fil 2,1-ben olvashatjuk: „Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület.”

A Fil 4,2-ben figyelmeztet Pál két asszonyt: „Evódiát intem, és Szüntükhét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az Úrban.”

„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13,35).

Nyilvánvaló akadály életünk folyamán, hogy széteshet a közösség. De az a kötelék, amit a Szentlélek kötött körénk, meg akar tartani és újra össze akar hozni bennünket. A Lélek által érvényesülhet ez a lehetőség. Minden ami testi, irigység, féltékenység, önzés és így to-

Zsolt 119,116: „Támogass engem ígéreted szerint, hogy éljek, és ne szégyenítsd meg reménységemet!”

Ef 1,18: „És világosítsa meg lelki szemeteidet, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsósága a szentek között;”

Ef 4,4: „Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is;”

1Tim 1,1: „Pál, a mi megtartó Istenünknek, és Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek rendeléséből Krisztus Jézus apostola;”

1Pét 1,3: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre.”

¹ Jn 16,33: „De eljön az az óra, sőt már el is jött, amikor elszéledtek, mindenki a maga otthonába, és engem egyedül hagytok: de én mégsem vagyok egyedül, mert az Atya velem van;”

2Kor 12,10: „Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatgatásokban; mert amikor erőtlenségben vagyok, akkor vagyok erős.”

vább, ellenségeskedést provokál. De nem vagyunk kötelesek test szerint élni és a test dolgaival törődni. Járhatunk Lélek szerint (Róm 8,5–9¹).

„*Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. / Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint*” (Gal 5,24k.). (Vö.: Ef 4,1–3, ApCsel 4,31–33.²)

d./ Megőrzi bennünk a gyermeki lelkületet

Mt 18,3: „*Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába;*”

Gal 4,6–7: „*Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!” / Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.*

A gyermeki lelkület rendkívül fontos, ha Isten gyermekeinek akarunk bizonyulni. „*Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába*” (Mt 18,3).

Gyermekek előtt van nyitva Isten országa. A Szentlélek hatást fejt ki lelkigondozása során az Atya iránti gyermeki viszonyra. „*Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”* (Gal 4,6). Nagy segítség, hogy ezzel a

¹ Róm 8,5–9: „*Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival. / A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békesség, / minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni. / Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. / Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.*”

² Ef 4,1–3: „*Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívtatok, / teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, / igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével;*”

ApCsel 4,31–33: „*Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét. / A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. / Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.*”

megszólítással járhatjuk naponként életutunkat: Kedves Atyám! (Vö.: Róm 8,14–18; Ef 2,18; Ef 6,18; Mt 6,6–9.¹)

A Szentlélek imádkozni is segít. Olykor az a benyomásunk, hogy egyre nehezebb imádkozni. Némely levélből ez érzékelhető számomra; Vannak azonban, akik éppen imaéletükben kaptak segítséget. Pál arról ír a Róm 8,26-ban, hogy a Szentlélek segít erőtlenségünkön, mellénk áll az imádkozásban.

A Szentlélek fel tudja fedezni az imádkozás akadályait is. Lehetséges, hogy felületes életfolytatást kedvelünk? Lehetséges, hogy az az ima akadály, hogy nem határozzunk meg fontossági sorrendet? Vagy nem teszünk különbséget az elsődlegesen és másodlagosan fontos imatémák között? Nem akadályozza-e esetleg imádkozásunkat az is, hogy mivel nem a legfontosabb imakérések kerülnek az első helyre, már nem is lesz időnk a leglényegesebbekre?

Lehetnek más akadályok is, amiket el kell takarítani az útból a Szentléleknek. Ezért igen fontos, hogy ne harcoljunk ellene, ne szomorítsuk meg, ne szidalmazzuk, ne nyomjuk el és ne oltuk ki. (Vö.: Ef 4,30; 1Thess 5,19.²)

A Lélek tanít imádkozni bennünket. Megteheti minden áron? Az a feladata, hogy kapcsolatban tartson Urunkkal életutunk folyamán.

¹ Róm 8,14–18: „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. / Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” / Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk;”

Ef 2,18: „Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához;”

Ef 6,18: „Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért;”

Mt 6,6–9: „Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.” / „Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. / Ne legyetek tehát hozzájuk hasonló, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.” / „Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved.”

² Ef 4,30: „És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára;”

1Thess 5,19: „A Lelket ne oltjátok ki,”

4./ A Szentlélek be akarja tölteni az életünket

Jn 14,13–15: *„És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; / ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.” / „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat;”*

Ef 5,18: *„Ne részegeskedjete, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljete meg Lélekkel.”*

A Szentlélek meg akar minket tisztítani, vezetni akar, és megszentelni. És foglalkozunk most lelkigondozása negyedik céljával: be akar tölteni.

Kivel akarja betölteni a Szentlélek életünket? Jézus azt mondja tanítványainak: *„Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. / Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek”* (Jn 16,14k.).

A Szentlélek azt akarja, hogy Krisztus töltse be az életünket. Pál így vall erről: *„Nekem az élet Krisztus”* (Fil 1,21). (Vö.: Ef 3,19.¹)

Krisztusról és az üdvösségről szóló tanúságtevőkké kell lennünk egész életünk folyamán. Ézsaiás könyvében bukkantam erre a versre: *„Míg nem ragyog igazsága, mint a hajnalfény, és szabadulása, mint az égő fáklya”* (Ézs 62,1).

Üdvösség fáklyája! Erről beszél Keresztelő János is: *„Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztele titeket”* (Mt 3,11). Jézus maga mondja: *„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre”* (Lk 12,49).

Jézusnak szüksége van olyan emberekre, akik üdvösség fáklyái és teljesen Krisztusnak szánt tanúk. A Szentlélek lelkigondozása által az üdvösségről szóló evangélium tanúságtevőivé akar formálni bennünket. Megtölt az evangéliummal, meghatározza földi létünket. Hogy így legyünk *„Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira”* (2Kor 3,3).

Nem köbe van vésve az evangélium üzenete, hanem emberi életekbe ínségek és örömek, sivár és zajos hétköznapiak nyomán. Hogy Krisztus leveleként olvashassák ezt az emberek. *„Úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban,*

¹ Ef 3,19: *„És így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig.”*

szükségben, szorongattatásban, / verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben / tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben” (2Kor 6,4–6).

A Szentlélek az életünkbe akarja írni Krisztust, hogy őt láthassák az emberek. (Vö.: 2Kor 6,3–10; 2Kor 2,14–16; 1Thess 1,5–9.¹)

a./ Jézusról tesz tanúbizonyságot

Jn 16,13–15: „Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. / Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. / Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.”

1Kor 2,9–12: „Hanem hirdetjük, amint meg van írva: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. / Nekünk pedig ki nyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. / Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke. / Mi

¹ 2Kor 6,3–10: „Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazsák szolgálatunkat, / hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban, / verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, / tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, / az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, / dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámtók és igazak, / mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem öltek, / mint szomorkodók, de mindig örvendők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden;”

2Kor 2,14–16: „De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. / Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: / ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre.”

1Thess 1,5–9: „Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdeketekben, / ti pedig a mi követőinkké lettetek, és az Úréi, amikor sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömevel fogadtátok be az igét. / Példává is lettetek minden hívő számára Macedóniában és Akhájában, / mert tőletek terjedt tovább az Úr beszéde, de nemcsak Macedóniába és Akhájába, hanem mindenhová eljutott a ti Istenbe vetett hitetek híre. Szükségtelen is erről bármit mondanunk, / mert ők maguk beszélnek rólunk, milyen fogadtatásban volt részünk nálatok, és hogy miként tértetek meg a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljátok.”

pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk.”

Amikor az Úr Jézus azt mondja, hogy a Szentlélek: „*az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek*” (Jn 16,14), azzal azt akarja kifejezésre juttatni tanítványainak, hogy a Szentlélek Őrőla akar nekik szólni. Őt akarja dicsőíteni. „*Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett*”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. / *Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is*” (1Kor 2,9k.). (Vö.: Ef 1,15–17; Kol 2,1–3.¹)

Amire az emberi lélek egyáltalán nem képes: behatolni Isten mélységeibe, Isten megismerni, ebben segít a Szentlélek.

Lelkünknek szüksége van az Istennel való kapcsolatra, Isten megismerésére, és hogy kielégítse a Szentlélek legbensőbb igényeinket. Lelkünk kapcsolatra törekszik Istennel, és nála nélkül az élet értelmét sem lehet felfogni. Szükségünk van arra, hogy mély betekintést nyerjünk Isten lényébe és gondolataiba.

Azért adatott nekünk a Szentlélek, hogy kijelentse Istent számunkra. Ez a beteljesülés az ember éhező lelke számára. Betelhet a lelkünk azzal, amit a Szentlélek feltárt neki. „*Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán*” (2Kor 4,6). (Vö.: Zsolt 17,15; 1Kor 13,12; Kol 1,10; 2Pét 1,2k; 2Pét 3,18.²)

¹ Ef 1,15–17: „*Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, / szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban; / és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt;*”

Kol 2,1–3: „*Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen, / hogy szívük felbátorodjék, összeforrvá szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére. / Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.*”

² Zsolt 17,15: „*Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölébredsz;*”

1Kor 13,12: „*Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten;*”

Kol 1,10: „*Hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjetei gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjete az Isten ismeretében;*”

b./ Megtölt erővel

Mik 3,8: *„Engem azonban betölt az ÚR lelke erővel, igazsággal és hatalommal, hogy megmondjam Jákóbnak a bűnét, Izráelnek a vétkeit;”*

ApCsel 1,8: *„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”*

Arra a kérdésre, hogy mivel tölti meg életünket a Szentlélek, átfogó válaszok mellett részleges válaszokat is találtam. Így például: erővel tölt meg! Olykor gyengének, erőtlennek, alkalmatlannak érezzük magunkat. Erőre pedig szükség van, hogy kitartsunk utunkon, hogy helytálljunk a lelki harcban.

Urunktól kapott megbízatásunk gyakran olyan hatalmasnak tűnik, mint egy kánaáni ellenséges óriás. A zsidók ezekre nézve ezt mondták: *„Olyannak láttuk magunkat, mint a sás-kák”* (4Móz 13,33). Jézus tudja ezt, és nem üres szó, amit mond: *„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek”* (ApCsel 1,8). Az ő feladata, hogy erővel lássa el a lelkünket.

Mikeás ilyen tapasztalatra tett szert: *„Engem azonban betölt az ÚR lelke erővel”* (Mik 3,8). Timóteus egyáltalán nem a félelem lelkét, hanem az *„erő lelkét kapta”*¹. Pál arról beszél, hogy megtapasztalta önmagában az Úr aktivitását, aki *„a Lélek bizonyító erejével”* hatott benne.² (Vö.: Ef 3,16; Kol 1,29; 1Thess 1,5; ApCsel 13,9–12.³)

2Pét 1,2k.: *„Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak megismerésében. / Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket;”*

2Pét 3,18: *„Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. Övé a dicsőség most és az örökkévalóságban!”*

¹ 2Tim 1,7: *„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”*

² 1Kor 2,4k.: *„Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.”*

³ Ef 3,16: *„Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által;”*

Kol 1,29: *„Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem;”*

Az erő, amivel gondoskodik rólunk a Szentlélek, állóképességet és mozgékonytságot biztosít. Ez az erő befelé és kifelé is hat. Minden oldalra egyenlőképpen hat. A Lélek ereje magában foglalja a képességet és felhatalmazást is.

Emlékezünk Becalélra és Oholíábra, akik az Úr hajléka elkészítésén fáradoztak, amilyen munkát addig még soha senki nem végzett. *„Becalélt... betöltöttem isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel ... mindenféle munka elvégzésére. / Én most melléje állítom Oholíábot”* (2Móz 31,2–3; 5–6). (Vö.: 1Kor 12,4–11.¹)

Ez minket is igen felbátoríthat. Tudhatjuk, hogy a Szentlélek megtölti életünket Jézus erejével – *„De Jézus ezt mondta: „Valaki érintett engem, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem”* (Lk 8,46).

c./ Örömmel tölt meg

Gal 5,22–23: *„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívdesség, jóság, hűség, / szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény;”*

Zsolt 92,13–15: *„Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus. / Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. / Öreg korban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak.”*

1Thess 1,5: *„Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdeketekben;”*

ApCsel 13,9–12: *„Saul pedig, akit Pálnak is hívnak, megtelve Szentlélekkel erősen ránézett, / és így szólt: „Te mindenféle csalással és gonosszággal tele ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az ÚR egyenes útjait? / Most íme, az Úr keze rajtad van, és vak leszel, nem látod a napot egy ideig!” Erre hirtelen homály és sötétség szállt rá, és botorkálva keresett vezetőket. / Mikor a helytartó látta a történeteket, hitt, elámulva az Úr tanításán.”*

¹ 1Kor 12,4–11: *„A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. / Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. / És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkin, ugyanaz. / A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele. / Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Lélek által. / Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait. / Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. / De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek–kinek ajándékát, amint akarja.”*

A Szentlélek lelkigondozása hatást fejt ki annak érdekében, hogy lelki gyümölcsökkel töltsen meg életünket. A Lélek lelkigondozása célja a lelki gyümölcs. Megértjük, a Szentlélek úgy törődik a lelkünkkel, mint egy kertész, amíg az sok gyümölcsöt nem terem.

És mégis, nem csak a Szentlélek sok évig tartó lelkigondozásával, életünk végén van gyümölcs. Közvetlenül életünkbe lépése után gyümölcsöt hoz életünkben, ha engedjük. (Vö.: Jn 15,16; Róm 7,4; 2Kor 9,10; Ef 5,8–10.¹)

Öröm! Először ezt a gyümölcsöt ragadom ki. Boldogságra, öröme és nevetésre vágyik az emberi lélek. A Szentlélek lelkigondozása megszabadít azoktól a dolgoktól, amik végső soron kizárják az örömet az életünkből. (Vö.: Ézs 61,10; ApCsel 8,5.8.39; Fil 4,4.²)

Ha örömtelenül telik-múlik az életünk, akkor valami módon ellenállunk Isten Szentlelke szándékának. A torlaszokat ezért el kell távolítani.

Ismerd be irigységedet, ami a másokkal való összehasonlítások és hálátlanság miatt gyülemlett fel benned.

Valld be hazugságaidat. Jézus azt mondja magáról: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14,6). És a Szentléleknek ezt nevet adta: „*Igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam*” (Jn 15,26). Ha az Úr Lelke közösségében akarunk élni, akkor

¹ Jn 15,16: „*Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetelek és gyümölcsöt teremjetelek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek;*”

Róm 7,4: „*Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek;*”

2Kor 9,10: „*Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagokat, és megszorítja „igazságok gyümölcsét;*”

Ef 5,8–10: „*Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetelek úgy, mint a világosság gyermekei. / A világosság gyümölcse ugyanis csupa jószág, igazság és egyenesség. / Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak.*”

² Ézs 61,10: „*Nagy örömöm telik az Úrban, víg öröme indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrakja ékszereit;*”

ApCsel 8,5.8.39: „*Fülöp lement Samária városába, és ott hirdette nekik a Krisztust.../ és nagy öröm volt abban a városban.../ Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján;*”

Fil 4,4: „*Örüljetelek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetelek.*”

a hazugság vagy az igazság elferdítése természetesen állandóan nézeteltérésre és a boldogtalan létre vezet.

Vannak más akadályok is, amiktől egyszerűen meg kell szabadulnunk, hogy teret adjunk az örömnél az életünkben (vö.: Ef 4,25–32¹).

Meggyőződéssel bízhatunk abban, hogy a Lélekben való élet: örömteli élet. „Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm; / mert aki ebben szolgál Krisztusnak, az kedves az Isten előtt, és megbízható az emberek előtt” (Róm 14,17k.).

d./ Megtölt szeretettel

Róm 5,5: „Szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által;

1Ján 3,14: „Mi tudjuk, hogy átmertünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket: aki nem szereti a testvérét, az a halálban van.”

Az örömon kívül egy másik lelki gyümölcscről, a szeretetről akarok szólni, amivel megtölti a Lélek az életünket. Gondoljunk ennek során arra, hogy Isten szeret bennünket, ami biztosságot ajándékozik, és az Isten iránti szeretet felkeltésére, ami leírhatatlan tartalommal tölti meg életünket. De gondoljunk a felebarátaink iránti szeretetre is, ami számunkra Isten szeretete nélkül egyáltalán nem lenne lehetséges. A szeretet beteljesülést eredményez a lelkünknek. (Vö.: 1Ján 3,1.16; Ef 5,2; 2Kor 5,14k.²)

¹ Ef 4,25–32: „Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjátok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. / „Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, / helyet se adjatok az ördögnek. / Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek. / Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. / És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. / Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonosszággal együtt. / Viszont legyetek egymáshoz jószákosak, irgalmasak, bocsátsatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.”

² 1Ján 3,1.16: „Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt.../ Aból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért;”

Némelyek elzárkóznak a Szentlélek lelkigondozása elől, mivel úgy vélik, hogy akkor mindennek vége van számukra, amiről a szív az élet beteljesüléseként álmodik. Mintha akkor csupán kellemetlen dolgokkal lehetne megtölteni az életet, mintha vége lenne a szórakozásnak, szabadságnak, szeretetnek.

Talán mi magunk is ilyen aggályok miatt tétovázunk olykor, hogy teljesen kiszolgáltatassuk magunkat a Szentléleknek. A tények rafinált kiforgatása áll emögött.

Jézus boldogságot ígért lelkünknek, és csak ő van abban a helyzetben, hogy ezt az ígéretet megtartsa.

Határozzuk el újra, hogy Őreá bízzuk magunkat, aki életét adta értünk, és aki Szentlélekével ajándékozott meg bennünket, hogy ebben az ellentmondó életben annak a képére formálódjunk, akivel egyesülve az örökkévalóságban fogunk élni. Jézus azt mondja: „*Ismét meglátalak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek*” (Jn 16,22). (Vö.: 1Pét 1,3–9; Ézs 35,10.¹)

Ef 5,2: „Éljetek szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándéknak, az Istennek kedves illatként;”

2Kor 5,14k.: „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; / és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”

¹ *1Pét 1,3–9: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, / arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. / Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben. / Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, / hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre. / Őt szerettétek, pedig nem láttátok, őbenne hisztetek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztetek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét;”*

Ézs 35,10: „Amikor visszatérnek, akiket az ÚR kiváltott, ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.”